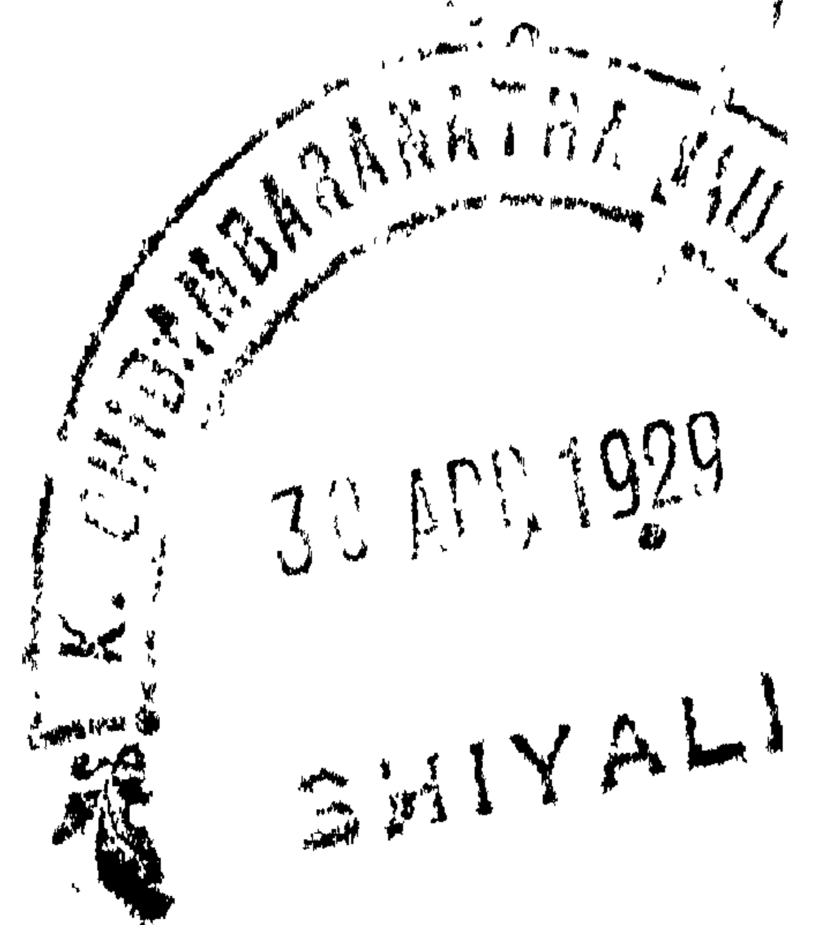
திருச்சிற்றம்பலம்.
ஸ்ரீ வாதபுரீச குருப்யோநமஃ.

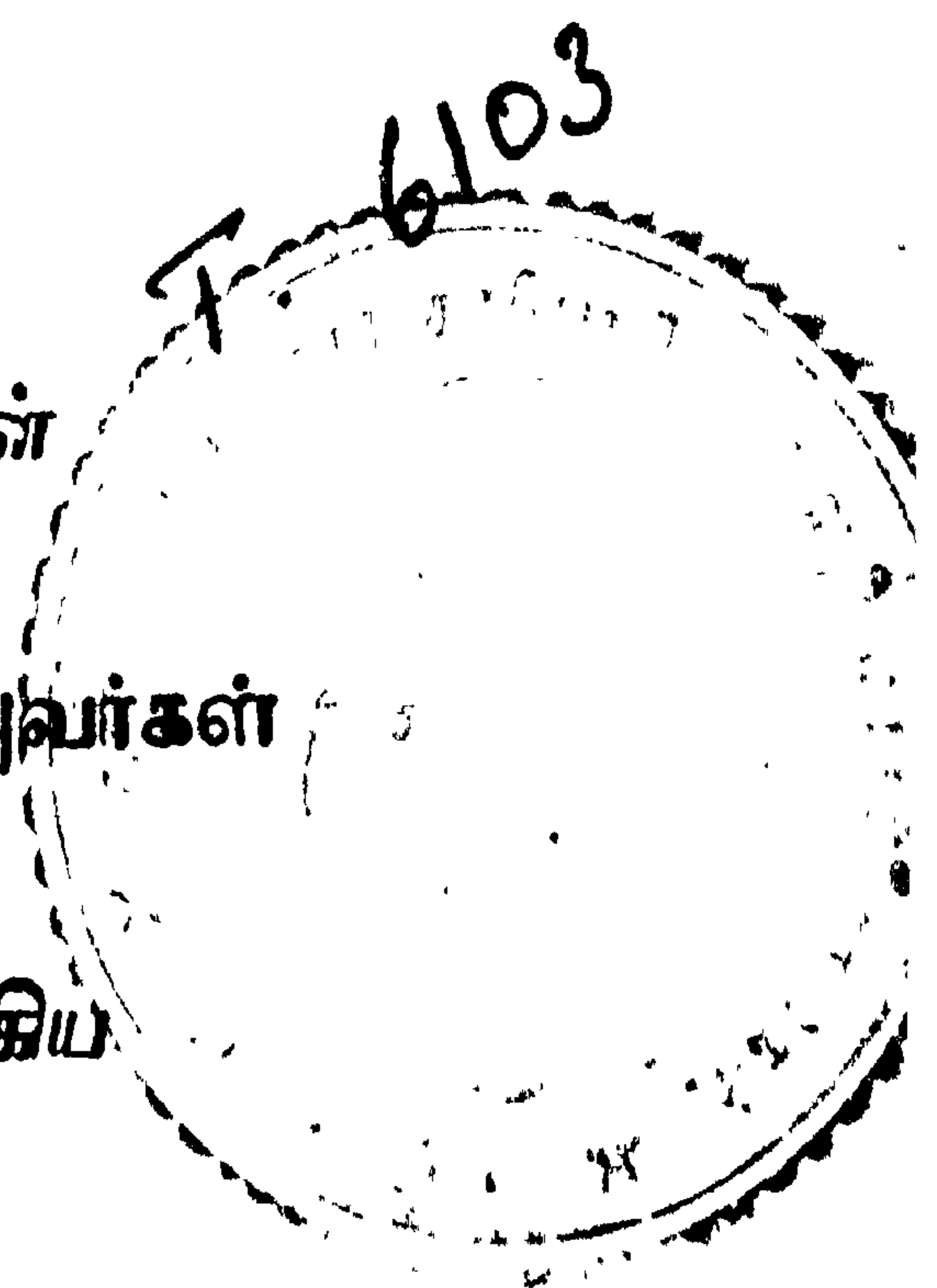
பெரியபுராணம்.

(முதற்காண்டம்)

திருமலைச் சருக்கம்

மூலமும்

காஞ்சிப்புரம்
ஸ்ரீமத் - ஏகாம்பர சிவயோகிகள்
பாத சேகரர்
ஸ்ரீமான் - ஆலாலசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள்
இயற்றிய
சித்தாந்த போத ரத்திநாகர மாகிய
பொழிப்புரை - விசேடவுரையும்

தேவிகோட்டை
ஸ்ரீமான் - அரு. அரு. சோமசுந்தரஞ் செட்டியார் அவர்கள்
உதவிய பொருளைக் கொண்டு,

சென்னை
ஸ்ரீ கணேச அச்சியந்திர சாலையிற்
பதிப்பிக்கப் பட்டன.

ரிஜிஸ்டர்டு காபிரைட்] 1924 [விலை 2-4-0.

கா. ஏகாம்பரம் பிள்ளை,
19, ரண்டால்ஸ் ரோட்,
வெப்பேரி, சென்னை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ சுந்தரேச குருப்யோ நமஃ

முகவுரை.

சித்தாந்த சைவ சமயத்தில் அநாதிமல முத்தனாகிய இறைவன் தன் திருவடியைக் கூடுவதற்குச் சன்மார்க்கம், தவமார்க்கம் என இருமார்க்கங்களை விதித்திருக்கின்றனன்.

1. சன்மார்க்கமாவது - சிவஞானபோத முதலிய சாத்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள சன்மார்க்கமேயாம்.

2. தவமார்க்கமாவது - ஆசிரியர் சேக்கிழார் பெருமானால் அருளிச்செய்யப்பட்ட இப்பெரியபுராணத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்ட நாயன்மார்களது சரித்திரங்களில் அறியக்கிடக்கின்ற நற்றவமார்க்கமேயாம்.

இந்நூல் யாரை நோக்கி எழுந்தது எனின், குருவருளால் சிவஞானத்தினை யுணர்ந்து, ஆன்ம சுத்தியை யடைந்து, அதனால் பாசக்ஷயம் உண்டாய், பரமேஶ்வரரது ஸ்ரீ பாதங்களை அணையுமாறுணர்ந்து, அசிந்திதனாய் நின்ற பதியைச் சிந்திதனாகக் கண்டு வழிபடுதற்கு மெய்ஞ்ஞானிகளாகிய சிவஞானிகளை நோக்கி எழுந்ததென்க.

இப்புராணம் அவர்களுக்கு உணர்த்தும் விஷயம் யாதெனின், விரும்பப்படுவனவாகிய அன்பின் இலக்கணங்களும், அந்த அன்புக்கு நிலைக்களமாயுள்ள சரியையாதிகளின் இலக்கணங்களும், அவ்விலக்கணப்படியே அச்சரியையாதிகளை இயற்றவல்ல திறங்களும், அத்திறம் உணர்ந்து இயற்றுங்கால் தமது இச்சாஞானக் கிரியைகள் தளர்ச்சியடையாது நிற்கவேண்டிய நிலைமைகளுமே என்க.

இப்புராணத்துள் கூறப்பட்ட பெரியாரெல்லாம் மும்மலங் கழுவிய சீவன் முத்தர்களே என்றும், அவர்கள் இயற்றிய சரியையாதிகள் சாதனமுறையிற் சேர்ந்

---

1. இம்மார்க்கத்தில் செல்கின்றவர் வைநயிகர் என்று சொல்லப்படுவோராகும். இவர் மும்மலச் சார்பாயுள்ள பற்றுடைப் பொருள்களில் இச்சா ஞானக்கிரியைகளைச் செலுத்தாது அவைகளில் வைராக்கிய முடையராய் மேலே சொல்லிய சிவஞானநூல்களிடத்தும் அந் நூல்களை உபதேசிக்கவல்ல ஞானாசிரியரிடத்தும் தமது இச்சையையும், ஆசிரியர் உபதேசிக்கும் அப்பொருள்களைக் கேட்கும் முறையில் ஞானத்தையும், பின் சிந்தித்துத் தெளியும் முறையில் கிரியையையும் செலுத்தும் சீலமுடையவராய் நிட்டை கூடும் அந்நிலையில் அவ்விச்சா ஞானக் கிரியைகளைத் தவமார்க்கத்தில் கூறப்பட்டுள்ள நெறியிற் செலுத்தி அந்நெறியில் மாறாது திருவருள் வசத்தராய் அரனடியைக் கூடுவோர்.

2. இம்மார்க்கத்திற் செல்கின்றவர் - சாமுசித்தரென்று சொல்லப்படுவோராகும். இவர் பண்டை நற்றவத்தால் தோன்றி வருபவராகலின் மும்மலச் சார்பாயுள்ள தனு கரண புவன போகங்களையும் உடற் சார்பாயுள்ள மனைவி மக்கள் முதலிய பாசக் கூட்டங்களையும் உடையவரா யிருப்பினும் அவைகளை யெல்லாம் தமது உயிர்ச் சார்பாயுள்ள தவச்சார்புகளுக்கு உரியனவாகக் கொண்டு அத்தவத்தில் வன்மையுடையவராய் அவ்வன்மைக்கேற்ற செயல்களைச் செய்வதில் தமது இச்சாஞானக் கிரியைகளை ஒரு நெறிப்படுத்தி அயரா அன்புடையராய் இறைவன் விரும்புந் தொண்டுகளைச் செய்து அவ்வழியானே மனங்கசிந்துருகுவதே முத்தியின்பமெனக் கருதி இன்பநிலையைப் பெற்றிருப்போர். அங்ஙனம் நிற்கும் அவரை இறைவன் தானேவந்து தன்னருளை அவர்கள் செயலுக்கு ஏற்றவாறு வெளிப்படுத்தி அவர்கள்பால் தனது பேரன்பினைச் செலுத்தி அவர்களது உடலுயிராய் நானா போகங்களையுந் தானாகச் செய்து, பேதமற நின்று அவரைத் தானாக்கித் தனது சிவபோகத்தைத்தந்து தன்னடியையுந் தந்தருளுவன்.

தன அன்றென்றும், அவரது அறிவு இச்சை செய்கைகள் வேறோரிடத்திற் செல்லாது அயரா அன்பினால் அச்சரியையாதிகளினிடத்தே நிற்கப் பெற்ற ஞான நிலையென்றும் கொள்ளற்பாற்று. அச்சிறப்பும் அவ்வுண்மையும் தோன்றவே பெரிய புராணத்தைத் திருத்தொண்டர் புராணம் என்றுங் கூறினர்.

எனவே, பெரியர் என்றதனால் மும்மலங் கழுவிய மூத்தார் என்றும், தொண்டர் என்றதனால், அயரா அன்பினால் செயற்கரிய செயலை எளிமையாக இயற்றினவர் என்றுங்கொள்க.

விஞ்ஞானகலரிடத்து ஏனைய இருமலங்களும் பிரளயாகலரிடத்து ஒருமலமுஞ் செல்ல வழக்கின்மைபோல் ஆண்டுக்கூறிய மும்மலச்சார்புகளும் வைநயிகரிடத்தும் பிராகிருதரிடத்தும் வாதித்துப் பேதிக்கின்றமைபோல் சாமுசித்தரிடத்து வாதித்துப் பேதியா. இதனால் அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களில் திருஞான சம்பந்தர் முதலிய மூன்றாசிரியன்மார்கள் நீங்கலாக ஏனைய நாயன்மார்களெல்லாரும் நலத்திற் சிறந்த சாமுசித்தர்களென்று தெள்ளிதின் உணரக்கிடக்கின்றது.

இவ்வரிய நூலுக்குச் சித்தாந்தக் கருத்துகளைக் காட்டி பெரிய உரையெழுத வேண்டுமென எண்ணிய எமது தந்தையார் 1916ஆம் (நளஆம் விஜயதசமி தினம்) உரையெழுதவும் அச்சிடவும் தொடங்கினர். தொடங்கிய போது திருமலைச் சருக்கத்தைச் சிறுபான்மையாகவும் தில்லைவாழந்தணர் சருக்க முதலியவைகளைப் பெரும்பான்மையாகவும் எழுதி அச்சிட்டு வருங்காலத்தில் காகித விலையும் பின்பு அச்சுக் கூலியும் வேகமாக ஏறியும் தேகவலிவும் பொருள் வருவாயும் மெல்லமெல்ல குறைந்தும் வந்தன. அவ்வாறாயினும் இப்புராணத்துக்குரை எழுதியாவது முடிக்கவேண்டு மென்னும் ஆசையானது இவரது அறிவைப்பற்றி யெழுந்து வயோதிகத்தையும் மற்றெவற்றையும் நோக்கச் செய்யாது தம் உடையவரைப் பூஜைசெய்யுங் காலந்தவிர இரவுபகல் ஓய்வின்றி எழுதவும் பலவிடங்களில் பிரசங்கிக்கவுமே செய்தது. அதனைக் கண்ட இவரது வயோதிகமானது பொறாது தேகத்தைப்பற்றி அச்சிடவேண்டிய முயற்சியையும் தேகவலிவாதிகளையும் குறைக்கத் தலைப்பட்டது. இதனைக்கண்ட அறிவைப்பற்றிய ஆசையானது இறுதிநாள்வரை அயராவன்பினால் விரைவாக உரையெழுதச்செய்து தனக்குப் பற்றுக்கோடாயிருந்த அறிவுக்கிடமாகவுள்ள உயிரைப்பார்த்து இவ்வயோதிகத்துக் கிடந்தந்த இவ்வுடலை விட்டுவிடு; உனக்குயிரா யிருக்கின்ற இறைவனைத் துணையாகக் கொள்வோமென்று கூறித் தன் வசப்படுத்திக்கொள்ள, அவ்வண்ணமே திருவருள் உடலைத் தடுத்து உயிரையும் உயிரறிவையும் அதைப்பற்றியுள்ள ஆசையையும் ஆண்டுத் தன்மயமாக்கித் திருவேகம்பன் திருவடியிற் சேர்த்துக்கொண்டது.

அன்று கிடைத்தன தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்தில் "இறைவன்தனை முன் தாங்கிச்சென்றான்" என்ற ஈற்றையுடைய சகூவது பாடலுரையும் "செல்லு நான் மறையோன் தன்பின் திரிமுகக்காந்தஞ் சேர்ந்த வல்லிரும் பனையுமாபோல் வள்ளலுங் கடிதுசென்றான்" என்ற ருo-வது பாடலுமுள்ள சோதனை பத்திரமும் குங்கிலியக் கலயர்புராணம் கங-வது பாடலின் விசேடத்தில் "ஆனந்தம் பொங்கி மேலிடவே உணவினையும் + * என்னும் எண்ணமற்று * * * சிவமயமாயிருந்தனர்." முதலாக உள்ள சோதனைபத்திர (Proof)மூமே. பின்னர் அவைமுதலாக எழுதியதை அச்சிட்டு முடித்துத் தாம்பற்பலவாகப் பல சமயங்களில் குறிப்பாக வரைந்துள்ளவற்றில் சிலவற்றை ஒன்று சேர்த்து, பெரிய புராணத் திருநாமச் சிறப்பு முதலியவைகளாக முன்னர் அமைத்து மூன்று சருக்கங்களையும் தனியாகவும் ஒன்றாகவும் கட்டடம் செய்துள்ளேன். இவற்றிலுள்ள குற்றங்களை நீக்கிக் குணங்களைக் கற்றோர் கொள்வார்களெனத் திருவருளை வழுத்துகின்றேம்.

தொண்டர்சீர்பரவுவார் திருவடி வாழ்க.

இங்ஙனம்

கா. ஏ.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ வாகீச குருப்யோ நம:.

பெரிய புராணம்.

திருநாமத்தின் சிறப்பு.

திருவாசகத்தில் அருளிய 'சிவபுராணம்' என்பதற்குச் சிவனது அநாதிமுறைமையான பழமை யெனப் பொருள் கொண்டிருப்பதுபோல், பெரிய புராணம் என்பது பெரியோரது அநாதிமுறைமையான பழமை எனப் பொருள்படும்.

பெரியார் எனப்படுவோர் - சரியை கிரியையாகிய நல்ல சிவதன்மத்தால் நல்ல சிவயோகத்தால் நல்ல சிவஞானத்தால் நானென்னும் அகங்காரத்தை யழித்து, அழிந்த அவ்வன்மையினால் எத்தகைய ஞானமுடையாரானும் காணப்பெறாத இறைவனைத் தாம் காணத்தலைப்பட்டு, தாம் தலைப்பட்டதுபோல், அவ்விறைவனைத் தலைப்படுத்த வல்ல அன்பானது தலைப்படவேண்டுமாதலின் அது தலைப்படுமாறு அவ்வன்பு நெறியினைக் கைக்கொள்பவரேயாவர். புராணம் எனப்படுவது - அவ்வன்புநெறி, ஞானத்தினால் இறைவனுண்மையை உணர எண்ணுமவர்களுக்கு உணர்தற்கில்லாமலும், அவனைப் புணர எண்ணுமவர்களுக்குப் புணர்தலில்லாப் பொருளாகியுமுள்ள அவ்விறைவனை உணரவும் புணரவும் உள்ளமுதலியனைத்தும் ஒன்றவுருக்கி. உருகவர்க்க அவ்வுள்ளத்தின் வழியான் இறைவன் தம் உடனுறும் வாழ்க்கைத் தரவல்லது ஆகலின் அந்நெறி இத்துணைத்தெனவும் அஃதாகக் கிடைப்பதற்கு முன்மை முறைமை இம்முறை யெனவும் அது அநாதிமுறைமை யெனவும் இதனைக் கைப்பற்றிக் காட்டினாரும் அநாதியாக உள்ளவரேயாவரெனவும் ஆகிய இவைகளை விரித்தெடுத்துத் தெள்ளிதினுணர்த்தும் பழைய நூல்.

“பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது” என்றற் றொடக்கத்தனவாய்க் கூறியுள்ள தனிப்பாடலின்படியே, சகலாண்ட புவன சராசரங்களை யெல்லாம் தனக்குள் அடக்கியுள்ளவளாய் பஞ்சகிருத்திய காரணியாய் விளங்கும் மகாசத்தியைத் தனது சத்தியாக வாமபாகத்தில் அடக்கியாளவல்ல சக்தனாகிய இறைவனைத் தங்களுடைய இருதய குகையில் அடக்கியாண்ட வல்லாளராகிய அறுபான் மும்மை நாயன்மார்களுடைய செய்தற்கரிய செயல்களை, சிறிய கண்ணாடி பெரிய பொருள்களை யெல்லாம் தன்னுள்ளடக்கிக் காட்டுவதுபோலக் காட்டும் சிறப்புடைத்தாகலின், இப்புராணம் பெரியோரால் பெரிய புராணம் எனப்பெயரிடப்பட்டு வழங்கி வருகின்றது.

1. * “அரவகல் அல்குலார்பால் ஆசை நீத்தவர்க்கே வீடு தருவ மென்றளவில் வேதஞ் சாற்றிய தலைவன்றன்னை - இரவினிற் றூதுகொண்டோன்” என்றும், † “மோகமறுத்திடில் நாமுத்தி கொடுப்பதென, ஆகமங்கள் சொன்ன அவர்தம்மைத் - தோகையர்பால் தூதாகப் போகவிடும் வன்றொண்டன் தொண்டுகளை ஏதாகச் சொல்வேனி யான்” என்றும் போற்றப்பட்ட பெரியோராகிய ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திகளது சரித்திரமாகலின் பெரிய புராணம்.

* திருவிளையாடற்புராணம். † திருக்களிற்றுப்படியார்.

2. ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திகளது அநாதிமுறைமையான பழமையும், அம்மூர்த்திகளால் ஓதப்பட்ட திருத்தொண்டத்தொகையுள் வந்துள்ள பெரியாரது அநாதிமுறைமையான பழமையும் வெளிப்படலால் - பெரிய புராணம்.

3. அநாதிமல முத்தனும், அநாதிமல பெத்தராகிய ஆன்மாக்களுக் கெல்லாம் அநாதி பரமாப்தனும் உள்ள இறைவனால் அநாதியே விதிக்கப்பட்டுள்ள வேத நெறி சைவநெறி பத்திநெறி என்னும் மூன்று நெறிகளினும் வழுவாது வாய் மெய் சிந்தை என்னும் முக்கரணங்களும் சென்று அரனடி கூடுமாறு செய்யவல்ல செயற்கரிய செயல்களாகிய சரியையாதிகளுடைய தொண்டின் திறத்தை விரிவாக வெளிப்படுத்தலால் - பெரிய புராணம்.

4. வேத சிவாகமங்களெல்லாம் பந்த நீங்கி முத்தியை அடைவதற்குச் சரியையாதிகளாற் செய்யப்படும் பத்திநெறியே நன்னெறியாகக் கூறியிருக்க, அதனை யுணராது கேட்டலாதி நெறியே முத்தியடைவதற்கு நன்னெறியாமென்று கூறுவோர் கூறும் கூற்றை, "வித்தினைத்தேடி முளையைக் கைவிட்டவர்" என்றும், "பித்தேறினார்கள்" என்றும், (அவர்) "பெறுவது அங்கு என்?" என்றும், "வித்தும் அதன் அங்குரமும் போன்றிருக்கும் மெய்ஞ்ஞானம், வித்தும் அதன் அங்குரமும் மெய்யுணரில், — வித்ததனில், காணுமையால் அதனைக் கைவிடுவர் கண்டோர், பேணுமையால் அற்றார் பேறு" என்றும் கூறியுள்ள சித்தாந்த வாக்கியமாகிய வாளைக்கொண்டு வீசி, பித்தாந்தப் பெரும் பிதற்றைப் போக்கி, பாவப் பெருங் குழியில் வீழ்வதாகிய அந்தகத் தன்மையை மாற்றி, சிவன்றன் திருக்கடைக்கண் சேர்ந்திருப்பதாகிய சித்தாந்தத் திற் கூறப்படும் முத்தாந்தப் பாத மலர்க்கீழ்ச் சென்று அங்கு ஞானவாரி மடுத்து ஆனந்த முற்றிருப்பதாகிய சிவானந்த முத்திநிலை பன்முறையாகக் கூறப்பட்டிருத்தலால் - பெரிய புராணம்.

5. ஞான நூற்களைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிதலாகிய அம்முறையான் உண்டாகும் செயற்கை யறிவால் பாசத்தினின்றும் நீங்கிச் சீவன் முத்தர்களாய் உடற்சார்பு உயிர்ச் சார்புகளையொழித்து, முத்திக்கு விலக்காகவும் தம்முடையனவாகவும் எண்ணியிருக்கும் சரீர சம்பந்தத்தால் வரும் பிராரத்தானுபவங்களை (புண்ணிய பாவப் பயனாய் வரும் இன்ப துன்பங்களை) அநுபவித்து வந்து சரீரம் நீங்கியபின் பரமுத்தியை யடைந்தார்களென்று நூல்வழியான் அறியக்கிடக்கின்றதேயன்றி, இயற்கை யறிவானே பாசத்தினின்றும் நீங்கிச் சீவன் முத்திநிலையைப் பெற்று இன்ப துன்பமாய் மாறிமாறி இடைவிடாதுவரும் பிராரத்தானுபவங்களை யொழித்துப் பரமுத்தியில் அனுபவிக்கவரும் பிரமானந்தத்தை அனுபவித்து பிரமாகாரமாகவே இருந்து விதேகமுத்தர்களானார்களென்று அறியக்கிடக்கின்றதுமில்லை. இப்புராணத்துள் ஓதப்பட்ட நாயன்மார்களெல்லாரும் கேட்டலாதிகளானன்றி இயற்கை யறிவானே பாச அறிவினின்றும் நீங்கிச் சீவன் முத்தர்களாய் உடற்சார்பு உயிர்ச்சார்புகளாயுள்ள எல்லாச் சார்புகளோடும் கூடிநின்று சரீரசம்பந்தத்தால் வரும் இன்ப துன்பங்களை ஒரு சிறிதும் அனுபவியாது பரமுத்தியில் அனுபவிக்கப்படும் சிவானந்தத்தையே அனுபவித்தவரா, சரீராந்தத்தில் சிவானந்தத்தை யளிப்போனாகிய சிவனே முத்திக்கெல்லையாயுள்ள குஞ்சித பாதம் வருந்த வந்து தன்னைப் பற்றுதற்குத் தந்த உடற்சார்பு உயிர்ச்சார்பாயுள்ள எல்லாப் பொருளையும் தன் வசமாக்கிக்கொண்டு தம்மையும் உடன்கொண்டு தான் வாழும் பரலோகத்தில் வாழச் செய்து அங்கு நிரதிசயானந்த வாழ்வாகிய அத்வைதானந்த வாழ்வைப் பெறச்செய்த அரிய நிலை கூறப்பட்டிருத்தலால் — பெரிய புராணம்.

6. அனாதியே ஆணவாதி பாசத்தோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்து தமது ஞானக் கிரியைகள் வெளிப்படுமாறின்றி பசுவெனப்பட்டிருந்த தம்மை இறைவன் அதனி

னின்றும் வெளிப்படுத்தி அப்பாசங்களைத் தனுகரண புவன போகங்களாகவும், இரு வினைகளாகவும், புண்ணிய பாவங்களாகவும், சுகதுக்க ரூபமாய் வரும் பயன்களாகவும், இவ்விருவகையினும் முறுகி முனைத்து நின்று அனுபவித்தற்கான அகங்கார மமகாரங் களாகவும் காரியப்படுத்தி, அக்காரியப்பாடுகளில் தம்மைப் புகுவித்து, ஞானக்கிரியை களைத் தொழிற்படுத்தி, அவ்வழியானே இரு வினைகளைப் பெருக்கிப், பின் அவ்வினை களை ஒப்பாக்கி, அவ்வினைகளில் இளைக்காது முனைத்து நிற்கச்செய்து வந்ததாகிய மலத்தை அங்ஙனம் முனைத்து நிற்பதில் தளர்ச்சிவரச் செய்வதாகிய பரிபாகப்படுத்தி அங்ஙனமான மல பரிபாகத்தன்வாய்ச் சத்தி பதிவித்துச் சீவன்முத்திநிலையை வரு வித்துத் தன்னுடன் ஏகமாய்க் கலந்து அனுபவித்தலாகிய அத்வைதானந்தத்திற்கு ஆளாக்கிய செய்ந்நன்றியை நினைந்து அடிமையாதலாகிய உய்யுந் திறத்தை யொழித்தா ரது பிரபாவத்தைக் கூறுதல், மேலே சொல்லிய முறைப்படி இறைவன் செய்துவந்த நன்றிகளை யெல்லாம் நினைந்து நினைந்து கரைந்து கரைந்து மீளா அடிமைத் திறத் தைக் கைப்பிடித்த அவ்வழியான் அவ்விறைவனோடு ஏகமாய்க் கலந்து அத்வைதானந் தத்தில் திளைத்திருக்கும் பெரியாரது பிரபாவத்தைக் கூறுதலால் - பெரிய புராணம்.

7. திருத்தொண்டத் தொகையுள் கூறப்பட்ட மெய்ஞ்ஞானிகள் உய்வுண்டாம் நெறியைக் கூட்டுவதாகிய செய்ந்நன்றி மறவாமையைக் கடைப்பிடித்து, இறைவனுக்கு மீளா வடிமையை அறிவிக்கவல்ல ஞான யோகக் கிரியா சரியை என்னும் தொண்டு களைச் செய்தவர்களே யன்றி, இருவினை யொப்பு வருதற்கும் மலபரிபாகம் உண்டா தற்கும் சத்தி பதிதற்கும் செய்வதாகிய சரியை கிரியா யோக ஞானங்களைச் செய்த வர்கள் அன்றென்பதைக் கண்கூடாயறியக் கூறப்பட்டிருத்தலால் - பெரிய புராணம்.

8. செய்ந்நன்றி மறவாத மெய்ஞ்ஞானிகளாகிய நாயன்மார்களால் செய்யப்பட்ட மெய்த்தொண்டுகள் சரியையிற் பதினாறு, கிரியையிற் பதினாறு, யோகத்திற் பதினாறு, ஞானத்திற் பதினாறு, ஆக அறுபத்து நான்கு வகையாக விரிந்துள்ளன என்பதை உய்த்துணர அறுபத்து மூன்று தனியடியார்களிடமாகவும், தொகையடியார்களிடமா கவும் விளக்கிக் கூறியிருப்பதால் - பெரிய புராணம்.

9. சிவாகம நூற்றணிபாயுள்ள சிவஞான போதத்தில் பயனியலில் கூறப்பட் டுள்ள பாசக்ஷயம் பண்ணுமாறும், பரமேஸ்வரனது சீ பாதத்தை யணையுமாறும், அசிந்திதனாய் நின்ற பதியைச் சிந்திதனாகக் கண்டு வழிபடுமாறும் ஆகிய மூவகைப் பயனும் கைம்மாறு கருதாத நாயன்மார்கள்பால் எளிதாக முற்றுப்பெற்ற திறத்தைக் கூறுதலால் - பெரிய புராணம்.

10. மூவகைப் பயனையும் அன்பின் திறத்தால் எளிதாகப் பெற்றநாயன்மார்கள் பால் இறைவன் அவர்கள் பாசத்தைக் குன்றச் செய்யாது அதிகரிக்கச் செய்ததும், தனது சீ பாதத்தை அவர்கள் வந்தணையச் செய்யாது தானே சென்று அணைவித்த தும், ஏனையோர்பால் அசிந்திதனாய் நின்றதுபோல் மறைந்து நில்லாமல் அவர் சிந்திக் கும் எவ்விடங்களிலும் சிந்திதனாக எளிவந்து அவர் சிந்திக்கும் சிந்தையின் வண்ண மாகவே இருந்து அவர்கள் சித்தங் களிகூறுமாற்றைக் கண்டு களித்ததுமாகிய அற் புதத்தை விரித்திருத்தலால் - பெரிய புராணம்.

11. சித்தாந்த போதமாகிய சிவஞான போதத்தில் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்தில் "செம்மலர் நோன்றாள் சேரலொட்டா அம்மலங்கழீஇ அன்பரொடு மரீஇ மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமும், ஆலயந்தானும் அரனெனத் தொழுமே" என்று கூறியுள் ளபடி - செம்மலர் நோன்றாள் சேரலொட்டா அம்மலங்களை ஞான நீரால் கழு விய அன்பரும், மாலறநேயமலிந்தவர் வேடமும் ஆலயந்தானும் அரனெனவே தொழு தவரும் இதில் கூறப்பட்ட நாயன்மார்களே என்று, முத்திநெறிக் குரியா ரெல்லாரும் தெள்ளிதின் உணர்ந்து அவர்களை வழிபட்டு அப்பெரியார் பெற்ற பயனைப் பெறுமாறு, விரித்துக் கூறுதலால் - பெரிய புராணம்.

12. மெய்கண்ட சாத்திரத்திற் கூறப்படும் * மெய்ப்பொருளெதுவோ அப்பொருளையும், அப்பொருளால் அனுபவிக்கப்படும் † அனுபவம் எதுவோ அவ்வனுபவ விசேடத்தையும், அவ்வனுபவ விசேடத்தால் அடையப்படும் ‡ பிரயோசனம் எதுவோ அந்தப் பிரயோசனத்தின் சிறப்பையுமே எடுத்துக் கூறுதலால் - பெரிய புராணம்.

13. புராணம் பஞ்ச லக்ஷணமுடையது என்றபடி புராணத்தில் சொல்லப்பட்ட பெரியோரெல்லாம் அவதாரஞ் செய்த ஊரும், அவர்களது நாமமும், அவர்கள் இயற்றிய தொண்டும், அத்தொண்டில் அவர்கள் அயராது நின்ற வன்றிறமும், அவர்களை முத்திநிலையில் இறைவன் நிலைபெறுவிக்கும் அருள்நிலையும் ஆகிய இவ் வைந்தினையும் விரித்துக் கூறுதலால் - பெரிய புராணம்.

14. மனத்துக்கண் மாசில்லாமற் செய்யப்படும் அறத்தையும், அவ்வறத்தில் நிலைநிற்கவேண்டிய அறிவின் திண்மையும் அத்திண்மையோடு அவ்வறத்தைச் செய்த பெரியாரது ஆற்றலையும், அவ்வாற்றலால் யாவர்க்கும் மிக அரியனாயுள்ள இறைவன் மிக எளியனாய் அவர்கள் வசப்பட்டு நின்ற அருளின் பெருக்கையும், அவ்வருட்பெருக்கு குன்றுவண்ணம் தங்குவித்ததாகிய அன்பின் எல்லையையும் உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல் பிரகாசிக்கச் செய்தலால் - பெரிய புராணம்.

15. ஆணவாதி அசுத்தத்தைப் போக்குதற்கு நன்னீராயும் அந்த நீரால் சுத்தப்பட்ட ¶ சைவர்கள் அரனாணை கடவாது அவ்வாணைவழி நிற்றற்குரிய § சட்டமாயும் இருத்தலால் - பெரிய புராணம்.

16. உடலினுள் இருப்பது உயிரும், அவ்வுயிரினுளிருப்பது சிவமுமாம். உடம்பிலக்கணத்தை வேதமும் உயிரிலக்கணத்தை வேதாந்தமும், உயிருக்குயிரா யிருக்கும் சிவனிலக்கணத்தைச் சித்தாந்தமும் உரைக்கும். இம்மூன்று நூலால் முப்பொருளையும் உணர்ந்து உயிர் உயிர்க்குயிராகிய சிவனைக் கூடி இன்புறுதற்கான வழிபாட்டினை யுணர்த்தலால் - பெரிய புராணம்.

* மெய்ப்பொருளாவது - பிரமாண வியலானும் இலக்கண வியலானும் சாதிக்கப்படுவது. † அநுபவ விசேடமாவது - சாதன வியலால் சாதிக்கப்படுவது. ‡ பிரயோசனமாவது - பயனியலால் முடித்துக் கூறப்படுவது.

¶ சைவம் என்பது சுத்தம். சுத்தமாவது - அசுத்தத்தைப் போக்குவது. அசுத்தமாவது ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலங்கள். இம்மலங்கள் உயிராகிய ஆன்மாவை அனாதியாக நெல்லினிடத்தில் உமி தவிடு போலும், செம்பில் களிம்பு போலும் பொருந்தியிருப்பன. இம் மலச்சார்புகளால் யான் எனதென்னும் அகங்கார மமகாரங்கள் தோன்றி உடற்சார்பு உயிர் சார்புகளாயுள்ள பொன் மண் பெண் என்னும் இவைகளில் மன வாக்குக் காயங்களைப் பற்றச்செய்து நல்வினை தீவினைகளைப் பெருக்கி ஆன்மாவைப் பிறவிக்குள்ளாக்கி அசுத்தப்படுத்தும். இவ் வசுத்தத்தை யொழிப்பதே சைவம் எனப்படும். இவ் வசுத்தத்தை ஒழிக்கத்தலைப்படுகின்றவரே சைவ ரெனப்படுவோர். இதுதான் சைவத்திற் கூறப்படும் அறம் இதனைச் செய்யா தொழிந்தால், "மனத்துக்கண் மாசிலனாதல் அனைத்தறன் ஆகுல நீரபிற" என்றபடி ஆரவாரச் செயல்களாக எண்ணப்படும்.

§ சீவன்முத்தராதற்குச் சரியையாதிகளை அனுட்டிக்க வல்ல சாதகருக்கு விதித்த சட்ட நூலன்று. மும்மல வழுக்கை ஞான நீராற் கழுவி அயரா அன்பின் அரன் கழலணைந்த சீவன்முத்தர்களுக்கு விதியாகக் கூறிய சட்ட நூலாகும்.

நூதலிய பொருளின் சிறப்பு.

பல கலைகளிலுஞ் சாரமா யுள்ளது ... ... வேதம்.
அவ்வேதங்களின் சாரமாயுள்ளது ... ... ஆகமம்.
அவ்வாகமங்களின் சாரமாயுள்ளது ... ... சித்தாந்தம்.
அச் சித்தாந்தத்தின் சாரமாயுள்ளது ... ... பெரியபுராணம்.
கேட்கும் நிலையினையுடையது ... ... வேதம்.
சிந்திக்கும் நிலையினையுடையது ... ... ஆகமம்.
தெளியும் நிலையினையுடையது ... ... சித்தாந்தம்.
நிட்டை கூடும் நிலையினையுடையது ... ... பெரியபுராணம்.

அறுவகைச் சமயத் தோர்க்கும் அவ்வவர் பொருளாயிருக்கும்
நிலையைக் கூறுவது ... ... வேதம்.
வேறுங் குறியது உடைத்தா யிருக்கும் நிலையைக் கூறுவது ... ஆகமம்.
வேதாகமங்களின் குறியிறந்து அங்கு அறிவினில்
அருளான் மன்னியிருக்கும் நிலையைக் கூறுவது ... ... சித்தாந்தம்.
அம்மையோ டப்பனுகிச் செறிவொழியாது நின்ற
சிவனடிசென்னிவைக்கும் நிலையைக் கூறுவது ... ... பெரியபுராணம்.

பிரமாண ரூபமாயுள்ள சுருதிரூபமாயிருப்பது ... ... வேதம்.
ஆசிரிய வசனரூபமாயுள்ள யுக்திரூபமாயிருப்பது ... ... ஆகமம்.
அனுபவ ரூபமாயிருப்பது ... ... சித்தாந்தம்.
அனுபவத்தில் விளையும் ஆனந்த ரூபமாயிருப்பது ... ... பெரியபுராணம்.

வேதத்துக் கதிகாரிகள் ... ... உலகினர்.
ஆகமத்துக் கதிகாரிகள் ... ...சத்தினிபாதர்கள்.
சித்தாந்தத்துக் கதிகாரிகள் ... வேதச் சிரப்பொருளைத் தெளிந்த ஞானிகள்.
பெரிய புராணத்துக் கதிகாரிகள்—சரியை கிரியா யோகஞ்செலுத்திய பின் ஞானத்
தாற் சிவனருளைச் சேரத்தக்க மெய்யன்பினை யுடையவர்கள்.

உலக நிலையைக் கூறுவது ... ... வேதம்.
உயிர் நிலையைக் கூறுவது .. .. ஆகமம்.
சிவ நிலையைக் கூறுவது ... ... சித்தாந்தம்.
சிவ ஞானத்தில் விளையும் அன்பினிலையைக் கூறுவது ... ... பெரியபுராணம்.

சிவன் — வேதத்துக்கு ... ... எட்டாதவனு யுள்ளவன்.
,, — ஆகமத்துக்கு ... ... அறியவுள்ளவன்.
,, — சித்தாந்தத்துக்கு .. ... அநுபவமாயுள்ளவன்.
,, — பெரிய புராணத்துக்கு ... ... அத்வைதமா யுள்ளவன்.

வேதமார்க்கத்தால் வருவது ... ... போகம்.
ஆகமமார்க்கத்தால் வருவது ... ... யோகம்.
சித்தாந்தத்தால் வருவது ... ... ஞானம்.
பெரியபுராணத்தால் வருவது ... ... அன்பு அல்லது முத்தி.

பாசநீக்கமுற்றுப் பதித்தன்மை யடைநிலாகிய
சீவன் முத்திநிலையைக் கூறுவது ... . வேதவேதாந்தம்.
பாசத்தைத் தமக்கு உபகாரப்பொருளாக விளக்கி அதனைப் பதி
வசமாக்கி அவற்றுலேயே ஜீவன் முத்தி நிலையைப்
பெற்று விளங்குவதைக் கூறுவது ... ... சித்தாந்தம்.

பார்த்தால் இன்பத்தை ஆன்மா அனுபவித்தலைக் கூறுவது — பெரியபுராணம்.

அறம் வளரவும் பாவந்தேயவும் அறியாமை நீங்கவுமான ஒழுக்க முறைமைகளை வருணமுறைமைக் கேற்பவும், பிரமசரிய முதலிய நிலைமைக்கேற்பவும் விளங்கக் கூறுவது ... .. — வேதம்.

நித்தவநித்தங்களது வேறுபாட்டுணர்வும், இம்மை மறுமை யின்பங்களில் உவர்ப்பும், பிறவித் துன்பங்களும் தோன்று வதற்கான முறைமைகளைவிளக்கமாகக் கூறுவது ... — ஆகமம்.

பிறவித்துன்பந் தோன்றவந்த சத்திநி பாதர்க்கு - சத்திநி பாதம் கூடியமுறைமைக் கேற்ப முத்தி சாதனங்களையும் முத்தி கூடுவதற்கான ஞான நிலைகளையும், முத்தி நிலைகளை யும், அந் நிலைகளால் விளையும் இன்பப் பகுதிகளையும் விள க்கமாகக் கூறுவது ... ... — சித்தாந்தம்.

"ஊருணி நீர் நிறைந்தற்றே உலகவாம். பேரறிவாளன் திரு" என்றும், "பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால் செல்வம், நயனுடையான் கண்படின்" என்றும், "மருந்தாகித் தப்பாமரத்தற்றால் செல்வம், பெருந் தகையான்கண் படின்" என்றும், "ஒப்புரவினால் வரும் கேடெனின் அஃதொருவன், விற்றுக்கோட்டக்க துடைத்து" என்றும், உத்தரவேதங் கூறிய மொழிப்படி உலக நடையினைத் தாமே அறிந்து செய்தலாகிய ஒப்புரவினைச் செய்து, மேலே சொல்லிய வேதாகம சித்தாந்த நெறிக ளாலும் கொள்ளற்கரிய பரசிவத்தைக் கொள்ளுதற்குரிய ஒப்புர வென் னும் அறச் செயலை விளக்கமாகக் கூறுவது ... ... — பெரியபுராணம்.

இங்ஙனம் கூறிவந்த முறையான் - பெரியபுராணம் - மிகச் சிறப்புடைய தென் றும், வேத முதலியவை அத்துணைச் சிறப்பினை உடையனவன்றென்றும் கூறியதாக ஆராய்ச்சி யில்லாத சிலர் கூறுவார்; அங்ஙனமன்று.

பெரியோர்களால் செய்யப்பட்ட அரிய நூல்களுக்குப் பதவுரை - பொழிப்புரை - விசேடவுரை - கருத்துரை - என்று வகுக்கப்பட்டிருப்பின் அவைகளை நோக்குவோர் இவையெல்லாம் அந் நூலிலுள்ள செய்யுட்களில் உள்ளனவென்று கொள்ளு முறை போல் இங்ஙனங் கூறிய முறை என்று கொள்ளவேண்டும்.

இந் நால்வகையுரையான் பயன் என்னை யெனின்,— பதவுரை - இன்ன பதத் திற்கு இன்ன பொருள் என்று உணரவரும் உணர்ச்சியையும், பொழிப்புரை—அப் பொருளைத் திரட்டிக் கூறுவதாகிய ஆற்றலையும், விசேடவுரை—அங்ஙனந் திரட்டிக் கூறிய பொருளில் எஞ்சி (மறைந்து) நிற்கும் விசேடப் பொருள்களை நுண்ணுணர்வால் உணரவருவதாகிய அறிவின் விளக்கத்தையும், கருத்துரை—அந்த நுண்ணுணர்வான் உணரத்தக்க இவ்விசேடத்தின் பயன் இதுவாகும் என்று தெளிவதாகிய நிச்சய அறி வினையும் தருதலால் நிச்சய அறிவைப் பெறுவதே பயனு மென்க.

அஃதேபோல், வேதம் - மூலம், ஆகமம் - அம்மூலத்தின் பதவுரையும் பொழிப் புரையும், சித்தாந்தம் - விசேடவுரை, பெரியபுராணம் - கருத்துரை என்றுகொள்வதே மேலோரது துணிபா மென்க.

இங்ஙனங் கூறிவந்த முறையான் வேதாகம சித்தாந்தங்களின் கருத்துரையாயும், சாரமாயும் உள்ள இப்பெரிய புராண நூலைப் பக்தி நூலென்றும், பக்தி செய்தோரது சரித்திர மென்றும், ஞான நூல் அன்றென்றும், மெஞ்ஞானச் செயலுடையோரைக் கூறும் நூல் அன்றென்றும் கூறி மெய்ஞ்ஞானத்தினையும், முத்திப் பயனையும் இழந்து சிவாபராதிக ளாகின்றனர்.

இப்புராணச் சிறப்பை வேதாகமசித்தாந்தங்களைக் கசடறத் தெளிந்தவரே அறியும் ஆற்றலுடையவராவ ரென்க.

1. இல்லறமே நல்லறமெனக் காட்டு நூல்.

2. அன்பையும் அருளையும் விளக்கு நூல்.

3. அன்பே சிவம் சிவமே அன்பு என்னும் நூல்.

4. அன்பே உயிர் உயிரே அன்பு என்னும் நூல்.

5. பக்தியே ஞானம் ஞானமே பக்தி என்னும் நூல்.

6. பக்தியே முத்தி முத்தியே பக்தி என்னும் நூல்.

7. சிற்றின்பத்தையே பேரின்பமாக்கும் நிலைமையைக் கூறும் நூல்.

8. கருவி கரணங்களோடும் ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களோடும் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்ற ஆக்கையே பிறவிக்கடலைக் கடத்தற்கு நல்ல தோணி என உணர்த்தும் நூல்.

9. தேடும் செல்வத்தையும் கல்வியையும் அருளையும் அவமாக்காது தவமாக்கிப் பயன் பெறும் முறைமையைக் கூறும் நூல்.

10. ஆணவ மலத்தைப் போக்கி அருளைத் தரும் நூல்.

11. கன்மமலத்தைப் போக்கி அன்பைத் தரும் நூல்.

12. மாயா மலத்தைப் போக்கிச் சிவத்தைத் தரும் நூல்.

13. செயற்கரிய செயலைச் செய்த பெரியார் இவரெனக் காட்டும் நூல்.

14. செயற்கரிய செய்கை எல்லா வருணத்தாரும் செய்தற்குரிய செயலென அறிவிக்கும் நூல்.

15. செயற்கரிய செய்கை இதுவென உணர்த்தும் நூல்.

16. உலக நடையினை அறிந்து செய்யும் செயலைக் கூறும் நூல்.

17. இம்மையிலேயே பேரின்பானுபவ சுகத்தை அனுபவிக்கச் செய்யும் நூல்.

18. சித்தாந்த முத்திசாதனத்தைக் கூறும் நூல்.

19. சித்தாந்த முத்தி நிலையைக் காட்டும் நூல்.

20. * சித்தாந்த முத்தி இன்பத்தைக் காட்டும் நூல்.

21. † சித்தாந்த முத்தி இன்பத்தை அநுபவமாகக் காட்டும் நூல்.

22. ‡ பெத்த நிலையில் அவா ரூபமாகவுள்ள ஆன்மசக்தியே முத்திநிலையில் அன்பு ரூபமாக விருக்கும் என்பதை விளக்கும் நூல்.

---

* "எங்ஙனிருந்தது என்று எவ்வண்ணம் சொல்லுகேன் அங்ஙனிருந்த தென்று" கூறுவதாகிய சிவானந்தப் பெருக்கை இங்ஙனிருந்தது என்று பல வண்ணத்தானும் விளக்குவது.

† ஊமைகண்ட கனவைப்போல் வாக்கு மனோதீதமாய்க் கண்டவர்விண்டிலர் என்று சொல்லப்படும் சிவானுபவத்தை அநுபவமாய்க் காட்டுவது.

‡ சிவசத்தி என்னுங்கால் சத்தி என்பது சிவத்துக்கு வேறன்மைபோல் ஆன்மசக்தி என்னுங்கால் அவ்வான்மாவுக்கு அன்பு வேறன்மை யென்றறிக. சிவசக்தியானது ஆன்மாக்களுக்குப் பெத்த நிலைக்கண் திரோதான சத்தி யென நின்று அவ்வனுபவத்தை அநுபவிக்கச்செய்து சிற்றின்பத்தை யூட்டியும் முத்தி நிலைக்கண் அத்திரோதான சக்தியே அருட் சக்தியென நின்று சிவானுபவத்தை அநுபவிக்கச் செய்து பேரின்பத்தை யூட்டியும் வருதல் உண்மையாகலின் அங்ஙனம் சிவசத்தியானது பெத்த முத்தி என்னும் இரண்டு நிலையில் சிற்றின்பம் பேரின்பம் என்னும் இருவகை யின்பங்களை ஆன்மாக்களுக்கு நுகர்விக்குங் காலத்து ஆன்ம சத்தியானது அவாவுருவாய் நின்று சிற்றின்பத்தையும் அன்புருவாய் நின்று பேரின்பத்தையும் நுகர்விக்கும். அஃதாவது ஆன்ம சத்தி அவா வுருவாய்ச் சிற்றின்பத்தை நுகருங்காலத்து மலமய மாய்த் துன்புறும் வாழ்க்கையையே விரும்பி அதில் சலிப்பற்றும் அன்புருவாய்ப் பேரின்பத்தை நுகருங் காலத்துச் சிவமயமாய் அவ்வன்பையே விரும்பி அதில் சலிப்பற்றும் வாழும் என்க.

23. *"எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு" என்றதனை விளக்கும் நூல்.

24. சமயங்கட் கெல்லாம் அதீதசமயமாகிய சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர்களுக் கும் வேறு † சட்ட புத்தகமா யுள்ளது.

25. ‡ குருலிங்க சங்கம பக்தியே உடலின் சுத்தி உயிரின் சுத்தி அறிவின் சுத்தி உண்டாக்கும் என்பதை விளக்கும் நூல்.

* சிவ தருமத்தை நோக்கி உலகதருமமான நன்றியை மறந்தவர்க்கு உய்வுண்டாம் என்பதையும், இறைவனது காணும் உபகாரத்தையும் காட்டும் உபகாரத்தையும் மறந் தவர்க்கு உய்வில்லை என்பதையும் விளக்குவது.

† க-வது தில்லைவா ழந்தணர் புராணம்:— சிவன் முத்தர்கள் சிவன் தன்னோடு ஏகமாய்க் கொள்ளினும் அது கொண்டு தாம் சிவமென் றிறுமாக்காது அடிமை குலையாது வழிபாட்டில் தவறாது இருக்க வேண்டுமெனல்.

திருநீலகண்டர் புராணம்:—தாண்டற் கரிய சிற்றின்பக் கடலைத் தாண்டவேண்டு மாயின் இறைவன் ஆணை வழியில் நிற்கும் அன்பிருக்கவேண்டும். அன்பிருந்தால் அவ்வன்பு ஆணைவழிகடவாதிருக்கும் வைராக்கியத்தை நிலைபெறுவிக்குமெனல்.

இயற்பகையார் புராணம் :—தம்மால் ஆளப்படும் பொருளெல்லாம் இறையவனடி யவர் உடைமையாகலான் அவ்வுடைமைக்குத் தாங்கள் சுதந்திரரல்லர். ஆகவே அடியவர் யாது வேண்டினும் இல்லை யென்னாது கொடுக்க வேண்டுமெனல்.

இளையான் குடிமாறர் புராணம்:— சிவதன்மத்திற்குத் தம் அறிவே துணையே யன்றி யாவறுமை வந்துழிச் செல்லும்வழியை நோக்கும் செல்வம் அன்றாகலான் அச் செல்வ வறுமைகளுட்பட்டுச் சிவதருமத்திற் சோர்வுபடாது அறிவைத்துணையாகக் கொண்டு என்றும் ஒரு நிலையராய்ச் சிவ தருமத்தில் நிற்கவேண்டு மெனல்.

மெய்ப்பொருளார் புராணம் :—மெய்ப்பொருளாகிய திருவேடத்திற்கு எதனை எண்ணி யாவது எச்செயலைச் செய்யவாவது தம்முடம்பாகிய மெய்யை ஆளாக்குவாராயின், அவரைக் கருதாது அவரை உட்படுத்திய திருவேடத்தினது ஆற்றலைக் கருதித் தமதுடம்பாகிய மெய்யைக் கொடுக்க வேண்டுமெனல்.

விறன்மிண்டர் புராணம்:— அரனிடத்து அன்புடையாரை அடியவரிடத்து அன் புடைமையைக் கண்டு மதிக்க வேண்டுமெனல்.

அமர்நீதியார் புராணம்:— தன் பொருளெல்லாம் சிவனுடைய உடைமைப் பொரு ளென்றும், தான் அவனடிமைப் பொருளென்றும் பஞ்சாக்கரத்தால் உணர்ந்து அருள் வெளிப்படுங் காலத்துத் தன் பொருளையும் தன்னையும் எடையிட்டுக் கொடுக்க வேண்டுமெனல்.

இவ்வாறு ஏனைய சட்டங்களை ஏனையோர்புராணங்களில் உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

‡ உடற்சுத்தி - மூர்த்திதலம் தீர்த்தத்தாலும், உயிர்ச்சுத்தி - குருலிங்க சங்கமத் தாலும், அறிவுச்சுத்தி - கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டையாலும் உண்டாகும்.

உடற் சுத்தியால் சிவலிங்கமூர்த்தியிடம் அன்பும், உயிர்ச் சுத்தியால் ஆசாரிய மூர்த்தியிடம் அன்பும், அறிவுச் சுத்தியால் சங்கமரிடம் அன்பும் உண்டாகும்.

சிவலிங்கமூர்த்தியிடம் தடத்ததெரிசனமும், ஆசாரிய மூர்த்தியிடம் சொரூப தெ ரிசனமும், சங்கம மூர்த்தியிடம் அருட்டெரிசனமும் உண்டாகும்.

இவற்றின் உண்மைகளைச் சிவஞானபோத முதலிய நூல்களைக் குருமுகமாய் அறி ந்து, உடற்சுத்தியாதிகளை சரியையாதிகளை அனுட்டித்தலால் பெறவேண்டும். இச் சரியையாதிகளைக் கொண்டு சுத்தி யடைந்தவர் யாவரென்று அறிய வேண்டுமாயின் பெரிய புராணத்தை உணரவேண்டும்.

தொகைப் பொருளின் சிறப்பு.

"முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனைப்
பத்திநெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணம்
சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அத்தனெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே.

என்ற திருவாசகத்திற்போந்த பொருளே இப் புராணத்திற்போந்த தொகைப்பொருளாம். எனவே, ஞானயோகக் கிரியாசரியையாதிகளைக் குறிக்கும் இப்புராணம் முத்திநெறிக்குத்தலைப்பட்டவர்களுக்கு முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கரது முயக்கமொழித்துப் பத்திநெறியாகிய தொண்டின்திறத்தை அறிவித்து, அத்திறத்தான் கன்மமலங் காரணமாய்த்தொன்றுதொட்டுவரும் பழைய வினைகளாகிய நல்வினை தீவினைகளாக நிகழுஞ் செயல்களைத் தொண்டின் வசமாக்கிப், பிறவிக்கிடஞ்செய்யும் ஆகாமிய சஞ்சித பிராரத்தங்களாகிய பழவினைகளைப் பரமனைப்பத்தியினால் பணிதலாலும் பரமனையே பாடுதலினாலும் பாறும்வண்ணஞ் செய்து, பரமனாகிய சிவன்பாலே சித்தத்தை வைப்பதாகிய அத்திறத்தால் சித்தத்தைப்பற்றி நிகழும ஆணவமலத்தை அறுவித்து அவர்களைச் சிவமாக்கி அச்சிவத்தால் ஆளப்படுவதாகிய உண்மை நிலையை விளக்குவதேயாம்.

இவ்வுண்மை தோன்றவே-"மாக்கள் சிந்தையுட்சார்ந்துநின்ற பொங்கிய இருளை, ஏனைப் புறவிருள் போக்குகின்ற செங்கதிரவன்போல் நீக்கும் திருத்தொண்டர் புராணம் என்பாம்" என்றார்

இனி 'முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கர்' எனப்படுவோர், நூலுணர்வால் உணரப்படாத நுண்ணியனாகிய சிவபெருமான் பொற்பணிபோல் அபேத நிலையினனாயிருப்பவனென்றும், இருள்வெளிபோல் பேதநிலையினனா யிருப்பவனென்றும், சொற்பொருள்போல் பேதாபேத நிலையினனா யிருப்பவ னென்றும் நூலுணர்வானுணர்ந்து அவ்வுணர்ச்சி விசேடத்தான் பிரக்ஞையே பிரமம் என்றும், அகமே பிரமமென்றும், தத்வமசி வாக்கியத்தால் - நானே பிரமம் ஆயினேன் என்றும் கூறுவதாகிய அந்நிலையில் நின்று பிரமத்தைக் காணாது தன்னையே பிரமமாகப் பிரமித்துக் கண்டு பிரபஞ்சமயமா யிருப்பவர் என்க. எனவே பிரக்ஞை என்றது-ஆன்மாவினது பிரக்ஞை என்றும், அஹம் என்றது - பிரக்ஞையையுடைய சீவன் என்றும் உணர்ந்து, பின்னர் தத்துவமசி என்றது - அது என்ற பிரமம் வேறாகாது அதுவாயிருத்தலால் பிரக்ஞையை பிரமம் என்றும் அகத்தைப் பிரமம் என்றும் அறிந்த யானே பிரமமாயினேன் என்று தெளிந்து, எண்ணமே உடல்வாய் மூக்கொடு செவிகண்ணாதிகளில் உழன்ற பிரக்ஞையை (அறிவை) பிரமம் என்றும், கண்ணாதிகளில் உழன்ற அறிவினையுடைய இவனைச் சிவன் குருவாய் வந்து அவைகளின்றும் வேறுபிரித்து ஆண்டருளும் அருளை மருளினால்மறந்து கண்ணாதிகளில் நான் என்று நின்ற அகத்தைப் பிரமம் என்றும் எண்ணி, உடலாதிகளோடு மயங்கிக்கிடந்த தன்னிலைமையையும் மறந்து, அங்ஙனமான தன்னை ஆண்டருளுவதையும் மறந்து தன்னையே பிரமமென மருளினுள் மயங்கி, இறைவனது கருணையையே நோக்கிக் கசிந்து உள்ளம் உருகிக்கலந்து வாழும் அத்வைத வாழ்வினை யறியாதவர்களே மேலே சொல்லிய அபேதம் பேதம் பேதாபேதம் என்ற மூன்றனுள் ஒரோஒன்றேபற்றிப் பேசுபவராவர் என்க.

பத்திநெறி—என்றது - முருகா கடம்பர வேலா என் உடம்பிற்கு இட்ட பெயரான் ஒருவனைப் பிறர் அழைத்தவழித் தான் என்னை என வந்து நிற்றல் காண்கின்றோமல்லவா; இருவர் கைகோத்துநின்ற வழியும் அவருள் ஒருவனை அழைத்தால் அழைக்கப்பட்ட அவன் வருவனேயன்றி; மற்றையோன் ஏனென்று வருதல் உலகில்

இல்லாமையுரல் உடம்பின் பெயரான் அழைத்தவழி உயிர் என்னென்றல் இயல்பாம். இதனால்அவ்வுயிரானது உடம்பெனத் தானென வேற்றுமையின்றி நிற்குந்தன்மைபெறப்பட்டது. அதுபோல இறைவன் உயிர்களினிடத்து அபேதமாய் ஒட்டிநிற்பவனும் என்னும் உண்மை வெளிப்பட்டது. இவ்வுண்மையான் சிவனது கலப்பு ஆன்மாவாகிய நம்மிடத்து 'உள்ளதென்றுணர்ந்து. பின்னர் நம்மிடத்து இறைவன் கலந்திருப்பினும் அவன்நாமாகமாட்டான்; நாம் அவனாகமாட்டோம்; எங்ஙனமெனின்-உயிரானது உடம்போடு ஒட்டிய வழியும் - உயிர் உயிரே. உடம்பு உடம்பே. உயிர் உடம்பாய் ஒழியாது. உடம்பு உயிராகமாட்டாது. அவ்வாறாயினும் உயிர் உடம்பாயும் அதனின் வேறாயும் நிற்கும். உடம்பு அங்ஙனம் நில்லாது. அதுபோல, சிவன் சிவனே. ஆன்மா ஆன்மாவே. சிவன் ஆன்மாவாய் ஒழியான். ஆன்மா சிவனாகமாட்டாது. அவ்வாறாயினும், சிவன் ஆன்மாவாயும். ஆன்மாவின் வேறாயும் நிற்பன். ஆன்மா அங்ஙனம் 'நில்லான். என்றுணரவரும் இவ்வியல்பான் தன்னிலையும் சிவநிலையும் வேறுவேறு என்று தெள்ளிதின் உணர்ந்தும், அதன்பின்னர் சிவன் உயிராயும் உயிரின் வேறாயும் நிற்பன் என்றும், ஆன்மா சிவனாயும் சிவனின் வேறாயும் நிற்பவன் அல்லன் என்றும் பொருட்டன்மைபால் வெவ்வேறு இயல்புடையனென்றுணர்ந்தும், அதன்பின்னர் பொருட்டன்மையான் சிவன் வேறுபட்டிருப்பினும் கண்ணிற்குச் சூரியன் வேறாயிருப்பினும் வேறாயிருந்தே கண்ணிற் கலந்திருத்தல்போல் அச்சிவன் ஆன்மாவினிடத்து வேறாயிருப்பவனென்றும், 'அகரவுயிர் இன்றேல் அக்கரங்கள் இன்றாம்' என்னுமுறைபோல் சிவனையன்றி ஆன்மா இல்லை என்றும் உண்மை யறியவந்தும். அதன்பின்னர் முன் உடல் உயிர்போல ஆன்மாவினிடத்துச் சிவனது கலப்பு என்றும், கண் வேறாயிருப்பினும் சூரியன் வேறாயிருப்பினும் கண்ணொளியோடு சூரியனொளி கலந்து அக்கண்ணொளி நிகழச்செய்வதுபோல் ஆன்மவறிவோடு சிவன் கலந்துநின்று ஆன்மவறிவைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதாகிய கலப்பு என்றும், கலப்பின் வேற்றுமை யறியவந்தும், அதன்பின்னர் சூரியன் கண்ணொளியிற் கலந்து ஒளியைப் பிரகாசிக்கச் செய்யினும் அக்கண்ணொளியானது பிரகாசமாத்திரமாய் நிற்குமேயன்றி அந்தப் பிரகாசத்தைக் கொண்டு தானே ஒரு பொருளை அறியுந்தன்மை யுடைத்தானதன்று. அக்கண்ணொளியில் ஆன்ம அறிவு உடனாய்நின்று அறியச்செய்ய அறியுந்தன்மையுடைத்து; அதுபோல ஆன்மவறிவைச் சிவன் பிரகாசிக்கச் செய்யினும் அவ்வான்மா ஒன்றைத் தானே அறியும் ஆற்றல் உடையதன்று. ஆகவே ஆன்மபோதத்தில் நின்மலபோத சொரூபனாகிய சிவன் உடனாய் ஒற்றித்துநின்று எப்பொருளையும் அறிவிச் செய்வான் என்று சிவனது அத்துவிதநிலை அநுபவநிலையாகக் காணவந்தது.

இவ்வத்துவித நிலைதான் பத்திநெறியான் வருவதாகிய முத்திநெறி.

எனவே திட்டாந்தத்துக்கும் தாட்டாந்தத்துக்கும் பொருந்தாததாயும் இவ்விரண்டினாலும் தெளியவேண்டிய அநுபவத்திற்கு விரோதமாயும் கூறவந்த அபேதவாதத்தையும் பேத வாதத்தையும் பேதாபேத வாதத்தையும், உடலில் உயிர்போலும் கண்ணில் அருக்கன்போலும் கண்ணொளியில் ஆன்மபோதம்போலும் என்னும் உவமானத்தால் நிராகரித்து, உவமேயப்பொருள்களாகிய சிவன் சீவன் என்னும் இருபொருளும் பண்ணையும் அதினின் வேறாய் எண்ணப்படும் இசையும்போலவும் பழமும் அதனின் வேறாயெண்ணப்படும் சுவையும்போலவும் யாங்ஙனும் வியாபகமாய்ச் சிவனது திருவருள் உயிர்களில் வேற்றுமையின்றி நிற்பதாகிய அத்துவிதவுண்மையே உண்மையாமென்று அறியச்செய்வதுவே 'பத்திநெறியான் உணர்வதாகிய முத்திநெறியா' மென்க.

இங்ஙனம் கூறிவந்ததனான் அத்துவிதவுண்மையாகிய முத்திநெறி வெளிப்பட்டதேயன்றி, இம் முத்திநெறி பத்திநெறியால் வருவது என்றது வெளிப்படவில்லையெனின், அதனை யுணர்த்துதும்:— சிவபெருமான் உடலுயிர் என்றற்றொடக்கத்தனவாகக்கூறிய உவமானப்படி ஆன்மாவினிடம் கலந்திருத்தல் அவனருளானன்றி வே

றில்லை. ஆகவே அவனருளை வியந்து அவனருளையே நாடி ஞானயோகக் கிரியை சரியைகளான் செய்யப்படுவதாகிய தொண்டின் திறத்தைத் தங்கள் அன்பின் திறத்தால் எவ்வெவ்வகையான் எவ்வப் பொருளால் செய்யக் கூடுமோ அவ்வவ்வழியில் வைராக்கிய சீலராய் அயராதுசெய்வதே பக்திநெறியெனப்படும். (1) அங்ஙனம்செய்யவல்லராயின் அவர்களைச் சிவபெருமான் தானிடமாகக் கொண்டிருக்கும் க்ஷேத்திரங்களில் பிறக்கச் செய்வன். (2) யாவர்க்கும் பரமாயிருக்கும் தன்னையே பணியச் செய்வன். (3) பாடச் செய்வன் (4) சித்தத்தைத் தன்பாலே வைக்கச்செய்வன் (5) உடல் முழுதும் முழு நீறு பூசச் செய்வன் (6) முப்போதுந் திருமேனி தீண்டுவதாகிய அருச்சனையில் வைப்பன். (7) இச்சைவச் செல்வமானது இப்பிறப்பொழிந்து எப்பிறப்பெடுக்கவரினும் அப்பிறவிகளிலெல்லாம் நீங்காது தொடர்ந்து வரும்படி வேண்டச் செய்வன். (8) இங்ஙனங் கூறிவந்த எழுவகை நிலையும் பண்டை நற்றவமுடையார்க்கு எளிதிற் கூடப்பெறுமேயன்றி ஏனையோர்க்குக் கூடாதாகலான் அவர்களுக்கு அது கூடுமாறு கல்விப் புலமையை நிரப்பிப் பொய்யடிமை யில்லாதவராகச் செய்வன். (9) இங்ஙனங் கூறிவந்த எண்வகையும் செய்தபின்னர் தாண்டவேசன் தனது குஞ்சிதபாதத்துக் காளாக்கித் தன்னடித்தொண்டில் நீங்காதிருத்தி அவர்களிடத்தில் தான் அநந்நியமாய்க் கலந்து நிற்றலாகிய அத்துவிதநிலையான் ஆண்டருளுவன்.

இவ்வத்துவித நிலையே முத்திநெறி யெனப்படும். இந்நெறியானது - இறைவனிடத்துண்டாகும் பத்திநெறியான் வருவதாக வெளிப்படலான், இந்நெறியைக் கடைப்பிடித்து, முத்திநெறியறியாத மூர்க்கரொடு கூடி பிரமமாகிய அநாதி முத்த சித்துருவாய் விளங்கும் பரசிவத்தை யிழந்து அநாதிபெத்த சித்துருவாய் மயங்குந் தன்னையே பிரமமென்று பெற்று பழவினைகள் ஒழிந்துபோவதற்கின்றி மேன்மேல் முதிர்ந்து சித்தமலம் பெருக்கெடுத்து அவமாகிய பவக்கடலிலும் பழவினைகளிலும் அதற்குக் காரணமாகிய மலத்திலும் அநந்நியமாய்க் கலந்திருப்பதாகிய பெத்தநெறியைச் சீ என்று ஒழித்து, அப்பத்திநெறியில்நின்று மேலே சொல்லிய அம்முத்திநிலையைப் பெறுவிக்கவல்லது இப்புராணம் என்க.

திருமலைச் சருக்கச் சிறப்பு.

சிவஞான இலக்கணத்திற்குப் பெரிய இலக்கிய நூலாயும் அநுபவித்தாரோடு போகாது இனி அநுபவிக்க வேண்டுவோர்க்கும் அவ்வநுபவத்தை விளக்கும் சிவாநுபவ நூலாயும், அத்துவித நிலையைப் பத்திநெறியான் வருவிக்குநூலாயும் உள்ள இப் புராணம் * இரண்டு காண்டங்களாகவும் பதின் மூன்று சருக்கங்களாகவும் அவற்றுள் திருமலைச் சருக்கத்தை முதலாகவும் கொண்டு விளங்குவது. திருமலைச் சருக்கம் எனவே திருமலைச் சிறப்பை முதலாக வுடையது என்பதாம். இவ்வாறே ஏனைய சருக்கங்களும் அமையும். இப் புராணத்திற்கு முதனூலாகவுள்ள திருத்தொண்டத் தொகை உலகில் நிலவச் சங்கற்பித்த இறைவன் வீற்றிருக்கும் இடமும் அதற்கு ஏதுவாக்கி அவரால் அனுப்பப்பட்ட ஆலாலசுந்தர மூர்த்திகளது இடமும் அம்மூர்த்திகளது வரலாற்றையும் அடியவர் பெருமையையும் உபமன்யுமுனிவர் கூறிய இடமும் ஆகலான் அதன் சிறப்பு முன்னரும், அத்திருத்தொண்டத் தொகைதிருவாய்மலர்ந்தருளப்பெற்ற நாடும் நகரமும்இடமும் பொன்னிநாடும் திருவாரூரும் தேவாசிரிய மண்டபமுமாகலான் அவைகளின் சிறப்பு அதன்பின்னரும், அத்திருத்தொண்டத் தொகையை இறைவன் வெளியிட எண்ணி யனுப்பிய மூர்த்திகள் பூவுலகிற் றோன்றியபின் இறைவன் வந்து தனக் கடிமையெனத் தடுத்தாட் கொண்டென ஆண்டுப் பின் தன்னடியார்களுக்கு அடிமையெனக்கொண்ட அநாதிமுறைமையான சிறப்பு ஈற்றிலும் கொண்டு திருத்தொண்டத் தொகையிற் கூறப்பட்டுள்ள அடியார்கள் சிறப்பைக் கூறுவதற்குத் தோற்றுவாயாக உள்ளது இச்சருக்கம் என்க.

---

* அன்பில் ஞானமும் ஞானத்தில் அன்புமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அன்றியும் ஆசிரியர் இப்புராணம் இயற்றிய இடம் சிதம்பரக்ஷேத்திரமாகவிருக்க, அதன் சிறப்பைக் கூறாது திருமலை முதலியவைகளின் சிறப்பைக் கூறியது நமது விரிநூலுக்கு முதனூல் வெளிப்பட்ட சிறப்பானேயன்றி, அம்பலத்தாடுவானுடைய ஓர் கலையினது அம்சமே திருமலையில் தினமும் தங்கி அர்த்தயாமத்தில் மீளுகின்ற தென்னும் புராணவசனத்தானும், "தில்லை மணிதிகழும் அம்பலத்தே மன்னிக்கூத்தை ஆடுவான் புகுவதற்கு முன்னே பின்னே அணியாரூர் கோயிலாக்கொண்ட நாளே" என்னுந் திருத்தாண்டகத்தானும், சுந்தரமூர்த்திகள் சிதம்பரத்திற்கு வந்தபோது திருவாரூருக்குப்போ என்னாது "ஆரூரில் நம்பால் வருக" என்ற இப்புராணத்தானும், "தோற்றியதிதியே யொடுங்கி" என்ற சித்தாந்த வசனத்திற்கிணங்க இலயமடைவதும் புனருற்பவமாவதும் ஓரிடமாகக் கொள்ளக் கிடத்தலின், ஒடுங்குதற்கிடமாகிய ஆகாயத் தலமாயுள்ள சிதம்பரமும் தோன்றுதற்கிடமாகிய பிருதுவித் தலமாயுள்ள திருவாரூரும் ஒன்றே யாகலானும், இப்புராணத்திற்கு முதனூல் மூலாதாரத் தலமாகிய திருவாரூரில் தொகையாகத் தோன்றி இருதய புண்டரீகத் தலமாகிய சிதம்பரத்தில் விரிந்து முடிந்ததினாலும் இவ்விரண்டுதலங்களும் ஒன்றேயெனப் பெறப்படலானும் திருமலைக்கும்சிதம்பரத்திற்கும் திருவாரூருக்கும் கூறிய சிறப்பெல்லாம் ஒன்றேயாகலான் என்க.

தடுத்தாட்கொண்ட புராணச் சிறப்பு.

தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் என்பது இறைவன் சுந்தரமூர்த்திகளைத் தடுத்து ஆட்கொண்ட முறையைக் கூறுவது என்பதாம். அம்மூர்த்திகள்தான் இப்புராணத்திற்குத் தலைவராய் உள்ளவர். இவர் வசித்த இடம் ஸ்ரீ கயிலாயம் என்று திருமலைச்சிறப்பிலும், இவரது திருவுருவம் சிவபெருமானுடைய பிரதிபிம்பம் என்று சிவரகஸ்யத்திலும், ஸ்காந்த புராணத்திலும் சொல்லப்பட்டு இவரது திருநாமம் திருமால் முதலிய தேவர்களுடைய உருவங்களெல்லாம் ஒளிகுன்றி மாறுபடவும் உடல் நடுங்கவும்எங்கும் பரந்தெழுந்த விடத்தைத்திரட்டித்தமது திருக்கரத்தில் ஏந்திக் கொண்டுவந்து சிவபெருமான் திருக்கரத்தில் கொடுத்த காலத்தில், திருவுருவம் அவ்வாலத்தால் அழகுகெடாமல் ஒளிபெற்று சுடச்சுடப் பொன்போல் பிரகாசிக்க ஆலாலசுந்தர! என்று இறைவன் அழைத்த காரணத்தால் ஆலாலசுந்தரர் என வழங்கப்பட்டுள்ளது.

இங்ஙனங்கூறிவந்த காரணத்தை நோக்குங்கால் இவரை இறைவன் தடுத்து ஆட்கொள்ளவேண்டிய காரணமேயில்லை. ஏனெனில், இவர் ஏனைய தேவராதியரைப் போலாவது மானுடரைப்போலாவது இருப்பாராயின் அஞ்ஞான வசப்பட்டு அறிவறியாமையோடும் காமக்குரோத முதலிய தீக்குணங்களோடும் அவற்றிற்குரிய செயல்களோடும் கூடியிருப்பவரேயாவர். அதனால் இறைவன் இவரைத் தடுத்து ஆட்கொள்ள முயலவேண்டும்.

அதுவேயுமன்றி அவர் வசிக்கும் இடம் ஸ்ரீ கயிலாயம். அது இந்திரன் பிரமன் திருமால் முதலிய தேவர்கள் வசிக்கும் இடம்போலன்று. அவ்விடங்களெல்லாம் அராகம் துவேஷம் காமம் குரோதம் உலோபம் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட தீக்குணங்களுக்கு இடமாயும், அக்குணம் உடையவர்களே வாழும் இடமாயும், அரக்கர்களால் பன்முறையும் கொள்ளைகொண்டு அழித்து ஆளப்பட்டதாயும், உலகம் அழிவுறுங்காலத்து அழிந்து பின் தோன்றுங்காலத்துத் தோன்றுவதாயும், பிறப்பிறப்பில் மாறிமாறிச் சுழலப்பண்ணுவதாகிய பசுபுண்ணியங்களைச் செய்பவரால் அடையப்படுவதாயும், அவர்களுக்குவேண்டிய அழியும் இயல்பினையுடைய செல்வப்பொருளை உடையதாயும், மாயாமலசம்பந்தமாகிய உடலுக்கு நரைதிரைமூப்பற்றிருப்பதாகிய ஓர் சுகத்தையும் பசிப்பிணியினால் வருந்துதற்கு இடஞ்செய்யாத அமிர்தமாகிய ஓர் வாயுணவினையும்

உடலால் அனுபவிக்கப்படுவதாகிய ஓர் சிற்றின்பப் பெருக்கையும் ஆடையணி முதலிய வற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டு வாழ்தலாகிய ஓர் வாழ்வினையும் உடையதாயும் உள்ளவை.

ஆனால், கயிலாயமோ அவைபோலன்று. மற்றென்னெனின் பசித்து உண்டு பின்னும் பசிப்பானை யொப்பதாகிய அழிவுடைய தவத்தைச் செய்யாது, என்றும் அழிவினையறியாது மேன்மேல் முறுகி வளர்வதாகிய தவங்களை (சரியை கிரியை யோகங்களை)ச் செய்து சிவலோகத்தில் வாழவும் சிவசமீபத்தில் இருக்கவும் சிவரூபத்தைப் பெறவுமான மெய்யறிவுடையவர்கள் வாழும் இடமாயும், பல * நற் குணங்கள் விளைகின்ற இடமாயும் அவைகளை உடையவர்களே வாழும்இடமாயும், ஏனைய உலகங்களைப் போல் தோற்ற நாசங்கள் அடைதலை அறியாத இடமாயும், பதி புண்ணியம் உடையவரால் அடையப்படும் இடமாயும், அவர்களுக்கு வேண்டிய அழிவிலா அருட்செல்வங்களையும் ஆணவாதி மலக் குற்றங்கணீங்கிய உயிர்களுக்கு அமிர்தமென்னும் உணவையும் வேண்டாத நித்தியமாயுள்ள திவ்யசரீரத்தையும் அச்சரீரத்தால் அனுபவிக்கப்படுவதாகிய பேரின்பப் பெருக்கையும் சிவமாந்தன்மைப் பெருவாழ்வையும் கொடுக்கும் இடமாயும் உள்ளது.

இடத்தின் இலக்கணம் இங்ஙனம் இருக்க, இவரது திருவுருவமோ சிவனது பிரதிபிம்பம். சிவனது திருமேனியோ அனாதிமலமுத்தமாய் நித்த சுத்த புத்தமாய் சச்சிதானந்தமாய்ப் பிரகாசிக்கும் இயல்பினை யுடையது. ஆகவே, இவரை இறைவன் தடுத்தாளவேண்டிய காரணம் இல்லை என்பதே நிச்சய மென்க.

ஆனால் இவரைத் தடுத்தாண்டதென்பது மெய்யோ பொய்யோ எனின்! மெய்யே. எங்ஙனமெனின், ஆணவமலமென்னும் பரவையுட் படிந்து, கன்ம மலம் என்னும் சங்கிலியாற் பிணிப்புண்டு, மாயாமலத்தில் மயங்கிக் கிடக்கும் ஆன்மாக்களை அம்மயக்கினையொழித்து கன்மமலப் பிணி அவிழ்த்து ஆணவம் என்னுங் கடலைக் கடப்பித்து, அவ்வான்மாக்களுக்கு வாக்குமனாதீதமாய் நிற்கும் முதற்கடவுளாகியபரசிவன் கோசரமாம்படிச் செய்யவல்ல பதிஞானத்தினை உணருமுறையான் உணர்த்தி, அம்முறையானே ஆன்ம சுத்தியைச்செய்யவல்ல ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை அனுக்கிரகித்து, "அஞ்செழுத்துமே அம்மையப்பர்தமைக் காட்டுதலால். அஞ்செழுத்தை ஆருசப் பெற்றறிந்து" என்று திருக்களிற்றுப்படியார் கூறியபடி அப்பரமேஸ்வரனோடு ஏகமாகி யான் எனதென்னும் செருக்கற்று, தன் செய்திக்கு முதல்வன் செய்தி இன்றியமையாத அவ்வுண்மையை உணர்ந்து, அவன் அருள்வழி வழுவாது நிற்பதாகிய இறைபணியில் நின்று, பாசக்ஷயம் பண்ணுவித்து அது உண்டான பின்னர்,—விளக்கொளி கண்ணொளியோடு கலந்து அக் கண்ணொளி பொருளின் உருவத்தினுங் கலந்தாலன்றிக் கண்ணானது அவ் வுருவத்தைக் காண்டல் இல்லாத தன்மையைப் போல, அறிவிக்க அறியும் இயல்பினவாய இவ்வான்மாக்களும், முதல்வன் உணர்வு தம்மோடு கலந்து (நின்று தம்மோடு கூடச் சென்று) விஷயத்தினுங் கலந்து நின்றால் அறிவு விளங்கி அவ்விடயத்தினை அறியும் இயல்பினை உடையன வன்றித் தாமே தம்மறிவினால் தனித்து அறியமாட்டாது; ஆகலான், உயிர்களுக்கு அறிவு விளங்குதலுக்கு மாத்திரமே யல்லாமல் காணப்படும் விடயத்தைப் பற்றுதற்கண்ணும் முதல்வன் உடனின்று அறிதல் ஒரு தலைபான் வேண்டப்படுதலான் என்னும் அவ்வத்துவித நிலையை மறவாது கடைப்பிடித்துச் செய்யும் அன்பானே, அம் முதல்வன் திருவருளாகிய சிவானந்தானுபூதியில் தலைப்படுத்தி, அவர்கள் அவ் வனுபூதி நீங்கா திருத்தற் பொருட்டும் அவ்வனுபூதியில் சிவானந்தம் மேன் மேல் வளர்தற் பொருட்டும் தமது இச்சா ஞானக் கிரியைகளை அரன் ஆலயத்தினிடத்தும், அரன் அடியாரிடத்தும், அரன்

---

* திருக்குறளில் இல்லற வியலில் 'அன்புடைமை முதலாகவுள்ள கூ-ம் துறவற வியலில் அருளுடைமை முதலாகவுள்ள கஉ-ம் ஆகிய நற்குணங்கள் முதலியன.

வேடத்தினிடத்தும் வழிபட்டு வாழும் வாழ்வில் வாழுமாறு, தடுக்குந் அருளும் ஆட்கொள்ளும் அருளும் அருள் செய்யும் அருளும் இறைவன் செய்வதற்கு, மனத்தானும் வாக்கானும் செயலானும் அருளைத் தடுப்பனவான செயல்கள் சுந்தரமூர்த்திகள்பால் நிகழ்ந்தாலன்றித் தடுப்பதைத் தடுக்கும் அருளும் ஆட்படாமையை விலக்கி ஆட்கொள்ளும் அருளும், அருள்பெறுவகையைப் போக்கி அருள் பெறும் வகையைச் செய்வதுமான அருட்டிறம் வெளிப்படா தாகலான் முக்கரணங்களாலும் தடுப்பனவற்றை மூர்த்திகள் செய்ய, மூர்த்திநாதன் முக்கரணங்களானும் தடுப்பனவற்றைத் தடுத்துத் தடுக்கக் கூடாத அருளையே செய்தனன் என்க.

அவ்வாறு செய்யவே, இறைவன் மூர்த்திகள்பால் ஆன்மாக்களிடத்து நிகழும் குணங்களைக் காட்டித் தான் அக்குணங்களைப் போக்கி ஆன்மாக்களுக்கு, வலிந்து அருள் செய்யுந்திறத்தைக் காட்டினர் என்க. இதனை இவர்சரிதம் முற்றினுங்கொள்க.

இதனால் சுந்தர மூர்த்திகள் - நீ அடிமை என்று இறைவன் சொன்னதைத் தடுக்குந் தன்மையுடைய மானுடரல்லர் எனவும், இறைவனுக் காட்படா திருந்தவர் அன்றெனவும், அவருக்கு இறைவன் அருள் செயாது இருந்தவரன்று எனவும், அறிதல் வேண்டும். ஏனெனின், முன்னமே இறைவனுக்கு ஆட்பட்டிருந்தவரும் அவனது அருள் பெற்றுடையவரும் ஆகலான்.

இனி * இச்சைவசமயாசாரிய மூர்த்திகளைத் தடுத்தது யாதுகாரணம் பற்றியெனின், ஆன்மாக்கள் தடுக்குந் தன்மையினின்று நீங்கி ஆட்படுந் தன்மையைப் பெற்று அருள் பெறுந் தன்மையை யடையவேயாம்.

1. நூல்வழக்கால் பாசச்செயலைத் தடுத்து, அருள்வழக்கால் ஆன்மாக்களை ஆட்கொண்டு, அன்புடை வழக்கால் அடியருடன் கூட்டி வாழச்செய்தலாகிய சன்மார்க்க நெறியை யாவரும் உணர்ந்துய்யுமாறு, பரமகருணாநிதியாகிய இறைவன் தனது திவ்ய தேஜோரூப சுந்தரமூர்த்தியைக் கைலாயத்திலிருந்து பூலோகத்துக்குப் போகவிடுத்து உலவச்செய்ய, அம்மூர்த்தி அங்ஙனமே இறைவனால் தடுத்தாளப்பெற்று, திருவாரூரில் தம்பிரான் தோழராய் என்றும் மணவாளராய் இருக்க அருள்பெற்று, பின்னர்த் திருத்தொண்டத் தொகையையோதி தேவாசிரிய மண்டபத்தில் அடியருடன்கூடி பெருமணச்சீருடன் விளங்கப் பெற்ற வைபவத்தைக் கூறுதலின்— தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்.

2. ஆன்மாவைப் பாசம்வந்து தாக்கவொட்டாமலும் ஆன்மா பாசத்துடன் விரவவொட்டாமலும் இறைவன் தடுக்க, தடுத்த பாசமெல்லாம் தமது கிரியை வெளிப்படுதற்குரிய பொருள்களாகவும், ஆன்மாக்களெல்லாம் ஞானம் வெளிப்படுதற்குரிய பொருள்களாகவும் ஆட்கொள்ளு முறைமையைக் கூறுதலின்—தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்.

3. பாசம் கிரியாரூபமாகவும், பசு ஞானசொரூபமாகவும் இருத்தலினால் இறைவன் ஆன்மாவின்கிரியையில் தனதுகிரியையையும், ஞானத்தில் தனதுஞானத்தையும்,

* பதி பசு பாசம் என்னு முப்பொருளையு முணரவருஞ் சமயம் சைவசமய மெனவும் தானும் ஆச்ரயித்துப்பிறரையும் ஆச்ரயிக்கச்செய்பவர் ஆசாரியர் எனவுஞ்சொள்க. இவர் (1) பாசத்தைத் தடுத்து (2) ஆன்மாவை ஆட்கொண்டு (3) அவ்வான்மாவைச் சிவமாக்குகின்ற முறைமையும் (4) சிவமாக்கிய பின்னர் தடுத்த பாசத்தைச் சிவகரணமாக்கு (சிவனுக்குரிய வழிபாட்டில் வழிபடச்செய்) கின்ற முறைமையும், (5) அங்ஙனம் பசுகரணங்கள் சிவகரணங்களாகி வழிபாட்டில் முயலத்தலைப்படுங்காலத்தில் ஆன்மாவை அருள்வசப்படுத்தி அடிமை குலையாமல் நிற்கச்செய்யு முறைமையும் அங்ஙனம் (6) அடிமையான ஆன்மாக்களுக்குத் தற்சொரூபத்தை விளக்கி விளங்கிய அச்சிவத்தால் அருள்தோன்றுமாறு செய்யு முறைமையும் உணர்த்துகின்றவர்.

வெளிப்படுத்துகின்றான். எனவே தடுத்தற்குரிய பாசத்திற்கும் ஆள்வதற்குரிய ஆன்மாவுக்கும் அருள் செய்யும் முறைமையைக் கூறுதலின், பாசம் அருள்வசப்படுதற்குமாட்டாமையைச் செய்யுமுறைமையையும், பசு-ஆட்படுவதற்கு மாட்டாமைச் செய்யும்முறைமையையும், இறைவன் அவ்விரண்டுமாட்டாமையை எவ்வளவு செய்யினும் அவ்விரண்டையும் விடாதுகொள்ளும் முறைமையையும், தடுத்துக்கொண்ட பாசத்திற்கு அன்பை விளைவித்தும், அடிமைகொண்ட ஆன்மாவுக்கு அருளைவிளைவித்தும் அவ்விரண்டையும் ஆளும்முறைமையையும், பின்னர் பாசஞானத்தில் திருவருளும் பசுஞானத்தில் இறைவனுங்கலந்து நிற்கின்ற முறைமையையும், அதன்பின் இறைவனை நினைப்பிப்பதை மறைப்பித்த பாசத்தை மறைத்தலைச் செய்யவொட்டாது நினைப்பித்தும் ஆட்படுதலைமறந்த ஆன்மாவை ஆட்படுத்தி அருளில் வாழவும் செய்யு முறைமையையும் உணர்த்தலின்—தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்.

இவற்றை (1) "பாதம் பணிவார்கள் பெறுபண்டம் மதுபணியா யாதன் பொருளானே னறிவில்லேன்—" (2) "ஊனு யுயிரானு யுடலானு யுலகானுய்—" (3) "தொழுவாரவர் துயராயின தீர்த்தலுன கடனே—" (4) "—எத்தான் மறவாதே நினைக்கின்றேன்—" (5) "செடித்தவஞ் செய்வார் சென்றுழிச் செல்லேன் தீவினைசெற்றிடுமென்று அடித்தவமல்லாலாரையு மறியே னவது மறிவர்." (6) "மறிசேர்கையினனே * * * குறியே என்னுடைய குருவேயுன் குற்றேவல் செய்வேன் நெறியே நின்னடியார் நினைக்கும் திருக்கானத்தியுள் அறிவே" "வழித்தலைப் படுவான் முயல்கின்றேன் உன்னைப் போலென்னைப் பாவிக்க மாட்டேன் * * . அருளாயின செய்யாய்—" என வரும் இம்மூர்த்திகளது தேவாரங்களா னறிக.

அன்றியும், பாசம் இறைவனது கிரியைக்கிடமாதலால் அதன்கண் கிரியையைச் செலுத்தி அக்கிரியையால் ஆன்மஞானத்தை விளக்கி அது விளங்கிய பின்னர் அந்த ஆன்மஞானத்தில் சிவஞானத்தை விளக்கிப் பதியை நியேயப் பொருளாக விளக்குவர். அதன் பின்னர் அதனால் வரும் பயன் இதுவென வுணர்த்துவர். அஃதாவது பதியை நினைக்கவும வாழ்த்தவும் அவனது ஒழுக்கநெறியில் நிற்கவும் செய்வர்.

அங்ஙனம் செய்வித்தலால் மும்மல வழுக்கும் ஒழியச் சிவமாக்குவர். எனவே ஐம்புலவழியிற் செல்லும் அவாவைத்தடுத்து ஒருவழிப்படுத்தித் தன்வயத்தனாதல் முதலிய எண்குணங்களையும் எண்ணியெண்ணி வாழ்த்தச் செய்து அதனால் வரம்பிலின்பமுடையவனாக்கி இருதயமலரில் இறைவனை நினைத்து நிற்கச்செய்வர்.

இவற்றால் மும்மலம் ஒழியுமாறு எங்ஙனமெனின்,—அவாவைத் தடுத்தலால், மாயாமலமும், வாழ்த்தலால்-கன்மமலமும், நினைத்தலால் - ஆணவமலமும் நிவர்த்தியாம்.

எண்குணங்களால் வாழ்த்துதலாவது:— (1) நீ தன்வயத்த னெனும் குணமுடையவனாய் - என்னை மாயாவசம் ஆக்கினாய், (2) நீ தூயவுடம்பினனாயிருந்து - என்னை மல வுடம்பினனாக்கினாய், (3) நீ இயற்கை யுணர்வினனா யிருந்து - என்னைச் செயற்கை யுணர்வினனாக்கினாய். (4) நீ முற்றுணர்வினனாயிருந்து - என்னைச் சுட்டுணர்வினனாக்கினாய், (5) நீ இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கினவனாயிருந்து - இயல்பாகவே பாசங்களில் நின்றிருந்த என்னை வேறாக நீங்கி யிருக்கச்செய்தாய், (6) நீ பேரருளுடையவனாகவே யிருந்து - என்னை அருளுடையவனாகச் செய்தாய், (7) நீ முடிவிலாற்றலுடையவனாயிருந்து - எனக்கு அருளுடைமையில் நிற்கும் ஆற்றலைத்தந்தாய் (8) நீ வரம்பிலின்பமுடையவனாயிருந்து - என்னை வரம்பில்லாத துன்பத்தினின்றும் நீக்கினாய் என்று வாழ்த்தும் வகையினைத் தந்தாயென (இறைவன் படிப்படியாய் செய்யும் உபகாரத்தை நினைந்து) வாழ்த்தல்.

சிவமயம்.

திருமலைச் சருக்கம்.

அட்டவணை.

		பக்கம்.
1.	பாயிரம்	க
2.	திருக்கயிலாயச் சிறப்பு	உசு
3.	திருநாட்டுச் சிறப்பு	ருசு
4.	திருவாரூர் நகரச் சிறப்பு	எரு
5.	திருக் கூட்டச் சிறப்பு	ககஉ
6.	தடுத் தாட்கொண்ட புராணம்	உ0க

அறிவிப்பு.

திருமலைச் சருக்கம்...	2—4—0
தில்லைவாழந்தணர் சருக்கம்	2—0—0
இலைமலிந்த சருக்கம்	2—8—0
ஷை மூன்று சருக்கம் ஒன்று சேர்ந்தது	6—8—0
ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திகள் சரித்திர உண்மையை விளக்கும் ஆசார்ய பிரபாவம்	2—0—0
திருவுந்தியாருக்குத் திருக்களிற்றுப் பாடியாரைப்பொருத்திக் காட்டியுள்ள விசேடவுரை } ...	2—0—0

இப் பெரிய புராண வுரைக்கு ஈற்றிற் கண்ட இவ்விருநூலும் அவசியம் வேண்டும்.

திருமலைச் சருக்கத்தில் ஆங்காங்கு விசேடங்களைப் பார்க்கக் குறிப்பிட்டிருக்கின்ற ஆசார்ய பிரபாவம் இந்நூலே. பெரிய புராண உரையுடன் வாங்குகின்றவர்களுக்கு இவ்விருநூலின் விலை. ... ... 3—0—0

கா. ஏகாம்பரம் பிள்ளை,
19, ரண்டால்ஸ் ரோட்,
வேப்பேரி, சென்னை.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஞானசம்பந்த குருப்யோ நம:

திருத்தொண்டர் புராணம்

என்னும்

பெரிய புராணம்.

(முதற்காண்டம்.)

பாயிரம்.

நடராஜமூர்த்தி வணக்கம்.

உலகெ லாமுணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.

(இ-ள்)—பொன்னம்பலமாகிய திருவம்பலத்தின்கண் நடனமூர்த்தியாய் நின்றருளும் இறைவன் அலகில் சோதியன். அதனால், உலகெலாம் உணர்ந்தோதற் கரியவன். அரியவனாயினும், அவ்விறைவன் நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியனாய்க் காண்டலின் அவனது சிலம்பணிந்த மலரடியை நாம் வாழ்த்தி வணங்குவாம் என்பதாம்.

திருவம்பலம் என்பது - பரமாகாசம் என்க. எனவே, ஆகாசம், ஏனைய நான்கு பூதங்களுக்கும் அவற்றின் காரியங்களுக்கும் தாரகமாய், வியாபகப்பொருளாய், வெளியிடமாயிருப்பதுபோல், அம்பலம் - பரசிவத்துக்கும் பரசிவபேதங்களுக்கும் ஆதாரமாய் வியாபகப்பொருளாய், வெளியிடமாயிருப்பதாலும், பூதசம்பந்தமாயுள்ள ஆகாசம் சடரூபமாய்ச் சடரூபங்களுக்குத் தாரகமாய், அவை தத்தம்தொழில் புரிய இடங்கொடுத்து நிற்பதுபோல், அம்பலம் - சித்பரவியோமமாய், சிவசொரூபத்துக்குத் தாரகமாய், அச்சிவசொரூபம் பஞ்சகிருத்தியங்களைச்செய்ய இடங்கொடுத்திருப்பதாலும், முத்தான்மாக்கள் புகுந்தொடுங்குதற்கு இடமாயுள்ள பலப்பிரயோஜன ரூபமாயிருப்பதாலும் அம்பலம் என்றதென்க.

அலகில்சோதியன் என்பது - ஞானரூபன். எனவே, இருளை அப்பிரகாசப்படுத்தும் சூரியப்பிரகாசம்போல், ஞானம் அஞ்ஞானவிருளை அப்பிரகாசப்படுத்தும் ஆற்றலையுடைய சோதியாயும், சூரியப்பிரகாசமானது உதிப்பதும் இருப்பதும் போவதுமாகிய அளவினையுடையதாகலின் அதுபோ லல்லாமல், ஞானம் ஆதிமத்தியாந்த மற்றதாயும், அஃதாவது இடையேவந்து கலப்பதென்பதின்றி அநாதியேயுள்ளதும், முத்தி என்னும் எல்லையையடைந்தகாலத்து நீங்கியுள்ளதுமான நிகளமாம் ஆணவமூலமலத்தை

அகல்விக்கவல்ல அளவிறந்த பிரகாசத்தை யுடையதுமாகிய அந்த மெய்ஞ்ஞானசொரூபத்தையே தனது திருமேனியாகக்கொண் டிருத்தலால் அலகில்சோதியன் என்றதென்க.

உலகெலாமுணர்ந் தோதற்கரியவன் என்பது-அறிவதற்கும் சொல்வதற்கும் கூடாதவன் என்க. எனவே, ஆன்மாக்களுட்சிலர் சுத்தமாயையால் ஆக்கப்பட்ட தநுகரணபுவனபோகங்களையுடைய ஆன்மவர்க்கங்களாயும், அசுத்தமாயையால் ஆக்கப்பட்ட தநுகரணபுவனபோகங்களையுடைய ஆன்மவர்க்கங்களாயும், பிரகிருதிமாயையால் ஆக்கப்பட்ட தநுகரணபுவன போகங்களையுடைய ஆன்மவர்க்கங்களாயும் உள்ளவர். இவ்வான்மாக்களுடைய ஞானமும் கிரியையும் ஒருமலத்தானும் இருமலத்தானும் மும்மலத்தானும் கவரப்பட்டுள்ளனவாயிருத்தலால், (அஃதாவது, அறியுந்தன்மையுடைய ஞானமும், சொல்லுஞ் செயலுடைய கிரியையும் மலசம்பந்தப்பட்டுள்ளனவாயிருத்தலால்) உணர்ந்தோதற்கரியவன் என்றதென்க.

நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியன் என்பது - அலகில்சோதியாயும், உலகெலாமுணர்ந்தோதற்கரியதாயும் உள்ள "நிஷ்களத்திருமேனியோடு சகளத்திருமேனியையும் உடையவன் என்க. 'எனவே, நிஷ்களத்திருமேனியால் ஆக்கப்படும் அருட்பந்தத்தில் ஆன்மாக்களைப் பரவச்செய்தலாகிய சிவானந்தப்பெருக்கு மருட்பந்தமாகிய மலபந்தம் நீங்கினாலன்றி அவ்வானந்தப்பெருக்குப் பரவாதாகலான், அதுபரவுமாறு அப்பந்தத்தைநீக்குவது சகளத்திருமேனியா யிருத்தலால், நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியனுயினன் என்றதென்க.

மலர்சிலம்படி என்பது - வேதச்சிலம்பொலிக்கும் அருளுருவாகிய மலரடி என்க. எனவே, மருட்பந்தமாகிய மலபந்தத்தை நீக்குவதும், அருட்பந்தத்தில் பரவச்செய்வதும், அது கூட்டுஞ்சிவானந்தமும் அருள் அடியா (முதலா)யிருத்தலாலும், அவ்வுண்மைதோன்றவே வேதவொலி சிலம்பொலிபோல் அவ்வடியில் நீங்காதிருந்து ஒலித்துக்கொண்டிருத்தலாலும், மலர்சிலம்படி என்றதென்க.

வாழ்த்திவணங்குவாம் என்பது-அடியுருவாயிருக்கின்ற அருளைவாழ்த்துவதும், அருளுருவாயிருக்கின்ற அடியை வணங்குவதுமே சிவனருள்கூடுவதற்குவாயிலாயிருத்தலால் வாழ்த்திவணங்குவாம் என்றதென்க.

இதனுல் அம்பலம் என்றது - சிதாகாசமெனப்படும் சித்பரவியோமத்தையும், அலகில்சோதியன் என்றது - மெய்ஞ்ஞானசொரூபத்தையும், உலகெலாம் என்றது - மூவகை ஆன்மாக்களையும், உணர்ந்தோதற்கரியவன் என்றது - அவ்வான்மாக்களுடைய ஞானக்கிரியைகளைச் சுட்டிக்காட்டும் மொழிகளையும், நிலவு என்றது - மலமாகியகளங்கம் மெல்லமெல்லவொழிந்து முத்திநிலைகூடிய ஆன்மாக்களுடைய நிலையைக்காட்டும் ஓர் அடையாளப்பொருளையும், நீர்மலி (கங்கை) என்றது - முத்திநிலைவரப்பெற்ற ஆன்மாக்களுள்ளத்தில் பரவிக்கிடக்கும் சிவானந்தப்பெருக்கு நிற்குநிலையைக்காட்டும் ஓர் அடையாளப்பொருளையும், வேணி என்றது - சராசரமாய் விரிந்துகிடக்கும் சர்வான்மாக்களுக்கும் தான் இடமாய்நின்று அடக்கியாளும் தன்மையைக்காட்டும் ஓர் அடையாளப்பொருளையும், சிலம்பு என்றது - இவ்வுண்மைகளைமுறையே ஓசையெலாமற்ற சிவயோகநிலையில் வேதமானது வேதாந்தமாகிய சிற்றெலி (சிலம்பொலி)யாய் உணர்த்துந்தன்மையைக்காட்டும் ஓர் அடையாளப்பொருளையும், மலரடி என்றது • நிஷ்களசொரூபத்தியானத்தில் விளையும் அருளையும், தடத்தசொரூப வழிபாட்டில் விளையும் அன்பையும் விளைவிக்கும் ஓர் அடையாளப்பொருளையும், வாழ்த்திவணங்குவாம் என்றது-மேற்கூறிய இருவகைப்பொருள்களில் சுட்டுமொழியுட்பட்ட பொருள்களை உள்ளுந்தோறும் வாழ்த்த இச்சையுண்டாமாகலான், அது முற்றுப்பெறச் சொரூபத்திருமேனியையும், அடையாளப்பொருள்களை உள்ளுந்தோறும் வணங்க இச்சையுண்டாமாகலான், அது முற்றுப்பெறத் தடத்தத்திருமேனியையும் ஆடுவான் உடையான் என்னும் உண்மையை யுணர்த்தியவாறுமென்க. அன்றியும் ஆடுவான் என்றதன் சிறப்பொன்றையே கூறியதுமாம்.

அம்பலத்தாடும் இறைவனை - உலகெலாம் உணர்ந்தோதற்கரிய நிஷ்களத்திருமேனியும், நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியையுடைய சகளத்திருமேனியும் உடைய பரசிவம் என்று குறித்தது மாமென்க.

இங்ஙனங் குறித்தவையெல்லாம் யாதுநோக்கியெனின்:—கேட்டலாகிய சிரவண காலத்து-உணர்ந்தோதற்கரிய நிஷ்கலசொரூப தரிசனமும், சிந்தித்தலாகிய மனனகாலத்து நீர்மலி வேணியோடுகூடிய சகளசொரூப தரிசனமும், தெளிதலாகிய நிதித்யாசனகாலத்து அலகில் சோதியாகிய ஞானசொரூப தரிசனமும், நிட்டையாகிய சமாதி காலத்துச் சிற்பரவியோமத்தில் நடிக்கும் கிரியாசொரூபதரிசனமுந்தந்து, அந்நால்வகைத் தரிசனத்தினால் தம்மைத் தரிசனஞ்செய்யும் ஆன்மாக்களாகிய காண்போர்களையும், தரிசனத்தைக் காட்டுவான் எனப்படும் நடராஜமூர்த்தியாகிய தம்மையும், தம்மால் காணப்படுவதாகிய ஞேயப்பொருளையும், * இழந்துபோதலொழிந்து † சிவமேசிவமாகச், சிவமாகியே யிருப்பதாகிய ஆனந்தவெல்லையில் இருத்தித், தமது தனிப்பெருங்கூத்தில் பெருகிவரும் பேரின்பவெள்ளத்துள், காண்பவர்களாகிய ஆன்மாக்களைக் காட்டுவானாகிய தாம், திளைத்திருக்கச்செய்ய, அத்திளைப்பில் அவ்வான்மாக்களால் காணப்படும் சிவமாகிய ‡ ஞேயப்பொருளில், மாறாதமகிழ்ச்சியுள் மலர்ந்திருக்கச் செய்வனென்னும் உண்மையும் உணர்த்தற்காமென்க. அல்லதூஉம், உலகெலாம் உணர்ந்தோதற்கரியவ னென்றதனால்-நிஷ்களத்திருமேனியின் இலக்கணத்தையும், நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியன் என்றதனால்-சகளத்திருமேனியின் இலக்கணத்தையும், அலகில்சோதியன் அம்பலத்தாடுவான் என்றதனால்-நிஷ்களசகளத் திருமேனியின் இலக்கணத்தையும் உணர்த்தியவாறுமாம்.

எங்ஙனமெனின், நடராஜனாகிய இறைவன் இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கிய தூயவுடம்பினனாகலானும், இயற்கையுணர்வும் முற்றுமுணர்வும் உடையவனாகலானும், அவ்விறைவனை இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்காதவர்களும், அருளுடம்பாகிய தூயவுடம்பற்ற மாயாவுருவங்களுடையவர்களும், செயற்கையுணர்வும் சிற்றுணர்வும் ஆகிய உணர்வினையுடையவர்களுமே ஆன்மாக்களாதலால் அவ்வான்மாக்கள் எங்ஙனம் உணர்ந்தோதற்குரியவராவர். ஆகவே உலகெலாமுணர்ந்தோதற்கரியவனாயினன். இது நிஷ்களத்திருமேனியி னிலக்கணத்தைக் குறித்தது.

§ "அநாதி சிவனுடைமையால் எவையும் ஆங்கே, அநாதியெனப் பெற்ற அணுவை,- அநாதியே, ஆர்த்ததுயர்அகல அம்பிகையோடு எவ்விடத்தும், காத்தல் அவன் கடனே காண்." என்ற திருவாக்கின்படி ஆன்மாக்கள் தம்மை யுணர்ந்தோதற்கரியவராயினும் அவ்வான்மாக்களை இறைவன் உடைமையாகப் பெற்றுள்ளா னாகலான் அவர்கள் தம்மை யுணர்ந்தோதும்வண்ணம் பேரருளுடைமையால் நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியனாயினன். இது சகளத்திருமேனியி னிலக்கணத்தைக்குறித்தது.

பேரருளுடைமையால் அருளுருக்கொண்டது:—ஆன்மாக்கள் தம்மையுணர்தற்கும் ஓதற்குமேயாகலின், அவர்களுக்கு அவ்விரண்டுங் கூடுமாறு தமது முடிவிலாற்ற லுடைமையால் பந்தமாகிய அஞ்ஞானம் ஊனமாம்வண்ணம் ஊனநடனமும், ஞானம் வளரும் வண்ணம் ஞானநடனமும் செய்தருளுகின்றானாகையால், அம்பலத்தாடுவானாயினன். அந்நடனத்தால் ஊனம் ஒழிந்து, ஞானம் வளர்ந்தபின்னர், வரம்பிலின்பமுடைய சிவா

* 'இழந்துபோதல் ஒழிந்து' என்றதை, வினாவெண்பா. "காண்பானுங் காட்டுவதும் காண்பதுவும் நீத்தன்மை காண்பார்கள் நன்முத்தி காணார்கள்" என்றதனாற்காண்க.
† 'சிவமேசிவமாக' என்றதைத் திருக்களிற்றுப்படியார் "சிவமே சிவமாக யான்நினைந்தாற் போலச்சிவமாகியே யிருப்பது" என்றதனாற்காண்க. ‡ ஞேயம்-சிவம். § திருக்களிற்றுப்படியார்.

னந்தத்துக்கு எல்லையாகிய குஞ்சிதபாதத்தி லிருத்தி, எல்லையில்லாத அகண்டாகார சொரூபத்தில் மாறாது மகிழ்ந்து, தன்வயத்தராகவே யிருக்கச்செய்கின்ற றுணையால் அலகில்சோதியன் ஆயினனென்க.

ஓர் திருமேனியே கொண்டு, ஓர்திருவடியால் ஊனநடனமும், ஓர் திருவடியால் ஞானநடனமும், செய்தருளுகின்றபடியால் இது-சகளநிஷ்களத்திருமேனியின் இலக்கணத்தைக் குறித்தது.

எனவே,நடனஞ்செய்தல்-சகளமும், அந்நடனத்தால் பந்தமொழித்து அகண்டாகார சொரூபத்தில் மாறாதுமகிழ்ந்து தன்வயத்தராகச் செய்தல் நிஷ்களமும் ஆகலின், அலகில்சோதியன் அம்பலத்தாடுவா னென ஒருமுடிபாக்கி சகளநிஷ்களத் திருமேனியாகக் கூறியதென்க.

இனிச் சேக்கிழார்பெருமான் நடராஜப்பெருமானை வணங்கி வாழ்த்தி, எம்பெருமானே! அன்று திருவாரூரின்கண் தொண்டர்சிறப்பறவத் திருவுளங்கொண்ட உமது தோழராகிய வன்றொண்டப் பெருமானார்க்குத், 'தில்லைவாழந்தணர்' என ஓரடி யெடுத்துக் கொடுத்தருளினீர். அப்பெருமானார் அறிவிற்பெரியராதலின் அவ்வடியாகிய அருளமுதலாகக்கொண்டு திருத்தொண்டத்தொகையை முடித்தருளினார். இன்று அப்பரவை மணாளரைப் பரவி அவரருளிய திருத்தொண்டத் தொகையை விரிவாகக்கூற எண்ணியுள்ளேன்! யானோ அறிவிற் சிறியேன்! இதனைக் கூறவல்லேனல்லேன் அல்லேனாகலின், எமது பெருமானே! இவ்விரிநூல், முற்றுப்பெறுமாறு அருளால் ஒரு பெருமொழியை எடுத்துக்கொடுத்து முற்றுப்பெறச் செய்யவேண்டும் என்று வேண்ட வேண்டியாங்கே அருளும் நடராஜவள்ளல் "உலகெலாம்" என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்தருளினர்.

அருளலும், ஆசிரியர் சேக்கிழார் அத்திரு அடியைத் திருவருளுணர்ச்சியான் ஆராய்வாராயினர். அவ்வாராய்ச்சியாற்றெளிந்தார், நாயன்மார்களில் ஒருவராக எண்ணப்படும் அந்தணர்களைத் தில்லைவாழந்தணர் என்னும் ஒரு தொகைமொழியை நம்பெருமான் நமது சுந்தரமூர்த்திகட்கு முதலடியாக எடுத்துக்கொடுத்தனர். அவர் சங்கிலிகாதலராகலின் அத்தொகைமொழியை முதலாகக்கொண்டு ஏனைய தொகையடியார்களையும், தனியடியார்களையுங் காட்டுப் தொகைமொழிகளையும், தனிமொழிகளையும் புணர்த்தி, திருத்தொண்டத் தொகையைப் பாடிமுடித்தருளினர். அதுபோலும் ஒருநாயன்மாருடைய சரித்திரத்தை விரித்துக்கூறவல்ல விரிமொழியை அடியேனாகிய நமக்கு ஆரம்பமாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளாது, நாயன்மார் அனைவரையும் குறிக்கும் உலகெலாம் என்னும் ஒரு பெரிய விரிமொழியைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். நாம் சங்கிலிதோள் நயந்தோரது திருவடியின்கண் நமது நெஞ்சத்தைப் பூட்டியுள்ளோமாகலின், தில்லைவாழந்தணர் என்னுந் தொகை மொழியைக்கொண்டு அவர் நாயன்மார்களைத் தொகுத்தோதியதுபோல் நாமும் உலகெலாம் என்னும் ஒருமொழியாகிய இவ்விரிமொழியால் நாயன்மாரது சீர்த்திமுற்றும் விரித்துக் கூறவல்லுநராவம் என்னுங் குறிப்பையும், சங்கிலித்தோள் நயந்தோரது திருவடித் தியானவிசேடத்தையும் நமக்கறிவுறுத்தியதுபோலுமாம். என்றிவ்வாறு சேக்கிழார் உணர்ந்து, பின்னர் உள்ளங்களிகூர்ந்து "உலகெலா முணர்ந்தோதற்கரியவன்" என்னும் திருப்பாசுரத்தை யோதியருளினர்.

உலகெலாம் என்று அடி யெடுத்துக்கொடுத்த பெருமானை,அவனது அரியபெருமையும் அவனது சொரூபத்தையும் கூறி வாழ்த்தி வணங்கவேண்டுவது முறைமையாகலின், அம்முறைமைக்கேற்ப உணர்ந்தோதற்கரியவனென்று அவனது அரியபெருமையையும், அலகில்சோதியன் அம்பலத்தாடுவான் என்று அவனது சொரூபத்தையும், வாழ்த்துவதற்கான முடியை நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியன் என்று அவ்விரண்டையாளங்களோடு வாழ்த்தினரெனவும், "உலகெலாம்" என் றடியெடுத்துக் கொடுத்ததனால் தம்

மாட்டுப் பேரருளுடைமையும், அவ்வடியைக்கொண்டு புராணத்தை முடிக்கும் முடிவி லாற்றலையும் தமதுள்ளத்து உடனாயிருந்து காட்டுதலால், அவ்விருகுணங்களைக்காட்டும் அவ்விரண்டடையாளங்களைச் சிறப்பித்துக் கூறினாரெனவுங்கொள்க.

வாழ்த்துதற்குப் பேரருளுடைமையும், முடிவிலாற்றலுடைமையும் மிகச்சிறப்பு டைத்தாகலின், அதுநோக்கியும் முடிக்கண்விளங்கும் அவ்விரண்டையும் சிறப்பித்து வாழ்த்தியதூஉமாம்.

பேரருளுடைமையில் தன்வயத்தனாதலும், தூயவுடம்பினனாதலும், இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்குதலுமாகிய மூன்றுகுணங்களும், முடிவிலாற்றலுடைமையில் இயற்கையுணர்வினனாதலும், முற்றுமுணர்தலுமாகிய இரண்டுகுணங்களும் அடங்குத லின் அச்சிறப்புநோக்கி வாழ்த்தியதூஉமாம்

உலகெலாம் என்ற அடியைக்கொண்டு நடக்கும் இப்பெரியபுராணமுற்றும் அம் மலர்சிலம்படியின்கண் உள்ள வரம்பிலின்பம் அமைந்திருக்கவேண்டுமென்று வாழ்த் தியதூஉமாம்.

இனி வணங்குதற்கெடுத்துக்கொண்ட திருவடியின்கண் வரம்பிலின்பமுடைத்தாக லின் அதனை வேதமாகிய சிலம்பு ஓயாது எடுத்துக்கூறுவதுபோல ஒலித்துக்கொண்டு இருத்தலின் அச்சிறப்புநோக்கி மலர்சிலம்பென்று அவ்வடையாளத்தைச் சிறப்பித்து வணங்கியதூஉமாம்.

அயனும் அரியும் காண்டற்கரியனவாய்க் காணாதொழிந்த அடிமுடிகளை அன்பரெல் லாம் ஆனந்தத்துடன் காணச் சிற்றம்பலம் இடங்கொடுத்ததாகலின் அச்சிறப்புநோக்கி அலகில்சோதியன் அம்பலத்தாடுவான் என்றதூஉமாம்.

ஒருலகோ ஒருபதியோ என்றற் றொடக்கத்தனவாகிய பெருமைவாய்ந்த பெரியோ ரது புராணத்தை இங்கு யான் முடித்து அதனை அன்பரெல்லாங்காண இவ்வம்பலம் இடங்கொடுத்ததாகலின் அச்சிறப்புநோக்கி ஆடுவான் அம்பலம் என்று கூறியதூஉமாம்.

இதுகாறும் கூறிப்போந்தனவேயன்றி உணர்ந்தோதற் கரியவனும், நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியனும், அலகில்சோதியனும், அம்பலத்தாடுவானும் ஆகிய நடராஜமூர்த்தி, உலகெலாம் என்று அசரீரியாய் ஓசைபடத் திருவாய்மலர்ந்த அவ்வடியை நாம் வாழ்த்தி வணங்குவாம் என்றதூஉமாம்.

உலகெலாம் என்னும் அடியைக்கொண்டு நடக்கும் இப்பெரியோர்புராணம் உல கெலாம் நிலவியுலாவவும், அலகில்சோதியாய் பிரகாசிக்கவும், மலரடியின்கண் வேதம் சிலம்பா யொலித்துக்கொண்டிருப்பதுபோல் உலகெலாமென்னும் இவ்வேதமொழியும் அவனடியில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கவும் வாழ்த்திவணங்குவாம் என்றதூஉமாம். அன் றியும் பூஜாகாலங்களில் மந்திரபுஷ்பம் ஓதுங்கால் வேதங்கள் ஓதப்பட்டுவருதல்போல் உலகெலாம் என்பதை முதலாகக்கொண்ட இப்புராணமும் ஓதப்பட்டு வரவேண்டும் என்பதூஉமாம்.

உலகெலாம் என்னும் ஒருமொழியை ஆங்காங்கு புணர்த்திக்கூறும் இப்பெரிய புராணம் அன்பற்ற புறச்சமயிகள், உணர்ந்தோதற்கரியதாய், அன்புள்ள அகச்சமயிகள் கண்டு களிக்கத்தக்க கங்கையாகிய நீர்போல் பரந்தெழுந்து ஆழ்ந்த பொருளுள்ளதாய், சித்தாந்த சைவர்கள், அம்பலத் தாடலைக்கண்டு களிப்பதுபோல் ஆனந்திக்கத் தக்க பேரன்பை விளைவிப்பதா யிருத்தல்வேண்டுமென்று வாழ்த்திவணங்குவாம் என்ற தூஉமாம்.

உலகெலாம் உணர்ந்தோதற் கரியவன்,
நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத்தாடுவான் மலர்சிலம்படி
மலர்சிலம்படி வாழ்த்திவணங்குவாம். வாழ்த்திவணங்குவாம்.

இவ்வாறு முதனிலை கடைநிலைகளாகப்பிரித்து முதனிலையைச் சத்திப்பிரணவ வணக்கமாகவும், கடைநிலையைச் சிவப்பிரணவ வணக்கமாகவும் கொள்க. உகரம் - சத்தி - அகரம் - சிவம்.

உலகெலா முணர்ந்தோதற் கரியவன் என்றதனால் - அருவத்திருமேனியனும் நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியன் என்றதனால் - உருவத்திருமேனியனும், அலகில் சோதியன் அம்பலத்தாடுவான் என்றதனால் - அருவுருவத்திருமேனியனும் விளங்குகின்றனென்பதை விளக்கி, அங்ஙனமான எமது நடராஜ வள்ளலது மலர்சிலம்படியை வாழ்த்தி வணங்குவாம் என்றதாஉமாம்.

ஒன்றினுந் தோய்வின்றித் தானேசுயம்பிரகாசமாய் நிற்கும் தன்னுண்மையிற், சிவமென நிற்பனென்னும் பொருள்போதர, உலகெலா முணர்ந்தோதற்கரியவனெனவும், உலகெலாமாகி வேறாயுடனுமாகி, இவ்வாறு உயிர்களின்வழி நிற்குந் தன்மையிற், சத்தி எனநிற்பன் என்னும் பொருள்போதர அலகில்சோதியன் எனவும், தாதான்மியத்தான் இருதிறப்பட்டுப் பின் ஐந்தொழில்செய்யும் தன்மையிற் பதியெனப் பெயர் பெற்றுநிற்பன் என்னும் பொருள் போதர நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியன் எனவும் அநாதிமுத்த சித்துருவாகிய முதல்வனே சிவமெனவும், சத்தியெனவும்,பதியெனவும் நிற்பனென்னும் பொருள்போதர, அம்பலத்தாடுவான் எனவும், இங்ஙனம் மூவகையாய்ப் போதரும் பொருள்விளங்க நடனஞ்செய்யும் எமது நடராஜப்பெருமானது மலர்சிலம்படி வாழ்த்திவணங்குவாம் என்றதாஉமாம்.

அநாதிமுத்த சித்துருவாகிய முதல்வன் தாதான்மியத்தான் சிவம் சத்தி என இருதிறப்பட்டுப் பின் பதி யென நிற்பன் என்றதனை, இப்பாட்டின் அடிகள் நிற்கும் நிலையானுங்காண்க.

உலகெலா முணர்ந்தோதற் கரியவன் என்னும் அடி - சிவத்தன்மையை விளக்குதலான் அதுமுன்னரும், அலகில்சோதியன் என்னும் முற்பாதி - சத்தித்தன்மையை விளக்குதலான் அதுமூன்றாம் அடியின் முன்னரும், நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியன் என்னும் அடி-பதியை விளக்குதலான் இது இவ்விரண்டடியின் இடையினும், மூன்றாம் அடியின் பிற்பாதியாகிய அம்பலத்தாடுவான் என்னும் அடி-அநாதிமுத்த சித்துருவாகிய முதல்வனேசிவம் சத்தி என இருதிறப்பட்டுப், பின் ஒன்றாய்ப் பஞ்சகிருத்தியமியற்றி நிற்கும் பதித்தன்மையை விளக்குதலான் அலகில்சோதியன் என்னும் அடியினிறுதியினும் நின்றமைகாண்க.

விஞ்ஞான கலர்க்குத் தன்மையில்—அலகில் சோதியனும், பிரளயாகலர்க்கு முன்னிலையில்—நிலாவுலாவிய நீர்மலிவேணியனும், சகலர்க்குப் படர்க்கையில்—அம்பலத்தாடுவானும், நின்றருளும் முறைமையுங் கூறியதுமாம்.

அம்பலத்தாடுவான் - முப்புறச் சமயிகளால் காண்டற்கரியானென்பது தோன்ற உலகெலாமுணர்ந்தோதற்கரியவன் எனவும், அகச்சமயிகளால் காண்டற்கெளியவனென்பது தோன்ற நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியன் எனவும், சித்தாந்தசைவர்க்கு வேதாகமங்களின் குறியிறந்து நிற்பவனென்பதுதோன்ற அலகில்சோதியன் எனவும் விளக்கியவாறுமாம்.

முப்புறச் சமயிகளுக்கரியனாய், அகச்சமயிகளுக் கெளியனாய், சித்தாந்தசைவர்க்குக் குறியிறந்தவனாய் ,நின்றருளும் இறைவன் இவ்வம்பலத்தாடுவானே என்று வேதம் சிலம்

புருவாய் அவனடியிற்பொருந்தி வாய்மலர்ந்தாற்றுவதனால் அவ்வேதவாணையின்படி யாண்டு அவ்வினை வாழ்த்தி அவனடியை வணங்குவாமென்றதுமாம்.

* "பூமன்னு நான்முகத்தோன் புத்தேளிர் ஆங்கவர்கோன் மாமன்னுசோதிமணி மார்பன் நாமன்னும் வேதம் வேதாந்தம் விளக்கஞ்செய் விந்துவுடன், நாதம் நாதாந்தம் நடுவே தம்போதத்தால் ஆமளவுந்தேட அளவிறந்த அப்பாலாய்"ப் போவனென்பது தோன்ற உலகெலாமுணர்ந்தோதற்கரியவ னெனவும், சுடர் மேலோங்கிப்போதல்போல் அளவிறந் தப்பாலாய்போகும் இறைவன் குன்றாதசேமவொளியன் என்பதுதோன்ற அலகில்சோதியனெனவும், அளவில் சோதியனாய்ப் போகும்அவன் சித்தாந்த சைவமறி வின் மன்னி அவர்வேண்டும் உருவுகொண்டு கட்புலனுக்குத் தோன்றுவனென்பது தோன்ற நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியன் அம்பலத்தாடுவான் எனவும், அறிவின்கண் ணும் கட்புலனின் கண்ணும் காணப்பெறும் திறமுடைய சித்தாந்தசைவர் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வதற்கு அன்பான் சரியை கிரியா யோகங்களைவிரும்புகின்றாராகலின் நமக்கும் அச்சரியையாதிகள் முற்றுப்பெற்று ஞானத்தால் நாமும் அவனடி சேருவோ மென்பதுதோன்ற மலர்சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம் என்றதுமாம்.

யாவரானுங் காண்டற்கரியவனாய் அலகில் சோதியனாய் அம்பலத்தாடுவானாய் நிற்கும் இறைவனே சாந்தியாதீத கலைபரியந்தமுள்ள எல்லாவுலகங்களையும் சங்கரிக்கும மகாசங்காரக் கடவுளாவான், என்பது தோன்ற உலகெலாமுணர்ந் தோதற்கரியவ னெனவும், முடியிலுள்ளபிறையும் கங்கையும் எல்லாவுலகமும் ஒடுங்குவதற்கும் மீளத் தோன்றுவதற்கும் நிலைக்களமாயுள்ள முதற்கடவுள் என்பதைக்காட்டுதலால் அதனை யுணர்த்த நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியனெனவும், வேதமும் இவ்வாறே சிலம்புருவாய் அவனடியிற் பொருந்தி அரற்றுகின்றதென்பதுணர்த்த மலர் சிலம்படி எனவும், "இப் பொருள்சேர் இறைவன்புகழ் புரிந்தார்மாட்டு இருள்சேர் இருவினையுஞ்சேரா" என்ப துணர்த்த வாழ்த்தியெனவும், இவ்விறைவனது தாளை வணங்கப்பெறாததலை 'கோளில் பொறியிற்குணமிலவே' என்பதுணர்த்த வணங்குவாம் என்பதுமாம்.

கங்கை-இவன் எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கிக்கொள்ளும் இறைவனென்ப துணர்ந்தே தனதுவிரிந்த ஆற்றலைக் காட்டாது சடையில் ஒருபாலடங்கியதானும், பிறை - மீளவும் நமதுகலை தோன்றுவதற்கு கங்காதரனாகிய இவ்விறைவன் தோற்றுவித்தாலன்றித் தோன்றிலாகாதென்பதுணர்ந்தே சரண்புகுந்ததானும் அங்ஙனம் கூறியதென்க.

உலகெலாம் என்றதன் காரணம்.

1. † "உலகெலா மாகி வேறா யுடனுமா யொளியா யோங்கி
அலகிலா வுயிர்கள் கன்மத் தாணையி னமர்ந்து செல்லத்
தலைவனா யிவற்றின் தன்மை தனக்கெய்த லின்றித் தானே
நிலவுசீர் அலனாகி நின்றனன் நீங்கான்றெங்கும்."—என்றபடி

எங்கு நீங்காதிருக்குந்தன்மையுடையவன் தாமென்பதுதோன்ற உலகெலாமென்றார்.

2. உலகெலாம் என்றதனால் அறியப்படும் அத்துவிதப்பொருளை யுணரப்பெறாத போலிவேதாந்திகள் இலதெனக்கூறும் சேதனா சேதனப்பிரபஞ்சமாகிய உலகமெல் லாம் உள்பொருளாகிய தம்மைக்காட்டும் உள்பொருளென்பது தோன்ற உலகெலா மென்றார்.

3. வேதாந்தத் தெளிவே சைவசித்தாந்தமாகலின் வேதாந்தத்தில் இல்லையென்று கொண்ட அச்சொற் பொருளைக்கொண்டே சித்தாந்தத்தால் உள்ளதென்று நாட்டும் தெளிவுடைத்தென்பதுதோன்ற உலகெலாமென்றார்.

* போற்றிப் பஃறொடை. † சிவஞானசித்தியார் 2-ஆம்-சூ-ம்.

4. ஒரும்வேதாந்தத் தூச்சியிற்பழுத்த ஆராவின்ப அருங்கனிபிழிந்து சாரங்கொண்ட சைவசித்தாந்தத் தேனாய்த் தெய்வமாயிருக்கும் தம்மாற்கூறப்பட்ட வேதாகமங்களில் வகுக்கப்பட்ட இருவினைகளையும், புண்ணியபாவங்களையும், இன்பத்துன்பங்களையும், சொர்க்க நரகங்களையும், உளவெனக்காட்டுவது உலகென்பது தோன்ற உலகெலா மென்றார்.

5. தம்மை அநாதிஎன்பதையும் தமக்கநாதியாயுள்ள பஞ்சகிருத்தியத்தால் காணப் படும் பசுபாசங்கள் அநாதிஎன்பதையும் கண்கூடாகக் காட்டுவது உலகமே என்பது தோன்ற உலகெலாமென்றார்.

6. வேதங்களாலும் காணக்கூடாத தம்மை "ஞாலமே கரியாக நானுனை நச்சி நச்சிடவந் திடும் காலமே" என்ற சுருதிப்படி காணும்படிச்செய்வது உலகமென்பது தோன்ற உலகெலாமென்றார்.

7. தமதுஸ்வரூபமாகிய அருள்வெளிக்குள்ள அகிலாண்டகோடியெல்லாம் தங்கும் படிக்கு இச்சைவிளைவித்த நன்மையுடைத்து உலகென்பதுதோன்ற உலகெலாமென்றார்.

8. சதா, சத்து சித்து ஆனந்தம் என்னும் இலக்கணங்களை இவ்வுலகு தனக்குள்ள அநித்தியம் சடம் துக்கம் என்னும் மூவகைத்தன்மையால் காட்டும் அருமையுடைத்து என்பதுதோன்ற உலகெலாமென்றார்.

9. எமதுருவமாகிய நிஷ்களமும் சகளமும் சகளநிஷ்களமும் எமது குணமாகிய எண் குணங்களும் காணப்பெறுதற்கும் அவற்றான் அடையப்படும் பயனை அடைதற்கும் உலகே யிடமென்பது தோன்ற உலகெலாமென்றார்.

10. ஆன்மாக்கள் அடையவேண்டிய பெத்தமுத்திப் பயன்களாயுள்ள புருஷார்த்தம் பரமபுருஷார்த்தமாகிய பிரயோஜனங்களை யடைதற்கு இடம் உலகம் என்பதுதோன்ற உலகெலாமென்றார்.

11. சச்சிதானந்தமாகிய உயர்ந்த தன்மையுடைய தம்மோடு திருத்தொண்டத்தொகை யுள் குறிக்கப்பட்டாரும் உயர்ந்தோரே யாவரென்பது தோன்ற உலகெலாமென்றார்.

12. நீ அரசனிடம் கூறியபடி இப்புராணம், நெல்லிற்காணப்படும் அரிசியைப் போலும், கறவையிற் காணப்படும் பாலைப்போலும், கரும்பினிடத்திற் காணப்படும் சர்க் கரையைப்போலும், விறகினிடத்திற்காணப்படும் தீயைப்போலும், மார்க்கத்தினிடத்திற் காணப்படும் பூஞ்சோலையைப்போலும், அம்மையிலும் இம்மையிலும் உறுதிபயக்கத் தக்க சிவகதையாயும் புராதனமாயும் தவகதையாயும் தவம் பண்ணிப் பேறுபெற்ற தனிக் கதையாயும் விளங்குதற்கிடம் எல்லாஉலகமுமென்பதுதோன்ற உலகெலாமென்றார்.

13. ஆதிநடுவந்த மென்னும் காலங்களிலும் தான் தில்லையின்கண் நிற்பவனாகலானும் தன்னை வழிபடற்குரிய அந்தணர்களும் வழிவழியாயுள்ளாராகலானும் இத்திருத்தொண் டத்தொகையும் ஆதிநடுவந்தமென்னும் காலங்களில் நிலைபெற்று வழிவழியாய் வாழ்ந்து வரவேண்டுமென்று திருவுளத்திற்கொண்டே அன்று தியாகராஜப்பெருமான் தில்லை வாழந்தணரென அடியெடுத்துக்கொடுத்ததுபோல் அத்திருத்தொண்டத்தொகை பின் வகையாகவும் வந்து அதன்பின் இப்போது விரியாகவும் வரவந்திருக்கின்றபடியால் விரி வைக்காட்டும் அடியை நடராஜப்பெருமான் எடுத்துக்கொடுக்க அருண்மொழித்தேவர் வேண்டினாராகலின் உலகெலா மென்றார்.

பிராகிருதராகிய அஞ்ஞானிகளுணர்வு சுட்டி யுணரும் உணர்வாகலின் உணர்ந் தோதற்கரியவன் என்றார்.

ஞானிகளுணர்வு இறைவன் உள்நின்று உணர்த்தும் உணர்வுமயமாய் நிற்பதாகலின் உணர்ந்தோதற்கரியவன் என்றார்.

பாசவுண்மையுணரப் பெறாத புறப்புறச் சமயிகளும், பசுவினுண்மையுணரப்பெறாத் புறச்சமயிகளும், பதியுண்மையுணரப்பெறாத அகப்புறச்சமயிகளும் திருவருளுணர்வை யறியாராகலின் உணர்ந்து ஓதற்கு அரியவன் என்றார்.

சித்தசித்தாகிய உலகத்தோடு நடராஜன் ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் நிற்கும் நிலையை யுணராது உலகிற்கு வேறாகவுணரும் உணர்வுடையோர் அவனை உணர்ந்தோதுந் தன்மை யைப் பெறாராகலின் உணர்ந்தோதற்கரியவன் என்றார்.

"திருமேனி ஒன்றல்லன்" எனவும் "வேதமுதல் விண்ணோரு மண்ணோருந் துதித் தாலும் ஓதவுலவா வொருதோழன்" "எதவன்ஊர் எதவன்பேர் யார்உற்றார் யார்அயலார் எதவனைப்பாடும் பரிசு" எனவும் கூறும் அருமையுடையவன் ஆகலின் உணர்ந்தோதற் கரியவன் என்றார்.

நூலுணர்ச்சி அற்ற அஞ்ஞானிகளாகிய பிராகிருதர்களாலும், நூலுணர்ச்சியுடைய ராய் இறப்பில் தவமாகிய சரியையாதிகளில் முயற்சியற்ற ஞானிகளாகிய வைணவர்க ளாலும், பண்டை நற்றவத்தால் இடையறாது பத்தியிற்றலைப்பட்டு உணர்ந்தோதும் செயலற்ற சாமுசித்தர்களாலும், உணர்ந்தோதற்கரியவன் ஆகலின் உணர்ந்தோதற்கரிய வன் என்றார்.

இறைவன், இவ்வருட்புராணத்தைப் போற்றியோதாது இறுமாப்போர் எத்தகைய பெரியோராயினும் அவரை அடக்குவானென்னும் உண்மையும், போற்றியோதிப் பணி வோர் எத்தகைய சிறியாராயினும் அவரை ஆக்கத்தோ டோங்கிவளரச் செய்வானென்னு முண்மையும் போதர நீரையும் நிலவையுங் கூறியதாகும்.

உலகெலாமென்றது இறைவனது ஏகமாந்தன்மையையும், உணர்ந்தோதற்கரியவன் என்றது வேறாந்தன்மையையும், அலகில்சோதியன் அம்பலத்தாடுவான் என்றது இறை வன் தனது ஆணையென்னும் பரியாயப்பெயருடைய அலகில்சோதியாய்விளங்கும் சிற் சத்தியோடு கலந்திருக்குந் தன்மையும், பஞ்சகிருத்தியங்களை நிகழ்த்தற்பொருட்டு அச்சத் தியின் கூறாகிய பராசத்தி முதலாகக்கூறப்படும் பஞ்சசத்திகளோடு கலந்திருக்குந்தன்மை யும் உணர்த்தலால் உடனாந்தன்மையும், நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியனென்றது, இவ் விறைவனே ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் நிற்பவனென்பதையும் அறியக்கூறியதென்க.

"உலகெலாமுணர்ந்தோதற்கரியவன்" என்றது—சிவநிலை.
"அலகில்சோதியன்" என்றது—சத்திநிலை.
"நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியன்" என்றது—பதிநிலை.

அநாதிமுத்த சித்துருவாகிய முதல்வன் தாதான்மியத்தால் சிவம் சத்தி என இரு திறப்பட்டுப் பின் பதியென நிற்கும் அப்பொருள் நிலை இம்மூவடி நிலையில் விளங்கக் கூறி சிவநிலையில் தனது இச்சையும், சத்திநிலையில் தனது ஞானமும், பதிநிலையில் தனது கிரியையும், நீங்காதுவாழ நடராஜப்பெருமானது மலர்சிலம்படி வாழ்த்திவணங்கு வாம் என்று கூறியதாமென்க.

"உ"கரத்தை முதலாக எடுத்தகாரணம்.

1. நெல்லிற்காணப்படும் அரிசியைப்போல் ஆன்மாவும், கறவையிற் காணப்படும் பால்போல் சிவஞானமும், கரும்பிற்காணப்படும் சுவைரசம்போல் சிவசொரூபமும், விளக்கிற்காணப்படும் தீயைப்போல் மலநாசமும், பூஞ்சோலையிற்காணப்படும் நன்மார்க் கத்தைப்போல் சிவசன்மார்க்கமும், மூன்றுள்ள வேதசிவாகமங்களில் ஓங்கிவிளங்கிப்

பொலிவதனை கண்டுணர்ந்துவாழ, இப்புராணம் அருளுருவாய் நிற்றலின், முத்தொழி லைக்குறிக்கும் பிரணவாக்ஷரங்களில் ஸ்திதி எழுத்தாகிய உகாரத்தை முதலெழுத்தாகக் கூறினர்.

2. முன்னுள்ள பதினொரு திருமுறைகளையும் ஓங்கச்செய்வது இப்புராணமே யாக லின் உகாரத்தை முதலாகக்கூறினர்.

3. அகாரம் சித்துப்பொருளையும், மகாரம் அசித்துப்பொருளையும், உகாரம் அவ்விரு பொருளையும் காட்டுவதாகலான், இப்புராணத்துள் அவ்விருபொருளும் காண உகாரத்தை முதலாகக் கூறினர்.

4. அகரவெழுத்தை ஓகாரமாக ஓங்கி யொலிக்கச்செய்வது உகரமாதலின் இப் புராணம் ஓங்கவேண்டுமென்னுங் கருத்தால் ஓங்கச்செய்வதாகிய உகாரத்தை முதலாகக் கூறினர்.

5. அகரவெழுத்தின்பொருள் தாமேயாகலின் தம்மைமாத்திரங்குறிக்கும் அகரத்தை யெடுக்காது தம்மையும், தமதருளையும், அவ்வருள் பெற்றோரையும், இப்புராணத்துட் குறிக்க உகாரத்தை முதலாகக்கூறினர்.

6. அகாரம் அறிவாகிய சிவத்தையும், உகாரம் அருளாகிய சக்தியையும், மகாரம் ஆனந்தநிலையாகிய ஆனந்தத்தையும், உணர்த்தும் அக்கரங்களாகலின் இப்புராணத்தை அருட்புராணமாகக்காண அருளைக்குறிக்கும் உகாரத்தை முதலாகக்கூறினர்.

7. மேனின்றோரையும் பின்வருபவரையும் நிகழ்காலத்துள்ளாரையும் திருத்தொண் டத்தொகையுட் கூறிய பெருமான் ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திகளாதலால் அவரது புராணத்தை முதலிடைகடைகளில் வைக்கற்பாற்று, என்றுணர்த்த முதல் இடை கடைகளைச் சுட்டுவ தாகிய உகாரத்தை முதலாகவெடுத்தார்.

8. இப்புராணம் தோன்றிய பொருள்போலுமன்று, தோன்றிநிற்கும் பொருள்போலு மன்று, தோன்றி நின்றழியும் பொருள்போலுமன்று, புராதனமா (அநாதியா) யுள்ளது என்பது குறித்தற்கு உகாரத்தை முதலாக எடுத்தார்.

9. இம்மையினும் அம்மையினும் உறுதி பயக்கத்தக்கது இப்புராணம் என்பது குறித் தற்கு உகாரத்தை முதலாகவெடுத்தார்.

10. உண்மை ஞானத்தையும், உண்மைச்சிவானுபவத்தையும், அறிவித்து யாவரையும் உய்விப்பது இப்புராண மென்றுணர்த்த உகாரத்தை முதலாக எடுத்தார்.

11. இப்புராணத்துக்கு மேலானபுராணம் முன்னுண்டானது மில்லை, சமானமாகப் பின்னுண்டாகப் போவதுமில்லை, ஆகலான் இது ஒன்றே தனிக்கதையென்றுணர்த்த உகாரத்தை முதலாகவெடுத்தார்.

12. அழியாத தவமாகிய சரியையாதி நான்கினையும், முன்செய்துப் பின்பெற்ற தாகிய அழியாப்பேற்றை யெடுத்துக்காட்டவல்லது இப்புராணமேயாகலான், உகாரத்தை முதலாக வெடுத்தார்.

13. தவம்பண்ணிப் பேறுபெற்ற தனிக்கதை-முன்னுள்ள வேத சிவாகமங்களினும், அவற்றின்சார்பாகப் பின்வந்தனவாகிய சார்புநூல்களினும், நெல்லைக்குத்தி யாராய்ந் தெடுக்கும் அரிசியைப்போலும், ஆன்மாவையாராய்ந்தெடுத்தற்கும், அந்த அரிசியைப் பாகப்படுத்தி இன்சுவைப்பாலோடு கலந்து, பாலன்னமாக்குவதுபோலும், ஆன்மாவை ஆராய்ந்துணர்ந்த பின்னர் சிவஞானப் பாலோடுகலத்தற்கும், கரும்பினிடத்துக்காணப் படும் இன்சுவைபோலும் பாலினிடத்துக் காணப்படும் சுவைபோலும் சிவஞானத்தில் சிவஸ்வரூபத்தைக் காண்பதற்கும் இப்புராணம் விளக்கைப்போல் பிரகாசிக்க வேண்டு மாகலான், உகாரத்தை முதலாகவெடுத்தார்.

14. குளிர்பூஞ்சோலை வழிநடப்போர்க்கு நன்மார்க்கமாயிருப்பதுபோல், உண்மை வழியில் நடப்போர்க்கு, இப்புராணம் அச்சோலைபோலிருப்பதால் உகரத்தை முதலாக வெடுத்தார்.

15. இப்புராணந்தான் சத்தானது, ஏனையவெல்லாம் சத்தற்ற உமியைப்போன்றது, என்று குறிக்க உகரத்தை முதலாகவெடுத்தார்.

16. முக்காலத்துமுள்ள தில்லைவாழந்தணரை முதலாகவுடைய திருத்தொண்டத் தொகையை, முதலாகவுடையது இப்புராணமென்பார் முக்காலத்தைக்குறிக்கும் உகரத்தை முதலாகவெடுத்தார்.

உகரச்சுட்டு பின் வந்தவரைக்காட்டுவதாகலான் யாவர்க்கும் பின்வந்தவராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய புராணத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு உகரத்தை முதலாகக்கூறியதேயன்றி, உலகெலா முணர்ந்தோதற்கரிய நாம் நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணிய ஞனகாலத்துத் தோன்றிய நமது பிரதிபிம்பமே சுந்தரமூர்த்திகளாமென்றும், அவரது திருமேனி-அலகில் சோதியனாகிய நம்மைப்போலும் ஆயிரஞாயிறு போன்றதென்றும், நாம் சித்ஸ்வரூபமாகிய அம்பலத்தின்கணிருந்து ஆடுவதைப்போலும், அவர் அருளுருவாகிய பரவையாரிடத்திருந்து அருள்விளையாடலைச்செய்வாரென்றும், நமதாட்டமானது * ஆன்மாக்களிடத்துள்ள மலசத்தியை ஓர்பாதத்தாற்றடுத்து, ஓர்பாதத்தால் ஆட்கொண்டு வாழ்த்திவணங்கச் செய்யு முறையைபபோல் அவரதுபுராணமும் மலசத்தியைத் தடுத்து ஆட்கொள்ளுமுறைமையை யுடைத்து ஆகலான் அவரது புராணத்துக்கும் தடுத்தாட்கொண்ட புராணமெனப் பெயரிடுவாமென்று உகரத்தை முதலாக எடுத்துக் கூறியதுமாமென்க.

மந்திரம்.

உ-ல-கெ-லா-ம் என்னும் இவ்வைந்தெழுத்தும் சிவமந்திரமாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரப் பொருளையுணர்த்தும் அக்கரங்களாகலான் அதனையே உபதேசிக்கும் மந்திரமாகக்கொண்டு சிற்பரவியோமமாகிய பரமாகாசசரீரியாய்ச் சோதியாய் அழிவதின்றி நீக்கமில் அறிவானந்த முதன்மை நித்தியமுடைத்தாகிய சூக்குமைவாக்கான் ஓசைபட எடுத்தோதினரென்க.

உலகெலாம் என்னும் இவ்வைந்தெழுத்தும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரப்பொருளை உணர்த்துமாறெங்ஙனமெனின் - மகாரமாகிய அசுத்தமாயா சம்பந்தப்பட்ட உலகபேதங்களையும், நகாரசம்பந்தப்பட்ட சுத்தாசுத்த மாயாசம்பந்தப்பட்ட உலகபேதங்களையும், யகாரமாகிய ஆன்ம சம்பந்தப்பட்ட உலகபேதங்களையும், வகாரமாகிய அருள் சம்பந்தமுடைய சுத்த மாயாசம்பந்தப்பட்ட உலகபேதங்களையும் இங்ஙனங் கூறிய சுத்தம் சுத்தாசுத்தம் அசுத்தம் என்னும் மூவகைத்தான அசரமாகிய பிரபஞ்சங்கட்கும் மூவகை உயிர்வர்க்கங்களெனப்படும் சரமாகிய பிரபஞ்சங்கட்கும் வேறாய் சுயம்பிரகாசமாய் சிவமென நிற்கும் ஓர் பொருளையும், உவன் என வேறுபிரிக்கப்பட்ட சிவன் அங்ஙனம் வேறாகவேயிராமல் வகார நகாரங்களாகிய அருளோடும் திரோதத்தோடும் ஒன்றாய் யகார மகாரங்களாகிய ஆன்மாவோடும் மலத்தோடும் உடனாயுங்கலந்து உகாரமாகிய சத்திஎனநிற்கும் ஓர் பொருளையும், ஓர்வகையான் வேறெனக்காட்டும் பொருளால் சிவமாயும், ஓர்வகையான் ஒன்று கூடன் எனக்காட்டும் பொருளால் சத்தியாயும் நிற்பதாகிய பதித்தன்மையைக்காட்டும் ஐந்தொழிலையும், அவ்வைந்தொழிலையும் செய்வோர் தம்மையன்றி ஒருவரும் இல்லை என்பதையும் காட்டும் பிரபஞ்சமாகிய உலகமே என்னும் ஓர் பொருளையும் உணர்த்துவதே பஞ்சாக்கரப்பொருளா மென்க.

---

* ஊன்றியபாதம் மலசத்தியைத் தடுப்பதாகலான் தடுத்தவகையை வாழ்த்தியும், தூக்கியபாதம் ஆட்கொள்வதாகலான் அதனை வணங்கியும் என்றார்.

சேக்கிழார் பெருமானது வேண்டுகோளுக்கு அருளினவன் பஞ்சாக்கர மூர்த்தி யாகலான் அவன் அடியெடுத்துக்கொடுத்ததும் அஞ்சக்கரமே யாமெனக.

பஞ்சாக்கரத்தில் பதி பசு பாசங்களைக் காண்டல் போல் உலகெலாம் என்னும் பதத்தில் உயர்ந்தோனுய்ப் பரமாத்மாவாயுள்ளபதியையும், அவன்வசப்பட்ட உயர்ந்தோராகிய முத்தான்மாக்களையும், அவர்கள் அவதரித்த இடமாகிய பாசத்தையும் காணக்கிடக்கின்றமையும்காண்க.

அஃதேபோல் பஞ்சாக்கரத்தில் ஆன்மபரமான்ம ஐக்கியம் காணக்கிடத்தல்போல் உலகெலாம் என்னும் பதத்தை முதலாகவுடைய இப்புராணத்திலும் பரசிவம் நாயன்மார்களோடும், நாயன்மார்கள் பரசிவத்தோடும் ஐக்கியமுற்றிருக்கும் நிலைமையும், ஐக்கியத்தில் திருவருட்பேறும் சிவதெரிசனமுமே யாகலான் அவைகளையும் காணக்கிடக்கின்றமைகாண்க.

இனி இச்செய்யுளில் உள்ள (1) உலகு (2) எல்லாம் (3) அரியவன் (4) நிலவு (5) நீர் (6) வேணியன் (7) அலகு (8) சோதியன் (9) அம்பலம் (10) ஆடுவோன் (11) சிலம்பு (12) அடி என்னும் பன்னிரண்டுபெயர்ச்சொற்கள் சருக்கத்தைச் சுட்டிநின்றன.

"அரியவன் நிலவு" எனப் பிரித்துப் பாடங்கொள்க. ஏனெனில் னகரத்திரிவு விகாரமாகலின். "வேணியனலகில்" எனவே கொள்க. ஏனெனில் உடல்மேல் உயிர்வந்து ஒன்றுவது இயல்பாகலின். இவ்வாறு கொள்வோமாயின் முதலடியில் 16 - எழுத்தும் இரண்டாவதில் 13 - ம், மூன்றுவதில் 16 - ம், நான்காவதில் 18 - ம் ஆக அறுபத்து மூன்றெழுத்துக்களும் நின்று தனி அடியாரைச் சுட்டக் காணலாம். மற்று இச்செய்யுளில் (1) உலகு (2) உணர்ந்து (3) ஓதற்கு (4) நிலவு (5) உலாவு (6) அலகு (7) அம்பலத்து (8) சிலம்பு என்னும் எட்டு முற்றுகரக் குற்றுகர மொழிகள் கெடுதல் விகாரம் பெற்றுள்ளன. இவற்றோடு தொகுத்தல்விகாரம் அடைந்த எலாம் என்றதையுங் கூட்ட விகாரமொழிகள் ஒன்பதாம். இவை தொகையடியார் ஒன்பதின்மருக்கும் அறிகுறியாக நிற்பன. இங்ஙனந் தொடுத்துக் காட்டுதல் மங்கல வாழ்த்துக்கு இலக்கணமென வுணர்க. இன்னமும் இத்திருப்பாட்டின் இலைமறை காய்போல் எஞ்சியுள்ள சிறந்தபொருள்களை இந்நூலாசிரியராகிய சேக்கிழார் பெருமானது வரலாறு கூறுமிடத்துக்காண்க.

மானுடப்பிறப்பின் சிறப்பு.

ஊன் அடைந்த உடம்பின் பிறவியே
தான் அடைந்த உறுதியைச் சாருமால்
தேன் அடைந்த மலர்ப்பொழில் தில்லையுள்
மாந டஞ்செய் வரதர்பொற் றாள்தொழ.

(எ - து.) மாமிசம் அடையப்பெற்றுள்ள உடம்பாலாகிய பிறப்பு, தேனிறைந்துள்ள மலர்களையுடைய சோலைகளாற் சூழப்பட்டுள்ள தில்லைஎன்னும் க்ஷேத்திரத்தின்கண், பேரானந்தங்கொண்டு நடனஞ்செய்தருளும் நடராஜவரதரது,பொன்போலும் அரிய திருவடியைத் தரிசிக்கப்பெறுமானல்; அந்தப்பிறப்பே, இந்த நிலவுலகில் வந்ததனல் அடையவேண்டிய பயனை அடையும் என்பதாம்.

ஊனடைந்த உடம்பின்பிறவி, வரதர்பொற்றாள் தொழ, தானடைந்த வுறுதியைச் சாரும் எனக் கூட்டுக.

'பூதசாரவுடம்பு யாதனுவுடம்பு பூதபரிணாமவுடம்பு என உடம்பு மூவிகையாகலின், ஈண்டெடுத்துக்கொண்டவுடம்பு பூதபரிணாமவுடம்பென்பார்.-ஊனடைந்த உடம்பின்பிறவியே என்றார். பூதசாரவுடம்பு - நரை திரை மூப்பற்று என்றும் ஒருபடித்தாய் தேவலோக போகசுகத்தையே அனுபவித்தற்கு வன்மைபெற்றிருப்பது, எனவே, யுத்தமுதத்

தில் எவ்வகைத்தான துன்பம்வரினும் அவற்றால் உயிர் இறவாது வாழுந் தன்மை யுடைத்து. யாதனா வுடம்பு அஃதேபோல் நரகயாதனையில் எவ்வகைத்தான துன்பம் அனுபவிக்கவரினும் உயிர் இறவாது நைந்துநைந்து வருந்தி அதிற்றானே ஆழ்ந்து கிடக்கும் தன்மையுடைத்து. பூதபரிணாமவுடம்பு - நரைதிரையாதி துன்பமற்று சுகத்தையனுபவித்தற்குரிய வன்மையையும், ஊழ்வலியான்வரும் துன்பத்தைப் பொறுத்து அனுபவித்தற்குரிய வன்மையையும் உடையதன்று. அஃதேயுமன்றி மாமிசாதிகள் ஒழியப்பெறின் உயிரும் ஒழியும் மென்மைத்தன்மையுடையது. பூதசாரசரீரம் போகசாதனத்துக்கும் யாதனாசரீரம் துன்பசாதனத்துக்கும் வன்மைபெற்றிருப்பதுபோல், மென்மைத் தன்மையுடைய பூதபரிணாமசரீரம் மோக்ஷசாதனத்துக்கு வன்மையையுடைத்தென்பார். ஊனடைந்த உடம்பின்பிறவி தில்லையுள் மாநடஞ்செய வரதர் பொற்றாள்தொழ, தானடைந்த வுறுதியைச்சாரும் என்றார்.

எனவே, பூதசாரவுடம்பை - உயிரடைந்தகாலத்து நரகதுன்பத்துக் கேதுவாயுழன்று பாபத்தையொழிக்கும் உறுதியைப் பெற்றதின்று. யாதனாவுடம்பை யடைந்தகாலத்து சுவர்க்கபோகத்துக் கேதுவாயுள்ள புண்ணியத்தைத் தேடும் உறுதியைப் பெற்றதின்று. பூதபரிணாம வுடம்பை யடைந்த காலத்து அது பாவத்தை யொழிக்கும் வன்மையைப் பெற்ற புண்ணியத்தையும், வருந்திச்செய்யும் புண்ணியத்தையொழிக்கும் வன்மையைப் பெற்றுள்ள பாவத்தையும் ஒழித்து, இனிப் பிறவாநெறிக்கு ஏதுவாயுள்ள சிவபுண்ணியத்தைத் தேடும் உறுதியைத் தந்து, அவ்வுறுதியான் ஞானநடனமாகிய மாநடஞ்செய் தருளும் குஞ்சிதபாதத்தை யடைதலாகிய முத்தியிற்கூட்டிப் பேரின்பத்தையும் சாரச் செய்யுமென்றார். ஊனடைந்த பிறவி என்றது - யானைமுதல் எறும்பீறாய உடம்புக ளெல்லாமெனக் கொள்க. இவ்வுடம்புகளெல்லாம் முத்திபெற்றுய்ந்தமை புராணங்களானும் அப் புராணக்கூற்றுக்களுக்கு ஏற்ப ஆலயங்களில் அமைந்துவிளங்கும் குறிகளானும் அடையாளங்களானும் காண்க.

புண்ணியானுபவத்துக்குப் பூதசாரசரீரத்தையும், பாபானுபவத்துக்கு யாதனாசரீரத்தையும், சிவானுபவத்துக்குப் பூதபரிணாமசரீரத்தையும் உபகரித்தற்கு மாநடஞ்செய்தருளும் வள்ளல் நடராஜனன்றி வேறொருவ ரன்மையான் மாநடஞ்செயவரதர் என்றார். செம்புகாளிதம்போகப்பெறின் பொன்னாந்தன்மையைப் பெறுதல்போல், சீவன்திருவடி யடையப்பெறின் பாசம்போய்ச் சிவமாகலின் பொற்றாள் என்றார். குஞ்சிதபாதத்தாற் செய்யும்நடனம் ஞானநடனமாகலின் அந்நடனத்தையே ஈண்டு மாநடம் என்றார். இது மாநடனமாகவே ஊன்றியபாதநடனம், நடனமெனப்படும். எனவே பெத்தநிலையைக் குறித்தது நடனமெனவும், முத்திநிலையைக்குறித்தது மாநடனமெனவும் நடனத்தின் வேற்றுமையைக் குறித்ததென்க.

இதனால் எந்தப்பிறப்பு மாநடஞ்செய் வரதர்பொற்றாள் தொழப் பெறுகின்றதோ அந்தப்பிறப்பே, பிறந்ததனாற்பெறும் பேற்றைப்பெற்ற பிறப்பாமென்று அப்பிறப்பின் அருமையைக் கூறினாரென்க. (2)

விநாயகர் வணக்கம்.

எடுக்கு மாக்கதை யின்றமிழ்ச் செய்யுளாய்
நடக்கு மேன்மை நமக்கருள் செய்திடத்
தடக்கை யைந்துடைத் தாழ்செவி நீண்முடிக்
கடக்க ளிற்றைக் கருத்துள் இருத்துவாம்.

(ள - து.) (எம்மால் இப்பொழுது) எடுத்துச் சொல்லப்புகும் இக்கதை, (தம்பிரான்தோழரென்று அன்பர்களெல்லாம் புகழ்ந்தெடுத் துரைக்கும் சுந்தரமூர்த்திகளுடைய) பெரியசரித்திரம், (இப்பெரியகதையை, யாம் தமிழ்ச்செய்யுளால் செய்யக் கருதி

யுள்ளேமாகலின் அது இப்புராணத்திற்குத் தலைவராகிய சுந்தரமூர்த்திகள் ஓதியருளிய தமிழ்-சிவபிரானுக்கு இனித்ததுபோல் அன்பர்க்கு இனிக்குமாறு) இனிய தமிழ்ச்செய் யுளாய் நடக்கும்மேன்மையை அடியேனுக்கு அருள்செய்யும்படி, ஐந்து பெரியதிருக்கரங் களையும், தாழ்ந் தசைதலையுடைய இரண்டுசெவிகளையும், நீண்ட ஒருபெரிய முடியை யும், மதத்தையும் உடைய யானைமுகக்கடவுளை, எமதுகருத்தினின்றும் நீங்காவண்ணம் தியானிப்பாமென்பதாம்.

சுந்தரமூர்த்திகளது அருள்நிறைந்த சரித்திரப்பொருளெல்லாம் தமதுள்ளத்தில் அமர்ந்திருத்தல் வேண்டுமென்பார் கடத்தையும், அவகதையைக்கொண் டெழுந்த இலக்கியங்களையெல்லாம் தன்னடிக்கட்படுத்தி முடிமன்னரைப்போல் இப்புராணம் பொலிவுபெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பார் நீண்முடியையும், இத்தவகதை அன்பர்செவி களிற் புகும்போது வேறொரு அவகதைகளைக் கேட்பதற்கு அவாது செவிப்புலன் பரவாவண்ணம் தடுத்து இதிற்றானேபரந்து ஆழ்ந்திருக்கச் செய்தல்வேண்டு மென்பார். அசைதலோடுகூடிய பரந்தசெவிகளையும், அம்மையும் இம்மையும் உறுதிபயக்கத்தக்க இக்கதையின்கண் செவிசாய்த்திருப்போரது உள்ளத்தின்கண் அரன்திருநாமமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்கரம் பதிந்திருக்கச் செய்யவேண்டுமென்பார் தடக்கையைந்தையும் எடுத்துக் கூறியவாறும்.

சுந்தரமூர்த்திகளுடைய சரித்திரமாகிய இப்புராணம் அதுகாறும் தெரிவதற் கின்றி யிருந்த பெரியோராகிய தொண்டர்களுடையகதையை முறையானே எடுத்து வெளி யாக்கவந்ததாகலினானும், ஆன்மாக்களிடத்துக் கலந்திருக்கும் மலங்களை அவர்களினின் றும் எடுக்கவல்லதாகலினானும், அம் மலபந்தத்தால் பிறவிக்கடலில் ஆழ்ந்திருக்கும் ஆன் மாக்களை முத்திக்கரையாய்விளங்கும் குஞ்சிதபாதத்திற்சேர்க்க ஆன்மபோதத்தை எடுக் குந் திறமுடையதாகலினானும், சிற்பரச்செல்வர்களுடைய ஞானச்சரிதை இதனுள் அடங்கியிருத்தலால் அதுகொண்டு பெரியோரெல்லாம் பெரிதுபெரிதென் றெடுத்துப் போற்றுவராதலினானும், இதனையோதுவாரை மேன்மேலோங்க எடுக்குமாதலினானும் எடுக்குமாக்கதை என்றார்.

தனக்கென வேண்டும்பொருளும் வேண்டாப்பொருளும் இல்லானாகிய இறை வன் தமிழ்வேதமாகிய தேவாராதி பதினொரு திருமுறைகளில் இனித்தனனாகலின் இன்தமிழ் என்றார். தமிழில் இனிக்கானையின்-பரவையார்பால் தூதுசெல்வனா! முதலை யுண்டபாலனை யழைப்பனா! என்பு பெண்ணுருவாய் வரச்செய்வனா! மறைக்கதவைத் திறப்பிப்பனா! ஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்கு ஞானப்பாலை உண்பிப்பனா! நாவுக்கரசு களுக்குச் சூலைநோயைக்கொடுத்து ஆட்கொண்டு கொல்லவந்தயானையை வணங்கச்செய் வனா! நீற்றறையைத் தாமரைத்தடாகம் ஆக்குவனா! விடத்தைஅமுதாக்கி உண்ணச்செய் வனா! கல்லைத் தோணியாக ஆக்குவனா! பரியின்மேல் சேவகனாய் வருவனா! மண்சுமக்க வருவனா! வந்து பிரம்படி படுவனா! சங்கவித்வான்களில் தலைவனாய் இறையனாரென வருவனா! சேரமானருளிய ஆதியுலாவிற்கு மகிழ்ந்து தலையை யசைப்பனா! சங்கப் புலவருக்குத் தமிழைத்தாங்கப் பலகையளிப்பனா, திருமுறைகளைத் தமது பொன்னம் பலத்தில் பண்டாரமாகச் சேமித்து வைப்பனா! திருவாசகத்தையும் திருக்கோவையை யும் கைவருந்த எட்டிலெழுதி அடியார்க்கெளியன் சிற்றம்பலவன் கைநாட்டென்று எழுதி யாவரும் அறியச்செய்வனா! காரைக்காலம்மைக்கு மாங்கனி யளித்து அம்மை யென்றழைப்பனா! இடைக்காடனார் பிணக்குத்தீர்ப்பனா! இவைபோலும் பலதிருவிளை யாடலைச் செய்வனா! செய்யானென்க.

இங்ஙனம் இறைவன் இனித்தசெய்யுட்களைப்போலும் எம்மால் சொல்லப்படும் செய்யுட்களும் அப்பெரியோர்களது அருட்செயல்களைக்கொண்டு இனித்திருத்தலின் இன்தமிழ்ச்செய்யுளாயென்றார். அருட்செயல்களில் கலந்து இனிக்கும் இழ்மாக்கதை

இன்றமிழ்ச்செய்யுளாய் நடக்குமேன்மை நமக்குச்செய்திடவே "உலகெலாம்" என்ற சத்திப்பிரணவார்த்த அக்ஷரசகிதமாகிய அடியை இறைவன் அருளினனாகலின் இனி அம்மொழியையேகொண்டு இப்பெரியோர் புராணத்தை முடிக்கத் தடக்கையைந் துடைத் தாழ்செவி நீண்முடிக் கடக்களிறாகிய பிரணவசொரூபரைக் கருத்துளிருத்துவா மென்றார்.

பிரணவசொரூபியாகிய கடவுள், இடையூற்றைச்செய்பவரும் இடையூற்றையகற்றுபவரும் ஆகலான், குன்றக்கூறல் முதலிய பத்துக்குற்றங்களையும் போக்கிச் சுருங்கச் சொல்லல் முதலிய பத்தழகினையும் பொருத்துமாறு கரம் ஐந்து, செவியிரண்டு, நீண் முடியொன்று, மதமொன்று ஆனைமுகமொன்று ஆகப் பத்துறுப்புடன் விளங்கும் விநாயகப்பெருமானைக் கருத்துளிருத்துவா மென்றலுமாம்.

இதனால், விநாயகர் வணக்கங் கூறியதேயன்றி, எடுத்துமாக்கதை என்றதனால் புராணத்தின்சிறப்பும், இன்தமிழ்ச்செய்யுள் என்றதனால் செய்யுட்சிறப்பும் எடுத்துக் காட்டியவாறுமாமென்க. (௫)

திருக்கூட்டப்புகழ்ச்சி.

வேறு.

மதிவளர் சடைமுடி மன்று ளாரைமுன்
துதிசெய் நாயன்மார் தூய சொன்மலர்
பொதிநல னுகர்தரு புனிதர் பேரவை
விதிமுறை யுலகினில் விளங்கி வெல்கவே.

(எ - து.) வளரும் பருவத்தினையுடைய பிறை அணிந்த சடைமுடியுடைய சிற்சபாநாதரை, ஆதிகாலந்தொட்டுப் போற்றிவரும் நாயன்மார்களுடைய பரிசுத்தமாகிய திருநாமமென்னும் மலர்களிடத்து நிறைந்துகிடக்கும் இன்சுவைத்தேனை, உண்டுகளிக்கும் சுத்தான்மாக்களுடைய பெரியசபையானது, இறைவனால் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் முறைப்படி இவ்வுலகின்கண் பிரகாசித்து வெற்றிகொண்டிருக்கக் கடவது என்பதாம்.

இறைவன் ஆன்மாக்களுக்குத் தான் எப்பொழுதும் உபகரிக்குஞ்செயலை மேற்கொண்டிருப்பவன் என்னும் உண்மைதோன்ற பஞ்சகிருத்தியங்களை அனவரதமும் இயற்றுதற்குரிய தாண்டவம்புரியவல்ல பதி-சிற்சபேசனேயாகலின் மன்றுளார் எனவும், அவ்வுபகாரச் செயலால் ஆணவச்சார்பால் தேய்ந்திருக்குந்தன்மையை யுடைய ஆன்மாக்களுடைய அறிவை வளர்விக்குந் தன்மையுடையோன் தானே என்பது தோன்றப் பிறையை அடையாளமாலையாகச் சடையில் தரித்திருக்கின்றவ னாகலின் மதிவளர் சடைமுடி எனவும், திருத்தொண்டத்தொகையுள் கூறப்பட்டிருக்கும் நாயன்மார்கள் ஆதிசிருட்டிகாலந்தொட்டு வந்த பெரியோரென்பது தோன்ற காலத்தைக்குறித்தற்கிடங்கொடாத தில்லைவாழந்தணர்களை முதலாக எடுத்து ஓதினராகலின் காலத்தைக்குறிக்காது பொதுமையான் முன் எனவும், பஞ்சகிருத்தியாதிபதியாயும், அஷ்டமூர்த்தியாயும், எங்கும் வியாபியாயும், விளங்கும் ஒப்பற்றபரம்பொருள் மதிவளர்சடைமுடி மன்றுளானன்றி * வேறு எத்தேவரும் அவ்விறைமைக் குணங்கள் உடையராகாரென்று அவரை யெல்லாம்போற்றாது இறைமைக்குணங்கள் முற்றவுமுடைய அந்த நடராஜனது மெய்ம்மைசேர்ந்த

* "இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்" என்னும் குறட்கு - இறைமைக் குணங்கள் இலராயினாரை உடையரெனக்கருதி அறிவிலார் கூறுகின்ற புகழ்கள் பொருள் சேராவாகலின் அவை முற்றவுமுடைய இறைவன்புகழே பொருள் சேர் புகழெனப்பட்டது, என்ற பரிமேலழகர் உரையால் காண்க.

புகழினையே விரும்பிப்போற்றுவதில் நாயகத்தன்மை யுடையோர் அறுபான்மூம்மைக் குட்பட்டாரே என்பதுதோன்ற ஒருவர் திருநாமத்தைக் குறிக்காது பொதுமையான் மன்றுளாரைத் துதிசெய் நாயன்மார் எனவும், அத்தகைய நாயன்மார்களது திருநாமங் களைத் தொகுத்தோதிய திருத்தொண்டத்தொகையைப் பிறவிக்கஞ்சி வீடுபேற்றின் அவா மிக்குடையார் மந்திரமாகக்கொண்டு மயிர்சிலிர்த்து நைந்துருகி மெய்யன்பால் என்றும் விளம்பப் பெறுவார்களாயின் அவர்களைக்கைதவத்தினும், புல்லறிவினும், கற்பனையினும, மையலிலும் பொருந்தாவண்ணம்செய்து அத்துவிதானந்த அகண்டபரிபூரணத்தில் நித்தியமாய் வாழச்செய்வது நிஜமென்பதும், பஞ்சாக்கரம் சிவம்முதலாகிய ஐந்துபொருளைச் குறிக்கும் ஐந்தெழுத்துடையதேனும் சிவமென்னும் ஒருபொருளையே குறிக்கும் ஒருசொல்லெனப்படும் சிவமந்திரமாய் நிற்பதுபோல் திருத்தொண்டத் தொகையுட்பட்ட நாமங்கள் பலவாயினும் அவையெல்லாம் சிவானந்தானுபூதியைத் தருதற்கு ஒருமந்திரமேயாக விருப்பதென்பதும்தோன்ற ஒருமையால் தூயசொல் எனவும், இறைவனருள் வேண்டி இறைவனடியை யர்ச்சித்தற்கு சிவமந்திரம் மலராயிருப்பதுபோல், அன்பு வேண்டியர்ச்சிப்போர்க்கு நாயன்மார் திருநாமக்கோவையாகிய மந்திரமே மலரென்பது தோன்ற சொன்மலரெனவும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தில் ஆகமப்பொருள், ஆரணப்பொருள், புராணப்பொருள், ஆனந்தத்தாண்டவப்பொருள், மோனந்தமாகியமுத்திப்பொருள் ஆகிய ஐம்பொருளும் நிறைந்திருப்பதுபோல், சிவஞானசாதனம், சிவப்பேறு, சிவானுபவம், சிவானந்தம் அன்புஎனவே - சிவஞானசாதனத்தாற்சிவப்பேறும், சிவப்பேற்றால் சிவானுபவமும், சிவானுபவத்தாற் சிவானந்தமும், அச்சிவானந்தம் நீங்காதிருக்கச்செய்யவல்ல அன்பும் ஆகிய ஐவகைத்தேனும், பூக்களில் தேன் நிறைந்திருப்பதுபோலும் அந் நாயன்மார்களது திருநாமத்தைக்குறித்த ஒவ்வொருபுராணங்களில் பொதிந்துகிடக்கும் அவ்வருமைதோன்ற உவமைவாயிலாக மலர்போதி நலஞ் எனவும், மலரின்கண்ணுள்ள தேனை அறுகால்வண்டுகள் கிண்டி யுண்பதுபோல், இறைவன்பால் வரத்தரும் அன்புத்தேனை வுணரவிரும்பும் அவாவுடை அறிவுடையார் அவர்புராணங்களில் ஆராய்ந்துணரவல்லராய் அதிற்காணப்படும் அன்பினையுணர்ந்து தேன்போல் தித்திக்கும் அவ்வன்பின் வயத்தராவா ரென்பது நிச்சயமென்னும் உண்மைதோன்ற நுகர்தருபுனிதர் எனவும் சிவஞானசாதனம் கைவரப்பெற்றவர் கைவரப்பெறாது அவாவுவதும், சிவப்பேற்றை எய்தப்பெற்றவர் எய்தப்பெறாது வருந்துவதும், சிவானுபூதி அடையப்பெற்றவர் அடையப்பெறாது வாடுவதும், சிவானந்தத்தில் நிற்கப்பெற்றவர் நிற்கப்பெறாது வேண்டுவதும் அன்பைநோக்கியே யாகலான் அவ்வரியஅன்பின் வயத்தராய் அவ்வழியொழுகப் பெற்ற அன்பாளராகிய புனிதரது சபையே பஞ்ச சபேசனாகிய இறைவனுக்கு யாவர்க்கும் காட்சிகொடுக்கும் இராஜசபைஎன்பது தோன்ற அவையுட்சிறந்த பேரவையென்றும், "மன்னருள் எவ்வண்ணம் மானுடரின் மாணவக, அன்னவகையே யரனருளும் - என்னில், அடியவரே யெல்லாமும் ஆங்கவர்தாம் ஒப்பில், அடியவரே யெல்லாம் அறி" என்று * சித்தாந்தத்தில் விதித்திருத்தலின், அரனருளை முறையாகவிதிக்கும் அதிகாரம்பெற்றுள்ள அடியார்களாகிய அரசர்கள் விதிக்கும் விதிகள் எவையோ அவையே இவ்வுலகின்கண் நிலவப்பெற்று வெற்றியுடன் இருக்கக்கடவனவன்றி ஏனையவையல்ல என்பது தோன்ற விதிமுறை யுலகினில் விளங்கி வெல்கவே எனவுங் கூறினர்.

பத்தராய்ப்பணிவார்கள், பரமனையேபாடுவார், சித்தத்தைச் சிவன்பாலேவைத்தார், திருவாரூர்ப்பிறந்தார், முப்பொழுதுந் திருமேனி தீண்டுவார், முழுநீறு பூசியமுனிவர், அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் என் றெண்ணப்பட்ட தொகையடியார்கள் பலரும் தனியடியார்களாகிய அப்பெருமக்களோடு ஒன்றாயெண்ணப்பட்டவரே யாவர் என்னும், அவர்களுடைய பெருமையுந்தோன்ற நாயன்மார் எனப் பொதுப்படக் கூறினரென்க.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

தூய்சொன்மலர் என்பதற்கு - திருத்தொண்டர்களது சரிதமென்று கூறுவாருமுளர் சடைமுடியின் மண் மூள்ள மதி - தேயுந்தன்மையை யுடைய வளர்மதியன்று, வளருந் தன்மையையுடைய பிறையென்று மதித்தற்கு மதிவளர் என்றார்.

இதனால், திருத்தொண்டத்தொகை சிவமந்திரம்போன்ற மந்திரமெனவும், அதனை ஓதும் அடியவரது சபை உலகில் வெற்றியுடன் பிரகாசிக்கக் கடவதென்றும் கூறியவாறாமென்க. (௭)

அவையடக்கம்.

வேறு.

அளவிலாத பெருமைய ராகிய
அளவிலா அடியார்புகழ் கூறுகேன்
அளவுகூட உரைப்பரி தாயினும்
அளவிலாசை துரப்ப அறைகுவேன்.

(இ - ள்.) இதுபோலும் இவர்களதுபெருமையென் றொப்பிடப்படாத பெருமையுடையவராகிய, அளவில்லாத அடியார்களுடைய கீர்த்தியை யான் எங்ஙனம் சொல்ல வல்லனாவேன், அங்ஙனம் அவர்களது புகழ் எனது சொல்லுட்படுத்திச் சொல்லுவது முடியாதசெயலேயாயினும், (எனது) அளவில்லாத ஆசை (என்னைச்சொல்லுவாயென்று துரத்துவதனால், (யான் சொல்லும்வன்மையை யுடையவனாய்ச்) சொல்லுகின்றேன் என்பதாம்.

சிவஞானிகளாகிய மெய்யன்பர்கள் இறைவனது உபகாரத்தைக் கருதிநைந்து தமது அறிவிச்சைசெயல்கள் யாவும் அவ்விறைவனுக்கேயாக்க, அவ்விறைவன் "தீர்ந்த அன்பாய அன்பர்க்கு அவரினும் அன்பனாகலின்" தனது அறிவிச்சைசெயல்கள் யாவும் அவ்வன்பர்க்கே யாக்குவன், அத்தகைய அளவில்லாத பெருமையோடு வாழும் மேம்பாடுடையவ ரென்பார் அளவிலாதபெருமையர் எனவும், அங்ஙனம் அன்பர்களோடு ஏகனாகிய இறைவன் அநேகனாய்த் தனது புகழ்களை அவர்களது ஞானச்செயலால் வெளிப்படுத்து கின்றானாகலின் அப்பெரும்புகழ் உடையவரென்பார் அளவிலா அடியார்புகழ் எனவும், அருளானும் அன்பானும் இறைவனோடு தாதான்மியமாகிய (கலந்த) அவ்வடியார்களது புகழை, அருளோடும் அன்போடும் கலக்கப்பெறாத எனது அறிவிச்சைசெயல்களைக் கொண்டு யான் எங்ஙனம் எடுத்துக்கூறும் ஆற்றலுடைய னாவனென்பார் அளவுகூடவுரைப்பரிது எனவும், அளவுகூட வுரைப்பரிது என்று அந்நிலையில் நான் நிற்க, என் ஆசையெழுந்து என்னுட்புகுந்து இடைவிடாது என்னைச்சொல்லுவாயென்று துரத்துவதனால் யான் அதனைத் தடுக்கவறியாது 'ஆசைவெட்கமறியாது' என்பதுபோல், அவ்வாசையின்வழித்தாய் நாணமிழந்து சொல்லத்துணிந்தேனென்பார் அளவிலாசைதுரப்ப அறைகுவேன் எனவுங் கூறினார்.

இதனால் அளவில்லாத பெருமையுடையவர்களாகிய அடியார்புகழை யானே கூற வந்தவன் அன்று, என் ஆசை என்னைத்துரத்த அந்த ஆசையுட்பட்டுச் சொல்லுகிறேனென்று கூறியதாமென்க. (௮)

தெரிவரும்பெரு மைத்திருத் தொண்டர்தம்
பொருவருஞ்சீர் புகலலுற் றேன்முற்றப்
பெருகுதண்கடல் ஊற்றும் பெருநசை
ஒருசு ணங்கனை ஒக்குந் தகைமையேன்.

(இ - ள்.) யாவராலும் அறிதற்கரிய சிறப்பினையுடைய நாயன்மார்களது ஒப்பற்ற பெருமையை, (யான்) சொல்லத் தொடங்கினேன். (இதனால் யான் எத்தகையனென்று உணருங்கால்,) நீர்ப்பெருக்க மிக்க கடல்முழுவதையும் ஊர்வழியாய்க் கவிழ்க்கும் பேராசையைக் கொண்ட ஒருநாய்க்குச் சமானமாகும் தன்மையுடையவனாயினேன் என்பதாம்.

திருத்தொண்டத்தொகையுட் பட்டாரது செயலெல்லாம், வேண்டுவார்க்கு வேண்டும்பொருளைத் தந்த இறைவனுக்கு, வேண்டும்பொருளைத் தந்த செயற்கரும் செய்கைகளாகலின் தெரிவரும் பெருமையும்,பொருவரும் சீரு மாயிற்றென்க. அத்தகையசிறப்புடைய எனதாசைபாற் சொல்லப்புகுந்ததனுல் யான் கடலைச்சிறிதாக வெண்ணிக் கவிழ்க்கத் துணிந்த சிற்றறிவுடைய சிறியநாயினுக்குச் சமானமாயினேன் என்க.

இதனுல் யான் தொண்டர் சரித்திரத்தைச் சொல்லி முடிக்கவந்தவனன்று. ஏனெனின், அது கடல்போன்றது. யானோ நீரைநாவினுல் நக்கும் நாய்போன்றவன். ஆகவே அது என்சொல்லான் முற்றுப்பெறுவதின்று. மற்றென்னெனின் எனக்கு வசப்படாதிருந்த என்னுசை தொண்டர்சீரில் முற்றுப்பெற்றிருக்கச் செய்தனனென்று கூறியதாமென்க.

சுணங்களை யொத்த யான் உலகெலாம் என்னும் அருண்மொழியை யுட்கொண்டு பெருகுந் தன்மையினையுடைய தண்கடல் நீர் முழுவதும் நாம்முகந்து உலகினர்க்கு ஊற்றி உபகரிக்கவேண்டும் என எண்ணுகின்ற சுண்ணம் (வெள்ளிய)களை (ஒலிக்கும் மேகத்தை) யொத்துள்ளேனுதலின் தெரிவரும் பெருமைத்திருத்தொண்டர்தம் பொருவருஞ் சீர்ப்புகலலுற்றேன் என்று புறச்சமயத்தாரை அடக்கியதுமாம்.

நாலுண்பேனென்று நாவாலுண்ணவந்த நாய்க்குக் கடல் அடங்காததுபோல் இத் தொண்டர்புராணம் என்னுவில் அடங்காததன்று. ஏனெனின், உலகெலாமென்று அருளாற்கூறிய அவ்வருண் மொழியையேகொண்டு இப்புராணக்கடலை அடியேன் நாவாற் கூறவந்தனனுகலின் யானுண்ணப் பெறுவானுயினேன். அன்றி இறைவன் உலகெலாம் என்னும் ஓர் மொழியிலடக்கி எடுத்துக்கொடுத்தானுகலினுனும் அது என்னுவிலடங்கி நிற்றலானும் அம்மொழியிலடங்கியுள்ள தெரிவரும் பெருமைத் திருத்தொண்டர்தம் பொருவருஞ்சீர் ஏன்புகல வல்லேனுகேன்; அத்துணிபான் புகலலுற்றேனென்றார்.

அல்லதூஉம், வேதமாகிய கடலிலுள்ள பொருளெல்லாம் ஐந்தெழுத்தில் அடங்கியுள்ளதுபோலும் உ-ல-கெ-லா-ம் என்னும் ஐந்தெழுத்தில் பெரியோர்புராணம் அடங்கியுள்ளதாகலின் பஞ்சாக்கரத்தை ஓதப்பெற்ற அடியேனதுநாவால் உலகெலாமென்னும் ஐந்தெழுத்திலடங்கியுள்ள பெரியபுராணத்தையுஞ் சொல்லவல்லனுவேன் என்பதுமாம்.

அல்லதூஉம், மலமாகும் உடலூண் உண்ணுதற்கு உதரம் இடந்தராது. சிவமாக்கும் உயிரூண் உண்ணுதற்கு உள்ளம் இடந்தரும்.

ஆகலான் உலகெலாமென்னும் சிவமாக்கும் அருண்மொழி என்னுள்புகுந்து என்னைச்சிவமாக்கியபடியால் யான் சொல்லவல்லே னென்பதுமாம். (௯)

செப்பலுற்ற பொருளின் சிறப்பினுல்
அப்பொருட்குரை யாவருங் கொள்வரால்
இப்பொருட் கென்னுரை சிறிதாயினும்
மெய்ப்பொருட்குரி யார்கொள்வர் மேன்மையால்.

(எ - து.) (ஒருவன்) சொல்லத்தொடங்கிய பொருள் சிறப்புடைப்பொருளாய் சொல் சிறப்புடையன அல்லவாயிருப்பின் அச்சொல்லைக் கருதாது அச்சிறப்புடைப் பொருளைநோக்கி, அப்பொருளுக்குரிய சொல்லைச் சிறப்புடைச்சொல்லாக யாவரும் சேர்த்துக்கொள்வார்கள். (அஃதேபோல், இத்திருத்தொண்டத்தொகையுட்படும்) அரிய பொருளுக்கு எனதுசொல் சிறுமையுடைத்தாயினும், மெய்ம்மைப்பொருளுக்கு உரிமையாயுள்ளவர், (சொல்லின்சிறுமையை நோக்காது, அச்சொல்லில் அமைந்திருக்கும்) பொருளின் மேன்மை ஒன்றையேகருதி அச்சொல்லையும் மேன்மையாகவே கொள்வார் என்பதாம்.

இதனால் பொருளின் சிறப்பு சொல்லான் விளங்கப்பெறுமாயின் அச்சொல் சிறப்புடைச்சொல்லே யாமெனவும், சிறப்பை விளக்காதாயின் அச்சொல் சிறப்புடைத் தன்றாமெனவும், சொல் சிறப்புடைத்தாயும் பொருள் அஃதின்றாயிருப்பின் அச்சிறப்புச் சொல்லால் அப்பொருள் சிறப்புடைத் தன்றாமெனவும், பொருட்சுவை நோக்குவோர் சொற்சுவை நோக்கார் எனவும், சொற்சுவை நோக்குவோர் பொருட்சுவை நோக்காரென வும், சொற்சுவை நோக்கிப் பொருட்சுவை நோக்காதோர் அறிவிற் சிறியாரெனவும், பொருட்சுவை நோக்கிச் சொற்சுவை நோக்காதோர் அறிவிற் பெரியாரெனவுங் கூறுவர் நல்விநோக்குடையார் எனவும், அருள்நோக்குடையார் சொற்சுவையால் பொருளுக்குச் சுவையும், பொருட்சுவையால் சொல்லுக்குச் சுவையும் உளவாம், ஆகலின், அவ்விரு சுவையும் சுவையாகக்கருதாது, அச்சொல்லிலும் பொருளிலும் அருட்சுவை யொன்றையே காண்பர் எனவும், அங்ஙனங் காணப்பெறின் இது சுவையுடையசொல் என்று சொல்லை வேறுபிரித்தும், இது சுவையுடைய பொருள் என்று பொருளை வேறுபிரித்தும் பார்க்கஅறியாது, அருளுடைச் சொல்லில் அருளுடைப்பொருளைச் சுவைத்தும், அருளுடைப் பொருளில் அருளுடைச்சொல்லைச் சுவைத்தும் இன்புறுவரெனவும், விதந்து சுவை இத்தன்மையதெனவும், சுவைப்போர் இத்தன்மையரெனவும் விளக்கியவாறுமாம்.

அல்லதூஉம், சுவையுடைச் சொற்குச் சுவையுடைப் பொருளும், சுவையுடைப் பொருட்குச் சுவையுடைச் சொல்லும் ஆய்ந்துணர்ந்து களிக்கவல்ல அறிவுடையோரினும், மெய்ப்பொருட்குரியார் மேன்மையால் இந்நூலைக்கொள்வரென்றார். எனவே அன்பைவேண்டி மெய்ப்பொருளைநோக்கும் உரிமையுடையோர்க்கு இப்புராணத்துள் அவர் வேண்டும்அன்பும், அவர்நோக்கும் மெய்ப்பொருளாகிய அருளும், உலகெலாம் என்னும் அருண்மொழிப்பொருளோடு இந்நூலிற் பொதிந்துகிடத்தலின் அம்மேன்மை மீடக் கருதிக் கொள்வரென்றார்.

இதனால் கற்பவை-கசடறக் கல்லாதாரும், கற்றபின் - அதற்குத்தக நில்லாதாரும், ஓதியுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தான் அடங்காப் பேதையாரும், கற்றதனாலாய பயனாகிய வாலறிவன் நற்றாளைத் தொழப் பெறாதாரும் இந்நூலைக் கொள்ளாரென்றும், கற்பவை கசடறக்கற்றாரும், கற்றபின் அதற்குத்தக நின்றாரும், ஓதியுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தான் அடங்கும் அறிவிற்பெரியோரும், கற்றதனாலாய பயனாகிய வாலறிவன் நற்றாளைத் தொழப்பெற்றாருமே இந்நூலை மேன்மையாகக் கொள்வாரென்றும், எனவே-கற்பவைக் கசடறக் கல்லாதார் முதலாயினார் சிவனருள் விரவப்பெறாதவ ராகலான் அவரெல்லாம் இந்நூலைச் சிறப்பாகக் கொள்ளாரென்றும், கற்பவை கசடறக்கற்றார் முதலாயினார் சிவனருள் விரவப்பெற்றவராகலான் அவரெல்லாம் இந்நூலைச் சிறப்பாகக் கொள்வரென்றுங் கூறியவாறும். (எ)

மேய இவ்வுரை கொண்டு விரும்புமாம்
சேயவன்திருப் பேரம்பலம் செய்ய
தூய பொன்னணி சோழ னீடிபுகழ்பார்
ஆயசீர் அனபாயன் அரசவை.

(எ - ளு.) பொன்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் மேனிப் பொலிந் திலங்குவோனாகிய நடேசபெருமானது பேரம்பலமாகிய சபையை, மாற்றுயர்ந்த பசும்பொன்னாற் பொலிவுபெறச்செய்த திருநீற்றுச்சோழனென்னும் தீக்ஷாநாமமுடையனாய், எந்த ஊழிக்காலத்தும் பரவிக் கிடக்கவல்லதாகிய கீர்த்திவாய்க்கப்பெற்ற அநபாயச் சக்கிரவர்த்தியினது சபையானது, 'உலகெலாம்' என்னும் பொன்மொழியை முன்னாகப் பொருந்தப்பெற்ற இப்புராணத்தைத் தலைமையாகக்கொண்டு போற்றாநிற்கும் என்பதாம்.

சேயவன் திருப்பேரம்பலம் எனத்தொடுத்து அரசவை மேய இவ்வுரைகொண்டு விரும்பும் எனக்கூட்டுக.

அநபாயச்சோழரென்னும் அரசர்பெருமானர், அன்னம்பாலிக்கும் தில்லைச் சிற்றம்பலமாகிய பேரம்பலம் பொன்னம்பலமாய்ப் பொலிவுபெற்றோங்கச் செய்ததுபோல் "குனித்தபுருவமும் கொவ்வைச்செவ்வாயும் குமிண்சிரிப்பும், பனித்தசடையும் பவளம்போல் மேனியும் பால்வெண்ணீறும், இனித்தமுடைய எடுத்த பொற்பாதமும் காணப் பெற்றால், மனித்தப்பிறவியும் வேண்டுவதே யிந்தமாநிலத்தே" எனவும் "வாய்த்தது நந்தமக்கீதோர் பிறவி மதித்திடுமின்" எனவும், மதித்து வேண்டிய பிறவியை இப்பூமிசையிற் பெற்ற அறிவுடையார்க்கு அன்புண்டாய், அவ்வன்பால் அவர்கள் களித்தோங்குமாறு இப்புராணத்தைச் செய்தருள, சேக்கிழார் பெருமானாரை வேண்டினாராகலின் அநபாய னரசவை இவ்வுரைகொண்டு விரும்பும் எனவும், பேரம்பலம் பொன்னால் மேய்ந்தமைபோல் இப் பெரியபுராணமும் 'உலகெலாம்' என்னும் அருண்மொழியான் மேவப்பெற்றமையான் மேய இவ்வுரைகொண்டு எனவுங்கூறினார்.

இதனால் பேரம்பலத்தைப் பொன்னாக்கியதால் பொருட்செல்வத்தால் அடைபடும்புகழையும், இப்புராணம் வெளிவரச்செய்த காரணத்தால் வரப்படும் புண்ணியத்தோடு ஞானத்தையும் பெற்றுப் பிரகாசிப்பது அரசனது சபையென்று வியந்து மகிழ்ந்து கூறப்பட்டது.

அநபாயன் எனவே - தானும் அபாயமற்றவன், பிறருக்கும் அபாயத்தைப்போக்குகின்றவன் என்க. (அ)

அருளினீர்மைத் திருத்தொண் டறிவரும்
தெருளினீரிது செப்புதற் காமெனின்
வெருளின் மெய்ம்மொழி வானிழல்கூறிய
பொருளினாகும் எனப்புகல் வாம் அன்றே.

(எ - று.) (சொல்லப்புகுந்த) திருத்தொண்டினியல்பு, (சிற்றுணர்வால்) அறிதற்கரிய அருட்டன்மையைப் பெற்றுள்ளது, (ஆகலின் இத்திருத்தொண்டினியல்பை) உம்முடைய அறிவினால் சொல்லுவதற்குக் கூடுமோ, என்றால், (எவ்வாற்றானும்) மயங்குவதற் கிடனில்லாத மெய்ம்மொழியைக் கூறவானாகிய இறைவன்கூறிய பொருளினால் என்னறிவைக்கொண்டு சொல்லக்கூடுமென்று சொல்லுவோமாக என்பதாம்.

திருத்தொண்டு அறிவரும் அருளினீர்மைத்து எனக்கூட்டுக.

அருள்வேண்டுவோரால் செய்யப்பட்ட திருத்தொண்டாயிருப்பின் சொல்லக்கூடும்; அருளுடையாரால் செய்யப்பட்ட தொண்டாயிருத்தலின் அது சொல்லப்படும் தன்மையுடைத்தன்று என்னுஞ் சிறப்புத்தோன்ற திருத்தொண்டு அறிவரும் அருளின் நீர்மைத்து என்றார். அருளினீர்மைத் திருத்தொண்டை, அருளினீர்மையுடைய அருள் மொழிபெற்றாரால் சொல்லக்கூடுமேயன்றி, அஃதில்லாதார் சொல்லக்கூடுந்தரத்ததன்று என்னும் சிறப்புத்தோன்ற தெருளினீர் இது செப்புதற்கு ஆம்! எனின் என்றார். எனவே, ஆகா எனத் தம்மைத்தாமே பிறர்வினாவும் வினாவாகக் கூறினார். யான் அருளிலனாகலின் தெருளிலன் என்பது திண்ணம். திண்ணமாயினும் திருப்பேரம்பலம் செய்ய தூய பொன்னணி யாக்கிய சோழனாகிய அநபாயன் அரசவை இவ்வுரைகொள்ள விரும்புதலின், அவ்விருப்பினைச் செம்பொன் அம்பலத்தில் வீற்றிருக்கும் செம்மேனியனாகிய இறைவன் தான்முன்னின்று முடித்தல் கடனாகவெண்ணி அவ்வவை வேண்டியபடியே அருள்செய்யப் பரமாகாசசரீரியாய் 'உலகெலாம்' என்னும் அருண்மொழியை யானுணர்ந்தோத அருளினான் என்னும் அவ்வருட்சிறப்புத்தோன்ற மெய்ம்மொழி வான் நிழல்கூறிய என்றார். அம்மெய்ம்மொழி என்னளவேயன்றி உயர்ந்தோரெல்லாம் யாதொரு மயக்கமுமின்றிச் செவிப்புலனாற் கேட்டுணர்ந்து அச்சொல்லின் பொருளே யாம் என்னுமையென்று மகிழ்ந்து கூறச்செய்த அச்சிறப்புத்தோன்ற வெருளின் பொருளினாகும் எனப்புகல்வாம் என்றார்.

தொண்டாற்பெறும் அருள், அருளாற்பெறுந்தொண்டு என இரண்டு. அவ்விரண்டனுள் சரியை கிரியா யோகங்களைச்செய்து அவ்வழியாற்கூடும் அருளால் ஞானத்தைப் பெறுதல் தொண்டாற்பெறும் அருள். ஞானம் வரப்பெற்றபின்னர் அவனது பெருங் கருணைத்திறத்தைநாடி அன்புவேண்டிச் சரியைகிரியைகளைச்செய்து மனமுருகி அவ்வன் பினையே பெறும்பேருகப் பெற்று மகிழ்தல் அருளாற் பெருந்தொண்டு. ஆகவே, தொண்டரென்னும் பெரியதிருநாமம் வாய்க்கப்பெற்ற நாயன்மார்களாகிய ஞானசீலரால் செய்யப்பட்ட தொண்டு அருளாற்பெற்ற தொண்டென்று குறித்தற்கு அருளினீர்மைத் திருத்தொண்டென்றும், இத்தொண்டைச் சொல்லப்புகுந்த யானும் அருளாற்பெறுந் தொண்டையேவேண்டும் அறிவுடையனுயுள்ளேன் ஆகலின் என்பாலும் அவ்வன்பு நின்று அத்தொண்டைச் சொல்லுந்திறத்தை யுண்டாக்கி முற்றுப்பெறச்செய்யும் என்பதில் ஐயமின்று என்னும் அத்திண்மையைக் குறித்தற்குத் தெருளின் இது செப்புதற் காமென்றும், ‡ "எண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துப எண்ணியார், திண்ணிய ராகப் பெறின்" என்ற உறுதிமொழிப்படி யான் அங்ஙனமே நிற்கும் அருளைப்பெற்றேனுகலின் அவ்வருளாளனுகிய எமதிறைவனும் வேதசிவாகமங்களாகிய மெய்ம்மொழிகளைக் கூறிய திருவாக்கான் நீ யாவும்சொல்லி முடிப்பாயென்று உலகெலாமென் றருளினனென்று குறித்தற்கு வெருளின் மெய்ம்மொழி வான் நிழல்கூறிய பொருளினுகும் என்றும் கூறினர்.

இதனல் - சொல்லப்புகுந்த திருத்தொண்டும் அருளினீர்மைத்து, யானும் அவ்வருளினீர்மைத் திருத்தொண்டையே வேண்டிய அருள்தொண்டன், எனக்கு அருளியமொழியும் அருளினீர்மைத்து, ஆகலின் அம்மொழியையே முதலாகக்கொண் டெழுந்த இப் பெரியபுராணமும் அருளினீர்மைத்தென்று வலியுறுத்தியவாறு காண்க. (௬)

நூற்பெயர்.

வேறு.

இங்கிதன் நாமங் கூறின் இவ்வுல கத்து முன்னாள்
தங்கிருள் இரண்டின் மாக்கள் சிந்தையுட் சார்ந்து நின்ற
பொங்கிய இருளை யேனைப் புறவிருள் போக்கு கின்ற
செங்கதி ரவன்போல் நீக்கும் திருத்தொண்டர் புராணம் என்பாம்.

(எ - து.) (சிறப்புபெசனது சந்நிதானமாகிய) இவ்விடத்தில் இப்புராணத்தினது திருநாமத்தைச் சொல்லப்புகின், ஆதிகாலந்தொட்டு இவ்வுலகத்துள் தங்கிவருகின்ற புறவிருள் அகவிருள் என்னும் இரண்டனுள், ஆன்மாக்களுடைய சித்தத்தினுள்ளே சார்ந்து அதிகரித்து நிற்றலையுடைய அஞ்ஞானவிருளை, மற்றொன்ருகிய புறம்பே காணப்படும் இருளை யோட்டுகின்ற செவந்தகிரணங்களையுடைய சூரியனைப்போலப் போக்குகின்ற திருத்தொண்டர் புராணமென்று சொல்லுவோமாக என்பதாம்.

மாக்கள் சிந்தையுட் சார்ந்துநின்ற பொங்கிய இருளை நீக்குந்திருத்தொண்டர்புராண மென்பாம் எனக்கூட்டுக.

ஏனையபுராணங்களெல்லாம் இருவினையுட்பட்டு உழல்வோரது மருட்செயலையும், அச்செயலால் சுவர்க்க நரகங்களிற்பட்டு நிலைபெருது மேலும் கீழும் அலைவதாகிய செயலையும், அவ்வலைவுக்கே இருள்சேர் இருவினையுஞ் சேராளுகிய இறைவனை நோக்கித் தவவிரதாதிகளாகிய அவச்செயல்களைப் பன்முறையும் செய்துசெய்து அவ்விறைவன்பால் அவபோகங்களையும், அவயோகங்களையும், பெற்றுவாழ்தலாகிய நிலையில் செயல்களையும், கூறுவனவேயாமென்னும் அச்சிறுமைதோன்ற இப்புராணத்தைத் திருத்தொண்டர் புராணம் என்பாம் என்றார். எனவே அவமாகும் பதங்களைத்தரும் அவச்செயல்களைச்

‡ திருக்குறள், அதி - ம், வினைத்திட்பம்.

செய்யாது தவமாகும் சரியையாதி அருட்செயல்களை எல்லை இல்லாமற்செய்து அவற்றான் சிவபோகங்களையும், சிவயோகங்களையும் பெற்றுவாழ்தலாகிய அழிவில் வாழ்க்கையையும், *"வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை என்றமையால், வேண்டின் அஃதொன்றுமே வேண்டுவது, வேண்டினது, வேண்டாமை வேண்டவரும் என்றமையால், வேண்டிடுக வேண்டாமை வேண்டும் அவன்பால்" என்ற சித்தாந்தவாக்கியத்தின்படி இறைவன்பால் தாம் ஒன்றையும் வேண்டாது பிறவிக் கிடஞ்செய்யும் தம்மாட்டுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும் அவ்விறைவன் வேண்ட அவ்விறைவன் வேண்டியவாறே யானெனதென்பதற்று அப்பொருள்களைக் கொடுத்து அவனைமகிழ்வித்து அம்மகிழ்ச்சியைக்கண்டு மகிழ்ந்திருந்த அன்பின்செயலையும் விளக்குதலான் இங்கிதனைக்கூறின் திருத்தொண்டர்புராணம் என்பதாம் என்றார். அரங்கேற்றியவிடம் நடராஜப்பெருமானது சபையென்பது தோன்ற இங்கு எனவும், இப்புராணம் திருத்தொண்டத்தொகையை முதலாகக்கொண்டு பாடியதாகிய அக்குறிப்புத்தோன்ற இதனும் திருத்தொண்டர் புராணம் எனவும், இப்புராணத்தாற் பெறப்படும் பயன் இது என்னும் குறிப்புத்தோன்ற சிந்தையுட் சார்ந்துநின்ற பொங்கியஇருளை நீக்கும் எனவும், அவ்விருள் சூரியனைக்கண்டு நாடோறும் ஓடுகின்ற புறவிருள்போல் ஓடுதலின்றி அநாதிதொட்டு இன்றளவும் நீங்காது அகத்தேபொங்கியிருந்த இருளை இப்புராணமானது எங்கும் நிறைந்திருந்த புறவிருளை எப்புறத்துந்தோன்றாவண்ணம் சூரியன் உதித்தவுடன் போதல்போல் இப்புராணத்துட்பிரகாசிக்கும் சிவஞானமும் அருளும் அன்பும் ஆன்மாக்கள் சிந்தையுள் தோன்றியவுடன்முறையே, பொறி புலன் வழியாய்ப் பரவிக்கிடந்த கன்மமலவிருளும், ஆன்ம அறிவிற்பரவிக்கிடந்த ஆணவமல விருளும், பரந்தோடுமென்னும் குறிப்புத் தோன்ற எனைப்புறவிருள் போக்குகின்ற செங்கதிரவன்போல் எனவும் கூறினார்.

இதனால் இறைவன் பணியாகிய தொண்டன்றி வேறொருபணியும் செய்யவறியாத வன்றொண்டர்களது புராணமாகலின் தொண்டர்புராணமெனவும், இது எவ்வொளியானும் எவ்வாற்றானும் போக்குதற்கரிய அநாதியான ஆணவாதி இருளைப் போக்குதலின் ஞானசூரியனெனவும், ஞானசூரியனாய் விளங்கும் இப்புராணம் இறைவன் உருவத்திருமேனிகொண்டு வேதசிவாகமங்களைக் கூறியருளியதுபோற் கூறாமல் அசரீரிஎனப்படும் சொருபத்திருமேனியனாய் உலகெலாமென் றருளினனாகலின் பதிநூல்களிற்சிறந்த அருணூலெனப்படும் பெரியபுராணமெனவும் அறிவுறுத்தியவாறுமென்க.

நூற்பெயர் கூறியதேயன்றி சிந்தையுட்சார்ந்துநின்ற பொங்கியஇருளைப் போக்கும் எனப்பயனும் உடன்தோன்றக் கூறியதனால் இறைவன், தனது ஆணையெனப்படும் சத்தியினால் இயக்கப்படும் இருவினைகளையும், அவற்றின்பயன்களையும், அவையொழியும் வகையும், வேதமொழியாற் கூறினானெனவும், அவையிற்றை அந்நூலால் உணர்ந்த பின்னர் இருவினைகளை யியற்றுவோனும், அவற்றின்பயன்களை நுகர்வோனும், நுகர்ந்த பின்னர் அவைகளினின்றும் வேறுபடுவோனும், ஆன்மாவேயாமென ஆன்மப்பிரகாசத்தை வேதாந்தத்தாற் கூறினானெனவும், வேதாந்தத்தால் ஆன்மாவைப்பிரகாசமாயறிய வந்தபின்னர் அவ்வான்மாவுக்கு மலபரிபாகமும், சத்திநிபாதமும் உண்டாதற் கேதுவான சாதனங்களையும், அச்சாதன விசேடத்தாற் பிரகாசப்படும் சிவப்பிரகாசத்தையும், ஆகமத்தாற்கூறினானெனவும், அச்சிவப்பிரகாசத்தால் அருட்பெருக்கமும், அவ்வருட்பெருக்கால் அன்பின் நிறைவும் உண்டாமென்பதை இந்நூலாற் கூறினானெனவும் அறியக் கிடக்கின்றமைகாண்க.

பாயிரச்சிறப்பு.

1, "உலகெலாம்" என்னும் முதற்செய்யுளால் இப்புராணத்துக்கு இறைவனும் இறைவனருளும் அவனருள்மொழியும் முன்னிற்குஞ்சிறப்பைக்கூறினார்.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

"ஊனடைந்த" என்னும் இரண்டாஞ் செய்யுளால் உயிர்க்கு உறுதியெனப்படும் மானுடனத்தை யான் தொழுவந்தது யானடையப்பெற்றுள்ள ஊனடைந்த பிறவியினாலன்றோ எனப் பிறவியின் சிறப்பைக் கூறுவர்போன்று நடனச்சிறப்பைக்கூறினார்.

"எடுக்குமாக்கதை" என்னும் மூன்றாஞ்செய்யுளால் இறைவனையும், அவனருளையும், அவன்வாய்மொழியையும், இந்நூல்பெறப்பெற்றதனால் இனிஅந்நூலை முடிக்குங் கடமைப்பாடு என்னுடையதன்று, அவன்மகனாராகிய மூத்தபிள்ளையாருக்கே எனிறு அக்கடவுளை வழுத்துவார்போன்று அவர் தாமாகவே கடமைப்பாடுள்ளா ரென்னும் அச்சிறப்பைக்கூறினார்.

"மதிவளர்" என்னும் நான்காஞ்செய்யுளால் இப்புராணம் நிர்விக்கினத்தை மேற்கொண்டதாகலானும், அனைத்துயிர்க்கும் உறுதியாகிய இகத்தையும் பரத்தையுங் கொடுக்கும் இறைவன் ஆன்மாக்களுக்கு முத்திநெறியாகிய பத்திநெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும் வண்ணம் சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி ஆண்டருளத் திருவுளத்தெண்ணிக் கொண்ட சங்கமகோலமுடையாரது திருநாமத்தை யுச்சரித்து அவர்காட்டிய நன்னெறியின் சுவையினைக் காணப்பெற்றாரது கூட்டப்புகழ்ச்சியேயாகலானும், அருங்கூடத்தவர்களது சடை * "தாமடங்க இந்தத் தலமடங்கும் தாபதர்கள் தாமுணரில் இந்தத் தலமுணரும், தாமுனியில் - பூமடந்தை நில்லாள் புகழ்மடந்தை போயகலும், நாமடந்தை தங்காள் நயந்து" என்றபடி வெற்றியுடன் பிரகாசிக்கும் என்னும், அச்சிறப்பையும் கூறினார்.

"அளவிலாத" என்னும் ஐந்தாம் செய்யுளால் எவ்வகைத்தான தேவரிடத்தும், எவ்வகைத்தான ஏனைச்சிறப்புடையாரிடத்தும், தான் ஒருபொருளையும் வேண்டாது, அவரவர்வேண்டும் பொருளை வேண்டியாங்கருளும் பெரும் வள்ளலாகிய இறைவன் உண்ணும் உணவாகிகளை விரும்பும் வேட்கையைக்கொண்டு வேண்ட, அவர் வேண்டியவாறே வேண்டிவேண்டி யளித்த பெரும்புகழுடையாராகிய எம்பெருமக்களையும், அவர்களதுபுகழையும், அளவுபடுத்திக் கூறும் வன்மையுடையார் இவ்வுலகின்கண் எவரிருக்கின்றனர் இல்லை! முக்காலத்தினுமில்லை!! ஆகவே, அப்பெரியார்களது புகழை யான் சொல்லவல்லேனென்று கூறுவேனாயின் அச்சொல் அவையடக்கம் வேண்டுவோர்க்கு அது அவையடக்கத்தைக் காட்டுமோ காட்டா. ஆகலான். என்னுரையால் சொல்லவல்லேன் என்றேன் என்றார். எனவே அறிவிற்சிறந்த அவையார் ஆசையையடக்க எண்ணார்; எண்ணுவாராயினும் அவ்வாசை அடங்குந்தன்மை யுடைத்தானதன்று. அதனை யானே அடக்கத் துணியினும் பிறர் அடக்கத்துணியினும், பின் யான் சொல்லவேண்டிய புராணத்துக்குத் துணையாய்நின்று முற்றுப்பெறச்செய்வதற்குத் துணை யாது? ஆகலான், அவையாரெல்லாம் எனது ஆசையையடக்குதற்கு எண்ணாது ஆசையை அதிகரிக்கச்செய்வதற்கே விருப்புடையவரா யிருத்தல்வேண்டுமென்று அவையடக்கங் கூறுவார்போன்று அடக்கம் வேண்டாமையாகிய சிறப்பைக்கூறினார்.

"தெரிவரு" என்னும் ஆறாஞ்செய்யுளால் என்னாசை எனக்குத் துணையாய நிற்கப்பெற்றதனால் இந்நூலைச் சொல்லிமுடிப்பே னென்னும் ஆசையை யுடையவனா யிருக்கின்றேன். எல்லாப்பொருளையும் தன்னுள் அடக்கும் ஆற்றலையுடைத்தானது ஆசை; அவ்வாசையையடக்க வல்லமையுள்ளபொருள் உலகில் ஒன்றேனுங்கிடையா, அங்ஙனமிருக்க அவ்வாசை அடியார்புகழைக் கூறத்தொடங்கிய இக்காலத்து அப்புகழ் அவ்வாசையை நாய்போலாக்கி அடக்கிற்று. எனவே அப்புகழ் கடல்போலாயிற்று. ஆசை நாய்போலாயிற்று என்க. அஃதாவது, திருத்தொண்டரது புகழ் தெரிவரும்பெருமையாய்க் காணப்பட்டதனாலென்க. என்னையெனின், ஆன்மாக்கள் மூவகையின ரென்றும், மலங்களை மூவகையென்றும், அம்மலங்கள் அம்மூவகை யான்மாக்களிடத்து முறையே ஒன்று,

* திருக்களிற்றுப்படியார்.

இரண்டு, மூன்றாகப் பற்றியிருக்குமென்றும், அவற்றை இறைவன் கருணையால் தனது அறிவானும், தனது அருளுருவானும், அவர்போன்ற உருவானும் போக்கிச் சிவப்பேறெனும் தனதுபேற்றை அளிப்பாரென்றும் சிவாகமங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன. அங்ஙனங்கூறியபடி அத் திருத்தொண்டர்களிடத்து நிகழ்ந்த செய்திகள் காணப்பட்டனவோ இல்லை. அஃதாவது அவர்கள் பாசவசப்பட்டுத் தம்மையும் காணாது இறைவனையுங் காணப்பெறா திருந்தனர் என்பதுமில்லை. இறைவன் மேலே சொல்லியவாறு மூவகையுருவான் அவர்களுக்கு அப்பாசத்தைப் போக்கினனென்பது மில்லை. போக்கியபின்னர் தமது சிவப்பேற்றை யளித்தாரென்பதுமில்லை. அவர்கள் அப்பேற்றைப் பெற்று மகிழ்ந்தாரென்பதுமில்லை. மற்றென்னெனின், இவர்கள் வசமாய்ப் பாசப்பொருள்களெல்லாம் கிடந்தனவென்றும், அப்பொருள்களையெல்லாம் இறைவன் தான்பெறும் அரியபொருளாகப் பெற்றுக்கொண்டன ரென்றும், அவர்கள் செய்யும் அருட்செயலைக் கல்லையும், கமரையும், வாளையும், சாணையையும், சூதாட்டுக்கருவியையும், போரிற்றாங்கும் கேடகத்தையும், இவைபோன்ற பலவுறுப்புகளையும் இறைவன் தம்முருவாகக் கொண்டு முற்றுப்பெறச் செய்தனரென்றும், செய்தபின்னர் செயற்கருஞ் செய்கையைச்செய்பவனாக இறைவன் தம்மையெண்ணாது அவர்களைநோக்கி "செயற்கருஞ்செயல்களைச்செய்த தீரர்களே" என்று அவர்களைப்போற்றி நீங்கள் எம்மைவிட்டு நீங்காது எம்முடன் வாழவேண்டும், எம்முடன் நிற்கவேண்டும், என்று, வேண்டினரென்றும், அவர்களும் வேண்டியவாறேவாழ்ந்து நிற்கின்றனரென்றும், அறியவருகின்றபடியால் அவர்களது திருத்தொண்டு நேர்வரும் பெருமையையே யடைந்தாயிற்றென்க.

இதனால் மூவகை யான்மாக்களுள் இவர்களை ஒன்றாகச் சேர்த்தற் கின்மையால் இவர்கள் எவ்வகையினரென்றும், இவர்களால் ஆளப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் பாசப்பொருள்களாகவே யிருக்க அவைகளையெல்லாம் பாசநீங்கிய விமலன் தாம் வேண்டும் பொருள்களாகவேண்டிப் பெற்றுக்கொண்டதனால் அப்பொருள்கள் எவ்வகைத்தான பொருள்களென்றும், இவர்களிடத்திருந்த பொருளெல்லாம் இறைவன் வேண்டும் பொருளாகவே யிருந்தனவன்றி வேண்டாப்பொருள் ஒன்றுமின்றாக அவ்விறைவன் திருவுருக்கொண்டு இவர்களிடத்துவந்து போக்கியது எதுவென்றும், அங்ஙனந்திருவுருக் கொண்டுவந்தவுருவம் அறிவுருவத்தும், அருளுருவத்தும் ஆட்கொள்ளவந்த அவர்போன்றவுருவத்தும் சேராமல் கல்முதலாகச் சொல்லப்பட்ட உருவமாய் வெளிப்பட்டமையால் இவ்வுருவங்கள் எவற்றோடு எண்ணப்பட்ட வுருவங்களென்றும், இவ்வகைத்தான உருவங்களால் ஆளவந்தாரென்பதை எண்ணிப்பார்க்குங்கால் அவ்விறைவன் அவர்கள்பால் வந்து தாம்வேண்டும் பொருள்களைக் குறித்துக் கேட்டுப்பெற்று அவர்களைப்புகழ்ந்து அவர்களை உலகறியச் செய்தபுகழ் வெளிப்பட்டதேயன்றித் தாம் அவர்களுக்கு ஏதேனும் வேண்டிய பொருள்களைக் கொடுத்துத் தம்புகழை உலகறியச் செய்ததின்மையால் இவர்களது செயல் எதனோடு எண்ணப்பட்ட செயலென்றும், இவர்கள்பால் இறைவன் பெற்றது இது இதுவெனத் தெரியவந்ததேயன்றி அவ்விறைவன்பால் இவர்கள்பெற்றது இது இதுவென்று எண்ணவும் சொல்லவும் தெரிவரிதாய்ப் போனபடியால் என்னை நாய்போலாயிற்று என்று தன்னைக் குறைப்பார்போன்று தொண்டர்சிறப்பையும் அவர்களது தொண்டின் சிறப்பையும், அவ்விருவகைச் சிறப்பேயன்றி, கடல்நீரை ஊரிலுள்ளார்க்கு ஊற்றி உபகரிக்க எண்ணிய நாய் அது முடியப்பெறாமை கண்டபோதினும் அக்கடல்நீரை உண்ணவெண்ணிய ஆசைநீங்கப்பெறாது அந்நீரை நாவினால் நக்கத்துணிவதுபோலும் தொண்டர்சீர் தெரிவரும் பெருமைத்தாயினும் எனது ஆசை எனது நாவினால் சொல்லத்துணிந்தது என்னும் தனது ஆசையின் சிறப்பைக்கூறினார்.

"செப்பலுற்ற பொருளின் சிறப்பினால்" என்னும் ஏழாஞ்செய்யுளால், எனது நாவினால் சொல்லப்பட்ட சொல் சிறப்பிலதாயினும், அச்சொல்லின்கண் காணப்படும் பொருளில் எனது ஆசை பெரிதாய் அச்சொல்லையும் பெரிதாகவெண்ணி மேலும் என்னை

சொல்லச்செய்வந்த நானறிகின்றமைபோல் திருத்தொண்டிலிருக்கும் மெய்ப்பொரு ளுக்குரிய பொய்யடிமையில்லாத புலவர்கள் திருத்தொண்டிலிருக்கும் மெய்ப்பொருளை எமக்குக்காட்டுகின்ற இச்சொல்லைச் சிறிதென்றெண்ணப்படுமோ! படா! பெரியதினும் பெரிதே என்றுமதித்து எனதாசைபோல் தமது ஆசையைப்பெருக்கி என்சொல்லோடு அதன்கண் ணமைந்துள்ள பொருளையுங் கொள்வார்கள் என்று மெய்ப்பொருட் குரியா ரைத் தமதுசொல்லைக் கொள்ளுமாறு சொல்லுவதுபோன்று நீவிர் மெய்ப்பொருளமைந்த எனதுசொல்லாகிய இப்புராணத்தைக் கொள்ளாதொழிவீராயின் நீவிர் மெய்ப்பொருட் குரியீர் என்பதுபோலியேயாகும் என்று அவரது ஆசை, சிறப்புடைத்தன்றென்பதையும், தமது ஆசையே சிறப்புடைத் தென்பதையுங் கூறினர்.

"மேய் இவ்வுரை" என்னும் எட்டாஞ்செய்யுளால், மீண்டும் மெய்ப்பொருட்குரி யாரைநோக்கிப் புலவீர்காள்! என்னுடையாற் சொல்லப்பட்ட இவ்வுரை - பேரம்பலஞ் செய்ய தூயபொன்னணியாக்கிய அனபாயச்சோழ மகாராஜாவினுல் விரும்பிக்கொள்ளப் பட்டவுரை, பேரம்பலமாகிய பொன்னம்பலத்தின்கண் நடனஞ்செய்தருளும் நடராஜர் வினுல் அருளிய உலகெலாம் என்னும் அருண்மொழியால் விரும்பி ஆளப்பட்ட வுரை என்று உரையின்சிறப்பை விளக்குவதோடு அரசன்சிறப்பையும் அரசன் அவையின் சிறப்பையும் அவர்களுக் கெடுத்துக்கூறி, நீவிர் இவ்வுரைகொண்டு விரும்புமென்று கூறினர்.

"அருளினீர்மை" என்னும் ஒன்பதாஞ்செய்யுளால் உரையின் சிறப்பை முன்னே கூறியதுபோல் இவ்வுரை வேறொருபொருளை உடையதுமன்று ஆளுவதுமன்று, நிழல் (அசரீரியாகக்) கூறிய சொல்லின்பொருளையே பொருளாகக்கொண்டு ஆளும் சிறப்பினை யுடைத்தாகலான் அறிவரும் அருளினீர்மைத்தாய்த் திருத்தொண்டிருத்தல்போல் என் னுரையென்று சொல்லப்படும் இதுவும் அருளினீர்மைத்தேயாம். அவ்வுரையுட்பட்ட என்னறிவாகிய தெருளும் அருளினீர்மைத்தேயாம். ஆகலின், புலவீர்காள்! செப்புதற் காமோ என்னும் ஐயமொழிந்து ஆம் என்னும் துணிவுகொண்டு நடராசன் திருவருளை நாடு வீராக என்று தமக்கு வாய்க்கப்பெற்ற திருவருளின் சிறப்பைக்கூறினர்.

"இங்கிதநாமம்" என்னும் பத்தாம்செய்யுளால் "திருத்தொண்டர்புராணமென்னும் பெயருடைத்து" நடராஜவள்ளலது சொல்லையும் பொருளையும் கொண்டுமுடிக்க இப் பெருநூல் என்று நூற்பெயரைக்கூறியதோடு மாக்கள் சிந்தையுட்சார்ந்துநின்ற பொங் கிய இருளைப் புறவிருள் போக்குகின்ற செங்கதிரவன்போல் போக்கும் என்று நூற் பெயரின்கண் விளங்கும் பொருளின்சிறப்பையும் விதந்து கூறினர்.

பெரியபுராண திருநாமச்சிறப்பு.

"இங்கிதன் நாமம் திருத்தொண்டர் புராணம் என்ப" என்று கூறியிருக்க, அஃதே போல் திருத்தொண்டர்புராணம் என வழங்காது, பெரியபுராணம் என வழங்கிவரும் காரணம் என்னையோவெனின், தில்லைவாழந்தணர் முதல் இசைஞானியார் ஈறாக உள் ளாரைமாத்திரங் கூறியிருப்பின் திருத்தொண்டர்புராணமெனவே வழங்கிவரும். இவ ரெல்லாம், திருத்தொண்டத்தொகை யென்னும் பதிகத்தில் தொகுத் தோதப்பட்டவ ராகலினுனும், அத்திருத்தொண்டத்தொகை, தம்பிரான் தோழராகிய சுந்தரமூர்த்திக ளுடைய பெரியசரித்திரத்தில் அடங்கியிருப்ப தாகலினுனும், அக்காரணங்களைக்கருதி பெரியபுராணம் என வழங்கிவரலாயிற்று.

இவ்வுண்மையை ஆராய்ந்துணரவே, ஆசிரியர் சேக்கிழார் அறுபான் மும்மை நாயன் மார்களுடைய கதைகளை அரசனிடத்திற் சொல்லிவந்ததுபோல் சொல்ல வந்தவராயி னும், அவை சுந்தரமூர்த்திகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருத்தொண்டத்தொகையன்றி யில்லையாகலின் அம்மூர்த்திகளுடைய பெரியகதையை முதலாகச்சொல்லத்தொடங்கி

னேன் என்னும் அச்சிறப்புத்தோன்ற, நிர்விக்கினங்கருதி விக்கினகர்த்தாவைத் துதிக்கத் தொடங்கிய அச்செய்யுளில் "எடுக்குமாக்கதை" என்றும், அப்பெரியோருடைய மாக்கதையில், யான் சொல்லத்தொடங்கிய தொண்டர்புராணம் வருவது என்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற இங் கிதுவேமாக்கூட்டி இதனைத் திருத்தொண்டர்புராணம் என்ப என்றார்.

அல்லதூஉம், பிரமன்முதலாயினாரைத் தொண்டராகவுடைய நடராஜன், தன்னைத் தொண்டனென்று தனதுஅன்பர்கள் அழைப்பதில் ஆசையுடையவனாய்த்தில்லைவாழ் அந்தணர் என்னும் நாமத்தைக்கொண்டு தொண்டர்களுக்கெல்லாம் முதல்வனாய் நிற்றலால் அவனெண்ணிய அவ்வருமைநோக்கித் தொண்டர்புராணமெனவும், திருத்தொண்டத் தொகையுள் கூறப்பட்ட பெரியோர்க்குப் பெரியோன், பெரியதெய்வமாகிய அவனன்றி வேறொருதெய்வம் இன்றாகலான் அப்பெருமைநோக்கிப் பெரியபுராணமெனவும், பெரியோர்களால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன எனவுங் கொள்க.

இனிப் பெரியபுராணம் என்னும் திருநாமத்தின் சிறப்பைச் சிறிது எடுத்துக் கூறுவாம்.

ஆசிரியர் சேக்கிழார், தமது அரசனிடத்திற் சொல்லிவந்தபடி அமணர்கள் உண்டாக்கிய சீவகசிந்தாமணியினும், இவர்போன்ற ஏனைச்சமயிகள் உண்டாக்கிய நூல்களினும் காணப்படும் பொருள்கள், உமியைப்போலும், மலட்டுப்பசுவைப்போலும், இருளைப்போலும், மின்மினியைப்போலும், அளறுநிறைந்தகுழியைப்போலும், உள்ளனவெனவும், அரன் உண்டாக்கிய வேதசிவாகமங்களிற் காணப்படும் பொருள்கள், அரிசியைப்போலும், கறக்கும் இயல்பினையுடைய பசுவைப்போலும், குளிர்பூஞ்சோலை வழியைப்போலும், சுடரைப்போலும், விளக்கொளியைப்போலும் உள்ளனவெனவும், மிகஎளிமையாய்க் காட்டுவது இப்புராணமாகலின் பெரியபுராணம்.

உலகிலுள்ள நூலெனப்பட்டனவெல்லாம், சிவமாகும் நெறியினையும், அந்நெறியின் இலக்கணங்களையும், அவ்விலக்கணங்களுணர்ந்து அந்நெறி எய்தப்பெற்றாரையுங் கூறி, சிவமாய் அமர்ந்திருக்கச் செய்வதாகிய அன்பினையும், அவ்வன்பின் இலக்கணமாகிய திருத்தொண்டின் திறத்தையும், அத்தொண்டின்வழி யுணர்ந்து அன்புடையவராய்ச் சிவமாய் அமர்ந்திருக்கப்பெற்றாரையும் கூறுதொழிய, இந்நூல் அவைமுற்றுங் கூறுவதாகலின் பெரியபுராணம்.

"சிவனுருவருவுமல்லன் சித்தினோடு அசித்துமல்லன், பவமுதற் றொழில்கள் ஒன்றும் பண்ணிடுவானுமல்லன், தவமுதல் யோகபோகந்தரிப்பவனல்லன் தானே, இவைபெற இயைந்தும் ஒன்றும் இயைந்திடா இயல்பினானே" என்ற சித்தாந்த வாக்கியப்படி ஒன்றிலும் இயைந்திடாத சிவபெருமானை "அன்பேசிவமாவது" என்று திருமந்திரங் கூறிய உண்மையை எப்புராணங்களும் விளக்காதொழிய, இப்புராணம் ஒன்றே "அன்பே சிவமாவது" என்ற ஏற்றேகாரத்தாற்கூறிய உண்மையை அறிவாளிகள் நன்குணர இப்புராணம் விளக்கியிருத்தலின் பெரியபுராணம்.

பெருநூல்களென வழங்கும் ஞானநூல்களிலெல்லாம் சிவபெருமானது தடத்த இலக்கணங்களையும், சொரூபஇலக்கணங்களையும், பலமுகமாகவும், பலபிரகாரமாகவும், கூறியுள்ளனவேனும், அந்நூல்களை ஆராயப்பெற்றோரும் ஆராய்ந்தவழியே அனுபவம் வரப்பெற்றாரும், சிவனுடன் சிவமாயமர்ந்திருக்க எங்குங்காணப்பெற்றோரில்லை. இப்புராணத்துள் அறுதியிட்டுக் கூறியுள்ளார் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் கோயில்களில் சிவத்தோடு இனிதமர்ந்திருக்கக் காண்கின்றோ மாகலின் அவர்களது புராணம் பெரியபுராணம்.

"தாவரசங்கமங்கள் என் றிரண்டுருவினின்று, மாபரன் பூசைகொண்டு மன்னுயிர்க்கருளைவைப்பன்" என்ற சித்தாந்தவாக்கியப்படி, தாவரவுருவத்தினின்று இம்மைப் போகங்களையும், புரந்தராதியர்களுடைய போகங்களையும் வேண்டுவோர்க்கு அவைகளை

அனுக்கிரகஞ்செய்வதுபோல், அவைகளை வேண்டாது "ஆகம்விண்டு கம்பம்வந்து கண்கள் தாரைதாரையாகச் செய்விக்கவல்ல பேரன்புவேண்டும் அன்பர்களுக்கு அவ்வன்பை சங்கமரூபமாய் அனுக்கிரகஞ்செய்யும் சிறப்பை அனுபவமாய் இப்புராணங் கூறுவதாகலின் பெரியபுராணம்.

வல்வினை மெல்வினையாகக்கூறப்படும் சரியை கிரியைகளினும், ஆதார நிராதார முறையாற் கூறப்படும் யோகமார்க்கங்களினும், தடத்தவழியானும் சொரூபவழியானும் சிவசொரூபத்தை வழிபடும் வழிபாடுகளைக்கூறும் சன்மார்க்கத்துறையினும், செல்வோர்க்குத் தலைப்படுவோனாகிய சிவனைத் தலைப்படவொட்டாது தடுக்க, மேலே சொல்லிய சரியைகிரியைகளினும், யோகமுறைகளினும், ஞானத்துறையினும், முனைத்துவரும் நான் என்பதனைத்தடுத்து, அருளைக் கூடச்செய்து, அவ்வழியே சிவனைத்தலைப்படச் செய்யவல்ல அன்பில், சத்திநிபாதத்து உத்தமரெல்லாம் தலைப்படுமாறு நாயன்மார்களது சரித்திரவைபவ வுண்மைகளை இதில் கூறுவதனால் பெரியபுராணம்.

"உமார்த்தோதத்கரிய" னாகிய இறைவன் "உலகெலாம்" என் றடியெடுத்துக் கொடுத்த அத்திருவடியையே முதலாகக்கொண்டு நடந்து வரப்பெற்றதுமன்றி, அவ்வடியுடையானாகிய அம்முதல்வனையும், முதலடியாகக் கொண்டிருத்தலின் பெரியபுராணம்.

ஞானத்தின் மேம்பட்ட அன்பினையும், அவ்வன்பின் வழிநின்று இயற்றுவதாகிய ஞானச்சரியாதி நான்கும் அறுபான்மும்மையாய்விளங்கும் உண்மையினையும், அங்ஙனம் விளங்கிய அவ்வழியானே அரியதோர் நிலையை எய்தப்பெற்ற அளவிலாத பெருமையராகிய அளவிலா அடியார்களையும் அளவுபடுத்திக்கூறுவது இந்நூலாகலின் பெரியபுராணம்.

திருக்களிற்றுப்படியாரின்கண் எம்பிரான் சம்பந்தரது அருட்செயலையும், திருநாவுக்கரசுகளது அருட்செயலையும் கூறிச், சுந்தரமூர்த்திகளது அருட்செயலைக் கூறுங்கால் "வன்றொண்டன்றொண்டுதனை, எதாகச்சொல்லுவேனியான்" என்று சொல்லுந் திறமற்று நின்ற வன்றொண்டப்பெருமானாரது சரித்திரத்தை முதல் இடை கடைகளிற் கொண்டிருத்தலின் பெரியபுராணம்.

முதலிடைகடைகளிற் கொண்டவற்றுள்ளும் ஆன்மாக்களுக்கு இருவினையொப்பு, மலபரிபாகம் வந்தபோது தடுத்தலும், சத்திநிபாதம் வந்தபோது ஆட்கொள்ளலும், சிவஞானம் வந்தபின்னர் அருளலுமாகிய முறையினையுடைய இறைவன் தானே வலிந்து வந்து தடுக்கத்தலைப்பட்டபொழுது அவ்விறைவனைத் தாம் தடுத்தும், தம்மை அடிமையென ஆண்டவரைத் தாம்தோழரென ஆண்டும், பரவைசங்கிலிகளை அருள்செய்த அவருக்குத் தாம் பலதிருப்பதிகங்களை யருளியும் உள்ள ஆரூரரது தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்தை முதலாகக்கொண்டிருத்தலின் பெரியபுராணம்.

ஓடம் சிவிகை உலவாக் கிழியடைக்கப்
பாடல் பனைதாளம் பாலைநெய்தல் - ஏடெதிர்வெப்
பென்புக் குயிர்கொடுத்தல் ஈங்கிவைதான் ஓங்குபுகழ்
தென்புகலி வேந்தன் செயல்.

கொல்கரியில் நீற்றறையில் நஞ்சிற் கொலைதவிர்த்தல்
கல்லே மிதப்பாய்க் கடல்நீந்தல் - நல்ல
மருவார் மறைக்காட்டில் வாசல்திறப் பித்தல்
திருவாமூ ராளி செயல்.

மோக மறுத்திடினு முத்தி கொடுப்பதெனை
ஆகமங்கள் சொன்ன அவர்தம்மைத் - தோகையர்பால்
தூதாகப் போகவிடும் வன்தொண்டன் தொண்டுகளை
எதாகச் சொல்வேன் இயான்.

ஈசானம், தத்புருஷம், அகோரம், வாமதேவம், சத்யோஜாதம், இவ்வைந்துங்கூடிய வித்யாதேகமும், அதன்பின்னர் அத்தேகத்திற்கு நேத்திரமும், நேத்திரம் உண்டானபின்னர், இருதயம், சிரசு, சிகைகளும் ஆகிய இவ்வனைத்தையுங்காக்கும் கவசமுமாயுள்ளன பதினொருதிருமுறைகளாம். அஸ்திரமந்திரம்போல் தனக்குள் அடக்கிப் புறச்சமயக் கோள்களையெல்லாம் கரகோஷத்தால் ஓட்டி, அகச்சமயிகளை உள்ளடக்கித் திக்பந்தனம் செய்வது இப்புராணம்: ஆகலின், பெரியபுராணம்.

இங்ஙனங்கூறிவந்த அங்கந்யாசமுறைபோல் திருமுறைகள் நிற்குநிலை எங்ஙனமெனின்,—ஈசானம், தத்புருஷம், அகோரம் என்னும் இம்மூன்று மந்திரஸ்வரூபமாக வுள்ளது ஞானசம்பந்தப்பெருமா னருளிய மூன்று திருமுறை. வாமதேவம், சத்யோஜாதம், இவ்வைந்துங்கூடிய வித்யாதேஹம் என்னும் இம்மூன்று மந்திரஸ்வரூபமாகவுள்ளது, வாகீசப்பெருமா னருளிய மூன்று திருமுறை, இவ்வித்தியாதேகியாகிய இறைவனுக்கு, நேத்திரமாய் நேத்திரமந்திர ஸ்வரூபமா யுள்ளது வன்றொண்டப்பெருமா னருளிய திருமுறை. இந்த நேத்திரத்தைக்கொண்டு அன்பர்கள் எண்ணும் எண்ணங்களை எண்ணும் இருதயமாயுள்ளது மணிவாசகப்பெருமா னருளிய திருவாசகம். அவ்விருதயத்தான் அன்பர்கள் எண்ணியபடி பெத்தான்மாக்களாகிய கீழ்மக்களாகாது முத்தான்மாக்களாகிய மேன்மக்களாகச் செய்யும் சிரோமந்திர ரூபமாயுள்ளது திருப்பல்லாண்டோடு கூடிய திருவிசைப்பா, அம்முக்தான்மாக்களைத் தான்பற்றற்குரிய சிகாமந்திர ரூபமா யுள்ளது, திருமந்திரம், அம்மந்திரசித்தியால் அவர்களைப் பற்றியபின்னர் அவர்கள்பால் அருளுடையனாய் எப்புறத்துங் காக்கும் கவசமந்திரரூபமா யுள்ளது திருவாலவாயானருளிய திருப்பாசுரமுதல் திருநாவுக்கரசுதேவர் திருவேகாதசமாலை ஈறாகவுள்ள பதினோராந்திருமுறை. அங்ஙனங் காத்தபின்னர் உலகெலாம் உணர்ந்தோதற்கரியவன் என்னும் சத்திப்பிரணவ ஹூங்காரத்தால் புறச்சமயக்கோள்களையெல்லாம் ஓட்டி, "வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம், வீழ்கதண்புனல் வேந்தனும் ஓங்குக, ஆழ்கதீயதெல்லாம் அரனாமமே, சூழ்கவையக முந் துயர்தீர்கவே" என்று உலகமுற்றுந் திக்பந்தனம்செய்வது பன்னிரண்டாந் திருமுறையாகிய இப்புராணம்.

தீயதெல்லாம் ஆழ்ந்துபோகச் செய்து, அரனாமமே சூழும்படிச் செய்யவல்ல இப்புராணம், பதினொரு திருமுறைகளையும் தனக்கு அவயவயங்களாகவும், அவற்றின் பொருள்கோள் உயிராகவும், அப்பொருள்களினுள்ளே வரும் சிவனே உயிர் அறிவாகவும் இப்புராணத் திருவிருத்தங்களே உடம்பாகவும் வாய்க்கப்பெற்று, வேதநெறி தழைத்தோங்க, மிகுசைவத் துறைவிளங்க, வேதநெறியையும், சைவநெறியையும் இரண்டு பாதமாகக்கொண்டு மாதவஞ்செய்த தென்திசைவாழ்ந்திடவந்தது இப்பெரியபுராணம்.

இன்னமும் பலவள அவையெல்லாம் இடம்வந்துழி எடுத்துக்கூறுவாம்.

இப்பாயிரத்தால் ஆக்கியோர் அளவிலாசைதுரப்ப அறைகுவேன் என்ற சேக்கிழார் பெருமானெ ரென்பதையும், வெகுளின் மெய்ம்மொழி வான் நிழல்கூறிய அருள் வாக்கே வழியென்பதையும், அநபாயன் அரசன் சவை மேய இவ்வுரைகொண்டு விரும்பும் என்றதனல் - இந்நூலுக்கு அரசனவையே எல்லை என்பதையும், தெரிவருஞ்சீர் பெருமைத் திருத்தொண்டர்தம் பொருவருஞ்சீர் என்றதனல் நூற்பொருள் என்பதையும், சீர்செப்பலுற்றேன் என்றதனல் யாப்பென்பதையும், நுதலியபொருள் அளவிலாத அடியார்புகழ் என்றதனல் - பொருள் இதுவென்பதையும், மெய்ப்பொருட்குரியார் என்றதனல் கேட்போர் இவரென்பதையும், மாக்கள் சிந்தையுட் சார்ந்துநின்ற பொங்கிய இருளைப்போக்கும் என்றதனல் பயன் இதுவென்பதையும் விளக்கிப் பாயிரத்தினிலக்கணங்களை வகுத்துக் கூறியவாறுமாம்.

பாயிரம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கயிலாயச்சிறப்பு.

பொன்னின் வெண்திரு நீறு புனைந்தெனப்
பன்னு நீள்பனி மால்வரைப் பாலது
தன்னை யார்க்கும் அறிவரி யானென்றும்
மன்னி வாழ்கயி லைத்திரு மாமலை.

(எ - து.) யாதொன்றின் தன்மையினையும் அறியுந்தன்மையினையுடைய எவ்வகை மேம்பட்டோர்க்கும் தன்தன்மை யிதுவாமென்று அறிதற்கரிய இறைவன் எக்காலத்தும் நீங்காது வாழப்பெற்றுள்ள பெருமையிற்சிறந்த ஸ்ரீகயிலாய பர்வதமானது, பொன்னின் மேல் வெள்ளிய திருநீற்றை, முற்றவும் பூசப்பட்டுள்ளதென்று சொல்லும்படி வெண்ணிறமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பெரிய இமயமலையின் பக்கத்திலுள்ளது என்பதாம்.

தன்னை யார்க்கும் அறிவரியான் மன்னிவாழ்கயிலைத் திருமாமலை, பொன்னின் வெண்திருநீறு புனைந்தெனப் பன்னும் நீள் பனி மால்வரைப் பாலது, எனக்கூட்டுக.

* "அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கும் அவ்வவர்பொருளாய் வேறாங், குறியது வுடைத்தாய் வேதாகமங்களின் குறியிறந்து" என்ற சித்தாந்தவாக்கியப்படி, புறப்புறம், புறம், அகப்புறம், அகம் என்னும் நான்கனுள், அகச்சமயம் ஒழித்து, ஒழிந்த முக்கூற்றுப்புறச் சமயங்களில் தனித்தனி அறுவகைப்பட்ட சமயங்களில் நின்று அவரவர்கொண்ட முதற்பொருளாய், அவரின் வேறாகிய பாடாணவாதமுதலிய அகச்சமயத்தார்க்கு இலயம், போகம், அதிகாரம் என்னு மூன்றவத்தையின் முறையே சத்தியும், உத்தியோகமும், பிரவிர்த்தியும் என்னும் தொழில்வேறுபாடுபற்றிச் சிவன், சதாசிவன், மகேசனென்னும் பெயருடைய அருவம், அருவுருவம், உருவம் என்னுந் தடத்தக்குறியே குறியாகவுடைத்தாய், சித்தாந்தசைவர்க்கு அத்தடத்தக்குறியேயன்றி வேதாகமங்களின் கருத்திற்கு அதீதமாய்ப் பிரகாசிக்குந் தன்மையனென்பார் தன்னையார்க்கும் அறிவரியானென்றும், அவ்வரியான் தேவர்கோ அறியாத தேவதேவனாய், செழும்பொழில்கள் பயந்து காத்து அழிக்கும் மூவர்கோனாய்நின்ற முதல்வ (துரிய) னாய், மூர்த்தியாய், மூதாதையாய், எந்தையாய், மெய்யெலாம் வெண்ணீறு சண்ணித்தமேனியனாய், மாதாளும் பாகத்தனாய், எக்காலத்தும் வீற்றிருக்கப்பெற்றது ஸ்ரீகயிலாயம் என்பார், என்றும் மன்னிவாழ் கயிலைத் திருமாமலை என்றும், அந்த ஸ்ரீகயிலாயம் பனியினால் மூடப்பட்டு விபூதியினது வெண்ணிறத்தைக்காட்டித் தன்னைப்போல் பிரகாசிக்கின்ற இமயமலையின் பக்கத்திலுள்ளது என்பார் பொன்னின்வெண்திருநீறு புனைந்தெனப்பன்னுநீள்பனி மால்வரைப்பாலது என்றும், கூறினார்.

ஏனைச்சமயத்தார்களது குறிகளெல்லாம் சாபமென்கிற களங்கமுடைத்தாகலின் அக்களங்கமில்லாதது இந்த நீறு என்று குறித்தற்கு வெண்ணீறு என்றும், அந்நீறு ஐசுவர்யம் என்று குறித்தற்குத் திருஎன்றும், ஏனைச் சமயத்தெய்வமாயுள்ளாரெல்லாம் வாக்குமனங்களால் யாவரும் அறிதற்கு எளியதன்மை யுடையரென்றும், இவன் வாக்குமனாதீதன் என்றும் குறித்தற்கு தன்னையறிவரியானென்றும், ஊழிதோறும் அழிந்து ஆவதின்றி ஊழிதோறோங்கும் பெருஞ்சிறப்பினை யுடையது கயிலைஎன்று குறித்தற்கு மன்னிவாழ்கயிலைத் திருமாமலை என்றும், இமயமலை - பனியின்மிகுதியினால் மூடப்பட்

* சிவஞானசித்தியார் • மங்கலவாழ்த்து.

டிருத்தலால் இமயமலையென்று பெயர்பெற்றதேயன்றி அதுபொன்னே என்றும், அவ் விமயத்திற்குச் சார்பில் உள்ள வெள்ளிமலையாகிய ஸ்ரீகயிலாயம் அதன்மேல் வெள் ளொளிபரப்பித் திரு நீற்றொளியைக்காட்ட அச்சிறப்புடைத்தென்றும் குறித்தற்கு பொன்னின்வெண்டிருநீறுபுனைந்தென்றும் கூறினர்.

இதனல், ஸ்ரீகயிலாயம் இமயமலையின் பக்கத்திலுள்ளது என்று கூறியதேயன்றி, தன்னையார்க்கும் அறிவறியானை அறிவிப்பது ஸ்ரீகயிலாயமென்றும், இமயமலை அவனது திருநீற்றை அறிவிப்பதென்றும், எடுத்துக்காட்டினர். எனவே - கடவுளையும், திருநீற்றை யும் மலைபோற்காட்டி சைவசமயமும் அச்சமயத்தெய்வமாகிய சிவமும் என்றும் மலை போல் அழியாதோங்கி நிலைபெற்றுள்ளன என்று புறச்சமயத்தார்நாண அறிவுறுத்தப் பட்டது. (௫)

அண்ணல் வீற்றிருக் கப்பெற்ற தாதலின்
நண்ணு மூன்றுல குந்நான் மறைகளும்
எண்ணில் மாதவஞ் செய்யவந் தெய்திய
புண்ணி யந்திரண் டுள்ளது போல்வது.

(எ - து.) அக்கயிலையங்கிரி, யாவர்க்குந் தலைவனுகிய இறைவன் வீற்றிருக்கப் பெற்ற சிறப்பினையுடைத்தாதலால், மூன்றுலகில் உள்ளவர்களும், நான்குவேதங்களும், அளவில்லனவாகிய பெரியதவங்களைச் செய்ய, அவைகாரணமாய் வந்துகூடிய புண்ணி யங்களெல்லாம், ஒன்ருகத் திரண்டிருப்பதுபோலும் தோற்றமுடையது என்பதாம்.

பிரமன் முதலியோர் - தமக்கு அசுரராலும் மற்றைப் பலவகையாலும் இடுக்கண் வருந்தோறும், அவைகளைப் போக்கிக் கொள்வதற்குப் பலதவங்களைச்செய்ய, அவற்ருல் வந்தபுண்ணியங்களுக்கும், வேதங்கள் - இறைவன் பொருள்சேர்புகழை எடுத்துப் போற்றுதற்குப் பலவகைப்பட்ட தியானங்களைச்செய்ய அவற்ருல் வந்தபுண்ணியங்களுக் கும் அனுக்கிரகஞ்செய்யச் சிவபுண்ணியங்களெல்லாம் ஒன்ருகத்திரண்டெழுந்தோங்கிய காட்சியே போல்வதென்பார் மூன்றுலகும் நான்மறைகளும் எண்ணில்மாதவம் செய்ய வந்தெய்திய புண்ணியந் திரண்டுள்ளது போல்வது என்ருர்.

பாவத்திற்குக் கருநிறமும், புண்ணியத்திற்கு வெண்ணிறமும் உவமையாகக் கூறுவ ராகலின் வெண்ணிறமுடைய கயிலையைப் புண்ணியமென்ருர். அளவில்லாத பெரிய தவங்களைச் செய்தார்க்கே புண்ணியந் திரண்டிருக்கொள்ளுமன்றி, சிறுநாள்களில் சிறிய தவங்களைச் செய்வார்க்குப் புண்ணியந்திரளாது என்று அப்புண்ணியத்தின் அருமை தோன்ற எண்ணில்மாதவஞ் செய்யவந்தெய்திய புண்ணியந் திரண்டுள்ளது என்ருர். அப்புண்ணியம் பசுபுண்ணியமன்று, பதிபுண்ணியமாகிய சிவபுண்ணியமென்பார் - அண் ணல் வீற்றிருக்கப் பெற்றது என்ருர். சுவர்க்கம் மத்தியம் பாதலம் என்னும் மூன்றுலக வாசிகளும் எவ்வகைத்தான பசுபுண்ணியங்களைச் செய்யினும், ஓர் சிவபுண்ணியங் கூடினு லன்றி அப் பசுபுண்ணியங்களுக்குரிய பலன்கள் சித்திக்கா என்பது பிரமாணமாகலின்; எண்ணில்மாதவஞ் செய்யவந்தெய்திய என்ருர். பலதவங்களாகிய பசுபுண்ணியங்களுக் குப் பலதெய்வங்களிருப்பதுபோல் சிவபுண்ணியங்களுக்குச் சிவனே தெய்வமாக இருப் பவனென்னும் சிறப்பும், எவரெவர் எவ்வகைத்தான தவங்களைச் செய்யினும் அத்தவங் களும், அவ்வத்தவங்களுக்குரிய தெய்வங்களும், அவ்வவற்றிற்குரிய பலன்களைத்தரும் சுதந்தரமுடையனவன்று என்னுஞ் சிறப்பும், அச்சுதந்தரமுடையோன் எல்லாத்தேவர்க் கும் மஹாதேவனுகிய இறைவனே என்னுஞ் சிறப்புந்தோன்ற அண்ணலென்ருர். வேதங் கள் தம்மாற்சொல்லப்படும் தெய்வங்கள் தம்மாற் காணப்பட்டவராயிருக்கின்றனர். இம் மஹாதேவனே எந்நாளும் காணப்படாதவனுகவே இருக்கின்றன னுகலின் அவனைக்

காணும் அவாமேற்கொண்டு மறைகளும்மாதவஞ்செய்ய என்றார். மறைகளுங்கண்டதில்லை என்பதை - மறையினால் கூறொணாதாகிநின்ற இறைவன் எனவும், வேதாகமங்களின் குறியிறந்தெனவும், அல்லையீதல்லை யீதெனுமறைகளும் அன்பைச்சொல்லினால் துதித்திளைக்குமெனவும் கூறியவாற்றானறிக.

இதனால், எல்லாத்தேவர்க்கும் சிவனே மஹாதேவனாகலின் அண்ணலெனவும், அவ்வண்ணல் வீற்றிருக்கப்பெற்ற புண்ணியமே சிவபுண்ணியமெனவும், அப்புண்ணியம் மூன்றுலகமும் மறைகளும் மாதவத்தைச்செய்ய அதனால் வந்ததெனவும், அச் சிவபுண்ணிய சொரூபந்தான் வெள்ளிமலையாகிய கயிலாயமெனவும், வேதங்களே யாயினும் புண்ணியமில்லை யாயின் இறைவனைக் காண்டல்கூடாதெனவும் பிரகாசப்படுத்தப் பட்டது. (௨)

பூவுலகிலுள்ள தலங்களுக்கும், கயிலைக்குமுள்ள ஒற்றுமைச்சிறப்பு.

நிலவும் எண்ணில் தலங்களும் நீடொளி
இலகு தண்தளிர் ஆகவெ ழுந்ததோர்
உலகம் என்னும் ஒளிமணி வல்லிமேன்
மலரும் வெண்மலர் போல்வதம் மால்வரை.

(எ - து) சிவமயமாய் ஓங்கிப்பிரகாசிக்கும் ஊழியினும் அழிவெய்தாத எண்ணில்லாத க்ஷேத்திரங்களையும், பசிய தளிர்போலும் படர்ந்திருக்கப்பெற்ற, உலகமென்று சொல்லப்படும் ஓரழகிய கொடியின்மேல், மலர்ந்திருக்கும் வெண்டாமரை மலர்போல் பிரகாசிப்பது ஸ்ரீகயிலாயம் என்பதாம்.

நீடொளிர் இலகு நிலவும் எண்ணில் தலங்களும் எனக்கூட்டுக.

உலகமெங்கும் உள்ள சிவக்ஷேத்திரங்கள் தோறும் சரியை, கிரியை யோகங்களால் இறைவனை வழிபடும் ஆன்மாக்களுக்குச் சாலோக சாமீப சாரூப மென்னும் பதங்களைக் கொடுத்து அவர்களது உள்ளங்களை மலரச்செய்வது ஸ்ரீகயிலாயமே யாகலான், உலகினை ஓர்கொடியாகவும், தலங்களைத் தளிராகவும், கயிலையை மலராகவும் கூறினார்.

தலங்கள் எங்கும் நிறைந்திருத்தல் - இறைவனது நித்தவியாபகத்தையும், அந்த அந்தக்ஷேத்திரங்கள் பொலிவுபெற் றிருத்தல் - எங்கும் வியாபகமாயிருந்து எல்லாவுயிர்களையும் பிரகாசிப்பிக்கச்செய்யும் அவனது சித்பிரகாசத்தையும், க்ஷேத்திரங்களுக் கிடங்கொடுத்திருக்கும் பூமி கொடிபோன்றிருத்தல் - எல்லாவுயிர்களுக்கும் தாரகமாய் நிற்கும் அவனது ஆதாரத்தன்மையையும், விளக்கியவாறாம். இதனால் வியாபகத்தன்மையும், சித்பிரகாசத்தன்மையும், ஆதாரத்தன்மையும் உடையவன் சிவனொருவனே என்றதை யாவரும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காண்டற்கே இவ்வுவமைகள் கூறப்பட்டன. அல்லதூஉம் † குறிகளும் அடையாளமுங் கோயிலும், நெறிகளும் அவர்நின்றதோர்நேர்மையும், அறிய ஆரணம் ஆயிரம் ஓதினும், பொறியிலீர் மனம் என்கொல்புகாததே. என்று வேதமொழி வலியுறுத்தியவாறுங் காண்க.

குறிகள் - சிவலிங்கமூர்த்தங்கள், அடையாளம் - தம்மைவழிபட்ட அவர்களது பெருமையும், அவர்கள்மாட்டு தமக்குள்ள மாறாஅன்பும், யாவரும் அறியுமாறு அவர்கள் குறிகளைத் தமது திருமேனியிற் கொண்டிருத்தல். கோயில் - தம்மை வழிபட்டவரது அருமையும், அவர்பால் தமக்குள்ள அன்பும் யாவரும்உணர்ந்து அவ்வழியே தமது அடி

† திருநாவுக்கரசுகள் தேவாரம் - குறுந்தொகை. க்ஷேத்திரம்.

கூடுமாறு இடங்கொண்டிருக்கும் தலங்கள், நெறிகள் - சரியையாதிமார்க்கங்கள். அவர் நின்றதோர் நேர்மை - அம்மார்க்கங்களில் சிறிதும் தவறாது அவர்கள் நின்றதாகிய உறுதித்தன்மை.

இதனால், உலகினைப்படைத்தது - உயிர்கள்வாழஎன்றும், க்ஷேத்திரங்களை எங்கும் காணச்செய்தது - சன்மார்க்கமாகிய சரியையாதிகளால் அவ்வுயிர்கள் வழிபட என்றும், ஸ்ரீகயிலாயத்தை ஊழிதோறோங்கவைத்தது - அவ்வழிபாடுடையார் வேண்டும் பொருளை வேண்டியவாறே அளிக்கத் தாம் திருவுருக்கொண்டிருத்தற்கென்றுங் கூறிய வேதவாய்மையை வெளிப்படுத்தப்பட்டது. (௯)

வாத்தியங்களின் சிறப்பு.

மேன்மை நான்மறை நாதமும் விஞ்சையர்
கான வீணையின் ஓசையும் காரெதிர்
தான மாக்கள் முழக்கமும் தாவில்சீர்
வான துந்துபி யார்ப்பு மருங்கெலாம்.

(எ - து.) நாற்பக்கங்களிலும் யாவராலும் போற்றப்படும் நான்குவேதங்களுடைய பெரிய நாதப்பெருக்கமும், வித்தியாதரர்கள் கானஞ்செய்கின்ற வீணையின் இன்னிசைப் பெருக்கமும், மேகங்களோடு மாறுபட்டு அவைகளுக்கு எதிராக மதநீரைப் பொழிந்து யானைகள் முழங்குகின்ற முழக்கமும், தேவதுந்துபிமுதலிய தேவவாத்தியங்களின் ஆரவாரமும் பெற்றுள்ளது அக்கயிலாயம் என்பதாம்.

நான்மறைநாதமும், வீணையினோசையும், துந்துபியார்ப்பும், பிரமன்முதலியோர் வாழும் இடங்களில் உள்ளிடத்திலிருந்து நீங்காது ஒலிக்கும் சிறப்புடையனவாயினும் கயிலையின்கண் உள்ளிடமெல்லாம் அன்பர்கள் கோஷிக்கும் ஹர ஹர என்கின்ற கோஷங்களும், பிரமனுதியர் குறையிரக்கும் இரக்கவோசைகளும் நிறைந்திருத்தலால் நான்மறை, நாதமுதலிய அவ்வோசைகள் வெளிப்பக்கங்களிலேயே நின்று யானை முழக்கங்களோடு இவையும் ஓர்முழக்கங்களாக முழங்கிக்கொண் டிருப்பனவாயின என்றார். அல்லதூஉம் - இறைவன் தமதுநாமத்தைக் கூறிப்போற்றி அன்பர்கள்மகிழ, அவர்கள் மகிழ்ச்சியைக்கண்டு இன்புறும் இன்பத்தையும், தம்மாட்டுக்குறையிரப்போர்க்கு அவர் வேண்டும்பொருளைக்கொடுத்து அவர் இன்புறும் இன்பத்தையும் இன்பமாகக்கண்டு களிப்பவனேயன்றி இந்திரியாதிகளால் அனுபவிக்கப்படும் இன்பங்களை இன்பமாகக்கொள்ளான். அதனால் அவைகளைப் புறம்பாபொதுக்கினுனென்று வெளியாக்கியவாறுமாம்.

துவாரச்சிறப்பு.

பணிவி சும்பில் அமரர் பணிந்துசூழ்
அணித கோடி அணிமுடி மாலையும்
புனித கற்பகப் பொன்னரி மாலையும்
முனிவ ரஞ்சலி மாலையு முன்னெலாம்.

(எ - து.) முன்பக்கங்களிலெல்லாம், வணங்கிச் சூழ்ந்துநிற்கின்ற பலதேவர்களுடைய கிரீடங்களின் வரிசையும், கற்பகமலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட பொன்மாலைகளின் வரிசையும், முனிவர்களெல்லாம் கைகளைக்குவித்திருக்கும் அஞ்சலிகளின் வரிசையும், அணிஅணியாய் இருக்கப்பெற்றுள்ளது ஸ்ரீகயிலாயம் என்பதாம்.

விண்ணுலகத்துள்ள அமரரும், மண்ணுலகத்துள்ள முனிவரும் அநுபவித்தவரும் போக மோக்ஷாநுபவங்களாகிய செல்வங்களெல்லாம் இக்கயிலையின்கண்ணே நின்று

பெற்றனன்தான் , என்றும், போகமோக்ஷங்களை முற்பக்கங்களில் நந்தியெம்பெருமான் நின்றுவழங்க அப்பொழுது பெற்ற செல்வங்களென்று தானச்சிறப்பும் கூறியவாறும். இதனால் கயிலையில் வறுமையாளரா யேற்போர் அமரர்களும் முனிவர்களுமேயா மென்பதாம். (௫)

சிவபூதங்களின்சிறப்பு.

நீடு தேவர் நிலைகளும் வேண்டிடின்
நாடும் ஐம்பெரும் பூதமு நாட்டுவ
கோடி கோடி குறட்சிறு பூதங்கள்
பாடி யாடும் பரப்பது பாங்கெலாம்.

(எ - து.) இனைய விசாலமாகிய பக்க இடங்களிளெல்லாம், பெருமையின் மிக்க தேவர்களுடைய பதங்களைவேண்டினால் அவைகளையும், பிருதிவிமுதலிய பஞ்சபூதங் களாலாகிய இவ்வுலகம் போதாதென்று வேறு உலகம் படைக்கவெண்ணி வேறுபஞ்ச பூதங்களை விரும்பினால் அப்பூதங்களையும், படைத்துக் கொடுப்பதற்கு ஆற்றலுடைய குறள்வடிவினையுடைய அனேகங்கோடி சிறியபூதங்கள் பாடுவனவும் ஆடுவனவுமா யிருக்கப்பெற்றுள்ளது ஸ்ரீகயிலாயம் என்பதாம்.

இதனால் தேவர்நிலைகளும், ஐம்பெரும்பூதங்களைக் கொண்டுசெய்யும் செயல்களும் பிரமனாதிதேவர்களுக்கு அருமை யுடைத்தானவையேயன்றி, கயிலையில் வாழ்வார்க்கு அவை மிகச்சிறுமையுடைத்தான செயல்களாமென்று சிறுவிளையாடல்களைச் செய்யும் சிறுபூதங்களின் மேலேற்றிக் கூறப்பட்டது.

எனவே - இனையோர்க்கு ஐம்பெரும்பூதங்கள் பெரும்பூதங்களேயன்றி கயிலையில் வாழும் சிறுபூதங்கட்கு அவை மிகச்சிறியனவேயாம் என்று அப்பூதங்களின் பெருமிதத் தைக் கூறியவாறும். (௬)

கயிலாயத்தின் ஒளிச்சிறப்பு.

நாய கன்கழல் சேவிக்க நான்முகன்
மேய காலம் அலாமையின் மீண்டவன்
தூய மால்வரைச் சோதியின் மூழ்கியோன்
ஆய அன்னமும் காணு தயருமால்.

(எ - து.) பிரமதேவன் இறைவனுடைய திருவடிகளைத் தரிசனஞ்செய்யும்பொருட் டுக் கயிலாயத்துக்குள்செல்ல, சென்ற அக்காலம் பிரமன்முதலிய தேவர்கள் தரிசனஞ் செய்யுங்காலம் அல்லாமையினால் வெளியேவந்து தன்னிடம்போய்ச் சேர்வதற்குத் தனது ஊர்தியாகிய அன்னப்பறவையைப் பார்க்கும்போது, அப்பறவை கயிலைமலைவீசும் வெள் ளிய ஒளியோடுகலந்து வேறாகக்காண்பதற் கில்லாமற் போனபடியினால் நமது பறவை எவ்விடத்தில் பறந்துபோயிற்றோவென்று ஐயங்கொண்டு சோர்வடைவன் என்பதாம்.

புறச்சமயத் தெய்வங்களாயுள்ள பிரமனாதியர் முப்புறச்சமயங்களில் நிற்கத்தக்கவரே யன்றி முப்புறத்தையுங் கடந்த அகச்சமயத்திற்சென்று சிவனைக்காண்டல் அரிதினும் அரிதே என்பதும், அப் புறச்சமயத்திற் சார்ந்தாரும் சைவசமயத்தைச் சாரின் அப்பிரகா சப்பட்டிருப்பரேயன்றி தாமொருமுதலாகத் தோன்றமாட்டா ரென்பதும் இதனால் அறி வுறுத்தப்பட்டதுமாம். (எ)

வேறு.

காதில்வெண் குழையோன் கழல்தொழ நெடியோன்
காலம்பார்த் திருந்ததும் அறியான்
சோதிவெண் கயிலைத் தாழ்வரை முழையில்
துதிக்கையோன் ஊர்தியைக் கண்டு

மீதெழு பண்படைச் செஞ்சுடர் இன்று
வெண்சுடரானதென் றதன்கீழ்
ஆதியேனமதாய் இடக்கலுற் றமென்ன
நாதனைவந் தணைதரும் கலுழன்.

(வ - று.) பிரமன் சென்றதுபோல், திருச்செவிகளில் வெள்ளிய சங்கக்குழைகளை யணிந்த இறைவனது திருவடிகளை வணங்குதற்குத் திருமாலும்செல்ல, அவருக்கும் சமயம் அல்லாமற்போக, அவரும் சமயம்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அங்ஙனம் அவர் காலம் பார்த்துக்கொண்டிருப்ப, அவர் வருகையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு வெளியே யிருந்த கருடன், அதனை யறியாதவனாய் நமது தலைவராகிய மாயவர் இவ்வளவுநேரம் உள்ளிடத்திலேயே இருக்கமாட்டாரே, வெளியே வந்திருப்பரே, வந்தவர் இங்கு எப்பக்கம் போயினரென்று ஐயங்கொண்டு வெண்சோதியாய் விளங்கும் கயிலையின் சுற்றுப் பக்கங்களிற்சென்று பார்த்து வரும்போது, அங்கு அடிவாரத்தின் ஓர்முழையுள் விநாயக மூர்த்தியினது ஊர்தியாகிய மூஷிகம் வெள்ளொளிப்பிழம்பாய்ப் பிரகாசித்திருக்க, அந்தப் பிரகாசமிகுதியால் அதனை மூஷிகமென்றறியாமல் வராகமெனக்கண்டு, அந்தோ! நமது திருமாலானவர் பூர்வம் பிரமனொடு போர்புரிய நேர்ந்தகாலத்தில் அகந்தையாய் "யானே எங்குமாம் பிரமம்", "யானே எங்குமாம் பிரமம்" என்று தங்களுக்குப் பிரமபட்டத்தை நிலைபெறவித்துக்கொள்ளப் பெரும்போர் மூண்டகாலத்தில், நீவிர் இருவரும் எக்காரணால் பிரமமாவீர் என்று அவ்விருவரையும் விலக்குதற்குச் சிவபெருமான் செஞ்சுடராயெழுந்து இருவரையுஞ்சுட, அதனால் அவர்கள்சுடப்பட்டு அகன்று வேறாய்நிற்ப, இச்சுடர் யாது? இது இச்சமயத்தில் நம்மிருவர் நடுவில் தோன்றவேண்டிய காரணம் என்ன? என்று மேலுங்கீழுமாகப் பார்க்கும்போது மேலே ஓங்கிச்சென்றிருக்கும் முடியையும், கீழே ஆழ்ந்துசென்றிருக்கும் அடியையும் காண்டற்கில்லாதொழிந்தாரென்றும், பின்னர் இருவரும் பிரமமாவதில் தீவிரங்கொண்டிருந்த அவ்வெண்ணம் ஒழிந்தவராய், அச்சோதியினுடைய அடிமுடிகளைக் காண்பதற்குத் தீவிரமுடையவராய்ப் பன்றியாயும் பக்ஷியாயும் கீழும் மேலும் சென்று காணாமற்போயினரென்றும், அதன்பின்னர் எவ்விடத்திலிருந்துச் சென்றனரோ அவ்விடத்திலேயே மீளவும்வந்து சேர்ந்தனரென்றும் நாம் கேட்டிருக்கின்றோமன்றோ! அத்திருமாலானவர் இன்று இங்குவந்தபோது மனமயங்கி அக்காலத்தில் நாங்கண்ட அச்செஞ்சுடர் இன்று வெண்சுடராய் இங்குகாணப் படுகின்றது; என்று எண்ணி, அன்றெடுத்த அந்தவராக அவதாரத்தையே எடுத்து இதனடியைக் காண்டற்கு முயல்கின்றனர்போலும் என்று கருதி, அவ்வராகமூர்த்தியைப் பார்ப்பதற்கு அம்முழையின் சமீபத்தே அக்கருடன் வந்துசேரும் என்பதாம்.

ஒருவற்குச் சைவசமயம் கிடைக்கப்பெறுதொழியினும், சைவசமயத்தை நோக்கும் நோக்கமேனும் கிடைக்கப்பெறுவானாயின், அவன் அப்பொழுதே தான்முன்னிருந்த புறச்சமய நிலையையும், தமது பெருந்தன்மையையும் ஓர்பொருளாக மதியாது சைவசமயத்தையே அவாவுவானென்பார் சோதிவெள்ளத்துழையோன் கழல்தொழநேடியோனை நாடியபார்த்திருந்தனன் எனவும், புறச்சமயங்களெல்லாம் சைவசமயத்தின் முன்னர் ஒளிமழுங்கி அடங்கிக்கிடக்குந்தன்மையுடையனவேயன்றி ஓர்முதலாகத்தோன்றிப்பிரகாசிக்கும் சத்தியுடையன அன்றென்பார் சோதிவெள்ளக்கயிலை மால்வரைமுழையில் ஆதிதனையேனமோதியைக்கண்டு ஆதியேனமதாய்க் கிடக்கலுற்றனெனவும், சித்தாந்தசைவமொன்றே எல்லாச்சமயங்களையும்தனக்குவேறாக வொதுக்காது எல்லாவற்றையும் முறையானே, தனக்குள்ளடக்கி ஆளும் ஓர் பெருந்தன்மையின் உண்மையைக் காட்டுவதுபோல் கருடன் அம்முழையை அடையப்பெற்றனனென்பார் அதனை வந்தணைதருங்கலுழன் எனவும் கூறினர்.

முன்செய்யுளில் நாயகன்கழல்சேவிக்க நான்முகன், மேயகாலம் அலாவையின் மீண்டனன் என்றதனுலும், இச்செய்யுளில் நெடியோன் காலம்பார்த்திருந்தனன் என்றதனுலும், அரிபிரமர்கள் சேவகர் எனவும், இவ்விருவர்க்கும் இறைவன் சேவ்யனென வும் அறிவுறுத்தியவாறுமென்க. (எ)

கயிலாயச்சோபானச்சிறப்பு.

அரம்பைய ராடல் முழவுடன் மருங்கில்
அருவிகள் எதிரெதிர் முழங்க
வரம்பெறுங் காதல் மனத்துடன் தெய்வ
மதுமலர் இருகையும் ஏந்தி
நிரந்தர மிடைந்த விமானசோ பான
நீடியர் வழியினால் ஏறிப்
புரந்தரன் முதலாம் கடவுளர் போற்றும்
பொலிவுதத் திருமலைப் புறம்பு.

(எ - ள்.) (அயன் அரி என்னும் இருவருள் ஒருவர் பக்ஷியைத்தேடுகின்றவராயும் ஒருவர் பக்ஷியினால் தேடப்பட்டவராயும் இருக்க) ஏனைய இந்திராதி தேவர்களெல்லாம் இரண்டுகைகளிலேயும் தேன்ததும்பித் தெய்வமணங்கமழும் மலர்களை ஏந்திக்கொண்டு, அம்மலர்களை இறைவனது அடிகளிலே யர்ச்சனைசெய்து, தாம் தாம் எண்ணியிருக்கும் அரியவரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும் ஆசைகொண்ட மனத்துடன் வர, அங்கு ஒளிமிகுதியினால் வழிகாணாது திகைத்துப் பின்னர் வரிசைவரிசையாய் நெருங்கியிருக்கும் விமானங்களின் வரிசையைக்கண்டு, அதுதான் நாம் அனைவரும் போகும்படியான படியோடுகூடிய பாதையென் றுணர்ந்து அவ்வழியாக மேலேறிச்சென்று மலர்களை இறைவன் அடிகளில்தூவித் துதித்துக்கொண்டிருப்ப, அத்தேவர்களுக்குப் பின்னே அரம்பாஸ்திரீகள் இருபக்கத்தும் நின்று நடனஞ்செய்யவும், அவர்பக்கங்களிலே அந்நடனத்துக்கேற்ப மத்தளமுழக்குவோர் மத்தளங்களைமுழக்கிக் கொண்டிருப்பவும், அவர்களுக்குப் பின்னே அவர்கள்முழக்கும் முழக்கத்திற்கு எதிரோசையாக அருவிகள் தாம் வீசும் அலைகளால் அவ்வோசையை உண்டாக்கிக்கொண்டிருப்பனவாக விளங்கும் கயிலாயத்தின் புறம்பு என்பதாம்.

இந்திராதியர் தேவர்களாயினும், அவர்கள் அன்புமேற்கொண்டு சிவார்ச்சனையை விரும்பி அதனைச்செய்யத் தலைப்படின் அவர்கள் அடியார்களாதலால் அப்பெருமைசெய்யப் பெறும் பாக்கியமுடையவ ரென்றென்பதும், அவர்கள் அப்பாக்கியத்தைச் சோபானமுறையாக பெறத்தகும் பக்குவம் உடையவரேயன்றித் தீவிரதரபக்குவமுடையவரன்றென்பதும் தோன்ற புரந்தரன்முதலாங் கடவுளர் வரிசைவரிசையாக நின்று தெய்வமதுமலர் இருகையும் ஏந்தி சோபான நீடியர் வழியினாலேறிப்போற்றும் என்றார். அரம்பையர் ஆடல் ஓசையையும், முழவின் ஓசையையும் அக்கயிலையில் முழங்கும் அருவிகள் அவைகளை எதிர்த்து முழங்கும் ஆற்றலுடைத்தென்பது தோன்ற அரம்பையராடல் முழவுடன் அருவிகள் எதிரெதிர் முழங்கவென்றார்.

இந்திராதியர் அன்புமேற்கொண்டு அர்ச்சனைசெய்யவிரும்பின் தகுதிபெறுவரென்பதை:—

1 "ஐயநின் னிருக்கையெல்லைக் கணியனே னளவில்தீர்த்த
வெய்யவென் பழியிரேறும் மேலைநாள் அடியேன்செய்த
மையல்வல் வினையுமாய்ந்துன் மலரடி வழுத்திப்பூசை
செய்யவும் உரியனானேன் சிறந்தபே றிதன்மேல்யாதோ".

1 திருவிளையாடற்புராணம், இந்திரன் பழிதீர்த்த படலம்.

"இன்னநின் பாதம்போற்றி யிவ்வாறேயென்றும்பூசித்
துன்னடியாருள் யானும் ஒரடித் தொண்டனாவேன்
அன்னதே யடியேன்வேண்டத் தக்கதென் றடியில்வீழ்ந்த
மன்னவன் றனக்குமுக்கண் வரதனுங் கருணைபூத்து" என்றதனாலும்.

சோபானமுறையான் அனுக்கிரகஞ் செய்வனென்பதை:- "இருதுவிற் சிறந்தவே னிலும் மதியாறிரண்டினிற் சிறந்தவான்றகரும், பொருவில்தாரகையிற்சிறந்த சித்திரையுந் திதியினிற்சிறந்தபூரணையும், மருவுசித்திரையிற் சித்திரைதோறும் வந்துவந்தருச்சி" என்றதனாலும், தேவர்கள் சிவார்ச்சனையைச் செய்யவிரும்பினும் இறைவன் செய்யவிடான் என்றதை:—"நிறக்க நாடோறுநின்று சுத்தபல்போகந்துய்த்து மேன்மலபரிபாகம் பிறக்க நான்முகன் மால்முதல் பெருந்தேவர் பெரும்பதத் தாசையும் பிறவும் மறக்க நாம் வீடு வழங்குதும்" என்றதனாலும் அறிக.

இந்திராதிதேவர்கள் போககாமிகளாகலான் சோபானமுறையாற் பூசிக்கும் மந்த பரிபாகிகளென்றும், இவர்கள் மந்தபரிபாகிக ளென்றதனால் மோக்ஷகாமிகள் தீவிர பக்குவமுடையவரென்றும், அடியார்கள் அன்பொன்றே வேண்டுந்தன்மைய ராகலின் அவர்கள் தீவிரதரபரிபாகிகளென்றும் அறிதற்பாற்று. (௯)

நந்திதேவர் வீற்றிருக்கும் பெரிய கோபுரத்தின் சிறப்பு.

மேவதநான் முகன்மால் புரந்தரன் முதலாம்
விண்ணவர் எண்ணிலார் மற்றும்
காதலான் மிடைந்த முதற்பெருந் தடையாம்
கதிர்மணிக் கோபுரத் துள்ளார்
பூதவே தாளப் பெருங்கண நாதர்
போற்றிடப் பொதுவில் நின்றாடும்
நாதனார் ஆதி தேவனார் கோயில்
நாயகன் நந்தியெம் பெருமான்.

(எ - ரு.) (மேலேசொல்லிய அலங்கார வரிசைகளின் மிகச் சிறந்திருப்பதையன்றி) பிரமன் திருமால் இந்திரன்முதலிய பெருந்தேவர்களும், மற்றைய எண்ணிறந்த தேவர்களும், இறைவனை உள்ளேசென்று தரிசிக்கவேண்டுமென்கின்ற ஆசையினால் ஒருவரோ டொருவர் நெருக்குற்றுக் கிடப்பதாகிய, இரத்தினமயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பெரிய கோபு ரத்துவாரம், பூத வேதாள முதலிய பெரியகணநாதர்கள் போற்றத் தில்லைப்பொதுவின் கணின்று நடனஞ்செய்தருளும் நடராஜமூர்த்தியாயும், யாவர்க்கும் முதற்கடவுளாகியும் இருக்கின்ற இறைவனது கோயிலைக்காக்கும் தலைமையான அதிகாரத்தைப் பெற்றுள்ள நந்தி எம்பெருமானார் தமக்குரிய ஆஸ்தானமாகக் கொண்டிருக்கப்பெற்றுள்ளது என் பதாம்.

சைவத்துறை யறியாது வேதநெறியிற் றலைப்பட்டிருப்பவர் எவ்வளவு மேம்பா டுடையவராயிருப்பினும், அவர்கள் சிவபெருமானைக் காணும் சன்மார்க்கத்துள் ஒரு சிறி தும் நுழையப்பெறார் என்பார் 'மேவதநான்முகன் மால்புரந்தரன் முதலாம் விண்ணவர் எண்ணிலார் மற்றுங்காதலான் மிடைந்த முதற் பெருந்தடையாம் கதிர்மணிக்கோபுரம்' எனவும், முத்திநெறியறிவிக்கும் பத்திமார்க்கத்தைக் காட்டும் சைவமார்க்கத்தில் நிற்கப் பெறும் வல்லாளரே! "நல்லசிவதன்மத்தால் நல்லசிவயோகத்தால் நல்ல சிவஞானத்தால் நான்மறிய" அன்புசெய்ய வல்லராவர் என்பார் ஆதிதேவனார் கோயில் நாயகன் நந்தி

எம்பெருமான் கோபுரத்துள்ளான் எனவும், சர்வசங்காரகாலத்தில் இந்திராதி சகலமான தேவர்களும் சங்காரப்பட்டுப் போகப் போற்றி நிற்பவர் சிவகணங்களிற் பெரியவரேஎன்பார் பூதவேதாளப் பெருங்கணநாதர் போற்றிடஎனவும், அச்சர்வசங்காரகாலத்தில் ஆன்மாக்களைக்குறித்துச் செய்யும் ஊனம் ஞானம் என்னும் இருவகை நடனத்தையுங் குறிக்காது யாவர்க்கும் பொதுவாய்த் தம்மால் காக்கப்படுவதைக்காட்டும் மகாநடனம் என்பார் பொதுவில் நின்றாடும் நாதனார் எனவும் கூறினார்.

இதனால், நந்தி எம்பெருமான் கதிர்மணிக்கோபுரவாயலில் துவாரபாலகராய் நின்றருளால் அன்புமேற்கொண்டார் செய்யும் ஞானச்செயலெனவும், அது ஞானச்செயலென்று சிவஞானிகளெல்லாம் அறிய நான்முகன்முதலிய எண்ணிலார் அங்ஙனந் தடைபடுத்தலெனவும், ஞானச்செயலுடையார்க்கு அஞ்ஞானச்செயலுடையார் தடைப்பட்டு நிற்பரேயன்றி அவரதுசெயலைக் கடந்துபோக அறியார் எனவும், சர்வசங்காரகாலத்தில் நின்றாடும் நடனம் இதுவெனவும் பிரகாசப்படுத்தப்பட்டது. (௧௭)

நந்திதேவரதிகாரச்சிறப்பு.

நெற்றியிற் கண்ணர் நாற்பெருந் தோளர்
நீறணி மேனியர் அனேகர்
பெற்றமேல் கொண்ட தம்பிரான் அடியார்
பிஞ்ஞகன் தன்னருள் பெறுவார்
மற்றவர்க் கெல்லாந் தலைமையாம் பணியும்
மலர்க்கையிற் சுரிகையும் பிரம்பும்
கற்றைவார் சடையான் அருளினாற் பெற்றான்
காப்பதக் கயிலைமால் வரைதான்.

(இ - ள்.) சிவனது உருவத்தைக் காட்டுவதாயுள்ள நெற்றியிற்கண்ணும், நான்கு பெரியதிருப்புயங்களும், மெய்யெலாம் வெண்ணீறசண்ணித்த திருமேனியும் உடையராய்ச் சிவசாரூபியம்பெற்றவர்கள் அனேகர்களும், இடபாரூடராகிய இறைவனுக்கு அடிமைபூண்ட அடியவர்களும், பிஞ்ஞகனாகிய இறைவனது அருள்பெறுவான் எண்ணியிருக்கின்றவர்களும், இவரொழிந்த ஞானவான்களும் ஆகிய யாவர்க்கும் தலைமைபெற்றுள்ள அதிகாரமாகிய பணியும், மலர்போன்ற மென்மையாகிய திருக்கரங்களில் உடைவாளும் பிரம்பும், நீண்டு நிறைந்த சடைமுடியினையுடைய இறைவனது திருவருளினாற் பெற்றவராகிய நந்திஎம்பெருமானால் காக்கப்படுவது பெருமைபொருந்திய அத்திருக்கயிலாயமலை என்பதாம்.

சிவயோகிகளாய்ச் சிவசாரூபியம் பெற்றவர்களுக்கும், புத்திரனைப்போல் அடிமை செய்யவல்ல கிரியாவான்களுக்கும், திருவருளைவிரும்பித் திருவலகிடுதலாதி பணிசெய்ய வல்ல சரியாவான்களுக்கும், சன்மார்க்கத்தராகிய ஞானவான்களுக்கும் பெறுதற்கரியது நந்திதேவர்பெற்ற பேறென்பார் மற்றவர்க்கெல்லாந் தலைமையாம்பணியும் என்றும்; தலைமையாகிய பணியைப்பெற்றதுபோல், தலைமையாகிய ஆயுதவிசேடங்களைப்பெறுது மிகச்சிறியவற்றைப் பெற்றாரென்பார் சுரிகையும் பிரம்பும் பெற்றான் என்றும்; வாயிற் காவலாகிய தலைமையாகிய பணியும், அதற்கேற்ப உடைவாளும் பிரம்பும் வேறொரு தவமுதலியவற்றாற் கிடைப்பதன்று, இறைவனருளொன்றினாற் கிடைப்பதே யாமென்பார் அருளால் என்றுங்கூறினார்.

பிறந்திறத்தலைமேற்கொண்ட பிரகிருதிமாயாரூபங்களை வெறுத்துப் பிறந்திறத்தலையறியாத சிவசாரூபத்தை விரும்புவோர் சிவயோகிகளாகலான், நெற்றியிற்கண்முதலுடையாரைச் சிவசாரூபிகள் என்றும், பிறவிக்குக் காரணமாகிய பயனில்முயற்சிகளை வெறு

த்து, "தவமே புரிந்திலன் தண்மலரிட்டு முட்டாதிறைஞ்சேன்" "சிறியேனை ஆட்கொண்ட பெய்கழற்கீழ் விரையார்ந்த மலர்தூவேன் வியந்தலறேன் நயந்துஉருகேன்," "ஆடேறுன் திருவடிக்கே அகங்குழையேன் அன்புருகேன் பூமாலைபுனைந்தேத்தேன் புகழ்ந்துரையேன்" என்ற திருவாசகப்படி, அவைகளைவிரும்பிச் செய்து, இறைவன் உமா சகாயனாய் விருஷபாருடனாய் காட்சிதந்தருள விரும்புவோர் கிரியாவான்களாகலான் தம்பிரானடியாரைக் கிரியையாளர்கள் என்றும், நித்த வனித்தங்களது வேறுபாடுணரவரும் உணர்வு வந்து, அழிதன்மாலையவாய இம்மைமறுமை யின்பங்களில் உவர்ப்பும் பிறவித்துன்பங்களுந் தோன்றி, வீட்டின்கண் ஆசையுண்டாய், பிறவிக்குக்காரணமாகிய பயனில்முயற்சிகளெல்லாம் நீங்கி, வீட்டிற்குக்காரணமாகிய "எளியனல் தீபம் இடமலர்கொய்தல், அளிதின் மெழுகல் அது தூர்த்தல் வாழ்த்தல், பளிமணிபற்றல் பன்மஞ்சனமாதி, தளிதொழில் செய்வதீறான் தாசமார்க்கமே" எனவும், "வாசித்துப் பூசித்து மாமலர்கொய்திட்டும், பாசிக்குளத்தில் வீழ் கல்லாமனம் பார்க்கின், மாசற்றசோதி மணிமிடற் றண்ணலை, நேசித்திருக்க நினைவறியாமே" எனவுங்கூறிய மந்திரமொழியைக் கொண்டு அவைகளை யியற்றுவோர் சரியாவான்களாகலான் பிஞ்ஞகன் தன்னருள் பெறுவார் என்றுரைச் சரியையாளர்கள் என்றும்; இம்முறையான் ஞானசாதனங் கைவரப்பெற்றவர் "பசுபாச நீக்கிப் பதியுடன்கூட்டிக், கசியாதநெஞ்சங் கசியக்கசிவித்து, ஒசியாதவுண்மைச் சொரூபோதயத்துற்று, அசைவானதில்லாமை யானசன்மார்க்கமே" என்ற மந்திரமொழிப்படி மனங்கசிவித்து உண்மைச்சொரூபத்தில் நிற்பவர் ஞானவான்களாகலான் மற்றவர் என்றுரை ஞானிகளென்றும் பொருள் கொள்ளக்கிடந்தன.

நந்திதேவர் இவர்களுக்கெல்லாம் தலைமையாம்பணியைப் பெற்றாரென்பது என்னையெனின்,—நந்தியெம்பெருமானார் ஆதிதேவனார் கோயில்நாயகர் எனவும்; இவரது பணி நெற்றியிற் கண்ணர்க்கும், தம்பிரானடியார்க்கும், பிஞ்ஞகன் அருள்பெறுவார்க்கும், மற்றவர்க்கும் தலைமையாம்பணியென்றும்; அப்பணி கற்றைவார்சடையான் அருளினாற் பெற்றான் என்றுங்கூறியதனால்,—நூல்வழியைநாடி அந்நூலில் விதித்தபடியே அவரவர் பக்குவத்திற்கேற்பச் சரியையாதிகளைப்பற்றி, அந்தந்தமுறைப்படி யதையதைச்செய்து, அவ்வப்பலன்களை விரும்ப, அவரவர்விரும்பியபடியே சாலோகாதிகளைத் தந்தனன் இறைவன். நந்திதேவரோ "வேண்டத்தக்கதறிவோய்நீ வேண்டமுழுதுந் தருவோய்நீ, வேண்டும் அயன்மாற்கரியோய் நீ வேண்டியென்னைப் பணிகொண்டாய், வேண்டிநீயா தருள் செய்தாய் யானும் அதுவே வேண்டினல்லால், வேண்டும்பரிசொன் றுண்டென்னில் அதுவும் உன்றன் விருப்பன்றே," எனவும், "ஆயக்கடவேன் நானேதான் என்னதோ இங்கதிகாரம், காயத்திடுவாய் நின்னுடைய கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே" எனவும் அருளியதிருவாசகப்படி அருள்வழியை நாடினவராகலின், தாம் ஒன்றும் வேண்டாது இறைவன் வேண்டுவதே தாம்வேண்டுவதாகவும், யாது செய்யவிதிக்கின்றனனோ அதுவே தான்செய்யத்தகும் செயலாகவும் இருப்ப, அவ்வன்புநெறியை இறைவனறிந்து, அவ்வெம்பெருமானார் ஞான தீக்ஷாகுருவாய் சிவஞானோபதேசகர்த்தராய் ஆன்மாக்களுடைய பக்குவாபக்குவங்களை யுணர்ந்து சிவஞானோபதேசம் செய்யவும், அவ்வுபதேசத்துக்குப் புறம்பாயுள்ள பூர்வபக்ஷிகளது பக்ஷங்களை வெட்டித்தொலைக்க ஓர் ஞானவாளையும், சிவஞானோபதேசஞ்செய்யப்பெற்றோர் அவ்வுபதேசவழியே சிவஞானமும் சிவானுபூதியுங் கைவரப்பெற்றபின்னர், அங்ஙனங் கைவரப்பெற்ற அச்சிறப்பான் "பொதுவதனில் - அத்துவிதமாதல் அகண்டமும் தைவமே, அத்துவிதி அன்பிற்றொழு" எனவும், வினையால் அசத்து விளைதலான், "ஞானம் வினைதீரினன்றி விளையா - வினைதீர, ஞானத்தை நாடித்தொழவே அதுநிகழும், ஆனத்தால் அன்பிற்றொழு" எனவும், "தன்னையறிவித்துத் தான் தானாய்ச்செய்தானைப், பின்னைமறத்தல் பிழையலது - முன்னவனே. தானே தானாய்ச் செய்தும் தைவமென்றும்தைவமே, மானே தொழுகைவலி" எனவும் உபதேசித்த விதிவாக்கியத்தை மறந்து வழிபாட்டைச்செய்யாது கைவிடுவாராயின், "எக்

நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்; உய்வில்லை - செய்நன்றி கொன்றமகற்கு" என்ற வேதமொழிப்படி அவர்கள் எக்காலத்தும் கழுவாயிலராய் ஒழிவராகலின் அவர்கள் அம்மறப்பினின்றுநீங்கி உய்யும்பொருட்டு ஆஜ்ஞாசத்திருபமா யிருக்கின்ற ஓர் பிரம்பையும், தந்து அவ்விரண்டையுங்கொண்டு பூர்வபக்ஷிகளைப்போக்கும் வகைக்கும், சிவானுபூதிமான்களைத் தங்கள் வழிபாட்டினின்று மறவாது செல்லும்வகைக்கும் உடம்பினும் உணர்வினும் தாக்கும் வண்ணம் செய்வதாகிய தமது தலைமைப்பணியைப் பரமனார் தன்னருளால் தாமே தந்தனராகலின், அப்பெரியதோர் சிறப்புத்தோன்ற "தலைமையாம்பணியும் மலர்க்கையில் சுரிகையும் பிரம்பும் கற்றைவார்சடையான் அருளினிற் பெற்றான்" என்றார். சரியைகிரியாயோகஞானிகளெல்லாம், சடையான்விதிக்கும்பணியை நாடாது, தாம் தாம்செய்தபணிக்குரிய அருளைநாடினராகலின், நீறணிமேனியரனேகர். தம்பிரானடியார் முதலாயினாரைப் பிநாகன் தன்னருள் பெறுவார் என்றார்.

இனி, அப்பெரும்பணியாளரை "நந்திமணிக்கோபுரத்துள்ளார் என்றதும், காப்பது கயிலைமால்வரைதான் என்றதும் என்னையெனின்,—மேலே வானுக்கும் பிரம்பிற்குங் கூறிய உண்மைப்பொருள் தோன்றவேயாம். (௰௧)

திருக்கயிலாயம் அபயன் திருமனத்தோங்குஞ்சிறப்பு.

பைகயின்மான் மழுவர் கங்கைசூழ் சடையிற்
கதிரிளம் பிறைநறுங் கண்ணி
ஐயர்வீற் றிருக்குந் தன்மையி னாலும்
அளப்பரும் பெருமையி னாலும்
மொய்யொளி தழைக்குந் தன்மையி னாலும்
வென்றிவெண் குடையந பாயன்
செய்யகோ லபயன் திருமனத் தோங்கும்
திருக்கயி லாயநீள் சிலம்பு.

(இ - ள்.) ஊழிமிதாமிருக்கும் (நிலம்) செயலையுடைய ஸ்ரீகயிலாயபருப்பதமானது, வலம்இடமென்னும் திருக்கரங்களில் மானையும் பாசாயுதத்தையும், கங்கைசூழ்ந்திருக்கின்ற சடைமுடியில் இளங்கதிர்பரப்பும் இளம்பிறையையும், நறுமணங்கமழும் கொன்றைமாலையினையும் உடையவராகிய இறைவனார் எழுந்தருளியிருக்கும் தகுதியினாலும், அளவில்லாத பெருமையினாலும், வெள்ளிய ஒளிபடர்ந்திருக்கும், பரிசுத்தத்தினாலும், வெண்கொற்றக்குடையினையுடைய செங்கோல்செலுத்தும் அநபாயச்சோழமகாராஜாவினது திருவுள்ளம்போலச் சிறப்புற்றிருக்கும் என்பதாம்.

அநபாயன் - எனவே, தனக்குப் பயமில்லாதவன். அஃதாவது, பகைவர்களால் பயமில்லாதவன், பாவங்களாற் பயமில்லாதவன். இவ்விருவகைப்பயமும் அற்றிருத்தல் செங்கோற்செலுத்துமுறையினாலாகலான் செய்யகோலபயன் என்றார். அபயன்-பிறரது பயத்தைப்போக்கத்தக்கவன் என்க. உலகினையாளும் அரசர் மனத்தின்கண் வேதநெறி சைவநெறி பத்திநெறி என்னுமூன்றுமே ஓங்கியிருக்கவேண்டுமாகலான், இவ்வரசரது மனத்தின்கண் அம்மூன்றும் குன்றாது ஓங்கியிருத்தலால் திருமனத்தோங்குமென்றார். அவரதுமனம் வேதநெறியிற் குன்றாது ஓங்கியிருந்தமையால் வென்றிவெண்குடையோடு சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்குந் தன்மையும், சைவநெறியிற்குன்றாது ஓங்கியிருந்தமையால் அளப்பரும் பெருமையின்தன்மையும், பத்திநெறியில்குன்றாது ஓங்கியிருந்தமையால் மெய்யொளிதழைக்குந் தூய்மைத்தன்மையும் உடையவராயினர். இம்மூவகைத்தன்மையும் ஒருங்கேயமையப்பெற்ற அவ்வரசர்பெருமானாரது மனத்தின் சிறப்புத்தோன்ற அபயன்திருமனத்தோங்கும் திருக்கயிலாய நீள்சிலம்பு என்றார்.

இனித்திருக்கயிலாயம் மூவகைத்தன்மையும் உடையது எவ்வாறெனின்;—

(1) கதிரிளம் பிறைநறுங்கண்ணியராகிய இறைவன் சுரர்களுக்கு வேண்டியவனாய் அசுரர்களுக்கு வேண்டாதவனாகியும், அசுரர்களுக்கு வேண்டியவனாய் சுரர்களுக்கு வேண்டாதவனாகியும் இருப்பதின்றி யாவர்க்கும்வேண்டுவனவழங்கி, யாவரானும் வேண்டப்பட்டுக் கயிலையின்கண் நிகரற்று இருக்குந்தன்மையும் (2) அளவைப்பிரமாணங்களால் அளப்பதற்கரியனாயிருக்குந்தன்மையும் (3) தனது திருமேனி ஞானசொரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பரிசுத்தத்தன்மையுமாகிய மூவகைத்தன்மையும் உடையனாயிருக்கும் அவ்விறைவனைக் கயிலாயமானது தன்னிடத்துக்கொண்டிருத்தலால், ஐயரீற்றிருக்குந் தன்மையினாலும், அளப்பரும்பெருமையினாலும், மெய்யொளிதழைக்குந்தூய்மையினாலும் அபயன் திருமனத்தோங்கு திருக்கயிலாயநீள்சிலம்பு என்றார்.

இதனால் அரசர்க்கு வேதநெறி பகையைப்போக்குமெனவும், சைவநெறி அளப்பரும்பெருமையைத்தருமெனவும், பத்திநெறி பரிசுத்தமாகிய ஞானப்பிரகாசத்தையுண்டாக்குமெனவும், இஃதேபோல் இறைவன்வேதநெறியான் வரும் சுராசுரர்களுக்குப் பகையின்றி நிக்கிரகானுக்கிரகங்களைச்செய்கின்றவனெனவும், அருளினால் ஆகமந்தேயறிவாம் என்ற சித்தாந்தவாக்கியப்படி சைவநெறியில் வருவார்க்குத் தனது அருளைத் துணையாக்கித் தனது அளப்பரும்பெருமையை உணர்த்துவனெனவும், பத்திநெறியில் நிற்போர்க்கு அவர்நினைத்தவடிவோடு ஞானமயமாகிய திருமேனியுடையவனாய் வந்து அருள்புரிவானெனவும்விளக்கி, வேதநெறி சைவநெறி பத்திநெறி என்னுமூன்றால் அரசன் முறையே பகையைப்போக்கி, அளப்பரும்பெருமையைப்பெற்று, ஞானப்பிரகாசமுடையவனாவனென்றும், இறைவன் வேதநெறியான் சுராசுரர்களையும், சைவநெறியால் சிவஞானிகளையும், பத்திநெறியால் அன்பரையும் ஆளுவனென்றும் அறியுமுறைமை உணர்த்தியவாறுமென்க.

"வேதநெறி சைவநெறி பத்திநெறி வழாதவர் மெய் சிந்தைதான் அரனடிக்கே செலுத்தினராய்ச், சிவானுபவச்செல்வம் ஒங்கப், பந்தமாம்தொடக்கறுத்த திருத்தொண்டர்" களுடைய புராணத்தைச் சொல்லத் தம்மைத் தூண்டியது அரசர்பெருமானாராகிய அநபாயச்சோழரது திருமனமேயாதலின் அவர்மனத்துக்கு எம்மாற்செய்யப்படும் கைம்மாறியாதுளது. ஆகலின், ஒன்றோடும் உவமித்துச் சொல்லவொண்ணாத திருக்கயிலாயநீள்சிலம்பை 'செய்யகோலபயன் திருமனத்தோங்கும்' என்று யாம்புகழ்வதே யாமென்று சேக்கிழார்பெருமானார் கூறிமகிழ்ந்தனராமென்க. (கஉ)

உபமன்னிய முநிவர்சிறப்பு.

வேறு.

அன்ன தன்றிருத் தாழ்வரை யின்னிடத்
தின்ன தன்மைய னென்றறி யாச்சிவன்
தன்னை யேயுணர்ந் தார்வந் தழைக்கின்றான்
உன்ன ருஞ்சீ ருபமன் னியமுநி.

(எ - று.) நினைத்தற்கரிய அருட்சிறப்பினை யுடைய உபமன்னியமுநிவரென்னும் மஹாசைவ முநிவரானவர், மேலேகூறிய அருஞ்சிறப்பினையுடைய ஸ்ரீகயிலாயத்தின் அடிவாரத்தில், வேதசிவாகமங்களால் இன்னதன்மையனென்று அறியவொண்ணாதசிவன் தன்னையே அவனருளால் இன்னதன்மையனென்றுணர்ந்து, அவ்விறைவன் பால் தைலதாரைபோல் நீக்கமில்லாமல் எக்காலத்தும் அன்பு தழைத்திருக்கப்பெற்றவராயுள்ளவர் என்பதாம்.

உன்னருஞ்சீர் உபமன்னியமுநி அன்னதன் திருத்தாழ்வரையின்னிடத்து வேனக் கூட்டுக.

உபமன்னியர் சரியை கிரியாயோகமாகிய அழிவில்லாத தவங்களை இயற்றுவோர்க்குச் சாலோக சாமீப சாரூபம என்னும் பதமுத்திகளாகிய அழிவிலாப்பயன்களை அழிவில்லாமற்கொடுக்கும் பெரும்பதமாயுள்ளது ஸ்ரீகயிலாயம் எனவும், அங்குவசிப்பவர் அப்பதங்கட்கு உரியவர்களே எனவும் உணர்ந்து அங்குவசிக்கும் பெரும்பாக்கியத்தை இறைவன் அருளாற்பெற்று வாழ்கின்றவர் என்பார் - அன்னதன் திருத்தாழ்வரையின் இடத்து - என்றார். ஏனையவிசேடங்களை ஆசார்யபிரபாவம் கஉ-வதுபக்கத்தில் கூ-வது வரி முதலாகக்காண்க.

இதனால் உபமன்னியமுநிவர் பலதேவரோடு இறைவனையும் ஒருவனுகஎண்ணும் ஏனையமுநிவர்களைப்போலல்லாமல், சிவன்தன்னையே யுணர்ந்து ஆர்வந்தழைக்கின்ற உன்னருஞ்சீர் சைவமுநிவரெனவும், சிவனையே நினைக்கும் நெறியேயன்றி ஏனைய தேவர்கள் வசிக்கும் இடங்கள் எத்தகைச்சிறப்புடையனவேனும் அத்தகைச்சிறப்புகளை ஓர் பொருளாகமதியாது சிவபெருமான்வாழும் ஸ்ரீகயிலாயமே தாம் வாழும்இடமாக்கொள்ளும் நன்னெறியை உடையவரெனவுங் கூறப்பட்டன. (௧௩)

யாத வன்துவ ரைக்கிறை யாகிய
மாத வன்முடி மேலடி வைத்தவன்;
பூத நாதன் பொருவருந் தொண்டினுக்
காதி அந்தம் இலாமை அடைந்தவன்;

(எ - து) யதுகுலத்தில் வளர்ந்தவரும், துவாரகாபுரிக்குத் தலைவரும் மாதவரென்னுந் திருநாமம் உடையவருமாகிய கண்ணபிரான் முடிமேல், சிவதீக்ஷாகாலத்தில் தமதுதிருவடியை வைத்தஆசிரியர் சர்வபூதபதியாய் விளங்கும் பசுபதியினது ஞான யோகக்கிரியாசரியைகளாகிய ஒப்புயர்வற்ற திருத்தொண்டினுக்கு, ஆதியந்தம் இல்லாமையையுணர்ந்து, அதனை எப்பொழுதுஞ் செய்யுங்கடப்பாடுடையவர் என்பதாம்.

விசேடம் - ஆசார்யபிரபாவம் க௪ - பக்கம். கூ - வரி முதலாகக் காண்க.

இதனால் உபமன்னியமுநிவர் கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு ஆசிரியரெனவும், தன்னையறிவித்துத் தூன்தாளுச்செய்த இறைவனைப் பின்னை மறத்தல் பிழையாகலின் அப்பிழைக்கு ஆளாகாது எக்காலத்தும் அடிமைத்திறத்தை மறவாதியற்றும் ஞானசீலரெனவுங் கூறப்பட்டன. (௧௪)

அத்தர் தந்த அருட்பாற் கடலுண்டு
சித்தம் ஆர்ந்து தெவிட்டி வளர்ந்தவன்;
பத்த ராய முநிவர்பல் ஆயிரர்
சுத்த யோகிகள் சூழ இருந்துழி,

(எ - து) இறைவன்திருவுள்ளம் இரங்கிப் பாற்கடலாகிய பாலில் அருளாகிய சர்க்கரையைக் கலந்து உண்ணும்படிக் கொடுத்த அவ்வருட்பாலைத் தெவிட்ட உண்டு, பாற்குறைவற்று மனமகிழ்ந்து வளர்ந்தவராகிய உபமன்னியமுநிவர், சிவபத்தியிற் சிறந்தவர்களாகிய பல்லாயிரமுநிவர்களும், நல்லசிவயோகநெறியில்நிற்கும் சிவயோகிகளும், தம்மைச்சூழ்ந்திருக்கத் தாம் நடுவேயிருந்தசமயத்தில் என்பதாம்.

விசேடம்-ஆசார்யபிரபாவம் கரு - வது பக்கம் கக-வரிமுதலாகக் காண்க.

இம்முநிவர் பாலுண்டசிறப்பினை "பாலுக்குப்பாலகன் வேண்டியழுதிடப் பாற்கடல் ஈந்தபிரான்." என்ற திருப்பல்லாண்டு, சிவரகசியம் அம்சம் ௪, கோயிற்புராணம் வியாக்ரபாதச்சருக்கம்,காஞ்சிப்புராணம் தான்றோன்றீச்சுரப்படலம்இவைகளிற்காண்க.

இதனால் உபமன்னியமுனிவர், இறைவனருள்பெறவந்த காரணமும், அக்காரண முணர்ந்தமுனிவரும் யோகிகளும் இறைவன் அருட்டிறத்தைத் தாம் அவர்பாற் பெறுவதற்காகச் சூழவிருந்த காரணமுங் கூறப்பட்டன. (கரு)

சுந்தரமூர்த்திகள் கயிலாயத்தை நோக்கிவரும் சிறப்பு.

அங்கண் ஓரொளி ஆயிர ஞாயிறு
பொங்கு பேரொளி போன்றுமுன் தோன்றிடத்
தங்கு மாதவர் சூழ்ந்திருந் தாரெலாம்
"இங்கி தென்கொல் அதிசயம்" என்றலும்,

(எ - து) (பல்லாயிரமுனிவர்களும், சிவயோகிகளும் தம்மைச்சூழ்ந்திருப்பத் தென்றிசையைநோக்கி உபமன்னியமுனிவர் இருக்கும்) அப்பொழுது, ஆயிரஞ்சூரியர்களுடைய குறையாதோங்கும்பேரொளியெல்லாம் ஓரொளியாய்த்திரண்டு ஒளிர்வதுபோல் ஜோதியொன்றுமுன்தோன்ற (யாதொருதோற்றமும் அற்று, உபமன்னியமுனிவரது திருவாக்கினின்றும் வெளிவரும் சிவஞானபோதத்தோற்றத்தையே கண்டுகளிக்கும் தூய்மையுடையவராய்ச்) சூழ்ந்திருந்தமாதவமுடைய * அம்முனிவரும்யோகிகளுங்கண்டு, ஆசிரியரைநோக்கி ஐயமே! நமதுகண்கள் கூசுதலுடைய இன்று இப்பொழுது காணப்பட்டஇவ்வொளி எவ்வொளி? இஃது என்ன அதிசயம்? இவ்வதிசயம் என்றும் கண்டறியாத அதிசயம்! என்று கேட்கவும் என்பதாம்.

இதனால் உபமன்னியமுனிவரைச் சூழ்ந்திருந்தமுனிவர் முதலாயினோர் சுந்தரமூர்த்திகளுடைய திருமேனி அகண்டாகாரதேஜோரூபமாய்த்தோன்ற அச்சோதி இதுவாமென்றறிந்துகொள்ள ஆசிரியரைநோக்கி வினவினரெனக் கூறப்பட்டது. (சசு)

அந்தி வான்மதி சூடிய அண்ணல்தாள்
சிந்தி யாஉணர்ந் தம்முனி "தென்திசை
வந்த நாவலர் கோன்புகழ் வன்தொண்டன்
எந்தை யார்அரு ளால்அணை வான்" என,

(எ-து) (இங்கு இதென்கொல் அதிசயம் என்று முனிவர்முதலாயினோர் உபமன்னியமுனிவரைக்கேட்க) அம்முனிவர் அந்திப்போதில் தோன்றும் தேய்ந்துபோதலை யறியாத ஓர்கலையையுடைய சந்திரனைச் சடைமுடியின்கண் சூடிய இறைவனது சர்வஜ்ஞதையாகிய அருட்குணத்தைச் சிந்திக்கவும், நாம் காணும் இவ்வொளி திருக்கயிலையிலிருந்த ஆலாலசுந்தரர் என்னும்ஒளியாம். இவ்வொளியாகிய சுந்தரப்பெருமானேநம் சிவபெருமானார் ஆணைதடுப்பதற்கஞ்சி, அவ்வாணையாகிய அருள்வழியே தென்றிசைநோக்கிவந்த "நாவலர்கோன்" என்று நாவினது செல்வியின் திருவருள்பெற்றவரால் நாவரசப்புகழ்ப் பெற்று அத்திசைக்கண் வாழ்ந்திருந்து, இன்று தமதிருப்பிடமாகிய ஸ்ரீ கயிலாய வாழ்க்கையைக்கருதிக் கயிலாயநாதனது உத்தரவை நாட, நாடியவண்ணமே, அந்நாதனும் உத்தரமளிக்க இவ்வுத்தரதிசையைநோக்கி வருகின்றார் என்றுணர்ந்து என்பதாம்.

அம்முனி அந்திவான்பிறைசூடிய அண்ணல்தாள்சிந்தியா தென்றிசைவந்த * * * என உணர்ந்து எனக்கூட்டுக.

இதனால் சுந்தரமூர்த்திகளுடைய திருமேனியின்பேரொளி, தங்கமாதவருடைய கண்ணொளிகட்கு அடங்காத ஆயிரஞ்சூரியர்போன்று பிரகாசித்ததென்றும், உபமன்னியமுனிவருடைய அறிவொளிக்கு என்றும்காணப்பெறாத அகண்டாகார தேஜோரூபமாய்ப் பிரகாசித்ததென்றும், அங்ஙனமான சிவதேஜோரூபம் சிவனருளைச் சிந்தித்துணரவேண்டியதன்றி தனது ஞானசிந்தனையால் உணரக்கூடாதாகலான் அவ்

---

* இதனை "மந்திரமா முனிவரிவனாரென" எனவரும் திருநொடித்தான்மலைத் தேவாரத்திற் காண்க.

வுண்மையுணர்ந்த அம்முநிவர் அருட்சிந்தனையைக்கொண்டு அவ்வொளியைச்சிந்தித்தன ரென்றும், அவ்வருட்சிந்தனையால் அவ்வருள் ஆலாலசுந்தரவடிவங்கொண்டு தென்திசையிற்சென்று அருளாகியதன்னை உயிர்களெல்லாம் பெற்றுவாழ அன்பினைப்பிரகாசப்படுத்தித் தன்னையுடையானாகிய இறைவனை அணையவருகின்றதென்றுங் கூறப்பட்டன.

எனவே, சடத்தன்மையுடையகண்ணொளியினாற்காணப்படும் ஒளியுமன்று, சித்துத்தன்மையுடைய அறிவொளியினாற்காணப்படும்ஒளியுமன்று, சடவொளியையும் சித்தின் ஒளியையும் பிரகாசிக்கச் செய்யவல்ல அருளொளியேசுந்தரமூர்த்திகளுடைய திருமேனியினொளியென்று அறிவுறுத்தியவாறும்.

அன்றியும் சிந்தியாவுணர்ந்து என்றதனானும் கட்புலனாற்காணப்படும்தடத்தசிவத்தினுடைய ஒளிபோன்றதன்று, ஞானசிந்தனையாற்காணப்படும் சொரூபசிவத்தினுடைய ஒளியேயாமென்று அறியக்கிடக்கின்றது. (கஎ)

கைகள் கூப்பித் தொழுதெழுந் தத்திசை
மெய்யில் ஆனந்த வாரி விரவிடச்
செய்ய நீள்சடை மாமுநி செல்வுழி
ஐயம் நீங்க வினவுவோர் அந்தணர்.

(இ - ள்) (சுந்தரமூர்த்திகளாகிய ஒளியைக்கண்ட அத்தென்திசையைநோக்கி,) இருகரங்களையும் சிரமேற்கூபபித்தொழுது, மீண்டும் அவ்வொளிப் பெருமானைக்காணும் ஆசையாலெழுந்து, என்றும் அனுபவித்தறியாத ஆனந்தவாரி தமது உடம்பெல்லாம் நிரம்பி அவர்பாலுந்தவிரைந்து செவந்த நீண்டசடையினையுடைய அம்முநிவர் செல்லும்பொழுது, ஒளிகண்டு அதிசயமுற்றிருந்த அந்தணர்கட்கெல்லாம் தென்திசைக் கண் கண்டவொளி, இன்னவொளியென்று அறியவாராமையாலெழுந்த ஐயத்தோடு, இன்று இம்முநிவரிடத்துக் காணப்படும் இவ்வாசைக்கோலம் நாம் என்றுங்கண்டிலோம் என்னும் ஐயமும்மேலிட்டு, இவ்விரண்டனுள் இவர்பாலுண்டாகிய இவ்வையத்தை முன்னர் நீக்கிக்கொள்வாமெனஎண்ணி முநிவரெல்லாம் வினவுவாராயினர் என்பதாம்.

இம்மூன்றுபாடல்களுக்கும் விசேடம் - ஆசாரியபிரபாவம் உஉ-வதுபக்கம் கஎ-வரி.

இக்கருவல் தேஜோரூபியாகிய சுந்தரமூர்த்தி இறைவனது திருவருளுருவமென்றும் அவ்வருளுருவம் உலகில் ஆன்மாநிலையினின்று ஆன்மாக்களுடைய நிலையெல்லாங் காட்டியதென்றும் இறைவன் ஆன்மாக்களையாளுமுறையெல்லாம் அவர்பாற்காட்டினனென்றும் உபமன்னியர் உணர்ந்து ஆச்செயலை யானுணரப்பெற்றேனேயென்று பரவசராக முநிவர்கள் அவரது அரியசெயலைக்கண்டு ஐயத்தின்மேல் ஐயங்கொண்டு வினவத்தொடங்கினரென்றுங் கூறப்பட்டன. (கஅ)

"சம்பு வின்அடித் தாமரைப் போதலால்
எம்பி ரான்இறைஞ் சாயிஃ தென்" எனத்
"தம்பி ரானைத்தன் உள்ளம் தழீஇயவன்
நம்பி ஆரூரன் நாம்தொழும் தன்மையான்"

(எ - து) எங்கள்பிரானாராகிய உபமன்னியமுநிவரே! தேவரீர் உமது அத்தனாகிய சம்புவினது திருவடித்தாமரையை வீழ்ந்து வணங்குவதல்லது மற்றொருவரது அடியை வணங்ககிலீர், அச்சிலமுடையஅடிகள் இன்று யாவருடையஅடியைக்கண்டு அடிக்கடியும் வணங்குகின்றீர்! இது என்ன அதிசயம்! இது என்றுங்கண்டறியாத அதிசயமன்றோ என்று வினவ, கடற்பாலுண்டமுநிவர், ஐயங்கொண்ட ஐயன்மார்களை நோக்கி, ஈண்டு காணப்பட்ட அகண்டாகாரப்பேரொளியார்தனக்குமேலொரு பிரானையறியாத தம்பிரானைத் தமது உள்ளத்தால் தழுவப்பெற்றபேராளனர். ஆகலான் அவர் நம்மால் வணங்கப்படும் தெய்வத்தன்மையுடையவரே என்பதாம். (கக)

என்று கூற இறைஞ்சி இயம்புவார்:—
"வென்ற பேரொளி யார்செய் விழுத்தவம்
நன்று கேட்க விரும்பும் நசையினோம்
இன்றெ மக்குரை செய்தருள்" என்றலும்,

(எ - து) தெய்வத்தன்மையுடையவர் என்றுசொல்லவும், அவ்வந்தணர்கள், சம்புவினது திருவடியையன்றி ஏனையோரது அடியிற்படாதமுடியையுடைய முனிவரது அடியைவணங்கிச் சொல்லுவார்கள்:—சூரியர்களது ஒளியைவென்ற பெருஞ்சோதி வடிவாய்க் காணப்படும் இவர், பூவுலகின்கண் சென்றுசெய்தசெயலெல்லாம் தவச்செயலாமேயன்றி அவச்செயலாகா! ஆகலான் அந்தமேன்மையான செயலை நன்றாய்க் கேட்க விருப்பமுடையோமாயிருக்கின்றோம். அதனை இப்போது சொல்லி அருள்வீராக என்றுசொல்லவும் என்பதாம்.

இவ்விருபாடலுக்கும் விசேடம் - ஆசார்யபிரபாவம் ௩௬-வது பக்கம் ௩௭-வதுவரி.

சம்புவின் அடித்தாமரைப்போதலால் வணங்காத வீறுபாடுடைய தங்கள் ஆசிரியர் நம்பியாரூரர் நாம்தொழுந்தன்மையார் என்றதற்கியல அவர் அகண்டாகாரப்பேரொளிப் பிழம்பாய்க் காணப்பெற்றமையான், இத்தன்மையுடைய இவர் பூவுலகிற்சென்று செய்யும் தவமும் ஒன்றுளதோ. அதனை நாங்கள் அறியோம். ஆகலான் அந்தவிழுத்தவத்தை நாங்கள்அறிய மிக்கஆவலுடையவராக இருக்கின்றோம் அவ்வவாவுக்கேற்ப நானையென்னது இப்பொழுதே அவர்செய்தவிழுத்தவம் உரையாகும் (பொருளாகும்) வண்ணம் அருளல்வேண்டுமென்று முனிவர்கள் பிரார்த்தித்தமையை இதனால் கூறப்பட்டது.(௨௰)

சுந்தரமூர்த்திகளது வரலாறு.

உள்ள வண்ணம் முநிவன் உரைசெய்வான்:—
"வெள்ள நீர்ச்சடை மெய்ப்பொரு ளாகிய
வள்ளல் சாத்து மதுமலர் மாலையும்
அள்ளு நீறும் எடுத்தணை வானுளன்:—

(எ - து) பேரொளியார்செய் விழுத்தவம் அருளென்று சொல்லவும், அதற்கிசைந்து முநிவர் நடந்தவண்ணம் சொல்லுகின்றார். முநிவர்காள் ! இப்பேரொளியையுடையார், இக்கயிலாயத்தின்கண் கங்காதரனாய் சடாதரனாய் எவ்வுருவமுங்கடந்த மெய்ப்பொருளாய் எழுந்தருளியிருக்கும் வள்ளலார் திருமேனியில் சாத்துதற்குரியனவாகிய அள்ளத்தகும் திருநீற்றையும், தேன்நிறைந்த மலராற்றொடுக்கப்படும் மாலையினையும் தமதுதிருக்கரத்தில் எடுத்து அணையும் தகைமைவாய்ந்தவராய் ஒருவருளர் என்பதாம்.

விசேடம் - ஆசார்யபிரபாவம் ௩௩-வது பக்கம் ௨௰-வரி முதலாகக் காண்க.

இவ்வாறு திருப்பாட்டான் முநிவர்கள் உரையாகும் வண்ணம் சொல்லவேண்டுமென்று வேண்டினாராகலின் உபமன்னியரும் ஆரூரரது அருள்ஞானச் செயல்முழுவதும் உள்ள (நடந்த) வண்ணமாகக் கூறினாரென்று கூறப்பட்டது.

உள்ளவண்ணம் முநிவர் உரைசெய்வார் எனவே ஆரூரர்பால் இறைவன் நிகழ்த்தியசெயலில் முடிந்தவுண்மை எதுவோ அதுவேதான் அவ்விறைவனது திருவுளத்திலுள்ள உள்ளவண்ணமும், அவ்விறைவனால் கூறப்பட்ட வேதசிவாகமங்களில் உள்ள வண்ணமும் ஆமென்றுகூறினாரென்றலுமாம். இவ்வுண்மை சித்தாந்தசைவப்பற்றுடையராய் அவ்வழியான் அருளைப்பெற்றும் ஆற்றலுடையார்க்கே உள்ளவண்ணம் விளங்குமென்க. இவ்வுண்மைதோன்றவே பேரொளியார்செய் விழுத்தவம் என்றார்.

இங்ஙனம் இவ்வாறு திருப்பாட்டான் தொகுத்தோதினவற்றையே இப்புராணத்தின் முதல் இடை கடைகளில் விரித்துக்கூறியிருக்கின்றாராகலின் அவ்விரிமுகத்தானும் விழுத்தவம் விளங்குமென்க. (உக)

அன்ன வன்பெயர் ஆலால சுந்தரன்;
முன்னம் ஆங்கொரு நாண்முதல் வன்றனக்
கின்ன ஆமெனும் நாண்மலர் கொய்திடத்
துன்னி னான்நந் தனவனச் சூழலில்;—

(எ - து) சமீபத்தில் இருப்பவர் என்றுசொல்லிய அம்மூர்த்திகளது திருநாமம் ஆலாலசுந்தரரென்று சொல்லப்படும். அவர் இக்கயிலையில் வாழ்ந்திருக்குநாளில் ஓர் நாள், இறைவனுக்கு இனியவாயும் ஆகமங்களில் இன்னஇன்ன மலர்கள் ஆகுமென்று சொல்லப்படுவனவாயும் உள்ள அன்றலர்ந்தமலர்களைப்பறிக்க இக்கயிலையின்கண் உள்ள நந்தனவனத்தில் சென்றனர் என்பதாம்.

விசேடம் - ஆசார்யபிரபாவம் - சஅ-வதுபக்கம் அ-வதுவரி. (உஉ)

அங்கு முன்னமை ஆளுடை நாயகி
கொங்கு சேர்குழற் காமலர் கொய்திடத்
திங்கள் வாள்முகச் சேடியர் எய்தினார்;
பொங்கு கின்ற கவினுடைப் பூவைமார்:—

(எ - து) ஆலாலசுந்தரமூர்த்திகள் அந்த நந்தனவனத்திற் போவதற்குமுன்னமே, சந்திரனையொத்து ஒளிவீசும் முகத்தினையும், அதிகரித்தலைமேற்கொண்ட அழகினையும் உடையமங்கையராகியசேடியர்கள் எம்மைஆளுடைநாயகியாரது இயற்கை மணங்கமழும் கூந்தலுக்கு அணியத்தகும் மலர்களைப்பறிக்க நாடோறும் வருவதுபோல் அன்றும் வந்தனர் என்பதாம்.

அங்குமுன் திங்கள் வாண்முகம் பொங்குகின்ற கவினுடைப்பூவைமார், எமை ஆளுடைநாயகி கொங்குசேர்குழற்கு ஆமலர்கொய்திட எய்தினார் எனக்கூட்டுக.

விசேடம் - ஆசார்யபிரபாவம் சகூ-வது பக்கம் கரு - வதுவரி. (உங)

அந்த மில்சீர் அநிந்திதை ஆய்குழல்
கந்த மாலைக் கமலினி என்பவர்;
கொந்து கொண்ட திருமலர் கொய்வுழி
வந்து வானவர் ஈசர் அருளென,

(எ - து) தேவதேவனாகிய இறைவனது அருளென்று சொல்லத்தக்க அழிவில்லாத அழகினையுடைய அநிந்திதை என்பவரும், இதுகூந்தலோ மேகமோ என்று ஆராய்தற்கு இடங்கொடுக்கும் நறுமணங்கமழும் மலர்மாலையையணிந்த கூந்தலையுடைய கமலினி என்பவரும்வந்து, கொத்துக்கொத்தாயுள்ள அழகியமலர்களைக் கொய்துகொண்டிருந்தனர். அச்சமயத்தில் என்பதாம்.

வானவர் ஈசனருளென, அந்தமில்சீர் அநிந்திதை, ஆய்குழற் கந்தமாலைக் கமலினி என்பவர் வந்து, கொந்துகொண்ட திருமலர் கொய்வுழிஎனக் கூட்டுக. (உச)

மாத வம்செய்த தென்திசை வாழ்ந்திடத்
தீதி லாத்திருத் தொண்டத் தொகைதரப்
போது வார்அவர் மேன்மனம் போக்கிடக்
காதல் மாதரும் காட்சியில் கண்ணினார்;

(எ - து.) எத்திசைகளும் செய்தற்கரிய பெரியதவத்தைச்செய்த தென்திசையானது வாழ்ந்திடவும், (அத்திசையின்கண் வாழும் மெய்யடியார்களெல்லாம் உய்யும்வண்ணம்) குற்றமற்ற திருத்தொண்டத்தொகையை அவர்கட்குக் கொடுத்தருளவும், பூவுலகிற்கு வரவேண்டிய காரணராயிருக்கின்ற ஆலாலசுந்தரர், அவ்விருமங்கையர்மேலும் மனத்தைச்செலுத்த, அம்மங்கையரும் அவரைக்கண்டு அவரது திருமேனியில் ஆசையுடையவர்களாய் அம்மூர்த்திகளையே காணுங்கண்களை யுடையவராயினர் என்பதாம்.

இவ்விரண்டுபாடலின் விசேடம் ஆசார்யபிரபாவம் ருஉ-வதுபக்கம் கா-வதுவரி ()

முன்னம் ஆங்கவன் மொய்ம்முகை நாண்மலர்
என்னை யாட்கொண்ட ஈசனுக் கேய்வன
புன்ம லர்கொய்து செல்லப் பனிமலர்
அன்னம் அன்னவ ருங்கொண் டகன்றபின்,

(எ - து) அங்குமாதர்மேல் மனத்தைப்போக்கிய அவ்வாலாலசுந்தரர், மலர்போன வழியே அவர்பால் போகாமல் என்னையாளாகக்கொண்ட இறைவனுக்குப் பொருந்துவனவாகிய நெருங்கிய அரும்புகளையும் அன்றலர்ந்த பலமலர்களையும் கொய்துகொண்டு முன்செல்ல அவர்போனபின்னர் அன்னப்பறவைபோன்ற அவ்விருமங்கையரும் தமதுதேவியாருக்குரிய தேனிறைந்துளிர்ந்திருக்கும் பலமலர்களைப் பறித்துக்கொண்டு சென்றபின்னர் என்பதாம்.

ஆங்கவன் என்னையாட்கொண்ட ஈசனுக்கு ஏய்வனமொய்ம்முகை நாண்மலர்கொய்து முன்னம்செல்ல, அன்னமன்னவரும் பனிமலர் பன்மலரும் கொண்டு எனக்கூட்டுக.

விசேடம் - ஆசார்யபிரபாவம் ருக-வதுபக்கம் எ - வதுவரி. (உசு)

ஆதி மூர்த்தி அவன்திறம் நோக்கியே
"மாதர் மேன்மனம் வைத்தனை தென்புவி
மீது தோன்றியம் மெல்லிய லாருடன்
காதல் இன்பங் கலந்தணை வாய்" என,

(எ - து) ஆதிமூர்த்தியாகிய இறைவன், ஆலாலசுந்தரரது வன்திறத்தைக்கண்டு, அம்மூர்த்தியை நோக்கிச் சுந்தரா! எமதுதேவியினுடைய சேடியர்கள்மீது மனத்தை வைத்தனை, ஆகையால் நீ மனத்தை வைத்தபடியே அவர்களிடத்துண்டாகும் இன்பத்தை அவர்களுடன்கலந்து அனுபவிக்கவேண்டியிருப்பதால் அவர்களோடு தென்திசைக்கண்சென்று அங்கு லீலாவிநோதமாயிருந்து மீண்டுவருவாயாக என்று கட்டளையிட்டனர் என்பதாம்.

விசேடம் ஆசார்யபிரபாவம் ருக-வதுபக்கம் உக-வதுவரி. (உஎ)

சுந்தரமூர்த்திகள் தடுத்தாளவேண்டல்.

கைகள் அஞ்சலி கூப்பிக் கலங்கினன்;
"செய்ய சேவடி நீங்கும் சிறுமையேன்
மையல் மானுட மாய்மயங் கும்வழி
ஐய னேதடுத் தாண்டருள் செய்" என,

(எ - து) ஆலாலசுந்தரர் அக்கட்டளையைக் கடப்பதற்கஞ்சி இறைவன்முன்னே இருகரங்களையும் அஞ்சலியாகச் சிரமேற்குவித்துநின்று மனங்கலங்கினவராய் என்னையனே! உனது செம்மைதரும் திருவடியை நீங்கிச்செல்லும் சிறியேனாகிய யான் பிரபஞ்சமயக்கத்துட்பட்டுழலும் மானுடரைப்போல் மானுடனாய் யான் அங்குமயங்கும்பொழுது, நீ என்னைத் தடுத்து ஆண்டு அருள்செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க என்பதாம்.

மையல்மர்ன் இடமாய் மயங்கும்வழி எனக்கொண்டு மயக்கத்தைச்செய்யவல்ல பூலோகமங்கையைக்கூடு (மணங்கொள்ளு)ங்காலத்து எனப்பொருள்கொள்க.

விசேடம் ஆசார்யபிரபாவம் ௬௨-வது பக்கம் ௧-வதுவரி முதலாகக் காண்க. (௨௮)

அங்க ணாளன் அதற்கருள் செய்தபின்
நங்கை மாருடன் நம்பிமற் றத்திசை
தங்கு தோற்றத்தில் இன்புற்றுச் சாரும்" என்
றங்க வன்செய லெல்லாம் அறைந்தனன்.

(எ - து) அப்போது ஆலாலசுந்தரர் தடுத்தாண்டருள்செய்யவேண்டுமென்ற வேண்டுகோளுக்குக் கருணைநோக்குடைய இறைவன், சுந்தரரைநோக்கி, உனது வேண்டுகோளின்படியே செய்கின்றேமென்று அனுக்கிரகஞ்செய்தபின்னர், நம்பியாகியசுந்தரர் அநிந்திதை கமலினி என்பவரோடும் மானுடசரீரியாய்த் தென்திசையில் தங்கத்தகும் மானுடசரீரிகள் துன்பத்தை நீங்காதனுபவித்தல்போல் அனுபவிக்காமல் பேரின்பத்தைப்பொருந்தி, சிவயோகச்செல்வராய் வாழ்ந்து, இப்பொழுது யாமெல்லாங் காணச் சோதிசொரூபராய் யானைமீதெழுந்தருளி "தானெனைமுன்படைத்தான்" என்னும் திருப்பதிகத்தை நாவாரவோதிக்கொண்டு ஆனந்தபரவசத்தராய்த் தமது தோழராகிய சேரர்பெருமானோடு வருகின்றார் என்று அவரது திருவருட்செயலெல்லாம் சொல்லி முடித்தனர் என்பதாம்.

அங்கணாளன் அதற்கு அங்கு அருள்செய்தபின் எனக்கூட்டுக.

விசேடம்-ஆசார்யபிரபாவம் ௭0-வது பக்கம் ௧௪-வது வரி முதலாகக்காண்க. (௨௯)

முனிவர்கள் தென்திசையின் சிறப்பை வினுதல்.

அந்த ணாளரும் ஆங்கது கேட்டவர்
"பந்த மானுடப் பாற்படு தென்திசை
இந்த வான்திசை எட்டினும் மேம்பட
வந்த புண்ணியம் யாதெ"ன மாதவன்,

(எ - து.) (இவ்வதிசய அருட்செயலைக்கேட்டவராகிய) அரபத்தர்முதலிய அந்தணாளர்களும், இவ்வுலகிற்காணப்படும் எட்டுத்திசையும் பந்தவசப்பட்டிருக்கும் மானுடர்கள் வசிக்கும் இடமாகவே யிருப்பதன்றி தென்திசைமாத்திரமன்று அங்ஙனமிருக்க, ஆலாலசுந்தரர் ஏனைத்திசைகளைவிட்டுத் தென்திசைக்கு வரும்வண்ணம் இறைவன் கட்டளையிட்ட காரணம் என்னை? அத்திசைமேம்படவந்த புண்ணியம்யாது? என்றுகேட்க, அதற்கு உபமன்னியமுநிவர் (கூறுகின்றார்.) என்பதாம்.

விசேடம் - ஆசார்யபிரபாவம் ௭௨-வது பக்கம் ௨௧-வது வரி. (௩0)

உபமன்னியர் தென்திசையின் சிறப்பைக்கூறல்.

"பொருவ ரும்தவத் தாற்புலிக் காலனும்
அருமு னியெந்தை அர்ச்சித்தும் உள்ளது
பெருமை சேர்பெரும் பற்றப் புலியூரென்
றொருமை யாளர்வைப் பாம்பதி ஓங்குமால்;

(எ - து.) முநிவர்காள்! அத்தென்திசையில் ஒருநெறிய மனம்வைத்து உணரும் ஞானசம்பந்திகளாகிய பெரியோர்களுக்கு ஓர்வைப்பாயுள்ள பெரியக்ஷேத்திரமொன்று மேலோங்கிப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. அந்தக்ஷேத்திரமானது, ஒப்பற்றதீவத்தினால் சிவபெருமானை யருச்சிக்கும் அர்ச்சனையே தாம்பெறும்பேறாக எண்ணி இறைவனால் புலிக்காலராகிய முநிவர்களிற்சிறந்த ஏமதுதந்தையினால் அர்ச்சனைசெய்யவும்

பெற்றுள்ளது. அந்தக்காரணத்தினால் பெருமைபொருந்திய பெரும்பற்றப்புலியூரென்னும் ஓர்திருநாமமும் பெற்றுள்ளது என்பதாம்.

ஒருமையாளர் வைப்பாம்பதி ஓங்கும் பொருவருந்தவத்தால் எனக்கூட்டுக.

யோகத்தைப்பெற்று கூத்தையும், ஞானத்தைப்பெற்று அக்கூத்தில்விளையும் ஆனந்தத்தையும் முநிவரெல்லாம் காண்பவராயிருக்க, இம்முநிவர் புலிக்காலைப்பெற்று பூக்களைப்பறித்து அருச்சித்து வழிபடுதலாகிய கிரியையினால் ஊனக்கண்ணால் கூத்தையும், ஞானக்கண்ணால் அக்கூத்தில் விளையும் ஆனந்தத்தையுங்கண்டு தாங்கண்டதுபோல் ஆன்மாக்களெல்லாங்கண்டுகளிக்க இறைவனை அனவரதமும் தாண்டவம்புரியச் செய்தனராகலின் புலிக்காலன் எனவும், பொருவருந்தவத்தார் எனவும், அருமுநிஎனவுங் கூறினார். புலிக்காலை பெற்றவராகிய வியாக்கிரபாதர், சிவலோகமுதலிய பெரும்பதங்களைப் பற்ற அருச்சனை வழிபாட்டைப்பற்றாது இத்திருவம்பலத்தையே பெரும்பற்றாகப் பற்றிவாழ்வதற்கே யாகலின்—பெருமைசேர் பெரும்பற்றப்புலியூர்—என்றார். சிவசாயுஜ்யத்தைப் பெறுதற்குரிய சிவஞானத்தோடு ஒருமைபெற்ற சிவஞானிகள் தமதுநடனத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் தன்னோடு அநந்நியமாய்க் கலந்துவாழும் பேற்றைத்தருதலின்—ஒருமையாளர் வைப்பாம்பதி யோங்கும்—என்றார்.

வினையவிசேடங்களை ஆசார்யபிரபாவம் - கூவதுபக்கம், கரு-வதுவரி (௩௧)

அத்தி ருப்பதி யின்நமை ஆளுடை
மெய்த்த வக்கொடி காண விருப்புடன்
நித்த னீடிய அம்பலத் தாடுமத்
தித்தி றம்பெற லாந்திசை எத்திசை:

(இ - து) அந்தப் பெரும்பற்றப்புலியூரென்னும் திருப்பதியில், நம்மை ஆளாகவுடைய மெய்ம்மைபொருந்திய தவக்கொடியாகிய சிவகாமசுந்தரியார்காண ஆசையுடன் அம்பலத்தின்கண் எக்காலத்தும் அனவரததாண்டவம்புரிகின்றனர். ஆகலான் இவ்வகைத்தான திறத்தைப்பெறத்தக்கதாகிய திசை இத்தென்திசையன்றி வேறு எந்தத் திசையிருக்கின்றது என்பதாம்.

பஞ்சகிருத்திய காரணியாகிய பராசத்தியைத் தன்னுள் அடக்கித் தானேதானாய் ஆனந்தத்தாண்டவஞ்செய்யாது, ஆனந்தியாகியசித்து ஓர்முதலாய்நின்றுகாணவும், ஆனந்தனாகியதான் ஓர்முதலாய் நின்றாடவுமாய் விளங்கும் இவ்வானந்தக்காட்சியை அகோரமாகியதுன்பஞ்செய்யவல்ல யமவாதனையைக்கடக்க அறியாது சுற்றுமுற்றும்பார்த்து அலறுகின்ற ஆன்மாக்களுக்குக்காட்டி அவர்கள் தன்னைநோக்கிஅந்தக்கோரத்தினின்றும் நீங்கித் தனது ஆனந்தநிர்த்தனத்தில் மூழ்கச்செய்யவுமாகிய திறத்தைப்பெற்றது தென்திசையேயாகலான்—கொடிகாண அம்பலத்தாடும் இத்திறம்பெறலாம் திசை எத்திசை என்றார். உமாதேவியார் ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் அன்னையாகிக்காக்குந்தொழிலை மேற்கொண்டிருப்பவராகலின் தாமென்றும் அசைவறநின்று முத்திக்கெல்லையாகிய குஞ்சிதபாதத்தை ஆன்மாக்கள்காண தனதுநாயகனை என்றும் அசைவித்து வருகின்றாராகலான்—நமையாளுடை மெய்த்தவக்கொடிகாண விருப்புடன் நித்தனீடிய அம்பலத்தாடும்—என்றார். அன்னையானவள் தமதுமக்களைக்காக்குந்தொழிலில் என்றும் நிற்றலே உண்மைத்தவமாகலின் - மெய்த்தவக்கொடி - என்றார். நடராஜனைப்போல் ஆன்மாக்களும் நித்தராகலான் நித்தன் அம்பலத்துநீடி ஆடும்என்றார். இதனால் நடராஜன்என்றும் நடனஞ்செய்யுங்காரணங் கூறப்பட்டது. (௩௨)

பூதம் யாவையின் உள்அலர் போதென
வேத மூலம் வெளிப்படும் மேதினி
காதன் மங்கை இதய கமலமாம்
மாதொர பாகனார் ஆரூர் மலர்ந்ததால்;—

(எ - து.) எல்லாவுயிருள்ளும் மலர்ந்திருக்கும் இருதயகமலம் போல வேதமூலப் பொருளாய் வெளிப்படும் வன்மீகநாதன் தோன்றும், விருப்பத்தைத்தருகின்ற பூமிதேவி யின் இருதயகமலமாகிய தியாகேசனுடைய ஆரூரானது அத்தென்திசையில் விளங்கு கின்றது என்பதாம்.

வேதமூலம் என்றது—புற்றிடங்கொண்ட பெருமான். எனவே வேதம்—புற்று, மூலம் - அவ்வேதமாகியபுற்றை இடமாயுள்ள இறைவன் என்றும். மாதோர்பாகனூர் ஆரூர் என்றது - தியாகேசன் ஆண்டதிருவாரூர். எனவே தியாகேசனை "அமரர் நாடாளாதே ஆரூராண்ட" என்று கூறிய தேவாரத்தா னறிக.

இதனால் மாதொருபாகன் இடங்கொண்டிருக்கும் ஆன்மாக்கள் இருதயகமலம் போல் வேதமூலமாய் விளங்கும் புற்றிடங்கொண்ட பெருமான் வீற்றிருக்கும் பூதேவியின் தயகமலமாகிய திருவாரூரை—தென்திசை உடைத்தென்று கூறப்பட்டது. (கூகூ)

எம்பி ராட்டிஇவ் வேழுல கீன்றவள்
தம்பி ரானைத் தனித்தவத் தால்எய்திக்
கம்பை யாற்றில் வழிபடு காஞ்சிஎன்
றும்பர் போற்றும் பதியும் உடையது;—.

(ப - து.) எம்பெருமானது தேவியாரும், இந்த எழுலகங்களைப் பெற்றவருமாகிய காமாக்ஷிதேவியார், அரியதவத்தினால் ஏகாம்பரநாதரென்னுந்தலைவரையடைந்து, கம்பா நதிக்கரையில் பூசித்து வழிபடும் தேவரெல்லாம்போற்றும் காஞ்சியென்னும் ஓர்திருப் பதியையும் அத்தென்திசை தன்னிடத்தில் உடைத்தாயிருக்கின்றது என்பதாம்.

சத்திகளுக்கெல்லாம் முதன்மையான பராசத்தியாகிய லளிதாதேவிஎன்பார் - ஏழு லகீன்றவள் - என்றும், அப்பராசத்தியால் பூசிக்கப்பட்ட பெருமான் பரசிவமேயென் பார் - தம்பிரான் - என்றும், அப்பராசத்தியே சைவதவத்தின்சிறப்பும் சிவார்ச்சனை வழிபாட்டின் சிறப்பும் தோன்ற தவகோலங்கொண்டு வந்தாள் என்பார் - தனித்தவத் தால் எய்தி கம்பையாற்றில் வழிபடும்—என்றும் கூறினர். இதனை "முதிரமங்கை தவஞ் செய்தகாலமே முன்புமங்கை தவஞ்செய்த காலமே" எனவரும் மூன்றாந்திருமுறை யானும், காஞ்சிப்புராணம் திருவேகம்பப்படலத்தானும் அறிக.

இறைவனைக் கூடுவதற்கான தவச்செயல் இதுவெனவும், இது ஒப்பற்ற தவச்செய லாதலால் இறைவனது கருணை வெள்ளமும் மிகப்பெருகி விரைந்துவருமெனவும், அவ் வெள்ளம் இறைவனை அக்கணமேகூட்டி அவனிவனாய் இவனவனாய் மகிழ்வதாகிய அத் வைதானந்தத்தை யுண்டாக்குமெனவும், அவ்வானந்தப்பெருவாழ்வு சதோதயமாயிருக்க என்றும் வழிபடுதலில் தலைப்படுத்துமெனவும் உணர்த்த அம்மையார்பூஜித்த முத்திகார மாதலால்—காஞ்சியென்று உம்பர்போற்றும்பதி—என்றார். (கூச)

நாங்கள் நாதனும் நந்தி தவஞ்செய்து
பொங்கு சீடருள் எய்திய பொற்பது;
அங்கை வேணி மலரக் கனல்மலர்
செங்கை யாளர்ஐ யாறுந் திகழ்வது;—

(எ - து.) நமக்கெல்லாம் குருநாதராகிய திருநந்திதேவர், அரியதவத்தைச்செய்து, குறைவற்ற பேரருளைப்பெற்ற சிறப்பினையுடைத்தாயிருக்கின்றதும், கங்கையானது சடையின்கண்ணே பிரகாசிக்கவும், நெருப்பானது செவந்ததிருக்கரத்தில் பிரகாசிக்கவு மாயிருக்கின்ற இறைவனார் வீற்றிருக்கப்பெற்றதுமாகிய திருவையாறென்னும் அந்த அரிய திருப்பதியும் அத்தென்திசைக்கண் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றது என்பதாம்.

அருண்ஞானம்வாய்ந்த நந்திதேவர் தம்மையொத்த கணசிரேஷ்டர்களுக்கு நாதராகலின்—நங்கள்நாதனும் நந்தி—என்றும், அவர் ஒவ்வொருமுறையும் நூறுவருடஞ் அளவாகப் பலமுறையும் தவம்புரிந்து அவ்வப்போதும் அதிரகசியமாயுள்ள வேதமந்திரங்களால் புகழ்ந்து போற்றினராகலின்,—நந்திதவஞ்செய்து—என்றும், இறைவனது பாதகமலங்களில் தைலதாரைபோன்ற பக்தி பஸ்மருத்ராக்ஷ தாரணம், சிவலிங்கார்ச்சனம் ருத்ரஜபம் ஆகிய இவைகளில் உறுதியான ஆசையும், இவைபோன்ற சரியைகிரியா யோகஞான சம்பந்தங்களில் அன்பும் தாமே வேண்டிவேண்டிப் பெற்றும், இறைவன் இவரது தவத்தின் அருமையையும், இவர்வேண்டும் வேண்டுகோளின் சிறப்பையும், எண்ணியெண்ணி அடங்கா அருள்கொண்டு தாமேவேண்டியளிக்கும் அநுக்கிரகத்தைப் பெற்றும் உள்ளாராகலின் — பொங்குசீடருள் எய்திய — என்றும், அவ்வநுக்கிரகம் தன்கணங்களுக் கதிபதியாயுள்ள இந்திரத்துவம், தமது ஆணையெல்லாம் ஏற்றுச்செய்யும் முடிவிலாற்றலுடைய அதிகாரத்துவம், தன்முழுவுருவம் பெறுதலாகிய சிவரூபம், சம்புஎன்கிற பட்டப்பெயர், பட்டாபிஷேகம், திருமணம் முதலியவைகள். அவைகளைப் பெற்றவிடம் ஐயாறாகலின்—சீடருள் எய்தியபொற்பது—என்றுங்கூறினர்.

ஆதலால் சிவஞான குருசிகாமணியும் நங்கள் நாதருமாகிய நந்திகேஸ்வரர், என்றும் பேரானந்தப்பெருவாழ்வுற்றிருக்கத் திருமணமும், இந்திராதியரெல்லாம் அடிபணிய மகுடாபிஷேகமும், சத்திநிபாதத்து உத்தமரெல்லாம் ஞானாநுக்கிரகம்பெற்று சிவானந்தமெய்த ஞானதானவள்ளற்றன்மையும் இறைவன் செய்தருள ஐயாறு இடமாகவிருந்ததெனக் கூறப்பட்டது. (ருகு)

தேசம் எல்லாம விளக்கிய தென்திசை
ஈசர் தோணி புரத்துடன் எங்கணும்
பூச னைக்குப் பொருந்தும் இடம்பல
பேசில் அத்திசை ஒவ்வா பிறதிசை";

(எ - ந.) (மேலேசொல்லிய திருப்பதிகளேயல்லாமல்) ஆதிமுதல்வராகிய இறைவனார் வீற்றிருக்கும் திருத்தோணிபுரமென்னும் திருப்பதியையும், அதனோடு பலதிருப்பதிகளையும், அடியார்கள் செய்யும் பூசனைக்குப் பொருந்தியதாயுள்ள பலஇடங்களையும் உடையதாய், எல்லாத்தேசங்களையும் பிரகாசிக்கச்செய்யும் செயலைத் தென்திசையுடைத்தாயிருப்பதனால், திசைகளோடுசேர்ந்து சொல்லுமிடத்து மற்றைத்திசைகள் அத்தென்திசைக்கு ஒப்பாகா என்பதாம்.

ஆசார்ய பிரபாவம் அசு-வது பக்கம் கூ-வது வரி முதலாகக்காண்க.

மூர்த்திவிசேட மாத்திரம் விளங்கும்திசையும்போலன்றி, தீர்த்தவிசேடமாத்திரம் விளக்கும் திசையும்போலன்றி, தலவிசேடமாத்திரம் விளக்கும் திசையும்போலன்றி மூன்றுவிசேடங்களையும் ஒருங்கேவிளக்கவல்லது தென்திசையே என்று எத்திசையாராலும் புகழப்படுதலால்—தேசமெல்லாம் விளக்கியதென்திசை—என்றார்.

இவ் வாறுசெய்யுளானும் இநதவான்திசை எட்டினும் மேம்பட்டதென்திசைக்குவந்த புண்ணியம் என்னென்று முனிவர்கள்கேட்க, அதற்கு உபமன்னியமுனிவர். திருப்புலியூரையும், திருவாரூரையும், திருக்காஞ்சியையும், திருவையாற்றையும் திருத்தோணிபுரத்தையும், தன்னிடத்திற்கொண்டு விளங்குவது தென்திசையேயன்றி மற்றைத் திசைகளன்றாகலான் தென்திசையே புண்ணியமுடைத்தென்று கூறினரெனக் கூறப்பட்டது.

"இவ்வைந்து திருப்பதிகளும் முறையே பஞ்சகிருத்திய தாண்டவம்புரிய இறைவனால் விரும்பப்பட்டதாகியும், அத்தாண்டவத்தின் பயனைக் கைகூட்டவல்ல அடியவர் திருக்கூட்டத்தை யுடையதாகியும், அத்திருக்கூட்டத்தினால் பெறப்படும் . அன்பினைப்

பெற்றபின்னர் அவ்வன்பினுக்குரிய இறைவனை என்றும்மறவாது வழிபடும் பேற்றை யுடையதாகியும், அவ்வழிபாட்டினால் பெறத்தகும் சிவயோக சிவபோகங்களை யளிக்கும் இடமாகியும்; அங்ஙனமான யோகபோகம் பெற்றோர் பிரளயத்தினும் அழியாது என்றும் வாழ அருட்டோணியையுடையதாகியும் விளங்குதலான் தென்திசை மேம்பட்டதென்க.

ஈண்டுக்கூறிய ஐந்துதிருப்பதிகளையும் எடுத்துரைத்தமைக்குக்காரணம் சில எடுத் துக்கூறுவாம்.

இப்பதிகள் "குறிகளும், அடையாளமும், கோயிலும், நெறிகளும், அவர்நின்ற தோர் நேர்மையும், அறியஆரணம் ஆயிரம் ஓதினும், பொறியிலீர்! மனம்என்கொல் புகாததே" என்ற தமிழ்வேதப்படி,

1. குறிமுதலிய ஐந்தும் அறியநிற்குமுறை.

இறைவனைக் குறியாலறியுமிடம்-தில்லை. அடையாளத்தால் அறியுமிடம்-திருவாரூர்.

கோயிலால் அறியுமிடம் - திருக்காஞ்சி. நெறிகளால் அறியுமிடம்-திருவையாறு.

நேர்மையால் அறியுமிடம் - திருத்தோணிபுரம். எங்ஙனமெனின்,—

(க) குறி - பஞ்சாக்கரத்தையும், பஞ்சகிருத்தியத்தையும், திருமேனியிலுள்ள சாங்க வுபாங்கங்களால் காட்டுதலால்—தில்லை - குறியால் அறியும் இடமாயிற்றென்க.

சாங்கம் - திருக்கரம், திருப்பாதங்கள். உபாங்கம் - டமருகம், அக்கினி, முயலகன். இதனை,-திருமந்திரம் "மருவுந்துடியுடன் மன்னியவீச்சு, மருவியவப்பு மன்னுடன்கையும், கருவின்மிதித்த கமலப்பதமும், உருவில்சிவாய நமவெனவோதே. அரன்துடிதோற் றம் அமைத்தல்திதியாம், அரனங்கிதன்னில் அறையிற்சங்காரம், அரனுற்றணைப்பில் அமருந்திரோதாயி, அரனடியென்றும் அனுக்கிரகமன்னே" உண்மைவிளக்கம் "சேர்க் குந்துடி (சி) கரம், சிக்கன (வா) வீசுகரம், ஆர்க்கும் (ய) கரம் அபயகரம், பார்க்கில் இறைக்கு - அங்கி (ந) காம் அடிக்கீழ்முயலகனர், தங்கும் (ம) கரமதுதான். என்றும், (தோற்றம்) துடியதனில் சொல்லும் (திதி) யமைப்பில், சாற்றியிடும் அங்கியிலே (சங் காரம்) ஊற்றமாம்-ஊன்றுமலர்ப்பதத்தே உற்ற(திரோதம்) (முத்தி) நான்றமலர்ப்பதத் தே நாடு என்றும் கூறியவற்றானறிக.

(உ) அடையாளம்— திருவுந்தியார்,—(சிவானுபவம்) "எங்ஙன் இருந்தது என்று எவ்வண்ணம் சொல்லுகேன், (அடியார்கூட்டத்தில்) அங்ஙன் இருந்தது என்று உந்தீபற, (சிவானந்தம்) அறியும் அறிவதன்று உந்தீபற" என்றும்,—

திருக்களிற்றுப்படியார்,—(சிவானுபவம் இதுவாமென்றுணர) "ஒன்றுங் குறியே குறியாதலால், (என்றும்) (சிவானந்தம் இதுவென்றுணர) அதனுக்கு ஒன்றுங் குறி யொன்றும் இலாமையினால், (என்றும்) ஒன்றோடு உவமிக்கலாவதுவுந்தானில்லை (என் றும்) (இதற்கு உவமானம் அடியார்கூட்டமே என்றுணர) ஒவ்வாத்தவமிக்காரே இதற் குச்சான்று" என்றுங்கூறியபடி - சிவானுபவத்தையும், சிவானந்தத்தையும் உணர்தற்கு அடையாளப்பொருளாக எண்ணப்பட்ட அடியார்கூட்டம் நிறைந்துள்ள தேவாசிரியத் தையுடைத்தாயிருத்தலால் - திருவாரூர்—அடையாளத்தால் அறியும் இடமாயிற்றென்க

(ங)கோயில்:—"அன்பரொடுமரீஇ ஆலயந்தானும் அரனெனத்தொழுமே" என்று சிவஞானபோதம்-கஉ-ஆம் சூத்திரத்திற்கூறியபடி, அன்பரொடுமருவி அன்புவரப்பெ ற்று, தொழும் இடமாகக்கூறிய அடியார், கோயில் என்னும் இரண்டனுள் அடையாளப் பொருள்களாயுள்ள அடியார்களைக்கண்டு சிவானுபவம் இத்திறமெனவும், சிவானந்தம் இத்திறமெனவும் உணர்ந்து, பின்னர் அவ்வனுபவமும் ஆனந்தமும் கைவரச் சிவத்தை யுணர ஆலயத்தை அறியவேண்டியிருத்தலால் அவ்வாலயங்கள் பலவிருப்பினும் என் றும் இருக்கவேண்டிய சிவானுபவமும், சிவானந்தமும் கண்டு அனுபூதிக்கவேண்டுமா

யின் காஞ்சியொன்றேயாம். எங்ஙனமெனின்,—"ஏலவார்குழலாள் உமைநங்கை என்றும் ஏத்திவழிபடப்பெற்றுள்ளதாகிய சிவானுபவமும், "எழுந்ததிரை நதித்திவலை நனைக்கும் ததிங்கள் இளநிலாத்திகழ்கின்ற வளர்சடையனே, கொழும்பவளச் செங்கனிவாய்க் காமக் கோட்டி கொங்கையிணை அமர்பொருது கோலங்கொண்ட, தழும்புளவே வரைமார்பில் வெண்ணூலுண்டே சாந்தமொடு சந்தனத்தின் அளறுதங்கி, அழுந்திய செந்திருவுருவில் வெண்ணீற்றானே" என்றதேவார அருளிப்பாட்டின்படி சிவனைஎன்றும் தழுவி இன்புற்றிருக்கும் சிவானந்தமும் வெள்ளிடைமலைபோல் காணக்கூடும் இடமாயிருத்தலான் காஞ்சி—கோயிலால் அறியும் அடமாயிற்றெனக.

(௪) நெறி:—"சிற்பரச்செல்வர், உள்ளமுருகி உடனுவர்" என்றுதிருவுந்தியாரினும், "உள்ளமுதலனைத்தும் ஒன்றவுருகவரின், உள்ளம் உருகவந்து உன்னுடனும்" என்று திருக்களிற்றுப்படியாரினுங்கூறியபடி, உள்ளும்புறம்பும் செல்லுதற்கிடமாயுள்ள பொறி புலன் கரணங்களும், அகத்தே தங்குதற்கிடமாயுள்ளதற்போதமும் ஆகிய இவையனைத்தும் உருகுதற்குநெறிகளாயுள்ள, வல்வினைமெல்வினையாகக் கூறப்படும் சரியைகிரியைகளாகிய நல்லசிவதன்மநெறிகளும், ஆதார நிராதாரயோகங்களாகக் கூறப்படும் நல்லசிவ யோக நெறிகளும், சிவஞான அருண்ஞானங்களாகக் கூறப்படும் நல்லசிவஞான நெறிகளும் ஆகிய இவையிற்றை நங்கள் நாதனும் நந்திகேஸ்வரர்பெற்ற இடம் பஞ்சநதமாயிருத்தலால் அந்த ஐயாறு—நெறிகளால்அறியும் இடமாயிற் றெனக.

(௫) நேர்மை:—நல்லசிவதரும முதலாகச்சொல்லப்பட்ட மூவகைநெறிகளாலும் தற்போதம் அழியப்பெற்று, யாரேனுங் காணுவரன் அங்கேதலைப்பட (அந்தஆனுகிய) "அது இதுவென்றும் அவன்நானே என்றும், அது நீயேயாகின்றாயென்றும் அதுவானேன் என்றும்" இவ்வாறு பேதமாகவும் அபேதமாகவும் பேதாபேதமாகவும் கூறும்பிணக்கொழிந்து "சிவமேசிவமாக சிவமாகியேயிருக்கும் நிலைபெற்று, சிவன்முதலேயன்றி முதலில்லை என்றும், சிவனுடையது என்னறிவதென்றும், சிவனவனது என்செயலதாகின்றதென்றும், அவையிற்றைத் தன்செயலாகக்கொள்ளா"மல் நேர்படும் அருள்நிலையாகிய திருநிலையை நம்மையாளவந்தகுருமூர்த்தியாம் ஆளுடையபிள்ளையார் நேர்படக்காட்டிய இடம் தோணிபுரமாயிருத்தலால் அத்தோணிபுரம்—நேர்மையால் அறியும் இடமாயிற்று.

2. ஐந்தெழுந்து நிற்குமுறை.

எவ்வாறெனின்,—இறைவனைக் காட்டுவது பஞ்சகிருத்தியமும், அந்தகிருத்தியத்தை அனவரதமும்புரியும் இடம் சிதம்பரமாதலால் அது - சிகாரப்பொருளாயும், கண்டார் யாவராலும் விரும்பப்படும் தன்மைநோக்கத்தைப் பெற்றுவிளங்கும் அருளாளர் என்றும் வாழுமிடம் திருவாரூர் ஆதலால் அது - வகாரப்பொருளாயும், அவ்வருளாளராகிய முத்தான்மாக்கள் முத்தித்திசையினும் அடிமையாம் என்னும் உண்மையை என்றுங்காட்டும்முத்தியிடம் காஞ்சியாதலால் அது-யகாரப்பொருளாயும், அங்ஙனமான முத்தான்மாக்களுக்கு * ஐம்பொறிகளையும் ஐம்புலன்களையும் கலக்கிச்செல்லும் நெறியையும் ஈதென்றறியாவண்ணம் மயக்கி, அறிவையும் அழித்து, மேலெழுந்து அல்லல்செய்வதாகிய ஐயை (சிலேட்டுமத்தை) அவர்பால் உண்டாகாவண்ணந் தடுத்து (மறைந்து) அருளைவிளக்கி அவ்வருளாற்பெறும் பேரின்பசுகமாகிய பாக்கியத்தோடு அமராலகத்தை அளிக்குமிடம் ஐயாறாயிருப்பதால் அது - நகாரப்பொருளாயும், அவ்வருளாளர் அமருலகம் ஆள்வதற்குச் செல்லுங்கால் மாயாமலத்தொடக்கால் வரும் துன்பமேயன்றிக் கன்மம் ஆணவம் என்னும் இவ்விருமலங்களாலும்வரும் துன்பங்களையுங்கழுவி ஊன்—சித்ஸ்வரூபமாகவும், உயிர்—சிவஸ்வரூபமாகவும் ஆக்கிப் பிரமபுரத்தில் வசிக்கச்

* "புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி யறிவழிந்திட்டு ஐமேலுந்தி" எனவரு தேவாரத்தான் அறிக.

செய்யுமிடம் தோணிபுரமாதலால் அது மகாரப்பொருளாயும் விளங்கும் உண்மையா னென்க.

3 ஐந்தொழிலைக்காட்டு முறை.

(க) பரமாகாசத்தைக் கோயிலாகக் கொண்டுவிளங்கும் இறைவன் ஆன்மாவை ஊனப்படுத்துவதாகிய பாசத்தை ஊனநடனத்தால் ஊனப்படுத்தி ஆன்மாவைப்பாசத்தினின்றும் எடுத்தல் சிருட்டி—சிதம்பரம்.

(உ) எடுத்த ஆன்மாக்கள் உள்ளத்தைப் பூங்கோயிலாகக்கொண்டு விளங்கும் சச்சிதானந்தரூபன் மாறிமாறி நன்மை தீமைபயப்பனவாகிய இருவினைச்செய லெல்லாம் மிக நல்லவாம்படி காக்குஞ்செயல் திதி - திருவாரூர்.

(ங) கன்மமலச்செயல் பெருக்கெடுத் தோடாவண்ணம் சுவரும்படிச்செய்து ஆணவமலசத்தி மேலெழுந்தோடாவண்ணம் கீழ்ப்படுத்தல் சங்காரம் - திருக்காஞ்சி.

(ச) ஆன்மா ஆணவத்தோடு அத்துவிதமாக நின்றகாலத்து அவ்வாணவம் அவ்வான்மாவைத்தன்னுள் திரோபவித்துத் தானே பிரகாசித்ததுபோல் ஆணவமலசத்திகெட்டு ஆன்மசத்தி சிவத்தோடு அத்துவிதமானகாலத்து இறைவன் அவ்வான்மா தானேயாய்ப்பிரகாசிக்க அவ்வான்மாவைத்தன்னுள் மறைத்தல், திரோபவம் - திருவையாறு.

(ரு) தானேயாய் தன்னையே நினைத்துத் தன்னையே நோக்கி நிற்பார்க்குத் தன்னருட்சத்தியால் வரம்பிலின்பம் அளித்தல் அனுக்கிரகம் - திருத்தோணிபுரம்.

எனவே (க) நடராஜமூர்த்தி நின்றகோலத்தராய் ஊன்றியபாதத்தால் ஆன்மாவைக்கவர்ந்து கொண்டிருக்கும் பாசத்தைக்கீழ்ப்படுத்திக் குஞ்சிதபாதத்தால் எடுத்தலானும், (உ) தியாகராஜமூர்த்தி இருந்தகோலத்தராய் சுகதுக்கானுபவங்களை மாறி மாறி யூட்டவல்லகோள்களை ஒருமுகப்படுத்தி நேர்படநிற்க நியுத்தனாதலானும் (ங) காஞ்சியில் காமாக்ஷியம்மை ஏகாம்பரவாணரைப்பூசிக்குங்காலத்தில் இருமுறைவந்தவெள்ளத்துள் முதல்வந்தவெள்ளத்தை பிரளயபந்தினி கைக்கபாலத்தில் சுவரவும் இரண்டாவது வந்த வெள்ளத்தை அந்தாவாகினியாகவும் போகச்செய்தமையானும், (ச) நந்திதேவருக்குத் தன்னுருவத்தைத் தந்து அவ்வுருவத்தை மறைத்தமையானும் (ரு) அம்மேயப்பாவென்று தன்னை நோக்கியழுத திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளுக்குத் தனது சத்தியால் பாலூட்டினமையானும் அறிக.

4 மும்மலவொழிவும் முத்திமார்க்கமும் அடிகூடும் வகையும் உணர்த்துமுறை.

எவ்வுலகத்திலும் பிறக்கும் பிறவியைத்தரும் மாயாமலம் திருவாரூரிற்பிறந்தால் ஒழிவதாயும், பிறப்பினைத்தருதற்குக் கருவியாயிருக்கின்ற கருவிகரணங்களைப்பற்றிச் சேட்டைபுரியும் கன்மமலம் சிதம்பரேசனைக்கண்டால் ஒழிவதாயும், இவ்விருமலங்கட்கும் காரணமாகிய ஆணவச்செயல் கேசாந்தமுத்திகரமாகிய காஞ்சியில்வசித்து வழிபட்டால் ஒழிவதாயும், இவ்வாறு மும்மலங்களும் ஒழியப்பெற்றோர் *ஐயாறு ஐயாறு என்பாராயின் அவர்களை (ஐ+ஆறு) அழகிய முத்திமார்க்கத்தில் செலுத்துவதாயும், அங்ஙனம் செல்லுங்கால் பிரமபுரம் என்பாராயின் அப்புரமே தோணியாய் இறைவனடியிற் சேர்க்கும் சிறப்புடைத்தாயும் இருத்தலினென்க.

* "ஐயாறேயையாறே யென்பீராகில் அல்லல்தீர்ந்து அமருலகம் ஆளலாமே" எனவும் "செருக்குவாய்ப் புடையான் சிரபுரமென்னில்" எனவும் வருந் தேவாரங்க மறிக.

5 பிறவிப்பெருங் கடலைக்கடந்து பரமானந்தப் பழங்கடலாம்

வீடுகூடு முறை.

அலைகடலில் ஆழ்ந்து அலமரும் ஒருவன் தோணியில் ஏறுதலும், ஏறி ஆற்றின் வழியேதுறைமுகஞ்சேருதலும், அங்ஙனஞ்சேர்வதற்குக் காட்டாநின்ற தீபவொளியைக்காண்டலும், பின்னர் அத்துறைமுகத்திலுள்ள தன்னினத்தவர்களோடு அளவளாவிக்கலக்குமுறையே கலத்தலும், அதன்பின்னர் தன்வீட்டையடைதலும் ஆகியசெயல்கள் காணக்கிடத்தல்போல்,—

(க) பிறவிக்கடலில் ஆழ்ந்து அலமுறும் ஆன்மாக்கள் கரையேறத்தோணியாயுள்ளது—தோணிபுரம்.

(உ) கீழ்மையான பிறவிக்கடலைச் சாராவண்ணம் மேலாகிய பரமானந்தக் கடலைநோக்கிச் செல்ல வழியாயுள்ளது பஞ்சநதமாகிய—ஐயாறு.

கீழ்க்கடலைநோக்கிச் செல்வது நதியும், மேற்கடலை நோக்கிச்செல்வது நதமுமாம்.

(ஙு) துறையைக்காணுதற்குத் தீபம்போன்று, குவளைக்கண்ணி கூறனாய், அவளும் தானும் உடனாய் ஒளிவிடும் சோதிலிங்கத்தையுடையது—காஞ்சி.

(ச) அத்துறையில் அளவளாவிக் கலத்தற்குரிய தன்னினத்தவர்களாகிய அடியவர் திருக்கூட்டங்களையுடைய தேவாசிரியத்தையுடையது—ஆரூர்.

(ரு) அங்ஙனம் அடியவர் நடுவுள் இருக்கப்பெற்றபின்னர் முத்திகூடும் பரமானந்தப் பெருங்கடலாம் நடராஜன் குஞ்சிதபாதமாகிய வீட்டையுடையது—சிதம்பரம்.

இவ்வைந்து திருப்பதிகளும் முத்திக்கு எல்லையாகிய இறைவனடியையும், அவ்விறைவனடியில் வாழும் அடியார் கூட்டத்தையும், அவ்வடியார்கள் ஆராக்காதலாலியற்றும் அருச்சனைவழிபாடாகிய அடிமைத்திறத்தினையும், அவ்வடிமைத்திறத்திற்கு ஆராவன்பு கொண்டு இறைவன் அளிக்கும் அன்பின்பெருக்கையும், அப்பெருக்கு என்றுமிருக்க அருளாகியதோணியையும் முறையே காட்டுவதாகலினென்றுணர்க.

தென்றிசையின் சிறப்பும், உமாதேவியார்காண நடராஜமூர்த்தி நடனஞ்செய்யும் சிறப்பும் இனிவரும் திருமந்திரத்தாற்காண்க:—

"ஈறான கன்னி குமரியே காவிரி, வேறா நவதீர்த்த மிக்குள்ள வெற்பேழுள்
பேறான வேதாகமமே பிறத்தலான், மாறாத தென்றிசை வையகஞ்சுத்தமே.
குரானந்தரேகையாய்க்கூர்ந்தகுணமாய், சிரானந்தம்பூரித்துத் தென்திசைசேர்ந்து
பரானந்தபோகனாய் பூவையுந்தானும், நிரானந்தமாகிநிருத்தஞ்செய்தானே.
பூதலமேருப்புறத்தான தெக்கிணம், ஓதுமிடைபிங்கலையொண்சுழுமுனையாம்
பாதிமதியோன்பயிற்றிருவம்பலம், ஏதமில்பூதாண்டத்தெல்லையினீறே." (கூகூ)

விரிநூல் இது எனல்.

என்று மாமுநி வன்றொண்டர் செய்கையை
அன்று சொன்ன படியால் அடியவர்
துன்று சீர்த்திருத் தொண்டத் தொகைவிரி
இன்றென் ஆதர வால்இங் கியம்புகேன்.

(எ - து.) (தென்றிசைக்குப்பிறதிசை ஒவ்வாது) என்று சொல்லிய உபமன்னிய மஹாமுனிவர், அடியவர்களது சீரெல்லாம் நிறைந்துள்ள திருத்தொண்டத்தொகையைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வன்றொண்டப்பெருமானாரது அருட்செயல்களை, அக்காலத்

தில் ஸ்ரீகயிலாயத்தில் அரபத்தர்முதலிய முநிவர்கட்கு ஆசையுடன் சொன்னபடியினால், இன்று யானும் இத்தில்லை நடராஜன் சந்நிதானத்தில் அப்பெருமானது அருட்செயல்களை, என்னுடைய ஆசைமிகுதியினால் விரித்துச் சொல்லுகின்றேன் என்பதாம்.

என்றுமாமுநி அடியவர் தன்றுசீர்த் திருத்தொண்டத்தொகை அருளிய வன்றொண்டர் செய்கையை அன்றுசொன்னபடியால் விரி இன்றென் ஆதரவால் இங்கியம்புகேன் எனக்கொண்டு கூட்டுக.

ஆரூரது சரித்திரம் கயிலையில்வாழும் முநிவர்களுக்கும் முநிவர்பெருமானுக்குமே, வியப்பையும் ஆதரவையும் தந்து கேட்கவும் சொல்லவும் செய்யுமாயின், இம்மண்ணுலகில்வாழும் சைவசீலர்கட்கு வியப்பும் ஆதரவும் உண்டாய் கேட்கவும் சொல்லவும் செய்வது சொல்லாமேயமையுமென்பார்-வன்றொண்டர் செய்கையை மாமுநி அன்று சொன்னபடியால், யான் ஆதரவால் (அநபாயச்சோழனார்கேட்க) இங்கு இன்று இயம்புகேன் என்றார்.

வன்றொண்டர்செய்கை அங்கும் இங்கும் வியப்பையும் ஆதரவையும் தருதற்குக் காரணம் என்னையெனின், அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களால் செய்யப்பட்ட வன்றொண்டைப்பெற்ற வல்லாளனாகிய இறைவனை ஒருவரும்செய்தற்கிணங்காத தூது செல்லல்முதலிய செயல்களைத் தாமே வலிந்துசெய்யத் தோழராகக்கொண்ட செயலின் வன்மை நோக்கியென்க.

ஸ்ரீ கயிலாயத்தில் தொகுத்து எண்ணுவதாகிய சங்கற்பமும், தொகுத்துச் செய்வதாகியசெயலுமே இம்மண்ணுலகில் விரிவாய்ப்பரவும் இலக்கணமுடைத்தாகலின் அவ்விலக்கணத்திற்கேற்ப உபமன்னியமுநிவர் அங்கு ஆரூரதுசெயலைத் தொகுத்துச்சொன்னார் யானிங்கு விரித்துச்சொல்லத் துணிந்தேன் என்றார்.

திருத்தொண்டத்தொகை வெளிப்படுதற்கு முற்காலமாகிய அன்றும், அத்தொகை வழங்கிவரும் காலமாகிய இன்றும் இனிவருங்காலமாகிய என்றும், ஆகியகாலங்கள் மூன்றனுள்ளும் முன்உள்ளார், இப்போதிருப்பார் இனிவருவார் ஆகியதொண்டர்களுக்கெல்லாம் இப்பதிகமன்றிவேறோரிடம் இன்மை என்றறிக. ஏனெனின் வேறோரிடம் இருக்குமாயின் அவர்கள் இறைவன் திருவாக்கினுள் அறியப்பட்டுவரும் சீர்மையும், திருவையும் இலராவராகலின் அவரெல்லாம் தொண்டராகாரென்பது திண்ணம். ஆகவே தொண்டர்கட்கெல்லாம் இப்பதிகமே இடமென்றாயிற்று. இவ்வுண்மை அடியவர் தன்று சீர்த்திருத்தொண்டத் தொகைவிரி" என்றதனானும் அறிக. எவ்வாறெனின் தன்று சீர்த் திருத்தொண்டர் (களாகிய) விரி(ந்துகிடக்கும் அடியவர்களே இப்பதிகத்துள்) தொகை(யாகக்கூறப்பட்டுளார்) என்றும் பொருள்தருதலினானென்க. (நூ)

முதனூலிதுவெனல்.

மற்றிதற்குப் பதிகம்வன் தொண்டர்தாம்
புற்றிடத்தெம் புராணர் அருளினால்
சொற்ற மெய்த்திருத் தொண்டத் தொகைஎனப்
பெற்ற நற்பதிகம் தொழப் பெற்றதால்.

(எ - து.) (அடியேன் சொல்லத்தொடங்கிய) இத்திருத்தொண்டர்புராணத்திற்குப் பதிகமானது, வன்றொண்டப்பெருமானாராகிய சுந்தரமூர்த்திகள், புற்றிடங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் புராதனராகிய எமது இறைவனது திருவருளினால் அருளிச்செய்த உண்மைபொருந்திய திருத்தொண்டத்தொகையென்று திருப்பெயர்பெற்ற நல்லபதிகமேயாம். அப்பதிகம் எம்மால் வணங்கப்பெற்றதாயுள்ளது என்பதாம்.

உலகின்கண் பரவிக்கிடக்கும் புராணங்களெல்லாம் மஹாபுராணங்களாகிய பதி னெண்புராணங்களில் இன்னசங்கிதையில், இன்னகண்டத்தில், இன்னஅம்சத்தில், இன்னஅத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டுள்ளனவென்று வழங்கிவரும் இயல்புடைத்து. இப் புராணமோ, அவ்வியல்புடைத்தன்றென்பார்—மற்றிதற்கு பதிகம் வன்றொண்டர்தாம், புற்றிடத்து எம்புராணர் அருளினால், சொற்றமெய்த் திருத்தொண்டத்தொகை எனப் பெற்றது என்றார்.

எனவே,-பதினெண்புராணங்களும் இறைவனால் சொல்லப்பட்டனவே யாயினும் அவையெல்லாம் சிருட்டி திதி சங்காரம் திரோபவம் என்னும் நான்கினுடைய செயலுக் குட்பட்டு பந்த வசப்பட்டிருக்கும் ஆன்மாக்களைக்குறித்துச் சொன்னதேயன்றித் திரோ பவத்தினின்றும் நீங்கி அனுக்கிரகவசப்பட்டிருக்கும் முத்தான்மாக்களைக் குறித்துச் சொல்லியதன்று. ஆகவே அன்று ஆரூரருக்குத் திருத்தொண்டத்தொகையைச் சொல்லத் தொடங்கியகாலத்து. இவ்வடியார்களுடைய பெருமையும் செயலும் அருள்நிலையும் இன்ன புராணத்தில் இன்னசங்கிதையில் இன்னஅம்சத்தில் இன்னகண்டத்தில் இன்ன அத்தி யாயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது என்று ஒன்றை எடுத்துக்கூறினாரில்லை என்னும் அவ்வேற்றுமைதோன்ற—மற்றிதற்குப்பதிகம் என்றார்.

மலசம்பந்திகளாகிய ஆன்மாக்கள் அம்மலத்தினின்றும் நீங்கச்செய்யத்தொடங்கிய சிருட்டிதிதிசங்காரம் திரோபவம் என்னும் நான்கினுள் வினைவசப்பட்ட திரோபவசக்தி என்னும் அருளைக்கொண்டு சொல்லாமல் அருட்சம்பந்திகளாகிய சிற்பரச்செல்வர்கள் சிவமாகியதனது அனுபவத்திலும் வரம்பிலின்பத்திலும் நீங்காதிருக்க திரோபவசத்தி யின்செயல் நீங்கப்பெற்ற சுத்த அருட்சத்தியாகிய அருளைக்கொண்டு சொல்லத்தொடங் கினரென்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற—புற்றிடத்து எம்புராணர் (அநாதியாயுள்ளவர்) அருளினால் சொற்ற—என்றார்.

"வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம்வாழ்வான் மனம்நின்பால், தாழ்த்துவதுந் தாம் உயர்ந்து தம்மையெல்லாந் தொழவேண்டி" என்றும் "ஐயனே நீயல்லது இல்லை மற்றோர் பற்றுவஞ்சனேன், பொய்கலந்தது அல்லது இல்லை" என்றும், மெய்கலந்த அன்பர் அன்பு எனக்கும் ஆகவேண்டுமே என்றுங்கூறிய திருவாசகப்பொருளையுற்றுநோக் குழி தேவர்முதலாயினோர் அன்பர்களைப்போல் வாழ்த்தினாலும் வணங்கினாலும் மனத் தை அவன்பால்வைத்தாலும் அது பொய்கலந்ததென்றும், எனவே தற்பிரயோசனங்கரு திச்செய்ததேயன்றி அன்பு கருதிச்செய்ததன்று. அஃதாவது, தாங்கள் உள்ளத்தில் கருதியிருக்கும்போகங்களில் அன்புடையராய் அவை கைகூடும்பொருட்டுப் புறத்தே இறைவன்பால் அன்புடையராய் வாழ்த்தியதும் தாழ்த்தியதுமாம். ஆகலான் அது பொய்கலந்த தொண்டென்று வெளிப்படலால் இத் திருத்தொண்டத்தொகை வேறொரு பொருளைக்கருதாது உள்ளும்புறம்பும் இறைவன்பால் அன்பினையேகருதிய மெய்கலந்த அன்பரது அன்பின்செயல் என்னும் வேற்றுமை தோன்ற—மெய்த்திருத்தொண்டத் தொகை யெனப்பெற்றது—என்றார்.

"அத்தேவர்தேவர் அவர்தேவரென்று இங்ஙன், பொய்த்தேவுபேசிப் புலம்புகின்ற" சிறியோரது கூட்டங்களில் முன்னிற்காது, மெய்த்தேவனாகிய தன்னையே பேசி, தன்னை யேபெற்று, தன்னடித்தொண்டேசெய்து, தன்பாலே இன்புற்றுவாழும் பெரியோரது கூட்டங்களில் முன்னிற்கப்பெற்ற இறைவனது அருமைதோன்ற—நற்பதிகம்என்றார். அப்பதிகத்தையே தாம் எடுத்துக்கொண்ட பெரிய புராணத்துக்குப் பெரிய பதிகமாக நடராஜமூர்த்தியை வணங்கிப் பெற்றுக்கொண்டது என்னும் அவ்வன்புதோன்ற- தொழப்பெற்றது—என்றார்.

திருத்தொண்டத்தொகையைத்தியாகேசரும், அவரதுதோழராகிய ஆரூரரும்கலந்து ஒருவாக்காக ஓதப்பட்டதாகலின்—மற்றிதற்குப்பதிகம் புற்றிடத்தெம்புராணர் அருளி

ளுல் சொற்ற-என்றும், மற்றிதற்குப்பதிகம் வன்றொண்டர்தாம், புற்றிடத்து வெம்புராணர் அருளினுல் சொற்றஎன்றும் இருவகையாகப் பொருள் கொள்க.

இதனுல் பெரியபுராணம் பதினெண்புராணங்களில் அடங்காத மஹாபுராணம் என்றும், சகலபுராணகர்த்தாவாகிய இறைவனது திருவாக்காயுள்ள திருத்தொண்டத்தொகையே இம்மஹாபுராணத்துக்குப் பதிகமென்றும் கூறப்பட்டன. (ரு அ)

வகைநூல் இதுவெனல்.

அந்த மெய்ப்பதி கத்தடி யார்களை
நந்தம் நாதனும் நம்பியாண்டார் நம்பி
புந்தி ஆரப் புகன்ற வகையினுல்
வந்த வாறு வழாமல் இயம்புவாம்.

(எ - து) சுந்தரமூர்த்திகளால் சொல்லப்பட்ட, மெய்ம்மைபொருந்திய திருத்தொண்டத்தொகையென்னும் அந்தத்திருப்பதிகத்தில் (தொகுத்துச்சொல்லப்பட்ட) அடியார்களை, நமதுபரமாசாரியராகிய நம்பியாண்டார் நம்பிஎன்னும் திருப்பெயர்புனைந்த நம்பெரியார், நமதுஅறிவுக்கு அத்திருப்பதிகத்தின் பொருள் நல்கும்வகையும் புல்கும் வகையும் பொருந்தும்படி அருளிச்செய்த திருவந்தாதியின் வகையைக்கொண்டு என்னறிவில் உலகெலாம் என்றெடுத்துக்கொடுத்த அருண்மொழியால் விளங்கவந்த பொருள் முறையால் அவ்வடியவர்கள் வரலாறனைத்தையும் வழுவாமல்விரித்துச்சொல்லுவாம் என்பதாம்.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள்அருளிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி இப்புராணத்துக்கு வகைநூலாயிருத்தலின் அந்நம்பிகளை நந்தம் நாதனும் நம்பியாண்டார் நம்பி - என்றார்.

புராணம் சொல்லவேண்டுமாயின் பதி தே மரபு செயல் என்னும் இவ்வகையன்றி யமையாதாகலான் அந்நான்கும்வகைப்படுத்திக்கூறினுர் அந்நம்பியாண்டாரே என்பதுதோன்ற-நம்பி புந்தியாரப்புகன்ற வகையினுல்-என்றார்.

இந்தவகையை அந்தநம்பியார் அருளியது வழுக்கு (விக்னங்)களைப் போக்கவல்ல விநாயகர் கூறியருளத் தாம் கூறியருளினுராகலின் தாம் சொல்லத்தொடங்கிய புராணத்துள் சொல்வழுவும், பொருள்வழுவும் வாராவண்ணம் காக்கும் பொருட்டு அந்த - வகை வந்தவாறு வழாமல் இயம்புவாம் - என்றார்.

எனவே - விநாயகப்பிரான் கூறியவகையையேதுணையாகக் கொண்டு கூறத்தொடங்கினேனுகலின் இப்புராணத்திற்கும் துணையாகவேயிருத்தல் அவரதுகடமையாம் என்பதுசொல்லாமே யமையுமென்னும் பொருட்டு.

பின்வரும் திருவந்தாதியால் வகைநூலிது என்பதையும், புராணசாரத்தால் விரிநூலிது என்பதையும் காண்க.

நாட்டுச்சிறப்பைக் கூறுவேனெனல்.

உலகம் உய்யவும் சைவநின் ருேங்கவும்
அலகில் சீர்நம்பி ஆரூரர் பாடிய
நிலவு தொண்டர்தம் கூட்டம் நிறைந்துறை
குலவு தண்புனல் நாட்டணி கூறுவாம்.

(எ - து) திருவருளுக்குரிய உயர்ந்தோரெல்லாம் சிவப்பேறெய்தவும், சைவசமயமானது நிலைபெற்றுவளர்ந்தோங்கவும், அளவில்லாத பெருஞ்சிறப்பினையுடைய நம்பியாரூரராகிய நமது பெருமானுர் பாடியருளிய அடியவர் திருக்கூட்டமானது நிறைந்து விளங்கிவாழ்கின்ற குளிர்ச்சிபொருந்திய சோழநாட்டின் சிறப்பைக்கூறுவாம்என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டின் விசேடத்தை விறன்மிண்டநாயனுர் புராணத்தில் (சு) வது திருப்பாட்டிற் காண்க.

திருக்கயிலாயச் சிறப்பு முற்றிற்று.

ஆக திருவிருத்தம் ௱௦.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

அருளிச்செய்த

திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி.

துதி கவி.

பொன்னி வடகரை சேர்நாரை யூரில் புழைக்கைமுக
மன்னன் அறுபத்து மூவர் பதிதே மரபு செயல்
பன்னவத் தொண்டத் தொகைவகை பல்கும்அந் தாதிதனைச்
சொன்ன மறைக்குல நம்பிபொற் பாதந் துணை துணையே.

எனவே, காவிரியின் வடகரையிலுள்ள திருநாரையூரின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் விநாயகக்கடவுள் திருத்தொண்டத்தொகையுள் கூறப்பட்டுள்ள அறுபான்மும்மை நாயன்மாரது பதி தேம் மரபு செயல் என்பவைகளைக்கூறியருள, அத்திருத்தொண்டத்தொகைக்கு வகைவிளக்கும்வண்ணம் திருவந்தாதியைக்கூறியருளிய ஆதிசைவகுலோத்பவராகிய நம்பியாண்டார் நம்பிகளது அழகிய பொன்போன்ற இரண்டுபாதங்களும் எமக்குத் துணையாகவே உள்ளன என்பதாம்.

திருவாரூரில் புற்றிடத்தெம்பெருமான் நம்பியாரூரருக்கு அருளியதுபோல் திருநாரையூரில் புழைக்கைமுகனாகிய விநாயகர் அருளியதெனப்பார்-நாரையூரில் புழைக்கைமுகமன்னன் அறுபத்துமூவர் பதிதேமரபுசெயல் பன்ன என்றார்.

தொகைநூலையும் விரிநூலையும் அருளியவர் தியாகராஜனும் நடராஜனுமேயாகலான் இவ்வகைநூலையும் அருளியவர் கைமுகனென்றோது புழைக்கைமுகமன்னன் என்றார்.

அறுபத்துமூவர் பதிதேமரபுசெயல்களை நம்பியாண்டார் நம்பிகளுக்குப் புலப்படுமாறு விநாயகர் பன்னி (விரித்து) கூறியருளினராகலின்-பன்னவென்றும், அங்ஙனம்பன்னக்கேட்டவற்றைத்தான் அந்தாதியில் வகைப்படக்கூறினரேனும் அவ்வந்தாதியாகிய வகையில் விநாயகர் பன்னிவிரித்தபொருளனைத்து பல்பொருளாகவிரிந்து அறிவின்கண் விளங்கப்பாடினராகலின்-பல்கும் அந்தாதி என்றும் கூறினார்.

தொண்டத்தொகை சொன்னமறைக்குலநம்பி (ஆரூரர்) பொற்பாதம் துணையென்றும், அறுபத்துமூவர் பதிதேமரபு செயல்பன்னவகை பல்கும் அந்தாதிதனைச்சொன்ன மறைக்குலநம்பி (நம்பியாண்டார்நம்பிகள்) பொற்பாதம் துணையே என்றும் இருவரிடத்தும் கூட்டிப்பொருள்கொள்க.

சந்தானாசாரியராகிய உமாபதிசிவம்

அருளிச்செய்த

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்.

மல்குபுகழ் வன்றொண்டர் அருளால் ஈந்த
வளமருவு திருத்தொண்டத் தொகையின் வாய்மை
நல்கும்வகை புல்கும்வகை நம்பி யாண்டார்
நம்பிதிரு அந்தாதி நவின்ற ஆற்றால்
பல்குநெறித் தொண்டர்சீர் பரவ வல்ல
பான்மையார் எமையாளும் பரிவால் வைத்த
செல்வமிகும் திருத்தொண்டர் புராண மேவும்
திருந்துபயன் அடியேனும் செப்பல் உற்றேன்.

(எ - து.) வன்றொண்டரென்று போற்றப்படும் நம்பி ஆரூரர் அவ்வாரூரையாளும் தியாகராஜன் அருளால் திருவாய்மலர்ந்தளித்த அன்பின்வளம்பொருந்திய திருத்தொண்டத்திருப்பதிகத்தின் கண்ணுள்ள உண்மைப்பொருள் உள்ளத்தில் தோன்றும்வகையாகவும் சொல்லில்பொருந்தும் வகையாகவும் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் திருவந்தாதியாக அருளிச்செய்தவகையினால் தொண்டர்களது சீர்பரவிய நெறிகளை விரித்துச்சொல்ல வல்லவராகிய அருண்மொழித்தேவர் எம்மை அடிமைகொள்ளவேண்டுமென்னும் ஆசையால் அருளிய திருவருட்செல்வநிறைந்த திருத்தொண்டர்புராணத்தள் அமைந்துகிடக்கும் திருந்தியபயனாகிய சாரத்தை அடியேனுஞ் சொல்லத்தொடங்கினேன் என்பதாம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாட்டுச் சிறப்பு.

பாட்டியல் தமிழுரை பயின்ற எல்லையுள்
கோட்டுயர் பனிவரைக் குன்றின் உச்சியில்
சூட்டிய வளர்புலிச் சோழர் காவிரி
நாட்டியல் பதனையான் நவில லுற்றனன்.

(எ - து) போற்றும் பெருமையிற்சிறந்த இயற்றமிழ் மொழிவழங்குகின்ற எல்லையின்கண் உள்ளதும், நீண்ட சிகரங்களையுடைய இமயமலையின் உச்சியில் தங்கள் புலிக்கொடியை நாட்டிய சோழராஜாக்களுககுரியதுமாகிய காவிரிநதி சூழ்ந்த சோழநாட்டின் செழுமையை இங்கு யான் சொல்லத் தொடங்கினேன் என்பதாம்.

தமிழுரை என்றது நால்வர்களால் ஓதப்பட்ட தேவார திருவாசகங்களேயாம். இவைதான் இயற்றமிழுக்கு - உரைச்செய்யுள், பாச்செய்யுள் என்னும் இருவகையுரையுள் பாச்செய்யுளுரையாகவுள்ளன என்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற-தமிழ் உரை யின்ற என்றார். எனவே - இயற்றமிழ் என்னும் அத்தமிழ் மொழியின் பொருள் தேவாராதிகளையாமென்று குறித்த தென்க. அஃதாவது தேவாராதிகளுக்குப் பொருளாயுள்ளவன் இறைவன். அவ்விறைவனைப் பொருளாகவுடையது இயற்றமிழ் ஆகலான் இயற்றமிழுக்கு உரை - தேவாராதிகளேயாம். இதனால் இயற்றமிழுரை என்றதைத் தமிழ் மொழி என்று கொள்ளுவதினும், இயற்றமிழ் உரை எனப்பிரித்துத் தமிழுக்கு உரை தேவாராதிகளே என்று பொருள் கொள்ளுவது சிறப்புடைத்தென்க.

அல்லதூஉம் தமிழரசர்களாகிய மூவேந்தருடைய எல்லையுள்ளே சோழராஜாவினுடைய எல்லையுள் எண்ணிறந்த சிவத்தலங்களாகலானும், அத்தலங்களெல்லாம் தேவாரங்களைப் பெற்றுள்ளதாகலானும் அச்சிறப்புத் தோன்ற - பாட்டியல் தமிழுரையின்ற எல்லையுள் சோழர் நாட் டியல்பதனை யான் நவிலலுற்றனன் - என்றார். இச்சிறப்பை நம்பியாரூரர் பாடிய நிலவு தொண்டர்தங் கூட்டம் நிறைந்துறை, - குலவுதண்புனல் நாட்டணி கூறுவாம்—என்றதனானும் அறிக.

மலையரையன் மகளாகிய பார்வதிதேவியார், மலையத்துவசபாண்டியன் மகளாய்த் தடாதகைப் பிராட்டியாரென இத்தமிழ் நாட்டை யாண்டனராகலான் இத்தமிழுக்கு வடக்கு எல்லை வடவேங்கடமேயன்று பனிவரையளவாமென்னும் அத்தகைச் சிறப்புத் தோன்ற - கோட்டுயர்பனிவரைக்குன்றினுச்சியில் சூட்டிய வளர்புலிச்சோழர் என்றார்.

நீர்வளத்தின் சிறப்பு.

ஆதிமா தவமுநி அகத்தியன் தரும்
பூதநீர்க் கமண்டலம் பொழிந்த காவிரி
மாதர்மண் மடந்தைபொன் மார்பில் தாழ்ந்ததோர்
ஓதநீர் நித்திலத் தாமம் ஒக்குமால்.

(எ - து.) ஆதியாகிய தவத்திற் பெரியாரும் முநிவர்களில் முதல் வரும் ஆகிய அகத்திய முநிவரால் கொண்டுவரப்பட்ட கமண்டலத்தினின்றும் பெருகிய பெருவெள்

னமாகிய காவிரிநதியானது அழகிய பூமிதேவியினது பொன்மயமாகிய மார்பில் தாழ்ந்து விளங்குகின்ற குளிர்ந்தநீரிற் றோன்றிய ஒப்பற்ற முத்துமாலையை யொத்திருக்கும் என்பதாம்.

சைவசம்பத்தை யிழந்த வைதிகத்திற் கூறும் தருமத்தைக் கொள்ளாது சைவசம் பந்தமாகிய வைதிகத்திற் கூறும் ஆதியாகிய தவத்தை மேற்கொண்டவரென்பார்— ஆதிமாதவர் - என்றும், குவிந்தகையில் பரந்த கடலைக்கொண்டதும், பரந்தகையார் வானளாவிய விந்தமலையையடக்கியதும், பொதியமலையிலிருந்துஉத்தரதிசையைசமநிலைப் படுத்தியதும் ஆகிய அரிய செயலைச்செய்தார் இவரன்றி வேறுயமுநிவரன்றென்பார் - ஆதிமாமுநி-என்றும், கமண்டலம் உருவிற்சிறியதாயினும் அதினின்றும் பெருகிய நீரா னதுசோழநாடெங்கும் பரந்தபெருவெள்ள மென்பார் - கமண்டலம் பொழிந்த பூநீர் - என்றும், இடையூறுகளைப் போக்கி யாவரையுங் காக்குங்கடவுளாகிய விநாயகர் காக வுருக்கொண்டு கவிழ்த்ததனாலுண்டாகிய காரணநாமம் உடையதென்பார் - காவிரி என் றும், அந்நதியினால் பலவளங்களுஞ் செழித்திருக்குந் தன்மையையுடைத்தென்பார்-மாதர் மண் - என்றும், உற்பத்திக் கிடமாயிருக்கும் பெண்களைப்போல் எப்பொருளும் தோன் றுதற்குத் தான் இடமாயிருப்பதென்பார் - மடந்தை - என்றும், மண் பொன்னிற முடைத்தென்பார் - பொன்மார்பில்-என்றும், யானைக்கொம்புமுதலியவற்றில் தோன்று முத்துகளைக் கொள்ளாது தன்சம்பந்தமாகிய கடலின் அலைகளால் மோதப்பட்டுவரும் முத்தினையே அணியுஞ்சிறப் புடைத்தென்பார் - ஒதநீர்நித்திலத்தாமம் ஒக்குமென்றுங் கூறினார்.

இதனால் காவிரிநதியானது பூதேவியின் பொன்மார்பில் அணிந்த முத்தாரம்போல் விளங்குகின்றதென்று கூறப்பட்டது. (உ)

> சையமால் வரையயில் தலைமை சான்றது
> செய்யபூ மகட்குநற் செவிலி போன்றது
> வையகம் பல்லுயிர் வளர்த்து நாடொறும்
> உய்யவே சுரந்தளித் தூட்டு நீரது.

(எ - து.) (அதுவேயுமன்றி) அந்நதி சையமலையினின்றுந் தோன்றியதலைமைத்தன் மையுடையது. செம்மையுடைய பூமிதேவிக்கு நல்ல செவிலித்தாயை யொத்துளது: இவ்வுலகின்கணுள்ள எல்லாவுயிர்களும் பிழைத்திருக்க நாடோறும் நீர் சுரந்தளித்து வளர்த்தூட்டுங் குணமுடையது என்பதாம்.

இதனால் இந்நதி தான்றோன்றும் இடத்தின் சிறப்பால் தலைமையும், பூமிதேவியை எக்காலத்தும் தனது வெள்ளப் பெருக்கால் வளம்படவாழச் செய்தலால் செவிலித்தா யின் தன்மையும், கார்காலத்தே யன்றி எனையகாலத்தும் தன் அகட்டினின்றும் ஊற் றெடுத்துப் பெருகும் நீரை எல்லாவுயிர்களுக்கும் உணவாகக்கொடுத்தும் வருந்தன்மை யால் மாறாத ஈகைக் குணத்தையும் உடையதென்று கூறப்பட்டது. (ங)

> மாலினுந் திச்சுழி மலர்தன் மேல்வருஞ்
> சால்பினால் பல்லுயிர் தருதன் மாண்பினால்
> சோலைநற் குண்டிகை தாங்குங் கொள்கையால்
> ஞானநான் முகனையும் பொன்னி மாநதி.

(எ - து.) (அதுவேயுமன்றி) அந்நதியானது திருமாலின் உந்தியைப்போலத் தன் மேல் அலை சுழித்துவருதலாலும் அவரது நாபிக்கமலம் போலத் தாமரைமலர்கள் வரும் சிறப்பினாலும் அக்கமலத்தின்கண் வந்த பிரமன் பலவுயிர்களைப் படைத்தல் போலத் தானும் பலவுயிர்களைத் தோற்றுவிக்குங் குணத்தினாலும் பிரமன் குண்டிகையுடைத்தாதல் போலத் தானுங்குண்டிகையை யிடமாகக்கொண்டு வருதலாலும் பிரமதேவனை யொத் திருக்கும் என்பதாம்.

பொன்னிமாநதி-மாலின் உந்திச்சுழி(யும்) மலரும் தன்மேல் வரும்சால்பினால் நான்முகனையும்போலும் என்று கொண்டு கூட்டுக.

இதனால் இந்நதி ஏகதேசவுவமையானன்றி பிறப்புமுதலிய எல்லாவற்றானும் பிரமனை ஒத்திருத்தலின் நான்முகனை யொத்திருக்கின்றதென்று கூறப்பட்டது. (௪)

திங்கள்சூ டியமுடிச் சிகரத் துச்சியில்
பொங்குவெண் தலைநுரை பொருது போதலால்
எங்களை யகன்முடி மிசைநின் றேயிழி
கங்கையாம் பொன்னியாம் கன்னி நீத்தமே.

(எ - து.) (பிரமனைப்போல் காணப்படுவதன்றி) அழிவில்லாத அக்காவிரிநதியின் வெள்ளமானது சந்திரன் தவழ்கின்ற சையமலையின் முடியின்மேல் வெண்தலையைப் போலும் பிரகாசிக்கின்ற நுரைகள் அடித்துக்கொண்டு வருந்தன்மையைப் பெற்றிருத்தலால் எங்கள் இறைவனது திருமுடியினின்றும் பெருகிவருகின்ற கங்காநதி யென்றே சொல்லலாம் என்பதாம்.

கன்னி நீத்தம் *** கங்கையேயாம் என்றுகூட்டுக.

இதனால் இந்நதி திங்கள்சூடிய இறைவனது திருமுடியில் வெண்டலையிருத்தல் போல் நிலவுதவழ்கின்றசையமலையினுச்சியில் வெள்ளியநுரைகளால் பிரகாசித்துக் கொண்டிருத்தலால் கங்கையேயாமென்று கூறப்பட்டது. (௫)

வண்ணநீள் வரைதர வந்த மேன்மையால்
எண்ணில்பே றறங்களும் வளர்க்கும் ஈகையால்
அண்ணல்பா கத்தையா ளுடைய நாயகி
உண்ணெகிழ் கருணையின் ஒழுக்கம் போன்றது.

(எ - து.) (காவிரிநதியானது கங்கையைப்போலக் காணப்படுவதன்றி) அழகு பொருந்திய நீண்டசையமலை யானது உதிப்பிக்கவந்த மேன்மையினாலும், அளவிறந்த தருமங்களை வளர்க்கின்ற பெருங்கொடையினாலும் இறைவனது இடப்பாகத்தையாளுகின்ற இறைவியினது உள்ளத்தின்கணின்றும் கசிந்துவருகின்ற கருணைப் பிரவாகத்தை யொத்திருக்கும் என்பதாம்.

இதனால் பார்வதியைப் பர்வதராஜன்தந்தது போலும் இந்நதிசையமலைதர வந்ததனாலும் உமாதேவி இருநாழிநெல்லால் செய்தபேரறங்கள் போலும் குண்டிகையளவினின்றும் வந்தநீரால் எண்ணிறந்த தருமங்களைச்செய்தலாலும் இந்நதியின் நீர்வெள்ளமானது உமாதேவியின் கருணைவெள்ள மென்று கூறப்பட்டது. (௬)

வேறு.

வம்பு லாமலர் நீரால் வழிபட்டுச்
செம்பொன் வார்கரை எண்ணில் சிவாலயத்
தெம்பி ரானை யிறைஞ்சலின் ஈர்ம்பொன்னி
உம்பர் நாயகர்க் கன்பரும் ஒக்குமால்.

(எ - து.) குளிர்ச்சி பொருந்திய காவிரிநதியானது - தனது அலைகளால் மோதப்படும் பொற்பொடிகள் பொருந்திய நீண்ட இருகரையிலுமுள்ள சிவாலயங்களில் வீற்றிருக்கும் எமதுபெருமானை நறுமணங்கமழும் மலர்களினாலும் நீரினாலும் வழிபட்டுவணங்குவதினால் தேவநாயகனாகிய இறைவனுக்கு அன்புபூண்டொழுகும் அடியவர்களையும் ஒத்திருக்கும் என்பதாம்.

ஈர்ம்பொன்னி செம்பொன்வார்கரை எண்ணில்சிவாலயத்து எம்பிரானை லம்பு லாமலர் நீரால் வழிபட்டு இறைஞ்சலின் உம்பர்நாயகர்க்கு அன்பரும் பூக்தும் எனக் ட்டுக.

இதனால் இந்நதி தன்னை அகத்தியர் கமண்டலத்திற்கொண்டும் அவர்செய்யுஞ் சிவ பூஜைக்குத் தான் உரிமையாகா தொழிந்த குறையைநாடி அக்குறைவகற்றத் தனது இருகரையிலுமுள்ள சிவபெருமானை பூநீர்கொண்டு வழிபட்டு அன்பர்களைப்போலும் மகிழ்ந்து செல்லுஞ் சிறப்புடைத்தென்று கூறப்பட்டது. (எ)

வாச நீர்குடை மங்கையர் கொங்கையில்
பூசு குங்கும மும்புனை சாந்தமும்
வீசு தெண்டிரை மீதழித் தோடுநீர்
தேசு டைத்தெனி னும்தெளி வில்லதே.

(எ - து.) மேலோடுகின்ற காவிரியானது மிகுந்ததெளிவினை யுடைத்தாயினும் வாசனைபொருந்திய தண்ணீரில் ஸ்நானஞ்செய்கின்ற மங்கையரது தனங்களிற் பூசி யுள்ள குங்குமக்குழம்பையும் அணிந்துள்ள சந்தனக்குழம்பையும் வீசுகின்ற தெள்ளிய அலைகளினால் அழித்து தெளிவில்லாமலே யிருக்கின்றது என்பதாம்.

மீது ஓடுநீர் தேசுடைத்து எனினும் வாசநீர்குடை * * வீசுதெண்டிரையழித்து தெளிவில்லதே எனக் கூட்டுக.

அல்லதூஉம் இந்நதியில் மூழ்கவரும் மங்கையர்கள் அந்நதியினால் சரீரமும் மன மும் தெளிவினைப் பெறுகின்றாராகலின் அதற்குப்பரிசாக அவரளிக்குஞ் சந்தனக்குழம்பு முதலியவற்றைத் தானும்பூசி மகிழ்ந்து செல்வதுபோலுமா மென்றுங் கொள்க. இப் பொருளுக்கு, வீசுதெண்டிரைநீர் - தேசுடைத்தெனினும், வாசநீர்குடை மங்கையர் கொங்கையிற் பூசுகுங்குமமும் புனைசாந்தமும், மீதுஅழித்து ஓடு (தலால்) தெளி வில்லதே எனக்கொண்டுகூட்டுக. தெளிவில்லதே என்றது - ஈண்டுமகிழ்ச்சி மிகுதியைக் குறித்ததென்க.

இதனால் காவிரிநதி ஏனைய மண்முதலியவைகளால் கலக்கமுறாது தெளிந்து வருந் தம்மையுடைத்தாயினும் தானும் மங்கையாகலான் தன்னிடத்துமூழ்கும் மங்கை யர் பூசியுள்ள குங்குமசந்தனக்குழம்புகளைப் பூசிக்கொண்டு செல்லுஞ்சிறப்புடைத் தென்றுகூறப்பட்டது. (அ)

மாவி ரைத்தெழுந் தார்ப்ப வரைதரு
பூவி ரித்த புதுமதுப் பொங்கிட
வாவி யிற்பொலி நாடு வளந்தரக்
காவி ரிப்புனல் கால்பரந் தோங்குமால்.

(எ - து) வண்டுகள் ஆரவாரித்தெழுந்து கானஞ்செய்யவும், மலைகளினின் றும் வருகின்ற மலர்கள் மலர்வதனாலுண்டாகும் தேன்கள் பொங்கிவரவும், தடாகங்களி னால் பொலிவுபெற்றிருக்குஞ் சோழநாடானது பலவளங்களைக் கொடுக்கவும், காவிரி நதியானது அநேகங்கால்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு மேலோங்கிச் செல்லும் என்பதாம்.

இதனால் இந்நதி "அறத்தினூஉங் காக்கமு மில்லை அதனை, மறத்தலி னூஉங்கில்லை கேடு" என்ற குறட்பாவின் பொருளை நாடி தனக்குமேன்மேல் ஆக்கமுண்டாகும் பொருட்டுச் சோழநாடெங்கும் பலகால்களாகச் சென்று உபகரிக்கும் அறத்தினை மேற் கொண்டதெனக் கூறப்பட்டது. (கூ)

குடிவளத்தின் சிறப்பு.

ஒண்டு றைத்தலை மாமத கூடுபோய்
மண்டு நீர்வயல் உள்புக வந்தெதிர்
கொண்ட மள்ளர் குரைத்தகை யோசைபோய்
அண்டர் வானத்தின் அப்புறஞ் சாருமால்.

(எ - து) காலின்வழியாகப் பெருங்கெடுத்துவருகின்ற காவிரிநதியானது மேலோங்கிவிளங்குகின்ற கரையின்கணுள்ள பெரிய மதகின்வழியாகச் சென்று வயல்களினுள்ளே பாய்வதினால் அதுகண்டு அந்நீரைக் கால்வழியாகக் கொண்டுபோக எதிர்வந்த வுழவர்கள் களிப்பின்மிகுதியினால் கைகொட்டுதலால் உண்டாகிய ஓசையானது தேவர்கள் வாழ்கின்ற விண்ணுலகினையுங்கடந்து மேலண்டத்தையும்நோக்கிச் செல்லும் என்பதாம்.

மண்டுநீர் ஒண்துறைத்தலை மாமதகூடுபோய் வயலுட்புக எனக்கூட்டுக.

இதனால் காவிரியின் பெருக்கினைக்கண்ட உழவர்கள் காலவேற்றுமையானு வானம்வறக்கினும் நமது நாடு தேவர்களுக்குச் சிறப்பொடு நாமிசெய்யத்தகும் பூசனைக்குக் குன்றுத லுண்டாகாவண்ணம் காக்கவல்ல நீர்வளத்தைக் காட்டுகின்றதல்லவா என்று தங்களுக்குஉண்டாகிய மகிழ்ச்சியை அக்கணமே அத்தேவர்களுக்கு அறிவித்தல்போலு மென்று வியந்து கூறப்பட்டது. (௧௦)

மாதர் நாறு பறிப்பவர் மாட்சியும்
சீத நீள்முடி சேர்ப்பவர் செய்கையும்
ஓதை யார்செய் யுழுநர் ஒழுக்கமும்
காதல் செய்வதோர் காட்சி மலிந்ததே.

(எ - து) அழகுபொருந்திய நாற்றைப் பறிக்கின்றவர்களுடைய சிறப்பும், குளிர்ச்சிபொருந்திய நீருண்டுள்ள அந்தநெற்களை முடிகளாகக்கட்டிச் சேர்க்கின்றவர்களுடைய செயலும், ஒருவரையொருவர் ஓசைபடக்கூவும் முழக்கத்தினையுடைய வயல்களையுழுகின்ற மள்ளர்களின்வரிசையும் காண்கின்றவர்களுக்கு ஆசையைவிளைவிப்பதாகியகாட்சி மிகுந்திருந்தன என்பதாம்

இதனால் நாறுபறித்தல் முடிகட்டுதல் ஓசைபடக்கூவுதல் ஆகிய இவைகள் பார்க்கின்றவர்களுக்குத் தொழின்முறையென்று இழிவினைக்காட்டாது அவர்களுக்குள்ள வண்மையின் புகழினையே காட்டிப் பிரகாசித்தன வெனக்கூறப்பட்டது. (௧௧)

உழுத சான்மிக வூறித் தெளிந்தசே
றிழுது செய்யினுள் இந்திரத் தெய்வதம்
தொழுது நாறு நடுவார் தொகுதியே
பழுதில் காவிரி நாட்டின் பரப்பெலாம்.

(எ - து) உழவர்களால் உழப்பட்ட படைச்சால்களில் மிகவும் ஊறித்தெளிந்த சேற்றினால் குழம்பியிருக்கின்ற வயல்களில் இந்திரனாகிய தெய்வத்தைவணங்கி நாற்றுநடுகின்ற கடைசியர்களின் கூட்டமே குற்றமற்ற காவிரிநதிசூழ்ந்த சோழநாட்டினது பரந்தவிடங்களெல்லாம் நிறைந்திருக்கும் என்பதாம்.

இதனால் மருதநிலத்திற்கு மேகவாகனனாகிய இந்திரன் தெய்வமாதலால் கடைசியர் அவனைவணங்கியல்லது நாற்றை நடாரென்று அவரதுதெய்வவணக்கத்தின் சிறப்பு கூறப்பட்டது. (௧௨)

வேறு.

மண்டு புனல் பரந்தவயல் வளர்முதலின் சுருள்விரியக்
கண்டுழவர் பதங்காட்டக் களைகளையும் கடைசியர்கள்

தண்தாளம் சொரிபணிலம் இடறிஇடை தளர்ந்தசைவார்;
வண்டலையும் குழலலைய மடநடையின் வரம்பணைவார்.

(எ - து) நீர்மிகுந்து பரந்திருக்கின்ற வயல்களில் வளர்கின்ற நெற்பயிர்களின் சுருள்கள் விரிந்துதழைக்கின்ற பருவத்தைக்கண்டு மள்ளர்கள் களைகளையும் பருவம் இது தானென்று காட்டும்பொழுது அப்பயிர்களில் உள்ள களைகளைக் களைதற்குரியாராகிய கடைசியர்கள் குளிர்ந்தமுத்தங்களைச் சிந்துகின்ற சங்குகளால் கால்கள்இடறி அதனால் இடைதளர்ந்துவருந்தி அசைந்தவர்களாய் வண்டுகள் தேனுண்ணும் விருப்பத்தினால் மொய்க்கின்ற கூந்தல் அவிழ்ந்தலையும்படி மெல்லிய நடையினால் வயல்வரம்புகளின் எல்லையைச் சேர்வார்கள் என்பதாம்.

இதனால், கடைசியரின் இடையின் சிறப்பும் நடையின் சிறப்புங் கூறப்பட்டன. ()

செங்குவளை பறித்தணிவார் கருங்குழன்மேல் சிறைவண்டை
அங்கைமலர் களைக்கொடுகைத் தயல்வண்டும் வரவழைப்பார்
திங்களுதல் வெயர்வரும்பச் சிறுமுறுவல் தளவரும்பப்
பொங்குமலர்க் கமலத்தின் புதுமதுவாய் மடுத்தயர்வார்.

(எ - து) கடைசியர்களிற்சிலர் செங்குவளைமலர்களைப் பறித்தெறியாது தமதுகரியகூந்தலில் தரித்துக்கொள்ளுவார்கள். சிலர் அக்கூந்தலின்மேல் விழுகின்ற சிறகினையுடைய வண்டுகளைத் தமது அழகியகையாகிய தாமரைமலர்களைக்கொண்டு ஓட்டி வேறிடங்களிலுள்ள வண்டுகளைத் தம்மிடம் வரும்படி அழைப்பார்கள். சிலர் மூன்றாம் பிறையையொத்த தமதுநெற்றியில் வேர்வையுண்டாகவும் அதனைக்கருதாது புன்னகையாகிய முல்லையரும்புகளை மலர்த்தி ஒளிவிளங்குகின்ற தாமரைமலரிலுள்ள புதியதேனைக் குடித்துச் சோர்வார்கள் என்பதாம்.

இதனால் கடைசியர் கூந்தலிலுள்ளதேனை வண்டுகள் ஒழியாதுண்ணு மென்றும் கடைசியர் மலர்களிலுள்ள மதுவை ஒழியாதுண்டு மயங்குவரென்றுங் கூறப்பட்டன.

கரும்பல்ல நெல்லென்ன கமுகல்ல கரும்பென்ன
சுரும்பல்லி குடைநீலத் துகளல்ல பகலெல்லாம்
அரும்பல்ல முலையென்ன அமுதல்ல மொழியென்ன
வரும்பல்லா யிரங்கடைசி மடந்தையர்கள் வயலெல்லாம்.

(எ - து) மருதநிலத்தின் வளப்பத்தைப் பகற்காலமுழுவதும் பார்க்கவருகின்றவகள் வளர்ந்திருக்கும் நெற்களைப்பார்ப்பாராயின் அவர்களுக்கு அந்நெற்கள் கருப்பஞ்சோலைபோற் றோன்ற அவை கருப்பஞ்சோலையன்று நெற்பயிரென்று சொல்லவும், அதுவொழிந்து கருப்பஞ்சோலையைப் பார்க்குங்கால் கமுகமரங்களைப்போற் றோன்ற அவை கமுகல்ல கருப்பஞ்சோலையென்று சொல்லவும், அதுவொழிந்து வண்டுகள் அகவிதழ்களைக் குடைதலாலுண்டாகிய நீலோற்பல மலரின் கரிய துகள்களைக்கண்டு இவைகள் வண்டுகளோவென்று சொல்ல அவை வண்டுகளன்று நீலோற்பல மலர்களின் துகள்களென்று சொல்லவும். கடைசியர் தனங்களைக் கண்டு தாமரையரும்புகளோவென்றுசொல்ல இவை அரும்புகளன்று தனங்களென்று சொல்லவும், அவர்கள் வாயினின்று வரும் வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் தாமரைகளினின்றொழுகும் தேனோவென்று சொல்ல அவை தேன்முதமல்ல வார்த்தைகளென்று சொல்லவும், வருகின்ற அநேக ஆயிரம்பள்ளப்பெண்கள் வயல்களிலெல்லாம் நிறைந்திருக்கின்றார்கள் என்பதாம்.

*பகலெல்லாம் கரும்பல்ல** சுரும்புஅல்லஅல்லிகுடை நீலத்துகள் எனக் கூட்டுக. தாமேயறியவல்ல பகற்பொழுதிலேயேகடைசியர்கள் அதுவல்ல இது என்று காட்டக் காணக்கூடுமேயன்றி தாமே அறியக்கூடுமோனை தன்றென்று நென்முதலியவற்றின்

சிறப்புக்கூறப்பட்டது. எனவே கரும்பளவாக நெல்லும், கமுகளவாகக் கரும்பும் வளர்ந்திள்ளனவென்றும், நீலோற்பலத்தின் தூகள்கள் வண்டின் அளவாக உள்ளனவென்றும், கடைசியரது தனம் தாமரையரும்பினளவாக வுள்ளனவென்றும், அவர்களின் மொழியின்சுவை வழிந்தொழுகும் தேன்போன் றிருந்தனவென்றும் வயலின்சிறப்பும் கடைசியர்களின் சிறப்புங் கூறப்பட்டன.

இவை மூன்றுபாட்டானும் கடைசியர்களது சிறப்பும், மருதநிலவளத்தின் திண்ணியசெழுமையுங் கூறப்பட்டன. அல்லதூஉம் கடைசியர்களே இவ்வாறான சிறப்புடையராயின் அந்நாட்டில்விளங்கும் மங்கையரது சிறப்பு சொல்லொணுதென்பதையுங் குறித்ததுமாமென்க. (கரு)

கயல்பாய்பைந் தடநந்துன் கழித்தபெருங் கருங்குழிசி
வியல்வாய்வெள் வளைத்தரள மலர்வேரி உலைப்பெய்த
கயல்ஆமை அடுப்பேற்றி அரக்காம்பல் நெருப்பூதும்
வயல்மாதர் சிறுமகளிர் விளையாட்டு வரம்பெல்லாம்.

(எ - து) கெண்டைமீன்கள் பாய்ந்துவிளையாடுகின்ற குளிர்ந்தநீரையுடைய தடாகத்திலுள்ள சங்கு கழிந்தசங்குகளைக் கருமைபொருந்திய பெரியபானைகளாகவைத்து அவைகளில் அகன்றவாயையுடைய வெண்மையாகிய அச்சங்குகளீன்ற முத்துக்களாகிய அரிசிகளை உலைநீரைப்போல் அதில்வார்த்திருக்கும் மலர்த்தேன்களிலிட்டுப் பக்கங்களிலிருக்கின்ற ஆமைகளின் ஓடாகிய அடுப்புகளின்மேலேற்றிச் செவ்வாம்பல்மலராகிய நெருப்பை அவ்வடுப்பிலவைத்து ஊதுகின்றபள்ளஸ்திரீகளின் சிறுபெண்களுடைய விளையாட்டானது வயல்களின் பரப்பிடங்களிலெல்லாம் நிறைந்திருக்கும் என்பதாம்.

இதனால் பள்ளஸ்திரீகளின் சிறுபிள்ளைகள் சிறுசோறடும் விளையாட்டினை விதந்து கூறப்பட்டது. (கசு)

நிலவளத்தின் சிறப்பு.

காடெல்லாம் கழைக்கரும்பு; காஎல்லாம் குழைக்கரும்பு;
மாடெல்லாம் கருங்குவளை; வயலெல்லாம் நெருங்குவளை;
கோடெல்லாம் மடஅன்னம்; குளமெல்லாம் கடல்அன்ன;
நாடெல்லாம் நீர்நாடு தனையொவ்வா நலமெல்லாம்.

(எ - து.) அம்மருதநிலத்திலுள்ள காடுகளெல்லாம் கழையாகியகரும்புகளே, சோலைகளெல்லாம் குழையோடுகூடின அரும்புகளே, வயலின் பக்கங்களெல்லாம் நீலோற்பலமலர்களே, வயலிடங்களெல்லாம் நெருங்கியிருக்குஞ் சங்கங்களே, தடாகக்கரைகளிலெல்லாம் இளமைபொருந்திய அன்னக்கூட்டங்களே, தடாகங்களெல்லாம் ஆழ்ந்துள்ள கடல்போன்றனவே, இவ்வாறான சிறப்புடைய நலங்களையெல்லாம் உடைத்தாகலின் ஏனையநாடுகளெல்லாம் நீர்வளம்பொருந்திய இச்சோழநாட்டுக்கு ஒருவாற்றானும் ஒப்புதலை யுடையனவாகா என்பதாம்.

இதனால் ஏனையநாடுகளில் அமையவொண்ணுத பலவளப்பங்களை இச்சோழநாடு மிகவெளிமையாய் பெற்றுளதென்று இந்நாட்டின் வளப்பத்தைக் கூறப்பட்டது. (கஎ)

வேறு.

ஆலை பாய்பவர் ஆர்ப்புறும் ஒலமும்
சோலை வாய்வண் டிரைத்தெழு சும்மையும்,
ஞாலம் ஓங்கிய நான்மறை ஓதையும்,
வேலை ஓசையின் மிக்கு விரவுமால்.

(எ - து.) ஆலைகளில் கரும்புகளைப் பாய்ச்சுகின்றவர்கள் கூவும் ஆரவாரவோசையும், சோலைகளில் வண்டுகள் தேனுண்ணுங்கால் இரைத்தெழுகின்றவோசையும், உல

கின்கண் மேன்மைபெற்றோங்கிய வேதங்களை ஓதுவதனுலுண்டாகிய வோசையும் ஆகிய இவ்வோசைகளெல்லாம் சமுத்திரவோசையினும் மேம்பட்டுப் பேரோசையாய் முழங்கும் என்பதாம்.

இதனுல் கடலில் மாறிமாறிவரும் பல அலைகளின் மிகுதியால் உண்டாகும் ஓர் ஓசையேயன்றி இதுபோலும் பலவகை ஓசையான் எழும் ஓசை அதுவுடைத்தன்றென்று கடலையிழித்துக் கூறப்பட்டது. அல்லதூஉம் கரும்பாலையி லெழும் ஓசையும் சோலையிலெழும் வண்டிஞேசையும் அந்தணர்வாய்வழியா லெழும் வேதவோசையும் கடலோசையினும் சிறந்தொலித்தனவென்று ஓசைகளின் சிறப்பினைக் குறித்ததுமாமென்க. (கஅ)

அன்னம் ஆடும் அகன் துறைப் பொய்கையில்
துன்னு மேதி படியத் துதைந்தெழும்
கன்னி வாளை கமுகின்மேல் பாய்வன
மன்னு வான்மிசை வானவில் போலுமால்.

(எ - து.) அன்னப்பறவைகள் கூடிவிளையாடுகின்ற விசாலமாகிய கரையினையுடைய தடாகங்களில் அங்குலாவும் எருமைக்கடாக்கள் வீழ்ந்து முழுகுவதனுல் நெருங்கிமேலெழும்புகின்ற இளமைபொருந்திய வாளைமீன்கள் கமுகமரத்தின்மேல் பாயுந்தோற்றமானது ஆகாயத்திற்பொருந்திய இந்திரவில்லை யொத்திருந்தது என்பதாம்.

இதனுல் எருமைக் கடாக்கள் நீரில்வீழ அந்நீரிலுள்ள வாளைமீன்கள் மேலெழுந்து கமுகமரத்திற்பாய்கின்றகாலத்து ஒன்றன்பின்ஒன்றாக அக்கமுகமரந்தொட்டு தடாகமளவும் வெளியிடமின்றி தொடர்ந்திருத்தலால் மேகத்திற்காணப்படும் இந்திரதனுவை ஒத்திருந்ததென்று கூறப்பட்டது. (கக)

காவி னில்பயி லும்களி வண்டினம்
வாவி யில்படிந் துண்ணும் மலர்மது
மேவி அத்தடம் மீதெழுப் பாய்கயல்
தாவி அப்பொழி லில்கனி சாடுமால்.

(எ - து.) சோலைகளிற் சஞ்சரிக்கின்ற மதமயக்கத்தினையுடைய வண்டின் கூட்டங்கள் தடாகங்களிலுள்ள மலர்களில் வீழ்ந்து அவைகளிலுள்ள தேனையுண்ணும், அத்தடாகங்களிற் பொருந்தியிருக்கின்ற கண்டைமீன்கள் மேலெழுந்துபாய்ந்து அவ்வண்டுகள் வசிக்கும் அச்சோலைகளிலுள்ள பழங்களெல்லாம் சிதறும்படித் தாவும் என்பதாம்.

தடாகங்களிலுள்ள கண்டைமீன்கள் தம்மிடத்துள்ள மலர்களின்தேனை சோலையிலுள்ள வண்டுகள்வந்து உண்ணப்பெற்றதனுல் அதுபொறாது அவ்வண்டுகள் வாழுஞ்சோலைகளிலுள்ள பழங்கள் சிதறத்தாவும் என்பார் தடம் *** கயல்வண்டினம் வாவியிற்படிந்து மலர்மதுவுண்ண அது கண்டு, அப்பொழிலின்கனி தாவிச்சாடும் என்றார்.

இவ்விரண்டுபாட்டானும் தடாகங்களிலுள்ள கயல்களின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

வேறு.

காவிநீள் வயலின் ஓங்கித் தன்னிகர் இன்றி மிக்கு
வாலிதாம் வெண்மை உண்மைக் கருவினுல் வளத்த ஆகிச்
சூல்முதிர் பசலை கொண்டு சுருள்விரித் தரனுக் கன்பர்
ஆலின சிந்தை போல அலர்ந்தன கதிர்கள் எல்லாம்.

(எ - து.) நெற்பயிர்கள் நீண்டவயலினிடத்தில் ஓங்கிவளர்ந்து தனக்குச்சமானமாக ஒரு பொருளுஞ் சொல்வதற்கில்லாமல் உயர்ந்து பரிசுத்தம்பொருந்திய வெண்ணிறத்தைத் தன்னுள்ளேயுள்ள கருவினுலாகின்ற வளப்பத்தினையுடையனவாகி அங்கு

முதிர்வதனாலுண்டாகும் பசலைநிறத்தையடைந்து, பின்னர் கதிர்ச்சுருளைவிரித்தலு சிவபெருமானிடத்தில் அன்புசெலுத்துகின்ற அடியார்களின் விசாலமாகிய சித்தத்தைப் போலக் கதிர்களை மலரச்செய்தன என்பதாம்.

அரன்பால் அன்புடை அடியார் நாமார்க்குங் குடியல்லோம் என்றிறுமாக்குந் தன்மையுடையவராகலானும் உள்ளத்துள்ளே வாலறிவுடையவராகலானும் அவ்வறிவினால் பசுமையாகிய பத்திமுதிர்தலையுடைவராகலானும் அம்முதிர்வான் மெய்யரும்புந் தன்மையுடையவராகலானும் அவர்போல் நெற்பயிர் தன்னிகரின்றி ஓங்கிமிக்கும் வாலிதாம் உண்மைக்கருவினால் வளர்தவாகியும் சூன்முதிர் பசலைகொண்டு சுருள்விரித்தனவாகியும் காணப்படலால்—அானுக்கன்பர் ஆவின சிந்தைபோல வளர்ந்தன கதிர்களெல்லாம்—என்றார்.

இதனால் அன்பருள்ளம்போல் நெற்பயிர்கள் வளர்ந்தோங்கினவெனக் கூறப்பட்டது. (௨௧)

பத்தியின் பால ராகிப் பரமனுக் காளாம் அன்பர்
தத்தமில் கூடி னார்கள் தலையினால் வணங்கு மாபோல்
மொய்த்தநீள் பத்தி யின்பால் முதிர்தலை வணங்கி மற்றை
வித்தகர் தன்மை போல விளைந்தன சாலி எல்லாம்.

(எ - து.) பத்தியினால் வழிபட்டவர்களாகி சிவபெருமானுக்கு ஆளாயொழுகுகின்ற அன்பர் ஒருவரையொருவர் கூடுவாராயின் தத்தமக்குள்ளே தலையினால் தாழ்ந்து வணங்குவதுபோல நெற்பயிர்களெல்லாம் நெருங்கிநீண்ட வரிசையினையுடையனவாகிப் பால்முதிர்ந்த கதிராகிய தலைகளை எதிரெதிர் தாழ்த்தி மேலேசொல்லிய அடியார்களின் சிவானுபவத் தன்மையைப்போல விளைந்தன என்பதாம்.

இதனால் அடியார்கள் ஓரிடத்து ஒருங்கே கூடப்பெறுவராயின் எதிரெதிர் ஒருவரையொருவர் வணங்கிச் சிவானந்தானுபவத்தைப் பெற்று மகிழ்ந்திருத்தல்போல நெற்பயிர் வயலின்கண் ஒருங்கேதோன்றி முதிர்ந்த கதிர்களாகிய தலைகளால் ஒன்றோடொன்று எதிரெதிர் தாக்குற்று வணங்கி வாழும்இயல்பினைப் பெற்றுள்ளனவென்று கூறப்பட்டது. சாலி எல்லாம் மொய்த்தநீள் - எனக்கூட்டுக.

பத்தியின் பாலராகி பரமனுக்காளாம் அன்பர், தத்தமில் கூடினார்கள் தலையினால் வணங்குமாபோல் என்றதனால் பத்திநெறியை அறியும்வகையற்று முத்திநெறியை யறிந்தார்போன்றஷுர்க்கர் தத்தமில்கூடுவராயின் வணங்காது இறுமாந்து வாய்ப்பறை சாத்திநிற்பரென்று அவரது இழிந்தஞானத்தையும் நெற்பயிர் உவமானத்தால் விளக்கியதூஉம் ஆமெனக. (௨௨)

அரிதரு செந்நெல் சூட்டின் அடுக்கிய அடுக்கல் சேர்ப்பார்
பரிவுறத் தடிந்த பன்மீன் படர்நெடுங் குன்று செய்வார்
சுரிவளை சொரிந்த முத்தின் சுடர்ப்பெரும் பொருப்பு யர்ப்பார்;
விரிமலர்க் கற்றை வேரி பொழிந்திழி வெற்பு வைப்பார்.

(எ - து.) மள்ளர்களிற் சிலர் அரிவாளினால் அரியப்பட்ட செந்நெல்லரிகளால் ஒன்றின்மேலொன்றாக அடுக்கப்பட்ட சுமைகளை மலைபோலக் குவிப்பார்கள். சிலர் அவ்வயல்களில் பலவகை மீன்களையும் பரவிய பெரிய மலைபோலக் குவிப்பார்கள். சிலர் அவ்வயல்களில் ஆசையோடுபிடித்த தவழும் சுரிந்த சங்குகளின்ற ஒளிபொருந்திய முத்துக்களை பெரியமலைபோல வுயர்த்துவார்கள். சிலர் நறுமணங்கமழும் பலவகையான மலர்க்கூட்டங்களைத் தேனொழுகிய அருவிபொழிந் தோடுகின்ற மலைபோலக் குவிப்பார்கள் என்பதாம்.

இதனால் செந்நெற்பெருக்கமேயன்றி அவ்வயல்களில் மீன்களின்பெருக்கமும் முத்துக்களின்பெருக்கமும் மலர்களின்பெருக்கமும் உடையனவென்று கூறப்பட்டது. (௨௩)

சாலியின் கற்றை துற்ற தடவரை முகடு சாய்த்துக்
காலிரும் பகடு போக்கும் கரும்பெரும் பாண்டில் ஈட்டம்
ஆலிய முகிலின் கூட்டம் அருவரைச் சிமயச் சாரல்
மேல்வலங் கொண்டு சூழும் காட்சியின் மிக்க தன்றே.

(எ - து.) நெல்லரியின் கற்றைகள்பொருந்திய நெற்போராகிய பெரியமலையி னது உச்சியைச் சாய்த்து அப்போரைமிதிக்கும்படி வலிந்தகால்களையுடைய பெரிய எருமைக் கடாக்களோடு சேர்த்து நடாத்துகின்ற கரியஎருதுகளின் பெரியகூட்டங்கள் அசைதலையுடைய மேகக்கூட்டமானது அளவிடுதற்கரிய மலையினது சிகரத்தின்மேல் வலமாகச்சூழ்ந்து வருகின்ற காட்சியினும் மிகச்சிறந்திருந்தது என்பதாம்.

இதனால் மலைபோலுயர்ந்திருக்கும் நெற்போரைச்சாய்த்து அதனைமிதிக்கும்படி எருமைக்கடாக்களோடு எருதுகளையும் ஒன்றாகப்பிணைத்துச் சுற்றிவரச்செய்யும் தோற்றமானது உயர்ந்தோங்கியிருக்கும் மலையின்சிகரத்தை மேகங்கள் சூழ்ந்துவருதலை யொக்குமெனக் கூறப்பட்டது. (உச)

வைதெரிந் தகற்றி ஆற்றி மழைப்பெயல் மானத் தூற்றிச்
செய்யபொன் குன்றும் வேறு நவமணிச் சிலம்பும் என்னக்
கைவினை மள்ளர் வானங் கரக்கஆக் கியநெற் குன்றால்
மொய்வரை உலகம் போலும் முளரிநீர் மருத வைப்பு

(எ - து) கைத்தொழிலில் வல்லவர்களாகிய உழவர்கள் (எருமைக்கடாக்களாலும் எருதுகளாலும் நெற்போர் மிதிக்கப்பட்டவுடனே) வைக்கோல்களை ஆராய்ந்து நீக்கிப் பின், அந்நெல்லின்கணுள்ள பதர்கள் நீங்கும்படி மழைத்துளிகள் துளிப்பதுபோல வாரி மேலெடுத்துத் தூற்றிச் சிவந்தபொன்மலையும் அதற்குவேறாகிய நவரத்னங்களாலாகிய மலைகளும்போல விண்ணுலகளவும் மறையும்படி யுயர்த்திய நென்மலைகளினால் தாமரைமலர்களையுடைய நீர்வளம்பொருந்திய மருதநிலமானது நெருங்கிய மலைகளையுடைய குறிஞ்சிநிலத்தையொத்திருக்கும் என்பதாம்.

கைவினைமள்ளர் வைதெரிந்து அகற்றியாற்றி என்றும், முளரிநீர் மருதவைப்பு வானங்கரக்க ஆக்கிய நெற்குன்றால் மொய்வரை யுலகம்போலும் என்றுங்கூட்டுக.

இதனால் மருதநிலத்தில் நென்மலைகளிருத்தலால் அந்நிலம் குறிஞ்சிநிலமும் ஆயிற்றென்று கூறப்பட்டது. (உரு)

குடிகள்தங்கள் கடனைச்செலுத்துமுறை.

அரசுகொள் கடன்கள் ஆற்றி மிகுதிகொண் டறங்கள் பேணிப்
பரவரும் கடவுள் போற்றிக் குரவரும் விருந்தும் பண்பின்
விரவிய கிளையும் தாங்கி விளங்கிய குடிகள் ஓங்கி
வரைபுரை மாடம் நீடி மலர்ந்துள பதிகள் எங்கும்.

(எ - து) (அங்ஙனந்தொகுத்தநெற்போர்களுள்) அரசனால் கொள்ளப்படும் ஆறிலொருபங்கை அவனுக்குக்கொடுத்து மிகுந்த ஐந்துபங்கையும் தாங்கள்கொண்டு அதனால் செய்யத்தகுவனவாகிய தருமங்களை விரும்பிச்செய்து தாம்தாம் வணங்கத்தகும் தெய்வங்களைப்பூசித்து பெரியோர்களையும் விருந்தினரையும் சம்பந்தவிசேடத்தால் வந்து கூடுவோராகிய உறவினரையும் பாதுகாத்து இம்முறையால் புகழ்பெற்று விளங்குகின்ற குடிகள் அதிகரித்து அக்குடிகள் வாசஞ்செய்தற்கு அமைந்த மலைபோன்ற மாளிகைகள் அச்சோழநாடெங்கும் உயர்ந்து விளங்கிக்கொண் டிருப்பன என்பதாம்.

இதனால் சோழநாட்டிலுள்ள இல்வாழ்க்கையுடைய குடிகள்தத்தமக்குவிதித்த அறங்களைக் கைக்கொண்டு தவறாது செய்பவரென்று அவர்களின் சிறப்புக்கூறப்பட்டது. ()

கரும்படு களமர் ஆலைக் கமழ்நறும் புகையோ மாதர்
சுரும்பெழ அகிலால் இட்ட தூபமோ யூப வேள்விப்
பெரும்பெயர்ச் சாலை தோறும் பிறங்கிய புகையோ வானின்
வரும்கரு முகிலோ சூழ்வ மாடமும் காவும் எங்கும்.

(எ - து) மாளிகைகள் சோலைகள் ஆகியவிடங்களிலெல்லாம் காணப்படும் புகையின்கூட்டம் கருப்பஞ்சாற்றைக் காய்ச்சுகின்ற மள்ளர்களினது ஆலையிருக்கும் இடத்திலிருந்து தோன்றிய மணம்பொருந்திய புகையோ, பெண்கள் தங்கள்கூந்தலில் மொய்த்திருக்கும் வண்டுகளெழும்படி ஊட்டும் அகிற்கட்டைகளின் புகையோ, யூபஸ் தம்பங்களைநாட்டிச் செய்கின்ற பெரிய யாகசாலைகளிலிருந்து வெளிப்பட்டுவிளங்கு கின்ற புகையோ ஆகாயத்தின்கண் வரும் கறுத்தமேகமோ (இஃதின்னதென்று வேறு பாடறியக்கூடவில்லை) என்பதாம்.

இதனால் மாடங்களில் மகளிர் கூந்தலுக்கூட்டும் புகை கரும்பாலையிலெழும் புகை போல் எழுமென்றும், யாகசாலையிலெழும் புகை வானிற்பரந்து சோலையின்கண் தவழும் மேகங்கள்போல் எழுமென்றுங் கூறப்பட்டன. அல்லதூஉம் இப்புகைகள் ஒன்று சுருங்கி ஒன்றுபெருக்கமாய்க் காணப்படாமல் ஒத்தெழுஞ் சிறப்புடையன வென அதிசயித்துக் கூறியதுமாம். (உ௭)

நாளிகே ரம்செ ருந்தி நறுமலர் நரந்தம் எங்கும்;
கோளிசால் அம்த மாலம் குளிர்மலர்க் குரவம் எங்கும்
தாளிரும் போந்து சந்து தண்மலர் நாகம் எங்கும்;
நீள்இலை வஞ்சி காஞ்சி நிறைமலர்க் கோங்கம் எங்கும்.

(எ - து) அச்சோழநாட்டில் எவ்வெவ்விடங்களிலும் தென்னமரங்களும் செருந்தி மரங்களும் நல்லமலர்கள் நெருங்கியுள்ள நாரத்தைமரங்களும் பூவாதுகாய்க்கின்ற மரங்களும் பச்சிலைமரங்களும் குளிர்ந்தமலரையுடைய குராமரங்களும் பருத்துயர்ந்த பனைமரங்களும் சந்தனமரங்களும் குளிர்ச்சிபொருந்திய மலர்களையுடைய குங்குமமரங்களும் நீண்டிருக்கும் இலைகளுள்ள வஞ்சிமரங்களும் சொர்ணவிருக்ஷங்களும் நிறைந்தமலர்கள் பொருந்தியகோங்கமரங்களும் வேற்றுமையின்றி நிறைந்திருக்கின்றன என்பதாம். (உஅ)

சூதபா டலங்கள் எங்கும்; சூழ்வழை ஞாழல் எங்கும்;
சாதிமா லதிகள் எங்கும்; தண்டளிர் நரவம் எங்கும்;
மாதவி சரளம் எங்கும்; வகுளசண் பகங்கள் எங்கும்;
போதவிழ் கைதை எங்கும்; பூகபுன் னாகம் எங்கும்.

(எ - து) (மேற்கூறியவைகளையன்றி) எவ்வெவ் விடங்களிலும் மாமரங்களும், பாதிரிமரங்களும், சூழ்ந்திருக்கின்ற சுரபுன்னைமரங்களும், ஞாழல்களும், சிறுசண்பகங்களும், மல்லிகைகளும், குளிர்ச்சிபொருந்திய தளிர்களையுடைய அனிச்சமரங்களும், குருக்கத்திக் கொடிகளும், சரளமரங்களும், மகிழமரங்களும், சண்பகமரங்களும், மலர்கள்விரிந்த தாழைமரங்களும் கமுகமரங்களும் புன்னைமரங்களும் காணநிறைந்திருக்கின்றன என்பதாம்.

இவ்விரண்டு திருப்பாட்டாலும் சோழநாடு இன்னவிடங்களில் இன்னவிருக்ஷங்களைக்காணலாமென்பதின்றி எவ்வெவ்விடங்களிலும் விருக்ஷபேதங்களெல்லாவற்றையும் ஒருங்கேகாணப்படுஞ் சிறப்புடைத்து என்றுகூறப்பட்டது. (உக)

பலவகை வளங்களின் சிறப்பு.

மங்கல வினைகள் எங்கும்; மண்ணுசெய்கம் பலைகள் எங்கும்;
பங்கய வதனம் எங்கும்; பண்களின் மழலை எங்கும்;

பொங்கொளிக் கலன்கள் எங்கும்; புதுமலர்ப் பந்தா எங்கும்;
செங்கயல் பழனம் எங்கும்; திருமகள் உறையுள் எங்கும்.

(எ - து) எப்பக்கங்களினும் மங்கலத்தொழில்களும், கலியாணஞ் செய்வதனாலுண்டாகின்ற பலவாத்தியங்களின் ஓசைகளும், அவ்விடங்களில் மங்கையருடைய தாமரை போன்ற முகங்களும் அம்மங்கையருடைய பண்ணேடிசைந்த மழலைச்சொற்களும், அவர்கள் அணிந்திருக்கும் ஒளிவீசுகின்ற ஆபரணங்களும், அவர்கள் உலாவுதற்குரிய புதியமலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பந்தர்களும், செவந்த கண்டைமீன்கள் பொருந்திய வயல்களும், இலக்குமிதேவி வாசஞ்செய்பத்தக்க இடங்களுமாகவே காணப்பட்டு விளங்குகின்றன என்பதாம். (௩௦)

மேகமும் களிறும் எங்கும்; வேதமும் கிடையும் எங்கும்;
யாகமும் சடங்கும் எங்கும்; இன்பமும் மகிழ்வும் எங்கும்;
யோகமும் தவமும் எங்கும்; ஊசலும் மறுகும் எங்கும்;
போகமும் பொலிவும் எங்கும்; புண்ணிய முனிவர் எங்கும்.

(எ - து) (மங்கலவோசை முதலியனவேயல்லாமல்) எவ்வெவ்விடங்களிலும்மேகக் கூட்டங்களும் யானைகளும் வேதங்களும் அவ்வேதமோதுவோர் கூட்டங்களும் வேள்விகளும் அவ்வேள்விக்கு அங்கங்களாயுள்ள சடங்குகளும் இன்பமும் அவ்வின்பத்தால் உண்டாகுஞ் சந்தோஷமும் அட்டாங்கயோகமுதலிய யோகங்களும் தவங்களும் ஊஞ்சலாடுதலும் அவைகளையுடைய வீதிகளும் பலவகையாயுள்ளபோக இன்பங்களும் அவற்றாலுண்டாகிய உள்ளக்கிளர்ச்சியும் புண்ணியசொரூபிகளாகிய முனிவர்களும் நிறைந்திருக்குஞ் சிறப்புடையனவாயிருக்கும் என்பதாம்.

இதனால் மேகத்திற்கும் யானைக்கும், வேதத்திற்கும் அதனையோதுகின்றவர்க்கும், யாகத்துக்கும் யாகச்சடங்கிற்கும், இன்பத்திற்கும் மகிழ்விற்கும் யோகத்திற்கும், தவத்திற்கும், ஊசலுக்கும், மறுகிற்கும் போகத்திற்கும் பொலிவிற்கும், புண்ணியத்துக்கும் முனிவர்கட்கும் ஒற்றுமையுடைத்தாம் என்னும் உண்மையை யெடுத்துக் காட்டியவாறுமென்க. (௩௧)

பண்தரு விபஞ்சி எங்கும்; பாதசெம் பஞ்சி எங்கும்;
வண்டறை குழல்கள் எங்கும்; வளர்இசைக் குழல்கள் எங்கும்;
தொண்டர்தம் இருக்கை எங்கும்; சொல்லுவ திருக்கை எங்கும்;
தண்டலை பலவும் எங்கும்; தாதகி பலவும் எங்கும்.

(எ - து) (மேலேசொல்லிய பொலிவுகளேயல்லாமல்) எவ்வெவ்விடங்களிலும் பலவகைப்படும் பண்களைப் பாடுதற்குரிய ஓசையைத்தரும் வீணைகளும், மங்கையாது பாதங்களில் பூசியுள்ள செம்பஞ்சுக்குழம்புகளின் சுவடுகளும், வண்டுகள் முழங்குகின்ற அம்மங்கையாது கூந்தல்களும், இன்னிசைபொருந்திய புள்ளாங்குழல்களும், சிவனடியார்களின் திருமடங்களும. வேதங்களை ஓதுகின்ற இடங்களும், (இவைகளேயன்றி இடைஇடையே) பலசோலைகளும் ஆத்திமரங்களும், பலாமரங்களும் பொலிவுபெற்று விளங்கும் சிறப்புடைத்தா யிருக்கின்றன என்பதாம்.

இருக்கைச் சொல்வது எனக்கூட்டுக.

பண்தருவிபஞ்சிஎங்கும் வளர்இசைக் குழல்கள்எங்கும் என்றதனால் அவைகட்குரியூார் மங்கையராகலான் பாதசெம்பஞ்சு எங்கும் வண்டறை குழல்களெங்கும் என்றும், தொண்டர்தம் இருக்கை சொல்லுவதுஇருக்கை என்றதனால் அவர்கட்குரிய இடங்கள் இவையாமென்பதும் அறிய தண்டலைபலவுமெங்கும் தாதகிபலவுமெங்கும் என்றுங் (௩௨)

மாடுபோ தகங்கள் எங்கும்; வண்டுபோ தகங்கள் எங்கும்;
பாடும்அம் மனைகள் எங்கும்; பயிலும்அம் மனைகள் எங்கும்;
நீடுகே தனங்கள் எங்கும்; நிதிநிகே தனங்கள் எங்கும்;
தோடுசூழ் மாலை எங்கும்; துணைவர்சூழ் மாலை எங்கும்.

(எ - து.) (மேலேசொல்லியவைகளேயன்றி) எவ்வெப் பக்கங்களிலும் யானைக் கன்றுகளும், மலர்களில் வாசஞ்செய்யும் வண்டின்கூட்டங்களும் இசைபாடுகின்றவர்களுடைய வீடுகளும், சிறுபெண்கள் விளையாடுகின்ற அம்மனைக்காய்களும், மேல்மாளிகைகளில் கட்டப்பட்டு விளங்கும் நீண்ட கொடியாடைகளும், பொக்கிஷசாலைகளும், இதழ்களோடு பொருந்திய மலர்மாலைகளும், தத்தந்துணைவர்களோடு சூழ்ந்து வருகின்றவர்களுடைய வரிசைகளும் காணப்படுந் தன்மையுடைத்தனவா யிருக்கின்றன என்பதாம்.

இதனால் மதநீர்மணத்தைக்கருதி யானைகளோடு வண்டுக்கூட்டங்களும், பாடும்மங்கையரோடு அம்மனையாடும் பேதையர்களும், நிகேதனங்களிருக்கும் இடங்களில் நீடுகேதனங்களும், பூமாலைகள்விற்கும் இடங்களில் அதனைச் சூடுதற்குரிய காளையர் தத்தம் துணைவரோடும் எங்கும் காணவிருக்குமென்று கூறப்பட்டன. (௩௩)

வீதிகள் விழவின் ஆர்ப்பும் விரும்பினர் விருந்தின் ஆர்ப்பும்
சாதிகள் நெறியில் தப்பா தனயரும் மனையில் தப்பா
நீதிய புள்ளும் மாவும் நிலத்திருப் புள்ளும் ஆவும்
ஓதிய எழுத்தாம் அஞ்சும் உறுபிணி வரத்தாம் அஞ்சும்.

(எ - து.) வீதிகளிலெல்லாம் திருவிழாக்களால் உண்டாகும் ஓசையும், விருந்தினர்க்கு விருந்திடுவதினால் உண்டாகும் ஓசையும் நீங்காவாம். அஃதேயுமன்றி அந்தணர் முதலிய நான்குவருணத்தவரும் தத்தமக்குக் கூறியிருக்கும் ஒழுக்கத்தினின்றுந் தவறார். ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் சிறுவர்களும் தவறார். பறவைகளும் விலங்குகளும் தத்தமில் விரோதங்களைக்கொண்டு வாழா. அந்நாட்டிலுள்ளார் சொல்வன ஐந்தெழுத்தேயாம். அதனால் யாவரிடத்தும் பொருந்தவரும்பிணிகள் அவர்களிடம் வரப் பயப்படும். வேண்டுவனவற்றைக் கொடுக்குங் காமதேனுவும் அந்நாட்டினின்று நீங்காதிருக்க நினைக்கும் என்பதாம்.

புள்ளும்மாவும் நீதிய, ஓதியஎழுத்தாம் அஞ்சும், அதனால் உறுபிணிவரத் தாம் அஞ்சும் ஆவும் நிலத்திருப்புள்ளும் எனச்சொல்லிக் கூட்டுக.

இதனால் வேதநெறியையும் சைவநெறியையும் அந்நாட்டிலுள்ளார் கைவிடாது ஒழுகுஞ்சீலத்தரென்றும், அவ்விரண்டும் உடைமையான் விழவினார்ப்புக்குரிய பொருட்பேறும், எழுபிறப்புந்தீயவை தீண்டாமைக்கு மக்கட்பேறும் உடையராயினரென்றும் கூறப்பட்டன. (௩௪)

நற்றமிழ் வரைப்பின் ஓங்கு நாம்புகழ் திருநா டென்றும்
பொற்றடந் தோளால் வையம் பொதுக்கடிந் தினிது காக்கும்
கொற்றவன் அநபா யன்பொன் குடைநிழல் குளிர்வ தென்றால்
மற்றதன் பெருமை நம்மால் வரம்புற விளம்பல் ஆமோ?

(எ - து.) நம்மால்புகழப்படும் சோழநாடாகிய திருநாடானது எக்காலத்தும் நல்லதமிழ் மொழியைத் தமக்கு எல்லையாகக்கொண்டு ஓங்குந்தன்மையை யுடையது, அஃதேயுமன்றி பொன்மலைபோன்ற தனதுபுயவலியால் இவ்வுலகத்தைப் பகையொழித்து இனிதாகக் காக்கவல்ல அநபாயச் சோழமகாராஜாவினது அழகிய வெண்கொற்றக் குடைநிழற்கீழ் குளிர்ந்திருக்குந் தன்மையுடையது என்று சொன்னால் அச்சோழ

நாட்டின் பெருமையை நம்மால் அளவுபடுத்திச் சொல்லக்கூடுமோ. (ஒருவாற்றானுங் கூடாது) என்பதாம்.

எந்நிலங்களையும் தனக்கு எல்லையாகக்கொள்ளாத தனிச்சிறப்புடைய தமிழை தனக்கெல்லையாகவும், தனது புயவலியினால் பகைவரைப்போக்கி உலகினை ஐவகையாயுள்ள பயங்களினின்று நீக்கி இனிதாகக் காக்கவல்ல வெற்றிப்பாட்டையுடைய அனபாயச் சக்கரவர்த்தியினது வெண்கொற்றக் கொடையினையே தனக்கு நிழல்செய்யுங் கொடையாகவும் பெற்றுள்ளதாயின் அச்சோழநாட்டின் பெருமையை எனது நாவொன்றினால் சொல்லப்படும் அளவுடைத்தாமோ என்று அந்நாட்டின் அளவுட்படா வளப்பங்களையும் அந்நாட்டில் ஓயாதிருக்கும் மங்கலவிசேடங்களையும், வேதவோசைகளின் மிகுதியையும், யாகசாலைகளின் பெருக்கையும், அந்நாட்டினர் செய்யும் அறத்தின் மேம்பாட்டையும், வைதிகநெறி சைவநெறி என்னும் இவ்விரண்டுநெறிகளைக் காக்கும் வன்மையினையும், அவ்வன்மையால் பிணிமுதலிய துன்பங்களற்று மக்கட்பேறுமுதலிய பேறுகளைப் பெற்றுவாழும் சிறப்பினையும், என்னுள்ளத்தெழும் ஆசையினால் ஒருசிறிது சொன்னேனென்று ஆசிரியர் சேக்கிழார் முழுவதும் சொல்லிமுடித்தனரென்க. (௩௫)

செல்வவயற்கழனித் தென்றிருவாரூர்—எனவும், செந்நெல்வயற்கழனித் தென்றிருவாரூர்—எனவும், அள்ளலங்கழனிப்பழனத்தணியாரூர்—எனவும், சேறணிதண்கழனித்தென்றிருவாரூர்—எனவும், அள்ளல்நீர்வயல்ஆரூர்—எனவும், சேலுகளும்வயல்ஆரூர்—எனவும், தெண்டிரைநீர்வயல்புடைசூழ் திருவாரூர்—எனவும், அன்னம்வைகும்வயற்பழனத்தணியாரூர்—எனவும், இமையோரேத்துஞ் செங்கமலவயல்புடைசூழ் திருவாரூர்—எனவும், குருகுபாயக்கொழுங்கரும்புகா றருகுபாயும்வயல் அந்தணாரூர்—எனவும், அரும்பவிழ்தண்பொழில்சூழ் அணிஆரூர்—எனவும், பொற்புமரும் பொழில்ஆரூர்—எனவும், போதியலும் பொழிலாரூர்—எனவும் மடற்குலவுபொழில்ஆரூர்—எனவும், இந்துநுழைபொழில்ஆரூர்—எனவும், புகழ்நிலவுபொழில்ஆரூர்—எனவும், இருளியநற்பொழில்ஆரூர்—எனவும், மல்லிகைமாடநீடு மருங்கொடுநெருங்குமல்லி வெண்டியங்குமாரூர்—எனவும், விரும்பியகமழும் புன்னைமாதவித் தொகுதியென்றும், அரும்புவாய்மலரும் ஆரூர்—எனவும், மட்டவிழ் சோலையாரூர்—எனவும், தேனேறுமலர்ச்சோலைத்திருவாரூர்—எனவும், அன்றின்முட்டாதடையுஞ் சோலையாரூர்—எனவும், செந்தண்பவளந்திகழுஞ்சோலை யிதுவோதிருவாரூர்—எனவும், ஆடம்பேடையாடுஞ்சோலையாரூர்—எனவும், செருந்திச்செம்பொன்மலருஞ்சோலை யிதுவோதிருவாரூர்—எனவும், சோலைசூழ்ந்ததென்றலார் மணங்கமழும்திருவாரூர்—எனவும், தெங்குலாவு சோலைநீடுதேனுலாவுசெண்பக மங்குலாவியண்டநாறுமந்தணாரூர்—எனவும், தெங்கினூடுபோகிவாழைகொத்திறுத்துமாவின்மேலங்கண்மந்திமுந்தியேறு மந்தணாரூர்—எனவும், செருந்திஞாழல் புன்னைவன்னி செண்பகஞ்செழுங்குராவரும்புசோலை வாசநாறுமந்தணாரூர்—எனவும், துள்ளிவாளைபாய்வயற்சுரும்புலாவு நெய்தல்வாய் அள்ளனுரையரால் வாழுமந்தணாரூர்—எனவும், மறித்துமண்டுவண்டல்வாரி மிண்டுநீர்வயற்செநெல் அறுத்துவாயகம்புபாயும் அந்தணாரூர்—எனவும், தமிழ்வேதங்களில் சிறந்தெடுத்தோதியிருக்குமாயின் அச்சிறப்புத்தோன்ற—மற்றதன் பெருமை நம்மால் விளம்பலாமோ—எனக்கூறினாரென்க.

திருநாட்டுச்சிறப்பு முற்றிற்று.

ஆக திருப்பாட்டு ௩௬.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மநுநீதிகண்ட புராணம்.

திருவாரூர் நகரச்சிறப்பு.

சொன்ன நாட்டிடைத் தொன்மையின் மிக்கது
மன்னும் மாமல ராள்வழி பட்டது;
வன்னி ஆறு மதிபொதி செஞ்சடைச்
சென்னி யார்திரு வாரூர்த் திருநகர்.

(எ - து.) முற்கூறிய சோழநாட்டில் வன்னியும் கங்கையும் சந்திரனும் பொதிந்து கிடக்கும் செவந்த சடைமுடியா ராகிய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் திருவாரூர் என்னும் திருநகரமானது, பழமையினும் பழையது; அங்கு நிலைபெற்றிருக்கும் இலக்குமி தேவி வழிபாடு செய்யவும்பெற்றது என்பதாம்.

சொன்ன நாட்டிடை, வன்னியாறு மதிபொதி செஞ்சடைச் சென்னியார் திருவாரூர்த் திருநகர் தொன்மையின்மிக்கது எனக்கூட்டுக.

தொன்மையின் மிக்கது - என்றதை - "ஒருவனாய் உலகேத்த நின்றநாளோ" என்றற் றொடக்கத்தனவாகக் கூறப்படும் திருவாரூர்த் திருத்தாண்டகத்தானும், மாமலராள் வழிபட்டது என்றதனை - "திருவினாள் சேர்வதற்கு முன்னோபின்னோ" என்ற திருத்தாண்டகத்தானும், வன்னியாறு மதிபொதிசெஞ்சடைச் சென்னியார் திருவாரூர் - என்றதை - "வன்னி கொன்றை மதியொடு கூவிளம், சென்னிவைத்த பிரான் திருவாரூர்" எனவும், "விண்ட வெள்ளெருக் கலந்த வன்னிகொன்றைமத்தமும், இண்டைகொண்ட செஞ்சடைச் சிவ னிருந்தவூர், *** ஆரூர் என்பதே" எனவும், "கங்கைபொங்கு செஞ்சடைக் கரந்தகண்டர்" எனவும், "தீர்த்தநீர் மல்குசென்னி அறவனாரும்" எனவும் "நீரைச் செஞ்சடைவைத்த நிமலனார் *** உறையும அணியாரூர்" எனவும், "வெள்ளந் தாங்கு விரிசடைவேதியன் *** ஆரூர் எனவும், "ஆற்றினையுஞ் செஞ்சடைமேல் வைத்தார்போலும் அணியாரூர்" எனவும், "கடிகமழும் புன்சடைமேற் கங்கைவெள்ள ஆற்றானை யாரூரில் அம்மானை" எனவும், "நீரேறு சடைமுடியெந் நிமலன்" எனவும், "பனிமாமதிச் சென்னியான் - தென் திருவாரூ ரெம்மடிகள்" எனவும், "பிறையும் அரவும் புனலும் பிறங்கியசெஞ்சடைவைத்த இறைவனிருப்பதும் ஆரூர்" எனவும் வரும் திருவாரூர்த்தேவாரங்களானும், திருவாரூர் (திரு-ஆர் - ஊர்) என்றதை "திருப்பொலியாரூர்" (எனவே கண்டோரால் விரும்பப்படும் தன்மைநோக்கம் பொலிந்துப் பொருந்தியிருக்கும் ஊர்) "எனவும், "திருவுடையான் திருவாரூர்" எனவும்வரும் தேவாரங்களானும் காண்க.

சிறப்பெல்லாம் திருமகள் வசிக்கப்பெற்றதனால் உண்டாயிற்றென்று கூறுவதே உலகியற்கையாகலான் அதனைமறுத்தற்குச் சிறப்பெல்லாம் முன்னமே யுடையதென்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற - திருவாரூர்த் திருநகர் தொன்மையின்மிக்கது—என்று முன்னரும், மன்னுமாமலராள் வழிபட்டது என்று பின்னருங் கூறினார்.

இதனால் தொன்மையின்மிக்கது என்றும், மாமலராள் வழிபட்டது என்றும், வன்னியாறு மதிபொதி செஞ்சடையென்றும் திருவாரூர் என்றும்; இம்மூதற்றிருப்பாசுரத்தானே எடுத்தாண்டது தமிழ்வேதத்தில் திருவாரூரைச் சொல்லியகாலத்து தொன்னகர் முதலிய காரணங்களை யெடுத்தோதியிருத்தலின் அம்மங்கலங்காரதியென்க. (௧)

ஓசைகளின் சிறப்பு.

வேத வோசையும் வீணையின் ஓசையும்
சோதி வானவர் தோத்திர ஓசையும்
மாதர் ஆடன் மணிமுழ ஓசையும்
கீத ஓசையு மாய்க்கிளர் உற்றதே.

(எ - து.) திருவாரூர்த் திருநகரத்தில் வேதங்களை யோதுவதனால் உண்டாகும் ஓசையும், வீணைபாடுவதனால் உண்டாகும் ஓசையும், நரைதிரைமூப்பற்று விளங்கும் ஒளி பொருந்திய தேவர்கள் தோத்திரஞ்செய்வதனால் உண்டாகும் ஓசையும், உருத்திரகணிகையர் செய்யும் நடனத்துக்கிசைய முழக்கும் அழகிய மத்தளத்தின் ஓசையும், சங்கீத கானத்தால் எழும் ஓசையும் ஒன்றாய்க்கூடி முழங்கிற்று என்பதாம்.

"கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மைநோக்கம்" உடைத்தானதே திரு எனப்படும் ஆதலால் அத்திருவானது பொருந்தியிருக்குந் தன்மையுடைததானது இவ்வூர் என்னும் பொருளைக்கொண்டது திருவாரூர்த்திருநகரம் என்று அறிய முதற்றிருப்பாட்டில் கூறியபடி, கண்டாரால் விரும்பபபடுவனவாகிய தன்மைகளெல்லாம பதினொரு திருப்பாட்டான் சொல்லத்தொடங்கி, அவற்றுள் முன்னர் இரண்டுபாட்டான் பலவகை ஓசைகளின் சிறப்பும், ஐந்து பாட்டான் பரவையார் அவதாரஞ்செய்த வீதியின்சிறப்பும், ஓர் பாட்டான் - கடைவீதியின் சிறப்பும், ஓர்பாட்டான் தியாகேசன் உலாப்போதும் வீதியின் சிறப்பும், ஓர்பாட்டான் - ஆதிசைவர் முதலாயினோர் இருக்கும் இடங்களின் சிறப்பும், ஓர் திருபபாட்டான் சிறபபெல்லாம் ஒருங்கேயுள்ள இத்திருவாரூரானது நிலமகட்கும் மலர்மகட்கும் திலகமாகவும் பீடமாகவும் இருக்கும் சிறப்பும் விதந்துரைத்தனரென்க.

வீணையின் ஓசையும் என்றதை—"பாடுவார்தும்புருவுநாரதாதி என்றும், இயாழ் முயன்றிருக்கும் ஆரூர்என்றும், சோதிவானவர் தோத்திரவோசையும் என்றதை-"அண்டவானவர்போற்றுந்திருவாரூர்"—என்றும், "வானவர்கள் துதிசெய்தேத்தும் திக்கெலாநிறைந்தபுகழ்த்திருவாரூர்" என்றும், "பரவுவார்அமரர்களும் அமரர்கோனும்" என்றும், "வானவர்கண்முற்றுங்கூடி முடியாலுறவணங்கி முற்றம்பற்றியமுதுதிருவடிக்கே பூசைசெய்ய விருக்கின்றூரேபோலும் ஆரூர்தானே'—என்றும், மாதர் ஆடன் மணிமுழவோசையும் கீதவோசையும் என்றதை "தடமுலைக்கண் அஞ்சொலார் பயிலும்ஆரூர்" என்றும், "நிறைத்தமாளிகைத் திருவிழா அன்னோர்கள் வெண்ணகை அரத்தவாய் மடந்தைமார்கள் ஆடும் ஆரூர்" என்றும், கெண்டை கொண்டலர்ந்த கண்ணினார்கள் கீதவோசைபோய் அண்டர் அண்டமூடறுக்கும் அந்தணாரூர்" என்றும் தேவாரங்களில் விதந்து ஓதப்பட்டிருக்கின்றமை காண்க.

இதனால் வேதவோசை என்றதனால்—வேதமே புற்றுருவங்கொண் டிருத்தலையும், வீணையின் ஓசை என்றதனால்—திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணநாயனார் தியாகேசன் ஆணையினால் தம்மருகே என்றும் வீணைவாசித்திருக்கச் செய்ததனையும், வானவர் தோத்திரவோசை என்றதனால் தேவர்கள் தியாகேசரது பிரிவாற்றாமையால் மனம்வருந்திப் பேரோசை யிடுவதையும், மணிமுழவோசை என்றதனால் தியாகேசனுடன் வந்த முழவின்சிறப்பையும், மாதர்ஆடல் கீதஓசையும் என்றதனால் அரம்பை முதலானவர் பாடல் ஆடல்களையுங் குறித்ததாமென்க. (உ)

பல்லி யங்கள் பரந்த ஒலியுடன்
செல்வ வீதிச் செழுமணித் தேரொலி
மல்லல் யானை ஒலியுடன் மாவொலி
எல்லை யின்றி எழுந்துள எங்கணும்.

(எ - து.) செல்வநிறைந்துள்ள வீதிகள் எங்கணும் பலவகையாகிய வாத்தியங்களி னின்றும் பரந்தெழுந்துண்டாகும் ஒலியோடு ஓசைமிக்க மணிகள் நிறைந்துள்ள தேரின் ஒலியும், மதவளமிக்க யானைகளின் ஒலியோடு குதிரைகளின் ஒலியும் எவ்விடங்களிலும் இவ்வளவினவென்று சொல்லும் சொல்லளவின்றி ஒலித்துள்ளன என்பதாம்.

செல்வவீதி எங்கணும் பல்லியங்கள்பரந்த எனக்கூட்டுக.

பல்லியங்களின் சிறப்பை—"கொக்கரைகுழல் வீணைகொடுகொட்டி என்றும், தேரொலியின் சிறப்பை, தேருருநெடுவீதி" என்றும், தேவாரத்தில் ஓதியுள்ளமைகாண்க.

இத்திருப்பாடலால் முற்பாடலில் மேலுலகத்தினின்றும் வந்தவைகளின் சிறப் பைக்குறித்ததுபோல் நகரத்தில் அமைந்துள்ள சிறப்பையுங் குறித்ததென்க. (௩)

பரவையார் வீதியின் சிறப்பு.

மாட மாளிகை சூளிகை மண்டபம்
கூட சாலைகள் கோபுரம் தெற்றிகள்
நீடு சாளர நீடரங் கெங்கணும்
ஆடன் மாதர் அணிசிலம் பார்ப்பன.

(எ - து.) மேல்வீடுகளை யுடைய மாளிகைகளும், மண்டபங்கள் உள்ள செய்குன்று களும், விசாலமுள்ள கூடங்கள் பொருந்திய வீடுகளும், திண்ணைகள் உள்ள கோபுரங் களும், நீண்டபலகணிகளையுடைய பெரிய சபைகளும் ஆகிய எல்லாவிடங்களிலும் நாட்டியஞ்செய்கின்ற மங்கையர்கள் அணிந்திருக்கின்ற சிலம்புகள் ஆரவாரிப்பன என்பதாம்.

மாடமாளிகை என்றதை "செம்செய் மணிமாடத் திருவாரூர்" "சீரேறு மணிமா டத் திருவாரூர்" என்றும், நீடரங்கு என்றதை—"பஞ்சியாரு மெல்லடிப் பணைத்தகொங் கை நுண்ணிடையஞ்சொலார் அரங்கெடுக்கும் அந்தணரூர்" என்றும் தேவாரத்தில் சிறப்பித்துள்ளமைகாண்க.

மாடமில்லாமாளிகை, மண்டபமில்லாச்சூளிகை, கூடமில்லாச்சாலை, தெற்றிகளில் லாக் கோபுரம், சாளரமில்லா அரங்கம் ஆகிய இவை சிறப்புடைத்தன்றாகலின் ஒவ் வொன்றையும் விதந்து—மாடமாளிகை சூளிகைமண்டபம் கூடசாலைகள் கோபுரந்தெற் றிகள் நீடுசாளர நீடரங்கு—என்றும், இவ்வகைச்சிறப்புகளுள், சிலம்பொலி பொலி வுடைத்தாகலின் அதனையும் விதந்து—ஆடன்மாதர் அணிசிலம்பார்ப்பன என்றுங் கூறினார். (௪)

அங்கு ரைக்கென் னளவப் பதியிலார்
தங்கண் மாளிகை யின்னொன் று சம்புவின்
பங்கி னாள்திருச் சேடி பரவையாம்
மங்கை யார்அவ தாரஞ்செய் மாளிகை.

(எ - து) அத்திருவாரூரில் அவ்வீதியில் சம்புவாகிய இறைவனது இடப்பாகத்தை யுடைய இறைவியாரது சிறந்தபாங்கியாராகிய பரவையாரென்னும் மங்கையார் அவதரி த்தருளிய மாளிகை—ஆடன்மாதர்களாகிய உருத்திரகணிகையரது மாளிகைகளில் ஒப் பில்லாதது. அதன்சிறப்பு சொல்லும் சொல்லினளவுக்கு உட்பட்டதென்று சொல்லு வது என் என்பதாம்.

அங்கு சம்புவின் பங்கினாள் திருச்சேடி பரவையாம் மங்கையார் அவதாரஞ்செய் மாளிகை பதியிலார் தங்கள்மாளிகையில் ஒன்று, அது உரை அளவுக்கு என் ,எனக் கூட்டுக.

இறைவன் சுகமுடையவனாகலின்—சம்பு—என்றும், அச்சுகப்பொருளை அவன் பாலிருந்து எல்லாவுயிர்களுக்கும் பக்குவநோக்கிப் பகுத்துக்கொடுக்க அவ்விறைவனது

இடப்பாகத்தை ஆளுகின்றவளாகலின்—சம்புவின் பங்கினள்—என்றும், அப்பங்கினள் வினையாளர்க்கு சிற்றின்பத்தையூட்ட இருவினையைத் துணையாகக் கொண்டிருத்தல் போல் அருளாளருக்கு அருளின்வழியாய்ப் பேரின்பத்தையூட்டப் பரவையாராகிய கமலினியாரைத் தனக்குப் பாங்கியாராகக் கொண்டிருப்பவராகலின்—பங்கினள் திருச்சேடி பரவையார்—என்றும், அம்மங்கையார் அவதாரம் செய்தமாளிகை தனக்குமேலொரு பதியில்லாத இறைவனைத் தங்களுக்குப் பதியாகக் கொண்டிருக்கும் உருத்திரகணிகையர்வாழும் மாளிகைகளுள் ஓங்கிவிளங்கும் சிறப்புடைத்தாகலின்—அவதாரஞ்செய் மாளிகை பதியிலார் தங்கள்மாளிகையில் ஒன்று—என்றும், அந்தமாளிகையின் சிறப்பை யான்புகழ்ந்துரைக்கும் புகழின் அளவினதாகவே இருக்கும் இயல்புடைத்து என்று சொல்லுவது என், அச்சிறப்பு யான் உணர்ந்து ஓதற்கரியதாகலான்—அ - உரை அளவுக்குளென்—என்றுங் கூறினார்.

உருத்திரகணிகையர் - உருத்திர மூர்த்தியன்றி வேறுயாரைத் தங்களுக்குநாயகராகக் கணிக்குங் கொள்கையில்லாதவர். பதி + இல்லார் - எனவே - உருத்திரமூர்த்தியினுடைய ஆலயத்தையே வீடாகக்கொண்டு வாழும் இயல்புடையவர் என்க. பதியிலார் தங்கள் மாளிகையில் ஒன்று - என்பதற்கு - "நாயகனில்லாத உருத்திரகணிகையரது மாளிகையில் ஒருமாளிகை" என்று முன் உரைக்ககாரர் கூறியுள்ளார். அதனை யாராயுங்கால்- பதியிலார் என்றதற்கு - நாயகனில்லாதவர் என்று பொருளாயிற்று. உருத்திரகணிகையர் என்றுபொருள்கொள்வதற்குப் பதம்யாது? அன்றி நாயகனில்லாதவர், உருத்திரகணிகையர் என அப்பதத்திற்கே இருபொருள்உண்டோ? அங்ஙனமாயின் - பதியேயில்லாதவரையும், பதியையுடையவராய் பின்னிழந்தவர்களையும் அங்ஙனம் அழைக்கவரு மன்றோ; அங்ஙனம் அழைத்தல் உலகவழக்கிலா? செய்யுள்வழக்கிலா? எவ்வழக்கில் இருப்பினும்இருக்க. அதனை நாம் அறியோம். ஆதிசைவர்கள் - எவ்வாறு பரசிவத்தினுடைய பஞ்ச முகோத்பவர்களாகிய பஞ்சருஷிகளது வம்சபரம்பரையாகச் சொல்லப்பட்டு வருகின்றனரோ, அஃதேபோல், பரவையாரது சேடியர் உருத்திரமூர்த்தியினது அடிமைத்தொழிலையே கணித்து அவ்வடிமைத்தொழிலையே செய்யும் கடப்பாடுடையவராகலான் அவர்கள் சம்பந்தமாகவே இப்பூவுலகின்கண் வந்த ஆதிசைவர்கள் எப்படி சிவார்ச்சனைக்கே உரிய அதிகாரிகளாக இருக்கின்றனரோ, அஃதேபோல் அந்தருத்திர கணிகையரும் சிவாலயத்தில் உருத்திரமூர்த்தியினுடைய சம்பந்தமாயிருக்கின்ற பணியையும் செய்யுங்கடப்பாடுடையவராய் மேன்மைபெற்றிருக்கின்றனர் அங்ஙனமான மேன்மையுடையாரை - ஆராய்ச்சியின் குறைவால் வேறுவிதமாக அவர்களை எண்ணுதல் பிழையாமென்க.

இதனால்,—பதியிலாதாராகிய உருத்திரகணிகையர் சிவசம்பந்தமாயுள்ள அஃதாவது சிவாலயசம்பந்தமாயுள்ள பலபொருள்களில் இவர்களும் ஓர் பொருளாக எண்ணப் பட்டவர் என்றறியக் கி

ஆகவே ஆதிசைவர்கள் வேறொருகுலத்தினருடைய சம்பந்தமில்லாமல் தனித்தவர்களாய் ஒருவீதியில் இருப்பார்களோ அஃதேபோல் உருத்திரகணிகையரும் இருப்பரென்க. பரவையார்—சம்புவின்பங்கினள் திருச்சேடியாராகலின் மற்றொருவீதியின்கண் அவதாரஞ்செய்யாமல் அவ்வீதியிற்றானே அவதாரஞ்செய்யும்படி இறைவனது கட்டளையிருந்தவாறுமென்க. இன்னும் இதனை ஈண்டுவிரிக்கிற்பெருகும் - இவரது விசேடமெல்லாம் பரவையார் திருமணத்திற்காணலாம்.

இனி, சம்புவின் பங்கினள் திருச்சேடிபரவையாம் மங்கை என்றதனால் - பரவையார், உமாதேவியாரிருக்குங்கயிலையில் சேடியாராயிருந்த கமலினியாரே யாகலின் அவ்வொற்றுமையின் சிறப்புத்தோன்ற அங்ஙனங்குறித்ததென்க. ஆகவே மங்கை என்றதனை—கமலினியாரைக் குறித்ததெனக் கொண்டு மங்கையாராகிய பரவையாரெனப் பொருள்கொண்டுரைக்க. மங்கையாம் பரவை என்னாது பரவையாம் மங்கையார் என்

றது என்னையெனின் ஈண்டுச்சொல்லவந்தது திருவாரூர் வீதிச்சிறப்பாகலின்; அவ்வீதியின்கண்ணுள்ள மாளிகை பரவையாரது மாளிகையாகலின் அம்மாளிகையின் சிறப்புத்தோன்ற பரவையாரென்னும் நாமத்தை முன்னரும் பரவையார் பூலோகமங்கையருள் ஒருவராக எண்ணப்பட்டவருமல்லர், ஏனைய தேவமங்கையர்களில் ஒருவராக எண்ணப்பட்டவருமல்லர் என்னும் அவ்வாதுசிறப்புத்தோன்ற எல்லாத்தேவர்களுக்கும் மேம்பட்ட சம்புவின்பங்கினுள் திருச்சேடி மங்கையார் என்று பின்னரும் கூறினார். (கூ)

படர்ந்த பேரொளிப் பன்மணி வீதிபார்
கிடந்த வேனமும் அன்னமும் தேடுவார்
தொடர்ந்து கொண்டவன் தொண்டர்க்குத் தூதுபோய்
நடந்த செந்தா மரையடி நாறுமால்.

(எ - து,) எப்பக்கத்தும்விரிந்து ஒளிவீசும் பலமணிகள் சிதறிக்கிடக்கும் வீதியின் பூமியிற் றோண்டிச்சென்ற திருமாலாகியபன்றியும், ஆகாயமுகட்டை யளாவிச் பிரமனாகிய அன்னமும் தேடநின்ற இறைவன்—விடாது தொடர்ந்து அடிமைகொண்டவராகிய சுந்தரமூர்த்திகளுக்குத் தூதாகச்சென்று நடந்ததாகிய செவந்த தாமரைபோன்ற திருவடி மணங்கமழ்ந்துகொண்டேயிருக்கும் என்பதாம்.

இறைவன் தூதுசென்றகாலத்து அவ்வீதியில் சூரியனைப்போல் இருளைப்போக்கி மணிகள் சுடர்விட்டெறிந்தமையால்—படர்ந்தபேரொளிப பன்மணிவீதி—எனவும், அன்னத்தை (சோற்றை) ஏன (பாத்திர)த்தில் கண்டல்போல் பிரமன் திருமாலின் உந்திக்கமலத்தில் காணப்பட்டமையால் ஏனமும் அன்னமும் எனவும், இவ்விருவரும் பிணக்குற்று தேவசரீரத்தைவிட்டு விலங்குபறவை வடிவேற்று கீழும்மேலும் அலைந்து தேடநின்றவர் தனது அநாதிநிலைமையும் அந்தணத்தன்மையுங் கெடாமல் விருத்தப்பிராமண வடிவங்கொண்டு மணப்பந்தரில் வந்து அடிமையென்னும் வழக்கைத்தொடர்ந்து மீளா ஆளாகக்கொண்ட நம்பியாரூரருக்குப் பரவையார் பிணக்கொழிக்கும்பொருட்டு திருவடிநோகத் தூதாகச் சென்றமையால் ஏனமும் அன்னமுந் தேடுவார தொடர்ந்து கொண்ட வன்றொண்டர்க்குத் தூதுபோய்—எனவும், தூதுபோன அடிசெவ்வபேறினமையால்—தூதுபோய் நடந்த செந்தாமரை அடி—எனவும், செவப்பேற ஒருமுறைக் இருமுறை நடந்ததனால் புகழாகிய மணம் வீசுகின்றமையால்—நாறுமால்—எனவும் கூறினார். இடந்த வேனமும் எனவும்பாடம்.

படர்ந்த பேரொளிப் பன்மணிவீதி என்றதை "வீதிகள் * * * சோதிகள் விட்டு சுடர்மாமணிக ளொளிதோன்ற" என்றும் கிடந்தவேனமும் அன்னமும் தேடுவார் என்றதை—"நிலாத்திங்கட் டுண்டத்தாய் நின்னை தம்தேடி யோரூரும் ஒழியாமே யொற்றித் தெங்கும் உலகெலாந் திரிந்துநின்னைக் காண்பான் தேருருநெடுவீதிப பற்றிநின்று திருமாலு நான்முகனுந் தேர்ந்துங் காணாது ஆரூரா ஆரூரா என்கின்றார்கள்" என்றும் நடந்த செந்தாமரையடிநாறும் என்றதை "அணியுடைய நெடுவீதி நடப்பார்போலும் அணியாரூர்த் திருமூலத் தானனாரே" என்றும், தெய்வத்திருவாக்காகிய தேவாரங்களில் ஓதப்பட்டிருக்கின்றமை காண்க.

பத்தூர்புக்கிரந்துண்ணும் ஆடலை யேற்கொண்டகாலத்தில் வேறொன்றைக்கொள்ளாது மயானத்திற்கிடக்கத்தக்க பிரமன்சிரமாகிய பலிபாத்திரத்தையும் இருடிபத்தினிகளிடத்தில் அன்னத்தையும் தேடிச்சென்ற இறைவர் பரவையார்பால் நம்பியாரூரது வேண்டுகோளை இரக்கநடந்தனரெனப் பொருள்கொள்ளலு மொன்று.

இதனால்—நள்ளிருளில் இறைவன் தூதுசென்ற வீதி—தன்னிடத்துள்ளசெம்மணிகளால் ஒளிபரப்பியதென்றும், அரிபிரமர் நாம் தாம் பிரமமெனப் பிணக்குற அடிமுடிகாட்டி அவர்களது பிணக்கை யொழிக்காது செந்தழலுருவாய் நின்றஇறைவன் ஆரூரருக்கும் பரவையாருக்கும் சங்கிலியார்பொருட்டு உண்டாகிய பிணக்கையொழிக்க அடி

முடியையுடைய அருளுருக்கொண்டு இருமுறை நடக்க அவ்வடிமலரின் நாற்றத்தை என்றும் தன்னிடத்து நீங்காதிருக்கப் பெற்றதென்றுங் கூறப்பட்டன.

அல்லதூஉம், அகண்டசோதியாய் இறைவன் பிரகாசித்தும் அவ்விருவரும் அடி முடியைக் காணுதொழிந்தனர் என்ற பழிவுரை அவர்கள்பெற்றதுபோல்பெறுமல் தன்னிடத்துள்ள மணியொளிபரப்பி இறைவனது அடிமுடியைக்கண்டு அடிமலரின் மணநாறப்பெற்றது அவ்வீதி என்ற புகழுரையைப்பெற்றது என்றலுமாம். (சு)

செங்கண் மாதர் தெருவில் தெளித்தசெங்
குங்கு மத்தின் குழம்பை அவர்குழல்
பொங்கு கோதையில் பூந்துகள் வீழ்ந்துடன்
அங்கண் மேவி அளறு புலர்த்துமால்.

(எ - ரு.) செவ்வரிபரந்த கண்களையுடைய மங்கையர் வீதியில்தெளித்த செவந்த குங்குமக்குழம்பை அம்மங்கையரின் கூந்தலில் தரித்துள்ள நறுமணங்கமழும் பூமாலையி லுள்ள மகரந்தப்பொடிகள் உடனே வீழ்ந்து அக் குழம்போடுகலந்து அச்சேற்றை உலரச்செய்யும் என்பதாம்.

இதனால்,—இறைவன் நடந்த செந்தாமரையடி நாறும் வீதியாகலான் அவ்வீதியி லுள்ள மங்கையர் அவ்வடியைப்பூசிக்குமுறைபோல் குங்குமக்குழம்பைத் தெளித்தும் பூக்களிலுள்ள மகரந்தங்களை வீழ்த்தியும் வருவார்களெனக்கூறப்பட்டது. (எ)

உள்ளம் ஆருரு நாதவர் ஊர்விடை
வள்ள லார்திரு வாரூர் மருங்கெலாம்
தெள்ளும் ஓசைத் திருப்பதி கங்கள்பைங்
கிள்ளை பாடுவ கேட்பன பூவைகள்.

(எ - து.) இடபத்தை ஊர்தியாகவுடைய தியாகேசன் வீற்றிருக்கும் திருவாரூரின் வீதியிருமருங்கும் பண்ணமைந்தவோசையோடுகூடிய தேவாரத்திருப்பதிகங்களைப் பசிய கிளிப்பிள்ளைகள் பாட அதனை நாகணவாய்ப்பறவைகள் கேட்கின்றனவா யிருக்க அவை களைக்கண்டு உருகும் உள்ளத்தைப் பெறாதவர்கள் யாவரிருக்கின்றனர் என்பதாம்.

இதனால்,—மகளிர் குங்குமக்குழம்பைத் தெளித்து மகரந்தப்பொடிகளை வீழ்த்தி வழிபடும் அப்புலர்காலையில் அவ்வீதியின் இருமருங்கில் ஓர்மருங்கிலுள்ள கிளிப்பிள்ளை கள் தெள்ளும் ஓசைத் திருப்பதிகங்கள்பாட மற்றோர்மருங்கிலுள்ள நாகணவாய்ப்பற வைகள் கேட்பனவா யிருக்குமென்றும், அந்நிலைமையைக்கண்டு உருகும் உள்ளத்தை யாவரும் பெற்றுள்ளவரென்றும் கூறப்பட்டன.

மகளிர் குங்குமக்குழம்பாலும் மகரந்தப்பொடிகளாலும் வழிபடுங்காலத்து அடி செவப்பேற நடந்த அருமையைநாடி ஆரூரர் உள்ளமுருகப்பாடிய திருப்பதிகங்கள் அணியணியாய் அமைத்துள்ள பட்சிகள் தாம் துதிப்பதுபோல் உள்ளமுருகிப் பாடவுங் கேட்கவும் இருக்குஞ் செயலைக்கண்டு உள்ளம்உருகுதலை அடையாதார் ஒருவருமில்லை என்க. (அ)

கடைவீதியின் சிறப்பு.

விளக்க மிக்க கலன்கள் விரவலால்
துளக்கில் பேரொலி யால்துன்னு பண்டங்கள்
வளத்தொ டும்பல ஆறு மடுத்தலால்
அளக்கர் போன்றன ஆவண வீதிகள்.

(எ - து.) திருவாரூரிலுள்ள கடைவீதிகள் ஒளிமிக்க பலவகையான ஆபரணங் களைத் தம்மிடத்துக் கலந்திருப்பதாலும், எப்பொழுதும் ஒழியாத பேரோசையைப்

பெற்றிருப்பதாலும், நெருங்கியிருந்த பலவகையானபண்டங்களை வளப்பத்தோடும் பலவணிகவழிகளான் வரப்பெற்றிருப்பதாலும் கடலையொத்திருப்பன என்பதாம்.

இதனால் - கடைவீதிகள் கடல்போல் இரத்னங்களாலாகிய பலவகையான ஆபரணங்களையும், அவ்வாபரணங்களை விலைபகருங்காலத்து உண்டாகும் பேரொலியையும், பல ஆறுகளின் வழியாய் வரும் பலபண்டங்களைப் பெற்றிருப்பதுபோல் பலவழியாய்ப் பலபொருள்களையும் பெற்றிருப்பனவெனக் கூறப்பட்டது.

அல்லதூஉம்,—திருவாரூர் இலக்குமிபொருந்தியிருக்கும் ஊர் என்பதற்கேற்ப அவள்வாழுங்கடலையும் உவமித்துக்கூறினர் என்றலுமாம். (கூ)

பெருமான் பவனிவரும் வீதியின் சிறப்பு.

ஆர ணங்களே யல்ல மறுகிடை
வார ணங்களும் மாறி முழங்குமால்
சீர் அணங்கிய தேவர்க ளேயலால்
தோர ணங்களின் தாமமும் சூழுமால்.

(எ - து.) (வீதிவிடங்கப்பெருமான் வரும் வீதிகளில் ஓசைபட ஒலிக்கும் ஓசையாவது) வேதவொலியேயன்று, அவ்வொலிக்கு மாறுபட்டு யானைகளும் வீறிட்டொலிக்கும், அஃதேபோல்—சிறப்புடைய அழகிற்சிறந்த தேவர்களுடையகூட்டங்கள் தோரணம்போல் அந்தரத்தில் அணியணியாய் நிற்பதேயல்லாமல் அவர்கள் முன்னும் பின்னும் தோரணங்களிற்கட்டிய மாலைகளும் சூழ்ந்திருக்கும் என்பதாம்.

இதனால்,—வேதவோசைபோல் யானைகள்ஒலிக்கும் ஓசையுடைத்தெனவும், தோரணவரிசைபோல் தேவர்கள் அணியணியாய் அந்தரத்தில் நிற்பரெனவுங் கூறப்பட்டன. அல்லதூஉம் - அவ்வீதி இறைவன் திருவிழாவை எப்பொழுதுங்கொண்டிருக்கும் சிறப்புடைத்தாகலின் அவ்விழாவில் இறைவன் பின்னேவரும்வேதம் பேரோசையுடன் ஒலிக்குமெனவும், முன்னேசெல்லும் யானைக்கூட்டங்கள் அதனோடு மாறுபட்டொலிக்குமெனவும், தேவேசனாகிய தியாகேசன் மேல்விதானத்தோடு வருகின்றானாகலின் அப்பெருமானைக் காண்டற்கு அந்தரத்தில் தேவர்கள் அணியணியாய் நிற்பர் எனவும், அங்ஙனம் நிற்கும் அவர்களுக்கு இறைவனது காட்சி அவர்கட்புலனுக்குக் காணாவாறு மறைத்தல்போல் அவர்களுக்குமுன் மாலையால் அலங்கரித்துள்ள தோரணங்கள் நிற்குமெனவும் வியந்து கூறப்பட்டனவுமாம். (கo)

திருவாரூரில் வாழ்பவரின் சிறப்பு.

தாழ்ந்த வேணியர் சைவர் தபோதனர்
வாழ்ந்த சிந்தை முனிவர் மறையவர்
வீழ்ந்த இன்பத் துறையில விரவுவார்
சூழ்ந்த பல்வே றிடத்தநத் தொல்நகர்.

(எ - து.) அந்தப் பழமையாகிய திருவாரூர் என்னும் திருநகரம் நீண்டசடையினையுடைய அநாதிசைவனாகிய சிவபெருமான் திருமுகத்தினின்றும் தோன்றிய ஆதிசைவர்களும், சிவசம்பந்தமாகிய சரியையாதிதவங்களை மேற்கொண்டொழுகவல்ல பெரியோர்களும், அன்பினால் வாழ்ந்திருக்கும் சித்தத்தையுடைய சைவமுனிவர்களும், மஹாசைவர்களாகிய வேதியர்களும், பேரின்பத்துறையில் ஆழ்ந்துள்ள சிவானுபவச்செல்வர்களும் ஆகிய இவர்கள் சூழ்ந்துவாசஞ்செய்யத்தக்க பலவகையானஇடங்களையும் உடைத்து என்பதாம்.

பிரமதேவனுடைய முகத்தினின்றுந் தோன்றிய வேதியரைப்போல் அல்லாமல் மஹாதேவனுடைய முகத்தினின்றுந் தோன்றினவர் என்னும்சிறப்புத்தோன்ற-தாழ்ந்த

வேணியர் சைவர்—எனவும், இறப்புடைய சிற்றின்பங்களைவிரும்பி, அதுபெறுவனவும் தவநெறிகளில்நின்று அத்தவங்களைச் சிறிதுகாலஞ்செய்து பின்னர் விடுகின்றவர்களைப் போல் அல்லாமல் இறப்பில்லாத பேரின்பத்தை என்றும் விரும்பி இறப்பில்லாதன வாகிய சரியையாதிதவங்களை என்றும்செய்துவருகின்றவர் என்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற—தபோதனர்—எனவும், தம்மைப் பகைத்தவரைச் சபித்தற்கும், தம்மை உகந்தவரை அனுக்கிரகித்தற்கும் தமக்கொருதீங்கு அணுகாவண்ணங் காத்துக்கொள்ளு தற்கு திரிகாலஜ்ஞானங்களை யுணர்வதற்குமான சாதனங்களை எண்ணி எண்ணி அவை யிற்றில் தலைப்பட்டு உழல்வாரைப்போல் உழல எண்ணாமல் அவனன்றி யோர்அணுவும் அசையாது என்றுகூறிய ஆப்தர்மொழியையும், சிவன்செயலாலேயாதும் வரும் என் னும் அரிய மொழியும் எண்ணி எண்ணி எப்பொருளிடத்தும் சங்கற்பவிகற்பங்களைக் கொள்ளாமல் அருளையேசிந்தித்து வாழ்ந்திருக்கும் சித்தத்தையுடைய சிறப்பினராகிய சிவயோகிகள் என்னும் அச்சிறப்புத்தோன்ற—வாழ்ந்தசிந்தை முனிவர்—எனவும், வை திகநெறியானே சைவத்துறையடைந்து அத்துறையுள் நின்று ஒழுகவல்ல மறைசைவ ரென்னும் அச்சிறப்புத்தோன்ற—மறையவர்—எனவும், "காண்பானும் காட்டுவதும் காண்பதுவும் நீத்து உண்மை, காண்பார்கள் நன்முத்திகாணார்கள்—காண்பானுங்— காட்டுவதுங் காண்பதுவுந் தன்கட்காணச் சம்பந்தன், காட்டுநெறி வாராதவர்" என்று திருவெண்பாவிற்கூறிய சித்தாந்தப்படி காண்பான் காட்சி பொருள் என்னும் திரி புடிகளை இழத்தலே முத்தியென்றெண்ணி முத்தியின்பத்தை யிழப்பார்போல் இழந்து போகாமல் இன்பத்தையுணர்ந்து பெறுவானாகிய ஆன்மாவும், இன்பத்தைக்காட்டிப் பெறுவிப்பானாகிய சிவனும் கூடக்கலந்து இன்புறுதற்கிடஞ்செய்யவல்ல ஞானமும் ஆகிய மூன்றும் ஒத்துநிற்கின்ற அம்முத்திநிலையில், சிவன் அறிவிக்கின்றான், ஆன்மா வாகிய நான் அறிகின்றேன் என்றும், சிவன் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கச்செய்கின்றான், நான் அனுபவிக்கின்றேன் என்றும் அறிவதாகிய சுட்டறிவுவீழ்ந்த அத்துறையில் தானே சிவமாய், சிவமேதாமாய் கலந்தனுபவிப்பதாகிய பேரின்பநிலையில் நிற்போர் சிவஞானி கள் என்னும் அச்சிறப்புத்தோன்ற—வீழ்ந்த இன்பத்துறையில் விரவுவார்—எனவும், பிறந்தால் முத்தியைக்கொடுப்பது என்னும் அச்சிறப்புடையது அவ்வூராகலின் அங்கு வசிப்பவரெல்லாம் இந்நிலைக்கு உரியவராவார் என்னும் அச்சிறப்புத்தோன்ற—சூழ்ந்த பல்வேறிடத்தது அத்தொன்னகர்—எனவுங்கூறினார்.

* "அருமணித் தடம் பூண்முலையரம்பையரோடருளப்படி
உரிமையிற் றொழுவார் உருத்திரபல்கணத்தார்
விரிசடை விரதிகள் அந்தணர் சைவர் பாசுபதர் கபாலிகள்
தெருவினிற் பொலியுந் திருவாரூர் அம்மானே."

† "துன்ப நும்மைத் தொழாதநாள்கள் என்பாரும்
இன்ப நும்மை யேத்துநாள்கள் என்பாரும்
நும்பின் எம்மை நுழையப்பணியே என்பாரும்
அன்பன் ஆரூரர் ஆதிரைநாளால் அதுவண்ணம்."

‡ "விம்மா வெருவா விழியாத் தெழியா வெருட்டுவார்
தம்மாண் பிலராய்த் தரியார் தலையான் முட்டுவார்
எம்மான் ஈசன் எந்தை யென்னப்பன் என்பார்க்
கம்மான் ஆரூர் ஆதிரைநாளால் அதுவண்ணம்."

எனவரும் தேவார அருளிப்பாடல்களால் தாழ்ந்தவேணியர் என்றதை—"விரி சடைவிரதிகள்"எனவும், சைவர் என்றதை—அந்தணரொழிந்த தீக்ஷாவான்களாகிய சை

* நான்காந்திருமுறை—திருவாரூர்—பண்—சீகாமரம்—பாடல் ௩.
† ஷை ஷை குறிஞ்சி - பாடல் ௧.
‡ ஷை ஷை ஷை ௧.

வர் எனவும், "தபோதனர்" என்றதை "பாசுபதர்காபாலிகள்" எனவும், மறையவர் என்றதை—ஆதிசைவர் மஹாசைவர்களாகிய "அந்தணர்" எனவும், வீழ்ந்த இன்பத்துறையில் விரவுவார் என்றதை—"துன்ப***என்பாரும்" "விம்மா *** என்னப்பன் என்பார்" எனவும் கொள்ளலுமொன்று.

இதனால்,-திருவாரூர்—மூர்த்திகரமாதலால் முத்திநெறியாகிய சிவார்ச்சனையிலும் சைவத்திலும், சைவநெறியிலும், சிவானந்தநிலையிலும் நிற்பார்க்கெல்லாம் பெரிய இடமாயுள்ளது என்றும் ஆதிசைவர்முதலாகச் சொல்லப்பட்ட சைவர்களும், சரியை கிரியா யோகமென்னும் தவங்களில் உழல்வாராகிய சைவ அடியார்களும், அருள்நிறைந்த சித்தத்தையுடைய சிவயோகிகளும், பேரின்பத் துறையாளர்களாகிய சிவானந்தானுபவச் சிவஞானிகளும் வாழ்தற்கிடமாயுள்ளது என்றுங் கூறப்பட்டன. (கக)

நாடும் நகரமும் காணப்படுங் காட்சி.

நிலமகட் கழகு ஆர்திரு நீள்நுதல்
திலகம் ஒப்பது செம்பியர் வாழ்பதி
மலர்மகட் குவண் தாமரை போல்மலர்ந்
தலகில் சீர்த்திரு வாரூர் விளங்குமால்.

(எ - து) சோழர்கள் அரசுபுரிந்து வாழ்தற்கிடமாகிய சோழநாடானது—பூமிதேவிக்கு அழகு பொருந்திய நெற்றியில் இடப்பட்ட திலகத்தை ஒத்துள்ளது. (அந்நாட்டிலுள்ள) அளவில்லாத பெருஞ்சிறப்பினையுடைய திருவாரூரானது - இலக்குமிதேவிக்கு வளப்பத்துடன் மலர்ந்துள்ள செந்தாமரைமலர்போல் பிரகாசிப்பது என்பதாம்.

இதனால் சோழநாடானது—பூமிதேவிக்கு நெற்றியில் அணியப்பட்ட திலதம் போன்றதென்றும், திருவாரூர்த் திருநகரமானது—இலக்குமிதேவி வசிக்கும் இடமாதலால் அத்தேவிக்குப் பீடமாயுள்ள செந்தாமரைமலர் போன்றதென்றும் கூறப்பட்டன.

நகரச்சிறப்புக்கேற்ப அரசன்வாய்ந்த சிறப்பு.

அன்ன தொல்நக ருக்கர சாயினான்
துன்னு செங்கதி ரோன்வழித் தோன்றினான்
மன்னு சீர்அந பாயன் வழிமுதல்
மின்னு மாமணிப் பூண்மனு வேந்தனே.

(எ - து.) அத்தகைய தொன்மையாகிய சிறப்பினையுடைய அநாதியாயுள்ள திருவாரூரென்னும் திருநகரத்துக்குச் சயந்திரணங்கள் நெருங்கியுள்ள சூரியவம்சத்தில் வந்தவரும், நிலைபெற்ற கீர்த்தியினையுடைய அநபாயச்சோழமகாராஜாவின் குலமரபிற்கு முதலாயுள்ளவரும், மின்னலைப்போலும் கணந்தோறும் கண்கூசும்படி ஒளிவிடும் இரத்தினாபரணங்களைத்தரித்துள்ள மநுவென்னும் திருநாமத்தையுடையவரும் ஆகிய சோழரே சக்கிரவர்த்தியாயிருப்பவராயினார் என்பதாம்.

அன்னதொன்னகருக்கு * * * மநுவேந்தனே அரசாயினானெனக்கூட்டுக.

இதனால் திருவாரூரே அநாதியாயுள்ளது, அந்நகரத்துக்குவாய்த்த தெய்வமும் அநாதியாயுள்ளது, இவ்விருவகைச் சிறப்புக்கேற்ப அந்நகரம் ஆதிகாலத்தில் ஆண்ட மநுநீதியே இம்மநுநீதியென்று சொல்லப்படும் சிறப்பினைவாய்ந்த அரசர்பெருமானையே தன்னையாளும் அரசனாகப்பெற்றது என்று கூறப்பட்டது. (கஉ)

மநுநீதிச் சக்கிரவர்த்தியின் சிறப்பு.

மண்ணில் வாழ்தரு மன்னுயிர் கட்கெலாம்
கண்ணும் ஆவியும் ஆம்பெரும் காவலான்
விண்ணு ளார்மகிழ் வெய்திட வேள்விகள்
எண்ணி லாதன மாண இயற்றினான்.

(எ - து.) (அவ்வரசர்பெருமான்) இந்நிலவுலகின்கண் நிலைபெற்று வாழ்கின்ற எல்லாவுயிர்கட்கும், கண்ணாகவும் உயிராகவும் இருந்துகாக்கவல்ல காவற்றொழிலாகிய அரசத்தொழிலைக் கைக்கொண்டிருக்கும் அரசராயுள்ளவர், விண்ணுலகில் வாழ்கின்ற தேவர்கள், சந்தோஷப்பெருக்கினை யடைய அளவிறந்த யாகங்களை மிகச்சிறப்பாகச் செய்தவர் என்பதாம்.

செல்லாநெறியை விலக்கி, செல்லுநெறியைக் காட்டும் கண்போல, செங்கோன் முறையினால் வேதத்தில் விலக்கப்பட்ட தீநெறியாகிய பாவநெறிகளைக் கடிந்து, விதிக்கப்பட்ட நன்னெறியாகிய புண்ணியநெறிகளில் யாவரையும் செலுத்துதலான் அரசனை—கண்ணென்றார். "நீரின்றமையாது உலகெனின் யார் யார்க்கும், வானின்றமையா தொழுக்கு" என்றபடி எவ்வகைப்பட்ட உயிர்களுக்கும் மழையையின்றிவாழ்தல் கூடாது. அம்மழை அரசனையின்றி யமையாது என்னனின் 'முறைகோடி மன்னவன் செய்யின் உறைகோடி. ஒல்லாது வானம் பெயல்' என்றும் "ஆபயன்குன்றும் அறு தொழிலோர் நூன்மறப்பர், காவலன் காவா னெனின்" என்றுங் கூறியிருத்தலால். எனவே செங்கோன்முறை தவறுமாயின மழைபெய்தலுந் தவறும், பசுக்களுங் குன்றும், மறையவரும் வேதத்தை மறப்பரென்று வெளிப்பட்டன. படவே மழைபெய்விப்பவனும், அம்மழையால் பசுவையும் பார்ப்பாரையும் நிலைநிறுத்தி ஏனைய உயிர்களையெல்லாம் தன்னுயிர்போல் காக்குந் தன்மையை யுடைத்தானவனும் அரசனே என்றிருத்தலின்—ஆவியும் ஆம் பெருங்காவலான் என்றும், பொன்னுலகில் உள்ளார் எல்லாச் செல்வங்களையும் நீண்ட ஆயுளையும் உடையவராயிருப்பினும் மண்ணுலகிற்செய்யப்படும் யாகங்கள் குன்றுமாயின் அவர்கள் குன்றுவாராகலின் அங்ஙனம் அவர்கள் குன்றாவண்ணம் யாகங்களைச்செய்து மகிழ்விக்கும் பேறுடையவராகலின்—விண்ணுளார் மகிழ்வெய்திட வேள்விகள் எண்ணிலாதன மாணவியற்றினன் என்றுங்கூறினார்.

இதனால்,—மனுச்சக்கிரவர்த்தியானவர் உயிர்களுக்குக் கண்போலிருந்து பாவச் செயல்களைக்கடிந்து ஒழிப்பவரென்றும், உயிர்போலிருந்து புண்ணியச்செயல்களைப் பெருக்கி மறுமையில் நரகஞ்சேராவண்ணங் காப்பவரென்றும், அங்ஙனங் காக்கப்பட்ட உயிர்களுக்கு மழையினால் இம்மையிலும், புண்ணியப்பயனால் மறுமையிலும் அழியாச் சுகங்கொடுப்பவரென்றுங் கூறப்பட்டன.

எனவே திருவாரூரைத் தமதிருக்கையாகக்கொண்டாளும் அரசராகலின் அவ்வூரளிக்கத்தக்க முத்தியை தம்மால் காக்கப்பட்டஉயிரெல்லாம் அடையுமாறு மழையினால் இம்மைச் சுகத்தையும் வேள்வியினால் மறுமைச் சுகத்தையும் அடையச்செய்து புண்ணியச் செயலால் நரகினைத்தடுத்து இனி இம்மை மறுமை நரகம் என்னு மூவிடத்துஞ் சேரத்தக்க பிறவிகளிற் சேராது பரகதிநெறியைச் சேரும் வண்ணங்களைச் செய்பவரென்று கூறப்பட்டது. (௧௪)

கொற்ற ஆழி குவலயம் சூழ்ந்திடச்
சுற்று மன்னர் திறைக்கடை சூழ்ந்திடச்
செற்ற நீக்கிய செம்மையின் மெய்ம்மனுப்
பெற்ற நீதியும் தன்பெயர் ஆக்கினான்.

(எ - து.) மேலே சொல்லிவந்தனவேயன்றி வெற்றிபொருந்திய தனது ஆஜ்ஞாசக்கரமானது உலகமுழுவதும் சூழ்ந்துவரவும், தன்னடிப்பட்டு ஆங்காங்குவாழும் அரசர்கள் கட்டுவனவாகிய பகுதிப்பணங்கள் கடைவாயிலின்கண்ணே இடமின்றிச் சூழ்ந்து கிடக்கவும், மெய்ம்மையாகிய செம்மைக்குணத்தினால் வேற்றரசர் பகைகொள்ளாவண்ணம் நீதியை மேற்கொண்டு அரசியலை நடத்தி அதனால் இவ்வரசன் ஆதியில் மநுநீதி என்னும் அரசன் உலகில் வேதநீதியைச் செலுத்தி உயர்ந்தோரால் மனுநீதியென்னும் பெயரைக்கொண்டதுபோல் தானும் அந்நீதியைச்செலுத்தி மநுநீதியென்னும் அப்பெயரைத்தன்பெயராக ஆக்கினன் என்பதாம்.

உலகினை ஆளவரும் அரசரெல்லாம் தாமதாம் செலுத்தவேண்டிய செங்கோன் முறைமை ஆதிகாலத்தில் உலகினை ஆளும்படி நியமிக்கப்பட்ட மனுச்சக்கரவர்த்தியினால் எந்தநீதிகள் நியமிக்கப்பட்டனவோ அந்நீதியையே மேற்கொண்டு செய்தவராயிருந்தும் மநுநீதியென்னும் பெயரைப்பெற்றாரில்லை. திருவாரூரை ஆளவந்த இவ்வரசரோ அந்தநீதியைச்செலுத்தி அப்பெயரையே பெற்ற வல்லாளரென்பதுதோன்ற—மெய்ம் மநுப்பெற்ற நீதியும் தன்பெயராக்கினான் என்றார்.

எனவே ஆதியில் உலகினை ஆளவந்த மநுவென்னும் அரசர் - மந்திரரூபமாகிய வேதத்தின்கண்ணே விதித்தநீதிகளைத் தவறாது செலுத்தி மநுநீதியெனப் பெற்ற அவர்பெயரைத் தாம் அந்தநீதியைச் செலுத்தி அப்பெயரைத் தாம்கொண்டு அவரைப் பிரகாசப்படுத்தினாரென்பதாம்.

இதனால் - ஆதியில் உலகமுழுதாண்ட மநுவைப்போல் திருவாரூர்தொன்னகருக்கு அரசனாகவந்தவர், தன்னாணையேயெங்கும்சூழச்செய்தாரென்றும், எங்குமுள்ள அரசரும் பகுதிப்பணங்களோடு கடைவாயிலின்கண்ணே சூழ்ந்திருக்கச்செய்தனர் என்றும், வேற்றரசரும் தம்மாட்டுப் பகைகொள்ளாமல் உறவினையேகொண்டு வாழும்படிச் செய்தனரென்றும். இங்ஙனமான விசேடத்தான் அந்தமநுச்சக்கரவர்த்தியின்பெயரைத் தாம் கொண்டு அவரது நீதியையும் பெயரையும் குன்றாவண்ணம் மேலோங்க ஆக்கினாரென்றுங் கூறப்பட்டன. (௧௫)

பொங்கு மாமறைப் புற்றிடங் கொண்டவர்
எங்கும் ஆகி இருந்தவர் பூசனைக்
கங்கண் வேண்டும் நிமந்தம் ஆராய்ந்துளான்;
துங்க ஆகமம் சொன்ன முறைமையால்.

(எ - து.) கல்வியாளர்கள் தாம்தாம் கற்ற கல்வியினளவைக்கொண்டு ஆராயப்புகுவாராயின் அவரறிவுக்கேற்ப மேன்மேற்பொங்கும்பொருளை யுணர்த்தவல்ல அளவிறந்த வேதவடிவமாய் விளங்கும் புற்றையிடமாகக் கொண்டவரும், அவ்வேதங்களாற் கூறியுள்ளபடியே சேதனாசேதனங்களில் வியாபகமாய் நிறைந்திருப்பவரும் ஆகிய வன்மீகநாதரென்னும் இறைவருக்குச் செய்யத்தகுவனவாகிய நித்தியநைமித்திகாதி பூசனைகட்குவேண்டுவனவாகிய நிமந்தங் (படித்தரங்)களை மேன்மையிற்சிறந்த சிவாகமங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் முறைமைகளைக்கொண்டியற்ற எப்பொழுதும் ஆராய்ச்சிசெய்துகொண்டிருப்பவர் என்பதாம்.

நிமந்தம் துங்கவாகமஞ் சொன்னமுறைமையால் ஆராய்ந்துளான் எனக்கூட்டுக.

இதனால்,—தமக்கு உலகினையாளும் பெருஞ்செல்வத்தைத் தந்து சிற்றின்பத்தை நுகர்வித்த பெரியோன்பால் பேரின்பத்தையும் பெறவேண்டி அவ்விறைவன் வேண்டும் பூசனைக்குவேண்டுவனவாகிய நிமந்தங்களைக் கூறப்பட்டிருத்தல் சிவாகமங்களாகலான் அவைகளை ஆராயும் ஆராய்ச்சியில் எப்பொழுதும் மநுச்சக்கரவர்த்தி தலைப்பட்டிருப்பரென்று கூறப்பட்டது. (௧௬)

புத்திரப்பேறு.

வேறு.

அறம்பொருள் இன்பம் ஆன அறநெறி வழாமல் புல்லி
மறங்கடிந் தரசர் போற்ற வையகம் காக்கு நாளில்
சிறந்தநல் தவத்தால் தேவி திருமணி வயிற்றுள்மைந்தன்
பிறந்தனன் உலகம் போற்றப் பேரரிக் குருளை அன்னான்.

(எ - து.) அறத்தைச் சிவதருமத்தின்வழியே செய்யவொட்டாமலும் பொருளைப்பிறர்க்கு ஈதல் காரணமாகத் தேடவொட்டாமலும், இன்பத்தைப் பேரின்பம் அடைதல் காரணமாக அனுபவிக்கவொட்டாமலும் தடுக்கவல்ல பாவப்பகுதிகளைத்

தனது நாட்டின்கண் வாழ்வாரிடத்து வாழவொட்டாமற் கடிந்து, அறம் பொருள் இன்பங்களை முறையே தருமநெறியில் வழுவாமல் அறத்தைச்செய்வதிலும், நல்வழிநிலைமையினின்றும் மாறுபடாமல் பொருளைத்தேடுவதிலும், வழி (சந்ததி) எஞ்ஞான்றும் (எந்நாளும்) நிற்றலல்லது இறத்தலை எய்தாவண்ணம் பழிக்கு அஞ்சி இல்வாழ்க்கையான் வரும் இன்பத்தை என்றும் அனுபவிப்பதிலும் வழுவுதல்வராவண்ணம் பொருந்தியிருக்கச்செய்து, அரசமரபின் வழிவந்தோரெல்லாம் தத்தம் அரசியலைவெறுத்து நாம்செய்யும் அரசியலைப் போற்றும்படி இவ்வுலகினை ஆண்டுவருங்காலத்தில், (எங்குமாகி யிருந்தவர் பூசனைக்கு வேண்டும் நிபந்தங்களைத், தங்கஆகமம் சொன்னமுறைமையால் ஆராய்ந்து செய்துவருவதாகிய தவங்களிற்சிறந்த நல்லதவவிசேடத்தால், பூத்தனையாலே எனவும் தமது மனைவியாரது அழகிய திருவயிற்றினின்றும், பெரிய சிங்கக்குட்டிக்குச் சமானமாகிய ஒருபுத்திரன் உலகத்தாரெல்லாம் போற்றப் பிறந்தனன் என்பதாம்.

தேவி திருமணிவயிற்று, பேரிசைக்குருளையன்னதோர் மைந்தன் உலகம்போற்ற, பிறந்தனன் எனக்கூட்டுக.

அறநெறிவழுவி அறம் பொருள் இன்பங்களை அனுபவிக்கப்பெறினும் அவை இறைவனால் நிக்கிரிக்கப்படுமாதலின் ஆசையான்—அறம்பொருளின்பமான அறநெறி வழாமற் புல்லினென்றும், அங்ஙனம் அறநெறிவழுவிச் செய்யும் அறமுதலியன பாவத்தையே விளைவிக்குமாகலான் அவர்பொருட்டுச் சிறப்புச் செய்தல் அரசனுக்கு ஆன்மியமையாததொழிலாகையான்—மறங்கடிந்து—என்றும், அங்ஙனமான மறத்தலைத் தடிதலால் தன்னாணையினவழி ஒழுக வல்ல உயிர்களெல்லாம் மறமொன்றுமின்றி இம்மை மறுமை இன்பமும் பெற்றுவாழ்வாராகையான்—வையகம்காக்கும்—என்றும். இவ்வாறு மறங்கடிந்து அறநெறிவழாமல் அறமுதலியவற்றைப் பொருந்தச்செய்தல் ஏனையரசருக்கு எளிதன்றாகலான் அரசர்போற்ற—என்றும், இவ்வரசர்பெருமானது பதிபுண்ணியமாகிய சிவபுண்ணியத்தை இவ்வுலகில் நிலைநாட்டவும், அப்புண்ணியத்தின் உண்மை இத்தன்மைத்தென யாவரும் அறியவும் அவதரித்த அரசிளங்குமரனாதலின்—சிறந்த தவத்தால் உலகம்போற்ற மைந்தன் பிறந்தனன் என்றும், "மங்கலமென்ப மனைமாட்சி மற்றதன், நன்கலன் நன்மக்கட் பேறு" என்று கூறிய தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர்மொழிப்படி இவ்வரியமகனைப் பெறுதற்கு இவரது மனைவியாரது வயிறு இடமாகப் பொருந்தியதாகலான்—தேவி திருமணி வயிற்று என்றும், "தக்கதசமதி தாயொடு தான்படும்" என்ற அருள்மொழிப்படி கருப்பவேதனையைத் தானும், தன்றாயும் அடையாமல் சிங்கக்குட்டிபோல் கருவினின்றும் மிகவேகமாய் வெளிப்பட்டுவந்தனனாகலான் பேரிசைக்குருளையன்னதோர் என்றுங் கூறினார்.

இதனால், அரசனுக்குண்டாகிய மகப்பேற்றின் சிறப்புகூறப்பட்டது. (கள)

அரசன்மகன் கலைபயின்று தேர்ந்த சிறப்பு.

தவமுயன் றரிதில்பெற்ற தனிஇளங் குமரன் நாளும்
சிவமுயன் றடையும் தெய்வக் கலைபல திருந்த ஓதிக்
கவனவெம் புரவி யானை தேர்படைத் தொழில்கள் கற்றுப்
பவமுயன் றதுவும் பேறே எனவரும் பண்பின் மிக்கான்.

(இ - ள்.) மநுச்சக்கிரவாத்தியானவர் அரியதவத்தைச்செய்து அருமையாகப்பெற்ற ஒப்பிகந்த இளமைபொருந்திய புத்திரன், தெய்வமாகியசிவத்தை முயற்சிவகையால் அடைதற்குரிய சன்மார்க்கநெறிகளை எடுத்தோதவல்ல பலவேதசிவாகமநூல்களை நாடோறும் கசடறக்கற்று, (அவற்றோடு அரசியலுக்குரியனவாகிய) தாவிச்செல்லும் வேகத்தையுடைய குதிரைஏற்றம், யானையேற்றம், தேர் ஊர்தல், வில்வித்தைமுதலிய பல ஆயுதப்பயிற்சி முதலிய தொழிற்பயிற்சிகளையும் கற்றுணர்ந்து, அவ்வறிவினால் நாம் இந்தமானிடசரீரத்தில் இக்குலத்தில்வந்து இச்சரீரத்திற்கும் குலத்திற்கும் இவ்வம்சத்திற்கும் ஏற்றவாறு தெய்வவுணர்ச்சிக்கு ஏற்பனவாகிய கல்வியிலும் அரசியலுக்குரிய

தொழிற்பயிற்சியிலும் முயன்றதாகிய இவையெல்லாமும் ஓர்பெரிய பிரயோஜனமே என்று உணர்வதாகிய நற்குணங்களில் சிறந்தவனுயினன் என்பதாம்.

இதனால்,—அரசனதுமகன் சிவபுண்ணியவிசேடத்தாற் பிறந்தவனாகலின் அப்புண்ணியத்திற் கேற்ப, இம்மைமறுமை வீடென்னும் மூவகையில் பெறற்பாலன இவையென்றுணர்த்த எழுந்துள்ளவேதசிவாகமநூல் ஆராய்ச்சியினும், தாம்பிறந்துள்ள குடிச்சிறப்புக்கேற்ப தனுர்வித்தை முதலியவற்றில் உண்டாகவேண்டிய வன்மையினும் வல்லாளனாய், அவ்வன்மைக்கேற்பத் தனக்குக்கிடைத்த சரீரத்தின்சிறப்பையும், அச்சிறப்புக்கியல சிவபுண்ணியங்களைத் தேடுதற்கான அரசச்செல்வத்தின் மேம்பாட்டையும் எண்ணி இவற்றாலாய பயனை நாம் இப்பிறப்பிலேயே பெறவேண்டுமேயன்றி இவ்வியற்றைப் பாழாக்கல் கூடாதென் றெண்ணுவதாகிய நல்லெண்ணத்திலும் சிறந்தவனுயினன் என்றுகூறப்பட்டது. (கஅ)

அரசன் மகன் இளவரசுக்குரியனாய வளர்தல்.

அளவில்தொல் கலைகள் முற்றி யரும்பெறல் தந்தை மிக்க
உளமகிழ் காதல் கூர ஓங்கிய குணத்தால் நீடி
இளவர சென்னும் தன்மை யெய்துதற் கணியன் ஆகி
வளர்இளம் பரிதி போன்று வாழுநாள் ஒருநாள் மைந்தன்.

(எ - து) பெறுதற்கரிய தந்தைமனம் மிகவும் மகிழ்தற்குக் காரணமாகிய ஆசை அதிகரிக்க, மைந்தனானவன் முதனூலாகிய வேதசிவாகமங்களின்வழியாய் வந்த வழிநூல் சார்புநூல் எனப்படும் எண்ணிறந்தகலைகளை ஓதிமுடித்து, அக் கலைஞானத்தால் மேலோங்கிய நற்குணங்களால் பெருமிதம் உடையவனாய், இளவரசென்று சொல்லத்தக்க தன்மையை அடைதற்குரிய பருவத்திற்குச் சமீபித்தவனாய், வளரும் பருவத்தினையுடைய உதயகாலசூரியனைப்போல வளர்ந்துவரும்நாளில் ஓர்நாள் அம்மைந்தன்.

அரும்பெறல் தந்தைமிக்க உளமகிழ்காதல்கூற மைந்தன் அளவில் தொல்கலைகள் முற்றி ஓங்கியகுணத்தால்நீடி எனக்கூட்டுக

இதனால்,—அரசனாதுமகன் தனக்குக் கிடைத்துள்ள குலமுதலியவற்றின் சிறப்பினையுணர்ந்து இவையிற்றைப் பாழாக்கல் கூடாதென்று அடையவேண்டியபயனில் ஊக்கப்பாடுடையவனாகவே, முன் ஓதிய அளவினில் நில்லாது எல்லாக்கலைகளையும் ஒருங்கேயுணர்ந்தனன் என்றும், செங்கோல்முறைமையைச் செலுத்தற்குரிய குணங்களெல்லாம் நிரம்பப்பெற்று இனி இவர் இளவரசினை எய்தற்குரியவராயினரென்றுசொல்லுதற்குரிய பருவத்தை யடைந்தானெனவும், அத்தமிக்கும் பருவத்தினையுடைய சூரியனைப்போலல்லாமல் உதயகால சூரியனைப்போல வளரும்பருவமுடையவனாய் வளர்ந்தனன் என்றுங் கூறப்பட்டன. (கக)

அரசன் மகன் உலாப்போதல்.

திங்கள்வெண் கவிகை மன்னன் திருவளர் கோயில் நின்று
மங்குல்தோய் மாட வீதி மன்னிளங் குமரர் சூழக்
கொங்கலர் மாலை தாழ்ந்த குங்குமம் குலவு தோளான்
பொங்கிய தானை சூழத் தேர்மிசைப் பொலிந்து போந்தான்.

(எ - து.) நறுமணங்கமழும் மலர்மாலை தாழ்ந்தசையும் மார்பினையும், குங்குமப்பூக்கலந்துள்ள சந்தனக்குழம்பு தோய்ந்துள்ள தோள்களையும் உடைய அரசகுமாரன், சந்திரனைப்போலும் ஒளிவிடும் வெண்கொற்றக் குடையினையுடைய தனதுதந்தை வீற்றிருக்கும் அதிசயிக்கத்தக்க சகலசெல்வங்களும் நிறைந்துள்ள அரண்மனையினின்றும் புறப்பட்டு மேகங்கள்தவழும் மாளிகைகள் நிறைந்துள்ள இராஜவீதியின்கண் இளமைபொருந்திய அரசகுமாரர்கள் முன்னணியாகவும், எண்ணிறந்த சேனைகள் பின்னணியாகவும் சூழ்ந்துவரத் தேரின்மேல் ஏறினவனாய் மிக்ககாட்சியுடன் சென்றனன் என்பதாம்.

கொங்கலர்மாலைதாழ்ந்து குங்குமங் குலவுதோளான் திங்கள்வெண் கவிகைமன்னன் எனக்கூட்டுக.

தனது ஆணை என்னும் சக்கரத்தினால் பாவங்களைக்கடிந்து, நீதிமுறைதவறாமல் செங்கோலைச்செலுத்தி யாவரிடத்தும் புண்ணியங்களைப்பரப்பி அவ்வழியான்சுகங்களை அனுபவிக்கும்வண்ணம் செய்யும் இயல்புடையாரென்பார்—திங்கள்வெண்கவிகை மன்னன் - என்றார். அறமில்லாரிடத்துள்ள செல்வம் தீவினைவந் துற்றகாலத்துத் தேய்ந்துபோம் கொள்கையுடைத்தாகலான் அச்செல்வத்தைக் கொள்ளாது, அருளோடும் அன்போடும் அறம் இயற்றுவோரிடத்துள்ள செல்வம் தேய்ந்துபோதற் கெண்ணாது அவர்களிடத்துப் பிரியாது வாழும் எண்ணமுடைத்தாய பல அறங்களையும் விளைவித்துப் பலசுகங்களையும் மாறாதுகொடுத்து வளரும் கொள்கையுடைத்தாகலான் அசசெல்வத்தையே கொண்டிருக்கும் அரண்மனை என்பார்—திருவளர்கோயில் - என்றார்.

இளவரசுபுரியும் பருவத்தை யடைந்தவனுகியவன் தனதுநாட்டின் செழுமையும், செங்கோன்முறைப்படி ஆங்காங்கு நடக்கும் அறங்களையும், உயிர்களெல்லாம்சுகமுற்று வாழும் இயல்பினையும், கண்டுகளிப்பானெண்ணி சந்தனக்குழம்பைப்பூசி பூமாலைபூண்டு இரதாரூடனாய்ப் பரிவாரங்களுடன் புறப்பட்டனன் என்பார்--கொங்கலர்மாலைதாழ்ந்து குங்குமம் குலவுந்தோளான், மன்னிளங் குமரர்சூழ, பொங்கியதானைசூழத், தேர்மிசைப் பொலிந்து போந்தான் என்றார். (உ0)

பரசுவந் தியர்முன் சூதர் மாகதர் ஒருபால் பாங்கர்
விரைநறுங் குழலார் சிந்தும் வெள்வளை ஒருபால் மிக்க
முரசொடு சங்கம் ஆர்ப்ப முழங்கொலி ஒருபால் வென்றி
அரசிளங் குமரன் போதும் அணிமணி மாட வீதி.

(எ - து.) (இரதாரூடனாய்ப் புறப்பட அக்காலத்து) கீர்த்திகளைச் சொல்லிப் புகழ்வோர்களாகிய வந்தியர் (மங்கலப்பாடல்களால்) முன்னே புகழ்ந்துகொண்டே செல்லவும், அரசனுக்கு அவ்வக்காலங்களில் செய்யவேண்டிய செயல்களை அறிவிக்கும் பான்மையாகக் கட்டியங் கூறுகின்றவர்களாகிய சூதர் கட்டியங்கூறிக்கொண்டேவரவும், அவர் பக்கத்தில் அரசர்களின் வீரத்தைப் புகழ்ந்து பாடுவோராகிய மாகதர் ஓர் பக்கத்தில் வீரங்களைப் பாடிக்கொண்டேவரவும், நறுமணங்கமழும் கூந்தலையுடைய நாடகப்பெண்கள் அணிந்திருக்கும் வெள்ளியவளையல்களை ஒருபக்கத்தில்சிந்திவரவும், பேரிகையோடு சங்கவாத்தியங்களுமாகிய ஓசைகள் ஒன்றின்மேலொன்று மிகுந்து எழுந்து ஒலித்துக் கொண்டுவரவும், அரசிளங்குமாரன் இராஜவீதியின்கண்ணே போயினான் என்பதாம்.

அழகிய இரத்னமயமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற நாடகப் பெண்கள் அரசன்மகனைப் பார்க்குந்தோறும் விளையும் ஆசையினால் உண்டாகும் சரீரவாட்டத்தினால் கைகளினின்று வளையல்கள்கழன்று விழுதலின்—குழலார் சிந்தும் வெள்வளை - என்றார்.(உக)

தனிப்பெருந்தருமம் தன்செயல் செயயத்தொடங்கல்.

தனிப்பெரும் தருமம் தானோர் தயாஇன்றித் தானே மன்னன்
பனிப்பில்சிந் தையினில் உண்மைப் பான்மைசோ தித்தால் என்ன
மனித்தர்தன் வரவு காணு வண்ணம்ஓர் வண்ண நல்ஆன்
புனிற்றிளங் கன்று துள்ளிப் போந்ததம் மறுகின் ஊடே.

(எ - து.) ஒப்பற்ற பெருமைபொருந்திய தருமதேவதையானது சிறிதுந் தயவில்லாமல் தேர்முதலிய நால்வகைச்சேனைகளுடைய மநுநீதிச் சக்கரவர்த்தியினது கலங்காத மனத்திலுள்ள உண்மைத்தன்மையைச் சோதிக்க வந்ததுபோல ஓர் அழகிய நல்லபசுவின் இளங்கன்றானது மனிதர்கள் தன்வருகையை அறியாதிருக்கும்வண்ணம் அத்திருவீதியில் துள்ளி ஓடிற்று என்பதாம்.

ஓர்வண்ண நல்லான் புனிற்றிளங்கன்று, மனித்தர் தன்வரவுகாணுவண்ணம், அம்மறுகினூடே தள்ளிப்போந்தது எனக்கூட்டுக.

ஈண்டு தனிப்பெருந்தருமம் என்றது - சிவதருமம். அத்தருமம் - பாசதருமத்தோடும், பசுதருமத்தோடும் சேராமல் தனக்குத்தானே சமானமாய் தனித்துநிற்குந்தன்மையுடைத்தாகலின் தனி - என்றும், அச்சிவதருமத்தை யாராயினும் ஒருவர் சிறிதளவாகச்செய்யினும், அது நிலத்தைப்போல்பரவி மலையைப்போல் உயர்ந்து அவர்களுக்குப் பெரும்பயனைத்தரும் ஆற்றல் உடைத்தாகலின்—பெருந்தருமம்-என்றும், அச்சிவதருமமானது - தான்கொடுக்கவேண்டிய பயனைக் கொடுக்கத் தலைப்படுங்காலத்து முன்னர் தருமஞ்செய்தாரை அத்தருமத்தில் அவர்கள்உள்ளமானது நிலைபெற்றிருக்கும்வண்ணம் சிறிதும் இரக்கமின்றித் தருமத்திற்குமாறான செயல்களைப்புறத்தில்காட்டல்இயல்பாகலின்—தான்ஓர்தயாவின்றி-என்றும், அங்ஙனம்தயாவின்றிச்செய்யுங்கால்தருமத்தை மேற்கொண்டவன் அக்கொடுஞ்செயலில் தனதுசித்தமானது கலங்காது, "எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப எண்ணியார், திண்ணியராகப்பெறின்" என்ற பொய்யாமொழிப்படி, தாம் எண்ணிய அறத்தில் கலங்காதசித்தம் உடையராய் திண்ணியராக இருக்கப்பெற்றாராயின் அவரே அவ்வறத்தின்பயனை எண்ணியபடியே திண்ணமாகப் பெறுவரென்பது திண்ணமாகலின்—தானைமன்னன் மனிப்பில் சிந்தையினில் உண்மைப் பான்மை சோதித்தாலென்ன என்றும், தனிப் பெருந் தருமவடிவமே பசுவின் வடிவமாகலின் ஓர் வண்ண நல்லான் என்றும், இருவினைகளையும், அவற்றின்பயனாகிய சுவர்க்க நரகங்களையும் ஒழிக்கவல்ல சிவதருமமானது "நல்லநெறிஎய்துவதோர் காலம் தன் அன்பரைக்கண்டு இன்புறுதல், உய்யுநெறி சிறிதே உண்டாக்கிப், பையவே - மட்டாய் மலராய் வருநாளில் முன்னைநாள் மொட்டாய் உருவாம் முறைபோலக், கிட்டியதோர் - நல்லபிறப்பிற் பிறப்பித்து நாமம்வினை எல்லை யிரண்டும் இடையொப்பில், பல்பிறவி அத்தமதில் அன்றோ அளவென்று பார்த்திருந்து சத்திபதிக்கும் தரம்போற்றி" என்று உமாபதிசிவம் அருளியபடி முன்னர்ச் சிறிதே சரியையில் அவாவுண்டாக்கி அவ்வழியானே முறையே கிரியை யாதிகளில் அவாவை முதிர்விக்குமாகலின் அஃதாவது சத்திபதிவாகிய முதிர்ந்தஅருட்பதிவானது பதிவதற்குமுன் அருள்தோன்றுவதாகிய அந்தஇளம்பருவத்தில் சிவப்பிரயோசனமாகவுள்ள சிவத்திரவியங்களுக்குத் தன்னாலாவது, பிறராலாவது ஏதேனுங்கேடுவரின் அதுகண்டு தன்மனம்பொறாது அதற்குமனவாக்குக் காயங்களால் பரிகாரஞ்தேடுதலொழிந்து பிறரால் கேடுவருமாயின் அவர்களையும் தன்னால்வருமாயின் தன்னையும் கேடுசெய்யத்துணிவதாகிய துணிவேதுள்ளும். அவ்வுண்மை உலகினர் அறிய சிவதருமவடிவாகிய முதிர்ந்த அபபசுவின் இளங்கன்றானது துள்ளிப் போனதாகலின்—புனிற்றுஇளங்கன்று துள்ளிப் போந்தது என்றும், இங்ஙனமான துணிவாகியஅருட்பதிவு பிறவிதோறும் தொடர்ந்துவரும் சிவபுண்ணிய விசேடத்தான் இனிப்பிறவாநெறி கூடுங்காலத்தில் காணக்கூடுமேயன்றி இருவினையுட்பட்டுழலவல்ல மனிதர்கள் தங்களறிவானும் தாம்காணும்நூல்களானுங் காணக்கூடாதாகலான்—மனித்தர் தன்வரவுகாணுவண்ணம் என்றும், மனுநீதியார் "மாமறைப்புற்றிடங்கொண்டவர் பூசனைக்கு அங்கண்வேண்டும் நிமந்தம் தங்க ஆகமம் சொன்ன முறைமையால் ஆராய்ந்துளான் என்றுமுன்னே கூறியுள்ளாராகலின், அங்ஙனம் அவருக்குள்ள தகுதியைக் காட்டுங்கடனுடையான் அறிவறிந்தமகனேயாகலான் இறைவன் திருவுள்ளமும் அவ்வழியே வரப்பெற்றதாகலின் - அம்மறுகினூடே என்றுங்கூறினார்.

இதனால்,—"சிறப்பீனும் செல்வமும் ஈனும் அறத்தினூஉங்கு, ஆக்கம் எவனோ உயிர்க்கு" என்று வள்ளுவனார்கூறியுள்ளாராகலின், மக்கட்பதடியல்லாத மக்கட்பிறப்புடையான் அப்பிறப்பினால் அடையப்படுவனவாகிய வீடும் பொருளின்பங்களும் அறமன்றிவாராவென்றுவெளிப்பட்டன, படவே, அம்மூன்றையும் வேண்டுவோன் அறத்தையே ஆக்கமாக எண்ணவேண்டுமேயன்றி பொருளின்பங்களை ஆக்கமாக எண்ணுதல்

கூடாது. ஏனெனின்—"அறத்தினூஉங்கு ஆக்கமும்இல்லைஅதனை, மறத்தலினூஉங்கு இல்லைகேடு" என்றதனாலென்க. எனவே—அறத்தினது ஆக்கமே பொருளும் இன்பமும் என்றெண்ணாது அறத்தைமறந்து, பொருளின்பங்களையே ஆக்கமாக எண்ணி அவற்றைப் பாதுகாக்கத் தலைப்படுவானாயின் அவை அவனுக்குக் கேட்டைத்தந்து தாம் அவனிடத்துநில்லாதுபோய்விடுமென்பதும், அறத்தையே வீடாகவும் பொருளின்பங்களாகவும் எண்ணி பொருளின்பங்களைமறந்து அறத்தைக் காக்கத் தலைப்படுவானாயின் அது பொருளின்பங்களைத் தந்து தானும் அவனைவிட்டுப்போகாதென்பதுமாம். இவ்வனமானநீதியை ஐயமின்றி யுணர்ந்தபெருமான் மனுநீதியாரேயாகலானும், அந்நீதியையே யாவரும் அறிந்துய்யத் தமதுசெங்கோலைச் செலுத்துகின்றவராகலானும், அவர் ஆக்கமாகக் கொண்டிருக்குந் தருமதேவதையும் அந்தநீதியாளரை அறத்தில்தேடின்றி நிறுத்தி பொருளின்பங்களாகிய செல்வமும், சிறப்பாகிய வீடும் ஆகிய ஆக்கத்தைத்தரத் தான் மிகவூக்கமாக, ஓர்வண்ணநல்லஆ (பசுவா)க உருக்கொண்டுவந்து தன்கன்றை அரசன்மகனாகிய கன்றினிடத்தில் தான்செய்யவேண்டிய செயலைச் செய்யத்தலைப்பட்டதென்று கூறப்பட்டது.

இவ்வுண்மையை பின்னர்கூறப்படும் செயலாற்காணப்படுமென்க. (உஉ)

தாய்ப்பசு இரங்கல்.

அம்புனிற் றாவின் கன்றோர் அபாயத்தின் ஊடு போகிச்
செம்பொனின் தேர்க்கால் மீது விசையினுள் செல்லப் பட்டங்
கும்பரின் அடையக் கண்டங் குருகுதாய் அலமந் தோடி
வெம்பிடும் அலறும் சோரும் மெய்ந்நடுக் குற்று வீழும்.

(எ - து.) அங்ஙனந் துள்ளியோடிய அழகிய பசுவின் இளங்கன்றானது, தப்பிப் போதற்குக் கூடாத ஓர் அபாயவழியாகச்சென்று (அங்குநிலைத்திருக்கின்றபொழுது) அக்கன்றின்மேல் செம்பொன்மயமாகிய தேர்ச்சக்கரமானது செல்லும்விசையினாற் செல்ல, அக்கன்றானது இறந்து மேலுலகமடைய அதனை அக்கன்றின்பால் உருக்கமுடைய தாய்ப்பசுவானது கண்டு, அக்கன்று வீழ்ந்துகிடக்கும் அவ்விடத்தில் கதறியழுது ஓடி விம்மும் அலறும் சோரும் உடம்புநடுங்கிக் கீழேவிழும் என்பதாம்

துள்ளித்துள்ளிச் சென்ற பசுவின்கன்றானது வீதிவழியாகநேராகச் செல்லாது, விசையாகச்செல்லும் இரதத்தின்சக்கரத்தின்கீழேநேராகத் துள்ளிச்சென்றதென்பார் - கன்று ஓர் அபாயத்தினூடுபோகி என்றார்.

இதனால்—தருமதேவதையானது - அரசன்-அறத்திற்கு அபாயம் எவ்வகையானும் வராவண்ணம் காக்கும எண்ணமுடையவனேயன்றி தன்னால்தேடப்படும் பொருள்இன்பங்களுக்குவரும் அபாயத்தை ஒருசிறிதும் எண்ணுகின்றவனல்லன் என்னும் உண்மையை வெளிப்படுத்தக் கருதியபடியே பசுவின்கன்றானது ஓர் அபாயத்தினூடுபோகி என்று கூறப்பட்டது.

அல்லதூஉம் - அறத்திற்கு அபாயம் வராவண்ணங் காப்பதொழிந்து, பொருளின்பங்களுக்கு அபாயம் வராவண்ணம் காப்பவர் அவைகளைக் காப்பரல்லரென்றும், அறத்திற்கு அபாயம் வராவண்ணங் காப்பவரே பொருளின்பங்களுக்கு அபாயம் வராவண்ணம் காப்பவரென்றும் தருமதேவதை உலகினருக்கு அறிவுறுத்த எண்ணியதுமாம் என்க. (உ௩)

அரசன் மகன் இரங்கல்.

மற்றது கண்டு மைந்தன் வந்ததிங் கபாயம் என்று
சொற்றடு மாறி நெஞ்சில் துயருழந் தறிவ ழிந்து
பெற்றமுங் கன்றும் இன்றென் உணர்வெனும் பெருமை மாளச்
செற்றனன் செய்கேன் என்று தேரினின் றிழிந்து வீழ்ந்தான்.

(எ - று.) அங்ஙனங் கன்றைக்கண்ட தாய்ப்பசுவானது வெம்பிடுவதையும், அலறுவதையும், சோர்வதையும், மெய் நடுக்குற்று வீழ்வதையும், அரசகுமாரன்கண்டு நமக்கு இங்கு அபாயம் வந்ததென்று மனதிலெண்ணி வருந்திச் சொல்லானது தடுமாற்றத்தை யடைந்து தன் அறிவும் அழிந்து, இன்று இப்பசுவும் கன்றும் எனதுசிறந்த அறிவின் பெருமையானது கெடும்படியாகச் செய்தன இதற்குயான் என்செய்யக்கடவேன் என்று தேரினின்றும் தனது நிலையறியாது கீழேவீழ்ந்தனன் என்பதாம்.

மைந்தன் மற்றதுகண்டு எனக்கூட்டுக.

இதனால்—அரசனுடைய குமாரன் தவமுயன்று அரிதிற்பெற்ற தனியிளங்குமரன் ஆகலினாலும், சிவமுயன் றடையுந் தெய்வக் கலையால் திருந்த ஒதினவன் ஆகலினாலும், பசுவினது துயரத்தைக் கண்டபொழுதே இங்கு அபாயம்வந்தது என்றெண்ணி மனத்தில் துயருழந்தொழியாது, என் உணர்வெனும் பெருமையாள இன்று இப்பெற்றமும் கன்றும் செற்ற, இதற்கு என்செய்கேன் என்று அறிவழிந்து வீழ்ந்தான் என்று கூறப்பட்டது.

எனவே—"பவமுயன் றதுவும்பேறே" என எண்ணியநமக்கு இப்பிறவி அலுமாகும்படியாக இப்பெரும்பாவம் வந்துதலைப்பட்டதே, இது உடலைவருத்தும் துன்பத்தைக்கொடுத்து அவ்வளவில் ஒழியத்தக்கதல்லவே, உணர்வை ஒழித்து விடுமே. அதுபோமாயின் நாம் நூல்களில்கண்டுணர்ந்த அறத்தையுணர்ந்து நாம அடையவேண்டிய பொருளின்பவீடுகளை யடைவதெங்ஙனே! என்றெண்ணி அறிவழிந்து நிலைமயங்கி வீழ்ந்தனனென்க. இழிந்தான் என்னாது வீழ்ந்தான் என்றதனால் - நிலையறியாது - என்றாம். (உச)

அலறுபே ராவை நோக்கி யாருயிர் பதைத்துச் சோரும்
நிலமிசைக் கன்றை நோக்கி நெடிதுயிர்த் திரங்கி நிற்கும்
மலர்தலை உலகங் காக்கும் மனுவினும் எங்கோ மானுக்
குலகில்இப் பழிவந் தெய்தப் பிறந்தவா ஒருவன் என்பான்.

(எ - று.) அங்ஙனம் வீழ்ந்த அரசகுமாரன் பலவாறு அலறுகின்ற பெரியதாய்ப் பசுவைப் பார்த்துப் பொறுது தனது அரியவுயிரும் பதைக்கப் பதைத்துச் சோர்வான். பின்னர் பூமியின்மேல் இறந்துகிடக்கும இளங்கன்றைப் பார்த்து பெருமூச்சுவிட்டு அழுதுநிற்பான். அங்ஙனம் நிற்குங்கால் இடம பரந்த இவ்வுலகத்தைத் தாய்போற் காக்கும மநுவென்ற எனது தந்தைக்கு இப்படிப்பட்ட பழி இவ்வுலகின்கண் வந்தடைய யானொருவன் பிள்ளையாகப் பிறந்தவண்ணமெப்படியோ ஆ! இது என்னவென்று சொல்வான் என்பதாம

இதனால்,—இன்று பெற்றமும் கன்றும என் உணர்வெனும் பெருமைமாளச் செற்ற என்று உணர்வுகெட்டுவீழ்ந்த குமாரன், அலறுகின்ற தாய்ப்பசுவையும், இறந்து கிடக்கின்ற கன்றையும் கண்டமாத்திரத்தில் சிறிது உணர்வுதோன்ற, தோன்றிய அவ்வுணர்வு அவைகளின்வசமாய் பதைத்தும சோர்ந்தும பெருமூச்செறிந்தும் அந்தோ! என்றிரங்கியும், அம்மட்டில் அடங்காமல் என்தந்தை என்னால் புண்ணியம் வந்தெய்த என்னைப் பெற்றதேயன்றி இப்பெரும்பழிவந் தெய்தவோ பெற்றது ஆ! ஆ! என்னை அவர்பெற்றதும் நான் அவருக்குப் பிறந்ததும் நன்று! நன்று!! அவர் புண்ணியம் அப்படியிருந்ததோ! என்பாவம் இப்படியிருந்ததோ! என்று மனங்கலங்கினமை கூறப்பட்டது. (உரு)

வந்தஇப் பழியை மாற்றும் வகையினை மறைநூல் வாய்மை
அந்தணர் விதித்த ஆற்றால் ஆற்றுவ தறமே யாகில்
எந்தைஈ தறியா முன்னம் இயற்றுவன் என்று மைந்தன்
சிந்தைவெங் துயரம் தீர்ப்பான் திருமறை யவர்முன் சென்றான்.

(எ-து.) அங்ஙனஞ் சொல்லிப்பின்னர் அரசகுமாரன் நானறியாமலும் செய்யாமலும் வந்த இப்பழியை மாற்றுதற்குரிய பிராயச்சித்தவிதியை வேதநூலில் உண்மையுணர்ந்த வேதியர்கள் விதிக்கின்றவிதிப்படியே யான் செய்து பரிகரித்துக் கொள்வது தருமமாகவே யாகுமானால், என் தந்தை இச்செய்தி யறிவதற்குமுன் அப்பரிகாரத்தைச் செய்து கொள்வன் என்று மனத்தில் உண்டாகிய கொடியதுயரத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்பொருட்டு அறிவிற்சிறந்த பிராமணரிடத்தில் போயினன். என்பதாம்.

மைந்தன் - வந்தவிப்பழியை மாற்றும்வகையினை எனக் கூட்டுக.

இதனை,—"இதம் அகிதங்கள் என்பது இயல் மனவாக்குக்காயத்தி(னால்), இதம் உயிர்க்கு உறுதிசெய்தல் அகிதம் மற்றது செய்யாமை, "என்றும்" இதம் அகிதங்கள் எல்லாம் இறைவனே ஏற்றுக்கொண்டு அங்கு இதம் அகிதத்தால் இன்பதுன்பங்கள் ஈவன்" என்றும், "இறைவன் இங்கு ஏற்பது என்னை இதம் அகிதங்கள் என்னில், இறைபரன் உயிர்க்குவைத்த நேயத்தின் நிலைமையாகும்" என்றும், அருள்நூலிற்கூறிய வாற்றானறிக. அஃதாவது—பெருங்கருணைக் கடற்கடலாகிய இறைவன் ஆன்மாக்கள் மனவாக்குக் காயங்களால் செய்யப்படும் இதம் அகிதம் என்னும் இரண்டனுள் - இதத்தில் அனுக்கிரகமும் அகிதத்தில் நிக்கிரகமும் வைப்பனென்பதன்று ஏனெனில்—உயிர்க்குவைத்தநேயத்தின் நிலைமையினலாம் எனவே,—உயிர்கள் இதஞ்செய்வாராயின் அதற்குத்தக்க இன்பமும், அகிதஞ் செய்வாராயின் அதற்குத்தக்க துன்பமும் செய்வ தன்று. மற்றென்னின்,—செய்யும் இதம் சிறிதாயினும் அதற்குப் பெரிதான இன்பமும், செய்யும் அகிதம் பெரிதாயினும் அதற்குச் சிறிதான துன்பமும் செய்வனென்பதாம். இவ்வுண்மைதோன்றவே "அறமுலி இதஞ்செய்வோருக்கு அனுக்கிர(பெருக்)கத்தைச் செய்வன், மறமலி அகிதஞ் செய்யின் நிக்கிர (சுருக)கத்தைச் செய்வன்" என்பதாம். இதுதான் மறைநூல் வாய்மையாகும்.

இஃதுணர்ந்தே அரசகுமாரன்—நந்நதை இன்றளவும் செய்வதெல்லாம் இதமே யன்றி அகிதம்மறந்தும் செய்ததின்று. இந்த அகிதமோ தந்தையின் புத்திபூர்வகத்தினாலுமன்று, நமது புத்திபூர்வகத்தினாலுமன்று அபுத்திபூர்வகமாயினும் இந்த அகிதச்செயலுக்கு நாமேகாரணமாயுள்ளோம் இந்த அகிதத்தால் நமக்குச்செய்யவேண்டிய யாதொருதுன்பமோ அதனை நமது தந்தையடைவது எவ்வாறு ...... ஆவது எண்ணிச்செய்யலாம். அதனை நாமனுபவித்தல் வேண்டும் ...... வேண்டியதாகிய அகிதமாகிய துன்பம் சிறிதளவோ பெரிதளவோ எவ்வாறாயினும் நிகழுக. இப்பொழுது நம்மால் நமது தந்தைக்குவந்த இப்பழியை மாற்றவேண்டியது நமது கடமையாகலின் அம்முறையை அந்தணரால் ஆராய்ந்து செய்வோம் ...... யில் முழுவதும் ஒழியும்வகையிலதாயினும் பரிகாரம் ஏதேனும் உளதாயின் அதனை நாமேயறிந்து செய்வோம். இப்படிச்செய்து கொண்டாலன்றி நம்முடைய சிந்தையில் உண்டாகியதுயரம் நீங்குதல் அரிதென்று அறிவிற்சிறந்த அந்தணரைநோக்கிச் சென்றனன் என்று இதனால் கூறப்பட்டது.

இவ்வரசகுமாரன் "தெய்வக்கலைபல திருந்தவோதி"யவனாகவும், "அளவில்தொல் கலைகள்முற்றி"னவனாகவும் இருந்தும், பரிகாரத்தைத் தானேயறிந்து செய்யத்துணியாது அந்தணரைத் தேடிச்சென்றது என்னையெனின்,—கன்றுஇறந்தமையும், தாய்ப்பசு அலறுவதையும் இவன்கண்டபோது "சொற்றமொழி நெஞ்சில் துயருழந்து அறிவழிந்து, பெற்றமும் கன்றும் இன்று என் உணர்வெனும் பெருமையாளச் செற்ற" என்று கூறி அறிவு கலங்கினனாகலின்—மறைநூல் வாய்மையை அந்தணரிடத்துச்சென்று அறியத்தொடங்கினனென்க.

"எந்தையீது அறியாமுன்னம் இயற்றுவன்" என்று விரைந்தது எற்றுக்கெனின்,—ஓர் புண்ணியச்செயலை ஒருவர் சொன்னாலும் கேட்டாலும் புண்ணியம் அவர்க்கும் உளதாமென்று கூறப்பட்டிருத்தலால் அஃதேபோல்—இப்பாவச்செயலைச் சொன்ன

லும் கேட்டாலும் பாவம் உண்டாமென்பதில் ஐயமுண்டோ. ஆகவே—நாம் செய்த பாவம் நம்மோடொழியாது இதனை நமது தந்தை கேட்கவருமாயின் அவர்பால்தொடருமன்றோ. அங்ஙனம் அவர்பால் தொடராவண்ணம் அப் பாவத்தைப் பரிகாரத்தால் தடுப்போமென்று தீவரப்பட்டதென்க. (௨௬)

தன்னுயிர்க் கன்று வீயத் தளர்ந்தழூஉத் தரியா தாகி
முன்னெருப் புயிர்த்து விம்மி முகத்தினில் கண்ணீர் வார
மன்னுயிர் காக்குஞ் செங்கோன் மனுவின்பொற் கோயில் வாயில்
பொன்னணி மணியைச் சென்று கோட்டினால் புடைத்த தன்றே.

(எ - து.) அரசகுமாரன் அந்தணர் (இருக்குமிடத்தைநோக்கிச் சென்றபோது) தன்னுயிர்க் கொப்பாகிய இளங்கன்றானது இறக்க, அதனைக்கண்டு வருந்திய தாய்ப் பசுவானது சிறிதும் மனஞ்சகிக்கமாட்டாது முன்னர் நெருப்புப்பொறி நாசியினின்றும் பறக்கப் பெருமூச்சுவிட்டழுது முகத்தில் கண்ணீரானது ஒழுக அத்துயரம்நீங்குமிடம் இதுவாமென்று நாடிச்செல்வதுபோல் நிலைபெற்ற உயிர்களை நிலையாகக் காக்கின்ற செங்கோலையுடைய மநுவினது பொன்மயமாகிய கோயிலின் முன்வாசலில் கட்டப் பட்டிருக்கும் பொன்னினால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள ஆராய்ச்சி மணியினிடஞ்சென்று அம்மணியைத் தன் கொம்பினால் அடித்தது என்பதாம்.

கன்றிழந்த பசுவானது பசுப்பிறவியையே யுடையதாயின் அவ்விடத்திற்றானே வீழ்ந்து கதறிக்கொண்டிருந்து ஒழியும். அது பசுபதியினது தருமசொரூபமாகலின் அங்ஙனம் அழுதொழியாது தந்தைக்குப் பாவம் வந்தணுகாவண்ணம் பரிகாரந்தேடச் சென்ற அவனுக்குமுன் தான் விரைந்துசென்று தான்செய்யும்செயலில் தலைப்பட்டு மநுவின் பொற்கோயில வாயில்மணியைத் தனது கொம்பினால் அடித்ததென்றார்.

தருமதேவதையாகிய அப்பசு அங்ஙனம் ஏன் செய்யத் துணிந்தது எனின்,— அங்ஙனம் விளைந்த கோஹத்தியானது மகனுடைய பாவத்தினாலாவது தந்தையின் பாவத்தினாலாவது நிகழ்ந்திருப்பின் மகன் எண்ணியபடியே பரிகாரத்தால் நீங்கும். அப்பாவச்செயல் தன்னால் விளைந்ததாகலின் அப்பாவச்செயலைப் புண்ணியச் செயலாக்க விரைந்து சென்றதென்க.

புண்ணியச் செயலாக்கச் சென்றதாயின் தரியாதாகி முன் நெருப்புயிர்த்து விம்மி முகத்தினில் கண்ணீர்வாரச் செல்லலாமோ எனின்,—தரியாது தவித்தலும், பெருமூச்சுவிடுதலும், விம்முதலும், முகத்தினில் கண்ணீர்வருதலும் புண்ணியமுடையாரிடத்து நிகழும் செய்கையாகலினானும், அச்செயல் நிகழவரும் காலமே அவர்களது புண்ணியப்பயன் வெளிப்படுங்காலமாகலினானும் அத்தருமதேவதை அரசனது புண்ணியப்பயனை வெளிப்படுத்தற்கு அன்புருவாய்ச்சென்றதென்க.

மணியைக் கோட்டினால் புடைத்தது என்னையெனின், அரசன் தனது செங்கோலால் மன்னுயிரைக் காக்கும் இயல்புடையவனேயன்றி வேறொன்றான் அன்றாகலான் தருமதேவதையும் அவ்வரசனைத் தருமநெறியினின்றும் தவறாதுகாக்க தனது கொம்பினால் புடைத்ததென்க.

பொற்கோயில்வாயில் பொன்மணி கட்டியிருப்பது என்னையெனின், அரசன் தன்னால் தன்பரிசனத்தால் பகைவரால் கள்வரால் உயிர்களால் வருவனவாகிய ஐந்து பயங்களையுந் தனது செங்கோலால் நீக்கத்தக்கவனாயினும் ஊழ்வலியான் தன்னையறியாது பழிபாவங்கள் நேரிடுமாயின், அதனைத் தருமதேவதை தானே முன்னின்று ஒழித்தற்பொருட்டு அம் மணிவழியால் எவ்வகையினாலாவது தெரிவித்தற்கென்க.

ஏனெனின், அரசனது கோயில் வாயில் தருமதேவதைநுழையும் வாயிலேயன்றி பழிபாவங்களாகிய அதர்மங்கள் நுழையும் வாயிலன்றாகலான் அத்தருமதேவதை

தான் உள்ளே செல்வதாகிய அவ்வழியில் காலவேற்றுமையால் ஓர்கால் அதர்மம்வரத் தலைப்படுமாயின் அதனை உள்ளேபுகவொட்டாது தடுத்து அரசனைக்கொண்டு அதனைப் புறம்போயொட்டுவதற்கு என்க.

இதனால்,—அரசனது செங்கோன் முறை அறியவெளிப்படுத்தற்பொருட்டும் அங்ஙனம் செங்கோல்முறையால் தேடிய புண்ணியத்தைக் காக்கும் பொருட்டும் தரும தேவதை தனது கொம்பால் மணியைப் புடைத்ததென்று கூறப்பட்டது. (௨௭)

பழிப்பறை முழங்கோ ஆர்க்கும் பாவத்தின் ஒலியோ வேந்தன்
வழித்திரு மைந்தன் ஆவி கொள்வரும் மறலி ஊர்திக்
கழுத்தணி மணியின் ஆர்ப்போ என்னத்தன் கடைமுன் கேளாத்
தெழித்தெழும் ஓசை மன்னன் செவிப்புலம் புக்க போது.

(௭ - ரை.) மனுச்சக்கரவர்த்தி தன் அரண்மனை வாயிலின்முன் இதுகாறுங் கேட்டறியாத பேரோசையானது தன்செவியின் வழியே புகுதலோடு அவ்வொலியைக்கேட்டு இது தன்னாட்டில் பழிவருமென்பதை ஒலிக்கின்ற பறையினது ஓசையோ, அன்றிப் பாவமே ஒருருவெடுத்து ஆரவாரிக்கின்ற ஓசையோ, தனது மரபின் சந்ததியில் பிறந்த தனது புத்திரனது உயிரைக் கொள்ளவென வருகின்ற யமனது வாகனமாகிய எருமைக்கடாவின் கழுத்திற் கட்டப்பட்ட மணியினது ஓசையோ என்னையுற்று,—

மன்னன் தன்கடைமுன் தெழித்தெழும் ஓசை செவிப்புலம் புக்கபோது கேளா பழிப்பறைமுழக்கோ எனக்கூட்டுக.

மணியை அதன் நாவினால் அசைக்குங் காலத்து இரண்டுபக்கத்தில் இரண்டோசையும், பின் நாவானது நிற்க ஓரோசையும் உண்டாதல் இயல்பாகலின் பசுவானது தனது கொம்பினால் மணியை அடித்தகாலத்தில் அரசனுக்கு மூன்றோசை கேட்டதென்க. அவற்றுள் ஓரோசை, பழிப்பறையோசை, மற்றொருநூ ஓசை பாவத்தின் ஓசை மூன்றாவது ஓசை யமனுடைய கடாவின் ஓசை.

யாவரிடத்தாயினும் பழிச்செயல் வருமாயின் பாவம் மிகுமென்றும், அவ்விரண்டும் மிகுமாயின் அவரிடத்து யமன் மிகைந்து வருவானாகலான் அங்ஙனம் வரும்பொழுது அவன் ஊர்ந்துவருங்கடாவின் கழுத்தணியாயுள்ள மணியின் ஓசை மேலிட்டொலிக்குமெனவும் இதனால் அறிவிக்கப்படுவதென்க.

ஆகவே,—தருமதேவதையே அப்பசுவாதலின் அது தனது கொம்பினால் மணியையடித்தது அதிலெழுந்த முதலோசையினால் மகனால்சேர்ந்த பழியையும், இரண்டாம் ஓசையினால் அரசகன் பாவத்துக்கஞ்சியதையும், மூன்றாம் ஓசையினால் அரசன் அறக் கண்ணானன்றுன்ற தருமகண்ணானதென்ற மகனைப்போல் செய்யவேண்டிய கொடுஞ்செயலையும் அறிவுறுத்தியவாறுமென்க.

இதனால்,—புகழோசையும், புண்ணியத்தின ஓசையும், காலகாலனாகிய இறைவனது இடபவூர்தியின் கழுத்தணிமணியின் ஓசையும், தேடும்புண்ணியமுடைய அரசன் செவியில் பழிமுதலியவற்றையுணர்த்தும் பேரோசைகேட்டதென்று கூறப்பட்டது.

எனவே —புகழோசையும், புண்ணிய ஓசையும், தருமவோசையும் ஆகிய மூன்றோசையும் வெளிப்படுங் காலம் வரவே பழியும் பாவமும் அதர்மமும் அந்நகரத்தைவிட்டுப் போவதற்குப் புறப்பட்டு அச்செயல் அரசன் அறியுமாறு கூச்சலிட்டுச் சென்றன என்பதாம். (௨அ)

ஆங்கது கேட்ட வேந்தன் அரியணை யிழிந்து போந்து
பூங்கொடி வாயில் நண்ணக் காவலர் எதிரே போற்றி

ஈங்கிதோர் பசுவந் தெய்தி இறைவநின் கொற்ற வாயில்
தூங்கிய மணியைக் கோட்டால் துளக்கிய தென்று சொன்னார்.

(எ - று.) அரசிருக்கையாகிய சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்த அரசன்—பழியோ பாவமோ மறவியூர்திக் கழுத்தணிமணியினோசையோ என்று எண்ணும்படியான ஓசையைக் கேட்டமாத்திரத்தில் அக்கணமே சிங்காதனத்தினின்றும் இறங்கி நடந்து அழகிய கொடிகட்டியிருக்கும் கோபுரவாயிலை வந்தடைய, அங்குள்ள காவலாளர் அரசன் வருகையைக்கண்டு எதிரேசென்று வணங்கி எங்கள் ஆண்டவரே! தேவரீருடைய வெற்றிபொருந்திய வாயிலின்கண் கட்டித் தொங்குகின்ற ஆராய்ச்சிமணியை இப்பொழுது ஓர்பசுவானது வந்து இம்மணியைச் சமீபித்து அதனைத் தனதுகொம்பினால் அடித் தசைத்தது என்றுசொன்னார்கள் என்பதாம்

காவலரெதிரே போற்றி இறைவ நின்கொற்றவாயில் தூங்கிய மணியை ஈங்கிதோர் பசுவந்தெய்தி கோட்டாற் றுளக்கியதென்று சொன்னார் எனக்கூட்டுக.

அரசனால் கேட்கப்படாததும் என்றுங் கேட்டறியாததுமாகிய ஓசைஎன்பார்—ஆங்கது கேட்டவேந்தன்—என்றும், அமைச்சர் காவலாளர் முதலியோர்வாயிலாளன்றித் தான் நேராயறிதற்கே அம்மணி கட்டப்பட்டுள்ளதாகலின் அம்மணி யோசையைக் கேட்டமாத்திரத்தில் இவ்வோசை உண்டாதற்குக்காரணம் யாதென்று விரைந்துகேட்க வாயிலின்கண் வந்தனன் என்பார்—அரியணை யிழிந்துபோந்து பூங்கொடிவாயில் நண்ண—என்றும், அரசனைப்போலவே அவ்வோசையைக் காவலாளருங் கேட்டறியாதவராகலான் அவர்களுந்திகைத்துக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் அரசனும் விரைந்து வந்ததைக்கண்டு திடுக்கிட்டு எதிர்சென்று அடிபணிந்து நின்றனரென்பார்—காவலர் எதிரே போற்றி—என்றும், வாயிலின்கண் எவ்வெக்கணத்தில் எதுஎது நிகழ்கின்றனவோ அதை யதைத் தாழ்க்காது அவ்வக்கணமே அரசனுக்குத் தெரிவித்தல் நமது கடமையாயிருக்க அதனை நாம் இப்பொழுது செய்யாதபடியினாலன்றோ அரசன்வரநேர்ந்தது. இனி அரசன் கேட்டபின்னர் சொல்லுவோமென்று இருப்போமாயின் குற்றத்தின்மேல் குற்றமுடையவராவோம் என்றெண்ணிக் காவலாளர் மிகவிரைவுடன் நடந்தசெய்திகளைக் கூறினார் என்பார—வேந்தன்வாயில்நண்ணக் காவலரெதிரேபோற்றி இறைவ நின் கொற்றவாயில் தூங்கியமணியை ஈங்கிதோர் பசுவந்தெய்தி கோட்டாற் றுளக்கியது என்று சொன்னார் என்றுங்கூறினார்.

இவ்வரசர் பெருமானை "மண்ணில் வாழ்தரு மன்னுயிர்கட்கெலாம் கண்ணும் ஆவியும் ஆம்பெருங்காவலான்" என்று கூறியுள்ளாராகலான் ஏனைய காவலாளரெல்லாம் கண்ணாற் கண்டபின்னர் சாக்குபவ காவற்றொழிலுடைய சிறுகாவலர் என்றும் அரசன் காதுகண்ணாகக் கொண்டு ஓசைப்பேதங்களினாலேயே உயிர்களுடைய குறைபாடுகளையறிந்து அக்குறைகளை தனக்குவந்த குறைகளாகவே எண்ணி அவற்றை நீதிவழியான் தன்னறிவான் அறிந்து அவைகட்குச்செய்வனவற்றைத் துணிந்துசெய்யும் பெருங்காவலாளனாகலின் அரியணையிழிந்து காவலாளியைப்போல் தானே ஓடிவந்தனன் என்று அரசனுக்குக் காவலிடத்துள்ள விரைவும், உயிர்களிடத்துள்ள இரக்கமிகுதியுந் தோன்ற—ஆங்கதுகேட்டவேந்தன் அரியணையிழிந்து போந்து வாயில்நண்ண—என்றதென்க. (௨௧)

மன்னவன் அதனைக் கேளா வருந்திய பசுவை நோக்கி
என்னிதற் குற்ற தென்பால் அமைச்சரை இகழ்ந்து நோக்க
முன்னுற நிகழ்ந்த எல்லாம் அறிந்துளான் முதிர்ந்த கேள்வித்
தொன்னெறி அமைச்சன் மன்னன் தாளிணை தொழுது சொல்வான்.

(எ - று.) அம்மநுநீதிச்சக்ரவர்த்தி தனது காவலாளர் கூறியதைக்கேட்டு வருத்த முற்றிருக்கும் பசுவைப் பார்த்து இதற்கு என்னிடத்தில் நேரிட்டதுன்பம் என்ன

வென்று மந்திரிமார்களை அவமதித்துப் பார்க்க அவ்வரசகுமாரனிடம் முன்னடந்த செய்திகளெல்லாம் அறிந்தவனும் முதிர்ந்த கல்விகேள்விகளை யுடையவனும் தொன்று தொட்டுள்ளவனும் ஆகிய ஓர்மந்திரி அவ்வரசன் பாதங்களைவணங்கிச் சொல்வானாயினன் என்பதாம்.

காவலாளிகள் எதிரேவந்து நிகழ்ந்தசெய்திகளைச் சொல்லத்தொடங்கியபோது அவர்களையும் அவர்கள்கூறும்வாய்மொழிகளையும் நோக்குங்கண்ணுடையவனாயிருந்து பின்னர் தன்வருத்தத்தைத் தெரிவிக்கவந்த பசுவை நோக்கினனென்பார்—மன்னவன் அனைத்தோரா வருந்திய பசுவைநோக்கி—என்றார். அரசன் யாவும் கண்ணாற்பார்த்துக் காக்குந்தன்மையுடையவனன்று, செவியாற்கேட்டுக் காக்குந்தன்மையுடையவன் மந்திரிகளோ அப்படியன்று, கண்ணாற்பார்க்க வேண்டியவற்றைக் கண்ணாற் பார்த்தும், காதாற்கேட்க வேண்டியவற்றைக் காதாற்கேட்டுங் காக்குந்தன்மையுடையவர். ஆகலான் காவலாளிகள் பசுவினால் நிகழ்ந்தசெய்திகளைச் சொல்லியபோது அச்செய்திக்குக் காரணம் அவர்களைக் கேட்காது மந்திரிகளைக் கேட்டனன் என்பார் அமைச்சரை எண்ணிதற்கு உற்றது என்றார் தன்னிடத்தும் தனது காவலுட்பட்டாரிடத்தும் உயிர்களிடத்தும் பழிபாவங்கள் வந்தணுகாவண்ணம் தமது மந்திராலோசனையினாலும் தம்மால் செய்யப்படும் செயல்வகைகளினாலும் காக்குங் கடப்பாடுடையவர் மந்திரிகளாகலான் இவர் தாம் காக்குங்காவலையிகழ்ந்தபடியினாலன்றோ இப்பசுவிற்கு எவ்வகையானோ இடர்வந்துற்றது என்று அவர்கள் செயலை வெறுத்து முகம்சுளித்து நோக்கினன் என்பார்—அமைச்சரை இகழ்ந்துநோக்கி—என்றார். உங்களுடைய காவலில் நீங்கள் சோர்வடைந்தபடியினாலன்றோ இவ்வறிவுடையபசுவானது தன்னுடைய இடரை என்னுடையவாயிலின்கண்ணுள்ள மணியைத் தன் கொம்பால் அடித்து என்னையிங்கு வரும்படியாகச்செய்தது, ஆகலின் இனியேனும் நீங்கள் இதன் காரணத்தை அறிந்துசொல்லுங்கள் என்பார்—எண்ணிதற்குற்றது—என்றார். 'ஓ மந்திரிகளே! இப்பசுவிற்கு வேறொருவரால் தனக்குத் துன்பம் நேரிட்டிருக்குமாயின் எனதுவாயிலின்கண்வந்து மணியைக் கொம்பினால் அடிக்காது காவலாளர்கள் அறியுமாறு பதைத்தும் சோர்ந்தும் கதறியுங் கிடக்கும் அங்ஙனம் செய்யாது தனக்குநேர்ந்த துன்பத்தை நானே அறியுமாறு தனது கொம்பால் அடித்து என்னை இங்கு வருமாறுசெய்ததாகலின் என்னாலேயே இதற்குத் துன்பம் நேர்ந்ததாகத் தெரியவருகின்றது அதனை நானறியாதிருக்கின்றேனாகலின் நீங்கள் ஏதேனும் அறிந்திருப்பீராயின் அதனை அறியும்படி மறைக்காது கூறுங்கள்' என்பார்—என்பால் எண்ணிதற்குற்றது—என்றார்.

"இளமையிற் கல்" என்றபடி தாம் கற்கவேண்டியவைகளையெல்லாம் இளம்பருவத்திற்றானே கற்றுணர்ந்து அங்ஙனங் கற்றுணர்ந்தவையெல்லாம் பருவமுதிர முதிர அனுபவத்துக்குவருமாகலான் அங்ஙனம் வரும்பொழுது அவற்றை அறிவிற்குப் புலப்படுமாறு செய்தல் யுக்தியும், அந்தயுக்தியைமுதிர்வித்தல் கேள்வியுமாகலான் பருவமுதிர்ந்தகாலத்தும் "கேள்விமுயல்" என்றபடி கேள்வியில் முதிர்ந்தவனும், இங்ஙனமான கல்விகேள்விகளால் அறியவேண்டிய அனுபவத்தைத் தொன்றுதொட்டு அறிந்திருக்கும் ஓர் பழைய அமைச்சன் என்பார—முதிர்ந்தகேள்வித் தொன்னெறி யமைச்சன்—என்றார்.

அவ்வமைச்சன் தம்மையிகழ்ந்து எண்ணிதற் குற்றது என்றுகேட்பதற்குமுன் நடந்த செய்திகளெல்லாம் அறிந்து அங்கு வந்தவனென்பார்—முன்னுறநிகழ்ந்தவெல்லாம் அறிந்துளான்—என்றார். பசுவானது துயரப்படுதற்குக் காரணம் அரசன்மகனாகவேயிருத்தலின் அதனைச் சொல்லுதற்கஞ்சியும் சொல்லக் கேட்டபின்னர் அரசன் அதனைப் பொறுத்தற்கும் வணங்கினன் என்பார்—தொழுதுசொல்வான்—என்றார்.

இதனால், யாவராலுந் தொழப்படும் தெய்வங்களெல்லாம் தங்கட்கு இடமாகக் கொண்டிருப்பது பசுவினுடைய வடிவமுற்றுமேயாகலான் அவ்வடிவை வருத்தமுறச்

செய்தனவாமன்றே, அப்பெரும்பாவத்துக்கு எக்காலத்தும் நரகானுபவம் விடாதன்றே, என்றிவ்வாறு எண்ணுவதாகிய எண்ணத்திற் றலைப்பட்டு அரசன் அமைச்சர்களை நோக்கிக் கேட்குங்காலத்து அவர்களுள் அறிவுமுதலியவற்றுள் சிறந்த ஓரமைச்சன் நிகழ்ந்த செய்திக்கும் அரசனுணைக்கும் அஞ்சிச் சொல்லத் தொடங்கினன் என்று கூறப்பட்டது. (ட0)

வளவ! நின்புதல்வன் ஆங்கோர் மணிநெடுந் தேர்மேல் ஏறி
அளவில்தேர்த் தானைசூழ அரசுலாந் தெருவில் போங்கால்
இளையஆன் கன்று தேர்க்கால் இடைப்புகுந் திறந்த தாகத்
தளர்வுறும் இத்தாய் வந்து விளைத்தகித் தன்மை என்றான்.

(எ -து.) சோழர்பெருமானே! தேவரீரது புத்திரன் மணிகணிறைந்துள்ள பெரிய ஒருதேரின்மேலேறி அளவில்லாத இரதங்களும் சேனைகளும் தன்னைச்சூழ்ந்துவர இராசவீதியிற் போகும்போது இப்பசுவின் இளங்கன்றானது அத்தேர்ச் சக்கரத்தினிடையே புகுந்து இறந்துபோக, அதனால் தளர்ந்து வீழ்கின்ற இத்தாய்ப்பசு இம்மணியருகேவந்து இதனையசைத்தது; இதுதான் இங்குநடந்த செய்தி என்றான் என்பதாம்.

இதனால்,—தேவரீருடைய புதல்வனும் இளங்குமரனே, இறந்த கன்றும் இளங்கன்றே, இளங்குமரனும் மகிழ்வுடன் தேரூர்ந்தவன். இளங்கன்றும் பயமறியாது தேர்க்காலில் புகுந்தது. அக்கன்றின் அறியாமை இப்பசுவிற்குத் துயரைவிளைவித்தது, பசுவின் அறிவுடைமை தேவரீருக்குத் துன்பை விளைவித்தது அத்துன்பமோ எங்கள் அமைச்சியலை அமையா நிலையாக்கியது என்று அறிவாளியாகிய அமைச்சன் கூறினன் என்று கூறப்பட்டது.

இத்தன்மை என்றான் என்றதனால், இனி தேவரீருடைய அறிவொன்றே எங்கள் அமைச்சியலை நிலைவித்து பசுவின் துன்பத்தைப் போக்கி இன்பத்தை விளைவிக்க வேண்டுமென்று அமைச்சன் தான் கூறிய அவ்வுரையில் குறித்தனன் என்க. (ருக)

அவ்வுரை கேட்ட வேந்தன் ஆவுறு துயர மெய்தி
வெவ்விடம் தலைக்கொண் டாற்போல் வேதனை அகத்து மிக்கிங்
கிவ்வினை விளைந்த ஆறென் றிடருறும் இரங்கும் ஏங்கும்
செவ்விதென் செங்கோல் என்னும் தெருமரும் தெளியும் தேறான்.

(எ - து.) அமைச்சன் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட அரசன் அப்பசுவானது அடையுந்துன்பத்தைத் தானும் அடைந்து கொடிய விடமானது தலைக்கேறினதுபோல தன்னுள்ளத்தினிடத்தே துயரமானது அதிகரித்து இப்பாவச்செயலானது எவ்வகையால் விளைந்ததென்று துன்புறுவார். அந்தோ! என் றிரங்குவார். துன்பத்தைப் போக்கும் வகையேதென்று ஏங்குவார். எனது செங்கோலானது நன்றாயிருந்தது என்று சொல்லுவார். மீண்டும் யாதுந் தோன்றாது மயங்குவார். இது செய்யலாமென்று தெளிவார். தெளிந்தவண்ணமே நில்லாது மீளவும் மயங்குவார் என்பதாம்.

அரவி(பாம்பி)ன் செயலால் அதன்பல் விடம் உடம்பினுள்ளால் தலையில் ஏறுவதுபோல் ஆ (பசு)வின்செயலால் அரசனது அறிவினுள்ளால் அமைச்சனது சொல் விடம் ஏறினமையால் அவ்வுரை கேட்டவேந்தன் ஆவுறுதுயரம் வெவ்விடம் தலைக்கொண்டாற்போல் எய்தி என்றும்,விடத்தின்வேகம் எட்டாகலான் (க) வேதனையகத்து மிக்கு(உ) இடருறும், (ஙு) இரங்கும், (ச) ஏங்கும் (ரு) என்செங்கோல் செவ்விது (சு) தெரிமரும் (எ) தெளியும்(அ)தேறான் என்றிவ்வாறு எண்ணலள்வையாற் கூறினரென்க.

விடத்தின் செய்கை-அப்பூதியடிகள் புராணத்திற் காண்க.

மன்னுயிர் புரந்து வையம் பொதுக்கடிந் தறத்தில் நீடும்
என்னெறி நன்றால் என்னும்; என்செய்தால் தீரும் என்னும்;

தன் இளம் கன்று காணுத் தாய்முகம் கண்டு சோரும்;
அந்நிலை அரசன் உற்ற துயரம்ஓர் அளவிற் றன்றால்.

(எ - து.) உடம்போடு நிலைபெற்றுவாழும் உயிர்களை இடர்ப்படாவண்ணங் காத்து தன்னுலாகப்படும் உலகினை வேற்றரசரால் ஆளப்படாவண்ணம் அவர்கள் பகையைக் கடிந்து வேதவொழுக்கத்தினின் பந்தவுறாது நீடித்திருக்கின்ற எனது அறநெறியானது கன்றாயிருக்கின்ற தென்று சொல்லுவார் இப்பசுவினது துன்பம் எதுசெய்தால் நீங்கும் என்று சொல்லுவார் மீண்டும் தன்னிளங்கன்றைக் காணுமலிருக்கின்ற தாய்ப் பசுவின் முகத்தைப் பார்த்து சோர்வடைவார் இவைபோலும் அச்சமயத்தில் அவ்வரசர் பெருமான் அடைந்த துன்பமானது இவ்வளவிற்றன்று ஓரளவில்லைத்துச் சொல்லக் கூடா திருந்தது என்பதாம்.

மன்னுயிர் - உடம்பொடுகூடியிருக்கும் உயிர். உடம்பு தன்னைவிட்டு நீங்குங் காலம் வரின் அவ்வுடம்பைவிட்டு மற்றொருடம்பை எடுத்தற்குச் செல்வதேயன்றி அவ்வுடம்போடு அழிவதன்றாகலான்—மன்னுயிர்—என்றும், உயிர்கள் இன்பத்தை விரும்புதலும், அவ்வின்பம் பொருளால் வருமென்று பொருளைவிரும்புவதுமேயன்றி அவ்விரண்டையுந் தருவது அறமென்றுணர்ந்து அறத்தை விரும்புவதின்றாகலான் அரசன் அவ்வுயிர்களை முன்னர் அறத்தினை விரும்பச்செய்து அவ்வறத்தின்வழியே பொருளைத் தேடச்செய்து அப்பொருளால் அவரவர் விரும்பும் இன்பங்களை நுகரச்செய்தல்லை உயிர்களைக் காக்கும் முறையாகலான்—புரந்து—என்றும், இவ்வண்ணம் உயிர்களைக் காத்து வரும் அறநெறியால் தனதுநாட்டில் பொருள்வளங்களெல்லாம் ஆக்கங்கொண்டிருக்குமாகலின் அவ்வாக்கத்தினைப் பகைவர்கொள்ளக் கருதும் எண்ணத்தைத் தனது புயவலியால் எண்ணுவண்ணம் செய்தலான்—வையம் பொதுக்கடிந்து—என்றும், ஆதிமனுவினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அறநீதியை யான் இதுகாறும் குன்றாது நீடித்து வரும்வண்ணம் செய்துவந்த நன்னெறியானது இன்று பழுதுபட்டதாமென்று என்று கவலை கூர்ந்தனனாகலான்—அறத்தில் நீடும் என்னெறி நன்றால் என்னும்—என்றும், தருமதேவதையாகிய பசுவானது தனது எண்ணத்தையும் தனது சோர்வையும் அரசன் கொண்டுவங்குந் தன்மையைக்காணுது தான் அவ்வெண்ணத்தையுஞ் சோர்வையும் விட்டு ஒருசெயலும் அற்ற அரசன்செயலைக் காண்டற்த சோர்வுடையதாயிருப்பதாயினால் இருக்க அதனை அரசன் நோக்கி என்னெறிநன்றொழிந்த தீமையாயினும், ஆகுக, அத்தீமை நம்பாலது, இப்பொழுது இப்பசுவிற்கு வந்திருக்கும் துயரையாமாற்றுவது எப்படி? அதற்கு நாம் செய்யத் தகுவது யாது? என்று சோர்வுற்றனனாகலின்—தன்னிளங்கன்று காணுத் தாய்முகம் கண்டு (அதற்கு) என்செய்தாற் றீருமென்று சோரும்—என்றும், இவ்வண்ணம் பசுவின் நிலையைக்கண்டு அதன்சோர்வையும், அதன் வழியாய்த் தனது அறநிலையின் சோர்வையும் தொன்றுதொட்டுவரும் நீதிநிலையின் சோர்வையும் எண்ணிக் கலங்கிய கலக்கம் மலையினும் பெரிதாகலின்—அந்நிலை யரசனுற்ற துயரம் ஓரளவிற்றன்று—என்றுங் கூறினார். (ரு.ரு)

வேறு.

மந்திரிகள் அதுகண்டு மன்னவனை அடிவணங்கிச்
"சிந்தை தளர்ந் தருளுவது மற்றிதற்குத் தீர்வன்றால்
கொந்தலர்தார் மைந்தனைமுன் கோவதைசெய் தார்க்குமறை
அந்தணர்கள் விதித்தமுறை வழிநிறுத்தல் அறம்" என்றார்.

(எ - து.) அரசர்பெருமான் செய்யும்வகையறியாது விசனப்படுவதை, மந்திரிகள் பார்த்து அவர் பாதத்தில் வணங்கி 'எங்களரசே! இவ்வாறு நீர் மனந்தளர்வது இப்போது நேர்ந்த பழிக்குப் பரிகாரமாகமாட்டாது. ஆதலால் கொத்தாகிய மலர்மாலையைத்தரித்த தேவரீருடைய புத்திரனை, முன்னாளில் கோஹத்தி செய்தவர்களுக்கு

பிராயச்சித்தம் செய்யும்படியாக வேதமுணர்ந்த அந்தணர்களால் விதிக்கப்பட்டுள்ள முறைமையின்வழியே பிராயச்சித்த நெறியில் நிறுத்தி அவ்வழியான் கோஹத்தியை நீக்குவதே தருமமாகும்' என்று சொன்னார்கள் என்பதாம்.

ஆதியான்மீகம், ஆதிபவுதிகம், ஆதிதெய்வீகம் என்னுமூன்றான் துன்பம் வருவதென்றும், அம்மூவகைத் துன்பமும் அனுபவித்தற்குரியார் மக்கட்பிறப்பின ரென்றும் நூல்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இதனை அரசர்பெருமானே! நீர் அறியாததன்று. ஆகவே அம்மூவகைத் துன்பங்கள் வருங்காலத்து பரிகாரங்கள் அதற்கு ஏற்றவாறு செய்வதில் நமது சித்தமானது முனைந்திருக்கச் செய்யவேண்டுமே யன்றி தளர்ந்திருக்கச்செய்தல் அறிவுடைமையுமன்று, துன்பம் தீருவகையுமன்று என்று "அறன் அறிந்து ஆன்றமைந்த சொல்லான் எஞ்ஞான்றும், திறன் அறிந்தான் தேர்ச்சித் துணை." என்றபடி மந்திரிகள் கூறுகின்றனரா—மந்திரிகள் அதுகண்டு........சிந்தை, தளர்ந்தருளுவது மற்றிதற்குத் தீர்வன்றால்—என்றார்.

தண்ணளியிற் சிறந்த தலைவனே! இப்போது நேர்ந்தது—ஆதிதெய்வீகத்தால் நேர்ந்த துன்பவகையாகும். இவ்வகை முன்னமும் நடந்திருப்பதனாலன்றோ அதற்குப் பரிகாரமும் நூல்களில் விதிக்கப்பட்டும் இருக்கின்றன. பரிகாரம்ஏற்பட்டிருக்கின்றதே யன்றி வேறுசெயல்கள் விதிக்கப்பட்டிருப்பனவாகத் தெரியவில்லை. நமக்கும் நமது முதியோருக்கும் நூல்கள் துணையேயன்றி வேறுதுணையுறியோம். ஆகவே அந்நூல்கள் எதை எதைப் பாவமென்று சொல்லுகின்றனவோ அவைகள்தான் நமக்குப் பாவம். எதை எதைப் புண்ணியமென்று சொல்லுகின்றனவோ அவைகள்தான் நமக்குப்புண்ணியம் என்று அறிவதேயன்றி நாமே இதுஇது பாவமென்றும், இதுஇது புண்ணியமென்றும் அறிவதுங் கூடாது, செய்வதுங் கூடாது. நாம் எண்ணவேண்டியவற்றிற்கு எண்ணமாயும், சொல்லவேண்டியவற்றிற்குச் சொல்லாயும், செய்யவேண்டியவற்றிற்குச் செயலாயும் உள்ளது அந்நூல்களேயாம். ஆகலின், நமது மகனால் அறியாது நேர்ந்த இந்தகோஹத்திக்கு அந்தணர்களைக்கொண்டு நூல்களிற் கூறப்பட்டிருக்கும் பரிகாரவியலை அறிந்து அந்தச்செயலில் நிறுத்தலே அறமாகும் என்பார்—முன்செய்வதை செயத்தாக்குமறை அந்தணர்கள்விதித்த முறைவழி மைந்தனை நிறுத்துவது அறம்—என்றார்.

இதனால்,—பசுவினால் நேர்ந்த பாவத்திற்கு இது அளவென்று அரசன் அளவு காணுதலின்றிய அளவிலாத் துயரத்தை அடைந்திருக்கும் நிலைமையை மந்திரிகள் கண்டு ஓர் அறத்தினளவை எடுத்துக்கூறினமை கூறப்பட்டது. (கூச)

அரசன் தருமஞ்சலிக்காத அறத்தைக்கூறல்.

"வழக்கென்று நீர்மொழிந்தால் மற்றதுதான் வலிப்பட்டுக்
குழக்கன்றை இழந்தலறும் கோஉறுநோய் மருந்தாமோ?
இழக்கின்றேன் மைந்தனைஎன் றெல்லீரும் சொல்லியஇச்
சழக்கின்று நான்இசைந்தால் தருமந்தான் சலியாதோ?

(எ - து.) மந்திரிகளே! நீங்கள் சொல்லிய பிராயச்சித்தவிதியானது உலகவழக்கமென்று நீங்கள்சொன்னால் அது தனது இளங்கன்றையிழந்து மனம் வருந்தி அலறும் இப்பசு அடைந்திருக்கும் துன்பநோய்க்கு மருந்தாகுமோ? ஆகா! நான் மைந்தனையிழந்துவிடுகிறேனென்று நீங்களெல்லோருஞ் சொல்லுகின்ற குற்றம்பொருந்திய இப்பரிகாரத்திற்கு நான் இன்று உடன்படுவேனாயின் இனி என்விஷயத்தில் தருமதேவதையானது சலிப்படையமாட்டாதா? என்பதாம்.

அதுதான் குழக்கன்றைஇழந்து வலிப்பட்டலறும் கோவுறுநோய் மருந்தாமோ எனக்கூட்டுக.

"கோவதைசெய்தார்க்கு மறையந்தணர்கள் விதித்தமுறைவழி மைந்தனை யிறுத்தல் அறம்" என்று நீர் கூறியது - மறையில்சொல்லப்பட்ட பசுதருமமாகுமேயன்றி சிவ தருமமாகாது. பசுதருமமாவது - யாதெனின்! ஒருவன் தனக்கு உடற்சார்பாயும், உயிர்ச் சார்பாயும் உள்ள தாவரசங்கம பதார்த்தங்களுக்குத் துன்பங்கள் வருமாயின் அவைகளைத் தன்னுட்கொண்டு அவைகட்குரிய பரிகாரங்களைத் தேடி அவைகளை நோக்கி அவைகள் மகிழக்கண்டு தானும் மகிழ்ந்து இன்புறுதலும், தனக்கு இன்பம் வேண்டுமாயின் அவ்வின்பம் தன்சார்பற்ற தாவர சங்கமங்களால் வருவதாயிருப்பின் அதனைநன்குயறிந்து பின்னர் அவைகள் வருந்த தனக்கு இன்பம் வருவதாயிருப்பின் அவைகளை வருத்தியே அவ்வின்பத்தைப் பெறுதலும், அவைகள் இன்புற்றிருக்கவே இன்பம் வருவதாயிருப்பின் அவைகளை வருத்தாது இன்புற்றிருக்கவே செய்து அவ்வின்பத்தைப் பெறுதலுமாம்.

இவ்வுண்மையை எல்லாம் புராணங்களிற் காணலாம். எங்ஙனமெனின், தேவர்கள் இராக்கதர்களுக்குக் கேட்டை நினைத்துத் தங்களுக்கு இன்பத்தை விரும்புதலும், அதுபோல் இராக்கதர்கள் தேவர்களுக்குக் கேட்டை நினைத்துத் தங்களுக்கு இன்பத்தை விரும்புதலும், பறக்கக்காணக்கிடத்தலாமெலாம். தேவர்களைப் போலவே விண்ணுலகிலுள்ளாரும், மண்ணுலகிலுள்ளாருமாம். இவ்வண்ணம் செய்யும் தருமதானங்களாம், யாகாதி புண்ணியங்களும், யாவும் பசுதருமமே.

சிவதருமமாவது - உடற்சார்புமுதலியவாக்க இறப்பற்றவையாவர் தாமது சார்பைக் காடாது குரு லிங்க சங்கமங்களையே தாதுசார்பாக எண்ணித் தமதுடற்சார்பு உயிர்ச் சார்பு பொருட்சார்பாகிய மூவகைச்சார்புகளையும் அக்குருலிங்கசங்கமங்களுக்கேயாக்கி அவர்களுடைய இன்பங்களையே தங்களுடைய இன்பமாகவும், அவர்களுடைய துன்பங்களை தங்களுடைய துன்பமாகவும் எண்ணி அக்குருலிங்க சங்கமங்களின் சார்பாகிய தமது உடலாதிகள் இன்பநிலையிலிருக்கத் தாங்கள் சுகத்தை அனுபவிக்கவரினும், துன்பநிலையிலிருக்க தாங்கள் துக்கத்தை அனுபவிக்கவரினும் அவ்வின்பத்துன்பங்களைக் கருதாது அவர்களுக்கு ஆட்பட்டிருப்பதாகிய அவ்வின்பம் ஒன்றனையேகருதி வாழ்தலாம். ஆகவே ஓ மந்திரிகளே! எனது சார்புள்ள மைந்தனுக்கு இப்பரிகாரமாகிய மருந்தைக் கூறினீரேயன்றி இக்கோவதைக்கு கூறவில்லையே என்பன்—வழக்கென்று நீர் மொழிந்தது, இக்கன்றின் வேதனைக்கு என்று இச்சாக்கதக சொல்லியதாகுமேயன்றி, அதுதான் வலிப்பட்டக் கதறுகின்ற பசுவின் துயரத்தை மாற்றுமோ மருந்தாமோ—என்றார்.

இதனால்,—பிறவுயிர்களுடைய இன்பதுன்பங்களைக் கருதிச் செய்யப்படுவது அதுதான் அறமெனப்படும் என்றும், அதுதான் சிவதருமமெனப்படும் என்றும், தன்னுடைய சுகதுக்கங்களைக் கருதி எந்தத்தருமங்களைச்செய்யினும் அவை அவத்தை (பயனற்றனவற்றை)த்தரும் பசுதருமம் எனப்படுமென்றும் விளக்கினமை காண்க.

அல்லதூஉம்,—நான் இந்த மாநிலத்தைக் காப்பது நானும் என்னைச்சார்ந்தாரும் சுகத்தை யடைதற்கோ? மன்னுயிர்கள் சுகத்தை அடைதற்கோ? இந்த இரண்டனுள் எது அறம்? அதனை நீவிரே அறிமின்கள் என்று மந்திரிகளுக்கு அறிவுறுத்தியதுமாம். இதனை விளக்குதற்கே வருஞ்செய்யுள் எழுந்ததென்க. (௫௫)

"மாநிலங் காவல னாவான் மன்னுயிர்காக் குங்காலை
தானதனுக் கிடையூறு தன்னால்தன் பரிசனத்தால்
ஊனமிகு பகைத்திறத்தால் கள்வரால் உயிர்தம்மால்
ஆனபயம் ஐந்துந்தீர்த் தறங்காப்பா னல்லனோ?

(இ - ள்.) மீளவும் அரசன் மந்திரிகளைப்பார்த்து, இந்நிலவுலகில் நிலைபெற்று வாழும் உயிர்களைக் காக்குங் காலத்தில் அவ்வுயிர்களுக்கு இடையூறாகத் தன்னாலாவது

தனபரிசனங்களாலாவது கெடுதிவிளைவிக்கின்ற பகைவர்களாலாவது திருடர்களாலாவது பிறவுயிர்களாலாவது உண்டாய் வருவதாகிய ஐந்துபயத்தையும் நீக்கித் தருமத்தை வழுவாமல் பரிபாலனம் பண்ணுகின்றவனல்லவா பெரிய இந்நிலவுலகை யாளும் அரசனாவான் என்பதாம்.

ஆதலால்,—உயிர்களுக்குவருந் துன்பம் ஐந்துவகைப்படும் எனவும், அவைகளைப் போக்குவதே காத்தல் எனப்படும் எனவும், அக்காத்தலுள் ஒன்றேனுங்குன்றாது காக்கும் வல்லமையைப்பெற்றவன்றான் அரசனெனப்படுவான் எனவுங்கூறப்பட்டன.

அல்லதூஉம்,—நீங்கள் உலகவழக்கென்று கூறியது - அறிவிலா உலகினர் வழக்கென்றும், யான் இப்போது கூறியது அறிவுடைய உலகினர் வழக்கென்றும் மந்திரிகளுடைய உரைவழக்கை மறுத்தனர் அரசனார் என்றுங் கூறப்பட்டது.

அல்லதூஉம்,—அரசனானவன் காக்கவேண்டிய பொருள் - உயிருள்பொருள், உயிரில்பொருள் என இருவகை. அவற்றுள் - உயிருள் பொருளைக் காத்தற்கு உயிரில் பொருளைக் காத்தலேயன்றி, உயிரில்பொருளைக் காத்தற்கு உயிருள்பொருளைக் காத்தலன்று. அங்ஙனமான உயிருள்பொருளில் இப்பசு சிறந்தபொருள். எங்ஙனமெனின், ஐம்முகமுடைய சிவபெருமானுக்குப் பால் முதலிய ஐந்துபொருள்களையும், வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதாகிய திருநீற்றையும் நமக்குக் கொடுப்பது என்று அதன் உபகாரத்தையும் சிறப்பையும் புண்ணியத்தையும் பிரகாசப்படுத்திய காரணத்தானென்க. உயிருள்பொருள் - சிவனுக்குபயோகப்படுவது. உயிரில்பொருள் - சிவனுக்குபயோகப்படாதது.

"என்மகன்செய் பாதகத்துக் கிருந்தவங்கள் செயஇசைந்தேன்
அன்றியன்றோ உயிர்கொன்றால் அவனைக்கொல் வேண்டுனல்
தொன்மநுநூல் தொடைமநுவால் துடைப்புண்ட தெனும்வார்த்தை
மன்னுலகில் பெறமொழிந்தீர்; மந்திரிகள் வழக்"கென்றான்.

(இ - ள்.) மந்திரிகளே! நீங்கள் மந்திராலோசனைசெய்து உலகவழக்கென்று சொல்லியபடி பெரிய பரிகாரங்களை என்துபுத்திரன் செய்த இக்கொலைக்குச்செய்ய விசைந்தேன் ஒருவன் ஓர் உயிரைக் கொல்வானாயின் அதற்கு நான் பரிகாரஞ்செய்து கொள்ளும்படி விதிப்பது அவனைக் கொல்லவிதிப்பேனாயின் பழமையாகிய மநுநூலில் விதிக்கப்பட்டுத் தொன்றுதொட்டு வருகின்ற நீதிகளையெல்லாம் இப்போதுவந்த மநுவென்னும் அரசனுடைய சேய் புதல்வன் நீதியில்லாமல் துடைக்கப்பட்டுப்போயிற்று என்று சொல்லப் படும்பழிச்சொல் இவ்வுலகில் என்பால் நிலைபெற்று வழங்கச் சொன்னீர்கள் என்பதாம்.

ஆதலால் பரிகாரங்கூறிய மந்திரிகளைப்பார்த்து, மந்திரிகளே! நீங்கள் கண்ட பரிகாரவிதியின்படி அரசனானவன் தன்மகன் ஓர் கொலைசெய்வானாயின் அவனுக்குப் பிராயச்சித்தமும், மற்றையோராயினும் கொலைசெய்வாராயின் அவர்களைக் கொலையும் செய்யும்படி விதித்திருக்கின்றதா? அங்ஙனம் இருப்பின் அதுநீதியாமோ? நீதியென்றால் நடுவுநிலைமையில் நின்று சொல்லும் உண்மைச்சொல் அல்லவா! அதுநிற்க, இப்பொழுது நீங்கள் சொல்லியது என்னையெனின்,—தொன்மநுநூற்றொடை இப்போது புதுமநுவினால் துடைப்புண்டது என்னும் பழிப்புரையானது உலகமுள்ளளவும் யாவராலும் கூறும்படிக்கூறினீர்கள் என்று கூறினான் அரசனென்று கூறப்பட்டது.

அல்லதூஉம், தொன்மநு நூற்றொடை மநுவாற் றுடைப்புண்டது எனும் வார்த்தை, மன்னுலகிற் பெறமொழிந்தீர் மந்திரிகள் வழக்கென்றான் என்றதனால் மந்திரிகளே! நீங்கள் சொல்லியவழக்கு உலகவழக்கன்று. என்மாட்டு உண்டாகக் கூடாத பழிப்புரையை உண்டாக்குவதாகிய ஓர் சொல்வழக்காகும். அன்றியும் என் மகன் செய்த பழியைப்போக்குதற்குப் பரிகாரம் சொல்லுவதுபோற் சொல்லி ஒருபழி யையும் இன்றளவும் பெறாதுவாழ்ந்த எனக்கு என்றும் பரிகாரத்தால் நீங்காத பெரும்

பழியை விளைவிக்கும் வகையை நன்றாய் யோசனைசெய்து துணிவுபடக் கூறினீர். இப்படி யாவர்கூறுவார் என்றும், என்மகன் செய்த பாதகத்துக்குப் பரிகாரஞ்செய்து அதனைப் போக்கி அவனை உயிரோடுவாழச் செய்து, ஆதிமநுவின் காலந்தொடங்கி விடாதுவந்தநீதி என்னால் தடைப்பண்டது என்னும்பழிப்புரையாகிய முழக்கினை முழக்குவதற்கு வைத்தீர்களே இந்த அரிய ஆலோசனை யாருக்குத் தோன்றும் என்றும், ஆதிமநுவின்காலந்தொடங்கி எனக்கு முன்னிருந்தார்காலம்வரையில் நீதிகெடாதுவந்த சந்ததி என்றும், என்காலந்தொடங்கி எனக்குப் பின்வருவார்காலமளவும் நீதிகெட வந்த சந்ததி என்றுங் கூற நீங்கள் மந்திரிசபையென்று கூடியிருக்கின்றீர்களே உங்கள் கூட்டத்தை யான்பெற்றதுபோல் இனி யாவர்பெறவல்லார்கள் என்றும் இகழ்ந்து கூறினாரென்றும் கூறியதுமாம். (௩௭)

மந்திரிகள்மீண்டும் அறநெறியைக்கூறல்.

என்றரசன் இகழ்ந்துரைப்ப எதிர்நின்ற மதியமைச்சர்;
"நின்றநெறி உலகின்கண் இதுபோல்முன் நிகழ்ந்ததால்;
பொன்றுவித்தல் மரபன்று; மறைமொழிந்த அறம்புரிதல்
தொன்றுதொடு நெறிஅன்றோ? தொல்நிலங்கா வல" என்றார்.

(எ - து.) மந்திரிகள் வழக்கு என்று குறிப்புரையான் அரசன் இழித்துக்கூற, அதனை எதிரே நின்றுகேட்ட அறிவிற் சிறந்த மந்திரிகள் அதனைத் தங்களை இகழ்ந்து கூறும் இழிவுரையாக எண்ணாது அறத்தைநோக்கிக்கூறும் அறவுரையாகவே எண்ணி அரசனைநோக்கி, பழைமையாகிய உலகினைக்காத்துவருகின்ற அரசனே! நாங்கள் கூறிய இது இப்பொழுது நாங்கள் எண்ணிச்சொல்லிய பிராயச்சித்த விதியன்று. இப்பொழுது நடந்த இதுபோல் இவ்வுலகின்கண் முன் நடந்திருக்கின்றது, அங்ஙனம் நடந்தகாலத்தில் நாங்கள் சொல்லியதுபோல் அக்காலத்திலுள்ள பெரியோர்கள் நடத்தியிருக்கின்றனர், ஆகலான் இச்செயலும் புதிதன்று, நாங்கள் சொல்லியதும் புதிதானதன்று, இவ்விரண்டும் அன்றும் இன்றும் உள்ள நெறியேயாகும். ஆகவே புத்திரனைக் கொல்லுவித்தல் மரபியலன்று வேதத்திற்சொல்லியபடி பிராயச்சித்தஞ் செய்வதுவே மரபாகும், எனவே புத்திரனிடத்து நிகழ்ந்த இசகொலை புத்திபூர்வகமாயின் கொலை செய்தல் முறையாம், வேதவிதியும் அப்படியே, அபுத்திபூர்வமாய் நிகழ்ந்ததாகலின் கொலைசெய்தல் மரபன்று, வேதவிதியுமன்று, அன்றாகவே, வேதமொழிந்தவாறே பிராயச்சித்தம் செய்தலே மரபாம் என்று கூறினார் என்பதாம்.

அறிவிற்சிறந்த அமைச்சர் தமது அரசன அறநெறியில் நிற்குங்கால் தமதுசொல்லை மறுத்து இகழ்ந்துரைப்பினும் அச்சொற்களை இகழுரையாகக் கொள்ளாது புகழுரையாகவேகொண்டு மேன்மேற்சொல்லவேண்டிய அறங்களை "குறிப்பு அறிந்து காலங் கருதி வெறுப்பில, வேண்டுப வேட்பச் சொலல்" என்று கூறிய நீதியுரைப்படி சொல்லும் அறிவுடையராகலின்—மதியமைச்சர்—என்றார்.

இதனால் அமைச்சராவார்—"தெரிதலும் தேர்ந்து செயலும் ஒருதலையாச்சொல்லலும் வல்லது அமைச்சு" எனவே—ஒரு காரியஞ்செய்கை பலவாற்றால் தோன்றின் அவற்றுள் ஆவது ஆராய்ந்தறிதலும், அதுசெய்யுங்கால் வாய்க்குந்திறனாடிச் செய்தலும், சிலரைப் பிரித்தல் பொருத்தல் செயற்கண் அவர்க்கு இதுவே செயற்பாலது என்று துணிவுபிறக்கும்வகை சொல்லுதலும் வல்லவனே அமைச்சனாவான், என்றபடி வல்லராகிய மதியமைச்சர், தங்களுரையை இகழ்ந்துகூறிய அச்சொல்லுக்கு தாங்கள் மனமும் முகமும் கோணியதுபோற்காட்டி நீர தொன்னிலங்காவலராயிருந்தும் இவ்வாறு உரைத்தது பழுது. அங்ஙனம் உரைத்தல் கூடாது. யாங்கள்சொல்லியது தொன்று தொடு நெறியல்லவா? உலகின்கண் நின்றநெறியல்லவா? இதுபோல் முன் நிகழ்ந்ததல்லவா? இதுகாறும் நீர் அறம்புரிந்து வந்ததும் மறைமொழிந்த அறமல்லவா?

அங்ஙனமிருக்க மகனைப் பொன்றுவித்தல் அறமென்று நீர் கூறுவது எங்ஙனம் கூடும். ஒருவாற்றானுங் கூடாது. அறநூலுட் கூறப்படாததனை நாங்கள் கொள்ளோம். ஆகலான், மகனைப்பொன்றுவித்தல் செய்யாது பிராயச்சித்தஞ் செய்து வைத்தலே காவலாகிய அறமாகும் என்று அரசனை இடித்துச் சொல்பவரைப்போல் சொன்னார்கள் என்று கூறப்பட்டது.

அல்லதூஉம்,—யாங்கள் சொல்லியதைக்கேட்டு இது கோவுறுநோய் மருந்தாமோ என்றுசொன்னீரல்லவா? மகனைப் பொன்றுவித்தால் அது கோவுறுநோய் மருந்தாமோ? அதனை என் சிந்தைசெயாது அருளினீர்? இனியேனும் சிந்தித்து வேதநெறிப்படியே செய்யக் கட்டளையிடுவீராக என்று வேண்டினார் என்றலுமாம். (௫௮)

அரசன் கோபித்து அறத்தின் உண்மைத்திறந்தைக்கூறல்.

அவ்வண்ணந் தொழுதுரைத்த அமைச்சர்களை முகநோக்கி
மெய்வண்ணந் தெரிந்துணர்ந்த மனுவென்னும் விறல்வேந்தன்
"இவ்வண்ணம் பழுதுரைத்தீர்" என்றெரியி னிடைத்தோய்ந்த
செவ்வண்ணக் கமலம்போல் முகம்புலர்ந்து செயிர்த்துரைப்பான்.

(எ - து.) நீதியின் உண்மைத்தன்மையைத் தனது அறிவின் வன்மையால் உள்ளவண்ணம் ஆராய்ந்துணர்ந்த மநுவென்னும் அரசன் "பொன்றுவித்தல் மரபன்று. மறைமொழிந்த அறம்புரிதல் தொன்றுதொடு நெறி" என்று வணங்கிச் சொல்லிய மந்திரிகளின் முகத்தைப்பார்த்து கொன்மநூல்நெறிக்குப் பழுதுபடும்படியாக இவ்வண்ணமாகக் கூறினீர் என்று நெருப்பிலாழ்ந்த செந்தாமரைபோல் முகம் வேறுபட்டு கோபித்துச் சொல்வார் என்பதாம்.

மெய்வண்ணந்தெரிந்துணர்ந்த மனுவென்னும் விறல்வேந்தன் அவ்வண்ணந்தொழுதுரைத்த அமைச்சர்களைமுகநோக்கி யிவ்வண்ணம் பழுதுரைத்தீர் எனக்கூட்டுக.

"பூவண்ணம் பூவின்மணம்போல மெய்ப்போத இன்பம் ஆவண்ணம் மெய்கொண்டவன்" மெய்யாகக் கூறிய வேதத்தின் மெய்வண்ணத்தை, கற்பவை கசடறக் கற்ற கல்வி அறிவினாலும், "இழுக்கல் உடையுழி ஊற்றுக்கோல் அற்றே, ஒழுக்கமுடையார் வாய்ச் சொல்" என்ற கேள்வியின் வன்மையானும் தெளிந்து கலங்காநிலைமையைப் பெற்றுள்ள மெய்யுணர்வினன் என்பார்—மெய்வண்ணந் தெரிந்துணர்ந்த மநு என்னும் விறல் வேந்தன—என்றார்.

தாம் கூறிவந்த மெய்வண்ணத்தின் திறத்தை உணரும் வகையறியாது மீண்டும் வேதத்தின் மெய்வண்ணத்தை அறிந்தார்போன்று—'மறைமொழிந்த அறம்புரிதல் தொன்றுதொடு நெறியன்றோ தொன்னிலங்காவல்'—என்று மந்திரிகள் சொல்லியதைக் கேட்டு தீயிற்பட்ட செந்தாமரை மலர்போல் செவ்விய முகம் வேறுபட்டு உள்ளங் கொதித்து 'மந்திரிகளே! நீங்கள் உரைத்ததா வேதத்தின் மெய்வண்ணமாகும்? அதில் உரைத்த மெய்யுரைக்கு நீங்கள் உரைத்தது பழுதுரை என்று நன்றாய் அறிமின்கள். நான் அந்த மெய்வண்ணத்தை இனிக் கூறுகின்றேன்' என்று கூறினார் என்பார்—எரியினிடைத் தோய்ந்த செவ்வண்ணக் கமலம்போல் முகம்புலர்ந்து அவ்வண்ணந் தொழுதுரைத்த அமைச்சர்களை முகநோக்கி இவ்வண்ணம் பழுதுரைத்தீர் என்று செயிர்த்து உரைப்பான்—என்றார்.

இதனால்,—அமைச்சர்கள் கல்விகேள்விகளில் வல்லராகிய அரசர்பெருமானை நோக்கி, 'தொன்னிலங்காவல! இந்நிலவுலகில் தொன்றுதொட்டுவரும் நெறியாவது மறைமொழிந்த அறம்புரிதலேயாகும். அங்ஙனமிருக்க மகனைப் பொன்றுவித்தல் மரபென்று நீர்கூறுவது மரபன்று' என்று கூறவே, அரசர்பெருமான் முகம்புலர்ந்து உள்ளத்தே கோபம்மேலெழுந்து நீங்கள் உரைத்ததா வேதத்தின் மெய்வண்ணம்? அந்தோ!

அவ்வுரை மெய்வண்ணத்தைப் பொய்வண்ணமாக்கவல்ல பழுதுரையல்லவா என்று கூறி, தாம் பழுதுபடாவுரையைக்கூறத்தொடங்கினுரென்று கூறப்பட்டது. (௩௧)

"அவ்வுரையில் வருநெறிகள் அவைநிற்க; அறநெறியின்
செவ்வியஉண் மைத்திறம்நீர் சிந்தைசெயா துரைக்கின்றீர்;
எவ்வுலகில் எப்பெற்றம் இப்பெற்றித் தாம்இடரால்
வெவ்வுயிர்த்துக் கதறிமணி எறிந்துவிழுந் ததுவிளம்பீர் ?

(எ - து.) மந்திரிகளே! நீங்கள் சொல்லுகின்ற அந்த வேதவாக்கியங்களில் உங்களுக்குத் தோன்றுகின்ற தருமநெறிகள் எவைகளோ அவைகளெல்லாம் நிற்க, அந்த வாக்கியங்களில் தருமநெறியானது செல்லுகின்ற செம்மையாகிய உண்மைத்திறத்தை நீங்கள் சிந்தித்துச் சொல்லவேண்டிய கடமை புடையவர்களாயிருக்க அதனைக்கைவிட்டு ஒருசிறிதும் எண்ணுமல் சொல்லுகின்றீர்கள். அஃது என்ன என்பீரேல் பூர்வம் எந்த உலகில் எந்தப்பசுவானது கன்றையிழந்ததனுல் உண்டாகிய இப்படிப்பட்ட துன்பத்தினுல் பெருமூச்சுவிட்டு அழுது கதறி ஆராய்ச்சிமணியை யடித்துப் பூமியில் வீழ்ந்தது சொல்வீர்களாக என்பதாம்.

"கோவதை செய்தார்க்கு மறை விதித்த முறைவழி நிறுத்தல் அறமென்று" நீவிர் கூறினீர்களே யன்றி எந்தவுலகில் எந்தப்பசுவானது இந்தப்பசுவைப்போல் கன்றையிழந்து அதனுல்வருந்தி அவ்வருத்தந்தீர மணியைத் தனதுகொம்பினுலடித்து அரசனையழைத்து அவன்முன்னர் பதைத்துக் கிடந்ததென்றும், அதற்குப்பரிகாரம் இன்னவிதமாய்நடந்ததென்றும் கூறப்பட்டிருப்பதை எடுத்துக்கூறினீர்களா ? இல்லை. ஆகவே, நீங்கள் அவ்வேதவுரையில் வருகின்ற சொல்நெறிகளை வாய்மொழியாகக்கேட்டு அவ்வாய்மொழியளவையினுலேயே பிராயச்சித்தம் செய்து வருகின்றவர்களேயன்றி அந்தவாய்மொழியில் நிற்கும் அறநெறிகளின் உண்மையைச் சிந்தித்துச் செய்துவருகின்றவர்களல்லர் என்பார்—எவ்வுலகில் எப்பெற்றம் இப்பெற்றித்தாம் இடரால் வெவ்வுயிர்த்துக் கதறி மணியெறிந்து விழுந்தது விளம்பீர்—என்றும், அறநெறியின் செவ்விய வுண்மைத்திறம் நீர் சிந்தைசெய்யாது உரைக்கின்றீர் - என்றும் கூறினுர்.

அறநெறியில் செவ்வியவுண்மைத்திறம் நீர் சிந்தைசெயாது உரைக்கின்றீர் என்று சொல்லத்தொடங்கிய மனுநீதியார் தாம் அவ்வுரையில் வருநெறிகள் அவைநிற்க என்றது என்னையோவெனின், வேதங்கூறும் அறவுரைநெறியில் சிந்திக்கவேண்டியது நான்குவகையா யிருத்தலின் அங்ஙனங் கூறியதென்க. அஃதாவது - பொது, அதில் உண்மைத்திறம், உண்மை, அதில் உண்மைத்திறம் எனநான்குவகை. எனவே ஆன்மாக்கள் பிறப்புவீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும், உணரும்மெய்யுணர்வற்று மக்கட்பிறப்பினைமாத்திரம் உடையராய் மந்ததரம் மந்தமென இருவகையான பரிபாகமுடையவராயும், பிறப்பு வீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும் விபரீதஐயங்களானன்றி உண்மையான் உணரும் மெய்யுணர்வுடைய மக்கட்பிறப்பினர் தீவிரம் தீவிரதரமென இருவகையான பரிபாக முடையவராயும் உள்ளார்.

ஆகவே, வேதத்திற்கூறப்படும் அறவுரையின்படியே செங்கோன்முறையைச் செலுத்தவேண்டிய நீதியுடைய அரசராயுள்ளார் அவ்வேதவுரையில் மேலே சொல்லியபடி தன்கீழ்வாழும் உயிர்களை நான்குவகையாக அவரவர்களது அறிவுச்செயல்களைச் சிந்தித்துக் காத்தல் தண்டித்தல் என்னும் இருவகைச்செயல்களையும் முறையாகச் செலுத்தல்வேண்டும்.

செலுத்துமுறையாவது - மந்ததரததாரிடத்து நிகழும் அறிவுச்செயல்களைச் சிந்தித்து, பொதுவகையாகக் காக்கவேண்டினரை அவ்வகையான் காத்தும், சிறப்புவகையாகக் காக்கவேண்டினரை அவ்வகையானே காத்தும், அஃதேபோல் - பொதுவகை

யாகத் தண்டிக்கவேண்டுனரை அவ்வகையானே தண்டித்தும், சிறப்புவகையாகத் தண்டிக்கவேண்டுவோரை அவ்வகையானே தண்டித்தும், இவ்வாறே வினைய மந்தம் தீவிரம் தீவிரதரம் என மூவகையாகச் சொல்லிய அவரவரது அறிவுச்செயல்களைச் சிந்தித்துச் செய்தல்வேண்டும்.

இம்முறையை - இவ்வரசர் பெருமானார் முன்னே மந்திரிகளிடத்துங் கூறிப் போந்த நீதிமுறையானே அறியக்கிடக்கின்றன.

எங்ஙனமெனின், மந்திரிகள் மன்னவனை அடிவணங்கிச் சிந்தைதளர்ந் தருளுவது மற்றிதற்குத் தீர்வன்றால், மைந்தனை முன் கோவதைசெய்தார்க்கு மறை அந்தணர்கள் செய்தமுறை வழிநிறுத்தல் அறமென்றார். இது பொது. அஃதாவது:—அபுத்திபூர்வகமாய் நேர்ந்த இப்பசுக்கொலைக்கு மைந்தன் உரியவனாகான் ஆகவே மைந்தனைச் செய்ய வேண்டிய தண்டனை ஒன்றுமில்லை என்றுகூறுவது, அதனைக் கோவதைசெய்தவனாகவே நியமித்து அதுசெய்தார்க்குச் செய்ததுபோல் செய்வதே முறை என்றதேயாம்.

எவ்வுலகில் எப்பெற்றம் இப்பெற்றித்தாம் இடரால், வெவ்வுயிர்த்துக் கதறிமணி யெறிந்து விழுந்தது விளம்பீரென்றதும், வழக்கென்று நீர்மொழிந்தால் மற்றதுதான் வலிப்பட்டுக் குழக்கன்றை யிழந்தலறும் கோவுறுநோய் மருந்தாமோ என்றதும் பொதுவில் உண்மைத்திறப். அஃதாவது - இப்பசுவைப்போலும் எப்பசுவும் செய்ததில்லை நீங்கள் வழக்கென்று சொன்னது இப்பசுவுக்கு மருந்தாகாது என்றதேயாம்.

மாநிலங்காவலனாவான் என்ற திருப்பாட்டிற் கூறியது - உண்மை. அஃதாவது - உயிர்களைப் பயம் உறுத்துவன (க) அரசனும், (உ) அவன் பரிசனமும் (௩) அவனது பகைவரும், (௪) கள்வரும், (௫) மிருகங்களுமேயாம். இங்ஙனமான ஐவகைப் பயத்தையுமொழித்து. *"சிறப்பீனும் செல்வமுமீனும் அறத்தினூங்கு, ஆக்கம் எவனோவுயிர்க்கு" என்றபடி, மேன்மேல் உயர்த்தலாகிய ஆக்கத்தினையுடைய (க) அறத்தில் வலிக்கப்பாட்டினையும், † "இயல்பினான் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான், முயல்வாருள் எல்லாந் தலை" எனவும்,—‡ "ஆற்றின் ஒழுக்கி அறன் இழுக்கா இல்வாழ்க்கை, நோற்பாரின் நோன்மையுடைத்து" எனவும் கூறியபடி முயலவேண்டியவற்றினுள் தலையாயும், நோற்பாரின்நோன்மையுடைத்தாகியுமுள்ள (உ) இல்வாழ்க்கையில் தளராமையும், §"இல்லவள் மாண்பானால் இல்லதென்" எனவும், ||"பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும் திண்மை யுண்டாகப் பெறின்" எனவுங் கூறியபடி அவ்வில்வாழ்க்கைக்குத் துணையாகிய (௩) கற்புடையாளைத்துணையாகக்கொள்வதிலும், ¶"பெறுமவற்றுள் யாம் அறிவதில்லை அறிவறிந்த மக்கட்பேறல்லபிற" எனவும்,** "தம்பொருள் என்ப தம்மக்கள்" எனவும் கூறியபடி (௪) அறிவறிந்த மக்கட்பேற்றைப்பெறுவதிலும். இல்வாழ்க்கைத்துணையாகிய மனைவியினிடத்தும், புதல்வரிடத்தும் அன்பில்லாத வழி இல்லறம் இனிது நடத்தலும், பிறவுயிர்களின்மேல் அருள்பிறத்தலும் கூடாவாகலான் அதுகூடுமாறு தொடர்புடையார்மாட்டு (௫) அன்பினைப்பெறுவதிலும், ஆகிய ஐவகையறத்தினும் தலைப்படுமாறுகாத்தலென்க. இனி - உண்மைத்திறத்தை இனிவரும் திருவிருத்தத்தா னுணர்க.

"போற்றிசைத்துப் புரந்தரன்மால் அயன்முயலோர் புகழ்ந்திறைஞ்ச
வீற்றிருந்த பெருமானார் மேவிஉறை திருவாரூர்த்
தோற்றமுடை உயிர்கொன்றான் ஆதலினால் துணிபொருள்தான்
ஆற்றவுமற் றவற்கொல்லும் அதுவேயாம் எனநினைமின்."

(எ - து) இந்திரன் திருமால் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் போற்றிப்புகழ்ந்து வணங்க வீற்றிருந்தருளிய இறைவனார் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற திருவாரூரின்கண்ணே

* திருக்குறள் அதி - ௪ செ-க. † அதி : ௫ செ - எ. ‡ அதி - ௫-செ. அ.
§ அதி - ௬ செ - ௩. || அதி - ௬ செ-௩. ¶ அதி - எ செ - க ** அதி எ - செ-௩.

பிறக்குந் தவம்புரிந்துவந்த உயிரைக் கொலைசெய்தான் ஆகையினால் அதற்கு வேதவிதியில் மிகவும் துணிந்துகொள்ள வேண்டிய பொருளானது அவனைக் கொல்லுவதேயாமென்று சிந்தித்து உணர்மின்கள் என்பதாம்.

ஆதலினால் ஆற்றவும் துணிபொருள்தான் மற்றவற்கொல்லும் அதுவேயாமென நினைமின் எனக்கூட்டுக.

"நறப்படிபூ மலர்தூயந் தீபமல்லாநுஞ்சாந்தங் கொண்டேந்திநாளும்வானோர், சிறப்போடுபூசிக்குந்திருவாரூர்" என்று ஆரூரதிருமுறையிலும் "நிறைகொணர்ந்தீண்டித் தேவர்செம்பொனுமணியுந்தூவி, மறைகமழ்விறைஞ்சுமாரூரப்பன்" என்றும், "குமரன் திருமால் பிரமன் கூடியதேவர் வணங்கும் அமரனிருப்பதுமாரூர்" என்றும், ஏழாந்திருமுறையிலும் கூறியவாறு திருவாரூரில் தியாகேசன் இந்திராதியர் போற்றிப்புகழ இருக்கும் அந்த வரலாறுதோன்ற - புரந்தரன் மால் அயன் முதலோர் புகழ்ந்திறைஞ்ச வீற்றிருந்த பெருமான் என்றார். அல்லதூஉம்,—தேவருலகில் அளவிறந்த செல்வத்தோடும் பிரமாதியரால் காண்டற்கரியராய் இந்திரனது பூஜாக்கிருகத்தில் இருந்ததுபோல் இத்திருவாரூரில் முசுகுந்தசக்கிரவர்த்திபூங்கோயிலில் அளவிறந்தசெல்வத்தோடு தேவோபசாரத்தினுஞ்சிறக்க இராஜோபசாரத்தைக் குறைவின்றி நடத்தி நாடோறும் வழிபட இறைவன் இருமாந்திருக்குஞ் சிறப்புத்தோன்ற - வீற்றிருந்த பெருமானார் என்றார். விண்ணுலகைவிட்டு மண்ணுலகிலுள்ள மேதன்னகருக்குவந்த இப்பெருமானார் இனி இந்நகரத்தைவிட்டு என்றும் போகார் என்னும் அச்சிறப்புத்தோன்ற-மேவியுறைதிருவாரூர்-என்றார். அல்லதூஉம், இவர் தியாகம்(கொடுப்பதும்) முத்தி, இவரிருப்பதும்முத்தியுலகம். ஆகவேமுத்தியுலகினைவிட்டு போகவுலகத்துப்போகார் என்னும் அவ்வுண்மையும் * 'இருக்கை திருவாரூரேயுடையீர்' என்னும் அவ்வேதவுண்மையுந்தோன்ற -மேவியுறைதிருவாரூர் என்றார். திருவாரூரில் பிறந்த வுயிர்களெல்லாம் இனிப் பிறவாநெறி அடைவதற்கே பிறந்தனவென்பதுதோன்ற—தோற்றமுடைவுயிர் - என்றார். பிறவாமைக்குப் பிறந்த அவ்வரிய வுயிர்கள் பிறவாநெறியில் செல்லத்தக்கனவாயிருக்க அவ்வுயிர்கள் அங்ஙனம்செல்லாவண்ணம் தடுத்தல்போல் இக்கொலைநிகழ்ந்தபடியால் இது உயிர்க்கொலையன்று, அவ்வுயிர்க்குப் பிறவாநெறியைத்தடுத்துப்பிறக்கும்நெறியைக் காட்டிய பெரும்பாவம் என்பது தோன்ற—கொன்றான் ஆதலினால் - என்றார். இப்பெரும்பாவத்திற்கு அறநூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ள மிகப்பெரிய பரிகாரங்களெல்லாம் மிகச்சிறுமைத்தேயன்றிப் பெரிதன்றென்பதுதோன்ற— துணிபொருள்தான் —என்றார். மிகப்பெரிய பரிகாரத்தை மிகச்சிறுமையாக்கவல்ல இப்பெரியபாவம் அம்மகன் உடம்போடு வாழ்வானாயின் இப்பாவமானது அவனுயிரை விடாதுபற்றி அவனுடம்போடு வளர்ந்து என்றும் மீளாநரகத்திற்கு ஆளாக்குமாகலின் அங்ஙனம் ஆக்காவண்ணம் அவனுயிர் அவ்வுடலைவிட்டுப் போகும் வண்ணம் அவனைக்கொலைசெய்வதுவே பரிகாரமாகுமன்றி வேறொரு பரிகாரம் இல்லையென்பது துணிபென்பதுதோன்ற— ஆற்றவு மற்றவற்கொல்லு மதுவேயாம்—என்றார். இங்ஙனம் யான்கூறிய இப்பொருளன்றி அறநெறியில்கூறப்படும் பொருள் வேறொன்றில்லை என்பது துணிபென்பது தோன்ற—அதுவேயாம் என நினைமின்—என்றார்.

இத்திருவிருத்தத்தால்—பரிகாரவியலுட் கூறப்படும் பரிகாரங்களெல்லாம் பிறக்கும் நெறியிற் றலைப்பட்டுழலும் பெத்தான்மக்களுக்குச் செய்யும் தீங்காகிய பாவச்செயல்களுக்குப் பரிகாரமேயன்றி, பிறக்கும் நெறியிற் றலைப்படாது பிறவாநெறியிற் றலைப்படும் முத்தான்மாக்களுக்குச் செய்யுந் தீங்காகிய பாவச்செயல்களுக்குப் பரிகாரமன்று என்று அதனுண்மைத் திறத்தையும், முத்தான்மாக்களுக்குச் செய்யும் பாவச்செயலுக்குத் துணையாயிருந்த அவ்வுடலைவிட்டு உயிர்நீங்கச்செய்வதே வேதவுரையின் துணிபொருள் என்று அதனுண்மைத் திறத்தையுங் கூறப்பட்டன. (௪௧)

* ஏழாந்திருமுறை—திருவாரூர் பண் - செந்துருத்தி செ - ௪.

அரசன்மொழிக்கு அமைச்சர் அஞ்சி அகலுதல்.

எனமொழிந்து மற்றிதனுக் கினியிதுவே செயல்இவ்வான்
மனமழியும் துயர்அகற்ற மாட்டாதேன் வருந்தும்இது
தனதுறுபேர் இடர்யானும் தாங்குவதே கருமம்என
அனகன் அரும் பொருள் துணிந்தான் அமைச்சரும் அஞ்சினர்அகன்றார்.

(எ - நு.) என்மகனால் நேரிட்ட இச்செயலுக்கு இனி யான் செய்யக்கடவதாயுள்ளது அவனைக் கொல்வதாகிய இப் பிராயச்சித்தவிதியே யாமென்றுசொல்லி மீண்டும் அப்பசுவைப்பார்த்து) இப்பசு வருந்துகின்ற வருத்தத்தை நீக்கமாட்டாதிருக்கின்றயான் இப்பசு கன்றையிழந்து அடைந்திருக்கின்ற துன்பத்தைப்போல யானும் மகனையிழந்து துன்பத்தைத் தாங்குவதே தகுதியான செயலாகும் என்று கருமத்தின் அரும்பொருளை உணர்ந்து செய்யத்துணிந்தனன். அக்குறிப்பையுணர்ந்த மந்திரிமார்களும் அச்சொல்லைக் கேட்ட அவ்வளவில் அஞ்சினவர்களாய்த் தூரத்தே சென்றனர் என்பதாம்.

மற்றிதனுக் கினி யிதுவேசெயல் என மொழிந்து இவ்வான் எனக்கூட்டுக.

பரிகாரஞ்செய்து மகனை இவ்வுடம்போடு வாழச்செய்தல் அறநெறியில் கூறப்படும் உண்மைத் திறமன்று கன்றினுடலைக் கொன்றதுபோலும் அவனுடலைக் கொல்வதுவே அறநெறியிற் கூறப்படும் துணிபொருளாகிய உண்மைத்திறமென்று கூறியபடியே அச்செயலைச் செய்யத் துணிந்தன ரென்பார்—எனமொழிந்து மற்றிதனுக்கு இனி இதுவே செயல்—என்றார். கன்று இறந்ததற்கு மகனை இறக்கச்செய்தல் பரிகாரமாயிற்று இப்பசுவானது மனம் அழிந்து படுந்துன்பத்திற்கு அப்பரிகாரம் என்னாயிற்று? அந்தோ! இதற்கு நான் என்செய்யக்கடவேன் என்பார்—இவ்வான் மனம் அழியுந் துயர் அகற்றமாட்டாதேன்—என்றார். அங்ஙனம் எண்ணி வருந்துங்காலத்து அவருள்ளத்தில் இப்பசுவானது தனது ஒருகன்றையிழந்து வருந்துவதுபோல் நாமும் ஒருமகனையிழந்து வருந்தி நமது வாழ்நாளைக் கழிப்போம். இதுதான் இப்பசுவுக்காக நாம் செய்துகொள்ளவேண்டிய பரிகாரமாகும் என்று துணிந்தனர் என்பார்—அனகன் அரும்பொருள் துணிந்தார்—என்றார்.

மகனைக கொல்வதே மகனுக்குச் செய்யத்தக்க பரிகாரமென்றும், அப்பரிகாரத்தைச் செய்து நாம் மனமழிந்து ஒழியாத் துயரத்தோடுவாழ்வதே மனமழிந்து துயருறும் இப்பசுவிற்காக நாமசெய்துகொள்ளத்தகும் பரிகாரமாகுமென்றும் உள்ளத்துள் எண்ணிச் செய்யத் துணிந்திருப்பதை மந்திரிகள் குறிப்பானுணர்ந்து அச்செயலுக்கஞ்சி அகன்றனரென்பார்—அனகன் அரும்பொருள் துணிந்தான் அமைச்சரும் அஞ்சினர் அகன்றனர்—என்றார்.

சிந்தை தளர்ந்தருளுவது - மற்றிதற்குத் தீர்வன்று, மைந்தனைமுன் கோவதைசெய்தார்க்கு மறை அந்தணர்கள் விதித்த முறைவழிநிறுத்தல் அறமென்று அவ்வறத்தில் அமைந்திருக்கும் உள்ளத்தை யுடைய அமைச்சருக்கு அரசனுள்ளத்தில் அமைந்த அறத்திறம் அமையாமையான்-அஞ்சினர் என்றும், அஞ்சினவர்களாகிய அவ்வமைச்சர்கள் அரசனுள்ளத்தில் அமைந்த அவ்வறத்தை அகற்றமுடியாமையான் அஞ்சினர் அகன்றனர்என்றுங்கூறினார். எனவே அரசன் எண்ணிய எண்ணத்தைக் கருதி அஞ்சினரென்றும், செயலைக்கருதி அகன்றனர் என்றுங் கொள்க. (௪௨)

அரசன் அமைச்சனை ஏவ, அவன் உயிர்விடல்.

மன்னவன்தன் மைந்தனை அங் கழைத்தொருமந் திரிதன்னை
முன்இவனை அவ்வீதி முரண்தேர்க்கால் ஊர்கஎன
அன்னவனும் அதுசெய்யா தகன்றுதன்ஆர் உயிர்துறப்பத்
தன்னுடைய குலமகனைத் தான்கொண்டு மறுகணைந்தான்.

(எ - து.) பின்னர் அரசன் தனது புத்திரனை அங்குவரவழைத்து ஒருமந்திரியைப் பார்த்து இவனை முன்னே இப்பசுவின்கன்று இறந்த அவ்வீதியிலேயே வலியதேர்க்காலில் இட்டு தேரை நடத்தக்கடவாய் என்று கட்டளையிட அம்மந்திரியும் அரசன் கூறியவாறு செய்தற்கு மனமில்லாதவனாய் அவ்விடத்தினின்று நீங்கி அரிய தன்னுயிரைவிட்டுத் துறக்க அதனை அரசன் அறிந்து தன்வமசத்துக் குரியனாகிய புத்திரனைத் தாமேயழைத்துக்கொண்டு கன்று இறந்துகிடக்கும் வீதிக்குப்போயினார். (எ - ம்.)

அந்தணர்பால் பரிகாரந்தேடச்சென்ற தன்மகனுக்குத் தாமே பரிகாரந் தேடியுள்ளாராகலின்—தன்மைந்தனை மன்னவன் அழைத்து—என்றும், நீ விரும்பிய பரிகாரங் கூறுவோர் அந்தணரன்று, இந்த ஆனே (பசுவே) ஆகும் என்று மகனுக்கு இடங்காட்டினாராகலின்—அங்கு அழைத்து—என்றும், தன்மகன் வந்த பழியை மாற்றும் பரிகாரத்தையறிந்து அதனைச்செய்வதற்கே துணிந்தவனையும் தந்தையாகியதனக்குப் பழிவாராமற்காத்தற்குமே எண்ணியிருப்பவனையும் உள்ளானன்றித் தனக்குவரும்பழிக்கும் நமக்குவரும் பாவத்திற்கும் அஞ்சாது தன்னுயிர் காத்தற்கே பரிகாரஞ்செய்துகொள்ளத் துணிந்தானில்லை என்று அரசர்பெருமான் அறிந்து தன்மகன்பால் தாமெண்ணியசெயலைக் கூறாது தன்னெண்ணப்படியே செய்யத்துணிந்தனராகலின் - ஒருமந்திரிதன்னை முன்னிவனை அவ்வீதி முரண்தேர்க்காலூர்க—என்றும், வந்த இப்பழியை மாற்றுதற்கு தன்னுருயிர்போன்ற மகனை உயிர்துறக்கச்செய்தல் அரசனுக்கு அறமாதல்போல் அரசமகனுயிர்க்கு நமதாருயிரைக்கொடுத்தல் அறமாமேயன்றி அரசனாணைப்படிச் செய்தல் அறமன்றாகலின்—அன்னவனும் அதுசெய்யாது அகன்று தன்னாருயிர் செகுப்ப—என்றும், அஃதறிந்த அரசன் நம்மகனால் கன்றிறந்ததேயன்றி நம்மகன் நிமித்தனாய்ப் பிறனொருவனால் நடந்திருக்குமாயின் அதுபோல் நாமும் நிமித்தனாயிருந்து நமது மந்திரியைக்கொண்டு நம்மகனைக் கொல்லல் அறமாம். அவ்வறத்தலைதயுணராது அமைச்சனுயிரைத் துறக்கச்செய்தனமன்றோ என்று தாமறிந்தை அருவருத்துத் தாமே தம் மகனைத் தேர்க்காலில் செலுத்தல் நல்லறமென் றுணர்ந்து சென்றனராகலின்—தன்னுடைய குலமகனைத் தான்கொண்டு மறுகணைந்தான்—என்றுங் கூறினார்.

௨௬-வது திருப்பாட்டில் பசுவைக்கண்டு இரங்கியமகன் தான்பிறந்தது பழிக்கென்றெண்ணி அப்பழிக்குப் பரிகாரந்தேட மறையவர்பால் சென்றனனென்றும், ௨௭ - வதில் - பசுவானது அரசரிடத்தை நோக்கிச்சென்று அங்குள்ள மணியைத் தனதுகொம்பினால் புடைத்ததென்றும்; ௨௮-வதில் அங்ஙனம் புடைத்ததனால் உண்டாகிய ஓசை - அரசருக்கு மணிஓசையாய்க்கேளாது - பழியோசையாகவும் பாவஓசையாகவும் மறலியூர்தியின் மணியோசையாகவும் கேட்டதென்றும், ௨௯-வதில் அவ்வோசையின் காரணத்தை வாயிற்காவலோர் கூறினரென்றும், ௩௦-௩௧-வதில் அக்காரணத்தின வரலாற்றை அமைச்சன் விளங்கக்கூறினனென்றும், ௩௨-௩௩-வதில் அரசர் அந்த ஆவின் துயரத்தைக் கண்டு துயர்க்கடலில் மூழ்கிக் கரைகாணாது அழுந்தினரென்றும், ௩௪-வதில் அரசர் அத்துயரத்தினின்றும் நீங்க அமைச்சர்கள் தாங்கள்உணர்ந்திருக்கும் அறத்தைக்கூறினரென்றும், ௩௫-௩௬ - வதில் அவர்கள்கூறிய அறத்தைமறுத்து உயிர்களைக்காக்குமுறையை அரசர் கூறினாரென்றும், ௩௭-வதில் அமைச்சரைநோக்கி நீங்கள்கூறியது எனக்குப் பழிப்பிளையுண்டாக்கும் அறமென்று இகழ்ந்துகூறினாரென்றும், ௩௮-வதில் அமைச்சர்கள் யாங்கள் கூறியது தொன்றுதொட்டுவரும் வேதநெறியென்று கூறினாரென்றும், ௩௯-௪௦-வதில் அவரைநீவிர்கூறியநெறியின் உண்மைத்திறத்தைச் சிந்தைசெயாது கூறுகின்றீர் என்று அரசர், மறுத்தனர் என்றும், ௪௧-௪௨-வதில் இப்பாவம் பசுதருமத்தார்க்குக்கூறிய பரிகாரத்தில் அடங்கியதன்று, பதிதருமத்திற்கூறியபடி மகனைக்கொல்வதே பரிகாரமென்று கூற மந்திரிகள் அஞ்சியகன்றனரென்றும், இத்திருவிருத்தத்தால் வேறொரு மந்திரியையழைத்துத் தன்மகனைத் தேர்க்காலில் வீழ்த்துவாயென்ன அவனதுசெய்யாது தன்னுயிரைத் துறந்தனனென்றும், அதனை அறிந்த அரசனார் அச்செயலைத்தாமே செய்ய அவ்வீதிக்குச் சென்றனரென்றுங்கூறப்பட்டன. (௫௮)

அரசனார் தன்மகனைத் தேரிலூர்தல்.

ஒருமைந்தன் தன்குலத்துக் குள்ளானென் பதும்உணரான்
தருமம்தன் வழிச்செல்கை கடனென்று தன்மைந்தன்
மருமம்தன் தேராழி உறவூர்ந்தான்; மனுவேந்தன்
அருமந்த அரசாட்சி அரிதோமற் றெளிதோதான்!

(இ - ள்.) மனுநீதிச் சக்கரவர்த்தி தமது குலம் வளர்தற்கு உள்ளவனாயுள்ள மகன் ஒருவன்தா னென்பதையும் நினையாமல் தருமத்தின்வழி செல்லுகையே தாஞ்செல்லும் கடனாக எண்ணித் தலைப்புதல்வனது மார்பின்மேல் தேர்ச்சக்கரமானது பொருந்தும்படி நடத்தினார். ஆகையால் அவ்வருமையாகிய அரசாட்சியானது அரிதென்று சொல்லுவதா? அல்லது எளிதென்று சொல்லுவதா? என்பதாம்.

தனக்கு ஒருவனாயுள்ள இம்மைந்தனை "சிறந்த நற்றவத்தால் தேவி திருமணிவயிற்றாற் பிறந்தனன்" என்றும், தவமயன் றரிதிற்பெற்றவனென்றும் முன்னர்க் கூறியிருக்கின்றாராகலின் இம்மகன் தவத்தால்வந்தவனென்று வெளிப்பட்டது. அத்தவம் தருமத்தின்வழி தவறாது நடவாதோர்க்கன்றி நிலைபெறாது. அதுநிலைபெறாதாயின் புத்திரப்பேறு பொருட்பேறு முதலிய செல்வங்கள் ஆக்கம்பெறுவதின்றிக் குன்றும். ஆகவே அவ்வரசர்பெருமான் இவ்வுண்மைகளை நன்குணர்ந்தவனாகலின் தருமங் குன்றுவழி தவங்குன்று, அதுகுன்றுவழி தவத்தால்வந்த மகப்பேறுகுன்று. அதுகுன்றுவழி நமதுகுலமுங் குன்று. அதுகுன்றுவழி ஒருமைந்தனால் நமதுகுலத்துக்குண்டாகும் ஆக்கங்குன்று ஆகலின் - தருமந்தன் வழிச்செல்கை கடனென்று துணிந்தனரென்றும், அங்ஙனந்துணிந்த பின்னர், "அவரவர்தவினைக்கீடா யனுதினமுஞ் செய்வ, திமைப்பொழுதும் வீண்செய லொன்றில்லை—உமைக்குரியான்; எல்லாமறிந் தெங்கியற்றுவதுந் தன்னடிமை, வல்லார்தமக் குணர்த்துவன் என்றும், இன்னவினை யின்னதலத் தின்னபொழுது இன்னதனால் இன்னவடியாய்ப் பொருந்துமென் றமைத்தே - அன்னவினை, அன்னதலத் தன்னபொழு தன்னதனால், பின்னமறக்கூட்டும்பிரான்" என்றும் சிவபோகசாரத்திற்கூறியபடி அரசர்பெருமான் செய்தனராகலின் - தன்மைந்தன் மருமம் தன்தேராழி உற ஊர்ந்தான் மனுவேந்தன்—என்றும், பெருங்கருணைத் தடங்கடலாகிய இறைவன் மேற்கூறியபடி செய்வானென்பதுபோல் இவ்வரசர் பெருமானும் தன்மகன் செய்த வினைவழியே அவனுக்கு அவ்வினையைப் பின்னமற இயற்றினராகலின்—அருமந்த அரசாட்சி அரிதோ மற்றெளிதோ—என்றுங் கூறினார்.

ஆசிரியர் சேக்கிழார் அரிதோ மற்றெளிதோ என்றதனுண்மை யாதெனின், "உமைக்குரியான் எல்லாமறிந்து எங்கியற்றுவதுந்தன்னடிமைவல்லார்தமக்கு உணர்த்துவன்' என்று மேற்கூறியவாறு அறவாழிஅந்தணனாகிய இறைவன் உணர்த்தும் தருமத்தின்வழிச்செல்லும் அடிமையில் வல்லார்க்கு இச்செயல் அரிதானதோ? அன்று,எளிதானதே. தருமத்தின் வழிச்செல்லும் அடிமையில் வல்லரல்லார்க்கு எளிதானதோ? அன்று, அரிதானதே என்னும் இருவகையுண்மையைக் குறித்ததாமென்க.

இதனால் அரசன் பாசதருமத்தின் வழியே செல்லாது பதிதருமத்தின்வழியேசென்ற திறத்தை விதந்துகூறப்பட்டது. (௪௪)

இறைவன் காட்சிகொடுத்தல்.

தண்ணளிவெண் குடைவேந்தன் செயல்கண்டு தரியாது
மண்ணவர்கண் மழைபொழிந்தார்; வானவர்பூ மழைசொரிந்தார்;
அண்ணலவன் கண்ணெதிரே அணிவீதி மழவிடைமேல்
விண்ணவர்கள் தொழநின்றான் வீதிவிடங் கப்பெருமான்.

(இ - ள்.) உயிர்கண்மேல் வைத்த தண்ணிய அருளாகிய வெண்கொற்றக் குடையினையுடைய மநுச்சக்கரவர்த்தியினது செய்தற்கரிய செயலைப் பூவுலகிலுள்ளார்கண்டு

மனஞ் சகிக்கமாட்டாதவர்களாய்க் கண்ணீராகிய மழையைப் பொழிந்தார்கள். வானுலகி லுள்ள தேவர்கள் மலராகியமழையைப் பொழிந்தார்கள். அச்சமயத்தில் வீதிவிடங்கப் பெருமான் அம்மநுச்சக்கிரவர்த்தியின் கண்ணுக்கெதிரில் அழகிய திருவீதியில் இளமை பொருந்திய இடபவூர்தியின்மேல் தேவர்கள் சூழ்ந்துவணங்க நின்றருளினான் (எ - ம்.)

தண்ணளி வெண்குடைவேந்தன் செயல் மண்ணவர் கண்டு தரியாது கண்மழை பொழிந்தார் வானவர்பூமழைபொழிந்தார் வீதிவிடங்கப்பெருமான் அண்ணலவன் கண ணெதிரே அணிவீதி மழவிடைமேல் விண்ணவர்கள் தொழநின்றான் எனக்கூட்டுக.

தன்செங்கோலின்வழியே வாழ்வோராகிய உயிர்களைத் தனது அறக்கருணையால் வெளிவரும் இரக்கத்தினால் வருந்தாது எப்பொழுதும் காக்கவல்ல நமது அரசன் தனது கருணைக்கும் இரக்கத்திற்கும் நிலைக்களமாயுள்ள தன்மைந்தனை இன்று கருணையுமற்று இரக்கமுமற்று வன்கண்ணனாய் இவ்வாறுசெய்தனனே இச்செய்கையை அறியத்தெய் வமும் இல்லையோ என்று மனம்வருந்தி ஆற்றாது மழைபோலும் கண்ணீரைப்பொழிந் தனர் என்பார்--தண்ணளி வெண்குடை வேந்தன் செயல்கண்டு தரியாது கண்மழை பொழிந்தார் மண்ணவர்கள்—என்றும், அரசன் தருமம்செல்லும் வழியேநாம்செல்லும் வழியென்று சென்ற அத்திறத்தைத்தேவர்கள்கண்டு அதிசயித்து இவர் நாம்போற்றத் தகும் தெய்வமே யாமென்று கற்பகமலர்களாற் போற்றினர் என்பார்— வானவர் பூமழை பொழிந்தார்—என்றும், மண்ணவர்கள் கண்மழையும் விண்ணவர்கள் பூமழையும் பொழிகின்ற காலத்து "மன்னன் பணியில் சிந்தையினில் உண்மைப் பான்மையை வெளியாக்கவந்த தருமவிடைமேல் அத்தருமமேகண்ணாகத் தேரூர்ந்துவரும் அரசன் அவ்வீதியிலேயேகாண தருமத்திற்குத் தலைவனாகிய இறைவனும் வந்தனன் என்பார் - மழவிடைமேல் அண்ணலவன் கண்ணெதிரே நின்றான்—என்றும், வீதியிலே நின்ற வன் சுயம்புவாகிய சங்கரன் என்பார் - வீதிவிடங்கப்பெருமான் - என்றுங் கூறினார்.

இதனால் அரசனால்செய்யப்பட்ட பதிதருமத்தின் செயலைக்கண்ட பூவுலகினர் கண்மழைபொழிந்து அன்புடையராயினரென்பதும், தேவர்கள் பூமழைபொழிந்துவாழ்த் துஞ் செயலையுடையராயினரென்பதும், வீதிவிடங்கப்பெருமான் அவ்வரசர் பெருமானுக் குத் தருமவிடைமேல் காட்சிகொடுக்க வந்தனனென்றுங் கூறப்பட்டன (சு௫)

சடைமருங்கில் இளம்பிறையும் தனிவிழிக்கும் திருநுதலும்
இடமருங்கில் உமையாளும் எம்மருங்கும் பூதகணம்
புடைநெருங்கும் பெருமையுமுன் கண்டரசன் போற்றிசைப்ப
விடைமருவும் பெருமானும் விறல்வேந்தற் கருள்கொடுத்தான்.

(எ - து.) நின்ற அப்பெருமானது கோலம் எத்தன்மைத்தெனின், சடையின் ஓர் பக்கத்தில் இளமையாகிய சந்திரனும், தனித்து மேலோங்கி விளங்கும் திருக்கண்ணை யுடைய திருநெற்றியும், இடதுபக்கத்தில் உமாதேவியும் மற்றைப்பக்கங்களிலும் பூத கணங்கள் நெருங்கியிருக்கின்ற பெருமையும் ஆகிய இவையிற்றை அரசர்பெருமான் தமக்கு முன்னேகண்டு புகழ்ந்துநிற்க அந்த இடபாரூடராகிய அவ்வீதி விடங்கப்பெரு மானும் நீதியில் வல்ல அரசர்பெருமானுக்குத் திருவருளைச் செய்தனர் என்பதாம்.

இதனால் தருமத்தின்வழிச் செல்கை கடனென்ன வீதியேவந்த அரசனுக்கு முன் னே அத்தருமத்தின்வழியே வரும் இயல்புடைய சிவபெருமான்வந்த அருட்கோலங் கூறப்பட்டது.

அவ் வீதியின்கண் இறந்துகிடக்கும் கன்றும், அமைச்சனும், மகனும் இறந்துபடும் பருவமடைந்த சந்திரன் தன்னைவந்தடைந்தகாலத்து இறவாது இளம்பருவத்தோடு கலைநிறையப்பெற்றதுபோல் உயிர்பெற்றெழுவார் என்பதுதோன்ற—சடைமருங்கில் இளம்பிறை யுடையனும், அங்குநிகழ்ந்த செயலெல்லாம் பரிகாரந் தேடுதற்குரிய பாவச்செயல்களன்று; தருமத்தின் உண்மைத்திறத்தை யாவருங் கண்ணாரக்காணுதற்

தென்பது தோன்ற - தனிவிழிக்குத் திருநுதலுடையனும், அங்ஙனமான உண்மைத் திறத்தைத்தந்து ஞானக்கண்ணாற்கண்டவர்க்கு அவருள்ளத்திடையே அருள்தோன்று மென்பதுதோன்ற - இடமருங்கில் உமையாளையுடையனும், இங்ஙனமான அருளைப் பொருந்தினவன் இம்மநுவே என்று எவ்வுலகிலுள்ளார்க்குந்தோன்ற எம்மருங்கும் பூதகணம் புடைநெருங்கினவனும்; தருமத்தின் பெருமையுணர்ந்த இம்மநுவே இங்ஙனங் கூறிவந்த அடையாளப் பொருள்களில் அமைந்துள்ள உண்மைப்பொருளை யுணர்ந்து மகிழும்பெருமை யுடையவனென்பது தோன்ற - பெருமையுமுன் கண்டரசன்போற்றிசைப்ப என்றும், இங்ஙனமான பொருளமைந்த கோலத்தைக் காணப்பெற்றதே இறைவன் அவ்வரசனுக்குச்செய்யும் அருளென்பது தோன்ற—விடைமருவும் பெருமானும் விறல்வேந்தற் கருள்கொடுத்தான் என்றுங் கூறினார்.

சந்திரன் தனக்குவந்த பழிக்கஞ்சாது வெற்றிகொண்டதுபோல் அரசன் தனக்கு வந்த பழிக்கஞ்சாது வெற்றிகொள்ள - சடைமருங்கில் இளம்பிறையும், நெற்றிக்கண்ணால் எரிபட்ட காமனை இரதிதேவி மீளவும் உருவமாகப் பெற்றதுபோல் தனது ஒப்பற்ற குலம்விளங்குதற்கு ஒருகண்ணாயிருந்த மகனை மீளவும் பெற - தனிவிழிக்குந் திருநுதலும், தவத்தைச்சோதிக்க இமயமலையில் கிழவனாய்ச்சென்று தான்செய்த செயலாலே தனது இடப்பாகத்தை உமாதேவிகொண்டு மணம்பெற்றதுபோல், தன்னைச் சோதிக்கவந்த தனிப்பெருந் தருமத்தின் செயலாலே அத்தருமத்தையே யிடமாகக் கொண்டு மணம்பெற - இடமருங்கில் உமையாளும் எப்பக்கத்திலுமுள்ள உலகமெல்லாம் அழிவெய்த வருங்காலத்து அழிவெய்தும் பூதங்களைப்போல் அல்லாமல் அழிவெய்தாப் பூதங்களைத் தான் எப்பக்கத்துங் கொண்டிருத்தல்போல் தன்னால் உயிர்துறந்த அமைச்சனைப்பெற்று அவனோடு ஏனைய மந்திரிகள் முதலாயினாருடன் கூடிவாழும் வாழ்வைப்பெற - எம்மருங்கும் பூதகணமும் அரசன்காண அவ்வடையாளங்களைக்காட்டி, அஃதேபோல் அருள்செய்ய வந்தனனாதலின்—விறல்வேந்தற் கருள் கொடுத்தான் என்றார்.

இதனால் காட்சிகொடுக்கவந்த இறைவன் சாது கோலத்தானே தாம் அருள்புரியுஞ்செயலைவிளக்கின னென்பது கூறப்பட்டது. (சஅ)

பசுங்கன்றோடு இறந்தவர்கள் உயிர்பெற்றெழுதல்.

அந்நிலையே உயிர்பிரிந்த ஆன்கன்றும் அவ்வரசன்
மன்னுரிமைத் தனிக்கன்றும் மந்திரியும் உடனெழலும்
இன்னபரி சானென்றறிந்திலன்வேந் தனும்யார்க்கும்
முன்னவனே முன்னின்றால் முடியாத பொருளுளதோ?

(எ - து.) இவ்வண்ணமாய்க் காட்சிகொடுத்த அப்பொழுதே உயிர்விட்டு இறந்து கிடக்கின்ற பசுவிற்குரிய கன்றும், அந்த மநுச்சக்கிரவர்த்தியின் அரசுரிமைக்குரிய ஒப்பற்றபுத்திரனும், அரசன் ஆணைக்கஞ்சி யிறந்தமந்திரியும் இழந்தவுயிருடனே எழுந்திருக்கவும் அவைகளைக்கண்ட மநுச்சக்கரவர்த்தியும் தாம் இன்னதன்மை யுடையவனாயிருக்கின்றோமென்றறியும் அறிவற்றவராயினார். இச்செய்கையை நோக்குங்கால் சர்வான்மாக்களுக்கும் முதல்வனாய் அநாதியாயிருக்கின்ற சிவபெருமானே இதற்கு முன்னின்றருளுவாராயின் அவரால் முடியாதபொருளும் உளதோ என்றதாம்.

இதனால் சிவதருமமானது-மநுநீதிக்கு முன்னின்று ஒருவராலும் செய்யமுடியாத முடிந்தசெயலைச் செய்விக்க முன்னின்றதுபோல், அத்தருமத்தினுடைய முடியாத செயலின்பொருளை யுணர்த்துதற்கு யாவருக்கும் முன்னோனாகிய இறைவனும் முற்பட்டு மேலேசொல்லியவாறு அரசனுக்கு அருள்கொடுத்தற்குரிய அடையாளப்பொருள்களோடு வந்தனனாகலான் - உயிர்பிரிந்த ஆன்கன்றும் அவ்வரசன் மன்னுரிமைத் தனிக்கன்றும் (மகனும்) மந்திரியும் உடனெழலாயிற்றென்று கூறப்பட்டது.

யாவர்க்கும் முன்னவனே முன்னின்று முடித்த இவ்வறத்தின் உண்மைப்பொருள் இன்னபரிசென்று அறியக்கூடுமாயின் அப்பொருள்வசமாய் அப்பொருளுக்காளாகிய அரசர்பெருமானும் இன்னபரிசானேனென்று அறியக்கூடும். ஆகவே அவ்வறத்தின் பொருளும் தன்பரிசும் அரசனுக்கு அறியக்கூடாதொழிந்ததென்க.

இதனால்—பசுவின் துயரத்தைத் தாமும்பெற்றிருக்கத் துணிந்த அரசர்பெருமான் ஆதனைப்பெறாது பசுவினால் பேரின்பத்தையே பெற இறைவன் முன்னின்று அருள் புரிந்த செயலின் திறத்தைக்கூறப்பட்டது. (சஎ)

பசுவும் அரசனும் மகிழ்தல்.

அடிபணிந்த திருமகனை ஆகம்உற எடுத்தணைத்து
நெடிதுமகிழ்ந் தருந்துயரம் நீங்கினான் நிலவேந்தன்;
மடிசுரந்து பொழிதீம்பால் வருங்கன்று மகிழ்ந்துண்டு
படிநனைய வரும்பசுவும் பருவரல்நீங் கியதன்றே.

(இ - ள்.) உயிர்பெற்றெழுந்து வருகின்ற இளங்கன்று தனது தாய்ப்பசுவின் மடியினின்றும் ஊற்றெடுத்துப் பெருகிப் பொழிகின்ற இனியபாலைக் களித்துண்டு அதனால் பூமிநனையும்படியாகச் சுரக்கும்பாலுடனே வருகின்றதாய்ப்பசுவும் கன்றிழந்த துயரத்தினின்றும் நீங்கியது பூவுலகினை ஆள்கின்றவராகிய மநுச்சக்கிரவர்த்தி அத னைக்கண்டு அளவில்லாத மகிழ்ச்சியடைந்திருக்கும் தருணத்தில் தனது பாதத்தை வணங்கிக்கிடக்கின்ற திருமகனையெடுத்துமார்பிற் பொருந்த அணைத்துத் தனக்குண்டா கிய துயரத்தினின்று நீங்கினார் என்பதாம்.

உயிர்பெற்றுவருங்கன்று தீம்பால் உண்டுமகிழ்ந்ததென்றும், (அதுகண்டு) படிநனைய வரும் பசுவும்பருவரல் நீங்கியதென்றும், (அதுகண்டு) நிலவேந்தன் நெடிதுமகிழ்ந்த னன் என்றும் (திருமகனும்எழுந்து அடிபணிந்தனன் என்றும்), அடிபணிந்த திருமகனை எடுத்து ஆகமுற அணைத்து அருந்துயரம் நீங்கினான் என்றும் கூட்டிப்பொருள்கொள்க.

இதனால் அரசனார் பேரின்பம் பெற்றமுறையின் திறங்கூறப்பட்டது. (சஅ)

பொன்தயங்கு மதில்ஆரூர்ப் பூங்கோயில் அமர்ந்தபிரான்
வென்றிமனு வேந்தனுக்கு வீதியிலே அருள்கொடுத்துச்
சென்றருளும் பெருங்கருணைத் திறங்கண்டு தன்னடியார்க்
கென்றும்எளி வரும்பெருமை ஏழுலகும் எடுத்தேத்தும்.

(எ - து.) பொன்மயமான மதில்சூழ்ந்த திருவாரூரில் பூங்கோயிலின்கண் எழுந் தருளியிருக்கும் வீதிவிடங்கப்பெருமான் தருமநெறியை நிலைநாட்டவல்ல வெற்றியினை யுடைய மநுச்சக்கரவர்த்திக்கு வீதியிலேயேசென்று அனுக்கிரகஞ்செய்தருளிய பெரிய கருணைத்திறத்தை ஏழுலகத்தாருங்கண்டு தன்னடியவர்களுக்கு எக்காலத்திலும் மிகஎளி மையாய் வருவதாகிய பெருமையை எடுத்துச்சொல்லிப் புகழ்வார்கள் என்பதாம்.

வீதியிலேசென்று அருள்கொடுத்தருளும் பெருங்கருணைத்திறம் ஏழுலகும் கண்டு, தன் அடியார்க்கு என்றும் எளிவரும் பெருமை எடுத்து ஏத்தும் என்றுகூட்டுக.

தியாகேசபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் கோயில் — எப்பொழுதும் பூக்க ளால் பந்தரிட்டிருக்கும் சிறப்புடைத்தாகலின் - பூங்கோயில் அமர்ந்தபிரான்—என்றார். வேதம்செல்லும் தருமநெறியில் சைவதருமம்நிற்கும் நிலையைக்கண்டு அந்நிலையைக் கடைப்பிடித்து, வேதங்கூறும் தருமத்தை சைவங்கூறும் தருமத்துள்ளடக்கி ஆளவல்ல வெற்றிபபாட்டினை யுடையவராகலின்—வென்றி மநுவேந்தன்-என்றார். வேதங்களால் அறியப்படாதவனாய், வேததருமங்களால் எவ்விடத்தும் எப்பொருளிடத்துங் காண்டற் கரியனாயிருக்கும் இயல்பும், அருளினால் ஆகமத்தே அறியப்பட்டவனாய் அவ்வாகம தரு மங்களால் எவ்விடத்தும் எப்பொருளிடத்தும் காண்டற்கு மிகஎளியனாயிருக்கும் இயல்

பும் இன்னகாலம் என்பதின்றி என்றும் உடையனுகலின்—அரசன் தேரூர்ந்து நின்ற அவ்வீதியிலேயே அருள்கொடுத்துச்சென்றருளும் என்றார்

சைவதருமத்தை நாடித்தன்மைந்தன் மருமத்தின்மேல் தேர்ஆழியூர்ந்த அவ்வரிய செயலுக்கு இரங்கி, அம்மகனையும், ஆன்கன்றையும், மந்திரியையும் எழச்செய்தலாகிய அக்கருணை அவ்வளவில்நில்லாது, அவன்எண்ணுத சடைமருங்கில் இளம்பிறையுடனும், தனிவிழிக்குந் திருநுதலுடனும், இடமருங்கில் உமையாளுடனும், எம்மருங்கும் எப் புடையும் பூதகணம் நெருங்கும்பெருமையுடனும், இங்ஙனமான அரியகாட்சியுடன் அரசன் மகனேடும் ஆன்கன்றேடும் மந்திரியோடும் தானும் ஒருவனுய் நின்றனனுத லின்—பெருங்கருணைத்திறம் - என்றார்.

வீதிவிடங்கப்பெருமான் உலகினர்க்குச்சொல்லிய வேதப்பிராயச்சித்த விதிவழி யை அரசனார் கைப்பற்றி அவ்வழியே செல்லாது, சத்திநிபாதர்க்குச்சொல்லிய ஆகம விதியைக் கைப்பற்றி அவ்வழியே சென்று, பசுவின்கன்று எந்தத்தேர்க்காலில் இறந்து பட்டதோ அந்தத்தேர்க்காலிலேயே தன்மகனும் இறந்துபடும்படியாகச் செய்ய, அவ் வரியசெயலைக்கண்ட தியாகேசப்பெருமானும், ஆகமவிதியை எண்ணி அவ்விதிவழியே வந்து பசுவின்கன்றோடு அரசனது தனிச்சன்றையும், மிக எளிமையாய் அக்கணமே எழுப்பித் தாம் பூதமுதலிய பரிவாரங்களுடன் விடைமேல் எழுந்தருளியிருப்பதுபோல் அரசனையும் மந்திரியோடு ஏனைப்பரிவாரங்களும் சூழ்ந்திருக்கத்தேரமேல் இருக்கச் செய்து அங்ஙனம் கண்ணீரும் கம்பலையுமாய் இருந்த யாவரையும் மகிழ்வித்து ஆனந் தக்கண்ணீர் பொழியும்வகைசெய்து தானென்றும் அடியார்க்கு எளிவந்து செய்யும் கருணைவெள்ளத்தைக் காட்டினுனுகலான் — எழுவுகும் கண்டு தன்னடியார்க்கு என் றும் எளிவரும்பெருமை எடுத்தேத்தும் என்றார்

இதனுல்,— அரசனார் அன்பின்வழியே சென்று தனது அன்பின் திறத்தைக்காட் டினுரென்றும், தியாகராஜனும் கருணைவழியே வந்து தனதுகருணைத்திறத்தை வெளிப் படுத்தினனென்றும், அதனுல் யாவரும் ஆகமவழியைக்கைப்பற்றி அவ்வழியில் திறத் தையடைதல் வேண்டுமென்றும், அத்திறத்தையுடையராயின் இறைவன் எளிவந்து கருணைசெய்வதில் ஐயப்பாடுடையன் என்றும்கூறப்பட்டன.

பொன்தயங்கு மதிலாரூர் என்றதை - "இருங்கனக மதிலாரூர்" எனவும் "பொன் மதிலாரூர் மணியை" எனவும்வரும் தேவாரங்களானுமுணர்க. (௩௧)

இனையவகை அறநெறியில் எண்ணிறந்தோர்க் கருள்புரிந்து
முனைவரவர் மகிழ்ந்தருளப் பெற்றுடைய மூதூர்மேல்
புனையுமுரை நம்அளவில் புகலலாம் தகைமையதோ?
அனையதனுக் ககமலராம் அறவனார் பூங்கோயில்.

(இ - ள்.) இவ்வண்ணமாகச் சிவதருமவழியில் அளவில்லாத அடியார்களுக்கு முற்பட்டுவந்து திருவருள்புரிந்து வருகின்றவனுகிய வீதிவிடங்கப்பெருமான் மகிழ்ச்சி யோடும் எழுந்தருளப்பெற்றதாகிய அநாதியாயுள்ள பெரியதிருவாரூரின்மேல் புகழ்ந்து சொல்லும் சொல்லைக்கொண்டு நாம்சொல்லுந் தகுதியுடையதோ? அன்று. அத்தன்மை யுடைய திருநகரத்துக்கு அறக்கடவுளாகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் பூங் கோயில் இருதயகமலமாம் என்பதாம்.

அறவனார் என்றதை "தீர்த்தநீர்மல்கு சென்னியறவனாரூர்" எனவருந் தேவாரத் தாற்காண்க. (௩௨)

திருவாரூர் நகரச்சிறப்பு முற்றிற்று.

ஆக திருவிருத்தம் - ௧௨௫

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்கூட்டச் சிறப்பு.

தேவாசிரியம் இருந்தார் இடம்.

பூத நாயகர் புற்றிடம் கொண்டவர்
ஆதி தேவர் அமர்ந்த பூங்கோயிலில்
சோதி மாமணி நீள்சுடர் முன்றில்சூழ்
மூதெயில்திரு வாயின்முன் னுளது.

(இ - ள்) சர்வபூதபதியாயுள்ளவரும் புற்றுருவமாயிருக்கின்ற வேதத்தைத் தாம் வாழும் இடமாகக்கொண்டவரும் சதாசிவமூர்த்திகளுக்கெல்லாம் ஆதிதேவராயுள்ளவரும் ஆகிய இறைவனார் அமர்ந்து எழுந்தருளியிருக்கின்ற பூங்கோயிலிலே, சோதிமயமாய்ப்பிரகாசிக்கும் சிறந்த மணிகளினின்றும் பரந்து சூழ்ந்து ஒளிபரப்பும் திருமுற்றத்திலே அதனைச்சூழ்ந்த பெரிய மதிலினையுடைய திருவாயிலின் முன்னேயுள்ளது. (அது யாதெனில்),—

பூவார் திசைமுகன் இந்திரன் பூமிசை
மாவாழ் அகலத்து மான்முதல் வானவர்
ஓவா தெவரும் நிறைந்துறைந் துள்ளது
தேவா சிரியன் எனுந்திருக் காவணம்.

(இ - ள்.) தேவாசிரியன் என்னும் திருப்பெயர்புனைந்த திருவினையுடைய மண்டபம் (அது) - திருமால் உந்திக்கமலத்தில் பொருந்தக் காணப்படுகின்ற பிரமதேவனும் மகத்துக்கு இறைவனாகிய இந்திரனும், பூவினுக்கு அருங்கலமாகிய பொங்குதாமரையின்கண் வாழ்கின்ற இலக்குமியைத் தனதுமார்பகத்தில் வாழப்பெற்றுள்ள திருமால் முதலாகச்சொல்லப்பட்ட சகலதேவர்களும், எக்காலத்தும் நீங்காமல் நிறைந்து, வசித்திருக்கும் சிறப்பினையுடையது என்பதாம்.

தேவாசிரியன் என்னுந் திருக்காவணம் பூவார்திசை முகன் * * வானவர் எவரும் ஓவாது நிறைந்துறைந்து உள்ளது எனக்கூட்டுக

இறைவன் பூங்கோயிலின்கண் வாழ்கின்றவனுதல்— பூவின்கண் வாழ்கின்றவாழ்வும், பூமகள்வாழ்வும், பூமகளால் பெறப்படும் வாழ்வும் பிரமனுதியர் உடையராயினூர் என்னும் அச்சிறப்புத்தோன்ற—பூவார்திசைமுகன் * * * முதல்வானவர் நிறைந்து உறைந்துள்ளது என்றூர்.

பிரமன் மலவாசிகளாயுள்ள உயிர்களுக்குவேண்டிய தனுகரணுதிகளைச் சிருட்டித்தலாகிய அத்தொழில் தன்னைவிட்டொழியாதிருக்க அவ்வுயிர்கள் மலகாரியங்களில் முனைத்து நிற்கச்செய்கின்றவனுகலான் அப்பிரமனும், இந்திரன் இருவினையொப்புவருதற்கான பதிபுண்ணியங்களைச் செய்ய அறியாது ஏகதேசப்பட்டு மாறி மாறிவரும் இருவினையுட்பட்டு உழல்வதற்கான பசுபுண்ணியங்களைச்செய்வார்க்கு அமைக்கப்பட்டுள்ளதாகிய போகபூமி தன்னுடையதாகவும் அங்குள்ளபோகபதார்த்தங்களெல்லாம் தானொருவனே அநுபவித்தற்கு உள்ளனவாகவும், எண்ணியிறுமாந்து அப்போகங்களைவேண்டி யாகமுதலிய தவங்களைச் செய்வாராயின் அவர்களுக்கு அளவிறந்த துன்பங்களைச்செய்து தான் ஒருவனே இன்பத்தை அநுபவிக்க, எண்ணியிருக்கின்றவனுகலின் அவ்விந்திரனும்,

திருமால்-பிறப்பிறப்பாகிய அல்லலையொழித்து சிவானுபவத்தையும், சிவானந்தத்தையும் தரவல்ல சிவபுண்ணியங்களிற்சிறந்த சிவார்ச்சனையைப் பன்முறைசெய்தும் சிவானுபவத்தையும் சிவானந்தத்தையும்பெற்று, பிறப்பிறப்பற்று நித்தியபுருஷனாய் வாழ்வதற்கின்றி யுகங்கள்தோறும் பிறப்பிறப்பினையடைந்து இவ்வுலக இன்பத்தினைப் பெற்று மலபரிபாகம் வரப்பெறாது, தன்னைப்போலும் மலபாகம் வரப்பெறாத ஆன்மாக்களுக்கு மலபோகத்தை விளைவிக்கவல்ல போகங்குன்ற வருமாயின் அக்குறைவைப்போக்கி அவர்களைக் காக்கின்றவனாகலின் அத்திருமாலும், ஏனையதேவர்களும்—இம்மூவருடைய இச்சையையும் அறிவினையும் செயலையுமே சார்ந்து ஒழுகுவாராகலான் அத்தேவர்களும் அத்தேவாசிரியத்தை எப்பொழுதும் விடாது வாழ்பவராயினர். எனவே-தேவாசிரியன் என்னும் திருக்காவணமானது பிரமனது சிருட்டியை வெறுத்தவர்களும், இந்திரனது போகத்தை ஒருபொருளாகமதிக்காதவர்களும், அஞ்ஞானசம்பந்தமாகிய போகங்களுக்கு வரும் இடையூறுகளுக்கு அஞ்சாது அவைகளுக்கு இடையூறு செய்யவல்லவர்களுமாயுள்ள அடியவர் திருக்கூட்டத்தை யுடையது. அஃதாவது—“கொள்ளேன் புரந்தான்மால் அயன் வாழ்வுகுடிகெடினும் நள்ளேன்” “சாவமுன்னாள் தக்கன்வேள்வி தகர்தின்று நஞ்சம் அஞ்சி, ஆவ எந்தாய் என்று அவிசா விடும் நம்மவரவரே” “அத்தேவர்தேவர் அவர்தேவர் என்று இங்ஙன், பொய்த்தேவு பேசிப்புலம்புகின்றவர்” என்றிவ்வாறு பேசவல்ல மகாவீரமுடைய அடியார் வாழுமிடமென்று காவணச்சிறப்புக்கூறப்பட்டது.

ஆகவே,—பிரமனாதிதேவரெல்லாம் ஸ்ரீகயிலையத்தின்கண் நந்திதேவரால் உள்ளே செல்வதற்குக் கூடாமல் வெளியே நிற்பதற்கு மில்லாமல் அவருடைய பிரம்படியால் மொத்துண்டு அங்கும் இடநெருக்கமாய நெருங்கின்றவராயுள்ளவர். அஃதேபோல் இம்மண்ணுலகிலுள்ள சிவசந்நிதானத்திலும் மேலேசொல்லியவாறு வீரஅடியார்கள் உள்ளேசெல்லுதற்குரிய திருவாயிலின்முன்னே இருக்கின்றவராக இருத்தலால் தேவர்கள் கயிலாயத்திலும் மிகுந்த துன்பத்தை அனுபவிப்பவராக உள்ளார் என்னும் அவர்கள் படும் அல்லல்தோன்ற—வானவர் வருமநிறைந்துறைந்துள்ளது—என்றார்.

இதனை “நின்னைத்தேடி ஒருரும் ஒழியாமே யொற்றித்தெங்கும் உலகமெலாந்திரிந்து நின்னைக்காணமாட்டான், தேரூருநெடுவீதிபற்றிநின்று திருமாலு நான்முகனுந்தேர்ந்துங்காணாது ஆரூரா ஆரூரா என்கின்றார்கள்” எனவும், “முழுதுலகில் வானவர்கள் முற்றுங்கூடி முடியாலுறவணங்கி முற்றம்பற்றி அழுது திருவடிக்கே பூசைசெய்யவிருக்கின்றான் ஊர்போலும் ஆரூர்தானே” எனவும் வரும் திருத்தாண்டகங்களாலும் திருவாரூரில் தேவர்கள் அல்லற்படுவதை யறிக.

இவ்வுண்மையுணராமல் பிரமனாதிதேவரெல்லாம் சிவபெருமான் திருவருளைப் பெறுதற்பொருட்டு வந்து சேர்தற்கிடமாதல்பற்றித் தேவாசிரிய மண்டபமென்றாயிற்று என்றுவரைந்துள்ளார் முன்னுரைக்காரர். அதுபொருளன்மையறிக. என்னை?-தடுத்தாட்கொண்டபுராணத்தில் (ககூ0)வது திருவிருத்தத்தில்—“கண்ணுதல் கோயில் தேவாசிரியனும் காவணத்து, விண்ணவரொழிய மண்மேல் மிக்கசீர் அடியார் கூடி எண்ணிலார் இருந்தபோதில், என்று கூறியிருத்தலால் என்க.

மேலைத் திருவிருத்தத்தில் “திருவாயின் முன்னது” என்றதனை, இத்திருவிருத்தத்தால்,—தேவாசிரியன் என்னுந்திருக்காவணம் தானது அறிவு இச்சை செயல் மூன்றும் முறையே மலங்கழுவுவதிலும், அன்பரோடு மருவுவதிலும், ஆலயந்தொழுவதிலும் செலுத்திச் சிவமாந்தன்மைபெருவாழ்வடைந்திருக்கும் ஆசிரியன்மார்கள் வீற்றிருக்கும் இடமென்று குறித்துரைத்தமை காண்க.

அரந்தை தீர்க்கும் அடியவர் மேனிமேல்
நிரந்த நீற்றொளி யால்நிறை தூய்மையால்
புரந்த அஞ்செழுத் தோசை பொலிதலால்
பரந்த ஆயிரம பாற்கடல் போல்வது.

(எ - து.) தேவாசிரியன் என்னும் அக்காவணமை ஆணவமலத்தின்பத்தைத் தீர்க்க வல்ல அடியவர் நிறைந்திருக்கும் பரிசுத்தத்தினாலும், அவர் திருமேனியின்மேல் மாயா மலம் நீங்க நிரம்பப்பூசிய திருநீற்றின் பிரகாசத்தினாலும், கன்மமலத்தைப் போக்கிப் பாதுகாக்கவல்ல திருவஞ்செழுத் தோசையானது பொலிவுபெற்று நிருத்தலினாலும், விசாலமாகிய ஆயிரம் பாற்கடலை ஒத்துளது என்பதாம்.

அடியவர் நிறைதூய்மையால் மேனிமேலநிறைந்த நீற்றொளியால் எனக்கூட்டுக.

முத்திக்காலத்தும் தோன்றித் துன்பஞ்செய்யவல்ல ஆணவமலத்தின் சத்தியைத் தீர்க்கவல்ல ஆற்றலுடையார் அடியவர்களேயாகலான் அதனைத்தீர்க்கும் அடியவர் என்றும், கன்மமலத்தின் தடிப்பையும் அதன்செயலையும் வாட்டி யொழித்துக் காக்கவல்லது அஞ்செழுத் தோதுமுறையானாகலான்—புரந்த வஞ்செழுத்து என்றும், மாயாமலத்தாலாகிய உடம்பு தூய்மையாதல் திருநீற்றானன்றி அமையாவாகலான்—நிரந்த நீற்றொளியால் நிறை தூய்மையால்—என்றுங்கூறினர். இதனால் பாற்கடலிலுள்ள பால் வெண்ணிறத்தோடும் பரிசுத்தத்தோடும் பேரோசையோடுங் கூடியிருத்தல்போல் தேவாசிரியத்திலுள்ள அடியவர் வெண்ணிறமுள்ள விபூதியோடும் பரிசுத்தத்தோடும் பஞ்சாக்கரத்தொலியோடுங் கூடியிருத்தலால் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பாற்கடலையொத்து அங்குள்ள அநேகம் அடியவர்கள் அநேகம் பாற்கடலையொத்துள்ளாரெனக்கூறப்பட்டது. (௩)

அகில காரணர் தாள்பணி வார்கள்தாம்
அகில லோகமும் ஆளற் குரியரென்
றகில லோகத்து ளார்கள் அடைதலின்
அகில லோகமும் போல்வ ததனிடை.

(எ - து.) சர்வகாரணராகிய சிவபெருமானது திருவடியை வணங்குகின்றவர்களே எல்லாவுலகங்களையும் ஆளுதற்குரியவர்களென்றெண்ணி எல்லா வுலகத்திலுள்ளவர்களும் தேவாசிரியத்தை யடைந்திருப்பதினால் அக்காவணம் எல்லாவுலகத்தையும் ஒத்திருப்பது என்பதாம்.

அகில லோகத்துளார்கள் அதனிடை அடைதலின் அகிலலோகமும் போல்வது எனக்கூட்டுக.

எல்லாவுலகினையும் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு அவ்வுயிர்களுக்குத் தனது நித்திய மங்கலத்தைக் கொடுக்கும் நல்லெண்ணம் உடையவன் சிவமேயாகலான்—அகிலகாரணர்—என்றும், அங்ஙனமான சிவ என்னும் சப்தார்த்தத்தையுணர்ந்து அச்சிவனது திருவுருவமாயிருக்கின்ற தாளாகிய அருட்செயலில் தமதுசெயல் அடங்கியிருக்கச்செய்யுஞ் செயலுடையார் சீவன்முத்தர்களாகிய அடியவர்களேயாகலான்—தாள்பணிவார்கள்தாம் என்றும், அவ்வடியவர்கள்பால்—"துரியங்கடந்த சுடர்த் தோகையுடன் என்றும், பிரியாதே நிற்கின்ற பெம்மான், துரியத்தைச், சாக்கிரத்தே செய்தருளித் தான்செய்யுந் தன்மைகளும ஆக்கியிடும் அன்பர்க்கு அவன் என்றும், "தாம் அடங்க இந்தத்தலம் அடங்கும் தாபதர்கள், தாம் உணரில் இந்தத்தலம் உணரும்—தாம்முனியில், பூமடந்தை நில்லாள் புகழ்மடந்தை போய் அகலும், நாமடந்தை தங்காள் நயந்து" என்றும் கூறியிருக்கும் சித்தாந்த வாக்கியங்களின் உண்மையை உணர்ந்தாரும், அவர்களது சொல்லளவை யொன்றுமே நிக்கிரகா னுக்கிரகங்கள் நடைபெற்றிருக்கும் உண்மையை உணர்ந்தாரும் அவ்வடியவர்களையே சரண்புகவல்லராகலின்—அகிலலோகமும் ஆளற்குரியர் என்று அகிலலோகத்து உள்ளார்கள் அடைதலின்—என்றும், இங்ஙனமான சிறப்புடையடியார்கள் பூலோகவாசிகளாய் "எங்கும் யாம் ஒருவர்க்கும் எளியோம் அல்லோம், யாவர்க்கும் மேலானோம் என்றிறுமாப்பெய்தித், திங்கள்முடியார் அடியார்அடியோம் என்றுத் திரிந்திடுவர் சிவஞானச்செய்தியுடையோரே,, என்றுகூறிய சித்தாந்த வாக்கியப்படித் திரிகின்றவர் அடியவர்களேயன்றி ஏனைய உலகினரன்று. ஆகவே எவ்வுலகினரும் ஈண்டே அடங்கிநிற்பவராகாலான்—அகிலலோகமும் போல்வது என்றுங்கூறினர். (௪)

அத்தர் வேண்டிமுன் ஆண்டவர் அன்பினால்
மெய்த் தழைத்து விதிர்ப்புறு சிந்தையார்
கைத்திருத் தொண்டு செய்கடப் பாட்டினார்
இத்திறத் தவர் அன்றியும் எண்ணிலார்.

க (இ - ள்.) போகபூமிகளாகிய அகிலலோகத்தார் வந்தடைவதாகிய அவ்விடத்தில் பிறவிதோறும் விடாது இயற்றிவந்த நற்றவத்தால் இறைவன் தாமேவிரும்பி முன் அடிமைகொள்ளப்பட்டவர்களாயும், அன்பின் மிகுதியினால் உடல்பூரித்து நடுங்குகின்ற சித்தத்தை யுடையவர்களாயும், கையினாற் செய்யும் அலகிடுதல் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட தொண்டுகளை உறுதிப்பாடெனக் கொண்டு செய்கின்றவர்களாயும் உள்ள இத்திறத்தவர்களாகிய ஞானிகளும், இவர்களையல்லாமல் குருமுகமாய் நூன்முறைப்படி சரியை கிரியை யோகங்களின் முறைகளை யுணர்ந்து அவ்வம் முறைமைப்படியே நிற்கின்ற சரியாவான்கள் முதலிய மூவரும் எண்ணில்லாதவர்களாய் அம்மண்டபத்தில் இருக்கின்றனர் என்பதாம்.

"பண்டை நற்றவத்தாற் றோன்றிப் பரமனைப் பத்திபண்ணும், தொண்டரைத் தானே தூயகதியினிற் றொகுப்பன்" என்றுகூறிய சித்தாந்த வசனப்படி இறைவன் அன்புகொண்டு ஆளப்பட்ட ஞானிகளாகிய அன்பர்கள் என்பார்—அத்தர் அன்பினால் வேண்டிமுன்னாண்டவர்—என்றும், அந்த ஞானிகளாகிய அன்பர்களது செயல் இத்திறமென்பார்—மெய்த்தழைத்து விதிர்ப்புறு சிந்தையார் கைத் திருத்தொண்டு செய்கடப்பாட்டினார், இத்திறத்தவர்—என்றும்" பண்டைநற்றவத்தின் வழியானன்றி அன்புநிகழ்தற்குரிய ஞானநெறியைக் கூறும் மெய்கண்ட நூலினைக் குருமுகமாய்க் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை என்னும் நான்கினையும் உணர்ந்து அங்ஙனம் உணர்ந்தவழியானே வீட்டினைக் காதலித்து, அங்ஙனம் காதலித்த அவ்வாசை மிகுதியான் அம்முத்திநாதனாகிய இறைவன்பால் அன்புடையராய் அவனருள் கைகூடுமாறு—சரியை கிரியை யோகம் என்னும் இவற்றில் ஒரோவொன்றினைப்பற்றி அந்நெறிக்குரிய தொண்டினைச் செய்துவருவோர் பலரென்பார்—இத்திறத்தவர் அன்றியும் எண்ணிலார்—என்றுங்கூறினார்.

இதனால்—தேவாசிரியமண்டபத்தில் உள்ளவர்—மெய்யன்புடைய ஞானவான்களென்றும், அந்தமெய்யன்புடைய மெய்ஞானம் வருவதற்கு வகுத்துள்ள சரியைகிரியை யோகங்களில் இடைவிடாது முயல்வோராகிய சரியாவான்களும், கிரியாவான்களும், யோகவான்களும் ஆகிய மூவகையினரென்றும் கூறப்பட்டன.

சரியை கிரியை என்னும் மார்க்கங்களில் நிற்பவரை - அன்பர்களென்றும், யோக மார்க்கத்தில் நிற்பவரை—யோகிகளென்றும், ஞானமார்க்கத்தில் நிற்பவரை—ஞானிகளென்றும் கூறுவதேவழக்கன்றி, ஞானிகளை அன்பர்களென்று கூறுவது வழக்கின்கணில்லை. அங்ஙனமிருக்க, ஈண்டு ஞானிகளை—"பரமனைப்பத்திபண்ணும் தொண்டரென்றும், "ஞானிகளாகிய அன்பர்களென்றும்" கூறியது, என்னையோவெனின் :—

சிவஞானசித்தியார்—கஉ-ஆம் - ங-ஆம் அதிகரணம்—" திருக்கோயில் உள்ளிருக்கும்,, என்றதிருவிருத்தத்தில்—மிகும்சுரபிக்கு எங்கும உருக்காண வொண்ணாத பால் முலைப்பால் விம்மி ஒழுகுவதுபோல் வெளிப்பட்டு அருளுவன் அன்பர்க்கே,, என்று சொல்லியவிடத்து—ஞானிகட்கு, மேம்பட்ட வடிவமெங்கணும் காணப்படாதபால்—கன்றைநினைந்த புனிற்றாவின்முலையில் விம்மியொழுகுவதுபோலக் கருணைமிகுதியால் அவ்வன்பே தானாய் எப்போதும் ஆண்டுவெளிப்பட்டு அருள்செய்வன், என்றுவுரை கூறியுள்ளார்; அதில் அன்பர்க்கே—என்றதற்கு—சரியையாதிகளில் நிற்போரைக்கூறாது ஞானிகளென்றும்; அன்பரென்பது—ஈண்டு—ஞானிகள்மேற்று "அன்பரொடுமரீஇ" என்புழிப்போல என்றும்—ஞானவள்ளலாகிய சிவஞானயோகிகள் அருளிய அருண்மொழியின் வன்மையானெனக்க.

இத்திறத்தவர் என்றது - ஞானிகளையும், எண்ணிலார் - என்றது - சரியை, கிரியை யோகம் என்னும் மூவகையில்நிற்போரையுங் கூறியது - இதனை "ஞான யோகக் கிரியை சரியை நாலும் நாதன்றன்பணி ஞானி நாலினுக்கும் உரியன்" என்றும் "ஞானமிலா யோக முதல் மூன்றினுக்கும் உரியன் யோகி கிரியாவான்றான் - ஒண்கிரியையாதி ஆன இரண்டினுக்கும் உரியன், சரியையில் நின்றோன் அச்சரியைக்கே யுரியன்" என்றும் கூறிய சிவஞானசித்தியாரால் முறையே காண்க.

இதனால் - தேவாசிரியத்தில் - சரியையாதி நான்கினையும் உடையாராய் நான்கினையும் செய்யவல்ல ஞானிகளும், சரியையும் கிரியையும் யோகமும் செய்யவல்ல யோகிகளும், சரியையும் கிரியையும் செய்யவல்ல கிரியையாளர்களும், சரியை ஒன்றினையே செய்ய வல்ல சரியையாளர்களும் எண்ணிறந்தபேர்கள் உள்ளாரென்று கூறப்பட்டது. (ரு)

மாசி லாத மணிதிகழ் மேனிமேல்
பூசு நீறுபோல் உள்ளும் புனிதர்கள்
தேசி னால்எத் திசையும் விளக்கினார்
பேச ஒண்ணாப் பெருமை பிறங்கினார்.

(எ - து.) குற்றமில்லாத உருத்திராக்கமணியினால் பிரகாசிக்கின்ற திருமேனியின் மேல் பூசுகின்ற வெள்ளிய திருநீற்றைப்போல் உள்ளமும் பரிசுத்தத்தை யடைந்துள்ளவர்கள். இம்மூவகையான் எந்தத் திக்குகளையும் சைவநெறியாகிய சிவசாதனங்களால் விளக்கினவர்கள். இப்படிப்பட்டவர்களென்று சொல்லொணாத பெருமையினால் பிரகாசிக்கின்றவர்கள் என்பதாம்.

மலமாசில்லாத இறைவனாகிய உருத்திரமூர்த்தியினுடைய கண்மணியினின்றுந் தோன்றிய மணியாகலான் — மாசிலாதமணி — என்றும், அந்த மணியை இன்ன இன்னகாலத்தில் எடுத்தணிதல் என்னும் நியதியின்றி எக்காலத்தும் பூண்டு அதனால் பொலிவுபெற்றிருக்குந் திருமேனியையுடையவராகலான் — மணிதிகழ்மேனி — என்றும், சந்தியாகால பூஜாகாலம் முதலியகாலங்கள்தோறும் திருநீறு பூசும் நியமமுடையவராகலான் — மேனிமேல் பூசுநீறு — என்றும், பூசுவோர்க்கு பாவத்தையறுத்துப் புண்ணியத்தைக்கொடுத்து உள்ளத்தைப் புனிதமாக்குந் தன்மையுடையது என்று அந்நீற்றின் தன்மையுணர்ந்த அப்பெரியார் தம்மேனிமேற்பூசி நீற்றினமயமாக்கியதுபோல் உள்ளத்தையும் அந்நீற்றால்விளையும் புண்ணியத்தின்மயமாக்கிப் பிரகாசிக்கச்செய்பவராகலான் — நீறுபோல் உள்ளும்புனிதர்கள் — என்றும், தம்மைப்போலவே தாம்செல்லும் இடங்கள் தோறும் ஆங்காங்குள்ளாரையும் - விபூதி உருத்திராக்கங்களுக் குள்ளாக்கி அவர்களுடைய உள்ளங்கள் புண்ணியத்தால் பிரகாசிக்கும்படிச்செய்யும் தருமசீலராகலான் — தேசினால் எத்திசையும் விளக்கினார் — என்றும், இங்ஙனமாகயாவரையும் சைவசீலராக்கிய புண்ணியராக்குங்கால் அப்புண்ணியரெல்லாம் எங்களை இவ்வாறாக்கிய அப்பெரியாரது பெருமையை என்னென்று நாங்கள் எடுத்துரைப்போம் என்று சொல்லும் பெருமையையுடையவராகலான் — பேசவொண்ணாப் பெருமைபிறங்கினார் — என்றுங்கூறினார். (சு)

பூதம் ஐந்தும் நிலையிற் கலங்கினும்
மாதோர் பாகர் மலர்த்தாள் மறப்பிலார்
ஓது காதல் உறைப்பில் நெறிநின்றார்
கோதி லாத குணப்பெருங் குன்றனார்.

(எ - து.) ஐம்பூதங்களும் தத்தம் நிலையினின்று மாறின காலத்திலும் உமாதேவியை பாகத்தி லுள்ளவரது தாமரை மலர்போன்ற திருவடியை மறவாதவர்கள். ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை எக்காலமும் ஓதிக்கொண்டிருக்கின்ற வைராக்கிய நெறியில் நிற்கின்றவர்கள். குற்றமற்ற குணங்களினால் பெரிய மலையையொத்தவர்கள் என்பதாம்.

மனத்தை - மாதோர்பாகர் மலர்த்தாளை மறவாமையினும், வாக்கை—உறைப்போடு கூடிய ஆசையினால் ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தை இடைவிடாது ஓதிக்கொண்டிருப்பதினும், காயத்தை—இங்ஙனங் கூறிய கோதிலாத இரண்டுகுணங்களும் குடிகொண்டு வாழ்வதற்கு பெரிய மலைபோன்ற இடமாக இருப்பதினும், எக்காலத்துங்கலங்காநிலைமையையுடையவராதலான் தத்தம் நிலையிற்கலங்காவிடினும சங்காரகாலத்தை மேற்கொண்டிருப்பனவாகிய ஐம்பூதங்களும் இடையே காலவிசேடத்தால் கலங்குவரினும் இவர் கலங்கார் எனவே - ஐம்பூதங்களை கலங்கச்செய்து தான் கலங்காது நிற்கின்றவனாகிய மகாசங்காரக்கடவுளுக்கு ஆட்பட்டுத் தமது முக்கரணங்களும் அவன்வசமாகக்குங் குணங்குன்றாதவராய்க் கலங்காநிலைமையைப் பெற்றிருத்தலினாலென்க.

இதனை :—"வானந் துளங்கிலென் மண்கம்ப மாகிலென் மால்வரையுந்
தானந் துளங்கித் தலைதடு மாறிலென் தண்கடலும்
மீனம் படிலென் விரிசுடர் வீழிலென் வேலைநஞ்சுண்
டூனமொன் றில்லா வொருவனுக் காட்பட்ட வுத்தமர்க்கே"
எனவருந்தேவாரத்தானும் அறிக (௭)

கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினார்
ஓடும் செம்பொனும் ஒக்கவே நோக்குவார்
கூடும் அன்பினில் கும்பிட லேயன்றி
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்.

(எ - து.) அழிவும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினையுடையார்கள். ஓட்டையும் செம்பொன்னையும் சமமாகவே பார்க்கின்ற நோக்கினை யுடையவர்கள். தம்முள்ளத்திற் கூடிய அன்பினால் கும்பிடுவதேயல்லாமல் வீட்டின்பத்தையும் வேண்டாத உறுதியினால் விளங்குகின்றவர்கள் என்பதாம்.

"வடிவும் தனமும் மனமும் குணமும் குடியும் குலமும் குடிபோகச் செய்வது கேடு (வறுமை.) வடிவு முதலியவற்றை யேற்றோர்வழிப்பாய்த் தன்னைவிட்டுக் குடிபோகச் செய்யாது தன்னிடத்திலேயே நின்று பெருக்கத்தைத்தரும்படிச் செய்வது—ஆக்கம் (செல்வம்) கேடு ஆக்கம் என்னும் இவ்விரண்டையும் ஆக்குவன—புண்ணிய பாவங்கள். இவ்விரண்டையும் ஆக்குவன—நல்வினை தீவினைகள். இவ்விரண்டினையும் விளைவிக்கும் (ஆக்கும்) வித்தா (மூலமா)யுள்ளது—கன்மமலம். இக் கன்மமலமென்னும் உறப்பாகிய வித்தினை—ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி ஓதுகாதல் உறைப்பினெறியினால் களைந்தெறிந்தவராகலின்—கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட—என்றும், மலம் (அசுத்தம்) எனப்படும் கன்மத்தை பஞ்சாக்கர உச்சரிப்பால், சுத்தமாக்கி மாதொர் பாகர் மலர்த்தாளாகிய அழியாப் பதுமநிதியை (செல்வத்தை) மறவாது போற்றுகின்றவராகலின்—திருவினார்—என்றும், இத்திருவாகிய திருவருளுடையார்க்குப பொன்வேண்டுமாயின அவ்வருள் மண்ணாலாகிய ஓட்டையன்றி எந்தப்பொருளையும் பொன்னாக்கிக்கொடுக்கும் ஆற்றலுடைத்தாகலின்—ஓடுஞ் செம்பொனும் ஒக்கவே நோக்குவார்—என்றும், ஓடுமுதலிய எப்பொருளையும் பொன்னாக்கித் தரவல்ல திருவருள் அன்புகூடிக் கும்பிடுஞ் செயலொன்றினால் கூடுவதாகலான்—கூடுமன்பினில் கும்பிடலே—என்றும், பொன்னைக் கொடுக்குந் திருவருளே வீட்டையுங் கொடுக்கவேண்டுமே யன்றி வீட்டைத்தருவது வேறொன் றன்றென்னும் துற்றுணிபு உணர்ந்தார் அருள்பெற வேண்டுவரேயன்றி அருளைமறந்து வீட்டினை வேண்டாராகலான்—அன்றிவீடும் வேண்டாவிறலின் விளங்

திருவருளுடையார்க்கு அவ்வருள் ஓடுமுதலியவற்றையும் பொன்னாக்கிக் கொடுக்கும் என்றதை - சுந்தரமூர்த்திகளுக்குச் செங்கல்லையும புளியமரத்தில் புளியம்பழத்தையும் பொன்னாக்கித்தந்ததே சான்றாமென்க. வீடும்வேண்டாது அருளையே வேண்டுவோர்

என்றதை "மருளுந் தெருளும் மறக்கும் அவன்கண் அருளை மறவாதே யென்றுந்தீபற, அதுவே இங்குள்ளதென் றுந்தீபற" என்று சித்தாந்த உந்தியாரிற் கூறியபிரமாணத்தானும், இவ்வருளாளர் கும்பிடுவதற்கு அன்பினை வேண்டுவார் என்றதை "அன்பருள்ளங் கரந்து நில்லாக் கள்வனே நின்றன் வார்கழற்கு அன்பெனக்கு நிரந்தரமாய் அருளாய் நின்னையேத்த முழுவதுமே" என்றதிருவாசகத்தானும் "இக்கணமேமுத்தியினை எய்திடினும் யான் நினைந்த, அக்கணமே ஆனந்தந்திடினும்—நற்கணத்தார், நாயகற்கும் நாயகிக்கும் நானடிமை எப்பொழுதும், ஆயிருத்தலன்றி யிலேன்யான்" என்ற திருக்களிற்றுப் படியாரானும் உணர்க. இதுபோலும் பல; விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி—ஓடுஞ் செம்பொனும் ஒக்கவே நோக்குவார் என்றதனால்—அடியவர்கள் நோக்குவது—திருவருள் ஒன்றையேயன்றி மற்றொன்றையும் அன்று. திருவருளும் அந்நெறியுடையவரை யன்றி மற்றையாரையும் நோக்குவதின்று. ஆகவே அத்திருவருளுக்கு ஓட்டினால் ஓர் சேடும், செம்பொன்னினால் ஓர் ஆக்கமும் உண்டாவதாயின்—அவ்வருளுடையார்க்கும் அவ்விரண்டும் உண்டாகும். இவ்வருளுடையாரே—இருவினையும் ஒப்புவரப் பெற்று, கன்மமலமும் பரிபாகமடைந்து, சத்திநிபாதம் நிலைக்கப் பெற்றவராகலான்—ஓடும் செம்பொனும் ஒக்கவே நோக்கும் ஆற்றலுடையராயினா ரென்பதாம்.

இத்திருவருளே—அநாதிபந்தத்தை விடச்செய்வதன்றி மற்றொன் றன்றாகலினானும் பந்தநிவாத்தியே வீடாகலினானும், பந்தநிவர்த்திவந்து அருள்கூடப்பெற்ற வல்லாளர்க்கு அவ்வருளே வீடா யிருப்பதன்றி வேறொன் றன்றாகலினானும்—வீடும் வேண்டா விறலியர்—என்றார். இவ்வுண்மையான்—வீடுகூட்டுவது அருளென்றுணரும் வன்மையற்று, ஞானமென் றுணர்வோரே வீட்டினை வேண்டுவர் என்றும், அவர் அங்ஙனம் வேண்டினும், அவ்வீடு அருள்வசப் பட்டுள்ளதாகலின், அருளைவேண்டாது தன்னைமாத்திரம் வேண்டிய அவர்களைத் தான் வேண்டாது அவர்களை இன்பமற்ற வெளியிடத்தில் இருண்மயமாகிய பாழிடத்திலேயே வைக்கும் என்றும் உணர்த்தியதுமாம்.

பாழிடத்திலே வைக்கும்—என்றதனை—அவிகாரம்பேசும் அகம்பிரமக்காரர் வெளியாம் இருளில்—என்று கூறியவாற்றானறிக. (அ)

ஆரம் கண்டிகை ஆடையும் கந்தையே;
பாரம் ஈசன் பணிஅல தொன்றிலார்;
ஈர அன்பினர் யாதும் குறைவிலார்
வீரம் என்னால் விளம்பும் தகையதோ

(எ - து.) மாலையாகப் புனைவது உருத்திராக்கங்களாலாகிய மாலைகளே. ஆடையாக வுடுப்பது கந்தையே. மிகவும் பாரமாகக் கொள்வது ஈசனுடைய பணிகளே. இவைகளன்றி வேறு ஆரமும் ஆடையும் பாரமும் இல்லாதவர்கள். எப்போதும் இரக்கத்தினால் உருகுதலைப் பெற்றிருக்கும் அன்பினை யுடையவர்கள். எதனாலும் குறைபாட்டினை யில்லாதவர்கள். இவர்களுடைய வீரத்தை என்னால் அளவிட்டுச் சொல்லும் தகுதியுடையதோ என்பதாம்.

மாயாமலத்தின் வன்மையைக் கெடுக்க—கண்டிகையையும், கந்தையையும், கன்மமலத்தின் வன்மையைக்கெடுக்க—ஈசன்பணியாகிய பாரத்தையும்; ஆணவமலத்தின் வன்மையைக் கெடுக்க—ஈர அன்பினையும் வைரமாகப்பெற்று பேரின்பத்தைச் சிற்றின்பமாக்கவல்ல மும்மலங்களின் வாசனாவசப்பட்டுழலும் சித்தத்தையும் தீயகரணங்களையும் இவையிற்றின் கூட்டங்களையும், சிவசித்திலே ஒத்திருக்கச்செய்து, உள்ளும் புறம்பும் உழலும் நினைப்பினை அங்ஙனம செல்ல வொட்டாது அறுத்து, பந்தமூலையை மூலையாவண்ணம் அழித்து, இவ்வாறு அழிழவிருக்கும் அறிவுடனின்று, அவ்வறிவாகிய வானினை உடம்பாகிய கூட்டிலே சாத்தி, சாகிரத்திலே அதீதத்தைப்புரிதலாகிய நிலையினைப்பெற்று, பெற்றசிற்றின்பமே பேரின்பமாகி முற்றவரும் பரிசினை யுடையராகலின் - யாதுங்குறைவிலார் வீரம் என்னால் விளம்புந்தகையதோ - என்றார்.

பர்கள் வீரர் என்றுகூறவே கண்டிகையைப் பூணுதவெற்றுடம்பினையும், ஈசன் பணியைப் பாரமாகக் கொள்ளாத மனத்தினையும், ஈர அன்பினைக்கொள்ளாத வாக்கினையும் உடையராய் ஞானிகளென உழல்பவர் வீரர் அன்றென்று குறித்ததுமாம். இவர் யாவரெனின் - போலிவேதாந்திகள் என்க. இவருட் சிலர் கண்டிகையாதிகளைப் பூண்டு ஈசன்பணியையே பாரமாகமேற்கொண்டு அன்பினையுடையவராகவும் உலாவித்திரிவர். இதனை அவர்கூறும் ஞானத்தானறியலாம். அது "எல்லாம்போய்த் தம்மைத் தெளிந்தாராய்த் தாமே பொருளாகி எம்மைப் புறங்கூறி யின்புற்று, சும்மைஅவிகாரம் பேசும் அகம்பிரமக்காரர்" என்று உமாபதிசிவம் போற்றிப் பஃறொடையில் கூறியதேயாம். அஃதாவது - சித்தாந்தமாகிய வேதாந்தத்திற் கூறும் பிரபஞ்சரூபமாகக் காணப்படும் பாசம் என்பதும் பொய், பாசவசப்பட்டுழலும் ஆன்மாவாகிய பசு என்பதும் பொய், நித்த சுத்த புத்த முத்த சத்தியபரமானந்த சொரூபமாகவிளங்கும், பிரமமேமெய். அந்தச் சத்திய மாகிய பிரமந்தான் ஆன்மா, ஆன்மாவென்பது வேறில்லை; பிரமமென்பதும் வேறில்லை. இவ்வுண்மைதெளிந்து அகம்பிரஹ்மாஸ்மி என அந்நிலையில் நிற்பதுவே ஞானமெனக் கூறுவதாம். பிறர்பால் பேசுங்கால் இவ்வாறுபேசுவார். பார்வையைக் காட்டி மிருகங்களைப் பிடிப்பவர்போல் மெய்வேடத்தைப் புறம்பேகாட்டிப் பொருளைப் பறிப்பார். இதனை அவர்களது அநுபவத்தாற் கண்டுதெளிக. இவர்களை ஈண்டெடுத்துக் கூறியது எற்றுக்கெனின் இவர்கள்தங்களை மெய்யடியராகக்காட்டி மெய்யடியார்களை உலகினர் அறியாவண்ணஞ் செய்கின்றனராகலின் அத் ?ப்ககலவேயாம். (கூ)

வேண்டும் ஆறு விருப்புறும் வேடத்தர் ;
தாண்ட வப்பெரு மான்தனித் தொண்டர்கள்;
நீண்ட தொல்புக ழார்தம் நிலைமையை
ஈண்டு வாழ்த்துகேன் என்னறிந் தேத்துகேன்.

(எ - து) தத்தமக்கு வேண்டியவாறே விரும்பிக் கொள்கின்ற திருவேடத்தையுடையவர்கள், அஜபாநடனமாகிய தாண்டவம் செய்தருளும் தியாகேசப் பெருமானது ஒப்பற்ற தொண்டர்கள், நீடித்த பழமையாகிய புகழினையுடையவர்கள், இவர்களது நிலைமையை இப்பொழுது என்னவென் றறிந்து வாழ்த்துவேன் என்பதாம்

இங்ஙனங்கூறிய அடியவரெல்லாம் - அகச்சமயமாகக் கூறப்படும் அறுவகைச் சமயங்களில் உள்ளவராகலினானும், அவ்வறுவகைச் சைவசமயத்தரும் பலவகையான சைவவேடத்தராக இருப்பவராகலினானும்—வேண்டுமாறு விருப்புறும் வேடத்தர் - என்றும், பலபல வேடத்தரா யிருப்பினும், "பலபலவேடமாகும் பரனாரிபாகன்" என்று தமிழ்வேதங்கூறியபடி அச்சிவபெருமான் ஒருவனையே தெய்வமாகக் கொள்ளும் ஒப பற்ற தொண்டர்களாகலின்—தாண்டவப் பெருமான் தனித்தொண்டர்கள் - என்றும், சில்லாண்டிற் சிதையும் சிலதேவர்சிறுநெறிசேராமே, பல்லாண்டென்னும் பதங்கடந்தானுக்கே பழைய அடியராயிருக்கும் அவர்கள்பால், பல்லாண்டென்னும் பதங்கடந்த அவ்விறைவன்கலந்து நின்று உலகினருக்குத் தாம் செய்யத்தக்கதாகிய நிக்கிரக அனுக்கிரகங்களை அவர்கள் வழியானேசெய்து அவர்களையே புகழ்ந்து தொழும்படிச்செய்தல் அவ்விறைவனது அனாதிநிலைமையாகலின்—நீண்டதொல்புகழார்—என்னும், அங்ஙனம் அனாதியாகவரும் புகழை யான் இன்றுஅளவுட்படுத்தி வாழ்த்த வேண்டுமென்றால் அப்புகழ் எனது சிற்றறிவினில் அடங்கப்பெற்றாலன்றோ வாழ்த்திப் போற்றுவேன். அங்ஙனம் அடங்கப்பெறாதாகலின் - தம் நிலைமையை ஈண்டுவாழ்த்துகேன் என்னறிந்து ஏத்துகேன்—என்னுங் கூறினார்.

எனவே - "மாசிலாத மணிதிகழ்" என்ற விருத்தந்தொடங்கி இவ்விருத்தத்தில் "வேண்டுமாறு விருப்புறும் வேடத்தர்" என்று கூறினேனாயினும் அவர்களுடைய புகழ் அவ்வளவில் அடங்குவதன்று. ஏனெனின்—அவர்கள் தாண்டவப் பெருமான் தனித் தொண்டர்களாய், நீண்டதொல் புகழாளராயிருத்தலினால் முற்றுஞ் சொன்னேனில்லை என்பதாம்.

அல்லதூஉம், நீண்ட தொல்புகழாளராய், அந்நெறிதொட்டுவாழ்பவருக்கு, இப்பொழுது வந்துள்ளேனாகிய யான் வாழ்த்தும் வாழ்த்தோ வாழ்வைத்தரும் ஆற்றலுடைத்தாகும். அஃதேபோல - அவர்களுக்குச் சிறப்பும் அந்நெறிதொட்டே வளர்ந்து வருவதாகலின் அச்சிறப்பில் யான் இன்று எவ்வளவு அறிந்துள்ளேன். அறிந்த அளவில் சொல்லத்துணிவேனாயின் அது என்னசிறப்பினைத்தரும். ஆராவாகலான் ஈண்டுவாழ்த்துகேன் என்னறிந்தேத்துகேன் என்றுசொல்லுவதே சிறப்புடைத்தாமென்று ஆசிரியர்கூறினாரென்க. அங்ஙனம் ஆசிரியர் கூறினாரேனும் நீண்டதொல்புகழாளராகிய இவர்களைப்போதும் அந்தமில் புகழாளராகிய பெரியோரால் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் அவ்வண்ணம் சொல்லுகின்றேன் என்று அவாவின் மிகுதியால் பின்வரும் திருவிருத்தங்கூறுகின்றார்.

இறைவன் தொண்டர்களைத் தொழச்செய்வான் என்பதனை "தொழப்படுந்தேவர் தொழப்படுவானைத் தொழுதபின்னைத் தொழப்படுந்தேவர் தம்மாற்றொழுவிக்குந் தன் றொண்டரையே" எனவருந் தேவாரத்தாற்காண்க. (௧௦)

இந்த மாதவர் கூட்டத்தை யெம்பிரான்
அந்த மில்புகழ் ஆலால சுந்தரன்
சுந்த ரத்திருத் தொண்டத் தொகைத்தமிழ்
வந்து பாடிய வண்ணம் உரை செய்வாம்.

(இ - ள்.) இத்தன்மையான மாதவத்தையுடைய அடியவர் திருக்கூட்டத்தைக் குறித்து எமது பெருமானாகிய அளவில்லாத புகழினையுடைய ஆலாலசுந்தரமூர்த்திகள் கயிலாயத்தினின்றும் இந்நிலவுலகில்வந்து அழகியதமிழினால் திருத்தொண்டத்தொகையைப் பாடியருளியுள்ளாராகலின் அவர் பாடியருளியவாறு எடுத்துச் சொல்வாம் எ - ம்.

மாதவத்தினராகிய தொண்டர்களது நீண்டதொல்புகழின் நிலைமையை - தாண்டவப்பெருமானாகிய தியாகேசனே முன்னாகவந்து தம்மால் தோழராக ஆளப்பெற்ற அளவில்லாத புகழினையுடைய ஆலாலசுந்தரராகிய எனது ஆசாரியசிகாமணிக்கு உணர்த்தி, அவ்வளவில் அமையாது முதலடியைச் கூறித் திருத்தொண்டத் தொகையைமுடிவு பெறச்செய்தனராகலின்—பாடியவண்ணம் உரைசெய்வாம்—என்றார்.

பாடியவண்ணம் உரைசெய்வாம் என்றதனால் - "நீண்டதொல்புகழார்தம் நிலைமையை ஈண்டுவிரிநூலால்வாழ்த்தவேண்டும், அவர்களது சிறப்பறிந்து அந்நூலால் ஏத்தவேண்டும் என்று அவாமிக்குடைய என்பொருட்டன்றே எம்பிரானாகிய ஆலாலசுந்தரர் ஈண்டு இம்மண்ணுலகில் சுந்தரரென்னுந்திருநாமத்தோடுவந்து, தமக்கும் தம்மிறைவனாகிய தியாகேசனுக்கும் உள்ள சம்மந்தவிசேடத்தை யாவரும் அறியும்படியாகச்செய்து அளவில்லாத புகழைப்பரப்பி, தமதுபுகழுக்கேற்ப அந்தமில்லாதபுகழினையுடைய தமிழினால் என்னுள்ளமும், வாக்கும் இனிக்கத் திருத்தொண்டத்தொகையைப் பாடியருளியது. இது வுண்மையாகலான், அத்திருத்தொண்டத்தொகையில் தொகுத்திருக்கும் உலகெலாம் உணர்ந்தோதற்கரிய சிறப்புகளை யான் உணர்ந்து எடுத்து வாழ்த்துமாறு, உலகெலாம் உணர்ந்தோதற்கரியனாகிய அம்பலத்தாடுவானும் "உலகெலாம்" என்னும் ஓர் பெருவாக்கருளினன். அவ்வருள்வாக்கைக் கொண்டு இனி எம்பெருமானருளிய திருத்தொண்டத்தொகையின் வழியே தனித்தொண்டர்களைச் சிறப்பித்து வாழ்த்துந் துணிவுடையனாயினேன் என்பார் - அந்தமில்புகழ் ஆலாலசுந்தரர் வந்துபாடிய திருத்தொண்டத் தொகையின் வண்ணம் உரைசெய்வாம் என்றார்.

இதனால் - ஆசிரியர் சேக்கிழார் - தாம் சொல்லப்புகும் இப்பெரிய புராணத்திற்கு திருத்தொண்டர்களைத் தாண்டவப்பெருமான் முன்னின்று தொகையாகச்சொல்ல தொகையாயுள்ள தில்லைவாழந்தணர்களை முன்னெடுத்தோதியதுபோல் ஈண்டு நடராஜப் பெருமான் விரிவாகச்சொல்ல "உலகெலாம்" என்று எடுத்தோதியருளினனாகலான் அவ்வண்ணமே விரித்துக்கூறும் அருளுடையவனாயினேன் என்று கூறினாரென்க. (௧௧)

திருக்கூட்டச்சிறப்பு முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம—௧௬௪.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்.

ஆரூரது நாடு.

கங்கையும் மதியும் பாம்பும் கடுக்கையும் முடிமேல் வைத்த
அங்கணர் ஓலை காட்டி ஆண்டவர் தமக்கு நாடு
மங்கையர் வதன சீத மதிஇரு மருங்கும் ஓடிச்
செங்கயல் குழைகள் நாடும் திருமுனைப் பாடி நாடு.

(எ - து.) கங்கையையும் சந்திரனையும் பாம்பையும் கொன்றை மாலையையும் தமது சடாமுடியின் மீது அணிந்துள்ள இறைவன் ஆளோலைகாட்டி ஆட்கொண்ட நம்பியாரூரருக்கு நாடாயுள்ளது முகமாகிய குளிர்ந்த சந்திரனுடைய இருபக்கத்திலும் ஓடி காதிலணிந்திருக்கும் குழைகளை நாடிச்செல்லும் கயல்களாகிய கண்களையுடைய மங்கையர்கள் வாழ்கின்ற திருமுனைப்பாடி என்னும் திருநாடாகும் என்பதாம்.

வதனசீத மதி யிருமருங்குமோடி குழைகணாடுஞ் செங்கயல் மங்கையர் திருமுனைப் பாடிநாடு எனக்கூட்டுக. (௧)

ஆரூரர் ஊர்.

பெருகிய வளத்தால் மிக்க பெருந்திரு நாடு தன்னில்
அருமறைச் சைவம் ஓங்க அருளினால் அவதரித்த
மருவிய தவத்தான் மிக்க வளம்பதி வாய்மை குன்றாத்
திருமறை யவர்கள்நீடும் திருநாவலூராம் அன்றே.

(எ - து.) காவிரியின் பெருக்கத்தால் பெருகிய வளங்களால் சிறந்திருக்கும் பெரிய அத் திருநாட்டில், அரிய வைதிகசைவம் உலகமெங்கும் பரவி மேன்மேலோங்க இறைவனருளினால் அவதரித்த வேதநெறிகளாலும் முறுகி வளர்வனவாய சரியை முதலிய தவங்களாலும் வளர்ந்தோங்கிய செழுமையில் மிக்க பதியாயுள்ளது வைதிக சைவமாகிய மெய்ந் நெறியினின்றும் தவறாத வைதிகசைவர்களாகிய வேதியர்கள் மிகுதியாக வாழ்ந்திருக்கப் பெற்ற திருநாவலூராகும் என்பதாம்.

இவ்விரண்டு பாடல்களுக்கும். விசேடம்—ஆசார்யபிரபாவம் ௧0௬ - வது பக்கம் ௧0 - வது வரி முதலாகக்காண்க. (௨)

ஆரூரர் அவதாரம்.

மாதொரு பாக னார்க்கு வழிவழி அடிமை செய்யும்
வேதியர் குலத்துள் தோன்றி மேம்படு சடைய னாருக்
கேதமில் கற்பின் வாழ்க்கை மனைஇசை ஞானி யார்பால்
தீதகன் றுலகம் உய்யத் திருவவ தாரஞ்செய்தார்.

(எ - து.) உமைபாகனாகிய சிவபெருமானுக்கு வழிவழியாய் அகத்தடிமைசெய்யும் ஆதிசைவகுலத்தில் உதித்து மேம்பட்ட சடையனாருக்கு இல்லறவொழுக்கத்தைத்

தமது கற்பியலால் குறைவின்றி நடத்தவல்ல மனைவியாராகிய இசைஞானியார்பால் (ஆலாலசுந்தரர்) ஆன்மாக்களெல்லாம் தீமையொழிந்து உய்யும்வழியறிந்து வாழ அவதாரஞ் செய்தருளினார் என்பதாம்.

விசேடம்—ஆதிசைவபிரபாவம் கஐக-வதுபக்கம் கஎ-வதுவரி முதலாகக்காண்க. (ந)

ஆரூரர் விளையாட்டு.

தம்பிரான் அருளினாலே தவத்தினால் மிக்கார் போற்றும்
நம்பியா ரூரர் என்றே நாமமுஞ் சாற்றி மிக்க
ஐம்படைச் சதங்கை சாத்தி அணிமணிச் சுட்டி சாத்திச்
செம்பொன்நாண் அரையின் மின்னத் தெருவில்தேர் உருட்டு நாளில்,

(எ - து.) தம்பிரானாராகிய சிவபெருமான் திருவருளினால் தவத்தின் மிக்காராகிய சடையனார் (ஆதலால் சுந்தரர் தமக்கு மகனாக வரப்பெற்ற அக்காரணத்திற்கேற்ப அம்மகனாருக்கு) யாவரும் போற்றத்தக்க நம்பியாரூரரென்றே நாமகரணஞ்செய்து திருமாலுக்குரிய சிறப்புமிக்க சங்கு சக்கர கதா கட்க சார்ங்கம் என்னும் பஞ்சாயுதங்களை மார்பிலும் சிறுசதங்கைகளைப் பாதங்களிலுஞ் சாத்தி அழகிய இரத்தினச் சுட்டியை நெற்றியிற் றொங்கச்சிரத்தி லணிந்து செம்பொன்னாலாகிய அரைநாணை இடையில் விளங்கவணிந்து தெருவில் சிறுதேருருட்டி விளையாடுகின்ற நாளில் ஒருநாள்,—

விசேடம்—ஆசார்யபிரபவம் கக௨-வது பக்கம் ௩-வது வரி முதலாகக்காண்க. (௪)

ஆரூரர் அரசருக்குத் தனையராதல்.

நரசிங்க முனையர் என்னும் நாடுவாழ் அரசர் கண்டு
பரவரும் காதல் கூரப் பயந்தவர் தம்பால் சென்று
விரவிய நண்பி னாலே வேண்டினர் பெற்றுத் தங்கள்
அரசிளங் குமரற் கேற்ப அன்பினால் மகன்மைக் கொண்டார்.

(எ - து.) நரசிங்கமுனையர் என்னும் அந்நாட்டையாண்டு வாழ்ந்துவரும் அரசர்பெருமான் பார்த்து அவர்பால் சொல்லொணாத மிகுந்த ஆசை அதிகரித்தலால் அவர் தந்தையாரிடம்போய் முன்னம் தமக்கும் அவருக்கும் உண்டாயிருக்கும் சிநேக மிகுதியினால் தாம் விரும்பியபடியே நம்பியாரூரரை அவர்பால் பெற்று தமது அரசவம்சத்திற் பிறந்த புத்திரனுக்கொப்ப அன்பினால் புத்திரராகக் கொண்டார் என்பதாம்.

ஆசார்யபிரபாவம்—கக௩-வது பக்கம் ௪-வது வரிமுதலாகக்காண்க. (ரு)

ஆரூரர் மணப்பருவம் அடைதல்.

பெருமைசால் அரசர் காதல் பிள்ளையாய்ப் பின்னும் தங்கள்
வருமுறை மரபின் வைகி வளர்ந்துமங் கலஞ்செய் கோலத்
தருமறை முந்நூல் சாத்தி அளவில்தொல் கலைகள் ஆய்ந்து
திருமலி சிறப்பின் ஓங்கிச் சீர்மணப்பருவம் சேர்ந்தார்.

(எ - து.) நம்பியாரூரர் மிக்க பெருமைபொருந்திய அரசரது அபிமான புத்திரரானபின்னரும் தங்கட்கு உரிமையாய்வரும் ஆதிசைவ வொழுக்கத்தை மேற்கொண்டு வளர்ந்துவரும் நாளில் மங்கலமாகிய உபநயனம் செய்யும் பருவம்வர, அப்பருவத்தில் அரிய வேதவிதிப்படி பூணூல் தரிக்கப்பெற்று அநாதியான வேத வேதாங்க வேதாந்த முதலிய கலைகளைக் கற்றுணர்ந்து அக்கல்விச் செல்வத்தோடு அரசச்செல்வத்தினால் உண்டாகிய மேன்மையினையும் உடையராய் வளர்ந்தோங்கி சிறப்புப்பொருந்திய கலியாணப்பருவத்தை யடைந்தனர் என்பதாம்.

விசேடம்—ஆசார்யபிரபாவம் கக௩-வது பக்கம் ௩-வது வரி முதலாகக் காண்க. (௬)

மணம் பேச விடுதல்.

தந்தையார் சடைய னார்தம் தனித்திரு மகற்குச் சைவ
அந்தணர் குலத்துத் தங்கள் அரும்பெரு மரபுக் கேற்ப
வந்ததொல் சிறப்பின் புத்தூர்ச் சடங்கவி மறையோன் தன்பால்
செந்திரு அனைய கன்னி மணத்திறஞ் செப்பி விட்டார்.

(எ - து.) தந்தையாராகிய சடையனார் தமது ஒப்பற்ற செல்வப்புதல்வர்க்கு சைவகுலத்தில் தங்கள் அரிய பெரிய கோத்திரத்திற்குப் பொருந்த பழைமையான ஒழுக்கத்திற் சிறந்துவந்த புத்தூர்ச் சடங்கவி சிவாசாரியாரிடத்திலுள்ள அவரது இலக்குமிபோன்ற கன்னிகையை மணஞ்செய்ய சில முதியோர்களிடம் மணத்துக்குரிய வகைகளெல்லாஞ் சொல்லி அவரிடம் அனுப்பினர் என்பதாம்.

ஆசார்யபிரபாவம்—௧௧௭-வது பக்கம் ௨௰-வது வரி முதலாகக்காண்க. (௭)

சடங்கவியார் மணம் இசைதல்.

குலம்முதல் அறிவு மிக்க கோத்திர முறையும் தேர்ந்தார்
நலம்மிகு முதியோர் சொல்லச் சடங்கவி நன்மை ஏற்று
மலர்தரு முகத்தன் ஆகி மணம்புரி செயலின் வாய்மை
பலவுடன் பேசி ஒத்த பண்பினால் அன்பு நேர்ந்தான்.

(எ - து.) குலமுதலியவற்றை ஆராய்ந்தறியும் அறிவிற்சிறந்த பெரியோர் சடங்கவியாரிடஞ்சென்று, சடையனாருடைய வேண்டுகோளைச் சொல்ல, அவர்குல மரபினையும் நூலறிவினையும் சிரேஷ்டமாகிய கோத்திரமரபினையும் அறிந்து பின்னர் அவரது வேண்டுகோளாகிய கலியாணத்தைவிரும்பி அங்கீகரித்து மலர்ந்தமுகமுடையவராகி விவாகஞ்செய்யுஞ் செயலுக்கேற்ற பல உண்மைச் செயல்களையும் சொற்களையும் கலந்து பேசி அச்செயலிலும் சொல்லிலும் ஒத்திருந்த தன்மையினால் கலியாணஞ் செய்துகொடுக்க அன்புடையவராயினர் என்பதாம்.

நலமிகு முதியோர்சொல்ல சடங்கவி குலமுதல் அறிவின்மிக்க கோத்திரமுறையுந் தேர்ந்தார் நன்மையேற்று எனக்கூட்டுக.

ஆசார்யப்ரபாவம்—௧௧௬-வது பக்கம் ௧-வதுவரி முதலாகக்காண்க. (௮)

மணவோலை விடல்.

மற்றவன் இசைந்த வார்த்தை கேட்டவர் வள்ளல் தன்னைப்
பெற்றவர் தம்பால் சென்று சொன்னபின் பெருகு சிந்தை
உற்றதோர் மகிழ்ச்சி எய்தி மணவினை உவந்து சாற்றிக்
கொற்றவர் திருவுக் கேற்ப குறித்துநாள் ஓலை விட்டார்.

(எ - து.) சடங்கவியார் ஆசையோடும் அன்போடும் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்ட முதியோர்கள் விடைபெற்று வள்ளலாராகிய நம்பியாரூரைப் பெறுது பெற்றவராகிய சடையனாரிடம்வந்து அங்ஙனம் நிகழ்ந்த செய்திகளைச் சொல்லியபின்னர் அவர் தன் சிந்தையின்கண் பொருந்திப் பெருகிய மகிழ்ச்சிமீதூர்ந்து கலியாணச் செய்தியைத் தமது பந்துக்களுக்கெல்லாம் சந்தோஷத்துடன் சொல்லி தமக்கு வாய்த்திருக்கும் அரசச்செல்வத்திற் கேற்ப முகூர்த்தநாளை நிச்சயஞ்செய்து அதனை ஓலையில்வரைந்து அம் மங்கலவோலையை அனுப்பினர் என்பதாம்.

சிந்தை உற்று பெருகும் ஓர் மகிழ்ச்சி யெய்தி எனக்கூட்டுக. (௯)

மணவோலை யேற்றல்.

மங்கலம் பொலியச் செய்த மணவினை ஓலை ஏந்தி
அங்கயற் கண்ணி னாரும் ஆடவர் பலரும் ஈண்டிக்
கொங்கலர்ச் சோலை மூதூர் குறுகினார் எதிரே வந்து
பங்கய வதனி மாரும் மைந்தரும் பணிந்து கொண்டார்.

(எ - து.) கலியாணத்துக்குரிய முகூர்த்தநாளை யாவரும் அறிய எழுதிய அந்த மணவோலையை அழகிய கயல்போன்ற கண்ணையுடைய மங்கையரும் புருடரும் ஏந்திக்கொண்டு புத்தூராகிய பெரியவூரை நெருங்கி நறுமணங் கமழும் மலர்களையுடைய சோலையைச் சேர்ந்தார்கள். அவர் வருகையறிந்த சடங்கவி சிவாசாரியரைச் சார்ந்த உறவினராகிய தாமரைமலர்போன்ற முகத்தினையுடைய மங்கையர்களும் புருடர்களும் எதிர்கொண்டுவந்து வணங்கி மணவோலையைப் பெற்றுக்கொண்டனர் (எ - ம்.)

மணவினையோலை அங்கயற் கண்ணினாரும் ஆடவர் பலரும் ஏந்தி மூதூர் ஈண்டி கொங்கலர் சோலை குறுகினார், பங்கயவதனி மாரும் மைந்தரும் எதிரேவந்து பணிந்துக் கொண்டார் எனக்கூட்டுக. (கO)

முளையிடல்.

மகிழ்ச்சியான் மணமீக் கூறி மங்கல வினைகள் எல்லாம்
புகழ்ச்சியால் பொலிந்து தோன்றப் போற்றிய தொழிலர் ஆகி
இகழ்ச்சிஒன் றானும் இன்றி ஏந்துபூ மாலைப் பந்தர்
நிகழ்ச்சியின் மைந்தர் ஈண்டி நீள்முளை சாத்தி னார்கள்.

(எ - து.) மணவோலை பெற்றுக்கொண்டபின் அதனைக்கண்ட மகிழ்ச்சியினால் திருமணம் யாவரும் அறியும்படிச் சொல்லி அம்மங்கலவினைக்குச செய்யவேண்டிய மங்கலச் செயல்களெல்லாம் ஒருவாற்றானும் ஒருவரானும் இகழ்ச்சி செய்வதற்கிடனின்றிப் புகழ்ச்சியோடு பிரகாசித்துத் தோன்ற வேண்டுமென்னும் ஆசையுடன் செய்யுஞ் செயலுடையவர்களாய் மனக்கிளர்ச்சியுடைய ஆதிசைவர்கள் பூமாலைகளால் அலங்கரித்திருக்கும் கலியாணப் பந்தரின் கண்வந்து மந்திரகோஷஞ் செய்து முளைகளுண்டாகும்படி அங்குரார்ப்பணஞ் செய்தனர் என்பதாம்

மங்கலவினைகளெல்லாம் இகழ்ச்சி யொன்றானும் இன்றி புகழ்ச்சியாற் பொலிந்து தோன்ற போற்றிய தொழிலராக நிகழ்ச்சியின் மைந்தர் ஏந்து பூமாலைப்பந்தர் ஈண்டி நீண்முளை சாத்தினார்கள் எனக்கூட்டுக. (கக)

கங்கணம் அணிதல்.

மணவினைக் கமைந்த செய்கை மாதினைப் பயந்தார் செய்யத்
துணர்மலர்க் கோதைத் தாமச் சுரும்பணை தோளி னானை
புணர்மணத் திருநாண் முன்னாள் பொருந்திய விதியி னாலே
பணைமுர சியம்ப வாழ்த்திப் பைம்பொன்நாண் காப்புசேர்த்தார்.

(எ - து.) (அங்குரார்ப்பணஞ் செய்தபின்னர்) மற்றுங் கலியாணத்துக்குச் செய்ய வேண்டிய சடங்குகளைக் கன்னிகையைப்பெற்ற சடங்கவியார் நடத்த, சடையனார் முதலியோர் திருநாவலூரில் கலியாணஞ்செய்யும் நாளின் முந்நாள் வண்டுகள் மொய்க்கும்பூங்கொத்துக்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையை அணிந்திருக்கும் நம்பியாரூரரைப் பெரிய பேரிகைமுதலிய வாத்தியங்கள்ஒலிக்க வேதவிதிப்படியே ஆசீர்வசனங்களால் வாழ்த்தி பசும் பொன்னாலாகிய கங்கணத்தை அவரது திருக்கரத்திற் கட்டினார்கள்,—

மணம்புணர் திருநாள் முன்னாள் சுரும்பணை துணர்மலர்க்கோதைத் தாமத் தோளினனை பூணமுநூலியம்ப பொருந்தியவிதியினாலே வாழ்த்திப் பைம்பொனுண் காப்புச் சேர்த்தார் எனக்கூட்டுக. (கஉ)

திருமண நாள்.

மாமறை விதிவ ழாமல் மணத்துறைக் கடன்கள் ஆற்றித்
தூமறை மூதூர்க் கங்குல் மங்கலம் துவன்றி ஆர்ப்பத்
தேமரு தொடையல் மார்பன் திருமணக் கோலம் காணக்
காமுறு மனத்தான் போலக் கதிரவன் உதயம் செய்தான்.

(எ - து.) சுத்தத்தை விளைவிக்கும் வேதகோஷம் நீங்காத பெரிய நாவலூரில் அன்றிரவில் பெரிய வேதவிதிவழுவாமல் கலியாணத்திற்கு அப்போது செய்யவேண்டிய சடங்குகளைச்செய்து மங்கலகரமான பலவாத்தியங்கள் ஒருங்கே கோஷித்துக் கொண்டிருக்க தேன்பொருந்திய மலர்மாலையணிந்த திருமார்பினையுடைய ஆரூரரது திருமணக்கோலங்காண சூரியன் ஆசைகொண்ட மனமுடையவன்போல உதித்தனன் எ-ம்.

தூமறை மூதூர்க்கங்குல் மாமறைவிதிவழாமல் மணத்துறை கடன்களாற்றி மங்கலந்துவன்றியார்ப்ப, கதிரவன் காமுறுமனத்தான்போல உதயஞ்செய்தான் எனக் கூட்டுக. (கங)

திருமஞ்சனச்சாலை சேர்தல்.

காலைசெய் வினைகள் முற்றிக் கணிதநூல் புலவர் சொன்ன
வேலைவந் தணையும் முன்னர் விதிமணக் கோலம் கொள்வான்
நூலசைந் திலங்கு மார்பின் நுணங்கிய கேள்வி மேலோன்
மாலையும் தாரும் பொங்க மஞ்சனச் சாலை புக்கான்.

(எ - து.) சூரியன் உதித்த அக்காலத்தில் செய்யவேண்டிய நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களைமுடித்துக்கொண்டு சோதிடநூல் வல்லோர்நியமித்துள்ள முகூர்த்தகாலம்வருதற்குமுன் பூணூல் அசைந்து விளங்கு மார்பினையும், நுண்ணியகேள்வியினையும் உடைய மேலோராகிய ஆரூரர் கல்யாணத்துக்குரிய மணக்கோலத்தைக்கொள்ள மணிமாலையும் மலர்மாலையும் திருமார்பில் விளங்கத் திருமஞ்சனச்சாலையுள் எழுந்தருளினர் எ-ம். (கச)

வாசநெய் ஊட்டி மிக்க மலர்விரை அடுத்த தூநீர்ப்
பாசனத் தமைந்த பாங்கர்ப் பருமணிப் பைம்பொன் திண்கால்
ஆசனத் தணிநீ ராட்டி அரிசனம் சாத்தி அன்பால்
ஈசனுக் கினியான் மேனி எழில்பெற விளக்கி னார்கள்.

(எ - து.) (மஞ்சனச்சாலையுள் ஆரூரர்புகவும் சுற்றத்தார்கள்) வாசனைபொருந்திய தைலந்தேய்த்து மிக்க நறுமணங்கமழும் மலர்களிட்டிருக்கின்ற பரிசுத்தம் பொருந்திய நீர்நிறைந்துள்ள பாத்திரத்தின் பக்கலில் அமைந்துள்ள பெரிய இரத்தினமிழைத்த பசும்பொன்னாலாகிய வலிய சிங்கங்களாலமைந்துள்ள ஆசனத்தில் எழுந்தருளச்செய்து நல்லதீர்த்தத்தால் ஸ்நானஞ்செய்வித்து மஞ்சள்கலந்த கலவையைப்பூசி அன்பினால் சிவபெருமானுக் கினியராகிய ஆரூரரது திருமேனியை அழகுபெற்றிருக்கும்படிச் செய்தார்கள் என்பதாம். (கரு)

திருமணக்கோலங் கொள்ளல்.

அகில்விரைத் தூபம் வய்ந்த அணிகொள்பட் டாடை சாத்தி
முகில்நுழை மதியம் போலக் கைவலான் முன்கைசூழ்ந்த
துகில்கொடு குஞ்சி ஈரம் புலர்த்தித்தன் தூய செங்கை
உகிர்நுதி முறையில் போக்கி ஒளிர்நறும் சிகழி ஆர்த்தான்.

(எ - து.) அலங்கரிப்பதில் வல்லவனாகிய ஒருவன் அகிற்புகை முதலியவற்றால் வாசனையூட்டிய அழகிய பீதாம்பரத்தை யணிந்து மேகத்தில் நுழையுஞ் சந்திரன்போல் தனது முன்னங்கையில் சூழ்ந்திருக்கும் வெள்ளைவஸ்திரத்தைக் கொண்டு சிகையிலுள்ள ஈரத்தைப் போக்கி செங்கையிலுள்ள நகங்களால் சிக்கறுத்து ஒளிவீசும் அக்கரிய கேசத்தை முடித்தனன் என்பதாம்.

கைவலான் அகில்விரைத் தூபமேயந்த எனக்கூட்டுக. (கரு)

தூநறும் பசுங்கர்ப் பூரச் சுண்ணத்தால் வண்ணப் போதில்
ஆனதண் பனிநீர் கூட்டி அமைத்தசந் தனச்சே றட்ட
மான்மதச் சாந்து தோய்ந்த மங்கலக் கலவை சாத்திப்
பான்மறை முந்நூன் மின்னப் பவித்திரம் சிறந்த கையான்.

(எ - து) (அதன் பின்னர்) பால்போன்ற வெண்ணிறமுடைய விதிப்படியணிந்த பூணூல் மார்பிற் பிரகாசிக்க அநாமிகைவிரலில் சிறந்த பவித்திரம் விளங்குகின்ற திருக்கரத்தினையுடைய ஆரூரருக்கு பரிசுத்தமாகிய நல்லகற்பூரப் பொடியும் நல்ல மலரினின்றும் உண்டாகிய பனிநீருங்கூடிய சந்தனக்குழம்பைப்பூசி மிருகமதமும் கஸ்தூரியும் தோய்ந்த கலவைச்சாந்தைச் சாத்தி,—

பான்முறை முன்னூல்மின்னப்" பவித்திரம் சிறந்தகையான், தூநறும் பசுங்கர்ப் பூரம் எனக்கூட்டுக. (கஎ)

தூமலர்ப் பிணையல் மாலை துணர்இணர்க் கண்ணி கோதை
நாமம்என் றிணைய வேறு தகுதியால் அமையச் சாத்தி
மாமணி அணிந்த தூய வளர்ஒளி இருள்கால் சீக்கும்
நாமநீள் கலன்கள் சாத்தி நன்மணக் கோலங் கொண்டான்.

(எ - து.) நல்லமலர்களால் பிணைக்கப்பட்ட பிணையல்மாலை, பூங்கொத்துக்களால் ஆகிய கண்ணிமாலை, பெரியபத்திமாலை என்று இதன்மையாகச் சொல்லப்பட்ட பல வேறுபாட்டையுடைய மலர்மாலைகளால் அழகுபெற அலங்கரிக்க அம்மலர்மாலைகளே யன்றி இருளையோட்டத்தக்க பேரொளியையுடைய சிறந்த இரத்னங்களால் இழைக்கப்பட்ட மகரகண்டி முதலாகச்சொல்லப்படும் பலபெயர்களுடைய ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு நல்லதிருமணக்கோலத்தைக் கொண்டனர் என்பதாம். (கஅ)

யோகப்புரவியின்மேல் ஆரோகணித்தல்.

மன்னவர் திருவும் தங்கள் வைதிகத் திருவும் பொங்க
நன்னகர் விழவு கொள்ள நம்பியா ரூரர் நாதன்
தன்னடி மனதுள் கொண்டு தகுந்திரு நீறு சாத்திப்
பொன்னணி மணியார் யோகப் புரவிமேற் கொண்டு போந்தார்.

(எ - து.) நரசிங்க முனையரையருடைய செல்வம் மேன்மேலோங்க தான் அவதாரஞ் செய்யும் நன்மையைப்பெற்றுள்ள நாவலூரானது கலியாண மங்கலத்தைக் கொள்ள நம்பியாரூரர் இறைவனது திருவடியைத் திருவுள்ளத்திலே தியானித்துப் பூசத்தகுவதாகிய புண்ணியத் திருநீற்றை யணிந்துகொண்டு பொன்னாலும் இரத்தினங்களாலும் அமைந்த ஆபரணகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளதாகிய செல்வக் குதிரையின்மேல் எழுந்தருளிச்செல்வாராயினர் என்பதாம்.

மன்னவர்க் குரியனவாகிய ரத கஜ துரக பதாதிகளும் வெண்கொற்றக் குடையும் வெற்றிமுரசும் ஆகிய இவை முன்செல்லுகின்றனவாகலின் - மன்னவர் திரு - எனவும், அரசனால் மகனாகக் கொள்ளப்பட்டவ ராயினும் அவ்வரசகோலத்தைக் கொள்ளாது வைதிகத்தைக் காட்டும் ஆடையணிகளைக் கொண்டனராகலின் - தங்கள் வைதிகத்

திருவுமெனவும், இவ்விருவகைத்திருவும் முறையே அரசர்பெருமானுக்கும் அந்தணர்களுக்கும் மேன்மேலுண்டாக இவ்விரு செல்வத்தையும் உடையராகலின்-மன்னவர்திருவும் வைதிகத்திருவும் பொங்க எனவும், மணம் செய்தற்குரிய புத்தூரேயன்றி அவரவதரித்த ஊரும் அன்றுமணக்கோலத்தைக்கொண்டதாகலின்—நன்னகர்விழவுகொள்ள எனவும், தம்பாலுள்ள அருட்செல்வத்தை ஓங்கச்செய்வது திருவடியாகலான்—நாதன் தன்னடி மனத்துட்கொண்டு—எனவும், மன்னவர் தகுதியைக்காட்டுவது நால்வகைச் சேனைகளும் வைதிகர் தகுதியைக்காட்டுவது ஆடையணிகளுமாயிருத்தல்போல் சைவத்தின் தகுதியைக்காட்டுவது திருநீறே யாகலான்—தருந்திருநீறுசாத்தி—எனவும், பொன்னணி முதலியவற்றை மேற்கொண்டிருப்பது யோகபாதலின்—பொன்னணியோகப்புரவிமேல்—என்றும், ஞானமூர்த்தியாய் விளங்குஞ் சுந்தரமூர்த்தியைத் தான் மேற்கொண்டு செல்லும் யோகத்தைப் பெற்றுளதாகலின்—யோகப்புரவி—எனவும், அந்த யோகத்தைச் செலுத்துவோர் இவராகலின்—கொண்டு போந்தார்—எனவுங்கூறினார்.

வேகத்திற்சிறந்தது மனோவேகமாகலின் அம்மனம் யோகிகள் ஆதாரயோகமுறையில் மூலாதாரமுதலாகச் செல்லுங்காலத்து, அவ்வேகமற்று ஆங்காங்கு நின்று அவர்கள் செல்லுமுறையே செல்லுவதுபோல் ஆரூரர்வசப்பட்ட வேகமுள்ள குதிரையானது தனது வேகத்தைக் காட்டிச் செல்லாது அவரது மணக்கோலத்தைக் காணவிரும்பும் அவரெல்லாம் நன்றாய்க் காணுமாறு பையப்பையச் சென்றதாகலின் யோகப்புரவி என்றும், ஆரூரர் ஆதாரநிலையிற் செல்லும் யோகிகளை அவ்வழியே செலுத்திப் பின்னர் நிராதாரயோகத்திற் கொண்டுபோய், அங்கு காணப்படும் மீதானமாகிய அருளில் நிறுத்தும் அருள்மூர்த்தியாகிய குருமூர்த்தியாதலின் - யோகப்புரவிமேற்கொண்டு எனவும், கலியாணகோலங்கொண்டு யோகப்புரவிமேற் செல்லும் ஆரூரரும் தம்மை ஆட்கொள்ளவரும் ஞானமூர்த்தியாகிய இறைவனைக் காணப் போகின்றாராகலின்—யோகப்புரவிமேற்கொண்டு எனவுங் கூறினார்.

காணவினியதாகிய செல்வமும், கவினைத்தருவதாகிய செல்வமும், இறைவனது திருவடியும் திருநீறுமேயாகலான், அவ்விரண்டையும் ஆதிசைவர்கள் தாங்கள் செய்யும் அந்தர்யாகத்தி (உட்பூஜையி)லும், தங்கள் திருமேனியிலும் கொண்டும் அணிந்தும் யாவர்க்கும் திருநீற்றைக்கொடுத்து, தம்முள்ளத்துள்ள அடியாகிய திருவருளை நினைத்து அனுக்கிரகஞ் செய்வதாகிய செயலைப்பிரமாணமுகத்தாலும் உலகவழக்காலும் காணப்பட்டு வருகின்றமையான் அவ்வுண்மைதோன்ற—மன்னவர் திருவும் பொங்க - ஆரூரர் நாதன் தன்னடிமனத்துட்கொண்டு தருந்திருநீறுசாத்தி - என்றும், ஆதிசைவர்களால் அணியப்பட்ட திருநீறு - வேதத்திலுள்ளதாகவும், வேதசம்பந்திகளாகிய வைதிகர்களுக்கு வைதிகபூஷணமாகவும் காணப்படுகின்றமையால் அவ்வுண்மை தோன்ற - வைதிகத்திருவும் பொங்க என்றுங்கூறினார்.

சிவனையும், சைவதருமமாகிய திருநீற்றையும் ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தையுமே கொண்டு விளங்கும் வேதத்திற் கூறப்படும் தருமத்தைக்கொண்டு வழங்குவது வைதிகதருமமாகலான் திருநீற்றையும் ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தையுமே தங்கள் ஒழுக்கமாகக்கொண்டு வாழும் ஆதிசைவர்களுக்கு வைதிகதருமம் இன்றியமையாததாகலின்—தங்கள் வைதிகத்திருவும்—என்றார்.

சிற்றின்பானுபவத்திற்காகச் செய்யப்படும் கலியாணத்தைச் செய்துகொள்ள குதிரையேறிச்சென்ற ஆரூரருக்கு அச்செயல் நிகழாது பேரின்பானுபவத்திற்காகச் செய்யப்படும் திருவருட்செயல் நிகழ்ந்தமையான் அச்செயலைநாடி ஆரூரர் ஏறிச்சென்ற குதிரையை யோகப்புரவி என்றார்.

இதனால்,—நரசிங்கமுனையரையர் தனது செல்வமாயுள்ள சதுரங்கசேனைகளும் முன்னே செல்வதைக்கண்டு தமது உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கவும், வைதிகராகிய

அந்தணர்களெல்லாம் ஆதிசைவராகிய ஆரூரருடைய திருமேனியில் காணப்படு வைதிககோலம் குன்றாது காணப்படுங் காட்சியைக்கண்டு தமதுள்ளத்தில் ஆனந்த பொங்கவும், நாவலூரானது வெற்றூராயிராமல் கலியாண விழாவைமேற்கொண் யாவருக்கும் களிப்பை உண்டாக்கவும் நம்பியாரூரர் மணவாளராய் தம்பிரான் திருவடி யைத் திருவுள்ளத்தில் வைத்து, திருநீற்றைத் திருமுகத்தில் வைத்து, சர்வபோகங் களத்தோடும் விளங்குகின்ற யோகப்புரவிமேற்கொண்டு புத்தூர்த் திருவீதியின் கண் ணே உலாப்போந்தனர் என்று கூறப்பட்டது. (கக

இயம்பல துவைப்ப எங்கும் ஏத்தொலி எடுப்ப மாதர்
நயந்துபல் லாண்டு போற்ற நான்மறை யொலியின் ஓங்க
வியந்து பார் விரும்ப வந்து விரவினர்க் கின்பம் செய்தே
உயர்ந்தவா கனயா னங்கள் மிசைக்கொண்டார் உழையர் ஆனோர்.

(எ - து.) (நம்பியாரூரர் யோகப்புரவிமேற் செல்லத் தொடங்கியபோது) எப்பக் கத்தும் பலவகையான வாத்தியங்கள் முழங்கவும், போற்றுவாரவர்களுடைய தோத் திரவோசை மேலெழுந்தோங்கவும், மங்கையர்கள் ஆசையோடு பல்லாண்டுகள் சொல் லிப் போற்றவும், ஓசைபடக் கேட்போரும் நான்குவேதங்கள் ஓசையோடு ஓங்கிஒலிக்கவு மாயிருந்தன. அவ்விதமான ஆடம்பரத்தைப் வியந்து பார்க்க ஆசையோடும் வந்து கூடு கின்றவர்களுக்கு சடையனுருடைய பரிசனங்கள் இன்புறும் வகையாகச்சொல்லாலும் செயலாலும் உபசாரஞ்செய்து அவர்களுடன் சிறந்த யானைகள் மேலும் குதிரைகள் மேலும் சிவிகைகளின் மேலும் ஏறிச்சென்றனர் என்பதாம்.

வியந்துபார் விரும்ப விரவினர்க்கு உழையரானோர் இன்பஞ்செய்தே உயர்ந்த வாகன யானங்கள் மிசைக்கொண்டார் எனக்கூட்டுக. (உ0)

மங்கல கீத நாத மறையவர் குழாங்க ளோடு
தொங்கலும் விரையும் சூழ்ந்த மைந்தரும் துவன்றிச் சூதும்
பங்கய முகையும் சாய்த்துப் பணைத்தெழுந் தணியின் மிக்க
குங்கும முலையி னாரும் பரந்தெழு கொள்கைத் தாகி,—

(எ - து.) யாவரும் வாகனரூடராயப் புறப்பட்டு வரும்பொழுது செவிக்கினிமை யாக நாதத்தோடு சங்கீதங்களைப் பாடுகின்ற பிராமணர் கூட்டத்தோடு மலர்மாலைகளை யும் வாசனைத்திரவியங்களையும் அணிந்துகொண்டிருக்கின்ற யவ்வன புருடர்களும், சூதாடு கருவியையும் தாமரையரும்பையும் தோல்வியடையும்படிச்செய்து ஈர்க்கு இடை புகாவண்ணம் நெருங்கிப் பருத்தெழுந்து குங்குமக்குழம்பினால்மிக்க அழகு பெற்றிருக் கின்ற தனங்களையுடைய மாதர்களும் அணியணியாய்ப்பரவி மேன்மேல் வருகின்ற கொள்கையினையுடையதாகி,—

மைந்தரும், சூதும் பங்கயமுகையும் சாய்த்து துவன்றிப் பணைத்தெழுந்து குங்கும அணியின்மிக்க முலையினாரும் எனக்கூட்டுக. (உக)

அருங்கடி எழுந்த போதில் ஆர்த்தவெள் வளைக ளாலும்
இருங்குழை மகரத் தாலும் இலங்கொளி மணிக ளாலும்
நெருங்கிய பீலிச் சோலை நீனிறத் தரங்கத் தாலும்
கருங்கடல் கிளர்ந்த தென்னக் காட்சியிற் பொலிந்த தன்றே.

(எ - து.) இங்ஙனமான அருமையோடுகூடி திருமணக்கோலம், இப்படி எழுந்த சமயத்தில் அது கருங்கடலானது பெருவெள்ளங்கொண்டு பெருக்கெடுத்து வருதல் போலக் காண்போர்க்குக் காட்சிபெற்றிருந்தது. எவ்வாறெனின்,—கடலின்கண் சூல் உளைந்து வருந்துகின்ற சங்குகளைப்போல் சங்குவளையல்கள் மங்கையர்களுடைய கைகளில் ஒன்றோடொன்று தாக்க முழங்கிக்கொண் டிருக்கின்றமையானும், மகரமீன்

களைப்போல் அம்மங்கையர்களுடைய காதுகளில் பெரியமகரகுண்டலங்கள் பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கின்றமையானும், ஒளிவிடுகின்ற முத்துமுதலிய இரத்தினங்களைகள் அவர்களுடைய உடம்பில் காணப்படுகின்றமையானும், கருநிறத்தையுடைய அலைகள்போல நெருங்கிய கரியமயிற்பீலிகள் வரிசைவரிசையாய் நெருங்கிவருகின்றமையானும் என்பதாம்.

இதனால்,—மணக் கோலமானது கடலின்கண் ணுள்ள பொருள்களையெல்லாம் உடைத்தாய்ப் பார்ப்போர்க்கு இதுவே கடலென்று எண்ணும்படியான பொலிவினையுடைத்தாய் இருந்ததென்று கூறப்பட்டது. (உஉ)

நெருங்குதூ ரியங்கள் ஏங்க நிரைத்தசா மரைகள் ஓங்கப்
பெருங்குடை மிடைந்து செல்லப் பிணங்குபூங் கொடிக ளாட
அருங்கடி மணம்வந் தெய்த அன்றுதொட் டென்றும் அன்பில்
வருங்குல மறையோர் புத்தூர் மணம்வந்த புத்தூர் ஆமால்.

(எ - து.) நெருங்கிவருகின்ற பேரிகைமுதலியவாத்தியங்கள் ஓயாமல்முழங்கவும், வரிசையாய்ப் பிடித்து அசைத்துவருகின்ற சாமரைகள் மேலெழுந்தோங்கி அசைந்துவரவும், பெரியகுடைகள் ஒன்றின்பின் ஒன்றாக நெருங்கிச்செல்லவும், ஒன்றோடொன்று கலந்துபிணங்கி கொடிகளாடவுமாக, வருகின்ற அரிய திருமணக்கோலமானது, அப் பிணங்கலமேம்பட்டுவருகின்ற குலத்திற்சிறந்த ஆதிசைவப்பிராமணர்கள் வாழும் புத்தூரினகண் வரப்பெற்றமையான், அவ்வூரானது அன்றுமுதல் எந்நாளும் மணம்வந்த புத்தூரென்று பெயர்பெற்றது என்பதாம்.

அருங்கடிமணம் அன்பில் வருங்குலமறையோர்புத்தூர்வந்தெய்த அன்றுதொட்டு என்றும் மணம்வந்த புத்தூராமால் எனக்கூட்டுக.

ஆதிசைவகுலமானது பரமசிவனையே வழிபடும் வழிபாட்டில் வழிவழியாய்த் தளர்ச்சியில்லாமல் வருஞ்சிறப்புடையதாகலான் - அன்பின் வருங்குல மறையோர் என்றார்.

இடுகுறிப்பெயராக புத்தூரென வழங்கிவரும் சிறப்புடைய அவ்வூரானது - ஆரூரரது திருமணத்தைத் தன்னிடத்தில் எய்தப்பெற்றகாரணத்தால் மணம்வந்தபுத்தூரென்னும் காரணப்பெயரையும் பெற்றதென்றும், இந்த மணத்துக்குரியராகிய நம்பியாரூரர் சாவாரைப்போல் சாவாது என்றும் மணவாளராய், என்றுந் திருமணக்கோலப் பெருமாளாய் இவ்வுலகின்கண் வாழும் வாழ்வினையுடையவராகலான், என்றும் மணம் வந்தபுத்தூரென வழங்கப்பெற்றதென்றும் கூறினார்.

அல்லதூஉம்—நம்பியாரூரருக்குச் சடையனாராலும், நரசிங்கமுனையரையராலும் வந்ததும் ஒருமணமே, அந்தமணத்தைத் தமக்கவந்த பெருஞ்சடையனாராலும் வந்ததும் இருமணமே, இவ்வண்ணம் என்றும் மணமே ஆரூரருக்கு வந்திருத்தலால், அவர்வந்த வூருக்கும் என்றும் மணமே வந்ததென்க. (உரு)

நிறைகுடம் தூப தீபம் நெருங்குபா லிகைகள் ஏந்தி
நறைமலர் அறுகு சுண்ணம் நறும்பொரி பலவும் வீசி
உறைமலி கலவைச் சாந்தின் உறுபுனல் தெளித்து வீதி
மறையவர் மடவார் வள்ளல் மணமெதிர் கொள்ள வந்தார்.

(எ - து.) (என்றும் மணம்வந்தபுத்தூராகக், புத்தூர்வீதியின்கண்ணே மணக்கோல வைபவத்துடன் நம்பியாரூரர் எழுந்தருளி வரும்பொழுது) அவ்வள்ளலாரை எதிர்சென்று அழைத்துக்கொண்டுவர சடங்கவியார் உறவினராகிய மங்கையர்களிற்சிலர் - பூரணகும்பங்களையும் தூபதீபங்களையும் முளைகள் நெருங்கியுள்ள பாலிகைகளையும் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டும், சிலர் - நறுமணங்கமழும்மலர்களையும் அறுகுகளையும் பொற்

சுண்ணப்பொடிகளையும் நல்லபொரிகளையும் இவைபோன்ற மற்ற மங்கலப்பொருள்களையும் வீசிக்கொண்டும், சிலர் - பச்சைக்கர்ப்பூரமுதலிய கலவைகளால் நன்றாய் அரைக்கப்பட்டு கலந்துள்ள சந்தனக்குழம்பினின்றும் தெளிந்தெடுத்த நீரை யாவர் மேலும் தெளித்துக்கொண்டும் வந்தார்கள் என்பதாம்.

வீதி (யின்கண்ணேவரும்) வள்ளல் மணம் எதிர்கொள்ள மறையவர் மடவார் நிறைகுடம்......சாந்தின் உறுபுனல் தெளித்து வந்தார் என்று கொண்டுகூட்டுக.

இவ்வாறு திருப்பாட்டானும் நம்பியாரூரர்—யோகப்புரவி மேற்கொண்ட கோலத்தின்சிறப்பும், அங்ஙனம் புரவியின்மேல் ஆரோகணித்தபொழுது பலவாத்தியங்களின் ஒலியும், வாழ்த்தொலியும் பல்லாண்டொலியும் வேதவொலியும் ஆகிய இவைகள் எழுந்த சிறப்பும், அச்சமயத்தில அந்தவைபவத்தைக் காண வருகின்றவர்கள் ஒருவரோடொருவர் அகமகிழ்ந்து முகமலர்ந்து இன்னுரைபகர்ந்து அளவளாவி யானைமுதலிய வாகனங்களில் ஏறிக்கொண்டு சிங்காரத்துடன் வருகின்றவர்களுடைய சிறப்பும், இவர்களைப் போலவே ஏனைய இளைஞர்களையரும் இளமங்கையரும் ஆடையணிகளாலும், கலவைச்சாந்தினாலும்—சிறந்து உல்லாசமாய்வருகின்ற பெருக்கத்தின் சிறப்பும், இவ்வகையான சிறப்புகளுடன் பெருங்கடல்போல் பேரிகைமுதலியவற்றால் எழும்பேரோசையோடு புறப்பட்டு புத்தூருக்குவந்து அவ்வூரை என்றும் மணம்வந்த புத்தூராக்கியசிறப்பும், அம்மணத்துக்குரியராகிய சடங்கவியாருடைய உறவினர்கள் நிறைகுடமுதலிய மங்கலங்களை ஏந்திக்கொண்டும் நறுமலர் முதலியவற்றை வீசிக்கொண்டும் சந்தனநீரைத்தெளித்துக்கொண்டும் ஆரூரரை எதிர்சென்றழைத்துவந்த சிறப்புங் கூறப்பட்டன. (௨௪)

மகளிர் ஆரூரரைப் பார்த்தல்.

கண்கள்எண் ணிலாத வேண்டும் காளையைக் காண என்பார்;
பெண்களில் உயர நோற்றாள் சடங்கவி பேதை என்பார்;
மண்களி கூர வந்த மணங்கண்டு வாழ்ந்தோம் என்பார்;
பண்களில் நிறைந்த கீதம் பாடுவார் ஆடு வார்கள்.

(இ - ள்.) இவ்வகையான சம்பிரமத்துடன் மங்கையர்கள் எதிர்கொண்டழைக்க வருகின்ற ஆரூரராகிய மணவாளப்பிள்ளையைக் கண்ணுக்கு (அடங்காத காட்சியை) சிலமாதர்கள் கண்டு ஓபெண்காள்! இதோ யோகப்புரவிமேல் வருகின்ற இந்தமணவாளரைப் பார்த்தீர்களா? இத்தகையவரை, இந்தக்காளையைப்பார்க்க நமக்குள்ள இரண்டுகண்கள்போதுமா? எண்ணிறந்த கண்கள்வேண்டும் என்று சொல்லுவார்கள். சிலர் ஓ சகிகளே! தவஞ்செய்தவர்களாகச் சிலபெண்களைச்சொல்லுகின்றார்களே அவர்களெல்லாம் என்னதவஞ் செய்தார்கள்; இந்த சடங்கவி சிவாசாரியாருடைய புத்திரியிருக்கின்றாளே அவள்தான் உயர்ந்ததவத்தைச் செய்தவள் என்று சொல்லுவார்கள். அங்ஙனம் சொல்லக்கேட்ட சிலபெண்கள் - நாமும் அரியதவத்தைச் செய்தவர்களே யாவோம். ஏனெனில் - இந்தவுலகமெல்லாம் மகிழ்ச்சியில் மூழ்கும்படியான இந்த மணக்கோலத்தைக் கண்டோமே இந்தக்கோலமானது நமது கண்களையும் கருத்துகளையும்விட்டுப்போகுமா? ஆகலான் நாமும் அந்தச்சடங்கவியாரைப்போலவே இவருடன் வாழ்கின்றவர்களாவோம். ஆகவே நாமும் மணங்கண்டு வாழ்ந்தோம் என்று சொல்லுவார்கள். நாமும் வாழ்ந்தோம் என்றதைக்கேட்டசிலர் - இப்பொழுது நீங்கள் சொல்லியது உண்மையே என்று மகிழ்ந்து பண்களினாலே நிறைந்தகீதங்களைப் பாடுகின்றவர்களாயும் ஆடுகின்றவர்களாயும் இருந்தனர் என்பதாம். (௨௫)

ஆண்தகை அருளின் நோக்கின் வெள்ளத்துள் அலைந்தோம் என்பார்;
தாண்டிய பரியும் நம்பால் தகுதியின் அடைந்த தென்பார்;
பூண்தயங் கிவனே காணும் புண்ணிய மூர்த்தி என்பார்;
ரடியு மடவார் கூட்டம் இன்னன இசைப்பச் சென்றார்.

(வி - ரை.) பாடுவார் ஆடுவார்களைச் சிலர்பார்த்து ஓநங்கைமார்களே! நீங்கள் பாடவும் ஆடவுமா யிருக்கின்றீர்கள், நாங்களோ நம்மையெல்லாம் தம்முடைய காட்சியொன்றினாலேயே ஆளும்தகுதியை யுடையவராயிருக்கின்ற இவர் நம்மை நோக்குகின்ற நோக்கத்தினால் விளைகின்ற ஆசை வெள்ளத்தின் அலைந்தோம் என்று சொல்லுவார்கள். அதனைக்கேட்ட சிலர் நாம் அலையவதைக்கண்ட இவர் ஏறிவருகின்ற குதிரையானது நம்மைத் தாண்டிச் செல்வதைவிட்டு நமது ஆசைக்குத்தக்கபடி மையப்பாய நம்மை நோக்கித் தகுதியாகவருகின்றது என்று சொல்லுவார்கள். குதிரை மையப்பாயத் தம்மைநோக்கி வருகின்றதைக்கண்ட சிலர் மணவாளரைப்பார்த்து ஆபரணவிசேடங்களால் பிரகாசிக்கப்பெற்ற இவரோ புண்ணியமூர்த்தி என்று சொல்லுவார்கள். இவ்வண்ணமாக அவ்வீதியின்கண் இணை தெருங்கிய மங்கையர்கள் இன்னவாறெல்லாம் சொல்லச் சென்றனர் என்பதாம். • (உகு)

தடுத்தாட் கொண்டதைச் சொல்லத்தொடங்குதல்.

வரும்மணக் கோலத் தெங்கள் வள்ளலார் தெள்ளும் வாசத்
திருமணப் பந்தர் முன்பு சென்றுவெண் சங்கம் எங்கும்
பெருமழைக் குலத்தின் ஆர்ப்பப் பரிமிசை இழிந்து பேணும்
ஒருமணத் திறத்தின் அங்கு மொழிந்தது மொழிவேன் உய்ந்தேன்.

(எ - து.) இவ்வாறு மணக்கோலங்கொண்டு மடவார்கூட்டம் சொல்லும் சொற்களுக்கும், காணுங் கண்களுக்கும், எண்ணும் எண்ணங்களுக்கும் வேண்டியகாட்சியைத் தரும் வள்ளலாய் வருகின்ற எங்கள் நம்பிஆரூரர் நல்லவாசனைவீசுகின்ற திருமணப்பந்தருக்கு முன்னே எழுந்தருளியபோது வெண்ணிறமுடைய சங்கங்கள் எப்பக்கத்தும் பெரிய மேககூட்டங்கள்போல் முழங்க யோகபுரவியினின்றும் இறங்கி நரசிங்க முனையரையர சடையனார் சடங்கவியார் என்றெண்ணப்பட்ட இவர்களாலும் ஏனையராலும் அநுதவிரும்பிச்செய்கின்ற ஒப்பற்றதாகிய அந்தத் திறமாகிய ஒருமணத்தில் நிகழ்ந்ததாகிய திருவருட்செயலை சொல்லத்தொடங்குவேன். இங்ஙனம் சொல்லத் தொடங்குவதாகிய இதனால் உய்ந்தவனாயினேன் என்பதாம்.

மணக்கோலத்து வரும் எங்கள் வள்ளலார் எனக்கூட்டுக.

இம்மூன்றுதிருப்பாட்டானும் நம்பியாரூரரது கண்ணுக்கடங்காத பேரழகினை மங்கையரெல்லாங்கண்டு கண்டபோனவழிப்போகருக்கும்சென்று, அது சென்றவழியேதோன்றும் சொற்களையெல்லாம் சொல்லி, மகிழ்ந்தமையும் பாடினமையும் ஆடினமையும் சங்கங்கள் எப்பக்கங்களிலுமுழங்க கலியாணப்பந்தரில் வந்தமையும் கூறப்பட்டன.

விசேடம்-ஆசார்யபிரபாவம் கஉஉ-வது பக்கம் ரு-வது வரி முதலாகக்காண்க. (உஎ)

இறைவன் வருதல்.

வேறு

ஆலுமறை சூழ்கயிலை யின்கண் அருள் செய்த
சாலுமொழி யால்வழி தடுத்தடிமை கொள்வான்
மேலுற எழுந்து மிகுகின்முற அசைந்தும்
மாலும்அய னுக்கும்அரி யாரொருவர் வந்தார்.

(எ - து.) திருமால் பாதலத்துக்குக் கீழுள்ள இடமளவும் வராகவடிவங்கொண்டு தோண்டிச்சென்றும் அடிகாண்பதற்கு அரியராயும், பிரமன் மேலுள்ள அண்டமளவும் அன்னப்பறவை வடிவங்கொண்டு பறந்து சென்றும் முடிகாண்பதற்கு அரியராயும், அமலவண்ணராய் ஆதியந்தங்கடந்து வேதங்கள் சூழ்ந்து ஐயா! ஐயா! என்று அனவர

தமும் ஓயாது ஒலமிடும் திருக்கயிலையின்கண் பஞ்சாக்கரத்தின் பொருளாகிய தடுத்து ஆண்டு அருளல் என்னும் உபதேசவாக்கியத்தை இறைவன் அனுக்கிரகஞ்செய்தனனாக லின், அங்ஙனம் அனுக்கிரகஞ்செய்த அந்தமஹாவாக்கியப்படியே நகார மகாரமாகிய இரண்டான் மறைத்தலாகிய வழியினையும் மறைப்பித்தலாகிய வழியினையும் தடுத்து வகாரமாகிய அருளான் அடிமை கொள்ளும்பொருட்டு அவ்வாரூரர் எழுந்தருளியிருக்கும் மணப்பந்தரின்கண்ணே வந்தனர் என்பதாம்.

மாலும் அயனுக்கும் மிகு கீழுற அகழ்ந்து மேலுற எழுந்தும் அரியார் ஒருவர் ஆலு மறை சூழ்கயிலையின்கண் அருள்செய்த சாலுமொழிபால் வழிதடுத்து அடிமைகொள் வான் வந்தார் எனக்கூட்டுக.

"அஞ்செழுத்தே ஆகமும் அண்ணல் அருமறையும், அஞ்செழுத்தே' ஆதிபுராண மனைத்தும் - அஞ்செழுத்தே, ஆனந்தத் தாண்டவமும் ஆறாறுக் கப்பாலாம், மோனந்த மாம் முத்தியும்," என்று உண்மைவிளக்கங்கூறியபடி எல்லாப்பொருள்களுந் தன்பொரு ளேயாகத்திரண்டுகூடிய பெரும்பெயரெனப்படும் ஒருவார்த்தையாகிய, பஞ்சாக்கரத் தின் பொருளாய் விளங்குவது "தடுத்தாட்கொண்டருளல்"—என்னும் பெரியமொழி யாகலின் அதனைச் - சாலுமொழி—என்றார்.

அப்பெரியமொழியில் ஆராய்தற்குரிய பாசமே - தடுத்தற்குரிய தாகலான், அப்பாச காரியங்களையும், இறைவனால் ஆளுதற்குரியது ஆன்மாவேயாகலான் ஆவ்வான்மா வின் நிலையினையும், ஆன்மாவை யாண்டபின்னர் அவ்வான்மாவுக்கு அருளுவது சிவானு பவமே யாகலான், அவ்வனுபவப் பேற்றினையுமே பேரோசையோடு எடுத்துக் கோஷித் துக்கொண்டிருப்பது வேதத்தின் இயல்பாகலின் - ஆலுமறை - என்றார். வேதந்தோன் றியது சிவபெருமானிடத்தாகலின் - சூழ்கயிலை - என்றார் தடுத்தாட்கொண்டருளல் என்னும் அம்மொழியும் அக்கயிலாயத்தினிடத்திலேயும் அச்சிவபெருமானிடத்திலேயுமே எழுந்ததாகலின் - வழி - என்றார்.

உடைமையால் எவையும் ஆங்கே அறுதியிடப்பெற்ற அனுவை - அறுதியே-ஆர்த்ததுயரகல அம்பிகையோடு எவ்விடத்தும் காத்தல் அவன்கடனே காண்" என்று திருக்களிற்றுப்படியாரிற் கூறியபடி காத்தலைத் தன்கடனாகக்கொண்டுள்ள இறைவன் பாசத்தைத் தடுக்குங்காலை நோக்கித் தடுப்பானாயின், அப்பாசம் தடைபடுவ தும், ஆன்மாவை ஆளப்படும் முறையில் ஆளுவானாயின் அவ்வான்மா ஆளப்படுவதும், சிவானுபவம் பெறுமுறையில் பெறச்செய்வானாயின் அவ்வான்மா அவ் வனுபவத் தைப் பெறுவதும் இயல்பேயன்றி ஆன்மாக்கள் தமது தற்போதத்தைக்கொண்டு பாசத் தைத் தடுப்பதும் தடுத்துத் தானே சிவசாரூபத்தை யறிந்து ஆட்படுவதும், ஆட்பட்டுச் சிவானுபவத்தைப் பெறுவதும் இயல்பன்றாகலான் இங்ஙனமான இயல்பினை இருவரும் உணராது தற்போதத்தில் தலைப்பட்டனராகலின்-மாலும் அயனுக்கும் அரியார் - என் றார். "உள்ளத்தினுள்ளே கருவாயிருக்கின்றவன்" என்று தாண்டகத்திற் கூறியபடி உள்ளத்தின் உள்ளாகிய நடுவிற்காணாது புறம்பாயுள்ள மேலுங் கீழும் எழுந்தாலும் தோண்டினாலும் காணப்படுவனோ காணப்படானாகலின் - மேலுற எழுந்தும் மிகு கீழுற அகழ்ந்தும் அரியார் - என்றார்.

வேதபுருஷனானவன் - சிலதேவரைப்புறப்புறமாகவும் சிலரைப்புறமாகவும் சில ரை அகப்புறமாகவும் கீழும்மேலுந்தள்ளி தன்னகத்திட்டுக்கொண்டு போற்றிவாழுந் தேவ னுயுள்ளவன் இருவர்க்கரியனாகிய ஒருவனேயாகலான் ஒருவர் என்றார். அந்த வொருவன் தான்தடுத்தாள்வதாகிய இயல்பினை வேதமாகிய மூலத்தால் முன்னர் எழு வாயாகஎடுத்துரைத்தும் அம்மூலத்திற்கு உரையாக ஆகமத்தை செயப்படுபொருளாக எடுத்துரைத்தும் அவ்வளவில் அமையாது அதன்பயனிலையாகத் தடுத்து ஆண்டு அருளு முறையை உணர்த்தவல்ல நீதிலாத் திருத்தொண்டத்தொகையை எடுத்துரைக்கத்

திருவுளத்தெண்ணி ஆலாலசுந்தரப் பெருமானுக்கு அக்கயிலையின்கண் அருள்செய்தனராதலின் - தடுத்தடிமைகொள்வான் வந்தார் - என்றார்.

இத்திருப்பாட்டான் - இறைவன் ஸ்ரீ கயிலாயத்தில் ஆலாலசுந்தரமூர்த்திக்கு அனுக்கிரகஞ்செய்தபடியே அச்செயலை நடத்தவந்தனனெனக் கூறப்பட்டது.

அல்லதூஉம் - வேதங்கள் சிவனிடத்துத் தோன்றினவாதலான் அவ்விறைவர் வாழுங் கயிலையைச்சூழ்ந் திருக்கின்றன வென்றும், இறைவன் தங்கித்தருளுகின்றேனென்றுகூறியமொழி மஹாவாக்கியமென்றும், அந்தவாக்கியம் வேதத்தின் உட்கிடைப்பொருளாயுள்ள ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தின் உட்கிடைப் பொருளென்றும், அப்பொருளை உலகினர்க்கு அனுபவமுகத்தான் உணர்த்தவல்லவன் கல்லாலநிழலின்கண் ஆசிரியனாய் எழுந்தருளியிருந்தது அவ்வொருவனன்றி மற்றவரன்றென்றும் கூறப்பட்டன. (உஅ)

இறைவன் கொண்ட கோலத்தின் சிறப்பு.

கண்ணிடை கரந்தகதிர் வெண்படம் எனச்சூழ்
புண்ணிய நுதற்புனித நீறுபொலி வெய்தத்
தண்மதி முதிர்ந்துகதிர் சாய்வதென மீதே
வெண்ணரை முடித்துவிழுந் திடைசழங்க,—

(எ - து.) நெற்றிக்கண்ணைச்சூழ்ந்து மறைத்த வெண்ணிறமுடைய வஸ்திரம் போல புண்ணியசொரூபமாகிய பரிசுத்தம்பொருந்திய திருநீறானது நெற்றியின்கண் பிரகாசித்து விளங்கவும் குளிர்ச்சிபொருந்திய இளம்பிறையானது கலைமுதிர்ந்து அதனுடைய கிரணங்கள் சாய்வதுபோல தலைமுடியில் முடித்துள்ள வெண்ணிறமுடைய சடைமுடியானது அவிழ்ந்து இடையளவும் விழுந்து அசையவும்;—

நடுக்கண் - இடைக்கண் என்பதுதோன்ற - கண்ணிடைஎனவும், வெங்கதிருடைய சூரியனைப்போலும், தண்கதிருடையசந்திரனைப்போலும், நடுக்கண்ணாகிய அக்கினியும்- செங்கதிருடையது என்பதுதோன்ற - கதிர்எனவும், அவ்வக்கினிக்கண்ணுடைய நெற்றியில் பூசியவெண்ணீறு பூசியநீறாகக்கொள்வதற்கின்றி செங்கதிர் தணியப்பெறுமாயின் வெண்கதிராகவே பிரகாசிக்குந்தன்மையுடைத்தாகலின் அவ்வக்கினிக்கண் தணிந்திருக்கப்பெற்றதனால்காணப்படும் நீறேபோலுமாம் அத்திருநீறு என்பதுதோன்ற-வெண்படமெனவும், அந்தநீறு தூளனமாகவேயிராமல் திரிபுண்டரமாகவும், பரந்துநின்று காணப்பெற்றதுஎன்னும் அப்புண்டரத்தின் பெருமைதோன்ற-வெண்படமெனச்சூழ்எனவும், அத்திருநீறு ஆன்மாக்களால் பூசப்படுவதாய், பூசியபின்னர் அவருடைய அபரிசுத்தமாகியபாவத்தை நீறாக்கி, சிவபுண்ணியங்களைச்செய்தற்குரிய புண்ணியசொரூபிகளாக்குந் திறமுடைத்தாய்ப்பிரகாசிக்கும் தன்மையுடைத்தென்பதுதோன்ற-புண்ணியபுனிதநீறு பொலிவெய்தஎனவும், செஞ்சடையானது-கொண்டவிருத்த கோலத்திற்கேற்ப ஓர்கலையோடிருக்கின்றமதி நிறைந்தவெண்மதிபோலும் வெண்ணிறமுடையதாய்த் திருமுடியில் ஓர்முடியாகப் பிரகாசித்ததென்பதுதோன்ற—தண்மதி முதிர்ந்துமீதே வெண்ணரைமுடித்த எனவும், அச்சடைமுடியினின்றும் வீசும்ஒளி சந்திரகிரணம்போல் கிரணங்களைப்பரப்பி வுலாவிக்கொண்டிருந்ததென்பதுந்தோன்ற—தண்மதி முதிர்ந்து கதிர்சாய்வதெனமீதே விழுந்திடைசழங்க எனவும் கூறினார்.

இதனால் மணக்கோலங்கொண்டு சுந்தரமூர்த்தியாய் மணப்பந்தரின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆரூரர்பால் இறைவனது யவ்வனமெல்லாம் சென்றுவிட்டபடியால் அவ்விறைவனுக்கு விருத்தவடிவம் வந்ததென்றும், அவ்வடிவம்வரவே செங்கதிரைப்பரப்பும் நெற்றிக்கண்ணாகிய அக்கினியும் வெண்ணிறமுடைத்ததென்றும் அந்தச் செந்நிறகண்ணோடு கலந்துபிரகாசித்திருந்த செஞ்சடைமுடியும் வெண்சடையாய்ச்சாய்ந்துவிழத் தலைப்பட்டதென்றும், அங்ஙனம் அது சாயத்தலைப்படவே அச்சடைமுடியின்கண்

ஓர்கலையுடனிருந்த சந்திரன் இனி நாம் என்னாவோமென்று கலையெல்லாம் நிரம்பக் கொண்டு அச்சடையை விடாது அத்துடன்கலந்து பிரகாசித்ததென்றுங் கூறப்பட்டன.

அல்லதூஉம்-வேதசிவாகமங்களுடைய உண்மையும், அவ்வகளின்வழியாய்த்தமது திருவுள்ளத்தின்கண் நிகழும் உண்மைக்குறிப்பும், தமது பிரதிபிம்பமாய் விளங்கும் ஆலாலசுந்தரரை இப்பூவுலகின்கண் வரும்வண்ணஞ்செய்த அவ்வண்மையும் யாவரும் மிக எளிமையாய் யாதொருகளங்கமின்றி உணர்ந்துய்ய இறைவன் திருவுளத்தெண்ணிக் கயிலையைவிட்டுப் புறப்பட்டன ரைலின் அவ்வெண்ணத்திற்கிசைய செந்நிறமாயுங் கருநிறமாயும் உள்ள அடையாளங்களைமாற்றிச் சுத்தசாத்வீகமாய் விளங்கும் வெண்ணீற்றொளியாய் எல்லாம்பிரகாசிக்கத் திருமேனிகொண்டனன் என்றலுமாம். (உசு)

காதில் அணி கண்டிகை வடிந்தகுழை தாழச்
சோதிமணி மார்பில் அசை நூலினொடு தோளின்
மீதுபுனை உத்தரிய வெண்துகில் நுடங்க
ஆதப மறைக்குடை அணிக்கரம் விளங்க,—

(எ - து.) திருச்செவியில் அணிந்த உருத்திராக்க மணியாலாகிய வளைந்த குண்டலமானது தாழ்ந்துதொங்கவும் உருத்திராக்கமாலைகளால்சோதிமயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் திருமார்பில் அசைந்துகொண்டேயிருக்கும் பூணூலோடு தோளின்மேல் அணிந்திருக்கும் உத்தரீயமாகிய வெண்ணிறமுடைய வஸ்திரமானது அசையவும் சூரியவெப்பத்தை மறைக்கும் குடையானது அழகியதிருக்கரத்தில் விளங்கவும்,— (கஎ)

பண்டிசரி கோவண உடைப்பழமை கூரக்
கொண்டதோர் சழங்கல்உடை ஆர்ந்தழகு கொள்ள
வெண்துகில் உடன்குசை முடிந்துவிடு வேணுத்
தண்டொருகை கொண்டுகழல் தள்ளுநடை கொள்ள,—

(எ - து.) தமதரிய மிக்கபழமைக்குப்பொருந்தத் திருவுதரத்தின்கீழ் சரியும்படி உடுத்த கோவணமாகிய நழுவுகின்ற ஒப்பற்ற உடையானது இடையில்பொருந்தி அழகினைக்கொண்டுவிளங்கவும் வெண்மைபொருந்திய கோவண ஆடையோடு தருப்பையும் முடிந்துவிட்டிருக்கின்ற மூங்கிற்றண்டை ஒருகையிற்பிடித்துக்கொண்டு திருவடிகள் தளர்ந்து நடக்கும் நடையினைக்கொள்ளவும்,—

பழமைகூரக்கொண்ட பண்டிசரிகோவணம் ஓர்உடை (யாகிய) சழங்கல்உடை ஆர்ந்து அழகுகொள்ள எனக்கொண்டு கூட்டுக.

காதிலணிந்திருக்கும் உருத்திராக்ககுண்டலம் தொங்கியசைதலும், மார்பிலணிந்திருக்கும் உபவீதமும், தோளில் அணிந்திருக்கும் உத்தரீயமும், அசைந்தசைந்தாடுதலும், கையிற் குடைபிடித்திருத்தலும், கோவணமாக அணிந்திருக்கும் ஆடை வயிற்றின் கீழ்சரிந்து கிடத்தலும், நடைதள்ளு நடையாயிருத்தலும் விருத்தகோலத்துக் குரித்தானவையாகலான், அவைமுற்றும் ஒருங்கே கூறினர். செந்துகில் முடித்த தண்டை ஒருகையில் கொண்டிருத்தல் சந்நியாச ஆச்சிரமத்தைக் குறிப்பதாகலான், அதனையொழித்து, வானப்பிரஸ் தாச்ரமத்தைக் கொண்டுவந்தனரென்பது தோன்ற - வெண்துகிலுடன் தருப்பைமுடித்தள்ள மூங்கிற்றண்டு ஒருகைகொண்டு என்றார்.

வெண்துகில் என்றது - கோவணவாடை. அது ஸ்நானம் பண்ணியபின்னர் உடனே நீராடையாகிய கோவணத்தைக்களைந்து உடுக்கவேண்டியதற்கும், தருப்பை - தருப்பணஞ் செய்யுங்காலத்திற்கும் வேண்டுமாகலான் — வெண்துகிலுடன் குசை முடித்து விடுவேணுத்தண்டொருகை கொண்டென்றார். குசை - தருப்பை. வேணு— மூங்கில். சழங்கல் - தளர்தல், நழுகல் என்க (கஅ)

மொய்த்துவளர் பேரழகு மூத்தவடி வேயோ
அத்தகைய மூப்பெனும் அதன்படிவ மேயோ
மெய்த்தநெறி வைதிகம் விளைத்தமுத லேயோ
இத்தகைய வேடமென ஐயமுற எய்தி,—

(எ - து.) இவ்வண்ணமான தகுதியுடைய திருவேடமானது, நெருங்கிவளர்கின்ற பேரழகு முதிர்ந்தபருவத்தையடைந்துவந்த ஒருருவமோ, மெய்ம்மைநெறி வாய்ந் துள்ள வைதிகநெறியை உண்டாக்கிய சொரூபசிவமே இவ்வுருவத்தை யடைந்துவந் ததோ, அந்த அனாதியாயுள்ள சொரூபசிவத்தினுடைய உருவத்திருமேனிகளெல்லாம் ஒருருவமாய்ப்பொருந்தி இவ்வுருக்கொண்டு வந்ததோ என்று சந்தேகிக்கும்வண்ணம் அத்திருமணப்பந்தரின்கண்ணே எழுந்தருளி,—

தனக்கென ஒருருவமும் இல்லாதிருப்பதே இறைவன் உருவமெனக்கூறி எல்லாவுருவமும் அவனுக்குக்கூறப்பட்டிருத்தலின், இவ்விடத்திற் கொண்டதிருவுரு வம் அழகெல்லாம் திரண்டு ஒருருவமாக வளர்ந்து வந்த பெரியதோருருவமென்பது தோன்ற மொய்த்துவளர்பேரழகு எனவும், அவ்வழகு - அவ்வைதிகத்திலுண்டாகும் அழகன்றாய், மெய்ந்நெறி கூடுதற்கு வேதத்திற் கூறப்பட்டுள்ள வைதிகக்கோலம் இதுவாமென்பது தோன்ற - மெய்த்தநெறி வைதிகம் எனவும், அக்கோலமுடைய அவரை உற்று நோக்குவார்க்கு அக்கோலம் அந்த மெய்ந்நெறியைக்கூறிய இறைவன் இவனே என்று காட்டுகின்றது என்பது தோன்ற விளைத்த முதலெனவும், உலகத்தா ரால் மதிக்கப்படும் பேரழகுக்கும் அவர்களுக்காகக்கூறிய வேதத்தில் கூறப்பட்ட வைதிகநெறிக்கும் மேம்பட்டுள்ள சைவகோலத்திற் சிறந்து என்றும் விளங்கும் பேரழ குடைய இறைவனாகலான் அவ்விறைவன் தன்பால் அன்று காணப்பட்ட வைதிக கோலத்திலும் சைவகோலத்தையே மிகுதிப்படக்காட்டினனென்பது தோன்ற—இத் தகைவேடமென ஐயமுற எனவுங்கூறினர்.

சண்டையங்கொண்டார் யாவரெனின் வைதிகரென்க. அஃதாவது வைதிகம், சைவம், வைதிகசைவம் என ஆசாரம் மூவகைப்படும். அவற்றுள் வேதத்திற் கூறப் பட்ட ஆசார கர்மத்தை மாத்திரம் கொள்வது வைதிகமெனப்படும். ஆகமத்திற் கூறப் படும் ஆசாரத்தை மாத்திரம் கொள்வது சைவமெனப்படும். இரண்டாசாரத்தையும் விடாது கொள்வது வைதிக சைவம் எனப்படும். இதனுண்மையை இனிவரும் முப்புத் தேழாவது செய்யுளுரையிற் காண்க.

இறைவன் இங்கு கொண்டுவந்த வடிவம் தள்ளும் நடைகொள்ளவந்த மூப்புவடி வம், அவ்வடிவினைக்கண்டு ஐயங்கொண்டது—மொய்த்துவளர் பேரழகு மூத்தவடி வேயோ என்றும், அத்தகையமூப்பெனும் அதன் படிவமேயோ என்றும், மெய்த்தநெறி வைதிகம் விளைத்தமுதலேயோ என்றுமாம். வடிவமானது மூப்பைக் கொள்ளுமாயின் அவ்வடிவில் யவ்வனத்திலிருந்த அழகு ஒழியத் தலைப்படுமேயன்றி அங்ஙனமே யிருக் கத்தலைப்படாது. அங்ஙனமிருக்க இவர்கொண்ட மூப்புப்பருவத்தில் அழகுமொய்த்து வளரும் பேரழகினைக்காட்டலால் இது - வடிவத்தில் மூத்து வந்த வடிவமன்று, அழகு மூத்துவந்த அழகின் வடிவமாகும் என்றும், அழகே இவ்வடிவமாய் வந்திருப்பின் நடை தள்ளுநடையினையும், சிகையாகிய சடை வெண்ணிறத்தையும் கொண்டிருத்தல் கூடு மோவெனின்,—இவர் அந்தணர்களில் சிரேஷ்டராகக் காணப்படலால், வைதிகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கும் நடைகளில் ஒன்றையேனும் தள்ளுநடையில்லாதவரென்பதையும், அங்ஙனம் வைதிகத்தில் தள்ளாநெறியுடையவர் எப்பொழுதும் சிரசுமுதல் பாதபரி யந்தம் பஸ்மோத்தூளித (திருநீறு சண்ணித்ததிருமேனிய) ராயும், பஸ்மசாயி (திரு நீற்றிலேயே படுக்கை கொண்டிருப்பவராயும் இருப்பவரென்பதையும காட்டும் அடையாளங்களாகும் என அவ்வையத்தை ஒழித்தார் என்றுமாம்.

இங்ஙனந் திருப்பாட்டினுள் மூன்றிடத்தும் விருத்த பிராமண வடிவங்கொண்டுவந்த கோலத்தினைச் சொல்லி முன்னைய திருப்பாட்டின் கொண்டுவந்த கோலத்திற் காணப்படும் அடையாளங்களைக் கூறியவாறு.

அல்லதூஉம்—வையகம் நிலைக்க முதல் என்றதனுல் உருவமாய்விளங்கும் பரசிவத்தினது ஒரு வடிவத்தைக் குறிக்கவந்தும் மெய்யடியார்போழ்து மூத்தவடிவு என்றதனுல் - அடுத்துவருவதனைக் குறித்தமையும் அத்தகைய மூப்பெனும் அதன் படிவமேயென்றதனுல் உருவமாந் தன்மைக் குறிப்புத்தன்மையும் அறிக.

ஆசாரியபிரமாணம் 131-ம் பக்கம் உரை முதல் காண்க. (கூஉ)

இவையாவும் இதன் பெயர்க்குப் பொருள் கூறுவார்

வந்துதிரு மாமறை மணத்தொழில் தொடங்கும்
பந்தரிடை நம்பியெதிர் பன்னுமவை முன்னின்
"றிந்தமொழி கேண்மின்க ளெவர்களும்" என்றான்
முந்தைமறை யாயிரம் மொழிந்த திருவாயான்.

(இ - ள்) விதிகளின்படியே வைதிக விதிப்படியே திருக்கல்யாணச்செயலைச்செய்யத்தொடங்கும் அப்பந்தரில் வைதிக முறைப்படி வந்த மூத்தவடிவமென்றும் வைதிகமூத்தவடிவமென்றும் [illegible] முதலியவற்றிலும் மூத்த வைதிகத்திலும் மூத்த [illegible] நம்பியாரூரர் எதிரில் கூடியிருக்கும் அவைக்கு முன்னே நின்றருளி வேதங்களெல்லாம் முன்னாளில் சொல்லிய திருவாயினையுடைய [illegible] காணப்படும் சபையார்களாகிய நீங்களெல்லாம் [illegible] சொல்லப்போவதாகிய இந்த மொழியைக் கேளுங்களென்று சொல்லியருளினான் என்பதாம்.

திருமாமறை மணத்தொழில் தொடங்கும் பந்தரிடை நம்பியெதிர் சபைமுன்னின்று முந்தைமறை யாயிரம் மொழிந்த திருவாயான் யாவர்களும் இந்தமொழிகேண்மின் என்றான், எனக்கூட்டுக.

வருணாசிரம தருமங்களைச் சுருதியிலும் மிருதியிலும் புராணங்களிலும் விதிகள் விதிக்கப்பட்டிருப்பினும் [illegible] சுருதியே யாகலானும், அத்தகைய விதிகளைச் சொல்லியருளியதும் இறைவனே யாகலின் அவ்வைதிகவிதியை ஆதிசைவ மறையவர் ஒழுகுவதும் விடாதவராதலானும், அவ்வைதிக விதியையே கொண்டு அவர்கள் சைவத்திலும் [illegible] என்பார் - திருமாமறை மணத்தொழில் தொடங்கும் — என்றார். வைதிகத்திற்கும் சைவத்திற்கும் இறைவன் தலைவனாதலால் [illegible] தொடங்கிய அவ்விடத்தில் அவ்விறைவன் வந்து முன்னின்றதனை [illegible] — பந்தரிடையாது - என்றார். இறைவன் வேதத்தையுஞ் சொல்லி [illegible] அவ்வேதவொழுக்கமுடையார் கூடியிருக்கும் அச்சபையின் முன் [illegible] சபை முன்னின்றார் - என்றார். வைதிகதருமவொழுக்கம் சைவதருமவொழுக்கத்திற்கு மாறுபடாமல் அதனையே நோக்கியிருக்கும் இயல்புடைத்தாகலின் சைவதரும ஒழுக்கமுடைய ஆரூரர் எதிரில் அவ்வேதவொழுக்கமுடையார் [illegible] - நம்பியெதிர்சபை—என்றார். இறைவன் [illegible] இடமாயிருக்கும் [illegible] அதன்பயனைத் தாமேயறியும் ஆற்றலின்றி [illegible] அவ்விறைவனை ஆசிரியனாய் வந்து உணர்த்தும் இயல்பு உடையனாகலின் அவ்வியல்பினையுடையோன் அன்றும் தாமே சொல்லத்தொடங்கினான் என்பார் — பன்னும் இந்தமொழிகேண்மின் யாவர்களும் என்றான் என்றார். இங்ஙனம் சொல்லத்தொடங்கிய இந்த ஒருமொழியே எம்மால் சொல்லப்பட்ட வேதங்களிலெல்லாம் உள்ள உண்மைமொழி என்பார் - முந்தைமறையாயிரம் மொழிந்த திருவாயான் யாவர்களும் கேண்மின் - என்றார்.

—வைதிகத்தை விட்ட சைவதருமத்தையும் சைவத்தைவிட்ட வைதிக தருமத்தையும் கொள்ளாது வைதிகசைவமாய் விளங்கும் தருமத்தையே கொண்டு கலியாணஞ்செய்யலைத் தொடங்கினரென்றும், அப்பந்தரின்கண் சொல்லாமல்சொல்வதாகிய சொல்லைச் சொல்லத்தொடங்கினரென்றும், அந்தவொருசொல் ஆயிரம்வேதத்திலும் உள்ளதென்றுங் கூறப்பட்டன. (௩௨)

நம்பிமுன் நின்ற இறைவர் நம்பியை நோக்கி இந்தமொழிகேள் என்னாது, சபை எதிரில் இந்தமொழி கேண்மின்என்றது என்னையெனின், தாம்சொல்லப்புகும் சொல்லின்பொருளை ஆராய்ந்துணர வேண்டியவர் அச்சபையின்கணுள்ள வைதிகரேயாகலானும், அவர்கள் ஆராய்ந்துணர்ந்த பின்னர் அவ்வாராய்ச்சியினளவாகவே நிற்பரன்றி ஆட்புகுந்தன்மை உடையவர் ஆகார் ஆகலினானும், முன்னர் அவர்களை நோக்கி ஒருபொருளும் அறிதற்கு இடங்கொடாத இந்த மொழிகேண்மினென வாளா கூறினரென்க. (௩௩)

என்றுரைசெய் அந்தணனை எண்ணில்மறை யோரும்
மன்றல்வினை மங்கல மடங்கல்அனை யானும்
"நன்றுமது நல்வரவு நங்கள்தவம் என்றே
நின்றதிவண் நீர்மொழிமின் நீர்மொழிமின்" என்றார்.

(எ - து.) இந்தமொழி கேண்மின் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிய அந்தணர்பெருமானை அச்சபையின்கண் கூடியிருந்த அளவிறந்த வேதியர்களும், மணவேள்வியைச் செய்தற்குரியராய் மணக்கோலங்கொண்டு சிங்கம்போலும் நிகரற்றிருக்கின்ற ஆரூரரும் நோக்கி, இக் கலியாணகாலத்தில் வந்ததாகிய தேவரீருடையவரவு நல்வரவன்றோ, வந்த நீர் இங்கு நின்றதும் நன்றுடையதன்றோ; தேவரீர் வந்ததும் நின்றதும் நாங்களெல்லாம்செய்த நல்லதவமன்றோ என்றுசொல்லி இனித் தேவரீர் சொல்லவேண்டியதாகத் திருவுளத்தில் நினைந்தவற்றை யாதொருதடையுமின்றிச் சொல்லியருள்வீராக என்பதாம்.

உமது நல்வரவும், இவண் நின்றதும் நன்று நங்கள்தவம் என்றே, நீர்மொழிவது நீர்மொழிமின் என்றார் எனக்கூட்டுக.

இறைவன் இந்தமொழிகேண்மின் என்று சொல்லப்போவது வேதமாகிய மூலத்துக்கு உரையாகலின் என்றுஉரைசெய் அந்தணனை என்றும், அவர்சொல்லப்போகும் அந்த உரையின்கருத்தை ஆராயும் எண்ணம் இல்லாதவராய்ப் பிரமத்தைத் தாமே என்றெண்ணி அங்ஙனம் பிரமத்துக்கு அடிமையாகும் எண்ணமில்லாதவர் வைதிகராகலின் - எண்ணில் மறையோர் என்றும், இறைவன் இனிச் சொல்லப்போகும் மொழிப்படியே அடிமையாகும் ஆற்றல் உடையவர் ஆதிசைவராகிய ஆரூரராகலின் அவரை மடங்கல் அனையானும் என்றும், இறைவன் வந்தது தாம் எண்ணியுள்ளதைச் சொல்லவும், நின்றது சொல்லியவை முடிக்கவும், சொல்லும் அச்சொல்லும் முடிக்கப்போகும் அம்முடிவும் தங்களால் அடையப்படும் பயனாகவே முடிதலின்—உமது நல்வரவும், இவண் நின்றதும் நன்று, நங்கள்தவம் என்றும், எங்கள்பயனாகவும் அப்பயன் எங்கள் தவத்தால் வந்ததாகவும் இருக்குமானால் அதைச் சொல்லுவதற்குத் தடையுளதாக நினைத்தல் கூடாதாகலின்—நீர்மொழிவது நீர்மொழிமின் என்றுங் கூறினார்.

வைதிகராகிய மறையோரது உணர்வு தாம்சொல்லப்புகும் வேதசாரமாகிய மொழியின்கண் அவர்கள் முனைந்து நிற்க வெண்ணி இந்தமொழி எனக் கூறியபடியே அவர்களது உணர்வும் தீவிரங்கொண்டுநின்றது என்பது தோன்ற—நீர்மொழிவது மொழிமின் என்றார். இம்மறையோர் கேட்டுணர்வதில் தீவிரங்கொண்டதுபோலும் ஆரூரர் கேட்கவும், கேட்டவழியே உணரவும், உணர்ந்தவழியே ஒழுகவும் கடப்பாடு

[illegible] இவரும் [illegible] [illegible] கொண்டு [illegible]
[illegible] [illegible] அவர்களாலும் [illegible]
[illegible] கூறினரென்க.

இதனால் — [illegible] வைத்ததும். [illegible] மறை
[illegible] [illegible] [illegible] என்றும் [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] திருவ
[illegible] [illegible] [illegible] கூறியவாறும்.

அல்லதூஉம், [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] நாயனாரும் செய்த
[illegible], இதையாலும் இப்போது [illegible] அடையவேண்டிய [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] சொல்லுகின்றனர்
இதனால் [illegible] [illegible] இது அருமையினும் அருமை
என்று [illegible] வேதியரை [illegible] [illegible]. (௯.ள)

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
பொன்னிடையும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] வழுத்தினை [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

(௩ • து.) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] பின்னர் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] இவ்வகை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]. [illegible] பின்னர் [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] கூறினர்.

இ[illegible] [illegible] பின்னர் [illegible] [illegible] [illegible]
இ[illegible] [illegible], இவ்வெல்லி [illegible] [illegible] வெளியாயின.
"[illegible] [illegible]", என்னும் இ[illegible] பின்னர் [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] செய்வது [illegible] என்னும் உண்மையை [illegible]
[illegible]. "பொன்னிடையும் பின்னிடையும் [illegible] [illegible]" என்றது [illegible]
[illegible], இறைவன் [illegible] [illegible] இவர் அவருக்கு [illegible]
முறையும் முன்னரே இயற்கையாக [illegible] [illegible] தோன்ற [illegible]
[illegible] பின்னிடையும் என்னிடையும் என்றது என்னிடையும் பொன்னிடையும்
என்று தம்மையுஞ் [illegible] [illegible] கூறியது [illegible]
[illegible] வேண்டியமுறையை [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] பின்னுமாகக் கூறுவர் [illegible] மலமாகிய [illegible]யுடைய ஆணவ [illegible] பணையாவிசேடமான ஸ்ரீகயிலாயத்தில் வந்திருப்பவராயின் அப்பாசபெயர்ப்பு அவரைப் பூலோகத்தில் [illegible] வந்து அப்பாசத்தைத் தடுத்து ஆட்கொள்ளுதற்கு வரவேண்டியதே யாவர் [illegible] தமது திருமேனியையே தமது [illegible] பெற்றிருக்கும் உருவ [illegible] யாகலின் அவரும் இவ்வுலகின் [illegible] இன்று அவர் [illegible] வரும் வந்து வழக்கிட [illegible] உண்மை [illegible] பாசமுடைய பசுக்களு [illegible] அச்சகமேற்பத்தை [illegible] இவரை அசையாக் குன்றாக்கிறு [illegible] மூன்றும் அவரைப் [illegible] கூறினரென்க. அன்றியும், [illegible] என்றும் [illegible] ஸ்ரீகயிலாயத்தின் கண் இருவரும் [illegible] திருவுருவங்கள் [illegible] திருவுரு [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] அருமை [illegible] என்றும் [illegible] முக்திநெறி [illegible] [illegible] அறுதியாயுள்ள [illegible] வழக்கு—என்றார். முக்திநெறியறியாத மூர்க்க [illegible] சாதனை [illegible] யாம் என்று வழக்கிட [illegible] இறைவன் [illegible] மணம்புணர [illegible] போல் இங்கு மணம்புணர்ந்து [illegible] வழக்கினை முடித்த [illegible] என்றார்.

இதனுள்—தொண்டின் திறத்தைக் கூறலால் [illegible] காவல் காவசென்றும். அத்தாணி—அருகிருக்கை என்றும். அதனாற்—தொண்டின் திறத்தை வெளியாக்கவே இவ்[illegible] வழக்கிடென்றும் கூறப்பட்டன.

நெற்றிவிழி யான்மொழிய நின்றநிகர் இல்லான்—
"உற்றதோர் வழக்கென்னிடை நீயுடையது உண்டேல்
மற்றது முடித்தலது யான்வதுவை செய்யேன்
முற்ற இது சொல்லு"வென எல்லைமுடி வில்லான்,—

(இ - ள்.) பந்தரின் கண்ணே நின்ற நெற்றிக்கண்ணராகிய வேதியர் இவ்வாறு கூற நிகராற்றிருக்கின்ற நம்பியாரூரர் வழக்காளியாய் வந்த வேதியரைப் பார்த்து, பழமையாகப் பொருந்திய ஓர் வழக்கு என்னிடம் நீர் உடைத்தா யிருப்பீ ராகில் அதனை முடிக்காமல் யான் இக்கலியாணத்தைச் செய்யேன் ஆகலின் நீர்கூறியவழக்கினை ஒளிக்காது இப்போதே முடித்துக்கொள்ளும் வகையாக எண்ணிச் சொல்வீர் என்று வினவ அந்தமில்லாதவராகிய இறைவன்,—

எல்லைமுடிவில்லான் என்றதனை முடிவில்லாத எல்லையுடையவன் எனவும் நெற்றிவிழியான் மொழிய நின்ற என்றதனை நின்றநெற்றிவிழியான் மொழிய எனவும் மாற்றுக.

முற்செய்யுளில் இறைவனைக்குறிக்க இருவருக்கும் அரியார் ஒருவர் வந்தார் என்றும், அடுத்த செய்யுளில் கண்ணிடைகரந்த கதிர்என்றும் ஈண்டு நெற்றிவிழியான் என்றும் முடிவில்லாத எல்லையுடையவன் என்றும் கூறியதனால் தடுத்தாட் கொள்ளவந்தவர் மகாசங்காரககடவுளாகிய முதற்கடவுள் என்றுணர்தற்கென்க. என்னிடை உற்றதோர்வழக்கு நீயுடையது உண்டேல் என்றதனால் வழக்குடையவன் நானல்லேன் நீயேயாம் என்பது தோன்றக் கூறினரென்க. இவ்வுண்மை முன்னர் கூறியவாற்றானுமறிக. நீ என்பால் உற்றதாகக்கொண்ட அது என்பால் இல்லையாயினும் நீ என்பால் உற்றதாகச் செய்து அதனையே ஈண்டு விளக்கவந்தனையாகலான் உனக் கடிமையாயுள்ள யான் அது என்பால் உள்ளதாகவேகொண்டு அதனை முடிக்கும் வகையான் முடிக்குங் கடமைப்பாடுடையனா யிருத்தலே அடிமைத்திறமாம் என்பதுதோன்ற-மற்றது முடித்தலது நான் வதுவை செய்யேன் என்றார். இங்ஙனம் இறைவன் திருவுளத்துக்கொண்ட அடிமை புறத்தடிமையன்றி வேதாகமங்களுட் கூறப்படும் அகத்தடிமையாகலான் அவ்வகத்தடிமை முடித்துக்காட்ட வல்ல வல்லாளர் இந்நாவலர் பெருமா னன்றி வேறொருவ ரன்றாகலான் அச்சிறப்புத்தோன்ற - நிகரில்லான் என்றார். நிகரில்லாராகிய இவர் இறைவனை நோக்கி என்வழியாய் வெளிப்படுத்தக்கருதிய அடிமைத்திறத்தை என்வழியாகவே முற்றுப்பெறுமாறு அருளல் வேண்டுமென்று வேண்டினரென்பது தோன்ற-முற்ற இதுசொல்லுகென என்றார்.

சிவஞானிகளாகிய அன்பர்களுடைய ஞானமும் கிரியையும் அஃதாவது அறிவும் செயலும் தற்போத வழியிற்செல்லாது அருள்வழியிற்றானே செல்லும்வண்ணம் நோக்கியிருக்கும் நடுக்கண்ணை யுடையவன் என்பார்—நெற்றிவிழியான் மொழிய-என்றும், அங்ஙனமான அருள்வழியில் மாறாது அறிவுஞ் செயலும் நிற்கும் நிலையில் வன்மையுடையார் ஆரூரரன்றி மற்றொருவரும் அல்லர் என்பார்.—நின்ற நிகரில்லான் என்றும், உனக்கு ஆன்மாக்களிடத்து அறுதியேயுள்ள இவ்வழக்கு என்னிடத்து இல்லாததாக இருக்க அது என்னிடத்தும் நீ உள்ளதாக்கி வழக்காடவந்திருக்கின்றனை, அவ்வழக்கினை முடிற்றற்கே நானும் வந்திருக்கின்றேன் என்பார்-உற்றதோர் வழக்கு என்னிடைநீயுடைய துண்டேல் மற்றது முடித்து என்றும், அவ்வழக்கினை இவ்வுலகில் முடித்தல் காரணமாக அனிந்திதை, கமலினி என்பவரை மணந்து இன்பங்கலந்து வருவாயென்று முன்னமேயிட்ட கட்டளையாகலான் அதனை மறக்கேன் என்பார் - அலது நான்வதுவை செய்யேன் என்றும், இறைவனே! நீ முன்னமேயிட்ட கட்டளை இப்போது முடியும்வகையாக அருள்செய்யவேண்டுமென்பார் - முற்ற இது சொல்லுகென என்றும், இவ்வழக்காகிய எல்லையின் (முடிவில் முடிவில்லாத ஆற்றலுடையவன் என்பார் - எல்லைமுடிவில்லான் என்றும் கூறினார்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

மையாக வுடைய எம்மான் என்றார். அஃதே போல் நான்மொழிவது அடிமை என்றதனால இறைவன் மொழியாயுள்ள வேதம் மொழிவதும் பிரமமாகிய பரசிவத்துக்கு ஆன்மாக்களெல்லாம் அடிமையென்றே கூறுவதாமென்று அறிவுறுத்தியதுமாம்.

வேதநெறியினை யுடையராய் வேதாந்தத்தைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளியும் முறையினை யுடையவர் மறையவரேயன்றி ஆரூரன் அன்றென்பார்—மறையோர்என்றும், கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிதலால் ஆவதாகிய நிட்டையின் பயன் சிவத்துக் கடிமையாய்ச் சோகமெனப் பாவித்தலாம். இங்ஙனமான பாவனையான் அடிமைகுலையாது ரம மாதலாகிய பயனற்றுப் போகின்றவர் மறையவரே என்பார்—அவரைநோக்கிக் கேண்மின் என்றும், அடிமை என்னும் விஷயத்தில் நாவின்வன்மைகொண்டு மன்றாடுகின்றவன் இவனன்றி நீவிருமல்லர், வேறு யாவருமல்லர் இது உண்மை என்பார்- இந் நாவல் நகரான் என்னடியான் என்றும், என்னால் சொல்லப்பட்ட சிவாகமங்களில் எனது அபிப்பிராயமாயுள்ளது எனக்கு அடிமையென்று சொல்லப்படும் இது ஒன்றன்றி வேறில்லை என்பார்-இது நான்மொழிவது என்றும், திருமால் பிரமன் முதலாகச்சொல்லப்பட்ட இவரெல்லாம் சிவமாகி சிவமாகிய அம்முத்திநிலையில் பேரின்பங்கூடவும், பந்தம் முளையாதிருக்கவும் அடிமைசெய்யும் அடிமையாளர் அல்லராய்ச் சிவத்தோடு ஏகமாகாது வேறாய்ப் பெத்தநிலையில் நின்று அந்நிலையில் சிற்றின்பங் கூடவும், பந்தம்மேன்மேல் முளைக்கவும் அடிமைசெய்பவராகலான் - தேவரையும் மாலயன் முதற்றிருவின் மிக்கோர்யாவரையும் வேறு அடிமையாவுடைய எம்மான் என்றுங் கூறினார். (௩௭)

நம்பியாரூரர் நகைத்தல்.

வேறு.

என்றான் இறையோன் இதுகேட்டவர் எம்ம ருங்கும்
நின்றார் இருந்தார் "இவன்என்னினைந் தான்கொல்" என்று
சென்றார்; வெகுண்டார்; சிரித் தார்;திரு நாவ லூரர்
"நன்றான் மறையோன்மொழி"என்றெதிர் நோக்கி நக்கார்.

(ப - து.) இறைவன் இந்நாவல் நகரான் என்னடியான் என்றுகூற அக்கலியாணப்பந்தரின்கண் எப்பக்கத்தும் நின்றவர் இருந்தவர் எல்லோருங்கேட்டு இந்த நம்பியாரூரரையும் இச்சபையின்கணுள்ள நம்மனைவரையும், இப்போதிருக்குஞ் சமயத்தையும் என்னவென்று நினைத்தானோ இது என்னகொடுமை என்று சிலர் சமீபித்தனர். சிலர் கோபித்தனர் சிலர் சிரித்தனர். அப்போது நாவலூரர் இவ்வேதியன்மொழி நன்றுநன்று என்று அவ்வேதியரைநோக்கிச் சிரித்தனர் என்பதாம்.

மாணைக் கூறிய அடிமை என்னும் மொழி தடுத்தாளவரும் ஆசிரியனால் உபதேசிக்கப்படும் உபதேசமொழியாகலான் அஃதேபோல் தம்மைத்தடுத்தாளவந்த வேதியர் "இந்நாவல் நகரூரன் என் அடியான்" என்றுகூறிய சிவபெருமானை அந்நாவலர் பெருமான்—என்றான் மறையோன்—என்றும், எனவே—ஆசிரியன் மாணவகனுக்கு உபதேசிக்கும் உபதேசவாசகமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தின் பொருளும் ஆன்மாவாகிய நீ அடிமையாளாய் இருப்பவனேயன்றி நான் என்று ஓர்முதலாய் இருப்பவனன்று என்பதேயாகலான் அவ்வுண்மையை விளக்கினார் என்றும், அவ்வுண்மைப்பொருள் சிவபுண்ணிய விசேடத்தான் ஆசிரியனை அடைந்து வழிபட்டு அவ்வழிபாட்டின் ஒழுக்கத்தான் அவ்வாசிரியர்பால் உபதேசமுறையாய்க் கேட்பவர்க்கே விளங்குமேயன்றி, தற்போதத்தால் தாமே நூல்வழியான் ஆராய்ச்சியுடையராய்க் கேட்பவர்க்கு ஒருசிறிதும் விளங்குதல் இல்லை என்பது துணிபாகலானும் அத்துணிபுக் குரியவரே அப்பந்தரின்கண் கூடியவரெல்லாம் ஆகலானும் அவர்களை-இதுகேட்டவர் என்றும்,

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

அன்று அளித்த சாறுமொழிக்கு இன்று உத்தரமளிக்க வந்தவராதலின் அவ்வுத்தரத்தைத் தளரவிடாது அவ்வுத்தரத்தையே மேலுஞ்சொல்லி அதற்குரிய செயலையுஞ் செய்யத் தொடங்குகின்றேன் என்னும் அக்குறிப்பும் புலப்படுமாறு உடுத்திருந்த உத்தரியத்தைத் தளரவிடாது தாங்கிச் சென்றனரென்பார்—மிசை யுத்தரியத் துகில்தாங்கி மேற்சென்று என்றார். அங்ஙனம் செய்யத்தொடங்கிய செயலில் ஓலையினது அநாதி முறைமையும் வெளிப்படுமாறு செய்யத் தொடங்கினன் என்பார் - அக்காலம் உன் தந்தை தன்தந்தை ஆளோலை யீது என்றார்.

அஃதாவது ஆதிசைவனாகிய உனக்குத் தந்தை சைவருஷிகளாகிய கவுசிகாதி பஞ்சருஷிகளில் ஒருவரல்லவா, அந்த ஐவருக்கும் தந்தையாயுள்ளவர்—சதாசிவரல்லவா, அவர் சொல்லியது சிவாகமங்களல்லவா. அவ்வாகமங்களெல்லாம் பரசிவனாகிய எனக்கு ஆளோலையல்லவா, எனவே-ஆகமங்களில் ஆன்மாக்களுக்கு இறைவன் காட்டும் உபகாரத்தையும் காணும் உபகாரத்தையும் செய்யானாயின் அவ்வான்மாக்கள் பாச நீக்கம் உண்டாய் முத்திப்பேற்றையடையாராகலானும் அங்ஙனம் செய்த பேருபகாரத்துக்கு செய்நன்றிமறவாமை இன்றியமையாத செயலாதலானும் அச்செய்கையைச் செய்யுமாறு ஞானத்திற் சரியை கிரியையோகமென வகுத்து, அவற்றுள் காட்டும் உபகாரத்திற்குச் சரியை கிரியை என்னுந் தொண்டுகளைச் செய்ய வேண்டு மென்றும், காணும் உபகாரத்திற்கு—யோகத்தொண்டைச் செய்யவேண்டு மென்றும் விதித்திருத்தலின்ஆகமங்களை - அடிமையோலைகள் என்றதென்க. (நக)

வேறு.

மாசிலா மரபில் வந்த வள்ளலே தியனை நோக்கி
நேசமுன் கிடந்த சிந்தை நெகிழ்ச்சியால் சிரிப்பு நீங்கி
"ஆசில்அந் தணர்கள் வேறோர் அந்தணர்க் கடிமை யாதல்
பேசஇன் றுன்னைக் கேட்டோம் பித்தனோ; மறையோன்?" என்றார்.

(எ - று.) குற்றமென்பதறியாத ஆதிசைவகுலத்தில் வந்த வள்ளலாராகிய ஆரூரர் கிழப்பிராமணரைப்பார்த்து நன்றுமது நல்வரவு நங்கள் தவமென்று முன்னே சித்தத்துள் நிகழ்ந்த நேசமானது "இந்நாவல் நகரூரன் என்னடியான்" என்று சொன்ன போதே தளர்ச்சியடைந்தபடியினால், சிரிப்புநீங்கி குற்றமற்ற ஆதிசைவர்களாகிய அந்தணர்கள் வைதிகர்களென்று சொல்லப்பட்ட அந்தணர்களுக்கு அடிமையாதலை இன்று உன்னிடத்தில் நாலும் இக்குள்ளசபையாரும் கேட்டோம். ஓ மறையோனே! நீ பித்தனோ என்றார்.

ஏகமாயும் அத்விதியமாயும் இருப்பது பிரஹ்மம் ஒன்றேயென்றும், அப்பிரஹ்மமே அத்வைதமாயும் சாந்தமாயும் இருக்குஞ் சிவம் என்றும் கூறப்படும் வாசகலக்ஷியனாய்விளங்கும் சிவசம்பந்தம் ஒன்றேயுடையவர்களாய் சைவசமயசம்பந்தமான ஆசார்ய அபிஷேகாதி தீக்ஷாவிசேஷமுடையவர்களாய்ச் சிவன் ஒருவனையே ஆன்மார்த்த பரார்த்தக்கிரமங்களாக வழிபடும் சிவபூஜாநியமங்களை யுடையவர்களாய்ச் வேறு தேவதாந்தரங்களைச்சிவத்தோடு ஒப்பாகஎண்ணி அவனோடு சமமாகவைத்துப்பூஜித்து வழிபடுதலாகிய குற்றத்தைக்குலதருமமாகவே ஒழித்திருப்பவர்களாய் விளங்குபவராகலான் தமது குலத்தவரை - ஆசில்அந்தணர்கள் - என்றும், குலதர்மசம்பந்தமான சம்ஸ்காராதி விசேஷங்களை யுடையவர்களாய் ஆன்மார்த்த பூஜாதிகராம் ஒன்றேயுடையவர்களாய் சகலதேவர்களையும் சிவாங்கமாகக் கொள்வதைவிட்டு சிவசமமாக எண்ணி பூஜையாதி உபசாரங்களைச்செய்துவரும் நியமத்தைக் குலதருமமாகவேகொண்டு ஒழுகிவரும் கொள்கையுடையவர்களாய் விளங்குபவராகலான் - வேறோர் அந்தணர்—என்றும், இவ்வந்தணர்களுடைய இவ்வழிபாடு வேதசம்மதமும் அன்றாகலான் - வேறோர்ந்தணர்களென்றும், வேறோரந்தணராகக் காணப்படும் உமக்கு - வைதிகசைவகுலத்தனாகிய என்னை அடிமை

என்று அஞ்சாது பித்துடையவனைப்போல் வழக்கிட வந்தனையாகலான் - பித்தனோ மறையோன் - என்றுங் கூறினார். (சo)

இறைவன் வித்தகம் பேச வேண்டா மெனல்.

"பித்தனும் ஆக; பின்னும் பேயனும் ஆக; நீயின்
றெத்தனை தீங்கு சொன்னா யாதுமற் றவற்றால் நாணேன்
அத்தனைக் கென்னை யொன்றும் அறிந்திலை யாகில் நின்று
வித்தகம் பேச வேண்டாம் பணிசெய வேண்டும்" என்றார்.

(எ - து.) நீ சொன்னபடி நான் பித்தனாலும் ஆகுக. பித்தனதே யன்றி அதன் மேலும் பேயனானாலும் ஆகுக, நீ இப்பொழுது என்னை நோக்கி எவ்வளவு தீங்கான வார்த்தைகளைச் சொன்னாலும் நான் அந்த வார்த்தைகளால் எவ்வளவும் நாணங் கொள்ளேன். ஏனெனில் நீ சொன்ன அவ்வளவுக்கு என்னை ஒருவகையானும் இன்னவன் இவன் என்று அறிந்தாயில்லை. ஆனாலும். எனக்குநிகராக நின்று பித்தா பேயா என்று விசித்ரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லா தொழிக. உன்னை நான் அடிமை யென்று சொன்னதற்கேற்ப எனக்கு வேண்டும் பணியைச் செய்வாயாக வென்று கூறியருளினார் என்பதாம்.

இறைவன்—தம்மைப் பித்தனென்று அழைத்த நம்பியை நோக்கி, ஆரூரனே! இமய மலையில் தவஞ்செய்தஅந்தப் பிரியா நங்கையாகிய ஒருத்தி அவளது தவத்தைத் தடுக்கச் சென்ற என்னைப் பித்தனென்று முன்னமே அழைத்திருக்கின்றாள். ஆகலான், நீதான் பித்தனென்று என்னை இன்று அழைத்தவனல்லை. பித்தன் என்று அழைத்த அந்த நங்கை பின் என்னை மணவாளனாக்கிக் கொண்டாள். அவள் பித்துடையவளா! நான் பித்துடையவனா! அது நிற்க. இன்று உனது ஒருமணத்தைத் தடுக்க வந்த என்னை நீ பித்தனென்கின்றாய், நீயும் அவளைப்போலும் என்றால் இருமணத்தைக் கொள்வதற்குத்தானே! பித்தனாகிய என்னால் நீ மணத்தைக் கொள்ளுவையாயின் நீ பித்தனோ! நான்பித்தனோ! பித்தன் என்றழைக்கத் துணிந்த நீ—இனிப் பேயனென்று அழைக்கவும் துணிவாய். ஏனெனில்,— "இன்னன வென்றறியாதன பேய்க்கணத்தோடு, இணங்கிநின்றாடினன் இன்னம்பரான்" என்று ஒரு பெரியஅன்பனும் அழைத்திருக்கின்றான். அவ்வாறழைத்த அப்பெரியான் - சமணர்களாகிய பேய்க்கூட்டங்களோடு இணங்கி நின்றாடினவன். அங்ஙனம் ஆடினவன் - என்னைப் பேய்க்கணங்களோடு ஆடுகின்றவன்என் றழைக்க வந்த அக்காலத்தில் அப்பேய்க்கணங்களை விட்டு என்னையே புகழ்ந்துபாடும் புகழினைப் பெற்றான். அப்பெரியானைப் போலும் நீயும் - இவ்வுலகக் கூட்டங்களில் நீங்கி. என்னையே பாடும் புகழினைப் பெறுதற்காக உனக்கு வரப்போகும் அப்புகழினைக் குறித்து இப்போது என்னைப் பேயனென்று அழைக்கத் துணிவையாயின் உலகினர் என்னைப்பேயனென்று எண்ணத்தான் துணிவரோ! சொல்லத்தான் துணிவரோ! துணியார்!! துணியார்!! நீ இருமணத்தைப் பெறுதற்கு என்னைப் பித்தனென்றும், என்னையே பாடும் பெருமையைப் பெறுதற்குப் பேயனென்றும் அழைத்தால் அச்சொற்கள் - எனக்குத் தீங்கினையாவது, நாணத்தையாவது தருமோ (தரா) என்னுங்குறிப்புப் பொருள் தோன்ற—பித்தனுமாகப் பின்னும் பேயனுமாக, நீயின்று எத்தனை தீங்கு சொன்னை யாது மற்றவற்றால் நாணேன்—என்றார்.

என்றால்—இருமணத்தையும், பாடும்பணியையும் பெறுதற்குரியவன் நீ என்று நானறிந்தே இன்று இம்மணத்திற்கு வந்தேன். வந்த என்னிடத்தில் நிகழ்ந்த செயல் இவ்வுலகில் காணப்படும் பித்தரைப்போல் அறிந்து என்னைப்பித்தனென்று கூறினையன்றி, அச்செயலால் என்னை அறிவியாயுள்ள பித்தனென்று அறிந்து கூறின

[illegible]

[illegible] பொருள் தோன்ற [illegible]

[illegible]

[illegible] இவனது [illegible] இவ்வாறு [illegible] இம்மை [illegible]

[illegible] அது இவன் [illegible] அதனைப் பார்ப்போம் [illegible] [illegible] அவ்வெ[illegible] [illegible] [illegible] என்றும் [illegible] ஆதலால் [illegible] அறிவேன் [illegible] [illegible] இப்[illegible] [illegible] அருளில் [illegible] [illegible] இவன் [illegible] [illegible] என்றும் [illegible] என [illegible] [illegible] [illegible] விடாது [illegible] [illegible] என்று வெளிப்படையால் [illegible] என்று [illegible].

இத்திருப்பா[illegible] [illegible] சொல்லிய சொல்லின் [illegible] [illegible] [illegible] சொன்ற[illegible] [illegible] [illegible] என்று [illegible] [illegible] [illegible] என்று [illegible]. ([illegible])

[illegible] வரைந்துசெய்[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible].

([illegible] - ரை.) நம்பியாரூரர் [illegible] [illegible] [illegible] அவ்வெ[illegible] [illegible] பார்த்து (அரூபா!) [illegible] [illegible] [illegible] இத்திருக்குச் [illegible] பணிசெய்யும் [illegible] என்று சொல்ல [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] விரைந்து [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

ஆரூரர் [illegible] வடிவால் [illegible] [illegible] இறைவன் [illegible] [illegible] [illegible] என்று [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பணிசெய்தற்பாலை என்று கூறினமென.

திருமலைச் சிறப்பில் - ஆரூரரை, "[illegible] [illegible] [illegible] அருள் [illegible]" என்றும், "[illegible] [illegible]" என்றும் கூறியிருக்கவில்[illegible], இறைவன் [illegible] [illegible], பணி[illegible]" என்றுங்கூறினமென. பணிசெய்தற்பாலை [illegible] [illegible] பெருமையுள்ள [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] இறைவன் திருமேனியை [illegible] திருமேனி [illegible] திருமேனியுடையானுக்கு [illegible] [illegible] இயல்[illegible] [illegible] பணிசெய்தற்பாலை [illegible].

[illegible] [illegible] - அவ்வுரை [illegible] [illegible] [illegible].

அறிவுநூல் வழக்கென்றது என்னையெனின், சிவாகமங்களில் - ஆன்மவர்க்கங்களை - விஞ்ஞானகலர் - பிரளயாகலர்-சகலாகலர் எனவும், சகலருள் - சாமுசித்தர், வைநயிகர், பிராகிருதர் எனவும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இனி, அம்மூவருள் பிராகிருதராவார் - முத்திநெறியடைதற்குரிய ஆற்றலும் அறிவும் காதலும் இல்லாதவர்.

வைநயிகராவார் - யாக்கை நிலையாமை, இளமை நிலையாமை, செல்வநிலையாமை என நிலையாமையின் வகையினையுணர்ந்து அவ்வழியாய்க்கூடும் மந்தரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரம் என்னும் சத்திநிபாதமுடையவராய், அதனால் முத்திநெறியில் அவாவினையுடையராய் ஞானாசிரியர் வழியானே கேட்டலாதி நான்கினையும் பெற்றுப் பாசநீக்கம் உண்டாய்ச் சிவமயமேயாய் நிற்பவர்.

சாமுசித்தராவார் - பிராகிருதரைப்போல், பெயர்த்தும் செத்தும் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இருக்கின்ற அவரது நிலைமையுடையவருமல்லர், வைநயிகரைப்போல் - நூல்வழியான் நிலை - நிலையாமையை உணர்ந்து பிரபஞ்ச வைராக்கியமுடையாராய் ஞானாசிரியரையடைந்து அவருக்குரிய வழிபாட்டினைச் செய்து, அவ்வழிபாட்டின் முறையை யுணர்ந்து அதற்கேற்றபடி ஆசிரியர்காட்டும் நெறியினைக்கைப்பற்றி அவ்வழியொழுகி, பின் அவர்பால் கேட்கப்படும் கேள்வியின் திறத்தால் - தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தியைப் பெற்று அம்முறையே சிந்திக்குந்திறத்தால்-ஆன்மரூபம், ஆன்ம தரிசனம், ஆன்மசுத்தியை உடையராய், அம்முறையே தெளியுந்திறத்தால் - சிவரூபத்தை யுணர்ந்து, உணர்ந்த முறையானே - தம் அறிவின்கண் சிவத்தைத் தரிசனஞ்செய்து, தரிசனஞ்செய்த அந்நிலையினின்றும் மாறாது அத்வைதமாய்க் கலந்திருத்தலாகிய சிவயோக நிலையினைப்பெற்று, அந்நிலையில் உண்டாகும் சிவானுபவமுடையவராய் அவ்வளவில் மகிழ்ந்திருக்கும் இயல்பினை யுடையவருமல்லர்.

மற்றென்னெனின்,— விஞ்ஞானகலரை - இருமலங்கள் தாக்காதென்பதும், பிரளயாகலரை - ஒருமலந்தாக்காதென்பதும், நூற்றுணிபாதல்போல், சாமுசித்தரென்று எண்ணப்பட்டவரை - சகலரை மும்மலச்சார்புகளும் வந்து தாக்குதல்போல் தாக்காதென்பதும் நூற்றுணிபேயாம்.

ஆகவே, ஆன்மாக்களுக்குச் சத்திநிபாதம் வருவிப்பதில் இச்சையுள்ள இறைவனுடைய இச்சாசத்தியும், சத்திநிபாதம் வருவதற்குத் தடையாயுள்ள மலங்களைப் பரிபாகஞ் செய்யவல்ல சிவஞானம் வருதற்கான உபாயத்தைச் செய்ய எண்ணும் ஞானசத்தியும், அந்த ஞானசத்தியால் எண்ணப்படும் உபாயங் கைகூடுமாறு கிட்டியதாகிய ஓர்பிறப்பில் பிறப்பித்து அதனையே நல்லபிறப்பாக்கி அப்பிறப்பைக்கொண்டு சரியையாதி தவங்களைப் படிமுறையாற் செய்வித்து, அத்தவமுதிர்ச்சியின் விசேடத்தான், மட்டாய் மலராய் வருநாளில் மொட்டாய் மலரும் பயனைத்தரும் மலர்போல, சிவரூபத்தைக்காணும் அளவில் அன்பினை விளைவிப்பதாகிய கிரியையில்வல்ல - கிரியாசத்தியும், ஆகிய மூவகைச் சத்திகளும், அச்சாமுசித்தர்கள்பால் தலைப்பட்டு, அவர்களுடைய இச்சாஞானக்கிரியைகளைத் தம்முட்படுத்திக்கொண்டு, முன்னர் கிரியாசத்தியானது - முனைத்து நின்று அவர்களுடைய கிரியையில் இயல்பாகவே அன்பினை அங்குரிக்கும்படிச் செய்வித்து, பின் - அது காதலாகவும் பத்தியாகவும் பரவி மேன்மேல் பெருகி வளர்தற்குச் சிவரூபத்தைக் கண்டவுடன் மனத்தின்கண் அத்திருவுருவத்தினிடத்தில் பற்றுடைமையை உண்டாக்கி அச்சிவரூபத்தை விட்டு நீங்கக்கூடாத காதலை உண்டாக்கும். ஞானசத்தியானது - அங்ஙனம் உண்டாக்கிய பற்றுடைமையான் - பிரபஞ்சத்தோற்றத்தை மறப்பித்து, சிவத்தோற்றம் ஒன்றனையே தரிசித்துக்களிக்கவும் அதற்குரிய சொற்களையெல்லாம் வாக்கின்கண் நிகழவுஞ் செய்து பத்தியைப் பரவச் செய்யும். இச்சாசத்தியானது - அப்பத்தியின் திறத்தால் - கன்மமலஞ்சப்பட்டுப்

பிறப்பு இறப்பென்னும் தீமைகளைப் பயப்பிப்பனவாகிய சித்தத்தையும், ஏனைய கரணாதி தத்வங்களையும், பிறப்பிறப்பிற்குரிய தொழில்களில் செல்லவொட்டாது, முன் கிரியாசத்தியின் வழித்தாய் அங்குரித்த அன்பினை - மனத்தின்கண் நிகழ்ந்த காதல்வழியானும் வாக்கின்கண் பரவிய பக்தியின்வழியானும், மீளாச்செய்து, சிவஞான நிலையில் நிகழ்வதாகிய ஞானச்சரியையாதிகளை ஆதியந்தமில்லாமல் நிகழ்த்தி, அவ்வழியானே சிவானந்தத்தை ஆதியந்தமில்லாமல் அனுபவிக்கச் செய்யுமென்க.

இதனால், சாமுசித்தர் எனப்படுவார் - ஆணவாதி மும்மலச்சார்பினை உடையவரன்றெனவும், இறைவனது இச்சையாதி மூவகைச் சத்திகளுடைய சார்பினையுடையவரெனவும், அச்சார்பின் விசேடத்தான் நூல்வழியானன்றியே காதலானும் பக்தியானும் முதிர்ந்து வருவதாகிய சிவானந்தத்தை அனுபவிக்கும் ஆற்றலை உடையாராயிருப்பவர் எனவும் விளக்கியவாறாயிற்று.

எனவே, சாமுசித்தர் - நூல்வழியை விட்டிருக்கும் பிராகிருதருமல்லர், நூல்வழியைப்பற்றிச் செல்லும் வைணைகருமல்லர், இறைவனது அருளுருவாகிய இச்சையாதி சத்திகளின் பாற்பட்டு அச்சத்திகள் - சிவானந்தானுபவம் வருவதற்குக காட்டும் அருட்பணியைப்பற்றிச் செல்லும் நன்னெறியினையுடையவரென்பதாம்.

டறிவந்த நூல்வழக்கினையே அறிவு நூல்வழக்கென்றுமுன்னே குறித்ததாமென்க. இந்த நூல்வழக்குப்பற்றியே இறைவன் - ஆரூரரைநோக்கி நீ ஓலைகாணற் பாலையோ! பணிசெயற் பாலை என்றதென்க.

எனவே, ஆரூரர்-ஆலாலமுண்டவனது சுந்தரசொரூபமென்று முன்னமே விளக்கியிருக்கின்றபடியால், அம்மூர்த்தி - கைலையில் இறைவனது ஆணைமேற்கொண்டு விடைபெறுங்காலத்து, "செய்ய சேவடி நீங்கும் சிறுமையேன் - மையல் மானுடமாய் மயங்கும் வழி ஐயனே தடுத்தாண்டருள் செய்" என்று விண்ணப்பம் செய்தனரென்றும், "அதற்கு அங்கணாளன் அருள்செய்தனன்" என்றுங் கூறியிருத்தலால், அங்ஙனம் அருள்செய்த அருண்மொழிக்கேற்ப இறைவன் - தடுத்தாண்டருளவந்தனனாகலான் - காணற்பாலையல்லை, பணிசெயற்பாலை, என்றான். அஃதாவது நான் தடுத்தாண்டருள வாரா தொழிவேனாயின்-நீ ஓலைகாணற்பாலைதான்; சொன்னபடியே நான் வந்தபோது, என்னை வரவிரும்பும் வைணைகர் ஓலையை (நூலை) க் காணவிரும்பி விரைதல்போல - நீ யேன் ஓலையைக்காண விரைகின்றாய், என்று மறுத்தனனென்க.

பணிசெயற்பாலை - என்றது என்னையெனின்,— "மாதவஞ்செய்த தென்றிசை வாழ்ந்திடத், தீதிலாத்திருத்தொண்டத் தொகைதரப், போதுவார் அவர் மேன்மனம் போக்கிட, காதல்மாதருங் காட்சியிற்கண்ணினார்" என்றும் கூறியிருத்தலால் திருத்தொண்டத்தொகையைத் தருதலாகிய பணியேயாம்.

இனி, ஆரூரருக்கு - இறைவன் தந்த மானுடயாக்கையின் சிறப்புத்தோன்ற - ஓலைகாணற்பாலையல்லை என்றருளியசிறப்புமொழி என்க.

என்னை;-ஆரூரரது யாக்கை - ஒருமல மிருமல மும்மலம் என்னும் மலங்களையுடையாரது யாக்கைபோலன்று. மற்றென்னெனின், மும்மலச்சார்புகளொழிந்து, சிவசத்திகளின் சார்புபட்டு சிவத்துக்கே ஆளாய், அவன் பணியிலேயே பந்தப்பட்டு, அப்பணியின்கண் விளையும் இன்பமே பேரின்பமாக்கொண்டு வாழ்தற்குப்பெற்ற சாமுசித்தரது யாக்கையைப் போலுங்கொண்ட மானுடயாக்கையேயாம். "தவமேபுரிந்திலன் தண்மலரிட்டு முட்டாது இறைஞ்சேன், அவமே பிறந்த அருவினையேன் நின்திருவடிக்காம்பவமே அருளுகண்டாய்" என்றமணிவாசகப்படியே, திருவடிக்காம்பணி செய்வதற்கு இறைவனை வேண்டிப்பெற்றுவந்த சாமுசித்தரது யாக்கையைப் போன்றதென்று குறித்ததாமென்க.

[illegible] லையின் பெருமை [illegible] நம் [illegible]

இனி, [illegible] வழக்குப்பற்றியும் [illegible] என்றது [illegible] வின்,—[illegible] என்று வழக்கிட [illegible] கலின், அன்னைக்கொண்டு [illegible] கேற்ப, [illegible] பார்க்கும் [illegible] என்றார். [illegible] அடியான் [illegible] என்றார்.

[illegible] உலகில் [illegible] என்னடிமையானென்று கூறார். [illegible] இல்லை [illegible] என்று கூறார். இவ்வழக்குப்பற்றியும் [illegible] [illegible] என்றறிக.

இனி, [illegible] மென்றது — [illegible] [illegible] என்று, [illegible] விளங்கப் [illegible] [illegible] கென்க.

[illegible] என்று [illegible] [illegible] திருத்தொண்டரை [illegible] [illegible] இவ்வுண்மை [illegible]

ஆகவே, [illegible] செய்யாமையானது [illegible] ஆரூரர் [illegible] [illegible] திருந்த செயலை [illegible] பணியை [illegible] செய்ய [illegible] என்றறிக.

இனி, [illegible] தொடர்ந்து [illegible] என்றதனை [illegible] [illegible] முன்னே [illegible] அதன் பின்பே [illegible] இறைவனை [illegible] தொடர்ந்து [illegible] [illegible] கொள்க.

அருமை [illegible] பொருளாயினை [illegible] சொல்லின் முன்னே [illegible] தொடர்ந்து [illegible] [illegible] என்று [illegible] [illegible]

இத்திருப்பாட்டான்: அருமை [illegible] யானை - வலிந்து [illegible] [illegible] பெருங்கருணை [illegible] இறைவன் — [illegible] என்றதன் [illegible] [illegible] காரணமும். [illegible] தொடர்வதற்கு [illegible] [illegible] செய்தவினை [illegible] வன்மை [illegible] [illegible] கூறியவாறு மென்க.

கொடாதற் கரியானைத் தொடர்ந்து பற்றிய சிறப்பு.

ஆவணம் [illegible] சென்ற [illegible]
[illegible] தொடர்ந்து [illegible]
[illegible] உற்ற [illegible] புலவன் [illegible]
[illegible] தொடர் [illegible]

(ப - ரை.) [illegible] தம்மை [illegible] இறைவனை [illegible] [illegible] அக்காலத்து [illegible] [illegible] இறை [illegible] நின்ற [illegible]

[illegible] அவர் [illegible] கட்டியார் [illegible] பின்பெருடர்ந்து [illegible] திருமேனி [illegible] அவரைச் சபித்தனர். [illegible] அப்புறப்புறங்களை [illegible] அழகிய [illegible] வேறு [illegible] என்பதும்.

[illegible] வண்ணக்காட்ட [illegible] என்பார் - ஆவணம் என்றும், [illegible] [illegible] பெற்ற [illegible] [illegible] என்பார் - [illegible] என்றும், [illegible] என்பார் - அளவினில் [illegible] [illegible] அவ்வேடும் [illegible] [illegible] என்பார் - [illegible] காவலைத்திடையே [illegible] தொடர்ந்து [illegible] என்பார் - [illegible] என்றும், [illegible] [illegible] பூவின் [illegible] என்பார் - [illegible] என்றும், [illegible] தொடர்ந்து [illegible] என்பார் - [illegible] என்றும், [illegible] அவ்வாறு [illegible] என்பார் - [illegible] என்றுரைத்தனர்.

[illegible] ஆவணம் என்றது - [illegible] என்றது - [illegible] செல்லும் [illegible] என்றும்; [illegible] என்றது - [illegible] என்றது - [illegible] என்றும், அளவினில் [illegible] அவர் [illegible] என்றும் [illegible] என்றும், அளவினில் [illegible] என்றும், பூவணத்தவர் [illegible] என்றது - [illegible] என்றும், [illegible] என்றது - [illegible] அளவினில் [illegible] என்றும், [illegible] என்றது - [illegible] என்றும், [illegible] எல்லோரும் [illegible] இருக்கின்றோம் என்று [illegible] புறப்புறங்களை [illegible] இவர்களெல்லாம் [illegible] அளவையில் [illegible] இறைவன் [illegible] [illegible] திருப்புளிக்கு [illegible]

ஆரூரர் ஓலையைக்கிழித்தல்.

மறைகளா யினமுன் போற்றி மலர்ப்பதம் பற்றி நின்ற
இறைவனைத் தொடர்ந்து பற்றி எழுதும் ஆள் ஓலை வாங்கி
அறைகழல் அண்ணல் ஆளாய் அந்தணர் செய்தல் என்ன
முறையெனக் கீறி யிட்டான்; முறையிட்டான் முடிவிலாதான்.

(எ - து.) வேதங்கள் நம (நமஸ்காரம்) என்று முன்னே போற்றிப் பின் மலர் போன்ற திருவடிகளைப் பாதுகைவடிவமாகப்பற்றி நிற்கின்ற இறைவனை ஆரூரர் பின்றொடர்ந்து பிடித்து அடிமையென்று எழுதப்பட்டிருக்கும் ஆளோலையைவாங்கி ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலையணிந்த இறைவனுக்கு ஆளாயிருக்கும் ஆதிசைவர்கள் வைதிகராகிய அந்தணர்களுக்காளாய் அவர்களுக்கான பணிசெய்தல் எந்நூலிற் சொல்லப்பட்ட முறைமையென்று (பலவாற்ன் இனிகழ்ந்து) கிழித்தனர். அப்பொழுது முடிவில்லாத இறைவன் இது முறையோ முறையோ என்று முறையிட்டனன் என்பதாம்

வேதங்கள் நான்கும் நம என்னும்பதத்தை முன்னே கூறி அவனது பொருள் சேர்ந்த புகழைப் பலமுறையும் புகழ்ந்தெடுத்துக்கூவிப் பலவிடத்தும் ஓலமிட்டுத் தேடித்தேடிப்பற்ற நின்றவனாகலின் - மறைகளாயின முன்போற்றி மலர்ப்பதம்பற்றி நின்ற இறைவனை என்றார். எனவே கடலென்னுமிடத்து கடலென்றும் நீர் என்றும் உப்பென்றும் அறியவந்த மூன்று பொருளும் ஒன்றைவிட்டொன்று வேறாகக் காணப்படுதலின்றி ஒன்றாகவே காணப்படுதல்போல் பரமசிவமாகிய கடல் நீர்போன்ற பசுக்களாகவே காணப்படுகின்றதாதலால் வேதங்கள் பசுவர்க்கங்களை வேறுபிரித்துச் சொல்வதற்கின்றி நேரே கடலாகச் சொல்வதுபோல் பசுவர்க்கங்களையே பதியாகப் போற்றியும் நீரின் தன்மையை உற்று நோக்குழி - அதன்கண் வெறுக்கத்தக்க உவர்ப்பு - வெளிப்படுதல்போல், பசுவர்க்கங்களின் தன்மையை உற்று நோக்குழி - அதன்கண் - பாசவிலக்கணம் வெளிப்படலால், அப்பசுக்களினின்றும் பதிப்பொருளை வேறு பிரித்து இது அல்லை இது அல்லை என்று அன்மைப்பொருளாகப் போற்றியும், பின்னர் - கடற்கரையின் கண்ணேயுள்ள சிற்றூறலைக்கண்டு கடலின் தன்மை அறியக் கிடத்தல்போல், வேறுபிரித்த அப்பதி தம்மை அறிவார் அறிவின்கண்ணே ஊற்றெடுக்கும் அருளின் பெருக்கத்தைக்கண்டு அவ்வருளாகிய அடியையேபற்றி அவ்வடியைப் பிரியாது கிடத்தல் வேதத்தின் இயல்பெனக.

வேதங்களால் - ஒன்றாகவும் வேறாகவும் போற்றுதற்கு உரிமையாய் நின்ற அவ்வடிவங்களில் ஓர்வடிவமாக ஆரூரர்பால் வாராது உடனாய் நிற்கு நிலையினைக் காட்டும் அறிவொளிபோல் அவர் அறிவினைவிளக்க, அவர் அறிவினைவிடாத ஒளிவடிவினனாய் வெளிவந்து, அடியான் என்னுஞ் சொல்லைச் சொல்லி அவரை அச்சொல்லுக்குள்ளாக்கித் தன்னைவிடாது பின்தொடர்ந்துவந்து தன்னைப்பற்றச் செய்தனனாகலான் - இறைவனைத்தொடர்ந்துபற்றி - என்றார்.

எனவே - இறைவன் - வேதங்களுக்கு - ஒன்றாய் வேறாயிருக்கும் திருவுருவத்தைக் காட்டினனென்றும், ஆரூரருக்கு உடனாயிருக்கும் திருவுருவத்தைக் காட்டினன் என்றும் அறிவித்ததாமெனக.

இதனால் - இறைவன் - ஒன்றாய் வேறாய் உடனாயிருக்கும் அத்துவித இலக்கணமுடையனாகலின் - பாசபதார்த்தங்களோடு ஒன்றாய் வேறாய் இருக்கும் நிலையினை - வேதங்களிடத்தும், ஆன்மாக்களிடத்து உடனாயிருக்கும் நிலையினை - ஆரூரரிடத்தும் விளக்கினமைகாணக.

அதுவேயுமன்றி - ஆரூரரிடத்து - என்றும் உடனாயிருந்தே யாவும் செய்பவனாயிருப்பவனேயன்றி, பசுபாசங்களிடத்து வேறாயிருந்து செய்வதுபோல் செய்பவன் அன்றென்று அறிவுறுத்தினமையுமாம்.

இனி, ஆரூரர் எழுதும் ஆளோலை வாங்கிச்செய்த செயலெல்லாம், இறைவன் அவர்பால் தாம்செய்ய எண்ணிய அருள்விளையாடலாகலான், அவ்விளையாடலை அம்முறையே கூறுவாம்.

முன்யாலயன் தொடராதானை வலிந்து பின்தொடர்ந்து பற்றிய ஆரூரர்—நஞ்செயல் அற்று இந்த நான் அற்றபின் நாதன் தன்செயல் தானே என்ற சித்தாந்த வசனப்படி செயலற்றிருக்கும் தம்பால் தன்செயலைக்காட்டவந்த நாதன் திருக்கரத்திலிருந்த ஆள் (அடிமை என்று எழுதியிருக்கும்) ஓலையைவாங்கி, நீர் * "ஒடுங்காப்பெருமை உம்பர்கோனை, தஞ்சமென்றொழுகும் தன்னடியார்தம் நெஞ்சம்பிரியா நிமலனை, கள்ளங்கைவிட்டு உள்ளமதுருகிக், கலந்துகசிந்து தன் கழலிணையவையே நினைந்திட ஆங்கேதோன்றும் நிமலனை. முன்விட்டுத் தாம் அற்று,—மாமுயல்விட்டுக் காக்கைப் பின்போம் கலவர்போலவும்.— விளக்கங்கிருப்ப மின்மினிகவரும், அளப்பரும்சிறப்பில் ஆதர்போலவும். கச்சங்கொண்டு கடுந்தொழில் முடியாக், கொச்சைத்தேவரைத் தேவரென்றெண்ணிப், பிச்சரைப்போல ஓர் ஆரியப்புத்தகப்பேய்கொண்டு புலம்புற்று, வட்டணைபேசும், மானிடரைச்" சேர்ந்த மறையவர்; நானே—"வெண்டிரைக் கருங்கடல் மேற்றுயிர் கொள்ளும் - அண்டவாணற்கு ஆழியன்றருளியும், உலகமூன்றும் ஒருங்குடன் படைத்த மலரோன்றன்னை வான்சிரம் அரிந்தும், கடிபடுபூங்கணைக் காமனுருடலம் பொடிபடவிழித்தும். மறிகடல் உலகில் மன்னுயிர் கவரும் கூற்றுவன் தனக்கு ஓர் கூற்றுவனாகியும், கடல்படுநஞ்சம் கண்டத்தடக்கியும், பருவரை சிலையாப் பாந்தள் நாணாத் திரிபுரமெரிய ஒருகணை துரந்தும், கூற்றெனத் தோன்றும் கோளரி போன்றும், தோற்றியவாரணத்து ஈருரிபோர்த்தும். அறிவிலாமையால அரக்கனுருடல் நெறநெற இறுதர ஒருவிரல் ஊன்றியும். பல்கதிர் உரவோன் பற்கெடப்பாய்ந்தும், தக்கன் வேள்வி தகைகெடச்சிதைத்தும். செந்தீக்கடவுள் தன் கரதலம் செத்தியும், சலந்தரன் உடலந் தான்பிளத்தடிந்தும். கார்மலி உருவக்கருடனைக் காய்ந்தும், இன்னபிறவும் எங்களீசன்—கோபப்பிரசாதம் அளித்த அறைகழல் அணிந்த அண்ணலுக்கு மீளா ஆளாயிருக்கும் ஆதிசைவரைச் சேர்ந்தவன். ஆகவே, அறைகழல் அண்ணல் ஒருவனுக்கே ஆளென இருக்கும் நான்—அவ்வண்ணலால் கோபிக்கப்பட்டார்க்கெல்லாம் ஆளாயிருக்கும் அந்தணர்க்கு ஆளாய் அவர் பணிசெய்தல் எந்த நூலில் எந்த முறையில் கூறப்பட்டுள்ள முறை? திருமுறைகளை யறியாத மறையவனே! இது என்னமுறை என்று வாங்கிய ஓலையைக் கிழித்தெறிந்தனராகலான்-எழுதும் ஆளோலை வாங்கி அறைகழல் அண்ணல் ஆள் அந்தணர் ஆளாய்ச்செய்தல் என்னமுறை எனக்கிறியிட்டான் - என்றார்.

அங்ஙனம், ஆரூரர் கிழித்திடவே, ஆன்மாக்களின் பரிபாகத்திறங்கட்குஏற்றவாறு - விரிவுரையாக வகுத்து, வேதங்களென்றும், வேதாந்தங்களென்றும் ஆகமங்களென்றும், புராணங்களென்றும் முறையிட்டவனாகிய இறைவன் - அங்குள்ளார் பலருங்கேட்ப இது முறையோ முறையோ என்று தனது முறையைக் கூறினனாகலான் - முறையிட்டான் - என்றார்.

†. இனி, மறையினால் அயனால் மாலால் மனத்தினால் வாக்கால் மற்றுங் குறைவிலா அளவினாலும் கூறொணாதாகி நிற்கும் அளவில் பெருமையை உடையவனாகலின் - முடிவிலான் - என்றார்.

---

* நக்கீரர் அருளிய - கோபப் பிரசாதம்.

† "அயன் - என்றது - அவ்வேதத்திற்கு அங்கமாய் அயனாற்செய்யப்பட்ட - புதினென் புராணநூலையும், மால் - என்றது - மாயோன் அவதாரமாகிய வியாதனாற்செய்யப்பட்ட இதிகாசநூலையும், மனம் - என்றது - மநுமுதலிய இருடிகளான் மனத்தால் நினைந்து செய்யப்பட்ட மிருதிநூலையும், வாக்கு - என்றது - அவ்வேதத்தைத்

இனி [illegible] விரிபொருள் முழுதாய் [illegible], இசைப்படும் பெருமையில் [illegible] [illegible] [illegible] தான் என்று.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] இவ்விருத்தியுரை [illegible] [illegible].

* [illegible]

[illegible] (எ) [illegible] அவர்க்கு [illegible] சொல்லுதல், [illegible] (அ) [illegible] இவை [illegible] (௯) [illegible] (௰) [illegible] இப்போது [illegible] திருவாசகத் [illegible]

[illegible]

[illegible] (௪௩)

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

(௩ – ௫.) [illegible] – இம்முறை [illegible] இறைவன் [illegible] இருக்கின்ற [illegible] சொல்லுமென் [illegible]

* "விரிகதிர் ஞாயிறல்லர் மதியல்லர் வேதவிதியல்லர் விண்ணுநிலனும், திரிதரு வாயுவல்லர் செறிதீயும் அல்லர் தெளிநீரும் அல்லர் தெரியில், அரிதரு கண்ணியாளை ஒருபாகமாக அருள்காரணத்தில் வருவார்" என்றபடி யாவும் அல்லனாகிய, இறைவன் மங்கைபாகனாய் அருள்காரணமாய்த் தடத்தவுருவங்கொண்டு வந்தருளும் அருமையை நாடி அவன்பாதத்திற் சூடுதற்குரிய பாதுகையாயும், குஞ்சிதபாதத்தில் அணியத்தக்க வீரக்கழலாயும், அரையில் அணியத்தக்க வெண்கோவணமாயும் வேதங்கள் இருத்தலால்—அருமறை—என்றார்.—அரிதருகண்ணியாளை ஒருபாகமாக அருள்காரணத்தில் வருகின்றவனாகிய அவன் அவ்வளவில் நில்லாமல், † "தீயாகி நீராகித் திண்மையாகித் திசையாகி அத்திசைக்கோர் தெய்வமாகித், தாயாகித் தந்தையாய்ச் சார்வுமாகித் தாரகையும் ஞாயிறும் தண்மதியும் ஆகிக், காயாகிப் பழமாகிப் பழத்தில் நின்ற இரதங்கள் நுகர்வானுந் தானேயாகி, நீயாகி நானாகி நேர்மையாகி நெடுஞ்சுடராய் நிமிர்ந்து அடிகள் நின்றவாறே" என்று தமிழ்வேதம் ஓதியவாறு நின்றருளும் நிலைமையைக்கண்டு அந்த அந்தநிலையை அந்தந்த வண்ணமாகவே முறையிட்டுப் போற்றும் முறையையும் அவ்வேதங்கள் உடையனவாகலின் - அருமறை முறையிட்டு - என்றார்.

"அன்றுந் திருவுருவங் காணாதே ஆட்பட்டேன், இன்றுந் திருவுருவங் காண்கிலேன் - என்றுந்தான், எவ்வுருவோ நும்பிரான் என்பார்கட்கு என்னுரைக்கேன், எவ்வுருவோ நின்னுருவம் ஏது" என்று காரைக்கால் அம்மையார் அருளியபடி மேலே சொல்லியவாறெல்லாம் போற்றும் மேலாம் அறிவாய் விளங்கும் அவ்வேதங்கள் உலகத்துக்குப் பிரமாணமா யுள்ளதாகலின், அவ்வுலகினர் தம்மைநோக்கி - உலகிற்கு முதற்கடவுளாயுள்ளான் - "எப்படியன் எந்நிறத்தன் எவ்வண்ணத்தன் அவனை எழுதிக்காட்டுங்கள்" என்று வினவுவாராயின் அவர்களுக்கு நாங்கள் அருள்காரணமாக வருகின்ற அவனை - "மைப்படிந்த கண்ணாளும் தானுங்கச்சிமயானத்தான் வார்சடையான்" என்று அவ்வளவில் சொல்ல வல்லோமேயன்றி "இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன் இவன் இறைவன் என்று எழுதிக் காட்டவொண்ணாது" அதனாலன்றோ நாங்கள் எழுதாக்கிளவி என்கின்ற ஓர்பெயரையும் பெற்றுடையோம். அங்ஙனம் இருப்பினும், நாங்கள் ஒருண்மை கண்டுள்ளோம். அது என்னையெனின். அவனருள்கிடைப்பின். "அவ்வருளே கண்ணாகக்கொண்டு காணப்பெற்றால் - அப்படியும் அந்நிறமும் அவ்வண்ணமும்" காணக்கூடும். அவ்வருட்கண்ணை யிழந்து காணத் தொடங்கின் - அவன் "ஒப்புடையனல்லன் ஒருவனல்லன் ஒரூரனல்லன் ஒருவமனில்லி" என்று அருளைக்காட்டித் தான் காட்டுதற்கின்றி நின்றவிடலால்- அருமறை முறையிட்டு இன்னம் அறிவதற்கரியான் - என்றார்.

இங்ஙனங் கூறியபடி அறிவதற்கரியான் - ஆரூரரது திருக்கரத்தைப் பற்றிக் கொண்டு ஒருமுறை முறையோ என்றது - என்னையெனின்,—

ஆரூரர் கிழித்தவோலை - ஆட்சியாகிய வேதவோலை என்க. அஃதாவது - "விரிவிலா அறிவினார்கள் வேறொரு சமயஞ்செய்தே, எரிவினாற் சொல்லும்" அவரையும், முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கரையும் தமக்கு அடிமைகளேயாவர் என்னும் ஒருபெரிய முறையே ஆட்சிவகையினாற் கூறும் படியோலையாயுள்ளது-அவர் கிழித்தவோலை. அந்த ஓலையாகிய வேதநெறி தழைத்தோங்காதாயின் - மிகுசைவத்துறை விளங்காது ஒழியுமாகலினாலும், அது விளங்காது போமாயின் பரம்பரையாகிய ஆன்மபரம்பரைகள் அந்தந்த நெறியில் நின்று பின் சைவ நெறியாகிய ஆவணத்தைக் கைக்கொண்டு அந்நெறி வழியில் பொலிவுபெற்று உய்யு நெறியை வந்து கூடாது பாழ்பட்டுப் போம் ஆகலினாலும், அக்காரணந் தோன்ற - ஆரூரரது திருக்கரத்தைப் பற்றிக் கொண்டு நீ கிழித்த ஓலை - சர்வான்மாக்களையும் பொதுவகையான் எனக்கு அடிமைகளேயாவர் என்றுபடிமுறையில் வைத்துக்கூறும் ஓர்பெரிய முறையல்லவோ, இதனை நீ கிழித்தனை

* ௪-ம் திருமுறை சிவனெனுமோசை. செ-௨. † நின்ற திருத்தாண்டகம்-செ-க.

உனக்குள்ள ஆகமத்துறையையும் அழித்தவனாயினாய் பூதபரம்பரையையும் பொன்றுவித்தவனாயினாய், என்னோடு வழக்காடும் வன்மைபெற்ற நீ இவ்வழக்கினை யறியாது இறியிட்டனையே இது முறையோ என்றாரென்க.

இறைவன் - முறையோ வென்று கூறிய அந்த வொருமுறையில் மேலே சொல்லிய முறையெல்லாம் அடங்கலின் - ஒருமுறை என்றார்.

இவ்வண்ணம் - இறைவன் கூறிய குறிப்புரைகளை நியாய வாயிலென்று அங்குள்ளார் ஒருசிறிதும் அறிவதற்கியலாத உலகினராகலான் அவர் கூறியதனை - வழக்கிடுதல் 'க எண்ணி ஆரூரரது திருக்கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டிருந்த இறைவனது கையை வாங்கி விலக்கி நீர் - அவரவர்களுக்கும் திருவி(அழகி)னைச் செய்ய வல்ல வேத நெறியை யுணர்ந்தவர்தாமே! அங்ஙனமிருக்க, நீர் - இப்போது அடிமை என்று இந்த ஆரூரரிடத்தில் ஓர் பெரிய வழக்குக் கொண்டு மன்றாடுகின்றீரே! இது இந்த உலகில் இல்லாத நெறியாகக் காணப்படுகின்றது. இந்த நெறியல்லாத நெறியை - "கொடிறும் (முதலையும்) பேதையும் கொண்டது விடாது" என்பதுபோல உறுதியாகக் கொண்டு பிணங்குகின்றீரே. இது என்ன முறை. அந்தணர்களுக்கு - ஏனை வருணத்தவர்கள் முறையாக அடிமைகளாக இருப்பதுண்டு, அந்தணர்களுள் சமானமாகவும், அம்முறையில் ஒற்றுமையாகவும் இருப்பவரே யன்றி ஒருவருக்கொருவர் - அடிமையாயிருத்தல் உலக வழக்கில் இல்லை. இது வுண்மை.

இச்செய்தி இங்ஙனமிருக்க. நீர் இந்த ஊரில் வாழ்ந்திருப்பவராகக் காணப்படவில்லை. நீர் வாழ்வது இந்த ஊராயின் இவ் வழக்கிட மாட்டீர். நாங்களும் இதுகாறும் இந்த வழக்கையுங் கண்டதில்லை. ஆகையால், உம்முடைய வூர் எதுவோ அதனை உண்மையாகச் சொல்லும் என்று கேட்டனராகலான் - உழை நின்றார் விலக்கி யிந்த உலகில் இல்லா நெறி(யை நீர்) பெருமுறை(யாகக்) கொண்டு பிணங்குகின்ற திருமறை முனிவரே! நீர் எங்குளீர் செப்பும் என்றார்.

இத்திருப்பாட்டான் - வேதத்தை - அருமறை என்றது - இன்ன விசேடங்களான் என்றும், அம்மறை - முறையிட்டு இன்னம் அறிவதற்கு அரியான் என்றது - இன்னகாரணத்தால் என்றும். அவ்வரியவன் - ஆரூரரது திருக்கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு ஒருமுறை முறையோ என்று சொன்னது - இன்னமுறை என்றும், உழை (பக்கத்தில்) நின்றவர் அவரை விலக்கி அவரை வினாவியது இவையாமென்றும் விதந்து கூறியவாறு மென்க.

அறியவேண்டியவராகிய ஆரூரரையே தம்மை அறியாவண்ணம் செய்தவராகிய இறைவரை, அறியும் இயல்பினை உடையவரல்லாத உலகினர் - எங்குளீர் செப்புமென்றது ஓரதிசயம் அன்றென்பது - குறிப்பெச்சம். (சக)

மறையவர் இவ்வெண்ணெய்நல்லூரே எம்மூரேனல்.

என்றலும் நின்ற ஐயர் "இங்குநான் இருப்புஞ்சேய்த்த
தன்றிந்த வெண்ணெய் நல்லூர் அதுநிற்க; அறத்தாறின்றி
வன்றிறல் செய்தென் கையில் ஆவணம் வலிய வாங்கி
நின்றிவன் கிழித்துத் தானே நிரப்பினான் அடிமை" என்றான்.

(எ - து.) அங்கு விலக்கிய மறையவர்கள் எங்குளீர் என்று வினவலும், அதைக் கேளாநின்ற சிவபெருமானாகிய வேதியர். நீங்கள் இருக்கும் ஊராகிய இந்தத்திருவெண்ணெய்நல்லூரிற்றான் நானும் இருக்கின்றேன். இங்கு நான் இருக்குமிடமும் தூரமல்ல. அது நிற்க, இங்கு நிற்கின்ற இவ்வாரூரன் - தருமநெறிக்கு விரோதமாய் வலிய சவுரியஞ்செய்து என்கையிலிருந்த அடிமைச்சீட்டை வலியவாங்கிக் கிழித்தானல்லவா;

நீர் பித்தரோவென்றும், நீர் எங்குளீர் என்றும், போம் என்றும் வாருமென்றும் இவன்யாவன் என்றும் சொல்வதாகிய இந்தச் சங்கேத வார்த்தைகளைக் கேட்க, சங்கக் குழை மறைந்திருக்கும் காதினையுடையனாய் வந்தனனாகலின் - குழைமறை காதினனோ என்றார். அவ்வாறு கூறியதனால் - காதில் குழையை மறைத்து வந்தவனல்ல, இங்கு பார்ப்பாரது கண்களுக்கு மறைந்திருக்கும்படி வந்தவன் என்றலுமாம்.

"ஆட்டிவைத்தால் ஆரொருவர் ஆடாதாரே" என்ற வேதமொழிப்படி, ஆரூரர் - இறைவன் ஆட்டுவிக்கின்றபடியே ஆடுகின்றவராக இருக்கின்றனரேயன்றி, தமது போதவழியே ஆடும் செயலைக் கொண்டிருப்பவர் அல்லரென்பது தோன்ற - கோதில் ஆரூரர் - என்றார்.

கோது + இல்-தற்போதமாகிய குற்றமில்லாதவர்.

இம்மறையவர் பொன்னம்பலமாகிய மன்றத்தின்கண்ணே நிலையாகநின்று பிறவி வழக்கறுக்க அனவரத தாண்டவஞ்செய்யும் நடராஜனே யாவனென்று தம்மிடத்தில் ஆடும் வழக்கினால் உணர்ந்தார் - என்பதுதோன்ற - இவன் பழையமன்றாடிபோலும் என்றார்.

இவன் பழையமன்றாடி என உணர்ந்தார் - என்பது என்னையெனின்,—

மன்றத்தின்கண்ணே ... னமிடும் நடராஜவள்ளலை-உமாபதிசிவனார் "சேமவொளி எவரும் தேரும்வகை, மாமணிசூழ் மன்றுள் நிறைந்து பிறவிவழக்கறுக்க நின்ற திருந்த நிலைபோற்றி" என்றும், "குன்றாத பல்லுயிர் வெவ்வேறு படைத்தும் அவைகாத்தும் எல்லையிளைப்பொழிய விட்டுவைத்தும், தொல்லையுறும் - அந்தர் அடி நடுவென்று எண்ண அளவிறந்து, வந்தபெரிய வழிபோற்றி" என்றும் போற்றியுள்ளார்

அஃதாவது - மன்றாடியாகிய நடராசன்—உயிர்களை அடிமைகொள்வதற்கு குரு லிங்கசங்கமம் என்னும் மூவடிவங்களில் ஓர் வடிவங்கொண்டு அவர்கள்பால் வந்து, அவர் அடிமை ஆகும் அளவும் ஏதேனும் ஓர்வழக்கினைத்தொடுத்து மன்றுதலில் முனைந்து நிற்பதுபோல் இம்மறையவனும் நிற்றலால் என்க.

இங்ஙனங்கூறிய உண்மையை அறிதற்கு இப்பெரியபுராணமே சான்றும்.

இனி, இவ்வழக்காளியார்பால். ஆரூரருக்கு - பண்பின்மிக்க விழைவுற மனமும் பொங்க - என்றது - என்னையெனின். மணப்பந்தரின்கண் "மொய்த்துவளர் பேர ழகு மூத்தவடிவேயோ, அத்தகைய மூப்பெனும் அதன் படிவமேயோ, மெய்த்தநெறி வைதிகம் விளைத்த முதலேயோ, இத்தகைய வேடமென ஐயமுற" வந்த அவ்வடிவத் தினால் ஆரூரரிடத்துத் திரோதானசத்திப் பிரவேசம் ஆகும்வண்ணம் செய்து தம்வச மாய் மயக்கி அச்சத்திசம்பந்தத்தால் சொல்லவேண்டிய சொல்லையும் செய்யவேண்டிய செயலையும் சொல்லவும் செய்யவுமாகச் செய்து அத்திரோதானசத்தியை அவ்வளவில் நிறுத்தி, பின்னர் அவ்வாரூரரைத் தம்பின்தொடர்ந்து வரச்செய்து ஆகர்ஷித்து அருட் சத்தியைப் பிரவேசப்படுத்தி அவர் தமதுகையைப் பிடிக்கவுமான செயலைச்செய்வித்து அஃதாவது ஓலையைக் கிழிக்கச்செய்து, அச்செய்கையான் தமது அடிமை வழக்கை நிலைபெறுவித்து, பின் தமது இடத்தை அறிவிக்கவேண்டிய முறைப்படி தமது அருட் டுறையாகிய திருவெண்ணெய் நல்லூரை அறிவித்து, அறிவித்த அவ்வழியானே அவ ரது மனத்தை அன்பின் வசப்படுத்திக் காதலை மீதூரச் செய்யும்படிச் செய்தனன் என்க.

இனி, உன்பிழைநெறி வழக்கை யாங்கே பேசநீ போதாய் என்றார் என்றது என்னையெனின்;—

(இ - ள்.) வேதியனாகிய இறைவன் ஆரூரர் வழக்கைப்பேச ஆங்கே நீ போதாய் என்ற அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு, ஆரூரனே! நீ திருவெண்ணெய் நல்லூரிலே சென்றாலும் எனக்கு நல்லதேயாகும், ஏனெனில். அங்குள்ள வேதியர்களோ, பரிசுத்தமாகிய நான்குவேதங்களையும் ஓதியுணர்ந்தவர்கள் ஆகலான் அவர்களுக்கு முன்னே உன்னுடைய பெரியோர்கள் முன்னாளில் எழுதிக்கொடுத்திருக்கும் மூலசாதனத்தைக் காட்டி எனக்கு நீயடிமை என்பதைச்சாதித்து விடுவேன் என்றுசொல்லி, தான்பிடித்திருக்கும் தண்டத்தை ஊன்றிக்கொண்டு ஆரூரருக்கு முன்னாகவிரைந்த நடையுடன் திருவெண்ணெய்நல்லூருக்கு எழுந்தருளினார் என்பதாம்.

சாதிப்பனென்று. தண்டூன்றி ஆரூரருக்கு முன்னே முன்சென்றான் எனக் கூட்டுக.

ஆரூரர் திருவெண்ணெய் நல்லூருக்கு என் பிழை மாறவழக்கைப்பேச போதாய் என்றபோது. மறையவர் - இவன்போதாய் என்று துணிவாகச் சொல்வதனால். நாம் இவனை அடிமை என்று வழக்கிடும் வழக்கு - பிழைபட்டுப் போமென்றும். அடிமையாகேன் என்று தான் இடும் வழக்கு பிழைபடாதென்றும் எண்ணிச் சொல்லுகின்றான் போலும். இவன் நம்முடைய வூரின் பெயரை நன்றாயறிந்தானில்லை. தோய்ந்திருக்குந் தயிரில் வெண்ணெயைக் கடைந்தெடுப்பது போலும் புனிதநான்மறையோர் முன்னே நம்முடைய வழக்கினை எடுத்துச் சொல்லி இவனைக் கடைந்தெடுக்கப் போகின்றோம். எங்ஙனமெனில் மணப்பந்தரில் இவனிடத்தில் பாலில் நெய்போல் மறையவனாய் மறைந்து தோன்றினோம் இப்போது இங்கு - பால் - தயிராய்த் தோய்ந்தது போல் இவன் நம்மிடத்து பண்பின்மிக்க விழைவுறு மனமும் பொங்க விருக்கின்றான். அதனால் நாமும் இந்த அருட்டுறையில் தயிரில் - வெண்ணெய் தோன்றுவது போல் குவளைக் கண்ணியாகிய மாதொரு விடைமேற் றோன்றி இவனையும் வெண்ணெய்போலெடுத்து அடிமை கொள்ளப்போகின்றோம். அப்போது பித்தனென்று நம்மை அழைத்த இவன் — "நாமுயன் பலநாளும் நினைப்பின்றி. மனத்துன்னை) பெயாய்த திரிந்து எய்த்தேன். (இப்போது) பெறலாகா அருள் பெற்றேன்; ஐயா உனக்கு ஆளாய் இனியல்லேன் எனலாமே" என்று சொல்லப்போகின்றான் என்றதைத் திருவுளத் துட்கொண்டு ஆரூரரை நோக்கி. ஆரூரா என்னை நீ போதாயென்று சொல்வதனால் நான் தோல்வியடைவேன் என்றும் நீ வெற்றியடைவாயென்றும் எண்ணினையோ, அங்ஙனம் எண்ணற்க. நான்போகும் ஊர் நல்லூர் - அவ்வூரில் - என் வழக்கு வெண்ணெய்போல் நன்றாய்த் திரண்டு வெளிப்படப்போகின்றது. ஆகையினால் - நீ அங்கு போதினும் (வந்தாலும்) எனக்கு நல்லதே என்றார். (சுகூ)

ஆரூரர் இறைவன் பின் செலல்.

செல்லுமந்நான் மறையோன் தன்பின் திருமுகத்த காந்தம் சேர்ந்த
வல்லிரும் பினையே போல வள்ளலும் கடிது சென்றார்
எல்லையில் சுற்றத் தாரும் இதுவென்னோ என்று செல்ல
நல்லநூல் உணர்ந்தோர் வாழும் வெண்ணெய்நல் லூரை நண்ணி.—

(இ - ள்.) அவ்வாறு செல்லுகின்ற வேதியருக்குப் பின்னே வேறுபடுத்துகின்ற முகமுடைய காந்தத்தைச் சமீபித்த வலிய இரும்பு அக்காந்தத்தைச் சேர்ந்தொன்றுதல் போல ஆரூரர் விரைந்து சென்றனர். அளவற்ற பந்து ஜனங்களும் இது எப்படியாகுமோ என்று பின்றொடர்ந்து போக முன்சென்ற விருத்த வேதியர் நல்லபிராமணர்கள் வாழும் திருவெண்ணெய் நல்லூரை விரைவாகப் போய்ச்சேர்ந்து,— (ருய)

இறைவன் முறைப்பாட்டைக் கூறல்.

வேதபா ரகரின் மிக்கார் விளங்குபேர் அவைமுன் சென்று
நாதனும் மறையோன் சொல்லும் நாவலூர் ஆரூ ரன்தான்
காதலென் அடியான் என்னக் காட்டிய ஓலை கீறி
மூதறி வீர்!முன் போந்தான் இதுமற்றென் முறைப்பா டென்றான்.

(இ - ள்.) வேதமுணர்ந்தவர்களில் சிறந்த வேதியர்கள் விளங்குகின்ற பெரிய சபையின்முன்பாகப்போய் நாதனாகிய வேதியன் சொல்லுவான். "திருநாவலூரில் வாழும் இந்தஆரூரன் தன் ஆசைபொருந்திய என்னடிமை என்று யான் இவனுக்குக் காட்டிய முறியோலையைக் கிழித்து, பேரறிவினையுடைய பிராமணர்காள்! உங்களிடம் வந்தான் இதுதான் என்னுடைய முறைப்பாடென்று சொல்லினர்.

இவ்விரண்டுதிருப்பாட்டாலும் அசைவின்றிக் கிடக்கும் இரும்பானது காந்தத்தின்முன் தலைப்படின் தன்னியல்புதிரிந்து அசைதலுஞ்செயலை அடைந்து அக்காந்தத்தை விடாது அதனையே யணைதல்போல் மணப்பந்தரில் அசைவற்றிருந்த ஆரூரர் விருத்தவேதியர்முன் தலைப்பட அப்பந்தரைக் கலியாணத்துடன் விட்டு தம்மைச் சூழ்ந்த சுற்றத்தோடும் காந்தம்போன்ற வேதியர் போம் வழியே திருவெண்ணெய்நல்லூரில் சபையாகக் கூடியிருக்கும் முதியோர்களாகிய அந்தணர்கள்முன்னே நின்றனரென்றும் அப்போது வேதியர்பெருமான் அந்தணர்களைப் பார்த்து சபையோர்களே! என்னருகே நிற்கின்ற இவன் திருநாவலூரில் உள்ளவன். இவன் நம்பியாரூரன் என்னும் பேருடையான், எனக்கு அடிமையாயுள்ளவன் இவனொருவன்றான், இது வாய்ச் சொல்லன்று, ஓலையுளது. அந்த ஆளோலையை இவனுக்குக் காட்டினேன், இவன் எனக்கு அடியான் என்பதை மறந்து என்னைப் "பித்தா பேயா" என்றும், நானே "உனக்கு அடிமை யாவேன்" என்றும் அந்த ஓலையைக் கிழித்தெறிந்து, கல்வியொழுக்கம் உடையவன் போல் உங்கள் முன்னே வந்து இப்போது நிற்கின்றான் இதுதான் நான் முறையிடும் முறைப்பாடென்றனைத்தனையென்றும் கூறப்பட்டன. (௫௧)

அந்தணர் அவையின் மிக்கார் "மறையவர் அடிமை யாதல்
இந்தமா நிலத்தில் இல்லை; என்சொன்னாய் ஐயா!" என்ன
"வந்தவா றிசைவே அன்றோ வழக்கிவன் கிழித்த ஓலை
தந்தைதன் தந்தை நேர்ந்த" தென்றனன் தனியாய் நின்றான்.

(இ - ள்.) அச்சபையில் கல்விகேள்விகளிற் சிறந்த முதியோராகிய பிராமணர்கள், அந்தணர்அடிமையாதல் இப்பெரியவுலகில் வழக்கமில்லை அங்ஙனமிருக்க ஐயா நீர் என்னபொருந்தாத வழக்கைச் சொன்னீர் என்றார்கள். தனித்து நின்றவனாகிய இறைவன் யான் கொண்டுவந்த வழக்கு பொருத்தமுடையதல்லவோ! இவன் கிழித்த ஓலை இவன் பாட்டன் எழுதிக்கொடுத்தது என்றனர் என்பதாம்.

ஐயா என்சொன்னாய் என்றார், தனியாய் நின்றான் வந்தவாறிசைவே யன்றோ எனக் கூட்டிப்பொருள் கொள்க.

இத்திருப்பாட்டான் வேதியர் முறையிட்டதைக்கேட்ட முதியோர் வேதியனைப் பார்த்து ஐயரே! உம்மைப்போலும் முதியோரைக் கண்டதுமில்லை உமது வழக்கைப் போலும் கேட்டதுமில்லை யென்றார்கள் என்றும், அதுபோலவே வழக்காளியாகிய வேதியரும் இம்மாநிலத்தில் இல்லையென்பதை நீங்கள் சொல்லக் கேட்டேனேயன்றி இது வழங்கி வாராததன்று இந்நாவலூரானும் நீங்கள் சொல்லியதுபோலவே சொன்னான். உருவத்தில் நீங்கள் முதியோர், அவன் இளையோனே யன்றிச் சொல்லில் இருவரும் ஒன்றே, நீங்கள் கேட்டறியாத வழக்கை நான் எழுத்து முன்னிலையாகக் காட்

டுவேனுயின் அது உங்கட்கு உடன்பாடுதா னன்றே அவ்வெழுத்தைக் காட்டுகின்றேன். இந்நாவலூரனுக்கும் அந்த எழுத்தைக் காட்டினேன் அவ்வெழுத்தைக் கிழித்து விட்டான், மற்றொருவோலை என்னிடத்தில் இருக்கின்றது. அது இவன்தந்தைக்குத்தந்தை எழுதிக்கொடுத்த மூலவோலை. அந்தவோலையை இந்த ஆரூரன் முன்போல் தீங்கு செய்யவொட்டாம் என்று சொல்வீர்களானுல் காட்டுகின்றேன் என்றருளினென்றும் கூறியவாறும். (ருஉ)

சபையார் - ஆரூரர் எண்ணத்தைவினுதல்.

இசைவினல் எழுதும் ஓலை காட்டினன் ஆகில் இன்று
"விசையினல் வலிய வாங்கிக் கிழிப்பது வெற்றியாமோ?
தசையெலாம் ஒடுங்க மூத்தான் வழக்கினைச் சாரச் சொன்னன்
அசைவில் ஆரூரர் எண்ணம் என்" என்றார் அவையின் மிக்கார்.

(எ - து.) அதுகேட்ட அந்தணர்கள் உலகில் வழக்கமில்லா தொழியினும் மனம் உடன்பட்டு ஒருவர் எழுதிக்கொடுத்தால் அதனை அல்லவென்று மறுப்பது நீதியாகுமா. அங்ஙனமிருக்க, இந்த நாவலூரருக்கு ஓலைகாட்டினேனென்று இவர் சொல்லுகிறபடி இன்றுகாட்டியிருப்பாராயின் அதனைக் கோபாவேசத்தோடுங் கிழித்தெறிதல் வெற்றியாகுமா? இவ்வேதியர் நரையெல்லாம் ஒடுங்கப்பெற்ற முதியோராயினும் சொல்லவேண்டிய வழக்கில் தளர்வுற்று மறந்து சொன்னரில்லை. ஒன்றேனும் விடாமலும் மறுப்பதற் கிடமில்லாமலும் பொருந்தக் கூறினர். அசைந்தாடும் சரீரத்தை யுடைய இவ்வேதியர்போலன்றி அசைவில்லாத சரீரத்தையும் இவர் சொல்லுக்கு அஞ்சாது நிற்கும் காளையராகிய இவ்வாரூரரது எண்ணம் எவ்வண்ணமோ அதனை யறியவேண்டுமன்றே என்று நாவலாரூரரே! உமது எண்ணம் என்னவென்றார்கள் என்பதாம். (ருங)

ஆரூரர் என்சொல்வேனெனல்.

"அனைத்துநூல் உணர்ந்தீர் ஆதிசைவனென் றறிவீரென்னைத்
தனக்குவே றடிமை யென்றிவ் வந்தணன் சாதித்தானேல்
மனத்தினல் உணர்தற் கெட்டா மாயை;என் சொல்லுகேன்யான்
எனக்கிது தெளிய ஒண்ணா" தென்றனன் எண்ண மிக்கான்.

(எ - து.) நாவலாரூரர் தம்மைவினவிய அவ்வேதியர்களைப் பார்த்து சுருதி ஸ்மிருதி புராணமுதலிய எல்லா நூல்களையும் அறிந்த நீவிர் அறியாத கருமம் ஒன்றுமில்லை ஆகலின் என்னை ஆதிசைவனென்று நீங்கள் நன்றாயறிவீர்கள் என்னை இவ்வந்தணர் சாமானியமாயுள்ள புறத்தடிமையாளைச் சொல்லுவதுபோல் ஓர் மரியாதையுமின்றி இந்நாவலூரன் என்னடியான் என்று சொல்லுவதுமல்லாமல் அதனைச சாதிக்கின்றார்; இவர்இப்படிச் சாதிப்பாரே யானுல் நான் என்செய்யக் கடவேன். எனது குலத்தவர்கள் இப்படியும் எழுதிக் கொடுப்பரா ! இதுமனத்தினுல் நினைத்தற்கும் எட்டாத மாயையாயிருக்கின்றது. இந்த் மாயையை என்னென்று சொல்லுகேன். இந்த வல்வழக்கினுடைய உண்மையை யான் தெளிந்து சொல்லமுடியாது என்று எல்லாவற்றையும் எண்ணித்தெளிந்து சொல்லவல்ல எண்ணத்திலே மிக்கோராகிய நம்பியாரூரர் கூறினர் என்பதாம். (ருச)

சபையார் - அடிமையென்பதை உறுதிப்படுத்துமெனல்.

அவ்வுரை அவையின் முன்பு நம்பியாரூரர் சொல்லச்
செவ்விய மறையோர் நின்ற திருமறை முனியை நோக்கி
இவ்வுலகின்கண் நீஇன் றிவ்வை உன் அடிமை என்ற
வெவ்வுரை எம்முன் போற்ற வேண்டும்என் றுரைத்து மீண்டும்,—

(எ - து.) மேற்கூறிய வார்த்தைகளை நம்பியாரூரர் சபையார்களாகிய அந்தணர்களுக்கு முன்னின்று கூற நல்லறிவும் நல்லிரக்கமுமுடைய சபையோர்கள் வழக்காடுவதற்கு முற்பட்டு நிற்கின்ற முனிவரைப் பார்த்து முனிவரே! இவ்வுலகின்கண் இந்நாவலூரரை உமதடிமை என்று சாதிக்கின்றீரே அக்கொடிய சொல்லை எங்கள் சபை முன் நீர் நிலை நாட்டவேண்டும், என்ன சொல்லுகின்றீர் என்றுகேட்க மறுபடியும்,—

"ஆட்சியில் ஆவணத்தில் அன்றிமற் றயலார் தங்கள்
காட்சியின் மூன்றில் ஒன்று காட்டுவாய்" என்ன "முன்னை
மூட்சியில் கிழித்த ஓலை படியோலை மூலவோலை
மாட்சியில் காட்ட வைத்தேன்" என்றனன் மாயை வல்லான்

(எ - து.) ஐயரே! உலகின்கண் ஒன்றை வழக்கிட்டுச்சாதிக்கவேண்டுமானால் ஆட்சி காட்சி, ஆவணம் என மூன்றுண்டு. ஆட்சியாவது - தொன்றுதொட்டுப் பெரியோரால் ஆண்டுவருவது. காட்சியாவது - இதை நாங்கள் கண்டதுண்டு இது பொய்யல்லவென்று உண்மையாகக் கண்டவர்கள் சொல்லுவது. ஆவணமாவது - எழுத்து மூலமாய் ஓலையில் எழுதிவைப்பது. இம்மூன்று வகையில் ஒன்று நீர் காட்டுவீரா! என்றனர். வேதியர் - அந்தணர்காள்! நான் முன்னே இந்த நம்பியாரூரனுக்கு நீங்கள் அறிய மூன்றனுள் ஒன்றாகிய ஆவணங் காட்டினேனென்றதை மறந்தீர்களோ அல்லது பொய்யென்று எண்ணினீர்களோ அது எப்படியானாலும் ஆகுக. நான் முன்னே இவன் கோபமூண்டு கிழித்தானென்று சொல்லியவோலை மூலவோலையைப்பார்த்து எழுதிய படியோலை. இப்போதிருப்பதென்று சொன்னவோலை மூலவோலை. அதனைச் சபையார்களாகிய உங்களுக்குப் பெருமையோடு காட்ட வைத்திருக்கின்றேன். காணவேண்டுமானால் காட்டவும் வல்லேன் என்று மாயாசத்தியை எண்ணியவாறெல்லாம் ஆளவல்ல வல்லாளன் கூறினன் என்பதாம். (ருசு)

ஆவணங்காட்டல்

"வல்லையேல் காட்டிங் கென்ன மறையவன் அவைசெய்யாமல்
சொல்லினீர் வல்லீ ராகில் காட்டுவேன்" என்று சொல்லச்
செல்வநான் மறையோர் "நாங்கள் தீங்குற வொட்டோம்" என்றார்
அல்லல்தீர்த் தாளநின்றார் ஆவணங் கொண்டு சென்றார்.

(எ - து.) வேதியரே! எங்கள் முன்னர் நீர் ஆவணங்காட்ட வல்லீராயின் இப்பொழுதே காட்டும் என்று சொன்னார்கள். சொல்லவும், ஆவணத்தைக் கொள்ளைகொடுத்த வேதியர் இந்த நம்பியாரூரன் முன்போல் பற்றியிழுத்துக் கிழித்து என் சொல்லைப் பொய்யாக்கியதுபோல் இப்பொழுது செய்யக்கூடாதென்று அவனுக்குச் சொல்ல வல்லீராயின் நான் அந்த ஆவணத்தைக் காட்டுவதற்கு தடையுமில்லை என்றார். சொல்வதில் மிக்காராகிய அவ்வந்தணர்கள் ஐயா வேதியரே! நாங்கள் அவ்வாறுன தீங்கு நிகழும்படிச் செய்யமாட்டோம் என்றார்கள். உடனே ஆரூரர் அப்போது உள்ளத்துள்ளே அடைந்திருக்கும் அல்லலைத்தீர்த்து ஆள நின்றவராகிய இறைவனார் மூலவோலையை எடுத்துக்கொண்டு சபையாருக் கருகே சென்றார் என்பதாம். (ருஎ)

ஆவணம் வாசித்தல்.

இருள்மறை மிடற்றோன் கையில் ஓலைகண் டவையோர் எல்லாம்
அருள்பெறு கரணத் தானும் ஆவணம் தொழுது வாங்கிச்
சுருள்பெறு மடிப்பை நீக்கி விரித்தனன் தொன்மை நோக்கித்
தெருள்பெறு சபையோர் கேட்ப வாசகம் செய்யுகின்றான்.

(இ - ள்.) கரியவிடத்தைக் கண்டத்தில் மறைத்தவன்கையில் ஓலையைமறைத்துக் கொண்டு வருவதைச் சபையோர்கள் கண்டு அங்குள்ள ஓர் கர்ணீகனைப்பார்த்து நீ அப் பெரியோர் கொடுக்கும் ஓலையைவாங்கி நன்றாக யாவருங்கேட்கும்படி வாசிப்பாயாக என்றார். அவ்வோலையை வாங்கி வாசிக்கத்தகும் அருள்பெற்றுடைய அவனும் அப் பெரியோரைத் தொழுது மிக்க வணக்கத்துடன் அத்திருவோலையை வாங்கி சுருளை நீக்கி விரித்து அவ்வோலை அவரைப்போல் பழமையாயிருத்தலைக்கண்டு சபையோரைப் பார்த்து ஐயன்மீர்! இவ்வோலை இப்பொழுது புதிதாய் எழுதிக்கொண்டு வந்ததாகக் காணப்படவில்லை. மிகவும் பழமையானதுதான் என்றுசொல்லி மிகவுந் தெளிந்த மனத்தையுடைய சபையோர்கள் கேட்கப் பெரியவோசைகொண்டு வாசிக்கத் தொடங் கினான் என்பதாம். (௫அ)

ஆவணத்தின் முறைப்பாடு.

"அருமறை நாவல் ஆதி சைவன் ஆரூரன் செய்கை
பெருமுனி வெண்ணெய் நல்லூர்ப் பித்தனுக் கியானும் என்பால்
வருமுறை மரபு ளோரும் வழித்தொண்டு செய்தற் கோலை
இருமையால் எழுதி நேர்ந்தேன் இதற்கிவை என் எழுத்து."

(இ - ள்.) "அரிய வேதங்களை யுணர்ந்த, ஆதிசைவப் பிராமணனாகிய ஆரூரன்என் னும் யான் எழுதிக்கொடுத்த உடன்படிக்கை என்னையெனின், பெரிய முனிசிரேஷ்ட ராகிய திருவெண்ணெய் நல்லூரில் வசிக்கும் பித்தன் என்னும் பிராமணருக்கு யானும் என்னுடைய மரபில் வருகின்ற யாவரும் வழிவழியாய் அடிமை செய்வதற்கு என்மனமும், சொல்லும், ஒற்றுமைப்பட்டு இவ்வடிமைப் பத்திரத்தை எழுதிக்கொடுத் தேன். இதற்காக இவை என்னுடைய கையெழுத்து என்று வரைந்துள்ள அவ்வோ லையை வாசித்தனன் என்பதாம்.

ஈல், வழக்காளியாகிய வேதியர் கொடுத்த மூல ஓலையில் எழுதியிருந்த உண் மை எழுத்தை மாறுபாடில்லாமல் சபையாரெல்லாங் கேட்கக்கருணீகன் வாசித்துச் சொன்னானென்று கூறப்பட்டது. (௫௯)

ஆவணத்தை ஒப்புப பார்க்கச் சோலல்.

வாசகம் கேட்ட பின்னர் மற்றுமேல் எழுத்திட் டார்கள்
ஆசிலா எழுத்தை நோக்கி அவைஒக்கும் என்ற பின்னர்
மாசிலா மறையோர் "ஐயா மற்றுங்கள் பேர னார்தம்
தேசுடை எழுத்தே யாகில் தெளியப்பார்த் தறிமின்" என்றார்.

(இ - ள்.) கருணீகன் அந்த வோலையிலுள்ள வாசகத்தைவாசிக்க அதனைக்கேட்ட அந்தணர் அதில் சாக்ஷிகள் உண்டோ என்றனர். கருணீகன் ஐயன்மீர்! சாக்ஷிகளு மிருக்கின்றன என்று அவர்கள் நாமங்களையுஞ் சொல்லிக்காட்டினான். சபையோர்கள் அப்பெயருடையாரைக் கூப்பிட்டு, ஐயா! இது உங்களுடைய கையெழுத்துத்தானா நன்றாய்ப்பார்த்துச் சொல்லுங்கள் என்றார்கள். அந்தக் கையொப்பக்காரர்கள் தங்கள் கையெழுத்தைப்பார்த்து வேறென்றுஞ் சொல்லுவதற்குக் கூடாமல் இது எங்கள் கையெழுத்துத்தான் இதில் ஐயமில்லை என்றார்கள். கையொப்பக்காரரெல்லாம் ஒப் புக்கொண்டபின்னர் நடுவுநிலைமையினின்றுந் தவறாதவர்களாகிய அந்தணர்கள் சிறி துஞ் சந்தேகமில்லாதவர்களாய் நாவலூரரைப்பார்த்து நம்பியாரூரரே! இப்பொழுது வாசித்த வாசகத்தைக் கேட்டீரா? கையெழுத்தும் பார்த்தீரா? இது உமது பேர் கொண்ட பாட்டனாருடைய கையெழுத்தாகவே காணப்படுகின்றதா? வேறொருவ

ருடைய கையெழுத்தாகக் காணப்படுகின்றதா? அது உம்முடைய பாட்டனாரது உண்மையான கையெழுத்தாக இருக்குமானால் மனத்திற்குச் சந்தேகமில்லாமல் நன்றாயும் தெளிவாயும் பார்த்தறிவீராக என்றார்கள் என்பதாம். (சுO)

அந்தணர் கூற ''இன்னும் ஆள்ஓலை இவனை காண்பான்
தந்தைதன் தந்தை தான்வே றெழுதுகைச் சாத்துண் டாகில்
இந்தஆ வணத்தி னோடும் எழுத்துநீர் ஒப்பு நோக்கி
வந்தது மொழிமின்'' என்றான் வலியவாட் கொள்ளும் வள்ளல்.

(எ - து.) சபையிலுள்ள முதியோராகிய வேதியர்கள் ஆரூரரை நோக்கி "தெளியப்பார்த்து அறிதிர்" என்று சொல்லியபொழுது வலிய ஆட்கொளவந்த வள்ளலாகிய விருத்தர் "சபையோர்களே! சாட்சியோடு கூடிய ஓலையைக் கருணீகனைக்கொண்டு வாசிக்கச் சொன்னதும் அதனை நீங்களெல்லாங் கேட்டதும் போதாதோ இன்னமும் இவன் பார்த்து அறிந்து சொல்லவேண்டுமோ. ஆஹா! இது நன்று! நன்று!! இவன் சிறுவனன்றோ! இவனுக்கு அவ்வளவு அநுபவம் உண்டா! ஆகலான் இவன் கண்டறிய வல்லனல்லன். இதுவன்றி நீங்களே இவனது பாட்டன் வேறே எழுதியிருக்கும் கைச்சாத்துக ளிருக்குமானால் அவைகளைக் கொண்டுவரச்செய்து அதிலும் யான்கொடுத்த ஓலையிலும் எழுத்தை ஒத்துப்பார்த்து, பின் எது உங்கள் மனதில் உதிக்கின்றதோ அதனை மறைக்காமல் சொல்லுங்கள்" என்றார் என்பதாம்.

அந்தணர்கூற, வலிய ஆட்கொள்ளும் வள்ளல், இன்னும் ஆளோலை இவனோகாண்பான் எழுத்து நீர் ஒப்புநோக்கி வந்தது மொழிமின் என்றான் எனக்கூட்டிப் பொருள் கொள்க. (சுக)

திரண்டமா மறையோர் தாமும் திருநாவ லூரர் கோமுன்
மருண்டது தெளிய மற்ற மறையவன் எழுத்தால் ஓலை
அரண்தரு காப்பில் வேறொன் றழைத்துடன் ஒப்பு நோக்கி
"இரண்டும் ஒத்திருந்த தென்னே இனிச்செயல் இல்லை" என்றார்.

(எ - து.) வலிய ஆட்கொள்ளும் வள்ளல், "ஆரூரன் சொல்லவேண்டியதில்லை. அந்தணர்களே! நீங்களே இன்னும் ஒத்துப்பார்த்துச் சொல்லுங்கள் என்று சொல்ல, அச்சபையில் கூடியிருந்த பெருமை பொருந்திய பிராமணர்களும் நாவலூரார் முன்பு கொண்டிருந்த மருட்சியானது தெளியும்படி, இவர் பாட்டனார் கையெழுத்தாயுள்ள வேறோர் ஆளோலை ஏதேனும் அவர் வீட்டில் காவலான இடத்தில் வைத்திருப்பாரல்லவா! அக்கைச்சாத்தினை வரவழைத்துப் பார்ப்போ மென்று வரவழைத்துப்பார்க்க இரண்டும் ஒத்திருந்தது. ஒத்திருக்கவே இது என்ன ஆச்சரியம். இனி நம் செயல் ஒன்றுமில்லை" என்றார்கள் என்பதாம்.

நாமும் நம்பியாரூரரும் சொன்னது பொய்ப்பட்டுப் போயிற்றேயன்றி மெய்ப்படவில்லை. வழக்கிட வந்த வேதியர் சொல் ஒன்றேனும் பொய்ப்படவில்லை. ஆகவே, இவ்விருத்த வேதியர் செயல் சிவன் செயலாகவே காணப்படுகின்றது. இனி நாமாவது நாவலாரூரராவது யோசித்து ஆவது என்! பயனில்லை. இந்நாவலூரர் வந்த விதி அவ்வாறிருந்தது என்றார்கள் என்க. (சுஉ)

சபையோர் தீர்மானங் கூறல்.

"நான்மறை முனிவ னார்க்கு நம்பியா ரூரர்! தோற்றீர்!
பான்மையின் ஏவல் செய்தல் கடன்" என்று பண்பின்மிக்க
மேன்மையோர் விளம்ப நம்பி விதிமுறை இதுவே யாகில்
யானிதற் கிசையேன் என்றல் இசையுமோ? என்று நின்றார்

(வ - து.) "சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்தொருகால், கோடாமை சான்றோர்க்கணி" என்ற அவ்வணியில் மிக்கோராகி விளங்கும் அந்தணர்களாகிய சான்றோர்கள் ஆரூரரைநோக்கி நம்பியாரூரரே! நீர் - நான்குவேதங்களையுணர்ந்த இம்முனிவர் இன்று இட்டவழக்கில் தோற்றுவிட்டீர். ஆகையினால் இவ்விருத்தவேதியர் திருவுள்ளத்திற்கு மாறுபடாது இசைந்து அவரால் ஏவப்படும் ஏவலைச்செய்வதே உமது கடனுமென்றுசொல்ல. அம்மொழிகேட்ட ஆரூரர் எனக்கு அன்று விதித்தவிதி இப்படியிருக்குமானால் யான் இப்போது இதற்குச் சம்மதிக்கமாட்டேனென்று சொல்வது பொருந்துமோ என்று கூறிநின்றார் என்பதாம்.

• பண்பின் மிக்க மேன்மையோர் (ஆரூரரைநோக்கி) நம்பியாரூரரே! நான்மறை முனிவனுக்கு - தோற்றீர். பான்மையில் ஏவல்செய்தல் கடனென்று விளம்ப. நம்பி விதிமுறை இதுவேயாகில் யான் இதற்கிசையேன் என்றல் இசையுமோ என்று நின்றார் என்று கொண்டு கூட்டிப்பொருள் கொள்க.

தடுத்தாட்கொள்ளும் வழக்கினை மேற்கொண்டுவந்த விருத்தவேதியன் நாவல் ஆரூரருடன் திருவெண்ணெய்நல்லூரில் அந்தணர் மஹாசபையில் தம்முறைப்பாடெல்லாம் கூற, அவ்வந்தணர்கள்கேட்டு இது உலகில் இல்லாத வல்வழக்கென்று அதிசயித்துப்பின், வழக்கென்று யாவர்வரினும் அவனைச்சமன்செய்து சீர்தூக்குங்கோல்போல் சீர்தூக்கிச் சொல்லவேண்டியது நமது கடனாகலான் இவ்வழக்கினை இருவர் மாட்டும் சீர்தூக்கிப்பின் அதில் முடியும் முடிவினைப் பொதுவாய்நின்று சொல்லுவோமென்று துணிந்தவர்களாய், விருத்தவேதியரையும், நாவலூரரையும், அதன்பின் ஆவணங்களையும், ஆவணத்திலுள்ள சாக்ஷிகளையும் கேட்கவேண்டிய முறைப்படியேகேட்டும், பார்க்கவேண்டிய முறைப்படியேபார்த்தும் வழக்கின் உண்மையைத் தமது உள்ளத்தே நன்றாய்த் தெளிந்தவர்களாய்த் தாம் தெளிந்த அம்முடிவினைச் சபையிலுள்ளாரும் ஆரூரரும் அறியச்சொல்லி உம்முடைய வழக்கும் சொல்லும் பொய்ம்மையையும், வேதியருடைய வழக்கும் சொல்லும் மெய்ம்மையையும் அடைந்துவிட்டன. இக்காரணத்தால் நீர் தோற்க வேதியர் வெற்றியுடையவராயினர். இவ்வேதியர் உமது கலியாணத்தையும் வழக்கினையும் தடுத்து உம்மைத் தமக்கே ஆளாக்கிக்கொண்டார். இனி நாங்களும் நீரும் யோசிக்கவேண்டியதும் பேசவேண்டியதும் ஒன்றுமில்லை. ஆகலான். அவருக்கே அடிமையாய் அவர் அருளுக்கு உரிமையுடையவராக வாழ்வீர். அவர் உமக்கு என்ன அடிமைசெய்ய விதிப்பாரோ. அதை நாங்கள் அறியோம் என்று சொல்ல, ஆரூரர் - இந்த ஏழை அந்தணனுக்கு அடிமையாளாக, ஆகும் இவ்விதியும் இருந்ததே இனி இவ்விதிக்கு இசைந்து செல்லவேண்டியதேயன்றி இசையேனென்று சொல்லி இருக்கமுடியுமோ என்று நின்றனர் என்று கூறியவாறும். (சுங)

சபையோா வேதியரை விடுவினுதல்.

திருமிகு மறையோர் நின்ற செழுமறை முனியை நோக்கி
"அருமுனி! நீமுன் காட்டும் ஆவண மதனில் எங்கள்
பெருமைசேர் பதியே ஆகப் பேசிய துமக்கிவ் வூரில்
வருமுறை மனையும் நீடு வாழ்க்கையும் காட்டு" கென்றார்.

(எ - து.) நாவின் நலத்தைக்காக்கும் திருவில் மிக்க சபையார் இப்பால் ஆரூரரை யாட்கொளவந்து நிற்கின்ற வேதியரைப்பார்த்து நூன்முறைப்படி வழக்காடுவதில் அரியராகிய முனிவரே! நீர் முன்னர்காட்டிய ஆளோலையில் பெருமையில் மிக்க எங்கள் பதியாகிய இந்த வெண்ணெய் நல்லூரே உம்முடைய ஊராக எழுதியிருந்தது. நீரும் சொன்னீர். உமக்கு இந்தவூரில் பரம்பரையா யிருக்கின்ற வீடும் இல்வாழ்க்கைக் குரியாளும் இருந்திருக்கவேண்டுமே நாங்கள் இதுகாறும் கண்டறியோம். வீடெங்கே வாழ்க்கைக் குரியாளெங்கே காட்டுமென்றனர் என்பதாம். (சுச)

வேதியர் வீட்டுக்கு அழைத்துப்போதல்.

பொருவரும் வழக்கால் வென்ற புண்ணிய முனிவர் என்னை
ஒருவரும் அறியீ ராகில் போதுமென் றுரைத்துச் சூழ்ந்த
பெருமறை யவர்கு ழாமும் நம்பியும் பின்பு செல்லத்
திருவருள் துறையே புக்கார்; கண்டிலர் திகைத்து நின்றார்.

(எ - து.) உலகவழக்கின்கண் என்றும் வாராத வழக்கினை என்றும் உள்ள வழக்காகச் சாதனங்காட்டி வழக்கிலே வென்ற புண்ணியமூர்த்தியாகிய முனிவர் அந்தணர்காள்! நீங்கள் ஒருவரேனும் என்னையறியீரோ! நீங்கள் தானோ இந்தவெண்ணெய் நல்லூரில் வாழ்கின்றவர். தயிரில் வெண்ணெய் எடுப்பது போலும் இந்த நல்லூரில் என்னைச் சுலபமாய்க் கண்டெடுக்கலாமே, அந்த வுண்மைதோன்றவன்றோ அப்பெயர் பெற்றுளது. இதுகண்கூடாக இருத்தலை யறிவதற்கின்றி என்னை வீடெங்கேயென்று கேட்கிறீர்களே வீட்டை விசாரித்துணராமல் நீங்கள் கற்றகல்வியில் எதனை விசாரித்துணர்ந்தீர்கள். அந்தோ! இவ்வளவு கற்கவந்தும் என்வீட்டை யறியும் முயற்சியில்லாதிருந்தீரே என்று சிலேடைப்பொருளாகப்பேசி நீங்கள் அறியீராயின் என்பின்னே வாருங்களென்று சொல்லி தம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும் அந்தணர் கூட்டமும், நம்பியாரூரரும் பின்னேவர வீடுகாட்டுவாராகிய அருளுடையார் அருட்டுறையாகிய ஆலயத்துள்ளே புகுந்தருளினர். ஒருவரேனும் வேதியரைக் கண்டாரில்லை. இல்லையாகவே அவர் எங்குற்றார்! எங்கேகினர். அவர் மனை இதுதானோ? இதுகோயிலாயிற்றே என்று அக்கோயிலின்கண்ணே திகைத்து நின்றனர் என்பதாம். (சுரு)

இறைவன் காட்சிக்கோடுத்தல்.

எம்பிரான் கோயில் நண்ண இலங்குநூல் மார்பன் எங்கள்
நம்பர்தம் கோயில் புக்க தென்கொலோ? என்று நம்பி
தம்பெரு விருப்பி னோடு தனித்தொடர்ந் தழைப்ப மாதோ
டும்பரின் விடைமேல் தோன்றி அவர்தமக் குணர்த்த லுற்றார்.

(எ - து.) நம்பியாரூரர் அங்ஙனம் நில்லாது என்னை யடிமையாளாய் ஆட்கொள்ள அந்தணர்கள் முன்னே முப்புரிநூல் விளங்க வந்த ஐயர் நமது சிவபெருமான் கோயிலுக்குள்ளே புகுந்தது என்னகாரணம், இதுவோ அவ்வையர்வீடு, என்று தம்மையறியாதெழும் பெரிய விருப்பத்தோடு சுற்றத்தார் முதலிய யாவரையும் விட்டுத் தனியே உள்ளேசென்று என்னை யடிமைகொள்ளவந்த பெருந்தகையே! கருணைவெள்ளமே! என்னன்பின்பெருக்கே! என்னைவிட்டு எங்கொளித்தாய்! என்தெய்வமே! வெளிவருவாய்! நீ என்னையாட்கொள்ளவந்த பெருங்கருணையை எண்ணாது உன்னையிழந்தேனே! வருவாய்! உன்னருளுருவை நான் இனிக்காணப்பெறுவேனோ! வருவாய் என்றழுதழுது சுற்றுமுற்றும் பார்த்து எங்குங் காணதொழியவே ஆகாய வெளியைப் பார்த்து என்னை யடிமைகொள்ளவந்த ஐயரே! ஐயரே! என்றழைத்தனர் அழைக்கவும், மேலேபார்க்கும் நாவலர்பெருமானது கண்களுக்குப் புலப்படுமாறு இறைவனார் உமாதேவியாரோடு விடைமேற்றோன்றி தம்மேல் ஆசைகொண்டு விடாதழைக்கும் நாவலூர் பெருமானுக்கு உண்மையுணர்த்தத் தொடங்கினர் என்பதாம். (சுசு)

தாம்வந்த காரணம் அருளல்.

"முன்புநீ நமக்குத் தொண்டன்; முன்னிய வேட்கை கூரப்
பின்புநம் ஏவலாலே பிறந்தனை மண்ணின் மீது;
துன்புறு வாழ்க்கை நின்னைத் தொடர்வறத் தொடர்ந்துவந்து
நன்புல மறையோர்முன்னர் நாம்தடுத் தாண்டோம்" என்றார்

(எ - து.) உமாதேவியோடும் விடைமேல் அழகனாய் வந்த இறைவன்-நாவலரைநோக்கி ஏ அன்ப! முன்பு திருக்கயிலாயத்தின்கண் நீ நமக்குத்தொண்டனாயுள்ளவன், அங்கு நமது அருளால் தேவியாரது இருமாதர் உன்னைப்பார்க்கவும் நீ அவர்களைப்பார்க்கவும் இருவருக்குங்காதல் அதிகரித்தலால் நாமதனையுணர்ந்து உன்னை மண்ணுலகில் வரும்படியாகக் கட்டளையிட்டோம். நீ அப்போது இவ்வுலகவாழ்க்கைக்கு அஞ்சி ஐயனே! துன்புறும் வாழ்க்கைக்கு நான் ஆளாகாவண்ணம் என்னைத் தடுத்தாண்டருள் செய்யென்று வேண்டினாய். நாம் அவ்வண்ணமே ஆகுகவென்றோம். அவ்வுடன்பாட்டை எம்மிடம்பெற்று எமது கட்டளைப்படி இம்மண்ணின்மீது வந்து தோன்றினை. தோன்றிய நீ துன்பங்கள் தந்து வந்து தாக்கும் வாழ்க்கைக்கு ஆளாவதற்கான மணக்கோலத்தை இன்றைக்குக் கொள்ளச் செய்தனன். அப்போது நாம் கயிலையில் சொல்லியபடி அத்துன்ப வாழ்க்கை உன்னைத் தொடராதபடி அம்மணத்தைத் தடுத்து உன்னையடிமையாளாய் ஆட்கொள்ள விருத்த வேதிய வடிவங்கொண்டு வந்து ஆளாகேனென்று வழக்காடிய உன்னை ஆளாகவேண்டுமென்று தொடர்ந்து மன்றாடி இத்திருவெண்ணெய்நல்லூரின்கண் அந்தணர் முன்னேயுந்தன் அடிமை என்பதை நிலைநாட்டி ஆளாகேன் என்பதைத் தடுத்து ஆண்டோம் என்று ஆகாயமார்க்கமாய் உண்மையைக் கூறியருளினார் என்பதாம். (௬௭)

ஆரூரர் ஆனந்த மேற்கோளல்.

என்றெழும் ஓசை கேளா ஈன்றஆன் கனைப்புக் கேட்ட
கன்றுபோல் கதறி நம்பி கரசர ணாதி அங்கம்
துன்றிய புளகம் ஆகத் தொழுதகை தலைமேல் ஆக
"மன்றுளீர்! செயலோ வந்து வலியஆட் கொண்ட" தென்றார்.

(எ - து.) நம்பியாரூரர், சிற்சுகோதயவிலாசனாய்த்தோன்றி ஆகாயவாக்காற் கூறியதைக்கேட்டு, தாய்ப்பசுவினது குரலைக்கேட்ட கன்றைப்போல் கதறி பாதாதிகேசபரியந்தமான அங்கம் புளகமாகவும், தொழுதகை தலைமேலேறவும், நான் பழையமன்றாடி என்றபடி என்னை வலியவந்து ஆட்கொண்டது மன்றத்துள்ளே நின்று பஞ்சகிருத்திய நடனஞ்செய்யும் உம்முடைய செயலோவென்று கூறினார் என்பதாம். (௬௮)

ஆரூரருக்கு அடிமைசெய்யும் பணியையருளல்.

எண்ணிய ஓசை ஐந்தும் விசும்பிடை நிறைய எங்கும்
விண்ணவர் பொழிபூ மாரி மேதினி நிறைந்து விம்ம
மண்ணவர் மகிழ்ச்சி பொங்க மறைகளும் முழங்கி ஆர்ப்ப
அண்ணலை ஓலை காட்டி ஆண்டவர் அருளிச் செய்வார்.

(எ-து.) அப்பொழுது * தோற்கருவி முதலிய பஞ்சவாத்தியங்களும் ஆகாயத்தின்கண் நிறைந்து முழங்க, தேவர்கள் விடாதுபொழியும் பூமாரி பூமியெங்

---

* ஐந்து வாத்தியங்களாவன - தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி கஞ்சக்கருவி, மிடற்றுக்கருவி என்க. இவற்றுள் தோற்கருவி-பேரிகை முதலியன. துளைக்கருவி-வீணைமுதலியன, கஞ்சக்கருவி-தாளமுதலியன, மிடற்றுக்கருவி-கண்டத்தில் ஒலி யிசைக்கப்படுவன.

கும்நிறைந்து ததும்பி மணம்வீச மண்ணுலகில் உள்ளாரெல்லாம் மகிழ்ச்சியின் மிக்கார், மறைகள் மேகமுழக்கம்போல் முழங்கிப் பேரோசையிட; நமது பெருந் தகையாராகிய நம்பியாரூரரை ஓலைகாட்டியாண்ட இறைவரருளிச்செய்கின்றார்.

பாடும்பணியை யருளல்.

" மற்றுநீ வன்மை பேசி வன்றொண்டன் என்னும் நாமம்
பெற்றனை : நமக்கும் அன்பின் பெருகிய சிறப்பின் மிக்க
அர்ச்சனை பாட்டே ஆகும் ; ஆதலால் மண்மேல் நம்மைச்
சொற்றமிழ் பாடு" கென்றார் தூமறை பாடும் வாயார்.

(எ - து.) நாவலூரனே! நீ கயிலையில் ஆலாலசுந்தரன் என்னுநாமத்தோ டிருந்தனை, இங்கு என்பால் வன்மைச்சொல்லும் வன்மைச்செயலும் வழங்கினை யாகலின் "வன்றொண்டன்" என்னும் நாமத்தை இப்போது பெற்றவனாயினாய், எனக்கு அடிமை செய்யக்கடவாய் என்று வழக்காடின அவ்வடிமைச் செய லாவது நம்மை அன்பினாற்பெருகிய சிறப்பின்மிக்க அருச்சனையினால் அருச்சிப் பதேயாகும்; அவ்வருச்சனையாவது நம்மைப்பாடுதலேயாகும். அப்பாட்டு அன் பினாலே பெருகியதாய் பண்ணிசையிலே மிக்கசிறப்பினையுடையதுமாயிருத்தல் வேண்டும். அவ்விரண்டினையும் உடையது தமிழேயாகலான் சுவைமிகுதியும் இலக்கணமும் நிறைந்த அத்தமிழ்ச சொல்லாலேயே பாடக்கடவாய் என்று சுத்தமாகிய வேதமோதிய திருவாக்குடையார் கூறியருளினார் என்பதாம். (எ0)

நடராஜனை நினைத்தல்.

தேடிய அயனும் மாலும் தெளிவுறா ஐந்தெ ழுத்தும்
பாடிய பொருளாய் உள்ளான் "பாடுவாய் நம்மை" என்ன
நாடிய மனத்தர் ஆகி நம்பியா ரூரர் மன்றுள்
ஆடிய செய்ய தாளை அஞ்சலி கூப்பி நின்று.

(எ - து.) யஜுர்வேதரக்ஷகமாய் விளங்கும் பஞ்சாக்ஷரத்தாற் சொல் லப்படும் பொருளாயுள்ளவனும், அவ்வேதத்துள்ளே ஓதத்தக்கவர்களாயுள்ள பிரம விஷ்ணுக்கள் அவ்வுண்மையுணரும் உணர்வற்றுத் தேடுந்தன்மை வாய்க்கப்பெற்றுள்ளவனும் ஆகிய இறைவன் நம்மைப் பாடுவாயென்ற அளவில் நம்மை அடிமை என்று கொண்டபொழுதே நமது ஞானமும் கிரியையும் அவன் பாலவாய் நாம் சுதந்தரமிலியாய்ப் போயினோம். இப்பொழுது பாடுதற்குரிய பொருள் தேடும் ஞானமும், அப்பொருளை யமைத்தற்குரிய சொற்களைத் தேடும் கிரியையும் நம்பால் எங்குளது. ஞானமும் கிரியையுமில்லாமல் எப்படிப்பாடு வது என்று சிற்சபையினுள்ளே நடனஞ்செய்தருளும் இறைவனது அருளுரு வாயுள்ள செவ்வந்த குஞ்சிதபாதத்தை நாடும் மனமுடையராய் இருகரங்களையும் சிரமேற் குவித்துநின்று.— (எக)

ஐந்தெழுத்தும்பாடிய பொருளாயுள்ளான் தேடிய அயனும் மாலுந் தெளி வுறா (துள்ளான்) நம்மைப் பாடுவாயென்ன நம்பியாரூரர் மன்றுளாடிய செய்ய தாள்நாடியமனத்தராகி அஞ்சலி கூப்பிநின்று எனக்கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

" வேதியன் ஆகி என்னை வழக்கினால் வெல்ல வந்த
ஊதியம் அறியா தேனுக் குணர்வுதந் துய்யக் கொண்ட
கோதிலா வமுதே! இன்றுன் குணப்பெருங் கடலை நாயேன்
யாதினை அறிந்தென் சொல்லிப் பாடுகேன்" எனமொ ழிந்தார்.

(இ - ள்.) எம்பெருமானே! நீ வேதியர் திருக்கோலங் கொண்டுவந்து என்னை யானைபோதத்தால் அற்பேபாதத்தை யொழித்து அடிமை என்று கொள்ளாமல் வழக்கினால் என் போதத்தை யொழித்து என்னை யடிமையென்று கொள்ளவந்த இலாபத்தை யறிதற்கில்லாத அறிவினையுடைய அடியேனுக்கு நான் இன்னவனென்றும் நீ இன்னவனென்றும் இருவருக்கும் முன்னுள்ள சம்பந்தம் இன்னதென்றும் இம்மண்ணுலகில் வந்த காரணம் இன்னதென்றும் நீ யுணர்த்த யானுணரும் உணர்வைத்தந்து நாயேனையும் வண்ணம் அடிமை என்று ஆட்கொண்டவனே, அதுவுமன்றி விடத்தை விடமாகக் கொள்ளாது அமிர்தமாகக் கொண்டதுபோல் யான் செய்த குற்றங்களைக் குற்றங்களாகக் கொள்ளாது குணமாகக்கொண்ட கோதிலாவமுதமே, இப்பொழுது என்பால் வைத்த உனது கருணைக்குணமாகிய பெருங் கடலை நாயேன் யாதினை யறிந்து என்சொல்லிப் பாடுகேன். நான் சுதந்தரமில்லாதவனாகலின் நீ எதனை யறிவிக்கின்றனையோ எதனைச் சொல்லுவிக்கின்றனையோ அதனை யறிந்து அதனைச் சொல்லி அப்படியே பாடத்தக்கவனாவேன் என்றுகூறினார் என்பதாம். (௭௭)

பித்தனென்றுபாட அருளல்.

அன்பனை அருளின் நோக்கி அங்கணர் அருளிச் செய்வார்
" முன்பெனைப் பித்தன் என்றே மொழிந்தனை ஆத லாலே
என்பெயர் பித்தன் என்றே பாடுவாய்" என்றார் நின்ற
வன்பெருந் தொண்டர் ஆண்ட வள்ளலைப் பாட லுற்றார்.

(இ - ள்.) இறைவனே நீ எப்படிப் பாடச் சொல்லுகின்றனையோ அப்படியே பாடுகிறேன் என்று நம்பியாரூரர் கூறவே, அந்த அன்பனை (அறிவித்தால் அறியத்தக்கவன். சொல்லுவித்தால் சொல்லத்தக்கவன், பாடுவித்தால் பாடத்தக்கவன் என்னும் அடிமைத்திற முணர்ந்து அவ்வழியே நிற்கும் தன்மை வாய்க்கப் பெற்றவனை) அருளினால் நோக்கி உனது கலியாணப் பந்தலில் " பித்தனோ மறையோய் " என்று என்னைக் கூறினையே அதுவன்றோ என்னைப் பாடிய பாட்டன்றோ, ஆகலான் நீ சொல்லிய அப்பெயர்தான் என்பெயர். ஆகவே பித்தனென்னும் மொழியையே முதலாக வைத்துப் பாடத்தொடங்குவாய் என்று கூறியருளினார். அருளும் அங்ஙனமாகவே அவ்வழியே நிற்கும் வன்மை வாய்ந்த பெரிய தொண்டனாரும் தம்மைத் தடுத்தாண்ட வள்ளலைப் பாடத் தொடங்கினார் என்பதாம்.

நான் சுதந்தரமில்லியாகலான் எதனை நீ அறிவிக்கின்றனையோ, எதனை நீ சொல்லுவிக்கின்றனையோ, அதனையறிந்து அதனைச் சொல்லி அதனைப் பாடத்தக்கவனாவேன் என்று கூறினாராகலான், அவர் கூறியவாறு அறியவும் சொல்லவும் பாடவுமான அருள்நோக்கத்தை வைத்து, வன்றொண்டனே! நீ முன் என்சொல்லையும் என்செயலையும் என்னறிவையுங் கண்டு " பித்தனோ மறையோய் " என்றனை அஃதுண்மையே. என்னையெனின் — ஒன்றினைச்

செய்கை, செய்யாதொழிகை, வேறொன்று செய்கை எதுவோ அதுதான் பித்துக்குணம். அக்குணமுடையோர் யானன்றி மற்றொருவருமல்லர். நீயும் அதனையறிந்தே கூறினாய். ஆவணத்தினுங் கண்டிருக்கின்றது. ஆகலான் பித்தன் என்னும் சொல்லையே முதலாகவைத்துப் பாடுவையேயாயின், ஒன்றினைச் செய்கை, செய்யாதொழிகை, வேறொன்றினைச்செய்கை ஆகிய அவ்விறைமைக் குணத்தை நீயும் உடையனாய் என்னுடனாய்வாழ்வாய் என்றருளினார் என்றும், அடிமையான பின்னர் - அவர் செய்யும் செயலெல்லாம் தன்செயலே என்று தன்னையே கொடுத்தருளும் வள்ளலாகலான், மேலேசொல்லிய பித்தர் செய்கையை நமக்கு ஆக்குவான் என்பதில் என்ன ஐயமுளது என்று பித்தனென்று சொல்லியதை அவ்வள்ளல் சொல்லியதாகவே கொண்டு பாடத்தொடங்கினார் என்றும் கூறியவாறும். (எக)

வேறு.

கொத்தார்மலர்க் குழலாள்ஒரு கூறாய்அடி யவர்பால்
மெய்த்தாயினும் இனியானைஅவ் வியன்நாவலர் பெருமான்
"பித்தாபிறை சூடி"எனப் பெரிதாம்திருப் பதிகம்
இத்தாரணி முதலாம்உல கெல்லாம்உய எடுத்தார்.

(எ - து.) அறிவாளர்க்கெல்லாம் பேரறிவாளராகிய வன்றொண்டப் பெருமானார் இந்நிலவுலகேயன்றி எல்லா வுலகும் உய்ந்துபோம் வண்ணம் இசைமுதலியவற்றால் பெரிதாகிய பதிகத்தை பித்தனென்றே பாடுவாய் என்றெடுத்துக் கொடுத்தபடியே அப்பதத்தையே முதற்பதமாகக்கொண்டு அவனருட்டிறமும் தன் அடிமைத்திறமும் முறை முறையாய் விளங்க "பிறைசூடி" என்றற்றொடக்கத்தனவாகிய பதங்களைக் கூட்டி, கொத்தாக மலர்ந்த மலர்களையணிந்த கூந்தலையுடைய பிராட்டியாரை இடப்பாகத்தில் உடையவனாய்த் தம்மைச் சரண்புகுந்த அடியார்களிடத்துத் தாயினும் இனியனாய் உள்ள இறைவனை இந்நிலவுலக முதலிய எல்லா வுலகமும் உய்யும்வண்ணம் மேன்மையாகப் பாடத் தொடங்கினார் என்பதாம்.

அவ்வியன் நாவலர் பெருமான், கொத்தார் மலர்க்குழலா ளொருகூறாய் அடியவர்பால் மெய்த்தாயினும் இனியானை, பித்தா பிறைசூடி எனப்பெரிதாம் திருப்பதிகம் எனக் கூட்டிப்பொருள்கொள்க.

கல்வி கேள்விகளில் உணரவேண்டியவற்றைக் கசடறவுணர்ந்த அறிவினையுடைய அறிவாளிக்கெல்லாம் பேரறிவாளர் என்பார் - வியனாவலர் என்றும், சொல்லாலும் பொருளாலும் அருளாலும் அன்பாலுமேயன்றி, இசையாலும் பெரிதென்பார் - பெரிதாம் திருப்பதிகம் என்றும், அல்லவகல் அல்குலார்பால் ஆசை நீத்தவர்க்கே வீடுதருவமென்று அளவில்வேடம் சாற்றியவனாகிய தான், வியன் நாவலர்பெருமான்பால் பித்துடையவனாய், உழுதுகண் படுக்கும்பானாள் இரவினில் தூதுசெல்லல்முதலிய பித்துடைய செயல்களைத் துணிந்துசெய்ய எண்ணியுள்ளதற்கேற்ப ஆரூரர் பித்தா என்று அழைத்தாராகலானும், தனது கூற்றிலுள்ள கொத்தார் மலர்க்குழலாள் தவநிலையிற்சொல்லிய அருட்சொல்லாகலானும், அவ்வரிய பித்தா என்னும் பதத்தை முதலாகவுடையதென்பார்.- பெரிதாந் திருப்பதிகம் என்றும், மெய்த்தாயினும் இனியானாயிருக்கும் அவ ஆளாயிருப்பதைவிட்டு வல்வழக்குப்பேசும் திருமால் முதலிய எல்லா

வுயிர்களும் அவ்வல்வழக்கினை யொழித்து "ஆளாய் இனியல்லேனெனலாமே" என்று சொல்லும் உண்மையினை இப்பதிகத்தில் வலியுறுத்திக் கூறியுளதென்பார்-இத்தாரணிமுதலா முலகெல்லாமுய்ய எடுத்தார் என்றுங்கூறினர்.

தனக்கு அடிமையாகிய மெய்யடியார்களுக்குத் தான் ஒருவனே இனிய தாயாய் மீண்டும் பலவுடம்புகளையும் அவ்வுடம்புகட்குரிய பல தாய்களையும் ஒழித்தலால் மெய்த்தாயினும் இனியர் என்றதாம். ஈண்டு மெய் - என்றது உடம்பு. அது-பொய். அவ்வுடம்பிற்கு இனியதாய்களும் பொய். உயிர்-மெய். அதற்குரியதாயாகிய இறைவனும் மெய்யானமையான் மெய்த்தாயினும் இனியான் என்றதுமாம். இதனால் பித்தா என்பதை முதலாகவுடைய திருப்பதிகத்தின் சிறப்பு கூறப்பட்டது. (எச)

முறையால்வரு மதுரத்துடன் மொழிஇந்தள முதலில்
குறையாநிலை மும்மைப்படி கூடுங்கிழமையினால்
நிறைபாணியில் இசைகொள்புணர் நீடும்புகழ் வகையால்
இறையான்மகிழ் இசைபாடினன் எல்லாம்நிகரில்லான்.

(இ - ள்.) தொண்டில் ஒப்பில்லாத வன்றொண்டர் எனப் பெயர்பெற்ற தேசுடையார் திறமான பல இசைகளைக்கொண்டு பாடுதலினும் ஒப்பில்லாதவர் என்று பெயர் பெறுதற்குரியராகிய ஆரூரர் ஸ்வரபேதத்தால் முறை முறையாய் உயர்ந்து வருகின்ற சுயப்போடு முதலிலே எடுத்துப் பாடுகின்ற இந்தளமென்னும் பண்ணையுடைய அத்திருப் பதிகத்தை எடுத்தல் படுத்தல் நலிதல் என்னும் இசைவேறுபாடு குறையாமல் பொருந்தும் உரிமையினாலும், நிறைந்த கைத்தாளத்தில் இசையின் பகுதி புணர்ந்த பெருக அமையும் வகையானும் தடுத்தாள வந்த பெருமான் திருவுள்ள மகிழ இசையோடு பாடியருளினர் என்பதாம். (எரு)

விசேடம் - ஆசார்யப் பிரபாவம். ககஉ-ம் பக்கம் பார்க்க.

கோயில்கடோறும் சென்று பாடெனல்.

சொல்லார் தமிழ் இசைபாடிய தொண்டன்தனை யின்னும்
பல்லாறுல கினில்நம்புகழ் பாடென்றுறு பரிவின்
நல்லார் வெண்ணெய் நல்லூர்அருள் துறைமேவிய நம்பன்
எல்லாஉல குய்யப்புரம் எய்தான்அருள் செய்தான்.

(இ - ள்.) சிவஞானச் செல்வர்கள் யாவரும், திருவெண்ணெய் நல்லூரில் திருவருட்டுறையில் எழுந்தருளியிருக்கும் திரிபுராந்தகனாகிய சிவபெருமான் தொண்டனை மேன்மேலும் அதியனுப்ச சொல்லியருளிய சொல்லால் நிறைந்த தமிழ்ப்பதிகத்தை இசையோடுபாடிய வன்றொண்டப் பெருமானுரை அருகிருந்து கருணைநோக்கால் நோக்கி இப்பொழுது என்னைப்பாடியதே யல்லாமல் இவ்வுலகின்கண் இன்னும் பலவகையாக நமதுபுகழைச் சிறப்பித்துப் பாடுவாயாக என்று எல்லாவுலகமும் உய்ய அருள்செய்தனர் என்பதாம்.

நல்லார் வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறைமேவியநம்பன், புரம் எய்தான் சொல்லார்தமிழ் இசைபாடிய தொண்டன்றனை இன்னும்பல்லாறு உலகினில் உறுபரிவில் நம்புகழ்பாடென்று, எல்லா வுலகுய்ய அருள்செய்தான் எனக் கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

அருட்டுறையாகிய கோயில்கள் உலகமுற்றும் இருத்தலால் அத்துறை வழியே சென்று இறைவனைக்காண்பார்க்குச் சொற்றுணை வேண்டுமாதலான்- இன்னும் பல்லாறுலகினில் நம் புகழ்பாடென்றும். இவர்பாடும்பாட்டில், இறைமைக்குணங்கள் இலராயினாரை உடையரெனக்கருதி அறிவிலார் கூறுகின்ற புகழ் பொருள்சேராமல் அனைவமுற்றவும் உடைய இறைவன்புகழ் பொருள் சேர்ந்திருத்தலின் இதனை ஓதுவார்க்கு இருள்சேர் இருவினையும் சேராவாகலான் எல்லா உலகுய்ய என்றுங்கூறினார். (எக)

சடங்கவியார் மகளார் சிவலோகமடைதல்.

அயலோர் முயல்வார்பிறர் அன்றே? மணம் அழியும்
செயலால்நிகர் புத்தூர்வரு சிவவேதியன் மகளும்
உயர்நாவலர் தனிநாதனை ஒழியாதுணர் வழியில்
பெயராதுயர் சிவலோகமும் எளிதாம்வகை பெற்றாள்.

(வி - து.) நம்பியாரூரரது அருட்பாடு இத்தன்மைத்தாக, [illegible]னை ஒப்பாய் விளங்கும் புத்தூரின்கண் வாழும் சடங்கவிசிவாசாரியாருடைய மகளாரும், அன்று தொடங்கிய இம்மணச்சொல் மணம்பெறுத கெடுக்க வாரணம் வந்தபடியினாலன்றோ நமக்கு மணம் [illegible] ஆரூரர், [illegible] முடங்கிய திருவெண்ணெய்நல்லூர் இறைவனுக்கு ஆளாய் அவ்விறைவனைப் பாடும் நாவன்மைத்தைப் பெற்று பெருநாவலராயினார். அந்நாவலனார் "அந்நாளவனுக்காளாய் இனி அல்லேன் எனலாமே" என்று தம்மை ஆண்ட [illegible] நாயகனைப் பார்த்துச் சொல்லியதுபோல், நம்மை யாளவுற்ற இந்நாவலனை விட்டு இனி யாருக்கு நாம் ஆளாவது. இவருக்கு ஆளான நாம் இனி அல்லேன் எனலாமோ! அது கற்பாமோ! அறம் ஆமோ! ஆகாதாகலான் நம்மை ஆள வந்த நாவலரோ— தமது நாயகனைப் பாடிப்பாடி எப்படி அவருக்கே ஆளாயிருக்கத் துணிந்தனரோ அதுபோல் நாமும் நமது நாயகராகிய நாவலரை நமது உணர்வின்கண் [illegible] ஞானவழியால் [illegible] அந்நினைவினின்றும் பெயராது மேலா[illegible] சிவலோகத்தை நாம் [illegible] பெறுவோம் என்று [illegible] அறிவினையுடையராய் [illegible] திண்ணியராய் [illegible] வகையைப் பெற்றனர். "தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்" என்ற கற்பிலக்கணத்தை உணர்ந்தவர், யாது நினைப்பினும் நினைத்தபடியே [illegible] ஆதலான் இ[illegible] இலக்கணத்தை [illegible] அறிவிலிகளே நாயகனைத் [illegible] மாக நினைத்திலை [illegible] தெய்வத்தைத் தேடி நினைத்து நற்கதியும் பெறு தொழிவர். [illegible] பெருமொழியால் [illegible] பெண்களை [illegible] வாராகார் [illegible].

[illegible] புத்தூர் வரு சிவவேதியன் மகளும் மணமழியும் செயலால் உயர் நாவலர் தனிநாதனை ஒழியா-துணர்வழியில் பெயராதுயர் சிவலோகமும் எளிதாம் தாம் வகைபெற்றாள், அயலோர் [illegible] முயல்வார் பிறரன்றே எனக்கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

திருநாவலூரில் திருப்பதிகம் ஓதல்.

நாவலர்கோன் ஆரூரன் தனைவெண்ணெய் நல்லூரின்
மேவும்அருட் டுறையமர்ந்த வேதியர்ஆட் கொண்டதன்பின்
பூவலரும் தடம்பொய்கைத் திருநாவ லூர்ப்புகுந்து
தேவர்பிரான் தனைப்பணிந்து திருப்பதிகம் பாடினார்.

(எ-து.) நாவலர்கோனாகிய ஆரூரரைத் திருவெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையின்கண் வீற்றிருக்கும் வேதியர் ஆட்கொண்டபின்னர் அந்நாவலர் பெருமான் தமது பதியாகிய திருநாவலூரில் கோயில்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனைக் காணும் ஆசையால் தாமரை முதலிய மலர்கள் மலர்ந்திருக்கும் பெரிய தடாகங்கள் சூழ்ந்துள்ள அவ்வூருக்குட்போய் அவ்விறைவனைத் தரிசித்துப் பணிந்து, (என்னிறைவனே! நான்முகனும் வானவர்கோனும் குற்றேவல் செய்யக்கொண்ட கோவலனாகிய நீ நாவின்வன்மையால் வெண்ணெய் நல்லூரில் என்னை வழக்கில் வைத்து ஆளாகக் கொண்டனையே என்னை ஆட்கொண்ட இடம் வெண்ணெய் நல்லூரேயாயினும் உனக்கிடம் என்னூராகிய நாவலூரேயாகும் என்னும் கருத்துடன்) "கோவலனான்முகன்" என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். (எ-ம்).

இதனால், ஆரூரர் தாம் அவதரித்த நாவலூரில் வீற்றிருக்கும் பெருமானை அன்பின் பெருக்கால் வியந்து "வெண்ணெய் நல்லூரில் வைத்து ஆண்டுகொண்ட நாவலனார்க்கிடமாவது நந்திருநாவலூரே" என்றருளினாரென்று கூறப்பட்டது. (எஅ)

திருத்துறையூரில் தவம்வேண்டல்.

சிவனுறையும் திருத்துறையூர் சென்றணைந்து தீவினையால்
அவநெறியில் செல்லாமே தடுத்தாண்டாய் அடியேற்குத்
தவநெறிதந் தருளென்று தம்பிரான் முன்னின்று
பவநெறிக்கு விலக்காகும் திருப்பதிகம் பாடினார்.

(எ-து.) பின்னர் திருத்துறையூருக்குச்சென்று, தமது பெருமான் முன்னே நின்று எம்பெருமானே! தீவினையால் அவமாகிய உலகநெறியின்கண்ணே யான் செல்லாவண்ணம் கயிலையில் வேண்டியபடியே தடுத்தாண்டாய். இனி அடியேனுக்குப் பவநெறிக்கு விலக்காகும் ஞானயோகச் சரியைகிரியை என்னும் தவநெறியை எனக்குக் கொடுத் தருள்வாயென்னும் வேண்டுகோளை உள்ளிட்ட "மலையாரருவி" என்றற்றொடக்கமுடைய திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார் என்பதாம்.

சிவனுறையுந் திருத்துறையூர் சென்றணைந்து தம்பிரான் முன்னின்று தீவினையால் அவநெறியே செல்லாமே * * * தவநெறி தந்தருளென்று பவநெறிக்கு விலக்காகும் திருப்பதிகம் பாடினார் என்று கூட்டிப்பொருள் கொள்க.

இதனால், ஆரூரர் தம்மைத் தென்திசை வாழ்ந்திட அருளினால் அனுப்பும் வகையை யுணர்ந்தவராயிருந்தும் பிரிவாற்றாமையின் மிகுதியான் "செய்யசேவடி நீங்கும் சிறுமையேன், மையன்மானுடமாய் மயங்கும் வழி, ஐயனே தடுத்தாண்டருள் செய்" என வேண்டியபடியே, உலகினர் மயங்கும் வழிக்கு நிலைக்களமாயுள்ள ஓர் நிலையை மணமெனப் பெயரிட்டு அதில் நின்று மணம்பெறுவார்போல யான் போகாது உன்னைப்பாடும் நன்மணத்தைப் பெறும்படிச் செய்தனையே இம்மணத்துக்கேற்ற சிவமணங்கமழும் சைவதவ வேடத்தையும் எனக்குத் தந்தருளுவாயென்று திருப்பதிகம் பாடினமை கூறப்பட்டது.

தீவினையால் என்றது கலியாணச் சடங்கினைக் குறித்ததுமாமென்க. எனவே அக்கினிமுகமாகச் செய்யும் சடங்கினை மேற்கொண்ட வேள்வியாகலின். இல்லறத்தா

ராகிய தீவினையாளர் இல்லறத்திற்கு விதித்திருக்கும் நல்ல அறநெறியைச் செய்யாது தீவினை வசப்பட்டு மயங்கி அவத்தையே செய்கின்றாராகலின்—அவநெறியே செல்லாமே என்றார். இல்லறமாகிய நல்ல அறநெறி எனக்குத் தவநெறியைத்தரும் வண்ணம் தடுத்தாண்டனையாகலான். இனியாண்டதற் கேற்பத் தவநெறி தந்தருள்வாயென்று வேண்டினாரென்க. (௭௯)

புலனொன் றும் படிதவத்தில் புரிந்தநெறி கொடுத்தருள
அலர்கொண்ட நறுஞ்சோலைத் திருத்துறையூர் அமர்ந்தருளும்
நிலவுந்தண் புனலும்ஒளிர் நீள்சடையோன் திருப்பாதம்
மலர்கொண்டு போற்றிசைத்து வந்தித்தார் வன்றொண்டர்.

(எ-து.) நறுமணங் கமழும் பூக்களைக் கொண்டுள்ள சோலைசூழ்ந்த அத்திருத்துறையூரின்கண் சந்திரசேகரனாய் கங்காதரனாய், சடாதரனாய், வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமான் (வன்றொண்டப்பெருமான் வேண்டியபடியே ஞானக்கிரியையில்) சத்தமுதலிய ஐம்புலன்களும் வேறுபடாது பொருந்தியிருக்கும் அந்நெறியைக் கொடுத்தருள ஆரூரர் பூக்களைக்கொண்டு ஆகம முறைப்படியே திருவடியைப் பூசித்துச் சொல்லாகிய மலர்களைக்கொண்டு பாடிவணங்கினார் என்பதாம்.

அலர்கொண்ட நறுஞ்சோலைத் திருத்துறையூர் அமர்ந்தருளும் நிலவும் தண்புனலும் ஒளிர் நீள்சடையோன், புலன் ஒன்றும் படிதவத்திற் புரிந்தநெறி கொடுத்தருள, வன்றொண்டர், திருப்பாதம் மலர்கொண்டு போற்றிசைத்து வந்தித்தார் எனக்கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

சிவனால் கொடுக்கப்பட்ட பொறிபுலன் கரணங்களைக்கொண்டு பவநெறிக்கு ஆண்டதுபோல் சிவனுக்கு அடிமையாகும் தவநெறிக்கும் ஒன்றும்படி வேண்டுபவர் சைவத் தவநெறியை விரும்புவோர் ஆகலான்-புலனொன்றும்படி தவத்திற்புரிந்தநெறி கொடுத்தருள என்றார். எனவே, சைவதவத்தை விரும்புவோர்-சிவபெருமானால் செய்யப்பட்ட செய்நன்றியை மறவாதவர் என்க. செய்நன்றியை மறந்தவர்-ஆளுடைய அரசுகள் அங்கமாலையில் அருளியபடி அங்கங்களை யெல்லாம் ஆக்காது அவைகளைத் தாங்கள் சம்பாதித்ததுபோல் எண்ணி அவைகளை வெறுத்து முத்தி சிவன் கொடுக்கவேண்டுமென்று அப்பெருமானை நோக்கித் தவம்புரிவோர் என்க.

மணிவாசக மூர்த்திகள் "சித்தம்சிவனொடும் ஆடவாடச் செங்கயற்கண் பனியாடவாட பித்தெம்பிரானொடும் ஆடவாட" என்றும், "ஞானக்கரும்பின் தெளியைப்பாகை, நாடற்கரிய நலத்தை நந்தாத், தேனைப்பழச்சுவை யாயினானைச், சித்தம்பு குந்து தித்திக்கவல்ல கோனை" என்றும், "சிந்தனை நின்றனக்கு ஆக்கி, * * * வாக்குன்மணிவார்த்தைக்கு ஆக்கி ஐம்புலன்களார வந்தனை" என்றும் இத்தவநெறியை வேண்டியுள்ளார். இத்தவநெறிக்கு சிவன் உடைமையாயுள்ள இவையெல்லாம் இருந்தாலன்றி முத்திநெறியும் பேரின்பமுங் கைகூடா. ஆகவே ஆரூரர் மேற்சொல்லியவாறு புலன்கள் ஒன்றிச்செய்வதாகிய தவத்தைக் கொடுத்தருள வேண்டினாரென்பதாம். (௮0)

தில்லைக்குப்போகத் திருவுளத்தெண்ணல்.

திருத்துறையூர் தனைப்பணிந்து சிவபெருமான் அமர்ந்தருளும்
பொருத்தமாம் இடம்பலவும் புக்கிறைஞ்சிப் பொற்புலியூர்
நிருத்தனார் திருக்கூத்துத் தொழுவதற்கு நினைவுற்று
வருத்தமிகு காதலினால் வழிக்கொள்வான் மனங்கொண்டார்.

(எ-து.) திருத்துறையூரை வணங்கிப் பின்னர் அதுபோலும் சிவபெருமான் தமது திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்காக விருப்பத்துடனிருக்கும் பலதிருத்தலங்களிலும் சென்று

வழிபட்டுப்போற்றி வணங்கி அதன்பின்னர் அழகிற்சிறந்த புலியூரென்னும் தில்லையில் நடனஞ்செய்தருளும் நடராஜனது திருக்கூத்தைக் கண்டுகளித்துப் பேரானந்தத்தில் மூழ்கவெண்ணி, அக்கணமே காண்பதற்குச் சமீபமாக இல்லாதபடியினால் காணப்பெறுவது எப்போது என்று எழுந்த ஆசைமிகுதியினால் உண்டாகிய வருத்தமேற்கொண்டு விரைவாகச செல்லவேண்டுமென்னும் நினைவுடன் நடக்கத்தொடங்கினார் (எ-ம்).

"உள்ளம்போன்று உள்வழிச்செல்கற்பின், வெள்ளநீர்நீந்தல மன்னோ என்கண்" (நாயகன் உள்ள தேயத்தை நாடி என்மனம் அதிவேகமாகச் செல்வதுபோல் என்உடம்பு போக வன்மையற்றதாயின் என்கண்கள் தலைவனைக் காண்பதற்கில்லையே என்று நீர் வெள்ளத்தைப் பெருகவிடாமலிரா) என்று கூறியபடி ஆரூரர் நடராஜனிடத்துக் காதல் கொண்டனராகலான் - நிருத்தனார்திருக்கூத்துத் தொழுவதற்கு வருத்த மிகு காதலினால் வழிக்கொள்வான் மனங்கொண்டார் என்றார்.

இதனால், ஆரூரருக்கு நடராஜனிடத்துள்ள காதற்சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (௮௧)

மலைவளர்சந் தகில்பீலி மலர்பரப்பி மணிகொழிக்கும்
அலைதருதண் புனல்பெண்ணை ஆறுகடந் தேறியபின்
இலைத பசும் புரவிநெடுந் தேர்இரவி மேற்கடலில்
செலஅணையும் பொழுதணையத் திருவதிகைப் புறத்தணைந்தார்.

(எ-து.) அதுபோலும் ஆரூரர் போகும்பொழுது, மலையின்கண் வளரப்பெற்றுள்ள சந்தனம் அகில்முதலிய மரங்களும் மயிற்பீலிகளும் மலர்களும் ஒன்றின்மேலொன்று புரண்டு புரண்டு பாவி வரும்படி வெள்ளங்கொண்டு கரையின் கண்ணே முத்துக்களை ஒதுக்கிவரும் குளிர்ந்த நீரையுடைய பெண்ணையாற்றைக் கடந்து கரையேறியபின், பச்சைநிறத்தோடு விளங்கும் குதிரைபூட்டிய பெரிய தேரின்கண்வரும் சூரியன் மேற்குக்கடலிற் செல்லுங்காலமாகிய அந்திக்காலம்வர திருவதிகை வீரட்டானமென்னும் திருத்தலத்தைச் சமீபித்தனர் என்பதாம். (௮௨)

உடையஅர சுலகேத்தும் உழவாரப் படையாளி
விடையவர்க்குக் கைத்தொண்டு விரும்புபெரும் பதியைமிதித்
தடையுமதற் கஞ்சுவன்என் றந்நகரில் புகுதாதே
மடைவளர்தண் புறம்பணையில் சித்தவட மடம்புகுந்தார்.

(எ-து) சமீபத்தில் எழுந்தருளி வரும்போது கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் முப்போகங்களையும் கொடுக்கவல்ல சரியை என்னும் நிலத்தை உழவாரப்படையால் உழுதலைச்செய்யும் வலிய ஆண்மையையுடைய உழவாரப்படையாளி என்று உலகமெல்லாம் புகழ்பெற்ற திருநாவுக்கரசுகள் சிவபிரானுடைய திருவருள் கிடைக்கப்பெறுமாறு எவ்வாறென்று சத்திநிபாதர்கள் வினவும் வினவுக்கு சரியையாதி நான்கு பாதங்கள்தான் என்று விடைகொடுக்கும் விடையின்மேல் வரும் உமைபங்கருக்குச் செய்யக்கடனவான மெய்த்தொண்டாகிய கைத்தொண்டு மனத்தொண்டு போதத்தொண்டு அறிவின்றொண்டு என்னும் நால்வகைத்தொண்டில் முதற்றொண்டாகிய கைத்தொண்டை விரும்பும் வண்ணஞ்செய்து அத்தொண்டைச் செய்யப்பெற்ற பெரும்பதி இத்திருவதிகையாகலின் அப்பதியை ஒருவகைத்தொண்டுக்கும் ஆளாகாத யான் எவ்வண்ணம் காலால்மிதித்து உள்ளே செல்லத்துணிவேன் அஞ்சுகின்றேன் என்று திருவதிகைக்குள்ளே போகாமல் நீர்மடைகளை மிகுதியாகவுடைய குளிர்ந்த மருதநிலத்திலுள்ள சித்தவடம் என்னும் ஊரின் மடத்துள்ளே போயினார் என்பதாம். (௮௩)

வரிவளர்பூஞ் சோலைசூழ் மடத்தின்கண் வன்தொண்டர்
விரிதிரைநீர்க் கெடிலவட வீரட்டா னத்திறைதாள்

புரிவுடைய மனத்தினராய்ப் புடைஎங்கு மிடைகின்ற
பரிசனமும் துயில்கொள்ளப் பள்ளிஅமர்ந் தருளினார்.

(எ-து.) கைத்தொண்டு முதலிய நால்வகைத்தொண்டும் விடாது செய்யவல்லவர்க்கு அருள்செய்ய வல்லவராகிய இறைவன் "நீ என்னடியான்" என்று சொல்லிய அச்சொற்றொண்டுக்கும் உடன்படாதிருந்த தம்மை விடாது வலியஆட்கொள்ளும் வண்ணம் செய்த வன்றொண்டப்பெருமான், வண்டுகள் மிக்கொலிக்கும் பூஞ்சோலை சூழ்ந்த சித்தவடமடத்தினுள்ளே புகுந்தபோது விரிந்த அலைகளையுடைய நீர்மிக்க கெடிலநதிக்கு வடக்கிலிருக்கும் வீரட்டானத்துள் வாழும் இறைவருடைய திருத்தாளை நாம் காணும்வகை எவ்வகையென்று அத்திருவடியையேபலமுறையும்விரும்பும் மனமுடையவராய் அம்மடத்தில் எப்பக்கத்தும் பரிசனங்கள் நெருங்கிக் கிடந்து துயில்கொள்வதைப்பார்த்துத் தாமும் ஓர்புறத்தில் சயனித்து நித்திரைசெய்தருளினார் என்பதாம்.

அம்மடத்தில் உறங்கியிருந்தாரெல்லாம் திருப்பணிசெய்யும் ஆட்களாகக் காணப்பட்டமையான் அருவருக்காது தாமும் ஒருபுறத்தில் துயில்கொள்ளத் துணிந்தனர், என்பார் - பரிசனமுந் துயில்கொள்ளப் பள்ளியமர்ந்தருளினார் என்றார். (அச)

அதுகண்டு வீரட்டத் தமர்ந்தருளும் அங்கணரும்
முதுவடிவின் மறையவராய் முன்னொருவர் அறியாமே
பொதுமடத்தின் உட்புகுந்து பூந்தாரான் திருமுடிமேல்
பதுமமலர்த் தாள்வைத்துப் பள்ளிகொள்வார் போல்பயின்றார்.

(எ-து.) வன்றொண்டர் தமதுதிருவடியை மனத்துட்கொண்டு யாவர்க்கும்பொதுவாகிய மடத்தின்கண் நித்திரைசெய்வதை வீரட்டத்தின்கண் அமர்ந்தருளும் இறைவனார் உணர்ந்துமுதிர்ந்த வடிவுடையவேதியராய் அம்மடத்தின்முன்னே இருப்பவர்ஒருவரும் அறியாதவண்ணம் உள்ளேநுழைந்து தமக்குப் பூமாலையணியும் திருப்பணியை (முன்னே)யுடைய சுந்தரரது திருமுடியின்மேல் தமது தாமரைமலரை யொத்த திருவடியைவைத்துத்தாமும்நித்திரைசெய்கிறவரைப்போல்பள்ளிகொண்டிருந்தனர்என்பதாம்.

மடத்திற்கு வெளியே உறங்காது காவலிருப்பவர் அறியாவண்ணம்சென்றனர்என்பதும் அங்ஙனம்சென்றவனுக்கு எல்லாவுயிருள்ளும் அவை அறியாமலே புகுந்திருத்தல் இயல்பென்பதுந் தோன்ற - முன்னொருவர் அறியாமே உட்புகுந்து என்றார். (அரு)

வீரட்டானத்தீசர் திருவடிசூட்டல்.

அந்நிலைஆ ரூரன் உணர்ந் "தருமறையோய்! உன்னடி என்
சென்னியில்வைத் தனை" என்னத் "திசையறியா வகைசெய்த
தென்னுடைய மூப்புக்காண்" என்றருள அதற்கிசைந்து
தன்முடிஅப் பால்வைத்தே துயில்அமர்ந்தான் தமிழ்நாதன்.

(எ-து.) வீரட்டானத்திறைவர் கிழப் பிராமணராய் வந்து தமது கால்களைத் தலைமேல்வைத்து உறங்கும்பொழுது ஆரூரர், யாவர் நம் தலைமேல் காலைக்கூசாது வைத்து உறங்குகின்றவர் என்று விழித்துப் பார்க்கும்பொழுது கிழவராயிருக்கக்கண்டு இவர் பெரிய மறையவர்; வேறொருவருமல்லர் என்றறிந்து, ஐயா, வேதியரே! உம்முடைய கால்களை என்தலைமேல் சரியாகவைத்து உறங்குகின்றீரே என்று கேட்க, விருத்த வேதியராகவந்த இறைவன் அப்பா! நான் என்னசெய்வேன் திசையையுந் தலையையும் எனக்குத் தெரியாவகை செய்தது என்னுடைய மூப்புப்பருவமாகும். நீ கோபித்துக் கொள்ளவேண்டாம் என்று சொல்ல, தமிழ் நாதராகிய நம்பியாரூரர் இவர் சொல்லியது உண்மைதானென்று தம்முடைய முடியை வேறு பக்கத்திகில்வைத்து நித்திரை செய்தனர் என்பதாம். (அசு)

அங்கும்அவன் திருமுடிமேல் மீண்டும்அவர் தாள்நீட்டச்
செங்கயல்பாய் தடம்புடைசூழ் திருநாவ லூர்ஆளி
"இங்கென்னைப் பலகாலும் மிதித்தனைநீ யார்" என்னக்
கங்கைசடைக் கரந்தபிரான் "அறிந்திலையோ" எனக்கரந்தான்.

(எ-து.) செவ்விதாகிய கயல்மீன்கள் குதித்து விளையாடும் தடாகங்கள் சூழ்ந்துள்ள திருநாவலூரர் முன்தலைவைத்திருந்த இடத்தைவிட்டு வேறோரிடத்தில் வைத்தும் அம்மறையவர் அவ்விடத்து மீண்டும் அவர்முடிமேல் கால்களை நீட்டினர். இதுவென்ன அம்மறையவர் கால்கள் நம்தலையில் இங்கும் படுகின்றதோ, நாம் ஒதுங்கிப் படுக்கவில்லை போலுமென்றெண்ணி அவ்விடத்தைவிட்டு அப்புறம் ஒதுங்கினர்; அங்கும் அப்படியே செய்தனர். இப்படியே இவர் தலைவைப்பதும் அத்தலைமேல் அவர் காலை வைப்பதுமாகவிருக்க, சிறிதுகோபங்கொண்டு உறங்கும் இவ்விடத்தில் என்தலையை வேறு வேறிடத்தில் நான் வைத்தும் அதுபோல் நீ வேறிடத்தில் காலை வைக்காமல் என் தலைமேலேயே வைப்பதுமன்றி நான் உறக்கங்கொள்ளா வண்ணம் மிதித்தும் வருகின்றனையே, நீ முன் திசையறியாவகை செய்தது என்னுடைய மூப்புக்காண் என்ற மறையவனோ அன்றோ நீயாரென்று வினவ. சடையில் கங்காதேவியை ஒளித்து வைத்திருக்கும் வீரட்டானத்திறைவர் உன்னை முன்வந்து தடுத்தாண்ட விருத்த வேதியன்றான் என்னுங் குறிப்புத்தோன்ற "அறிந்திலையோ" என்று மறைந்தருளினர். (எ-ம்.)

"மாலே பிரமனே மற்றொழிந்த தேவர்களே. நூலே நுழைவரியான் நுண்ணியனாய் வந்தடியேன், பாலேபுகுந்து பரிந்துருக்கும் பாவத்தான்" என்று திருத்தெள்ளேணத்தில் மணிவாசகர் அருளியபடி ஆரூரர் மனமுருகவே பலகாலும் மிதித்தனரென்க. அஎ

வீரட்டானத் தலைவரைப் பாடல்.

"செம்மாந்திங் கியான்அறியா தென்செய்தேன்" எனத்தெளிந்து
"தம்மானை அறியாத சாதியார் உளரே" என்
றம்மானைத் திருவதிகை வீரட்டா னத்தமர்ந்த
கைம்மாவின் உரியானைக் கழல்பணிந்து பாடினர்.

(எ-து.) இறைவன் "அறிந்திலையோ" என்று மறைந்துபோகவும் ஆரூரர் என் செய்தேன் என்செய்தேன் என்று ஏங்கி விழித்தெழுந்து இவ்விடத்தில் யான் இறுமாப்படைந்து என்முடியில் அடிசூட்டவந்த எம்பெருமானைச் "சடைமேற்கொள் பிறையானென்றும், விடைமேற்கொள் விகிர்தனென்றும், திருவதிகை வீரட்டானத்தமர்ந்த கைம்மாவி னுரியானென்றும், கரிகாட்டில் ஆடலுடையானென்றும், விடையானென்றும், அறியும் அறிவிலாநாயேன்" ஆயினேன். அந்தோ என்னைப்போலும் அறியாத சாதியார் இங்கு எவருள்ளார் என்றழுதழுது அப்பொழுது மணக்கோலத்தில் அடிமையாம் பெருமையுணராது நான் அடிமையாவனோ என்று பலகாலும் வழக்கிட்டு அடிமையை வெறுத்தேன். நீ வெறுக்காது அடிமைகொண்டாய். அதுபோல் இப்பொழுதும் அந்த விருத்த வேதியனாகவே வந்து பலமுறையும் உன்னடியைச் சூட்டினாய் யான் உன்னடியைச் சூடுதற்குரிய தவக்கோலமாகிய இவ்வடிமைக் கோலத்திலும் அடியின் பெருமையுணராது வெறுத்து விலகிச்சென்றேன். நீ செல்லாது என்முடியில் அடி வைத்துக்கொண்டே வந்தனை, என்று அடிக்கு முடிகொடாதிருந்த தன்சிறுமையையும் அம்முடியையே தன்னடிக்கு இடமாக விடாதுகொண்ட அவன் பெருமையையும் எண்ணியெண்ணி ஏக்கமுற்று எம்மானே! ஆளுடை அரசுகளுடைய கைத்தொண்டேறிய பதியில் நாம் எப்படியேறுவது என்றஞ்சி விடையேறியாகிய உன்னுடைய அடியை என்னுள்ளத்தேற்றி உறங்க, என்னுள்ளத் துள்ளானாகிய நீ நானுள்ளிய அடியை என்னுள்ளத்தேயன்றி என்முடியினும் ஏற்றினையே! பெருமையிற் சிறந்தவனே! வீரட்டா

னத் தமர்ந்தருளிய இறைவனே ! யானைத்தோலைப் போர்வையாகப் போர்த்தவனே ! என று அம்மடத்திலிருந்தவண்ணம் திருவீரட்டானேசுரை வணங்கி "தம்மானையறியாத சாதியாருளரோ" என்னும் திருப்பதிகம் துதியருளினர். (எ-ம்.) (அஅ)

பொன்திரளும் மணித்திரளும் பொருகரிவெண் கோடுகளும்
மின்திரண்ட வெண்முத்தும் விரைமலரும் நறுங்குறடும்
வன்திரைக ளாற்கொணர்ந்து திருவதிகை வழிபடலால்
தென்திசையில் கங்கையெனும் திருக்கெடிலம் திளைத்தாடி.

(எ-து.) துதியபின்னர் திருவதிகையில் எழுந்தருளியிருக்கும் தமதிறைவரைக் கெடிலநதியானது பொற்கட்டிகளையும் மணித்திரள்களையும் யானையின் கொம்புகளையும் மின்னுகின்ற வெள்ளிய முத்தங்களையும் நறுமணங்கமழும் மலர்களையும் சந்தனக் கட்டைகளையும் வன்மையான அலைகளாகிய கைகளால் வாரிக்கொண்டுவந்து பூசனை செய்வாரைப்போல் வழிபடுதலால் அவ்வழிப்பாட்டை நோக்கியும், வடதிசைக் கங்கை போலும் இது தென்திசைக் கங்கையென்று சொல்லத்தகும் அச்சிறப்பு நோக்கியும், அக்கெடில நதியில் ஸ்நானஞ் செய்து.—

இதனால், கெடிலநதியை தென்திசைக்கங்கை என்று சிறப்பித்ததேயன்றி இறைவனை வழிபடும் சிறப்புடையதென்றும் கூறப்பட்டது. (அகூ)

திருமாணிக்குழி அடைதல்.

அங்கணரை அடிபோற்றி அங்ககன்று மற்றங்கண்
பொங்குநதித் தென்கரைபோய்ப் போர்வலித்தோள் மாவலிதன்
மங்கலவேள் வியில்மண்டு வாமனனாய் மண்இரந்த
செங்கணவன் வழிபட்ட திருமாணிக் குழி அடைந்தார்.

(எ-து.) வீரட்டானேசுவரர் திருவடிகளை வணங்கி அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, மேல்மேல் பெருகிவரும் பெருக்கினையுடைய கெடிலநதியின் தென்கரை வழியேபோய் பூர்வத்தில் போர்விரும்பும் வலிய தோளையுடைய மாவலிச் சக்கிரவர்த்திசெய்த மங்களகரமான யாகத்தில் வாமனராய் வந்து மூன்றடி மண்வேண்டிய திருமால் வழிபட்ட திருமாணிக்குழி என்னும் திருப்பதியை யடைந்தனர் (எ-ம்.) (கூ0)

திருத்தினைநகர் அடைதல்.

பரம்பொருளைப் பணிந்துதாள் பரவிப்போய்ப் பணிந்தவர்க்கு
வரந்தருவான் தினைநகரை வணங்கினர்வண் தமிழ்பாடி
நரம்புடையாழ் ஒலிமுழவின் நாதவொலி வேதவொலி
அரம்பையர்தம் கீதவொலி அறாத்தில்லை மருங்கணைந்தார்.

(எ-து.) திருமாணிக்குழியை அடைந்து அங்கு வீற்றிருக்கும் மாணிக்கவரதரைப் பணிந்து பாடி அங்குநின்றும் தம்மை வணங்கினர்க்கு வேண்டும் வண்ணங் கொடுக்கும் கருணைசாலியாகிய இறைவன் வீற்றிருக்கும் திருத்தினை நகரத்திற்குப் போய் சிவக்கொழுந்தீசனைத் திருப்பதிகம்பாடி வணங்கி அப்பதியைவிட்டுப் புறப்பட்டு, நரம்பினையுடைய யாழொலியும் மத்தளத்தின் நாதவொலியும் வேதத்தின் பேரொலியும் அரம்பையர்தம் கீதவொலியும் (அனவரத தாண்டவத்தோடு)நீங்காதொலித்துக்கொண்டிருக்கும் சிதம்பர க்ஷேத்திரத்திக்குச் சமீபமாக வந்தனர். (எ-ம்.) (கூக)

தில்லை எல்லை வணங்குதல்.

வேறு.

தேமலங்கலணி மாமணி மார்பில் செம்மல் அங்கயல்கள் செங்கமலத்தண்
பூமலங்கஎதிர் பாய்வன மாடே புள்ள லம்புதிரை வெள்வளை வாவித்

ாமலங்குகள் தடம்பணை சூழும் தன்மருங்குதொழுவார்கள் தம் மும்மை
ாமலங்கள் அற வீடருள் தில்லை மல்லல் அம்பதியின் எல்லை வணங்கி.

(எ-து.) தேன்சிந்தும் மலர் மாலையும் ஒளிசிந்தும் மணிமாலையும் உடையவராகிய ம்பியாரூரர், ஒலிக்கும் பறவையையும் வெண்சங்குகளையும் உடைத்தாகிய தடாகத் ன்கண் செந்தாமரை மலர்கள் அசையும்படி அழகிய கயல்மீன்கள் பாயும் வண்ணம், லங்கென்னும் மீன்கள் சூழ்ந்திருக்கின்ற விசாலமாகிய வயல்களைப் பக்கங்களில் டைத்துள்ள அவ்வெல்லையின் பக்கத்து, வந்திப்பவருடைய ஆணவாதி பெரியபாசங் ள் நீங்க முத்திநெறியைக் கொடுக்கும் வளப்பத்தினை யுடைய சிதம்பரமென்னுந் திருப்பதியின் எல்லையைக்கண்டு நமஸ்காரம் செய்து ;

தேமலங்கல் அணிமாமணி மார்பிற் செம்மல் மாடேபுள்ளலம்பு திரை வெள்வளை ாவி செங்கமலந்தண்பு மலங்க அங்கயல்கள் எதிர்பாய்வன, ாம்மலங்குகள் தடம் பணைசூழும் தன் மருங்கு எனக்கூட்டிப் பொருள்கொள்க. (கஉ)

நாக சூதவகுளம் சரளஞ்சூழ் தாளிகேரம் இலவங்கம் நாரந்தம்
பூக ஞாழல்குளிர் வாழைமூதாகம் பொதுளும் வஞ்சிபல வெங்கு நெருங்கி
மேக சாலம்மலி சோலைகள் ஆகி மீது கோகிலம் மிடைந்து மிழற்றப்
போக பூமியினும் மிக்கு விளங்கும் பூம்புறம்பணை கடந்து புகுந்தார்.

(எ - து.) புன்னை மா மகிழம் சரளம் தென்னை இலவங்கம் நாரத்தம் கமுகு குங் தமம் குளிர்ந்தவாழை இலுப்பை வஞ்சி என்ற சொல்லப்படும் மரவகைகள் எவ்விடத் தும் நெருங்கியுள்ளதாய் மேகக்கூட்டங்கள் மிகுந்திருக்கும் சோலைகள் சூழ்ந்துள்ள தாய் அச்சோலைகண்மீது குயிற்கூட்டங்கள் கூடிக்கூவும் ஓசையுள்ளதாய்ப் போக பூமியினும் சிறந்த பொலிவினை யுடைத்தாய் விளங்கும் மருதநிலங்கடந்து அப்புறம் போயினர் என்பதாம். (கங)

வன்னி கொன்றைவழை சண்பகம் ஆரம் மலர்ப்பராவு செருந்தி மந்தாரம்
கன்னிகாரம் குரா வம்பமர் புன்னை கற்பு பாடலம் கூவிளம் ஓங்கித்
துன்னு சாதிமரு மாலதி மௌவல் துதைந்தநந்தி நரவீரம் மிடைந்த
பன்மலர்ப்புனித நந்தவனங்கள் பணிந்து சென்றனன் மணங்கமழ் தாரான்.

(எ-து.) நறுமணங்கமழும் நல்ல மலர்மாலையையுடைய நம்பியாரூரர் மருதநிலத் தைக் கடந்துபோய், வன்னிகொன்றை சுரப்புன்னை சண்பகம் சந்தனம் பூக்களையுடை யபாலாசெருந்தி மந்தாரம் கோங்கு குரா மணங்கமழும் புன்னை பாதிரி வில்வம் ஆகிய இம்மரங்கள் ஓங்கியுயர்ந்தும் நறுமணமுடைய முல்லை மல்லிகை இதழ்நெருங்கிய சிறு சண்பகம் அலரி ஆகிய கொடிகளும் செடிகளும் நெருங்கி அடர்ந்தும் அவைகளுடைய மலர்கள் மலர்ந்து நிறைந்துமுள்ள நந்தவனத்தைக் கண்டு ஆராவன்புகொண்டு வண ங்கி அப்புறம் போயினர் என்பதாம். (கச)

இடமருங்குதனி நாயகி காண எம்பெருமான் புவனம் உய்ய வெடுத்து, ந ம நவின்றருள் சிலம்பொலி போற்று நான்மறைப்பதியை நாளும் வணங்கக், கடல்வலங்கொள்வது போற்புடை சூழும் காட்சி மேவிமிகு சேட்செல வோங்கும், தடமருங்குவளர் மஞ்சிவர் இஞ்சித் தண்கிடங்கை யெதிர் கண்டு மகிழ்ந்தார்.

(எ - து.) சிவகாமியாகிய ஒப்பற்ற நாயகியார் இடப்பாகத்தில் நின்று கண்டு களிக்கவும், பெரிதாகிய எழுலகத்தவரும் உய்யவும், அருட்பாதமெடுத்து பஞ்சகிருத் திய நடனஞ்செய்யும் குஞ்சிதபாதத்தில் ஒலிக்கும் சிலம்போசையை நான்குவேதங்க

ளும் நாற்புறத்துஞ் சூழ்ந்து போற்றுகின்ற திருத்தில்லையைப் பெரும்புறக் கடலானது தான் நாள்தோறும் வலம் வந்து வணங்க நாற்புறத்தும் சூழ்ந்திருக்கும் காட்சியைப் போலும் குளிர்ந்த நீரையுடைய அகழியானது மிகவும்மேலே நெடுந்தூரம் உயர்ந்து மேகங்கள் தனக்கிடமாகக் கொண்டு வளரும் சிறப்பினையுடைய மதில்சூழ்ந்திருக்கும் அவ்வற்புதம் தமக்கு முன்னே தோன்ற அதனைப்பார்த்து மகிழ்ச்சி யடைந்தனர்.(எ-ம்)

மன்று ளாடுமது வின்நசை யாலே மறைச்சு ரும்பறை புறத்தின் மருங்கே
குன்று போலுமணி மாமதில் சூழும் குண்ட கழ்க்கமல வண்டலர் கைதை
துன்று நீறுபுனை மேனிய வாகித் தூய நீறுபுனை தொண்டர்கள் என்னச் [ரூர்.
சென்றுசென்று முரல் கின்றன கண்டு சிந்தை அன்பொடு திளைத்தெதிர் சென்

(எ - து) அதன்பின்னர், பொன்னம்பலத்துள் ஆனந்த நடனஞ்செய்யும் குஞ் சிதபாதமாகிய தாமரைமலரிலுள்ள சிவானந்தத்தேனை வேதங்கள் தாம் உண்ணவேண்டு மென்னும் ஆசையினால் வண்டுருக்கொண்டு தில்லைஎல்லையைச்சூழ்ந்து முழங்காநிற் கும். அஃதேபோல் பூஞ்சோலைகளில் உலாவும் வண்டுகள் பரிசுத்தமாகிய விபூதியை யணிந்த அடியார்கள்போல அத்தில்லை எல்லையின்பக்கத்தில் மலைபோலுயர்ந்து அழகு செய்யாநின்ற பெரியமதில் சூழ்ந்திருக்கும் ஆழ்ந்த அகழியின் அருகில் மலர்ந்துள்ள தாழம்பூவில் நிறைந்திருக்கும் வெண்ணிறமு டைய மகரந்தப் பொடியில் வீழ்ந்து வெளுத்த உடம்பினை யுடையனவாய் அவ்வழியிலுள்ள தாமரைமலர்களில் போய்ப் போய் சத்தித்துக்கொண்டுநிற்கும். இவ்வதிசயம் எதிரேதோன்ற அதனையுங்கண்டு தமது சிந்தையில் நடராஜப்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரையில் அன்புமேலிடப் பரவசராய்ச் சென்றருளினூர் என்பதாம் (கசு)

பார்வி ளங்கவளர் நான்மறை நாதம் பயின்ற பண்புமிக வெண்கொடி யாடும்
சீர்வி ளங்குமணி நாவொலி யாலும் திசைக ளுன்கெதிர் புலப்பட லாலும்
தார்வி ளங்குவரை மார்பின் அயன்பொற் சதுர்மு கங்களென வாயின தில்லை
ஊர்வி ளங்குதிரு வாயில்க ளூன்கின் உத்த ரத்திசையின் வாயின்முன் எய்தி.

(எ - து.) தில்லைப்பதியின்கண் காணப்படும் திருவாயில்கள் வெள்ளைக்கொடி கள் அசைந்தாடும் சிறப்புடன் விளங்கும் நான்குதிசைகளுக்கு எதிரே புலப்படுதலா லும் உலகத்தார் அறிவினை யுடையராய் விளங்க வளர்கின்ற நான்கு வேதங்களில் தமக்கு ஓது முறைகள் முறையாய் அதிகரிக்க (அந்தணச் சிறுவர்கள்) தம் நாவினுற் பழகும் நாவின் ஓசை மிகுதியாலும் கண்டாமணியி னின்றெழும் பெரிய நாத வோசை யாலும் பூமாலைகளால் விளங்கும் மலைபோலும் மார்பினையுடைய பிரமனது அழகிய நான்கு முகங்களென்று சொல்லுந் தன்மையை யுடையன. அந்நான்கு வாயில்களுள் வடதிசை வாயலின் முன்னே (அன்புருவாய்ச் சென்ற ஆரூரர்) சென்று,—

தில்லை ஊர் விளங்கு திருவாயில்கள் வெண்கொடியாடும் சீர்விளங்கும் திசைக ளுன் கெதிர் புலப்படலாலும் பார்விளங்கவளர் நான்மறைபண்புமிகத் தம்நா பயின்ற (நாவொலியாலும்) மணிநாவொலியாலும் தார்விளங்கு வரைமார்பி னயன்பொற் சதுர் முகங்க ளெனவாயின; நான்கின் உத்தரத்திசையின் வாயின் முன்னெய்தி என்று கொ ண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்க. புறப்படலாலும் எனப் பாடம் கொள்ளின் திசைக ளுன்கெதிர் நான்மறை நாதம்புறப்படலாலும் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.(கஎ)

அடியார் எதிர்கோள்ளல்.

வேறு.

அன்பின் வந்தெதிர் கொண்டசீர் அடியார் அவர்க ளோநம்பி யாரூரர் தாமோ
முன்பி றைஞ்சினர் யாவரென் றறியா முறைமை யாலெதிர் வணங்கி மகிழ்ந்து
பின்பு கும்பிடும் விருப்பின் நிறைந்து பெருகு நாவல்நக ரார்பெரு மானும்
பொன்பி றங்குமணி மாளிகை நீடும் பொருவில் தந்ததிரு வீதிபுகுந்தார்.

(எ - து.) தம்மைக் காணும் ஆசை அதிகரித்த அன்பினால் எதிர்கொண் டழைக்க வரும் மெய்யடியார்கள் நம்பியாரூரரை வணங்கினார்கள். அவர்களை நம்பியாரூரர் கண்டு மகிழ்ந்து வீழ்ந்து வணங்கினர். வணங்கிய இருவருள் அடியார்களோ முன் வணங்கினவர், நம்பியாரூரரோ முன்வணங்கினவர் என்று அறியக்கூடாததாயிற்று. அங்ஙனம் முன் பின் அறியக்கூடாத முறைமையினால் இருவரும் எதிரெதிர் வணங்கி மகிழ்ச்சி யடைந்து, அடியார் வணக்கம் முடிந்தபின் திருநாவலூருக்குப் பெருமானாராகிய ஆரூரர் - ஸ்ரீ நடராசப்பெருமானைக் கும்பிடவேண்டுமென்னும் அவா தமதுள்ளம் நிறையப்பெற்று அவ்வன்பு உள்ளத்தளவேயன்றி அன்பின் செயலெல்லாம் வெளியேயும் பெருகப் பெற்றவராய்ப் பொன்போல் பிரகாசிக்கும் அழகிய மாளிகைகள் நிறைந் திருக்கும் சிறந்த வீதியினுள்ளே சென்றார் என்பதாம்.

அடியவர்கள் முன்பின் அறிவதற்கின்றி வணங்கிய சிறப்பானது, வணங்காதிருக் கச்செய்ய வல்ல ஆணவமலத்தைத் தலையெடா வண்ணம் அடக்கும் பணியில் தலைப்ப ட்டு நிற்பவரென்னும் சிறப்பினைக் குறித்த தென்க. (கூ)

அங்கண் மாமறை முழங்கு மருங்கே யாட ரம்பையர் அரங்கு முழங்கும்,
மங்குல் வானின்மிசை யைந்து முழங்கும் வாச மாலைகளின் வண்டு முழங்கும்,
பொங்கும் அன்பருவி கண்பொழி தொண்டர் போற்றி சைக்கு மொலியெங்கு
முழங்கும்; திங்கள் தங்குசடை கங்கை முழங்கும் தேவ தேவர்புரி யுந்திரு

(எ - து.) இளம்பிறைவாழும் திருச்சடையில் முழங்கிக்கொண்டிருக்கும் கங் கையைத்தரித்த தேவதேவனாகிய நடராஜப்பெருமான் விரும்பித் திருவிழாக்கொண்ட ருளும் அத்திருவீதியின் எப்பக்கத்தும் வேதங்களுடைய முழக்கமும், ஆங்காங்குள்ள நாடகசபைகளில் தெய்வப் பெண்கள் நடனஞ்செய்கின்ற முழக்கமும், மேகங்களுலா வும் ஆகாயத்தில் தேவ வாத்தியங்களாகிய பஞ்சவாத்தியங்களுடைய முழக்கமும், நறு மணங்கமழும் பூமாலைகளில் வண்டுகள் முழங்கும் முழக்கமும், அன்பின்மிகுதியால் நீர் அரும்பும் கண்களையுடைய அடியார்கள் பாடும் பாட்டின் முழக்கமும் எக்காலத்தும் முழங்கிக்கொண்டே யிருக்கும் என்பதாம்.

திங்கள் தங்குசடை முழங்குங் கங்கை தேவதேவர் புரியும் திருவீதி மருங்கே அங் கண் மாமறை முழங்கும், அரம்பையர் ஆடும் அரங்கு முழங்கும் * * * * தொண்டர்போற் றிசைக்கும் ஒலி எங்கு முழங்கும் எனக்கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

இதனால், முழக்கங்களுடைய பேதங்களின் சிறப்பும் இம்முழக்கங்கள் என்றும் நீங்காதிருக்கும் சிறப்பும் கூறியவாறாம். (கக)

போக நீடுநிதி மன்னவன் மன்னும் புரங்கள் ஒப்பன வரம்பில ஓங்கி
மாக முன்பருகு கின்றன போலு மாளி கைக்குலமி டைந்தப தாகை
யோக சிந்தைமறை யோர்கள் வளர்க்கும் ஓம தூமமுயர் வானில் அடுப்ப
மேக பந்திகளின் மீதிடை யெங்கும் மின்னு டங்குவன என்ன விளங்கும்.

(எ - து.) யோகசிந்தையிற் சிறந்த வேதியர்கள் வீடுகள்தோறும் வளர்க்கும் ஓமப் புகையானது ஆகாயத்தில் மேகம்போல் பரவி மூடிக்கொண்டிருப்பதை நோக்குமிட த்து மேகமண்டலத்திலுள்ள மேகங்கள் சென்று நீரை உண்பதற்குமுன் அந்தநீரைத் தாம் உண்ணக்கருதிச் சென்றதுபோலும் காணப்படும். அந்தவோமப்புகையின் இடை இடையே செல்வத்தில் மிகுந்த குபேரன்வாழும் அந்தப்புரத்தைப்போன்ற மாளிகைக ளில் எண்ணிறந்தனவாய்க் கட்டியிருக்கும் நீண்ட கொடிகள் அசைந்தாடிக் கொண்டி ருப்ப அதனை நோக்குமிடத்து மேகவரிசைகளின் இடைஇடையே காணப்படும் மின் னலைப்போல் விளங்கும் என்பதாம்.

24

யோகசிந்தை மறையோர்கள் வளர்க்கும் ஓமதூமம் உயர்வானில் அப்ப(அதா)மாக முன்பருகுகின்றனபோலும், போகநீடு நிதிமன்னவன் மன்னும் புரங்களொப்பனூமாளிகைக்குலம் வரம்பில வோங்கி, மிடைந்த பதாகை மேகபந்திகளின்மீது இடை எங்கும் மின்னுடங்குவன என்ன விளங்கும் எனக் கூட்டிப்பொருள் கொள்க. (க௦0)

ஆடு தோகைபுடை நாசிக டோறும் அரணி தந்தசுடர் ஆகுதி தோறும்
மாடு தாமம்மணி வாயில்க டோறும் மங்க லக்கலசம் வேதிகை தோறும் [றும்
சேடு கொண்டவொளி தேர்நிறை தோறும் செந்நெல் அன்னமலை சாலைக டோ
நீடு தண்புனல்கள் பந்தர் கடோறும் நிறைந்த தேவர்கணம் நீளிடை தோறும்.

(எ - து.) திருக்கோபுரநாசியின் பக்கங்களிலெல்லாம் ஆடுகின்ற மயில்களும், யாகசாலைகளிலெல்லாம் தீக்கடைக்கோலினல் உண்டாகிய அக்கினிகளும், அழகிய வாயில்களி லெல்லாம் சிறந்த மாலைகளும், வேதிகைகளி லெல்லாம் மங்கலகரமான கும்பங்களும், தேர்களுடைய வரிசைகளிலெல்லாம் பெருமைபொருந்திய ஒளிகளும், அன்ன சத்திரங்களி லெல்லாம் செந்நெல் அரிசியாலாக்கிய அன்னமலைகளும், தண்ணீர்ப்பந்தல்களிலெல்லாம் குளிர்ச்சி மிக்க நீர்களும், நீண்ட வீதிகளிலெல்லாம் தேவகணங்களும் நிறைந்துள்ளனவாய்ப் பிரகாசிக்கும் என்பதாம்.

நாசிகள் புடைதோறும் ஆடுதோகை, ஆகுதிதோறும் அரணிதந்தசுடர், மணிவாயில்கள்தோறும் மாடுதாமம், வேதிகைதோறும் மங்கலக்கலசம், தேர்நிறைதோறும் சேடுகொண்டஒளி, சாலைகள்தோறும் செந்நெல் அன்னமலை. பந்தர்கள்தோறும் நீடுதண்புனல்கள், நீளிடைதோறும் தேவர்கணம் நிறைந்த எனக்கூட்டிப்பொருள் கொள்க. ()

திருவீதியை வணங்குதல்.

எண்ணில் பேருல கனைத்தினு முள்ள எல்லை யில்அழகு சொல்லிய எல்லாம்
மண்ணில் இப்பதியில் வந்தன என்ன மங்க லம்பொலி வளர்ந்தன வாகிப்
புண்ணி யப்புனித அன்பர்கள் முன்பு புகழ்ந்து பாடல்புரி பொற்பின் விளங்
அண்ணல்ஆடிதிரு அம்பலம் சூழ்ந்த அம்பொன் வீதியினை நம்பி வணங்கி.

(எ - து.) இவ்வளவென்று அளவுபடுத்தற்குக்கூடாத எல்லாவுலகங்களினும் உள்ளனவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் அழகெல்லாம் மண்ணுலகிலுள்ள இத்தில்லையம்பதியில் வந்தனவென்று சொல்லும்படி எல்லா மங்கலங்களும் நிறைந்திருக்கும் வளங்களை யுடையதாகியும், புண்ணிய சீலர்களாகிய அன்பர்கள் முன்னாளில்விரும்பிப் புகழ்ந்துபாடிய சிறப்பினல் விளங்குவதாகியும் உள்ள நடராஜவள்ளல் ஆனந்த தாண்டவஞ் செய்தருளும் பொன்னம்பலத்தைச் சூழ்ந்த திருவீதியை ஆரூரர் வணங்கி,— (க௦உ)

திருவாயிலை வணங்குதல்.

மால யன்சத மகன்பெருந் தேவர் மற்று முள்ளவர்கண் முற்றும் நெருங்கிச்
சீல மாமுநிவர் சென்றுமுன் றுன்னித் திருப்பி ரம்பினடி கொண்டு திளைத்துக்
கால நேர்படுதல் பார்த்தயல் நிற்பக் காதல் அன்பர்கண நாதர் புகும்பொற்
கோல நீடுதிரு வாயில் இறைஞ்சிக் குவித்த செங்கைதலை மேற்கொடு புக்கார்.

(எ - து.) திருமால் பிரமன் இந்திரன் முதலிய பெருந்தேவர்களும், ஏனைய கருட கந்தருவ கின்னரர்கள் முதலியோரும் நெருங்கி அவர்களுக்குமுன் சீலத்திற் சிறந்த பெரியமுனிவர்களும் நெருங்கி நந்திதேவரது பிரம்படியை ஏற்றுக்கொண்டு அதனல் வருத்தமுற்று உள்ளேபோவதற்கில்லாமல் தெரிசனஞ்செய்வதற்குரிய காலம் எப்பொழுது கிடைக்குமென்று அச்சமயத்தை நோக்கி அருகேநிற்ப, அன்பின்கண் ஆசைமிக்க அடியார்களும் சிவகணநாதர்களும் தடையின்றி உள்ளேபோகும் அழகுமிகுந்த கோபுர

வாயிலை ஆரூரர் வணங்கி இரண்டு கரங்களையும் சிரசின்மேல் அஞ்சலியாகக் கூப்பிக் கொண்டு ஆலயத்துள்ளே போயினர் என்பதாம்.

மால் அயன்முதல் முனிவர் ஈருகச்சொல்லியவரெல்லாம் அவபோகங்களையும் அவயோகங்களையும் வேண்டும் புறத்தடியவர் ஆகலான் திருப்பிரம்பினடிகொண்டு திளைத்துக் காலம் நேர்படுதல் பார்த்து அயல் நிற்ப என்றும், சிவபோகங்களையும் சிவயோகங்களையுமே வேண்டி சிவனடிக்கே ஆட்படும் செல்வர்கள் அன்பர்களும் கணநாதர்களும் ஆகலான் அந்த அகத்தடியவர்கள் பிரம்படி படாமலும், காலம் நோக்காமலும் உள்ளே புகுவர் என்றும். ஆரூரர் பெருமானும் இவ்வினங்களில் சேர்ந்தவராகலான் நீடுதிருவாயில் இறைஞ்சிக்குவித்த செங்கை தலைமேற் கொடுபுக்கார் என்றுங் கூறினர்.

இவ்விரண்டு திருப்பாட்டானும் திருவீதியின் சிறப்பும், அவ்வீதியில் புண்ணியப் புனித அன்பர்கள் முன்பு புகழ்ந்து பாடும் சிறப்பும், கோபுரவாயிலின் சிறப்பும், அவ்வாயிலில் திருமால் முதலியோர் பிரம்படிபட்டு அயலில் நிற்பதும், அன்பர் கணநாதர்கள் அடிபடாது புகுவதும் ஆகிய சிறப்பும் விளக்கியவாறும். (க0௫).

வேறு.

திருவணுக்கன் திருவாயிலை வணங்குதல்.

பெருமதில் சிறந்த செம்பொன்மா ளிகைமின் பிறங்குபே ரம்பலமேரு [தார்
வருமுறை வலங்கொண் டிறைஞ்சிய பின்னர் வணங்கிய மகிழ்வொடும் புகுந்
அருமறை முதலில் நடுவினில் கடையில் அன்பர்தம் சிந்தையில் அலர்ந்த
திருவளர் ஒளிசூழ் திருச்சிற்றம் பலமுன் திருவணுக் கன்திரு வாயில்.

(எ - து.) ஆலயத்தினுள்ளே புகுந்துபெரியமதிலினாலே சிறந்த செம்பொன்னாலாகியதிருமாளிகைப்பத்தியுள் (நடுவே காணப்படும்) மின்னலிடும் பேரம்பலமாகியமேருவை வலம்வரும் விதிப்படியே வலம்வந்து தண்டாகாரமாக வணங்கி அதன்பின்னர் அவ்வாறு வணங்கிய மகிழ்ச்சியோடும் உள்ளேசென்று அரியவேதங்களின் முதலிடை கடைகளிலும் அன்பர் இதயத்தினும் பிரகாசித்தோளிரும் திருவளரும் திருச்சிற்றம்பலத்தின் முன்னுள்ள திருவணுக்கன் திருவாயில் வழியேசென்று.—

சர்வவித்தையும் குறிப்பதாகிய அகர முதலிய ஐந்தெழுத்தோடும் விளங்கும் பிரணவத்தை வேதம் முதலிலே யுடைத்தா யிருக்கின்றமையால் - அருமறைமுதலில் என்றார். இது தூலபஞ்சாக்கரம் எனப்படும். இதனைத் திருமூலனர் "ஐம்பதெழுத்தே அனைத்து வேதங்களும், ஐம்பதெழுத்தே அனைத்தாகமங்களும், ஐம்பதெழுத்தின் அடைவை அறிந்தபின், ஐம்பதெழுத்தே அஞ்செழுத்தாமே" என்றும், "அகாரமுதலாக ஐம்பத்தொன்றாகி, உகார முதலாக ஓங்கி யுதித்து, மகாரம் இறுதியாய் மாய்ந்து மாய்ந்தேறி, நகார முதலாகும் நந்திதன்னாமமே" என்றும், அருளியவாற்றானறிக.

"சிவன் சத்திசீவன் செறுமலமாயை, அவஞ்சேர்ந்தபாசம் மலமைந்தகலச், சிவன் சத்திதன்னுடன் சீவனார்சேர, வலம்சேர்ந்த பாசம் அணுககிலாவே" என்றும், "சிவன் அருளாய சிவன் திருநாமம், சிவன்அருள் ஆன்மாத் திரோதமலமாயை, சிவன் முதலாகச் சிறந்து திரோதம், பவமதகன்று பரசிவனாமே" என்றும், அருளிய சூக்கும பஞ்சாக்கரத்தை நடுவே வேதம் உடைத்தாயிருத்தலால் - அருமறை நடுவில் என்றார்.

"அங்கமும் ஆகமவேதம தோதினும் எங்கள் பிரான்எழுத் தொன்றி விருப்பது சங்கைகெட்டு அவ்வெழுத் தொன்றையும் சாதித்தால், அங்கரை சேர்ந்த அருங்கலமாமே" என்றும், "பழுத்தன ஐந்தும் பழமறையுள்ளே, விழித்து அங்குறங்கும் வினையறிவாரில்லை, எழுத்தறிவோமென்று உரைப்பர்கள் ஏதர், எழுத்தை அழுத்தும் எழுத்

தறியாரே, என்றும்'', அருளியதாகிய எழுத்தை அழுத்தும் எழுத்தாகிய அதிசூக்கும பஞ்சாக்கரத்தை வேதம் இறுதியில் உடைத்தாயிருத்தலால் - அருமறைக் கடையில் என்றார்.

"குருவழியாய குணங்களில் நின்று கருவழியாய கணக்கை அறுக்க, வரும் வழி மானம் அறுக்கவல்லார்கட்கு அருள்வழி காட்டுவது அஞ்செழுத்தாமே'' என்றும், நெஞ்சு நினைந்து தம்வாயாற் பிரான் என்று, துஞ்சும்பொழுதுன் துணைத்தாள் சரண் என்று, மஞ்சுதவழும் வடவரைமீதுறை, அஞ்சில் இறைவன் அருள் பெறலாமே'' என்றும் அருளியவாறு தூலபஞ்சாக்கர ரூபமாகிய சகல வித்தைகளையும் குருமுகமா யுணர்ந்து அருள்வழிகண்டு, அதன் பின்னர், "எளியவாது செய்வார் எங்கள் ஈசனை, ஒளியை உன்னி உருகுமனத்தராய், தெளியவோதிச் சிவாயநம எனும், குளிகையிட்ட பொன் ஆக்குவன் கூட்டையே'' என்றருளியவாறு, சூக்கும பஞ்சாக்கரத்தால் ஈசனு கிய ஒளியை உன்னி குளிகையிட்ட பொன்போலும் ஆகி, "சிவாயநம எனச் சித்தம் ஒருக்கி, அவாயம் அறவே அடிமையதாக்கிச், சிவாய சிவ சிவ என்றென்றே சிந்தை, அவாயங்கெட நிற்க ஆனந்தமாமே'' என்றருளியவாறு(சிவாய)சிவனுக்கு(நம)அடிமை என்னும் பொருளை யுணர்ந்து சிவாய சிவ சிவ என்றென்றே சிந்தையை நிறுத்தி, மும் மலங்களானும், அவற்றின் காரியங்களானும் வரும் அபாயமனைத்தையுங் கெடும்வகை செய்து ஆனந்தமாயிருப்பதாகிய நிலையினை யுடையவர் அன்பரேயாகலான்—அன்பர் தம் சிந்தையில் அலர்ந்த—என்றார்,

"ஓங்காரமே நற்றிருவாசி உற்றதனில், நீங்கா எழுத்தே நிறை சுடராம், ஆங்காரம், அற்றார் அறிவர் அணியம்பலத்தான் ஆடலிது பெற்றார் பிறப் பற்றார் பின்,'' என்றதனால் தூலபஞ்சாக்கரமும், "சேர்க்கும் துடிசிகரம் சிக்கனவாவீசுகரம், ஆர்க்கும்யகரம் அபயகரம், பார்க்கில் இறைக்கு, அங்கிநகரம் அடிக் கீழ் முயலகனார், தங்குமகரமதுதான்,'' "தோற்றம் துடியதனில் தோயுந் திதியமைப் பில் சாற்றியிடும் அங்கியிலே சங்காரம், ஊற்றமாம், ஊன்ற மலர்ப்பதத்தில் உற்ற திரோதம்முத்தி, நான்றமலர்ப்பதத்தே நாடு,'' என்றதனால் சிகாரமுதலாகக் கூறுவதா கியசூக்கும பஞ்சாக்கரம் நிற்கும்நிலையினையும், "சிவாயநமஎனும்,குளிகையிட்ட பொன் ஞக்குவன் கூட்டையே,'' என்றபடி சிருட்டியாதி பஞ்சகிருத்தியத்தால் ஆக்கும் முறை யினையும் விளக்குதலான் சூக்கும பஞ்சாக்கரமும், "மாயைதனை உதறி வல்வினையைச் சுட்டுமலம், சாய அமுக்கி அருள்தானெடுத்து-நேயத்தால், ஆனந்தவாரிதியில் ஆன்மா வைத்தான் அழுத்தல், தான் எந்தையார்பரதந்தான், சிந்தை அபாயங்கெட நிற்க ஆனந்தமாமே'' என்றபடி அதிசூக்கும பஞ்சாக்கரத்தால் குஞ்சிதபாதத்தில் அழுத்தி, அபாயத்தைக்கெடுத்து ஆனந்தமாய் நிற்கு நிலையை அம்பலத்தின்கண் நடிக்கும் நடன முறையான் விளக்குதலான் - திருவளர் ஒளிசூழ் திருச்சிற்றம்பலம் என்றார்.

இதனால் தூலசூக்கும அதிசூக்குமமாகக் கூறப்படும் பஞ்சாக்கரம் வேதத்தின் முத லிடை கடைகளினும் அன்பர் சிந்தையினும் விளங்கும் முறையினையும், இம் மூவகை யுண்மைகளையும் திருச்சிற்றம்பலம் காட்டும் முறைமையினையும் இனிது விளக்கிய வாறுமென்க. (கoச)

திருக்களிற்றுப் படியில் வணங்குதல்.

வையகம் பொலிய மறைச்சிலம் பார்ப்ப மன்றுளே மாலயன் தேட
ஐயர்தாம் வெளியே யாடுகின் றாரைஅஞ்சலி மலர்த்திமுன் குவித்த
கைகளோ திளைத்த கண்களோ அந்தக் கரணமோ கலந்தஅன் புந்தச் [கு
செய்தவம் பெரியோன் சென்றுதாழ்ந் தெழுந்தான் திருக்களிற் றுப்படி மருங்

(எ - து.) நடராஜப்பெருமானாகிய ஐயர் தம்மைத்திருமாலும் பிரமனும் கீழும் மேலுந் தேடிக்கொண்டிருக்கத் தாம் இம் மண்ணுலகம் எல்லாவுலகினும் மேம்பட்டு

விளங்கவும், வேதங்கள் சிலம்புருவாய்த் திருவடியில் ஒலிக்கவும், சிதாகாசமாகிய வெளியிலே கூத்தாடுகின்றவரை ஆரூரர் தெரிசனஞ்செய்வதற்குமுன் அவருள்ளத்துள்ளே கலந்திருக்கும் அன்பானது கைகளிலும் கண்களிலும் அந்தக்கரணங்களிலும் கலந்து அவைகளைத் தத்தம் தொழில்களைச் செய்யும்படி உந்திற்று; உந்தவே கைகளோ அஞ்சலியாகக் குவிந்தன. கண்களோ திளைத்தன. அந்தக்கரணமோ அன்புருவேயாய்க் கண்டகாட்சியளவேயாய் நின்றன. இவ்வாறு கைகள் குவிக்கவும், கண்கள் திளைக்கவும், அந்தக்கரணங்கள் அன்புருவாகவும் செய்யவல்ல பேரன்பைப்பெறும் பெருந்தவத்தைச்செய்த அப்பெரியோரையும் அவ்வன்பானது திருக்களிற்றுப்படி யென்னும் பஞ்சாக்கரப்படியின் சமீபத்திற்சென்று வணங்கி எழுந்திருக்கச்செய்ய, வணங்கி எழுந்தனர் என்பதாம்.

நாவலர் பெருமானார் திருவணுக்கன் திருவாயிலைக்கடந்து திருக்களிற்றுப் படி மருங்கில் எழுந்தருளியபோது அவரதுகருவி கரணங்கள் முழுவதும் ஆனந்த நிலையாய் நின்ற அவ்வதிசயத்தை இத்திருப்பாட்டாற் கூறிய தெனக. (க0௬)

மாறிலா மகிழ்ச்சியில் மலர்தல்.

ஐந்துபே ரறிவும் கண்களே கொள்ள அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே யாகக் குணமொரு மூன்றும் திருந்துசாத் துவிதமே யாக
இந்துவாழ் சடையான் ஆடுமா னந்த எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்தபே ரின்ப வெள்ளத்துட் டிளைத்து மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்.

(எ - து.) நம்பியாரூரர் தம் செயலற்று அன்பின் செயலுட்பட்டு தாழ்ந்தெழுந்து பஞ்சாக்கர சொரூபராய் பஞ்சகிருத்தியாதி காரியாய்ப் பந்தமென்னும் துன்பத்தைத் தலையெடாவண்ணம் மிதித்து முத்தி என்னும் பேரின்பத்தை எடுத்தளிக்குந் தாதாவாய் ஆனந்தத் தாண்டவஞ்செய்யும் சந்திரசேகரனைக் காணும்பொழுது அவ்வீசன் பரமானந்த எல்லையின்கணின்று தம்மையே காணும் காட்சிவசப்பட்ட முத்தர்களது பொறிபுலன் காணுதிகளெல்லாம் அக்காட்சியின் வயமாகவே நின்று திளைத்து சிவானந்தத்தில் மூழ்கும்வண்ணம் செய்தருளும் பெருங்கூத்தினின்றும் பெருகிவாராநின்ற பேரின்ப வெள்ளத்துள் மூழ்கினார். மூழ்கவும் அவ்வின்பவசப்பட்ட கண்களாலாகிய காட்சியுணர் வொன்றே சத்த பரிச ரூப ரச கந்தமெனப் பெயர்பெற்ற ஐவகை யுணர்வையுங் கொள்ளை கொண்டது. அஃதேபோல் மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் கரணங்கள் நான்கும் அக்காட்சியுணர்வின் வழியே சென்று திருவுருவைச் சிந்தித்த சித்தமொன்றேயாயிற்று. அஃதேபோல், அவ்வந்தக்கரணங்களைத் தொழிற்படுத்தும் சாத்வீகம் ராஜசம் தாமசம் என்னும் முக்குணங்களும் திருவுருவைச் சிந்தித்த சித்தத்தின் வழியாய் நின்ற சாத்வீக குணமாகவே யாயிற்று. ஆகவே, புலன்களாலும் கரணங்களாலும் குணங்களாலும் மாறுபடுதலில்லாத சிவானந்தக் களிப்பினால் திருவுள்ளம் மலர்ந்திருக்கப் பெற்றனர் என்பதாம்.

ஆடும் இந்து வாழ் சடையான் ஆனந்த எல்லையில்***திளைத்து ஐந்துபேரறிவும்*** சாத்துவிதமேயாக மாறிலாமகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

தெண்ணிலா மலர்ந்த வேணியாய் உன்தன் திருநடம் கும்பிடப் பெற்று
மண்ணிலே வந்த பிறவியே எனக்கு வாலிதாம் இன்பமாம் என்று
கண்ணில் ஆனந்த அருவிநீர் சொரியக் கைம்மலர் உச்சிமேல் குவித்துப்
பண்ணினால் நீடி அறிவரும் பதிகம் பாடினார் பரவினார் பணிந்தார்.

(எ - து.) மலர்ந்த வுள்ளத்தோடும் கூடி தன்னுள்ளக் கமலத்தை மலரச்செய்த நடராசமூர்த்தியாகிய சிவசூரியனை நோக்கித் தெள்ளிய நிலவானது மலர்போலும் மலர்ந்திருக்கப்பெற்ற சடையுடையானே எனக்கு இம்மண்ணுலகத்திலே வர வந்த

இந்த மானிடப் பிறவியானது துன்பத்தைத்தரும் என்று எண்ணிக் கலங்கினேன். அந்தோ! மானிடப்பிறவி யுடையார்க்குத் துன்பத்தையே செய்யவல்ல பொறிபுல னாதிக ளெல்லாம் என்மாட்டு அவையொன்றும் செய்யப்பெறாது "என்போடியைந்த தொடர்பு அன்போடியைந்த வழக்கென்ப" என்றபடி அவையெல்லாம் அன்போ டியைந்தனவாய் மேலான இன்பத்தையே செய்து அக்கலக்கத்தினின்றும் என்னைத் தெளிவித்தன. ஆதலான் எனக்கு இப்பிறவியே வாலிதாம், (மேலான இன்பமாம்.) ஆகவே இப்பிறவி எனக்கு இன்பத்தையே செய்யும் வண்ணம் செய்வாய் என்று வேண்டி கண்களினின்றும் ஆனந்தநீர் பொழிய. கைகளைச் சிரமேற் குவித்துப் பண் ணிசையின்மிகுந்து அறிதற்கரிய பொருளும் அப்பொருளுக் கமைந்த கருத்தும் அமைந்துள்ள திருப்பதிகம் பாடிப் போற்றிப் பணிந்தனர் என்பதாம். (க0எ)

தடுத்துமுன் ஆண்ட தொண்டனார் முன்பு தனிப்பெருந் தாண்டவம் புரிய
எடுத்தசே வடியார் அருளினால் தரளம் எறிபுனல் மறிதிரைப் பொன்னி
மடுத்தநீள் வண்ணப் பண்ணை "ஆரூரில் வருகநம் பால்" என வானில் [தார்.
அடுத்தபோ தினில்வந் தெழுந்ததோர் நாதம் கேட்டலும் அதுஉணர்ந் தெழுந்

(எ - து.) நம்பியாரூரர் பணிந்தபோது ஆன்மாக்கட்குச் சிற்றின்பம் பேரின்பம் என்னும் இரண்டனுள் ஒன்றன்றி இரண்டையும் ஒருங்கே யளிக்கும் தமது கருணை தோன்ற அவ்விரண்டையும் அளிக்கவல்ல பெரிய தாண்டவத்தை அனவரதமுஞ் செய்ய ஓரடியையூன்றி ஓரடியை எடுத்தவராகிய நடராஜப்பெருமான் முன்னே தடுத்து ஆட்கொள்ளப்பட்டவராகிய சுந்தரமூர்த்திகள் கேட்கும்படியாக ஆகாயத்தி னின்றும் மேன்மேல் மறித்துமறித்து வருவதாகிய அலைகளென்னும் கைகளால் முத்துகளைக் கரையின்கண் எறியும் காவிரிநதி பாய்கின்ற அழகிய வயல்சூழ்ந்த திருவாரூரில் நீ நம்மிடத்து வரக்கடவாயென்று எழுந்ததாகிய ஓர் நாதத்தை கேட்டு இங்ஙனம் அருளியது என்னையோ என்று அவ்வருளை நாடிஎழுந்தனர் (எ-ம்.) (க0அ)

ஆடுகின் றவர்பே ரருளினால் நிகழ்ந்த அப்பணி சென்னிமேல் கொண்டு
சூடுதம் கரங்கள் அஞ்சலி கொண்டு தொழுந்தொறும் புறவிடை கொண்டு
மாடுபே ரொளியின் வளரும் அம்பலத்தை வலங்கொண்டு வணங்கினர் போந்து
நீடுவான் பணிய உயர்ந்தபொன் வரைபோல் நிலைஎழு கோபுரம் கடந்து.

(எ - து.) புறப்பட்ட நம்பியாரூரர் ஸ்ரீநடராஜப் பெருமான் திருவருள் மேற் கொண்டு சொல்லிய அவ்வாணையைத் தலைமேற்கொண்டு முன் தலைமேல் குவித் திருந்த கைகளை எடுத்து மார்பின்கண் அஞ்சலியாக வைத்துக்கொண்டு திருக்களிற் றுப்படியை விட்டு வெளியே வருவதற்குப் பிரியா அன்பால் பலமுறையும் வணங்கு வார். வணங்குந்தோறும் எம்பெருமானே! உன் காட்சியை நான் எங்ஙனங் காணத் தொழுவேன். உனது ஆணையைக் கடந்து எங்ஙனம் நிற்கப்பெறுவேன். எனக்கு விடை தருவாய் விடை தருவாய் என்று பன்முறையும் வேண்டிக்கொண்டு வெளியே வந்து எப்பக்கமும் பொன்னொளி பரப்பும் பொன்னம்பலத்தை வலமாகப் பிரதக்ஷ ணம் வந்து எதிரே நின்று வணங்கி வெளியே வந்து மேகமண்டலமும் தாழும்படி உயர்ந்த பொன்மலைபோலும் ஓங்கியிருக்கும் எழு நிலைகளையுடைய தெற்குக் கோபுரத் தைக் கடந்து சென்று,— (க0க)

நின்றுகோ புரத்தை நிலம்உறப் பணிந்து நெடுந்திரு வீதியை வணங்கி
மன்றல்ஆர் செல்வ மறுகினூ டேகி மன்னிய திருப்பதி அதனில்
தென்றிசை வாயில் கடந்துமுன் போந்து சேட்படு திருஎல்லை இறைஞ்சிக்
கொன்றைவார் சடையான் அருளையே நினைவார் கொள்ளிடத் திருநதிகடந்தார்.

(எ - து.) அங்குநின்று அத்திருக்கோபுரத்தைச் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி அது கடந்து தேரோடும் பெரிய வீதியின்கண் வந்து அவ்வீதியையும் வணங்கி, அதனையுங்

தாண்டி பலவகை வாசனைத் திரவியங்களும் நிறையப்பெற்று நறுமணங் கமழும் கடைவழியே சென்று எக்காலத்தும் அழிவின்றி விளங்கும் அத்தில்லைப் பதியின்கண் உள்ள தெற்கு வாயிலைக் கடந்து நெடுந் தூரத்திலுள்ள தில்லை எல்லை முன் சென்று வணங்கி, கொன்றைமாலை சூடிய நீண்ட சடையினை யுடைய நடராஜப் பெருமான் "ஆடும் ஆனந்த எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தில் வந்த பேரின்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து, ஐந்து பேறிவும் கண்களே கொள்ள அளப்பருங் கரணங்கள் நான்கும் சிந்தையேயாக, குணம் ஒரு மூன்றும் திருந்துசாத்துவிதமேயாகச்" செய்த திருவருளை மறவாமல் நினைப்பவராய்க் கொள்ளிடமென்னும் திருநதியைக்கடந்து அப்புறம் வந்தனர் என்பதாம். (ககo)

சீகாழியை யணைதல்.

வேறு.

புறந்தருவார் போற்றிசைப்பப் புரிமுந்நூல் அணிமார்பர்
அறம்பயந்தாள் திருமுலைப்பால் அமுதுண்டு வளர்ந்தவர்தாம்
பிறந்தருளும் பெரும்பேறு பெற்றதெனு முற்றுலகில்
சிறந்தபுகழ்க் கழுமலமாம் திருப்பதியைச் சென்றணைந்தார்.

(எ - து.) அப்போது ஆரா அன்பால் அடியாரெல்லாம் விடைபெற்றுச் செல்ல அறியாது போற்றி போற்றி என்று போற்றி நிற்க முப்புரி நூலாகிய உபவீதத்தை அணிந்த ஆரூரர்பெருமான் சீகாழிப்பதியை நோக்கி வரும்பொழுது இப்பதி பசுதருமம் பதிதருமமாகிய எல்லாத் தருமங்களையும் தளராது வளர்த்த மாதாவாகிய உமாதேவியார் கொடுத்தருளிய ஞானமிர்தமாகிய திருமுலைப்பாலை உண்டு வளர்ந்த சம்பந்தப்பெருமான் அவதரித்தருளும் பெரும் பாக்கியத்தைப் பெற்றுள்ளதென்று உலக முழுவதும் பரவிய சிறந்த புகழினையுடைய கழுமலமாகிய திருப்பதியைப் போய் அடைந்தருளினர் என்பதாம். (ககக)

பிள்ளையார் திருவவதாரம் செய்த பெரும்புகலி
உள்ளுநான் மிதியேன் என் றார்எல்லைப் புறம்வணங்கி
வள்ளலார் வலமாக வரும்பொழுதின் மங்கைஇடம்
கொள்ளும்மால் விடையானும் எதிர்காட்சி கொடுத்தருள,—

(எ - து.) ஆரூரர் அங்கு எழுந்தருளியபொழுது, எம்பிரானாகிய ஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய திருப்புகலியன்றோ, இப்புகலியுள்ளே புகுந்து மிதிப்பனோ. மிதித்துச் செல்லேன் என்று அப்பதியின் புறவெல்லையின் கண்ணே நின்று வணங்கிப்பின் அப்பதியைப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து வரும்போது உமாதேவியைப் இடப்பாகத்தில் வைத்தவனும் மால்விடையை யூர்தியாகக் கொண்டவனுமாகிய இறைவன் எதிரே காட்சி கொடுத்தருள,—

இவ்விரண்டு திருப்பாட்டானும்,—வன்ளலாராகிய ஆரூரர் சிதம்பரத்தில் தம்மைப் போற்றும் அடியவர் திருக்கூட்டத்தில் பிரியா விடைபெற்று சீகாழிக்குச் சென்றனர் என்றும், அங்ஙனம் சென்றபொழுது, அப்பதியை நோக்கி இது நம்பிரானாகிய பிள்ளையாரின் சிற்றடிபட்டுள்ள பெரும்பதியன்றோ, இப்பதிக்குள் யான் புகத் தலைப்படின் பதியை மிதித்தவனாவனோ, அவ்வடியை மிதித்தவனாவனோ ஆகலான் இப்புகலிக்குள் புகுந்து காலால் மிதியேன். என்றஞ்சியபோது, தோணியப்பர், நம் அடியைக்கண்டு வணங்கும் அவாவினை நமது பிள்ளையின் அடியில் வைத்து அவ்வரிய பொன்னடியை உள்ளத்தே ஏற்றுச் செல்கின்றானே. அவ்வடியை நினைப்பவர்க்கு நாம் காட்சி கொடுத்தருளல் நமது கடமையன்றோ என்று பிள்ளையாருக்குக் கொடுத்த காட்சிபோலும் ஆரூரர் காணும்படி அவர் எதிரே சென்று காட்சி கொடுத்தருளினார் என்றும் கூறியவாறாகும். (ககஉ)

மண்டியபே ரன்பினால் வன்தொண்டர் நின்றிறைஞ்சித்
தெண்திரைவே லையின்மிதந்த திருத்தோணி புரத்தாரைக்
"கண்டுகொண் டேன் கயிலையினில் வீற்றிருந்த படி" என்று
பண்தரும்இன் இசைபயின்ற திருப்பதிகம் பாடினார்.

(எ - து.) தெள்ளிய அலைகளையுடைய கடலில் ஊழிக்காலத்தில் மூழ்கிப்போகாது தோணிபோல் மிதக்கும் தன்மைவாய்ந்த சீகாழியாகிய தோணிபுரத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமானார் விருஷபாரூடராய் உமாசஹாயராய்க் காட்சி கொடுத்தமாத்திரத்தில் வன்றொண்டப் பெருமானார் உள்ளமெல்லாம் நிறைந்த பேரன்பினால் நிறையப்பெற்றவராய் நின்று வணங்கி என்னைத் தடுத்தாண்டுகொண்ட இறைவனே! உன்னை நான் கைலையில் அந்நாளிற் கண்டபடியே இந்நாளிலும் இத்தோணிபுரத்திலும் உமாதேவியுடன் நீ பேருருக்கொண்டிருக்கக் கண்டுகொண்டேன் என்று பண்ணிசை பயிலும் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார் என்பதாம்.

இதனால் பிள்ளையாருக்குக் கைலையில் பால்கொடுத்தருளுவதுபோலும் இங்கு கொடுத்தருளினாய். அதேபோல் எனக்கும் கைலையில் காட்சி கொடுத்தருளுவதுபோல் காட்சி கொடுத்தருளினாய் என்று திருப்பதிகம் பாடினாரென்று கூறப்பட்டது.

திருக்கோலக்காவை வணங்கல்.

இருக்கோலம் இடும்பெருமான் எதிர்நின்றும் எழுந்தருள
வெருக்கோளுற் றதுநீங்க ஆரூர்மேல் செலவிரும்பிப்
பெருக்கோதம் சூழ்புறவப் பெரும்பதியை வணங்கிப்போய்த்
திருக்கோலக் காவணங்கிச் செந்தமிழ்மா லைகள்பாடி,—

(எ - து.) வேதங்களெல்லாம் நாங்கள் உன்னைக் கண்டு போற்ற நீ எதிரே நிற்குங்காலம் எக்காலமென்று ஓலமிடும் இறைவன் தாம் வேண்டுங்காலந் தோறும் எதிரே நின்று தம்மால் ஓதப்படும் ஒத்துக்களைக் கேட்டருளும் கருணையாளன் மறைந்தனன்; மறையவும், அந்தோ! காணுதொழிந்தேனே! என்செய்வினை யறுத்திடும் செம்பொனை, அம்பொனொருத்தனை, அழும்மலர்க்கண்ணினை அடியவர்க்கல்லால் அறிவரிது, அவன் திருவடியிணை இரண்டும் கழுமலவளநகர் கண்டுகொண்டேனே. அவன் எங்குற்றான் என்று சிறிதுநேரம் வெருட்சிகொண்டு அந்நேரத்திற்றானே அவ்வெருட்சியினின்றும் நீங்கி நம்மை நடராஜப்பெருமான் கட்டளையிட்டதுபோலும் நாம் அங்கு வருவதற்காகவே இத்தோணியப்பனும் அங்கு எழுந்தருளி யிருப்பான்போலும் என்று தெளிந்து திருவாரூருக்குப்போக விருப்பங்கொண்டு பெருக்கினையுடைய கடல்சூழ்ந்த சீகாழிப்பதியை வணங்கி அப்பாற் சென்று திருக்கோலக்கா வென்னும் திருப்பதியை வணங்கி அங்கு திருப்பதிகம் பாடி.—

இதனால் காமுகர்க்கு இளம்பாவையர் உரைபோலும் இறைவனுக்கு ஆரூராது பாட்டு இனிக்கும் இயல்பினையுடைத்தாகலின், அவர் பாட்டுக்குகந்து எதிர்காட்சி கொடுத்தனன் என்பதாம். (கக௪)

திருப்புன்கூரை வணங்கல்.

தேன்ஆர்க்கும் மலர்ச்சோலைத் திருப்புன்கூர் நம்பர்பால்
ஆனப்பே ரன்புமிக அடிபணைந்து தமிழ்பாடி
மான்ஆர்க்கும் கரதலத்தார் மகிழ்ந்தஇடம் பலவணங்கிக்
கால்ஆர்க்கும் மலர்த்தடம்சூழ் காவிரியின் கரைஅணைந்தார்.

(எ - து.) அதனைக் கடந்து வண்டுகள் ஒலிக்கும் மலர்கள் நிறைந்த சோலைகள் சூழ்ந்த திருப்புன்கூருக்குச் சென்று அங்கெழுந்தருளியிருக்கும் சிவலோக நாதனைக்

கண்டு அடங்காத பேரன்புமீதூர்ந்து திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி திருப்பதிகம் பாடி, அப்பதியை விட்டு மானொலிக்கும் கரதலத்தையுடைய இறைவனார் மகிழ்ந்து எழுந்தருளியிருக்கும் திருநீடூர் முதலிய பல திருத்தலங்களையும் கண்டு வணங்கி, நறுமணங்கமழும் மலர்கள் நிறைந்துள்ள தடாகங்கள் சூழ்ந்த காவிரியின் கரை என்பதாம். (கக௫)

மாயூரத்தையும் அம்பாரையும் வணங்கல்.

வம்புலாம் மலர் அலைய மணிகொழித்து வந்திழியும்
பைம்பொன்வார் கரைப்பொன்னிப் பயில்தீர்த்தம் படிந்தாடித்
தம்பிரான் மயிலாடு துறைவணங்கித் தாவில்சீர்
அம்பர்மா காளத்தின் அமர்ந்தபிரான் அடிபணிந்தார்.

(இ - ள்.) நறுமணங் கமழும் மலர்கள் அலைந்து செல்ல, முத்து முதலிய மணிகளையும் பசிய பொற்கட்டிகளையும் கரையில் கொழித்துக்கொண்டு பாய்தலையுடைத்தாகிய பெரிய காவிரிக் கரையை வந்தணைந்த நம்பியாரூரர் அந்தக் காவிரித் தீர்த்தத்தில் திருமேனிபடிய மூழ்கித் திருநீறு பூசித் தமதுபெருமானாராகிய மயூரநாதர் வீற்றிருக்குந் திருமயிலாடுதுறையை வணங்கி, கெடுதலில்லாத சிறப்பினையுடைய திருவம்பர் மாகாளத்துக்குச் சென்று அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் காளகண்டேசுவரரை வணங்கினார் என்பதாம். (கக௬)

திருப்புகலூரை வணங்கல்.

மின்னார்செஞ் சடைஅண்ணல் விரும்புதிருப் புகலூரை
முன்னாகப் பணிந்தேத்தி முதல்வன்தன் அருள்நினைந்து
பொன்ஆரும் உத்தரியப் புரிமுந்நூல் அணிமார்பர்
தென்நாவ லூராளி திருவாரூர் சென்றணைந்தார்.

(இ - ள்.) மின்போலும் ஒளி விடும் சிவந்த சடையினையுடைய சிவபெருமானுக் கினிய திருப்புகலூருக்குப் போய் சந்நிதானத்தின் முன்னே நின்று பணிந்து போற்றினார். போற்றிய பின்னர் பொன்னுடையையும், முப்புரி நூலையும் அணிந்துள்ள திருமார்பினையும் உடைய திருநாவலூரில் அவதரித்த ஆரூரர நடராஜப் பெருமான் அருளிய திருவாக்கை நினைந்து திருவாரூரை அடைந்தருளினார். எ-ம்.

நாவலூரர் — திருப்புகலூரைத் தெரிசித்த பின்னர் நடராஜன் திருவாரூருக்கு நம்பால் வருக என்றருளியதை மறந்து பல பதிகளுக்குச் செல்வது அவனாணையைக் கடந்திருப்பதாக அன்றோ வரும். ஆகலான் அவ்வாணையை யெண்ணி அஞ்சி வேறு திருப்பதிகளுக்குச்செல்ல எண்ணாது நேரே திருவாரூருக்குச்சென்றன ரென்க. (கக௭)

தியாகேசன் அழைக்கச்சொல்ல அடியார்கள் எதிர்கோடல்.

தேர்ஆரும் நெடுவீதித் திருவாரூர் வாழ்வார்க்குக்
காரார்தா காவின்நம் ஆரூரன் நாம்அழைக்க
வாராநின் றான்அவனை மகிழ்ந்தெதிர்கொள் வீர்"என்று
நீர்ஆரும் சடைமுடிமேல் நிலவணிந்தார் அருள்செய்தார்.

(இ - ள்.) நாவலூரார் திருவாரூரை நோக்கிப் போனபோது, கங்கைவாழும் திருமுடிமேல் சந்திரனைத் தரித்த தியாகேசன் தேரோடும் பெரிய வீதியில் வாழ்கின்ற அடியார்கள் கனவின் கண்ணே சென்று அன்பர்காள்! நம் ஆரூரன் தில்லையின்கண் வந்தபோது நாம் நீ நம்முடைய திருவாரூருக்கு வருவா யென்று அழைக்க,

(எ - து.) பின்னர் விண்ணுலகளவும் நீண்டிருக்கும் திருவாயிலைத் தொசித்துப் பூமியில் திருமேனிபொருந்த பஞ்சாங்கத்தால் வணங்கி உள்ளே சென்று தேனையுடைய கற்பகமலர்மாலைகளைத் தூக்கியிருக்கும் தேவாசிரிய மண்டபத்தைக் கண்டு வணங்கி எழுந்து ஊனையும் உயிரையும் ஒருங்கே யுருக்கவல்ல அன்பு மீதூர்தலால் சிரமேற் குவித்த இரு கரங்களோடு நறுமணங்கமழும் கொன்றைமாலை யணிந்த புற்றிடங்கொண்ட பெருமான் கோயில்கொண்டிருக்கும் மூலட்டானத்தைச் சூழ்ந்த திருமாளிகையின் வாயிலை யடைந்தருளினார் என்பதாம். (கஉச)

புற்றிடம் கொண்ட புராதனனைப் பூங்கோயில் மேய பிரானையார்க்கும்
பற்றிடமாய பரம்பொருளைப் பார்ப்பதி பாகனைப் பங்கயத்தாள்
அர்ச்சனை செய்ய அருள்புரிந்த அண்ணலை மண்மிசை வீழ்ந்திறைஞ்சி [றார்.
நற்றமிழ் நாவலர் கோன்உடம்பால் நன்மையின் தன்மையை மெய்ம்மைபெற்

(எ - து.) திருவாயிலை அடைந்து புற்றை இடமாகக் கொண்ட காலம் இன்ன கற்பம் என்று அளவிடக்கூடாத புராணனைச் சராசரமாயிருக்கின்ற எல்லா உயிர்களும் எல்லாச்சமயிகளும் வந்து பற்றுதற்கிடமாயுள்ள பரம்பொருளை, உமாதேவியார்க்கு ஓர் பங்குடையவனை, தாமரை மலரைக் குடிபுகுந்து செல்வமளிக்கும் இலக்குமிதேவி சரண்புகும் இடமாகக்கொண்டு அன்பினால் அருச்சனை செய்ய அத்திருமகட்கு அருட்செல்வமளிக்கு முதல்வனைப் பூமியில் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து வணங்கி, தமிழ்ப்பதிகம் பாடும் நாவலூரர் இறைவனுணையால் எடுத்த உடம்பினால் அடையவேண்டிய அன்பின் பயனாயுள்ள அன்பின் விளைபயனை மெய்ம்மையாகப் பெற்றனர் எ-ம்.

"ஒருவனு யுலகேத்த நின்ற நாளோ வோருருவே மூவுருவமான நாளோ, கருவனாய்க் காலனைமுன் காய்ந்த நாளோ காமனையுங் கண்ணழலால் விழித்த நாளோ, மருவனாய் மண்ணும் விண்ணும் தெரித்த நாளோ மான் மறிக்கை யேந்தியோர் மாதோர் பாகந், திருவினாள் சேர்வதற்கு முன்னோ பின்னோ திருவாரூர் கோயிலாக் கொண்ட நாளே" என்றதனால் — புராணன் என்றார்.

கயிலையில், ஆதிமூர்த்தியாகிய இறையவன், இவ்வாரூரரது திறத்தை நோக்கி "மாதர்மேன் மனம் வைத்தனை, தென்புவிமீது தோன்றி அம்மெல்லியலாருடன், காதல் இன்பங் கலந்து அணைவாய்" என்றும், "மாதவஞ்செய்த தென்திசை வாழ்ந்திடத் தீதிலா திருத்தொண்டத் தொகை தரப்போதுவார்" என்றும் கூறிய மெய்ம்மொழிகள் நிகழ்வதற்குரிய இடமும் சமயமும் கூடியபடியான் - உடம்பான் நன்மையின் தன்மையை மெய்ம்மை பெற்றார் என்றார். (கஉரு)

அன்புபெருக உருகிஉள்ளம் அலையஅட் டாங்கபஞ் சாங்கமாக
முன்பு முறைமையி னால்வணங்கி முடிவிலாக் காதல் முதிரஓங்கி
நன்புல னாகிய ஐந்துமொன்றி நாயகன் சேவடி எய்தப்பெற்ற
இன்பவெள் ளத்திடை மூழ்கிநின்றே இன்னிசை வண்தமிழ் மாலைபாட,—

(எ - து.) தம்முடைய உள்ளத்தினுள்ளே அன்பானது பெருக, திரியாங்கமாகிய மனவாக்குக் காயங்கள் உருகி, புற்றிடங்கொண்ட புராணனுக்கு நாம் என்ன செய்யக் கடவோமென்று அலைந்து முன் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கியதே யல்லாமல் மீண்டும் அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாகவணங்கி அப்பெருமானிடத் துண்டாகிய ஆசையானது முற்றுப் பெறுதலை யடையாமல் மேன்மேல் வளர்ந்தோங்கி அந்த ஆசை வெள்ளத்துள் ஐம்பொறிவழியே செல்லும் ஐம்புலன்களும் ஒன்றாகக்கூடி பூங்கோயில் மேய பிரானது திருவடியை அடையப் பெற்றதனால் உண்டாகிய பேரின்ப வெள்ளத்துள் மூழ்கிநின்று இனிய இசையின் வளமையோடு கூடிய பதிகத்தை ஓதியருள,—

புற்றிடங்கொண்ட புராணனாகிய பூங்கோயில் மேயபிரானைத் தெரிசிக்குங் காலத்து, ஆரூரில் நம்பால்வருக என்றருளியது இக்காட்சியைக் கண்டு களிக்கத்தானோ என்று திருவுள்ளத்துத் தோன்ற, தோன்றிய அப்பொழுதே, அந்த நடராஜப் பெருமானைத் தெரிசனஞ் செய்தகாலத்து, அவனது ஆனந்த நடனத்தில் வந்த பேரின்ப வெள்ளத்துள் மூழ்கி நின்றதுபோல் மூழ்கப்பெற்றனராகலான் - நன்புலனாகிய ஐந்தும் ஒன்றி நாயகன் சேவடி எய்தப்பெற்ற இன்ப வெள்ளத்திடை மூழ்கி நின்றனர் என்றார். (கஉசு)

வாழிய மாமறைப் புற்றிடங்கொள் மன்னவனார் அருளால் ஓர்வாக்குத்
"தோழமை ஆக உனக்குநம்மைத் தந்தனம் நாம்முன்பு தொண்டுகொண்ட
வேள்வியில் அன்றுநீ கொண்டகோலம் என்றும் புனைந்துநின் வேட்கைதீர
வாழிமண் மேல்விளை யாடுவாய்" என் றாரூரர் கேட்க எழுந்ததன்றே.

(எ - து.) நம்பியாரூரர் அன்புமேலிட்டுத் திருப்பதிகம் ஓதிவரும்போது பெருமை பொருந்திய வேதரூபமாகிய புற்றினை யிடமாகக் கொண்டருளிய இறைவன் (ஆரூர! என்னன்ப! என்சுந்தர) உனக்கு நம்மைத் தோழமையாகத் தந்தனம் ஆகலின் நாம் முன்பு வேள்வியில் தொண்டுகொண்ட அன்று நீ கொண்டகோலம் என்றும் புனைந்து கடல்சூழ்ந்த இம்மண்ணுலகில் நின் வேட்கைதீர வாழி மண்மேல் விளையாடுவாய் என்று ஆரூரர் கேட்கும்படியாக எழுந்தது என்பதாம்.

நாம் உமையோடு கூடியிருக்கும் மணக்கோலம் என்றும் மாறா திருத்தல்போல் நீயும் என்றும் இருப்பாய், நாம் செய்யும் செயல் விளையாட்டாகவும், அச்செயலில் வினை விளைவுக்கு இடமில்லாமலும் பிறரது வினையைக்களைவதாகவும் இருத்தல் போல் நீ இவ்வுலகில் செய்யும் செயல் இருக்கும் ஆதலான் உன்னிடத்தில் நிகழவரும் மானுட சரீரத்துக்கு ஏற்ற மயக்கமான செயல்கள் இச்செயல்களைக்கண்டு நிகழத் தலைப்பட்டனவே இதற்கு நாம் என்செய்யக்கடவோமென்று மயங்குதல்ஒழிந்து வாழக் கடவாயென்று இறைவன் தனது அருட்டிறத்தை வெளிப்படுத்தினான் என்பார். வேள்வியிலன்று, நீ கொண்டகோலம் என்றும் புனைந்து நின்வேட்கை தீரவாழி மண் மேல் விளையாடுவாய்-என்றார்.

நீ விளையாடுவா யென்று கட்டளை யிட்ட இதுதான் நீ நமக்குச் செய்யும் அடிமையாகும். அன்று நம்மடியான் நீ என்று வழக்கிட்டதும் இவ்வடிமைக்கேயாம். நாம் வழக்கிட்டபடியே நீ உன்னை எமக்கு அடிமையாகத் தந்தனையாகலான் - நாம் எம்மை உனக்குத் தோழமையாகத் தந்தோம் என்பார் - நம்மைத் தந்தனம் என்றார்.

கேட்க விரும்பிவன் தொண்டரென்றுங் கேடிலா தானை இறைஞ்சிநின்றே
ஆட்கொள வந்த மறையவனே! ஆரூ ரமர்ந்த அருமணியே
வாட்கயல் கொண்டகண் மங்கைபங்கா மற்றுன் பெரிய கருணைஅன்றே
நாட்கம லப்பதம் தந்தின்று நாயினே னைப்பொரு ளாகஎன்றார்.

(எ - து.) வன்றொண்டப் பெருமானார், அசரீரிவாக்கைக் கேட்டவுடன் அநாதி நித்தியனாகிய இறைவனை நோக்கி அன்று ஒருமணத்தைச் சிதைவுசெய்து வல்வழக்கிட்டு என்னை அடிமையாளாகக் கொண்ட நீ இன்று என்றுந் திருமணக் கோலத்துடன் நான் இருக்க, நீ எனக்குஎன்றுந் தோழனாய்என்னுடன் உல்லாசத்துடனிருக்க விரும்பிய விருப்பம் என்னையோ! இது என்ன கருணைப்பெருக்கோ! என்று ஆராக் காதலோடு வீழ்ந்து வணங்கி அன்று நாவலூரில் என்னை யாட்கொள்ள வந்த விருத்த வேதியனே! ஆரூர் அமர்ந்த அருமணியே! ஒளியுடைய கயல்போலுங் கண்களைக் கொண்ட உமாதேவி பங்கனே! என்று போற்றி அன்று என்னையும் எனது கலியாணத்தையும் ஓர் பொருளாக மதிக்காதவனாய் வழக்காடிய நீ இன்று என்னையும்

என்னுடைய கலியாணத்தையும் பெரும் பொருளாக மதித்து நீ அன்றுபோல் என்றும் மணக்கோலத்துடன் இருப்பாயென்று சொன்னது மன்றி நீ உன்னுசைதீர இம் மண்ணுலகில் விளையாடுவாய் என்றும் அருள் செய்தனையே, இது உன் பெரிய கருணையன்றோ என்று அடங்காக் கருணையை நாடி நாடி அடங்கா இரக்கத்துடன் கூறியருளினார் என்பதாம்.

வன்றொண்டர் கேட்க என்றுங் கேடிலாதானை விரும்பி இறைஞ்சிநின்று... .....வாட்கயல் கண்கொண்ட மங்கை பங்கா! இன்று நாயினேனைப் பொருளாக, நாட்கமலப்பதம் தந்தது உன்பெரிய கருணையன்றோஎன்றார் எனக் கூட்டுக. (நாட்கமலப் பதம்தந்தது என்றது இறைவன் அருள் செய்தது என்னும் துணையாய் நின்றது.)

நான் வேட்கைதீர விளையாடுவதோ நான் உனக்குச் செய்யும் அடிமை என்றும், அவ்வடிமைச் செயலுக்கு நீ எனக்குத் தோழனாக இருப்பது தானோ என்னைத் தடுத்தாண்டதற்கு நீ செய்யும் அருளின் திறம் என்றும், நீ ஓலைகாணற்பாலையோ என்று அன்று சொன்னபடி, "நாயேன் பல நாளும் நினைப்பின்றி மனத்துன்னைப், 'பேயாய்த் திரிந் தெய்த்தே" னாகிய எனக்கு அடிமையாகும் பதத்தை (அருளை)க் காட்டி ஆட்கொண்டாய், இன்று அடிமை என்னும் பொருட்டிறத்தை அறியுந் திறமற்ற எனக்கு, உன்னைத் தோழமையாகத் தரும் பதத்தை (அருளை)க் காட்டிவிளையாடுவாய்என்றாய் இங்ஙனம்இருவகையாகக் காட்டியபதமாகிய அருளுக்கு யான் உரியனோ, என்றும் இது உனக்குப் பெரிய கருணையே யன்றி வேறன்று என்றும் இத்திருப்பாடல் கூறிய வாறும். (௧௨௮)

என்று பலமுறை யால்வணங்கி எய்திய உள்ளக் களிப்பினோடும்
வென்றி அடல்விடை போல்நடந்து வீதிவி டங்கப் பெருமான்முன்பு
சென்று தொழுது துதித்துவாழ்ந்து திருமாளிகை வலம் செய்துபோந்தார்
அன்று முதல்அடி யார்களெல்லாம் தம்பிரான் தோழர்என் றே அறைந்தார்.

(எ - து.) (இவ்வாறு மனங்கரைந்து கூறிய பின்னர்) அடங்காத ஆசைகொண்டு ஏகாங்க திரியாங்க பஞ்சாங்க அஷ்டாங்க மென்று சொல்லப்படும் அம்முறையினா லெல்லாம் பன்முறையும் வணங்கித்தம்முள்ளத்து நிறைந்த பெருமகிழ்ச்சியோடும் அடியார்பால் இறைவனுக் கிருக்கும் கருணைத்திறம் இத்தன்மைத்தீ மென்று இனி யடியராகும் விருப்பினை யுடையா ரெல்லாம் காண வெற்றிமிகுந்த சிறந்த ஏறுபோல் பெருமையுடன் நடந்து மூலட்டானத்தைக் கடந்து வீதி விடங்கப் பெருமானாகிய தியாகேசன் சந்நிதானத்துக் கெதிரே சென்று வீழ்ந்து வணங்கிப் போற்றிப் பெருவாழ்வடையப் பெற்றவராய், சூழ்ந்திருக்கும் திருமாளிகைப் பத்தியை வலமாக வந்து வெளியே வந்தனர்; அன்று முதலாக அடியார்கள் தம்பிரான் தோழரென்றே திருநாமம் வழங்கினார்கள் என்பதாம். (௧௨௯)

மைவளர் கண்டர் அருளினாலே வண்தமிழ் நாவலர் தம்பெருமான்
சைவ விடங்கின் அணிபுனைந்து சாந்தமும் மாலையும் தாரும்ஆகி
மெய்வளர் கோலம் எலாம்பொலிய மிக்க விழுத்தவ வேந்தர்என்னத்
தெய்வ மணிப் புற்று ளாரைப்பாடித் திளைத்து மகிழ்வொடும் செல்லாநின்றார்.

(எ - து.) ஆனந்தக் களிப்புடன் பாடும் வண்டமிழ் நாவலர் பெருமானாராகிய ஆரூரர் நீலகண்டனாகிய இறைவனுடைய திருவருளா (ஆணையினா)ல் திருமேனியில்கொள்ள வேண்டிய மணக்கோல மெல்லாம் பொலிவு பெற்றிருக்க ஆதிசைவப் பிராமணர்களுக் குரித்தாகிய சுந்தரவேடத்தைத் தாங்கினவராய் அதனோடு நறுமணங் கமழும் சந்தனப் பூச்சும் மாணிக்க மாலையும் மலர் மாலையும் அணிந்தவராய்

இவைகளே யல்லாமல் தமது திருமேனியின்கண் வளர்ந்து வருவதாகிய அழகனைத் தும் மிகுச் சிறப்புடன் விளங்க இவர் தவங்களில் மிக்கோராகிய அவர்களினும் சிறந்த தவவேந்தரென்று யாவரும் சொல்லும்படி தெய்வமணியாகிய புற்றிடங்கொண்ட பிரானைப்பாடிக்கொண்டு மகிழ்ச்சியில் மூழ்கித் திளைத்துக் கோயிலைவிட்டுப் போவாரா யினர் என்பதாம்.

இனிச் சைவவேடமும், சாந்த முதலியவைகளும் தத்தமக்குரிய அழகினைச் செய் வது போல் ஆரூரரது மெய்யின்கண் இயல்பாகவே வளரும் அழகும் வளர்ந்த தென் பார் - மெய்வளர் கோலமெலாம் பொலிய என்றார். (கூ௦)

பரவையார் திருவவதாரம்.

வேறு.

இதற்குமுன் எல்லைஇல்லாத் திருநகர் இதனுள் வந்து
முதற்பெரும் கயிலை ஆதி முதல்வர்தம் பங்கி னாட்குப்
பொதுக்கடிந் துரிமை செய்யும் பூங்குழல் சேடி மாரில்
கதிர்த்தபூண் ஏந்து கொங்கைக் கமலினி அவத ரித்தாள்.

(எ - து.) சுந்தரவேடங்கொண்ட சுந்தரமூர்த்திகள் திருவாரூருக்கு வருவதற்கு முன்னரே தலைமைபெற்றுள்ள பெரிய திருக்கயிலாயமலையின்கண் வீற்றிருந்தருளும் ஆதிமுதல்வராகிய இறைவனது இடப்பாகத்தையுடைய பார்வதி தேவியாருக்கு அகத்தொண்டு செய்யும் பூக்களை முடித்த கூந்தலையுடைய அனிந்திதை கமலினி என்னும் இரண்டு சேடியர்களுள் ஒளிமிக்க ஆபரணங்களைத் தாங்கிய தனங்களை யுடைய கமலினியார் காலவரையறையின்றி அனாதியாய் விளங்கும் இத்திருவாரூரின் கண் வந்து அவதாரஞ் செய்தனர் என்பதாம்.

இதற்கு முன் முதற்பெருங் கயிலையாதி முதல்வர் * * * கொங்கைக் கமலினி எல்லையில்லாத் திருநகரிதனுள் வந்தவதரித்தாள் எனக்கூட்டுக. (கூக)

நாமகரணம்.

கதிர்மணி பிறந்த தென்ன உருத்திர கணிகை மாராம்
பதியிலார் குலத்தில் தோன்றிப் பரவையார் என்னும் நாமம்
விதியுளி விளக்கத்தாலே மேதகு சான்றோர் ஆன்ற
மதிஅணி புனிதன் நல்நாள் மங்கல அணியால் சாற்றி,—

(எ-து.) யாவரிடத்து அவதாரஞ் செய்தனரென்றால், தனக்கொரு நாயகனில் லாத உருத்திரனைப்போல் இவ்வுலகில் தமக்கு நாயனைக் கொள்ளாமல் உருத்திர நாய கியை நாயகமாகக் கொண்டிருக்கும் உருத்திர கணிகைமாதர்களுடைய குலத்தில் பிரகாசிக்கும் முத்துத் தோன்றினாற்போல அவதாரஞ் செய்தனர். அவதரித்தபின் னர் மேன்மையிற் சிறந்த பெரியோர்கள் இளம்பிறையணிந்த சிவபெருமானுக் குரிமையாகிய திருவாதிரை நக்ஷத்திரங்கூடிய நல்ல நாளில் சகல மங்கலங்களுடன் வேதவிதிப்படி சிறந்த தெளிவினாலே பரவையாரென்று நாமகரணஞ்செய்து,—

பதியிலார், உருத்திர கணிகைமாராம் குலத்தில் கதிர்மணி பிறந்ததென்னத் தோன்றி, மேதகு சான்றோர் மதியணி புனிதன் நன்னாள் மங்கல அணியால் விதியுளி ஆன்ற விளக்கத்தாலே பரவையார் என்னும் நாமம் சாற்றி என்க்கூட்டிப் பொருள் காள்க. (கூஉ)

தளர்நடைப்பருவம் சேர்தல்.

பரவினர் காப்புப் போற்றிப் பயில்பெரும் சுற்றம் திங்கள்
விரவிய பருவம் தோறும் விழாஅணி எடுப்ப மிக்கோர்

வரமலர் மங்கை இங்கு வந்தனள் என்று சிந்தை
தரவரு மகிழ்ச்சி பொங்கத் தளர்நடைப் பருவம் சேர்ந்தார்.

(எ - து.) பின்னர் அந்நகரத்தில் வசிக்கின்ற பெருமை பொருந்திய பரவை யாரது சுற்றத்தினரெல்லாம் தங்கள் தெய்வங்களைக் காக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டு அதன் பின்னர் தாலப்பருவம், செங்கீரைப்பருவம், சப்பாணிப்பருவம் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பருவங்கடோறும் செய்யப்படும் மங்கல விழாக்களைச் செய்யவும், மேலோர்களெல்லாம் செங்கமலவாசினியாகிய இலக்குமிதேவியே இங்கு வந்தாளென்று தங்களுள்ளத்தில் உதிக்கும் உதிப்பினால் மகிழ்ச்சி யதிகரிக்கவும், தளர்நடைப் பருவத்தை யடைந்தனர் என்பதாம்.

பயில் பெரும் சுற்றம் காப்புப் போற்றிப் பரவினர், திங்கள் விரவிய பருவங் தோறும் எனக்கூட்டுக. (கஙஙு)

மான்இளம் பிணையோ தெய்வ வளர்இள முகையோ வாசத்
தேன்இளம் பதமோ வேலைத் திரைஇளம் பவள வல்லிக்
கான்இளம் கொடியோ திங்கள் கதிர்இளம் கொழுந்தோ காமன்
தான்இளம் பருவம் கற்கும் தனிஇளம் தனுவோ என்ன,—

(எ - து.) (அத்தளர்நடைப் பருவத்தில்) கண்டோரெல்லாம் இப்பரவை இளம் பருவத்தையுடைய ஓர் பெண்மானோ! அன்றி, தெய்வலோகத்தில் கற்பகமரத்தில் அரும்பும் இளமையான ஓரரும்போ! அதுவன்றி, அக்கற்பக மலரிலுள்ள வாசனை பொருந்திய தேனினது இளம்பதமோ! அதுவுமன்றி அலைவீசுகின்ற கடலின்கண் ணுள்ள பவளக்காட்டின் காணப்படும் ஓர் இளங்கொடியோ! அதுவேயுமன்றி, ஒளி யினையுடைய சந்திரனது ஓரிளங்கலையோ! இவையாவுமன்றி மன்மதன் தான் இளம் பருவத்திற் கற்றற்கிருந்த மிகவும் இளமையாகிய ஓர் கருப்பு வில்லோ! என்று ஐயங் கொள்ள,— (கஙச)

நாடும்இன் பொற்பு வாய்ப்பு நாளும்நாள் வளர்ந்து பொங்க
ஆடும்மென் கழங்கும் பந்தும் அம்மனை ஊசல் இன்ன
பாடும்இன் இசையும் தங்கள் பனிமலை வல்லி பாதம்
கூடும்அன் புருகப் பாடும் கொள்கையோர் குறிப்புத் தோன்ற,—

(எ-து.) இவ்வாறு யாவராலும் நாடத்தகும் இனிய அழகானது நாளுக்கு நாள் வளர்ந்தோங்கவும், மென்மையாகிய கழற்காயும், பந்தும், அம்மனைக்காயும், ஊஞ்சலும், இதுமுதலியவற்றை ஆடும் வகையும், இந்த ஆட்டங்களில் அவ்வாட்டங்களுக் குரிய இன்னிசைப் பாடல்களைப் பாடும் வகையும் இவையெல்லாமல்லாமல் தங்கள் முதல்வியாகிய உமாதேவியாரது திருவடிகளைக் கூடுதற்குக் காரணமாகிய பாடல்களை அத்தேவியார் மனமுருகும்படி அன்புடன் பாடும் ஓர் கொள்கைக் குறிப்பும் அப் பரவையார்பால் தோன்றவும்,— (கஙரு)

பேதைமைப்பருவம் நீங்கல்.

பிள்ளைமைப் பருவம் மீதாம் பேதைமைப் பருவம் நீங்கி
அள்ளுதற் கமைந்த பொற்பால் அனங்கன்மெய்த் தனங்கள் ஈட்டம்
கொள்ளமிக் குயர்வ போன்று கொங்கைகோங் கரும்பை வீழ்ப்ப
உள்ளமெய்த் தன்மை முன்னை உண்மையும் தோன்ற உய்ப்பார்.

(எ - து.) அப்பரவையார்க்கு ஐந்து வயதுடைய குழந்தைப் பருவத்திற்குமேல் வருவதாகிய பேதைப்பருவம் நீங்கிற்று. பின் கோங்கின் அரும்புகள் தோல்வி யடை

யும்படித் தனங்கள் உயர்ந்தன. (அவ் வுயர்வு எதுபோல் இருந்ததெனின்) மன்மதனுடைய திரவியக் குவியல் உயர்ந்திருப்பது போன்றிருந்தன. (அவை ஏன் உயர்ந்திருந்தனவெனின் மன்மதன் தனமாகக் கொள்ளும் தனங்களிலுள்ள அழகை வேண்டிய மட்டும்) அள்ளிக் கொள்வதற்கு மிகவும் உயர்ந்திருந்தன போலுமாம். (இதுவுமன்றி) பரவை நாச்சியார் முன் பார்வதிதேவியாருக்குத் தோழியாயிருந்த அக்காலத்தில் தமக்குள்ள பருவத் தன்மையும் அறிவும் தோன்றும்படி குறிப்பிப்பாராயினர் என்பதாம்.

கொங்கை, கோங்கு அரும்பை வீழ்ப்ப ஓங்கன் மெய்த்தனங்கள் ஈட்டம் கொள்ள அமைந்த பொற்பு அள்ளுதற்கு மிக்கு உயர்வ போன்று, முன்னை உள்ள மெய்த்தன்மை(யும்) உண்மையும் தோன்ற உய்ப்பார் எனக் கூட்டுக.

இதனால் பரவையாரது பருவத்தினது தோற்றச்சிறப்பும் அறிவினது தோற்றச் சிறப்பும் கூறினரென்க. (௧௩௬)

பரவையார் கோயிலுக்கு வருதல்.

பாங்கியர் மருங்கு சூழப் படர்ஒளி மறுகு சூழத்
தேங்கமழ் குழலின் வாசம் திசையெலாம் சென்று சூழ
ஓங்கு பூங் கோயில்உள்ளார் ஒருவரை அன்பி னோடும்
பூங்கழல் வணங்க என்றும் போதுவார் ஒருநாள் போந்தார்.

(எ - து.) மன்மதன தனக்கு வைப்பென்றெண்ணுமாறு தனங்களைப் பெற்றுள்ளாராகிய பரவையார் செல்வமெலாம் ஓங்கியுள்ள திருப்பூங்கோயிலுள் வீற்றிருக்கும் ஒருவரது பூங்கழலை மிக்க அன்போடும் வணங்குவதற்கு நாள்தோறும் போகும் நியமம் உடையவராகலான் அதுபோலும் ஒரு நாள் தமக்குரிய தோழிகள் தமது உடம்பு நிழல்போல் தம்மைவிட்டு நீங்காது சூழ்ந்து வரவும், தமது தேக காந்தியானது வீதி முற்றும் சூழ்ந்துவரவும் கூந்தலிலுள்ள வாசனையானது எண்திக்குகளிலும் சூழ்ந்து வரவும், புற்றிடங்கொண்ட பெருமானைத் தாம் தொழக் கோயிலுட் சென்றனர். (எ-ம்.)

இதனால் பூங்கோயில் அமர்ந்தபிரானை நாடோறுஞ் சென்று தெரிசனஞ் செய்து வரும் பரவையாரது நியமங் கூறப்பட்டது. (௧௩௭)

அணிசிலம் படிகள் பாரில் வென் றடிப்படுத் தனமென் றார்ப்ப
மணிவளர் காஞ்சி அல்குல் வரிஅர வன்மை வென்ற
துணிவுகொண் டார்ப்ப பஞ்சு கரிகுழற் சுரிய விண்ணோர்
பணியுமென் றினவண் டார்ப்பப் பரவையார் போதும் போதில்,

(எ - து.) திருக்கோயிலுக்கு வணங்கச்செல்லும் பரவையாரது பாதங்களில் அணிந்திருக்கின்ற சிலம்புகள் அப் பரவையாருடைய திருவடியின் அழகைக் கண்டு பூலோக மங்கையரை வென்று விட்டோம் என்று ஆரவாரிப்பது போலும் ஒலிக்கவும், இடையிலணிந்திருக்கும் இரத்தினமயமாகிய எண்கோவையுள்ள காஞ்சி என்னும் ஆபரணம் அல்குல் வரிகளையுடைய நாகலோக மங்கையரை வென்றதென்று துணிவு கொண்டு ஆரவாரிக்கவும், கூந்தலிலுள்ள வண்டுகள் பரவையாரது கூந்தலை மேகங்கள் கண்டு நாணவும் விண்ணுலக மங்கையரை வென்றோமென்று ஆரவாரிக்கவும் பரவையார் போதும் போதில்,—

இதனால், பரவையார் பாதத்தில் அணிந்திருக்கும் சிலம்பொலியின் சிறப்பும், இடையில் அணிந்திருக்கும் காஞ்சியாபரணத்தின் ஒலிசிறப்பும், கூந்தலில் மொய்த்திருக்கும் வண்டுகள் ஒலிக்கும் ஒலியின் சிறப்பும் கூறினரென்க.

விசேடம் ஆசார்ய பிரபாவம் — ௨௦௩ - வது பக்கம் முதலாக ௨௦௫ - வது பக்கம் வரை காண்க. (௧௩௮)

பரவையாரை நம்பிகள் காணுதல்.

புற்றிடம் விரும்பி னுரைப் போற்றினர் தொழுது செல்வார்
சுற்றிய பரிச னங்கள் சூழஆ ளுடைய நம்பி
நற்பெரும் பான்மை கூட்ட நகைபொதிந் திலங்கு செவ்வாய்
விற்புரை நுதலின் வேற்கண் விளங்கிழை யவரைக் கண்டார்.

(எ - து.) சிரிப்பெல்லாம் புன்னுள் அடங்கியிருத்தலைக் காட்டல்போல் புன்ன கையரும்பும் வாயினையும், விற்போன்ற நெற்றியினையும், வேல்போன்ற கண்களையும், பிரகாசிக்கின்ற ஆபரணங்களையும் உடையவராய்ச் செல்கின்றவராகிய பரவையாரைத் தம்பிரான் தோழமையும் மணக்கோலமும் பெற்று அடியார்கள் நெருங்கிப் புடை சூழ்ந்துவரப் புற்றிடத்தைத் தாம் விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கும் கோயிலாகக் கொண் டெழுந்தருளியிருக்கின்ற பெருமானைப் போற்றி வணங்கிச் செல்கின்றவராய் இறை வன் தாம் கொடுத்த தோழமையும் மணக்கோலமும் பயன்படுமாறு திருவுளத் தெண்ணித் தமது இச்சாசத்தியைப் ப்ரேரேபிக்கக் கண்டனர் என்பதாம்.

நப்பாட்டான் ஆளுடைய நம்பிகள் இறைவனது இச்சாசத்தியின் பிரே ரேபணையால் பரவையாரைக் கண்டனர் என்று கூறினுரென்க. (௧௩௯)

நம்பிகள் அதிசயித்தல்.

வேறு.

"கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ! காமன்தன் பெருவாழ்வோ!
பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ! புயல்சுமந்து
விற்குவளை பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடியோ!
அற்புதமோ! சிவன்அருளோ! அறியேன்" என் றதிசயித்தார்.

(எ - து.) சிவனது இச்சாசத்தி பரவையாரைக் காட்டச் சுந்தரமூர்த்திகள் கண் டபோது அவரை மங்கையாகக் காணுது இது என்ன கற்பகத்தருவினது பொலிவினை யுடைய ஓர் பூங்கொம்போ, அல்லது மன்மதனது பெரிய சம்பத்தோ. அல்லது பொலிவினையுடைய புண்ணியத்தினின்றுந் தோன்றிய புண்ணிய சொரூபமோ, அல் லது மேகத்தைச் சுமந்து வில்லினையும் நீலோற்பலமலரையும் பவளத்தையும் பிற மலர்களையும் சந்திரனையும் நன்னிடத்தில் கொண்டுள்ள வாசனை வீசுகின்ற ஓர் கொடியோ, இவையெல்லாம் அல்லாத உலகத்தில் அற்புதம் அற்புதம் என்று சொல் லப்படுவதொன்றோ, அல்லது எம்பெருமானுடைய திருவருளோ இவற்றுள் இன்ன தென்று நான் அறியகில்லேன் என்று ஆச்சரியத்தினை யடைந்தனர் என்பதாம்.

இத்திருப்பாடலின் விசேடம் ஆசார்யபிரபாவத்தில் உ0௬ - வது பக்கமுதல் உ0௯ - வது பக்கம்வரை விரிவாக விளக்கியிருக்கின்றோம்; அஃதேயல்லாமல் ஈண்டும் சில விளக்குவாம்:—

இந்திரனுல் அநுபவிக்கப்பட்ட சகலபோகங்களுந் தந்த தியாகேசன் விண்ணு லகினின்றும் பூவுலகில் எழுந்தருளினுதலால்நாமிங்கென் செய்வதென்று கற்பகவிரு க்ஷம் தியாகேசனையே நாடி வந்ததுபோலும் என்பார் — கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ எனவும்,— பிரமனுதியாது துற்போதத்தால் உயிரிழக்கப் பெற்ற நம்மை உயிர்பெற்று வாழச்செய்த பெருமான் இங்கு வாழப்பெருது சென்றபடியால் நாம் இனி இங்கு வாழ் வது அபாரதமாம் என்றெண்ணி அங்கு தன்னுல் விளைந்த தனது வாழ்வுடன் மன்ம தன் இங்கு வந்தனன் என்பார்— காமன் தன் பெருவாழ்வோ எனவும்,— இந்திரன் இனிச்சண்டாளத்துவத்தை யடையப்போகிறபடியால் நாம் இனி இங்கு நீங்கவேண்டிய

காலம் வந்துவிட்டதென்றெண்ணி அசுவமேத முதலிய புண்ணியத்தின் புண்ணியம் இங்கு வந்ததென்பார்,— புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ எனவும்,— அங்ஙனம் பிறப் பட்ட புண்ணியமானது நம்மால் நரனுகவிருந்து தேவனுகிய தேவேந்திரன் தேவரால் வணங்கப்பெற்று ஆண்தன்மையோ டிறுமாப்புற்றவனுக விருந்து இப்போது நரரால் அருவருக்கத்தக்க சண்டாளத் தன்மையை யடையப்போகின்றபடியால் நாம் இங்கிருத் தல் அழகன்று என்று நாணமுற்று பெண்ணுருக்கொண்டு இங்கு வந்ததுபோலும் என் பார்—புயல் சுமந்த *** விரைக்கொடியோ எனவும்,—நாம் பெண்ணுருக் கொண்டா லும் இப்பூலோக மங்கையருக்கு வேறுபட்டு அவர்களுங் கண்டு மயங்கத்தக்க அதிசய வுருவத்தோடும் உலாவவேண்டுமென்றெண்ணி இவ்வற்புத வுருக்கொண்டது அப்புண் ணியமென்பார்—அற்புதமோ எனவும்,— கற்பகாதி போகங்களும் அவைக்கேதுவான புண்ணியமும் தந்த அருள் சிவனுடையதாகலான் அவ்வருளும் தியாகேசன்பால் வந் தது என்பார் — சிவனருளோ எனவும் கூறினர்.

வேண்டுவார் வேண்டுவதை யீதலாகிய இவ்வள்ளற்றன்மை தியாகேசனுடை யதன்றோ, அத்தியாகேசன் இங்கில்லாவிடில் நாம் இனி வேண்டுவார் வேண்டுவ தை எங்ஙனம் நாம் தரவல்லோமென்று கற்பகமும், - குடங்கை நீரும் பச்சிலையும் கொண்டிடுவார் தமக்கு இமையாக்குஞ்சர முதலாகிய பெருவாழ்வைத் தருதலேயன்றி அது செய்யாதார்க்குத் தருதலில்லை யன்றோ, அத்தியாகேசன் இவ்விந்திரனல் இனி அதனைப் பெறுவதற்கில்லாமல் சென்றதால் நாம் இனி இவன்பால் எங்ஙனம் வாழ வல்லோமென்று காமன்றன் பெருவாழ்வும், - அசுவமேத புண்ணியத்திற்கு முதலாயிருந்து வாழும் புண்ணியம் சிவபுண்ணியமன்றோ; அச்சிவனுகிய தியாகேசன் சக்கிரவர்த்தியின்பால் சென்றதால் நாமும் அவன்பால் செல்வோமென்று சிவபுண் ணியங்கட்கெல்லாம் தெய்வமாயிருக்கின்ற அருள் பெண்ணுருவமா யிருத்தலால் அவ் வுருவே நமக்குரித்தென்று பெண்ணுருக்கொண்ட புண்ணியத்தின் புண்ணியமும் பெருஞ்செல்வத்தோடு இந்திரனல் அருச்சனை யேற்றுவந்த பெருமான் அதனை வெறுத்து முசுகுந்தன் அன்பே வேண்டிய சிவனது அற்புதநிலையும், ஸ்ரீகைலாயத்தில் நமக்குச் சிவபிரான் தடுத்தாட்கொள்வோமென்ற சிவனருளும் இவ்வுருக்கொண்ட தோ வென்பார், — கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ *** என்றதிசயத்தாரென்றார்.

சிவனருளோவென்ற அவ்வமயத்திற்றனே அந்தோ! அந்தோ! இத்திருவுருவமா னது அன்று ஸ்ரீகைலாயத்தில் யான் மானுடமாய் மயங்கும்வழி தடுத்தாண்டருள வேண்டுமென்று வேண்ட அங்ஙனமே ஆகுகவென்று எனக்கருள்செய்த அருளுரு வமோ! கலியாணப் பந்தலில் என்னைத் தடுத்தாள வந்த அருளுருவமோ! என்னை அடிமையென்று நிலைபெறுத்தியபின்னர் ஆட்கொளக்காட்சிதந்த அருளுருவமோ! ஆட் கொண்ட பின்னர் பொன்னம்பலத்தின் கண் தனிப்பெருங் கூத்தில் வந்த பேரின்ப வெள்ளத்தில் மூழ்குவித்த அருளுருவமோ! இங்கு வாழிய மண்மேல் விளையாடுவாய் என்று யான்கேட்க வாக்கருளிய அருளுருவமோ! என்று வியந்தனர் என்பார் — அதி சயித்தாரென்றார். அன்றியும் சகலருக்கு அருள வரும் திருவுருவமல்லவா மணக்கோ லத்தில் வந்த வுருவமென்றும், பிரளயாகலருக்கு அருள வரும் திருவுருவமல்லவா வெ ண்ணெய் நல்லூரில் காட்சிகொடுத்த திருவுருவ மென்றும், விஞ்ஞானகலருக்கு அருள வரும் திருவுருவமல்லவா, சிற்சபையிலே நம்மறிவில் பேரின்பம் விளைவித்த உருவ மென்றும் உணர்ந்ததே யல்லாமல் அப் பேரின்ப வெள்ளத்துட்டிளைக்க நின் வேட் கை தீர வாழி மண்மேல் விளையாடுவா யென்ற அருண் மொழியை நானுணர்ந்து அனுபவிக்க வந்த இன்பத் திருவுருவ மென்று உணர்ந்தனர் என்பார் — அதிசயித்தா ரென்றார்.

சகலர் முதலிய மூவரும் தெரிசனம் பெற்று மலம் நீங்கப் பெற்றனரே யன்றி அருளால் விளையாட வேண்டிய விளையாட்டைப் பெற்றாரில்லை என்பதொன்று.

கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ என்றது— பாதாதி கேசமான உருவத்தோற்றத்தைக் கண்டும் காமன்றன் பெருவாழ்வோ என்றது —அத்தோற்றத்திற் காணப்பட்ட பொலிவைக்கண்டும், புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ என்றது—நெற்றியிற் காணப்படும் திருநீற்றைக்கண்டும், விரைக்கொடியோ என்றது - உருவத்தி லமைந்துள்ள அங்கவிசேடங்களைக் கண்டும், அற்புதமோ என்றது — இவ்வரிய தோற்றமானது காமனால் விளையும் மயக்கத்துக்கு ஆளாக்காது சிவனால் விளையும் அருளுக்கு ஆளாக்கக் கண்டும், செவனருளோ என்றது—தாம் தியாகேசனைத் தெரிசிக்குங் காலத்துத்தில்லையில் திருவாரூருக்கு வாவென்றருளிய வாக்கின் பொருள் என்ன வென்று சிந்திக்குங்கால் தோழமையாக உனக்கு நம்மைத் தந்தனம் எனறும் வேள்வியில் அன்று நீ கொண்ட கோலம் என்றும் புனைந்து நின் வேட்கை தீர வாழியண்மேல் விளையாடுவாய் என்று அருளிய அருள் வாக்கைக் கேட்டுப் பொருள் தோன்றாது அப்பொருளை நாடி வருகின்ற காலத்து அவ் வருண்மொழிக்குப் பொருள் விளக்க வந்த அருள் விளக்க மெனக் கண்டும், அறியேன் என் றதிசயித்தார் என்றது - அருள் விளக்கமாய்க் காணப்படும் இவ்வுருவம் இனிச்செயுஞ் செயலை நாம் அறிதல் முடியாதாயினும் இவ்வுருவம் நமக்கு விளக்கிய அருள் விளக்கத்தின் செயலைச் செய்யாமற் போகாது இதனை இங்கு நாம் காணத்தகும் அதிசயமென் றுகண்டும் அதிசய முடையவரா யிருந்தனரென்க.

எனவே, தியாகேசன் தம்மைத் தோழனாகத் தந்தமையும் தமக்கு மணக்கோலம் என்றும புனையத் தந்தமையும் வாழி மண்மேல் என்றமையும் வேட்கைதீர விளையாடுவாய் என்றமையும் ஒன்றின்மே லொன்று அதிசயமாகக் கூறியதாகலான் இம்மொழிக்கேற்ற செயலைச் செய்யுங் காலத்து அச்செயலும் ஒன்றின்மே லொன்று அதிசயமாக இருக்குமன்றோ என்று அம்மொழிக்கேற்ற செயலை அறியும் அதிசயமுடையவரா யிருந்தனர் என்பதாம்.

நாம் இங்கு பெற்ற அருள், அதிசயமான அருள், இவ்வருளை இது காறும் ஒருவரும் பெற்றிரார் என்று அதிசயித்தார் என்றும். இங்ஙனமான அருளைப் பெறுதற்கு நாம் என்ன செயலைச் செய்தோம்; அதனை நாம் அறியோம் என்றும் பொருள் கொள்ளலு மொன்று. (கசO)

"ஓவியநான் முகனெழுத வொண்ணாமை உள்ளத்தால்
மேவியதன் வருத்தமுற விதித்ததொரு மணிவிளக்கோ!
மூவுலகின் பயனாகி முன்னின்ற" தெனநினைந்து
நாவலர்கா வலர்நின்றார்; நமபின்றார் படைமதனார்.

(எ - து.) முன்னாளில் பிரமதேவன் தனக்குப் பெண்ணுருவைச் சிருட்டிக்கும் ஆற்றல் உண்டாகும்படிச் சிவபெருமானால் படைக்கப்பட்ட சத்தியைத் தான் வழிபடும் பொருட்டு ஒரு படத்தில் எழுதமுடியாமையினால், மிகவும் மனவருத்த முற்றுத் தன்னுள்ளத்தில் தியான ரூபமாய் அமைத்துக் கொண்ட ஒப்பற்ற இரத்தின தீபமோ; அந்த இரத்தின தீபமானது மண்ணுலகிற்கும் விண்ணுலகிற்கும மோக்ஷவுலகிற்கும் பயன்களா யுள்ள புகழ் புண்ணிய ஞானங்களைக் கொடுத்தற்கு முற்பட்டுநிற்கின்றது என்று எண்ணி நாவலர்களுக்குத் தலைவராகிய நம்பியாரூரர் நின்றார். அத்தலைவரது உள்ளத்தின்கண் பஞ்ச பாணங்களை யுடைய மன்மதன் நின்றான் என்பதாம்.

நான்முகன் ஓவியம் எழுத ஒண்ணாமை, மேவியதன் வருத்தமுற உள்ளத்தான் விதித்தது ஒரு மணிவிளக்கோ ; (அது) மூவுலகின் ****** நின்றார் நமபடை மதனார் நின்றார் எனக்கூட்டுக.

விசேடம் ஆசாரியபிரபாவம் உ0௬-வது பக்கத்திற்காண்க. பிரமன் முதலில் ஆண் வடிவத்தையும், பின் பெண் வடிவத்தையும் சிருட்டிக்கும் ஆற்றல் பெற்றமையைக் காஞ்சிப் புராணம் தழுவக்குழைந்த படலத்திற் காண்க. (கசச)

பரவையார் நம்பிகளைக்காணல்.

தண்தரள மணித்தோடும் தகைத்தோடும் கடைபிறழும்
கெண்டைநெடும் கண்வியப்பக் கிளரொளிப்பூண் உரவோனை
அண்டர்பிரான் திருவருளால் அயல்அறியா மணம்விரும்பிப்
பண்டைவிதி கடைகூட்டப் பரவையாரும்கண்டார்.

(எ - து.) பூர்வம் திருக்கைலாயத்தில் இப் பரவைநாய்ச்சியாராகிய கமலினியாரும் இவ்வாரூரராகிய ஆலாலசுந்தரரும் ஒருவரையொருவர் காணச்செய்த எந்தத் தேவதேவனாகிய இறைவனுடைய திருவருளோ, அத்திருவருளே இத்திருவாரூரின்கண் அங்ஙனம் காணும்படிச் செய்து அதனால் ஆகவேண்டிய பயனைக் கூட்ட ஒளிமிக்க ஆபரணங்களால் பிரகாசிக்கின்ற அறிஞர் பெருமானாகிய சுந்தரமூர்த்திகளை அயல் அறியா மணமாகிய களவுப் புணர்ச்சியை விரும்பும்வண்ணம் தண்ணிய முத்துக்களினாலும் மணிகளினாலும் இழைக்கப்பட்ட காதணிகளையும் தடுத்துச்செலலும் பிறழுஞ் செயலையுடைய கயல்போன்ற நீண்ட கண்கள் பிறழுஞ் செயலற்று அதிசயிக்க. பரவையாரும் பார்த்தனர் என்பதாம்.

அண்டர்பிரான் திருவருள் (ஆகிய) பண்டைவிதி கடைகூட்ட கிளரொளிப்பூணுரவோனை அயல் அறியா மணம் விரும்பித் தண்டரள மணித்தோடும் * * * வியப்பப் பரவையாரும் கண்டார் எனக்கூட்டிப் பொருள் கொள்க. ஆல் - அசை.

பண்டைவிதி என்றது - கயிலாயத்தில் ஆலாலசுந்தரரைப் பரவையார் காணும்படிச்செய்த அண்டர்பிரான் திருவருள் என்றும், கடைகூட்ட என்றது - அங்கு காணச் செய்ததனால் முடியவேண்டிய செயல்கள் இங்கு முற்றுப்பெற என்றும் விளக்கியவாறும்.

ஏனைய விசேடம் ஆசாரிய பிரபாவம் உகச, உக௫-பக்கங்களிற் காண்க.

அயல் அறியாமனம் விரும்ப எனப்பாடங் கொள்ளின் - திருவருளின் செயலன்றி வேறொன்றும் அறியாத மனமென்றும், அறியாமன் மனம் விரும்ப எனப்பாடங்கொள்ளின் — கயிலையில் தம்மனத்தின் செயலாலல்லாமல் திருவருட் செயலானது முன் நின்று அங்கு விரும்பச் செய்ததுபோல் இங்கும் அச்சுந்தரரை விரும்பச்செய்த தென்றும் கொள்க.

அங்கு கைலையில சுந்தரரைப பரவையாரும, பரவையாரைச சுந்தரரும, கண்டதாகிய செயலும், அஃதேபோல் இங்கு ஒருவரையொருவர் கண்டதும் திருவருட் செயலேயன்றி இவ்விருவர் செயல் அன்றென்று இத்திருப்பாட்டால் கூறியதென்க.()

கண்கொள்ளாக் கவின்பொழிந்த திருமேனி கதிர்விரிப்ப
விண்கொள்ளாப் பேரொளியான் எதிர்நோக்கும் மெல்லியலுக்
கெண்கொள்ளாக் காதலின்முன் பெய்தாத தொருவேட்கை
மண்கொள்ளா நாண்மடம்அச் சம் பயிர்ப்பை வலிந்தெழலும்,

(எ - து.) சுந்தரமூர்த்திகளைப் பரவையார் கண்டபொழுது கண்களாற் கொள்ளுதற்குக்கூடாத அழகினைப் பொழிந்த திருமேனியானது, ஆகாய முற்றும் இடங்கொள்ளாத பேரொளியை எங்கும் விரிக்க, இப்பெரிய ஒளி எங்குநின்று விரிந்த ஒளியென்று எதிர்நோக்கும் பரவையாருக்கு அளவுபடாத ஆசையினால், முன் கைலையில் காலத்தும் உண்டாகாத ஒப்பற்ற விருப்பம் அப்பரவையாரைத் தன்வசமாக்

கிக்கொண்டு இவ்வுலகிலுள்ள கற்புடை மகளிரும் கொள்ளாத நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னும் நான்கினையுங் கடந்து மேலெழுதலும், — ஆல் - அசை.

முன் பெய்தாததொரு வேட்கை என்பது — சுந்தரரைக் காண்பதில் நாணமற்றுக் காண்பதிலாசையும், காண்பதனால் அறியவரும் அழகு முதலியவற்றை எண்ணி எண்ணி அறிவதில் மடமையற்று அறிவதில் ஆசையும், அறிவதனால் அவரைக்கூடவேண்டுமென நினைக்க வரும் அந்நினைவில் அச்சமற்று அவரைக் கூடுவதில் ஆசையும், கூடுவதனால் உண்டாவதாகிய பரிசசம்பந்தத்தில் அருவருப்பற்று விருப்புறும் ஆசையுமாம். — இதன் விசேடம் - ஆசார்யபிரபாவம் உ௧௫ - வது முதலாகக் காண்க. (௧௪௩)

"முன்னேவந் தெதிர்தோன்றும் முருகனோ? பெருகொளியால்
தன்னேரில் மாரனோ? தார்மார்பின் விஞ்சையனோ?
மின்னேர்செஞ் சடைஅண்ணல் மெய்அருள்பெற் றுடையவனோ?
என்னே! என் மனந்திரித்த இவன்யாரோ?" என நினைந்தார்.

(எ - து.) நமக்கு முன்னே வந்து நாம் கண்டு களிக்கும்படி அழகிய சுந்தரத்துடன் எதிரே தோன்றுகின்ற முருகக் கடவுளோ, (முருகக் கடவுளாயின் இப்போது நமக்குண்டாகிய இக்காம வாசையை விளைவிக்கமாட்டாரே — ஆகலின்) பெருகிவாரா நின்ற பிரகாசத்தினால் தனக்கு ஒப்புசொல்லக்கூடாத மன்மதனோ, (மன்மதனாயின் அவன் நமது இறைவனால் அன்று அரூபியாயினனே அவன் இங்கு நாம் காண எவ்வாறு உருவங்கொண்டு வருவான் — ஆகலின்) நறுமணங்கமழும் மலர் மாலையினையணிந்திருக்கும் வித்தியாதரரில் ஒருவனோ, (வித்தியாதரனாயின் போக ரூபியாகமாத்திரம் இருப்பானேயன்றி சிவனருட்கோலத்தைப் பெற்றுடையவனாய் வருவானோ — ஆகலின்) மின்னலையொத்து மின்னும் செஞ்சடையையுடைய இறைவனது மெய்மையான திருவருள் பெற்றுடைய மெய்யடி யவரோ, இது என்ன காரணம், கலங்கா நிலைமையையுடைய என் மனத்தைக் கலங்கச்செய்த இவன் யாரோ என நினையாதனவெல்லாம் நினைந்தார் என்பதாம்.

தங்கள் மலைவல்லி பாதங்கூடும் அன்புருகப் பாடும் கொள்கையோர் குறிப்புத் தோன்ற எனவும், உள்ள மெய்த்தன்மை முன்னை யுண்மையுந் தோன்ற உய்ப்பார் எனவுங் கூறியிருத்தலின், அவைகட்கேற்ப, தாம் கயிலாயத்தில்அடிக்கடியும் தமக்கு முன்னே வந்து தாம் கண்டு களிக்கும்படி எதிரே தோன்றும் முருகனோ என்றார். இவர் பொய்ம்மையான போகத்தை விரும்பும் பொய்யடியாரைப் போலாது மெய்மையான அன்பையே வேண்டும் மெய்யடியராகக் காணப்படுகிறார். நாம் முன் கயிலாயத்தில் ஓரழகரைக் கண்டோம் அவரது காட்சி நமது கண்ணுக்கு இன்பஞ் செய்ததேயன்றி நமது மனத்தை மயக்கி ஆசையை விளைவித்ததின்று, இன்று இவரது காட்சி நாம் கொள்ளக்கூடாத ஆசையைக்கொடுத்து நமது மனத்தையும் மயக்கியதே, இது என்ன காரணம். இவர் மெய்யருள் பெற்றுடையவரா? அல்லவெனில் நாம் மெய்யருள்பெற் றுடையார்க்கு மயங்குவதன்றி ஏனையோர்க்கு மயங்கோமே: ஆகலான் இவர் நாம் அன்று கயிலையின்கண் கண்டவர்தானோ? வேறொருவர்தானோ? வேறொருவராயின் நமது கலங்கா நிலை எந்நிலையாயிற்று? என்று நினையாதன வெல்லாம் நினைந்தனர் என்பதாம்.

இம்முறையாய் ஆசை வலிந்தெழலும், அழகு மிகுதியாகக் காணப்பெற்றதனால் முருகனோ என்றும், மயக்குவதனால் மன்மதனோ என்றும், போக கோலத்தால் விஞ்சையனோ என்றும், சிவனருட்கோலத்தால் மெய்யருள்பெற் றுடையவனோ என்றும், என் மனத்தைத் திரித்தலால் இவ்வருட்கோலம் கயிலையில் கண்ட ஆலாலசுந்தரரது சுந்தர கோலமாகக் காணப்படலால் அவர்தானோ என்று பலவாக நினைந்தாரென்றும் இத்திருப்பாட்டாற் கூறியவாறும். (௧௪௪

ஆரூரன் அணங்கவன் தன்மருங்கே அளவிறந்த காதலினால்
ஊண்ணிறையுங் குணம்நான்கும் ஒருபுடைசாய்ந் தனஎனினும்
வண்ணமலர்க் கருங்கூந்தல் மடக்கொடியை வலிதாக்கிக்
கண்ணுதலைத் தொழும்அன்பே கைக்கொண்டு செலஉய்ப்ப,

(எ - து.) இவ்வாறு கண்டமாத்திரத்து நம்பியாரூரர் மாட்டுண்டாகிய அளவிறந்த ஆசையினால், அவரது உடம்பாகவும் நாணங்களாகவும் உயிராகவும், உயிரறிவாகவும் முறையே நிறைந்திருந்த நாணமுதலிய நான்கும் அவர் பாலாகவே சாய்ந்தன எனினும், அழகிய மலர்மாலையைத் தரித்த கூந்தலையுடைய பரவையாரை அவருள்ளத்தில் என்றும் நீங்காது இருந்த இறைவனைத்தொழும் அன்பானது நாணமுதலியவை சாய்ந்தவழியே அவரைச் சாயவொட்டாது தந்நிலையில் நிறுத்தித் தியாகேசனைக் கண்டு தெரிசிக்குஞ் செயலில் வன்மையையுண்டாக்கிக் கோயிலுக்குள்ளே போகச்செய்ய, —

பாங்கோடிச் சிலைவளைத்துப் படைஅனங்கன் விடுபாணம்
தாங்கோலி எம்மருங்குந் தடைசெய்ய மடவரலும்
தேங்கோதை மலர்க்குழல்மேல் சிறைவண்டு கலந்தார்ப்பப்
பூங்கோயில் அமர்ந்தபிரான் பொற்கோயில் போய்ப்புக்காள்.

(எ - து.) அச்செயலை நாவலர் காவலர் நடுநின்ற பிடைமதனர்கண்டு அவரருகே சென்று தனது கரும்புவில்லை வளைத்து விடும் மலர்ப்பாணங்கள் பரவையாரை நாற்புறத்தும் சூழ்ந்து தடைசெய்ய அவர் கூந்தலிலுள்ள வண்டுகள் கண்டு இப்பாணங்கள் இவரை இங்கு என்செய்யக் கூடும். இவன் அறிவு இருந்தவாறென்னே என்று அவனையிகழ்ந்து அப்பரவையார்பால் அணுகவொட்டாது ஆரவாரிப்பதுபோல ஆரவாரஞ்செய்ய அப்பூக்களால் சிறிதும் பரவையார் தாக்கப் பெறாது தியாகேசன் வீற்றிருக்கும் அழகியகோயிலுள்ளே சென்றனர் என்பதாம்.

இவ்விரண்டு பாட்டானும் பரவையார் முன்னே முருகனே என்றும் பின்னே மெய்யருள் பெற்றுடையவரே என்றும் தமது முன் நிலைமை மாறாது நினைததது போல அன்பினையும் முன்னமே யுடையவராகலான் அவ்வன்பானது முற்பட்டு வந்து அவ்வம்மையார் ஆரூரர்பால் கொண்ட வேட்கையினால் தளர்ச்சி யடையாது அவரை வலிமையுடையவராக்கிக் கோயிலுக்குள்ளே போகச் செய்தது என்று அவரது அன்பின் நிலைமை இத்துணைத்தென்று கூறியவாறும். (கசசு)

பரவையாரைப்பற்றி வினவுதல்.

வன்றொண்டர் அதுகண்டு "என் மனங்கொண்ட மயிலியலின்
இன்றொண்டைச் செங்கனிவாய் இளங்கொடிதான் யார்?" என்ன
அன்றங்கு முன்நின்றார் "அவர்நங்கை பரவையார்
சென்றும்பர் தரத்தார்க்கும் சேர்வரியார்" எனச்செப்ப,

(எ - து.) மன்மதன் திரும்பிப் பாராதோடப் பூங்கோயிலுள்ளே பரவையார் சென்றபோது, இப்பரவையாரைக் காண வெளியே நின்றவராகிய வன்றொண்டப் பெருமான் தம் முன்னே யிருந்தாரை நோக்கித் திருவெண்ணெய் நல்லூர்ப்பித்தன் என்னைத் தடுத்தாட்கொண்டு என் மனத்தினுள்ளே தன்னை வைத்தான்; அம்மனத்தை இன்று கவர்ந்துகொண்டு உள்ளே செல்லும் மயில்போலும் சாயலையும் கொவ்வைக் கனிபோன்ற அதரத்தையும் உடைய இளங்கொடி போன்று காணப்படும் இவள் யாரென்று கேட்டனர். அவர்கள் எங்கள் பெருமானே! தேவர்களுஞ் சென்று சேர்தற்கரிய பெண்களிற் சிறந்த பரவையார் என்னும் திருப்பெயருடையார் அவர் என்று கூற,—

என்மனத்தைக் கொள்ளைகொண்டவன் தியாகேசன், கொள்ளை கொண்ட் அவனிடத்திற் பொருந்தி யிருக்கும் என்மனத்தை இங்கு சென்ற கற்பகத்தின் பூங்கொம்புபோல்வாள் கொள்ளைகொண்டனள், அங்ஙனங் கொள்ளும் ஆற்றல் அத்தியாகேசன் அருளுக்கு உண்டாகுமே யன்றி மங்கையருக்கு உண்டாகாது, அதனை நான் இப்போது அறிவதற் கில்லை, நீங்கள் அறிந்திருப்பீராயின் சொல்லுங்களென்று வினவினரென்றும், அதற்கு அவர்கள் அவரைப்பற்றி ஒன்றறிவோம் மற்றொன்றும் அறியோம், அறிந்தது என்னை யெனின், உம்பர்தரத்தார்க்கும் சென்று சேர்வரிய பரவையார் என்பதேயாம்—என்றுவிடையளித்தனர் என்றும் கூறியவாறும்.

"பேர்பரவை பெண்மையினிற் பெரும்பரவை விரும்பல்கு
லார்பரவை அணிதிகழும் மணிமுறுவல் அரும்பரவை,
சீர்பரவை யாயினாள் திருவுருவின் மென்சாயல்
ஏர்பரவை இடைப்பட்ட என்னுசை எழுபரவை."

(எ - து) அடியார்கள் இவர் பரவையாரென்னும் திருப்பெயருடையவர் என்றுகூறவே, சுந்தரமூர்த்திகள் இவளை நான் கண்டபோதே முதலாவது—கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ என்று ஓராசையும் இரண்டாவது-காமன்றன் பெருவாழ்வோ என்று ஓராசையும் மூன்றாவது—பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ என்று ஓராசையும் நான்காவது - விற்குவளை பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடியோ என்று ஓராசையும் ஐந்தாவது - அற்புதமோ என்று ஓராசையும் ஆறாவது - சிவனருளோ என்று ஓராசையும், ஏழாவது - ஓவிய நான்முகன் எழுதவொண்ணாமை யுள்ளத்தான் மேவியதன் வருத்தமுற விதித்ததொரு மணிவிளக்கோ என்று ஓராசையுமாக ஏழாசையும் எழுகடலை ஒத்தெழுந்திருக்கின்றன. இவ்வாறான ஆசைப்பெருக்கை இவள் பெருக்குதற்குக் காரணம் யாதென்று ஆராயின், பெண்தன்மைக்குக் கூறும் இலக்கணங்களெல்லாம் கடல்போல் மிகப் பெருக்கமாக வுடையவளாயினாள் ஆகலான், பெரிய இந்திராதி தேவர்களால் விரும்பப்பட்ட திலோத்தமை முதலியோரால் துதி செய்யத்தக்க தெய்வமாயினாள்; இவளுடைய அழகு விளங்குகின்ற முத்துக்களை யொக்கும் பற்கள் முல்லை யரும்புகளை யொத்து ஒளிவீசிக் கொண்டிருக்கப் பெற்றவளாயினாள்; இங்ஙனமான புன்னகை யுடையாளான இவள் திருவுருவத்தின் மென்மையிற் சிறந்த அழகிய கடலினிடத்துத் தங்கித் தோன்றி ஆடலிற் சிறந்த பரவை யென்னும் கூத்தினைப் புரியும் இலக்குமிதேவியாயினாள் என்பதாம்.

பேர்பரவை என்னுசை யெழுபரவை பெண்மையினில் பெரு உம்பர் அவை விரும்பு அல்குலார் பரவுஐ. அணிதிகழும்மணிமுறுவல் அரும்பர் அவை, திருவுருவின் மென்சாயல் ஏர் பரவை இடைப்பட்ட சீர்பரவை ஆயினாள், எனக் கூட்டுக. (கஅஅ)

என்றினைய பலவும்நினைந் தெம்பெருமான் அருள்வகையால்
முன்தொடர்ந்து வரும்காதல் முறைமையினால் தொடக்குண்டு
"நன்றெனையாள் கொண்டவர்பால் நண்ணுவன்" என் றுள்மகிழ்ந்து
சென்றுடைய நம்பியும்போய்த் தேவர்பிரான் கோயில்புக,

(எ - து.) (அதன்பின்னர், காதன் மிகுதியினால் நினைக்கவரும் இத்தன்மையாகிய நினைவுகளை நாம் நினைக்கும்போது இந்நினைவுகள் இங்கெழுந்தருளியிருக்கும் தியாகேசப்பெருமான் இன்று அருளிய அருள்வாக்கானும் அன்று கைலாயநாதனருளிய அருள்வாக்கானும் தொடர்ந்துவரும் நினைவுகளாகலின் நாம் என் செய்யக்கடவோம், அவை நாம் விலக்கினால் விலக்கப்படுமோ, அன்றியும் இந்நினைவுகள் அருட்செயலால் விளைந்து தொடர்ந்து வருவதாயிருத்தலினால், இவைகளை விலக்குதல் அருளை விலக்க முயல்வதாக முடியுமல்லவோ. நாம் அவ்வருளையும்

அருட்செய்கையும் விட்டு எதனோடு கூடி எதன் செயலைச் செய்வது ; அப்படிச் செய்வோமாயின் அது ஆகாமிய வினையாயும் அதுவே இருவினையாயும் அவ்விருவினை பிறவியை யறியாத நமக்குப் பிறவித்தொடர்பினையை விளைவிக்கும் விளைநிலமாயும் முடியுமன்றே ; அந்தோ ! நமக்கு இவ்வினையேன் ; இவ்வினைச்செயலேன்; நம் தியாகேசன் தனது கருணையால் "நம்மைத் தோழமையாக உனக்குத் தந்தனம்" என்னுந் திருவாக்கை நமக்களித்திருக்கும்போது நாம் அவ்வாக்கின்படியே அவ்விறைவனோடு ஏகனாகி அருளின்வழிநின்று அவன் செய்யுஞ் செயலைக் கண்டுகொண்டிருக்கும் அவ்வடிமைத் திறத்தில் தவறாதிருப்போம். இருப்போமாயின் தன்னைச் சார்ந்து தன்னடித் தொழில் செய்வாரைத் தன்போல் ஆகாமிய வினைத்தொடக்கு இலராகச் செய்தல் இறைவனது இயல்பாகலான் வினையேறாவண்ணம் நமக்குக்களைகணாய்நின்று காத்தருளுவன் தியாகேசன் என்று திருவருள் ஞானவிளக்கத்தால் அருட்செயல் பலவற்றையும் நினைந்து பரவையாரைக் காட்டிக் கண்ணுறச்செய்த அவ்வருள் முறையினாலும் அவ்வருள்வழியே தொடர்ந்துவரும் வேட்கையின் முறையினாலும் தொடக்குண்டு இத்தொடக்குட்படுத்திய நமது தலைவன்பால் சார்வோம் என்னும் துணிபுடையராய்ப் பரவையாரது காதல் நம்மை என் செய்யுமோ என்னுங் கவலையொழிந்து, இனி அருட் செயலின் திறத்தைக்காணுங் காட்சி கிடைத்ததென்று உள்ளத்துள்ளே மகிழ்ந்து நம்பியாரூரர் தம்மையுடையானாகிய தியாகேசன் கோயிலுக்குள்ளே செல்ல,

விசேடம் —ஆசார்யபிரபாவம் உ௨௩ - பக்க முதலாகக் காண்க. (௧௪௯)

பரவையாரை வேண்டிப் பரமனைப் பணிதல்.

பரவையார் வலங்கொண்டு பணிந்தேத்தி முன்னரே
புரவலனார் கோயிலினின் றொருமருங்கு புறப்பட்டார்
விரவுபெருங் காதலினால் மெல்லியலார் தமைவேண்டி
அரவின்ஆ ரம்புனைந்தார் அடிபணிந்தார் ஆரூரர்.

(எ - து) அச்சமயத்தில் சுந்தரமூர்த்திகள் வருவதற்கு முன்னரே ஆலயத்துள்ளே வந்த பரவையார் தியாகேசப் பெருமானை வலமாக வந்து பணிந்து போற்றி சந்நிதானத்தினின்றும் புறப்பட்டு ஓர்புறமாக ஒதுங்கிச் செல்வாராயினர். ஆரூரர் பரவையாரது செல்லுகையைக் காணாதவராய் உள்ளே சென்று இறைவன்பால் முன்பே கலந்துள்ள கலப்பால் கண்டவுடன் பெருகிய பேராசையினால் பரவையார் தம்பாலராம் வண்ணம் விரும்பிய தமது வேண்டுகோளை விண்ணப்பஞ் செய்து சர்ப்பாபரண மணிந்த இறைவனது திருவடியைப்பணிந்தார் என்பதாம். (௧௫0)

பரவையாரைத் தேடுதல்.

அவ்வாறு பணிந்தேத்தி அணிஆரூர் மணிப்புற்றின்
மைவாழும் திருமிடற்று வானவர்பா னின்றும்போந்
தெவ்வாறு சென்றாள்என் இன்உயிராம் அன்னம்என்னச்
செவ்வாய்வெண் ணகைக்கொடியைத் தேடுவார் ஆயினார்.

(எ - து.) திருவாரூரின்கண் அழகுபெற்று விளங்கும் புற்றை இடமாகக் கொண்ட விடம் வாழும் கண்டத்தினையுடைய இறைவனை மேலே சொல்லியவாறு வேண்டி வணங்கிப் போற்றி அவ்விறைவனிடத்தினின்றும் நீங்கி வெளியே வந்து பரவையாரைக் காணாது என்னுடைய இனிய வுயிரையொத்த அன்னம்போன்றவள் எவ்வழியாய்ச் சென்றாளென்று செவந்த வாயினையும் வெள்ளிய பற்களையுமுடைய பரவையாரைத் தேடுவாராயினார் என்பதாம்.

வே று.

"பாச மாம்வினைப் பற்றறுப் பான்மிகும்
ஆசை மேலும்ஓர் ஆசை அளிப்பதோர்
தேசின் மன்னிஎன் சிந்தை மயக்கிய
ஈச னூர்அருள் எந்நெறிச் சென்றதே!"

(எ - து.) பரவைநாச்சியாரைக் காண்பதற்குமுன்னர் தியாகேசப்பெருமானிடத்து உண்டாகிய திருவாக்கென்னும் திருவருளானது - ஆன்மாக்களிடத்துள்ள பாசமாகிய வினைகளைப் பற்றறுக்க வல்லவனாகிய அத்தியாகேசனிடத்து மிக்க ஆசையை எனக்கு விளைவித்தது. தியாகேசன் சந்நிதியை விட்டு வெளியே வந்தபோது யான் இதுகாறுங் காணாத ஒப்பற்ற ஓர் ஒளி - பேரொளிப் பிழம்பாய்ப் பிரகாசித்து - அந்த நடேசனிடத்து அன்றும், இந்தத் தியாகேசனிடத்து இன்றுங்கண்ட ஆனந்தத்தினும் இன்னமும் மேலான ஆனந்தம் இருப்பதாகக்காட்டி அவ்வானந்தத்தை அனுபவிக்க வேண்டும் ஆசையையுங்கொடுத்தது, அங்ஙனங் கொடுக்க வந்ததாகிய அப்பரவை என்னும் தியாகேசனது அருள் எவ்வழியாகச் சென்றது என்பதாம்.

இதனால் சிற்றம்பலத்தினிடத்துத் திருவருள் - பேரின்பம் இத்துணைத்து என்று அதனெல்லையை உணர்த்தி அதில் ஆசையைவிளைவித்தது; இப் பூங்கோயிலில் திருவருளானது — அவ்வின்ப எல்லையில் நின்று அவ்வின்பத்தை அனுபவித்தற்கு உருவமின்றியமையாதாகலான் அவ்வின்ப உருவத்தையும் அவ்வின்பத்தை அனுபவித்தற்கான ஒரு பேராசையையுந் தந்து என் சித்தத்தை மயக்கியது என்று திருவருட்டிறத்தைக் கூறியவாறும். (கஙஉ)

"உம்பர் நாயகர் தம்கழல் அல்லது
நம்பு மாறறி யேனை நடுக்குற
வம்பு மால்செய்து வல்லியின் ஒல்கிஇன்
றெம்பிரான் அருள் எந்நெறிச் சென்றதே!"

(எ - து.) எம்பிரானுடைய அத்திருவருள் ஒரு பூங்கொடியைப்போல் ஓருருக் கொண்டு பையப்பைய அசைந்தசைந்து நடந்து வந்து தேவபிரானுடைய திருவடியல்லது விரும்பும் அறிவை அறியாத என்னை அந்நிலையினின்றும் மாற்றி யான் நடுக்கத்தைப்பொருந்த வேறொன்றை நாடும் வண்ணம் எவ்வழியாய்ச் சென்றது? எ-ம்.

"பந்தம் வீடு தரும்பர மன்கழல்
சிந்தை ஆரவும் உன்னும் என் சிந்தையை
வந்து மால்செய்து மான் என வேவிழித்
தெந்தை யார் அருள் எந்நெறிச் சென்றதே!"

(எ - து.) அத்திருவருள் இன்னமும் என்னை எவ்வாறு செய்ததெனின்! ஆன்மாக்களுக்கு மலநீக்கத்தின் பொருட்டுத் தனுகரணாதி பந்தங்களையும், அப் பந்தப் பெருக்கால் மலபரிபாகம் உண்டாய்ப் பாசக்ஷயம் வந்தபின்னர் சிவப்பேறெய்தற்கான வீட்டுநெறியையும் தந்தருளும் இறைவனுடைய திருவடியை என் சிந்தை நீங்காது அதிற்றானே பொருந்திக் கிடக்கும் அத்தன்மையை யுடைய என் சிந்தையை அத்திருவருள் வந்து மானைப்போலும் மருண்டு மருண்டு என்னை விழித்துப்பார்த்து அந் நிலையினின்றும் மயங்கும் வண்ணஞ் செய்தது அது இப்போது எவ்வழியாய்ப் போயிற்று?

இம் மூன்று திருப்பாட்டானும், பராசத்தியாகிய அனுக்கிரக சத்திவசப்பட்டிருந்த ஆரூரரது இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் மூவகைச் சத்திகளும் பரவையாரிடத்து நின்று செய்த செயலின் திறம் வியந்து கூறப்பட்டது.

என்றன் மென்னின்,—பாசமாம் வினைப்பற்றறுப்பான் மிகும் ஆசை மேலும் ஓர் ஆசை அளிப்பதோர் அருள் என்றது — இச்சாசத்தி செய்த செயலின் திறத்தையும் உம்பர்நாயகன் தன்கழலல்லது, நம்புமா றறியேனை நடுக்குறவம்புமால் செய்த அருள் என்றது — ஞானசத்தி செய்த செயலின் திறத்தையும், பந்தம் வீடு தரும் பரமன் கழல் சிந்தையாரவும் உன்னும் என் சிந்தையை, வந்துமால் செய்த அருள்என்றது — கிரியாசத்தி செய்த செயலின் திறத்தையும் விளக்கியதென்க. இம் மூவகைச் சத்திகளின் வழி ஆரூரரது இச்சாஞானக் கிரியைகள் நிற்பனவல்லது மாயாசத்திகளின் வழி நிற்க வறியாத சில முடையனவென்பது தோன்ற—ஈசனருள், எம்பிரானருள், எந்தையா ரருள் என்றார். (௧௫௪)

என்று சாலவும் ஆற்றலர் என்உயிர்
நின்ற தெங்கென நித்திலப் பூண்முலை
மன்றல் வார்குழல் வஞ்சியைத் தேடுவான்
சென்று தேவா சிரியனைச் சேர்ந்தபின்,—

(எ - து.) என்று மிகவும் ஆற்றாதவராய் எனதுயிராகிய அத்திருவருள் என்னை விட்டு எங்கு நிற்கின்றது என்று முத்துமாலையை யணிந்த தனங்களையும், நறுமணங் கமழும் கூந்தலையும் உடைய வஞ்சிக்கொடி போன்ற பரவையாரைத் தேடுவதற்குச் சென்றவர் அருளுடைய அடியார்குழாங் கூடியிருக்கும் தேவாசிரிய மண்டபத்தைச் சேர்ந்தபின்னர்,— (௧௫௫)

காவி நேர்வரும் கண்ணியை நண்ணுவான்
யாவ ரோடும் உரை இயம் பாதிருந்
தாவி நல்குவர் ஆரூரை ஆண்டவர்
பூவின் மங்கையைத் தந்தெனும் போழ்தினில்,—

(எ - து.) ஆரூரர் தேவாசிரியத்தைச் சேர்ந்த பின்னர் எம்பிரானருள் எங் கொளித்திட்டதோ என்று நீலோற்பல மலர்போன்ற கண்களையுடைய பரவையாரை அடையும் பொருட்டு, அங்கிருந்த பரிசனங்கள் முதலியோரை வினவுவதைவிட்டு இந்த ஆரூரரை ஆளுகின்றவராகிய ஆண்டவர் நாம் தேடிவந்த அருளாகிய தாமரை மலரின் கண் வாழும் திருமகளை ஒத்த பரவையைத் தந்து நம் உயிரைக் கொடுத்தருளு வர் என்று சொல்லிக்கொண் டிருக்கின்ற சமையத்தில், —

நாட்டு நல்இசை நாவலூ ரன்சிந்தை
வேட்ட மின்னிடை இன்னமு தத்தினைக்
காட்டு வேன்கட லைக்கடந் தென்பபோல்
பூட்டும் ஏழ்பரித் தேரோன் கடல்புக,—

(எ-து.) சப்ததா என்னும் பெயர்பெற்ற குதிரை பூட்டிய தேரினையுடைய சூரியன் எங்கும் தமது புகழை நாட்டிய நம்பியாரூரரது சிந்தையின்கண் விரும் பிய மின்போலும் இடையினையுடைய இனிய அமுதம்போன்ற பரவையாரை - இப் பொழுது இம்மேற்கடலைக் கடந்து நாளை வந்து காட்டுவேனென்று சொல்லுவது போல கடலின்கண்ணே அஸ்தமனத்தை யடைய,— (௧௫௭)

எய்தும் மென்பெடை யோடிரை தேர்ந்துண்டு
பொய்கை யில்பகல் போக்கிய புள்இனம்
வைகு சேக்கைகள் மேல்செல வந்தது
பையுள் மாலை தமியோர் பணிப்புற,—

(எ - து.) தம்மை விட்டுப் பிரியாதிருக்கும் மெல்லிய தன்மையுடைய பெடைகளோடு நல்ல இரைகளைத் தேடித் தேடி உண்டு தடாகத்தில் பகற்காலத்தைக் கழித்தனவாகிய பலவகையான பறவைக் கூட்டங்கள் தாம்தாம் வாழ்கின்ற கூடுகளிற் செல்லவும். பிரிவுற்றுத் தனித்தவர்களாகிய நாயகியும் நாயகனும் விரகவேதனையை அடையவும் துன்பத்தைவிளக்கும் மாலைக்காலமானது வந்தது என்பதாம். (௧௫௮)

பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவையர் உள்ளமும்
வஞ்ச மாக்கள்தம் வல்வினை யும்அரன்
அஞ்செ ழுத்தும் உணரா அறிவிலோர்
நெஞ்சும் என்ன இருண்டது நீண்டவான்.

(எ - து.) பஞ்சினும் மென்மை வாய்ந்த அடியினையுடைய மங்கையரது உள்ளமும். பிறரை வஞ்சிக்கும் ஒழுக்கத்தினையுடையாரது கொடிய தீவினைகளும், இறைவனது திருநாமமாகிய திருவஞ்செழுத்தினையும் உணராத அறிவிலிகளது மனமும் என்று சொல்லும்படி எங்கும் பரவியிருக்கும் ஆகாயமானது இருளையடைந்தது.(எ ம்.)

மறுவில் சிந்தைவன் தொண்டர் வருந்தினல்
இறும ருங்குலார்க் கியார்பிழைப் பார்என்று
நறுமலர்க் கங்குல் நங்கைமுன் கொண்டபுன்
முறுவல் என்ன முகிழ்த்தது வெள்நிலா.

(எ - து.) திருவருட்பட்ட சித்தத்தினையுடைய வன்தொண்டப் பெருமானுரே ஒரு மங்கைக்கு வருந்தினுரென்ருல். தனபாரத்தினுல் மெலிகின்ற இடையினையுடைய மங்கையர் ஆசையினின்றும் இனி யாவர் தப்பிப் பிழைப்பார்கள் என்று நறுமணங் கமழும் மலர்முடித்திருக்கும் கூந்தலையுடைய இரவென்னும் பெண்ணுனவள், தன்னுள் அடக்காது முற்பட்டுப் புன்னகை செய்ததுபோல வெள்ளிய நிலவு உதித்தது.

அரந்தை செய்வார்க் கழுங்கித்தம் ஆருயிர்
பரன்கை தீண்ட மலர்குல மாதர்போல்
பரந்த வெம்பகற் கொல்கிப் பனிமதிக்
கரங்கள் தீண்ட அலர்ந்த கயிரவம்.

(எ - து.) பிறர் பரிசத்திற்கு அருவருப்பினையடையும் இயற்கையினையுடைய மகளிரைக் கண்டு காமுகராயுள்ளார் தமது நோக்கத்தைச் செலுத்துவாராயின் அவரது குறிப்பினை யறிந்து வருந்தித் தம் உயிர்போன்ற நாயகன் தம்மைக் கைதீண்டப் பெறின் முகமலர்ச்சியை அடையும் குல மகளிரைப்போல, ஆம்பல் மலர்கள் சூரியன் பரப்பும் கிரணங்களுக்கு வருந்தி மலராது, சந்திரனுடைய குளிர்ந்த கிரணமென்னும் கைப் பரிசத்தினுல் மனங் குளிர்ந்து மலர்ந்தன என்பதாம். (௧௬௧)

தோற்று மன்னுயிர்கட் கெல்லாம் தூய்மையே
சாற்றும் இன்பமும் தண்மையும் தந்துபோய்
ஆற்ற அண்டமெ லாம்பரந் தண்ணல்வெள்
நீற்றின் பேரொளி போன்றது நீள்நிலா.

(எ - து.) பிறக்கும் இயல்பினையுடைய மக்கட் பிறப்பினர்க் கெல்லாம், அப் பிறப்பென்னும் அசுத்தத்தைப்போக்கித், தண்ணிய அருளையும் பேரின்பத்தையும் தந்து வாழச்செய்யும் ஆற்றலுடையது—இறைவனது திருவெண்ணீறுன்றே என்று சொல்வதுபோல, கலைகளால் நிரம்பப் பெற்ற நிலாவானது ஆகாயமுற்றும் பரவித் தனது வெள்ளிய கிரணத்தைப் பரப்பிப் பிரகாசித்தது என்பதாம்.

வெள்ளொளி பரப்பும் திருநீற்றைப்போலும் சந்திரனும் தனது வெள்ளொளியைப் பரப்பினன் என்று அதன் சிறப்பு கூறப்பட்டது.

மதி - கலைவளருந் தன்மையுடைத்தாதலான் நீள் நிலா என்றார். (கசுஉ)

வாவி புள் ஒலி மாறிய மாலையில்
நாவ லூரரும் நங்கை பரவையாம்
பாவை தந்த படர்பெரும் காதலும்
ஆவி சூழ்ந்த தனிமையும் ஆயினர்.

(எ - து.) தடாகங்களில் சத்தித்து உலாவும் பறவைகளின் ஒலியை அடக்கிய மாலைக்காலத்தில், நாவலூரராகிய நம்பியாரூரரும் தம்முயிரை நீங்காது சூழ்ந்திருக்கும் பரவையார் என்னும் பெயருடைய நங்கையாகிய பாவை கொடுத்த மிகப்பெரிய ஆசையும், தாம் தனித்திருக்கப் பெற்ற தனிமையுமே யன்றி வேறொரு துணையும் இலராயினர் என்பதாம்.

எண்ணிறந்த அடியவரோடும் கூடியிருக்கும் இயல்பினையுடைய ஆரூரர் அன்று தம்முயிரைக் கலந்து தந்த பரவையார் கொடுத்த ஆசை என்னும் ஓர் துணையையுமே கொண்டிருந்தன ரென்பதாம்.

எனவே ஆரூரர் பரவையாரிடத்து உண்டாகிய ஆசைமிகுதியினால் ஒருவரோடும் கூடியிராமல் தனித்து அப்பரவையாரையே எண்ணியிருந்தனர் என்பதாம். (கசுங)

“ தந்தி ருக்கண் எரிதழ லிற்பட்டு
வெந்த காமன் வெளியே உருச்செய்து
வந்தென் முன்நின்று வாளி தொடுப்பதே?
எந்தை யார்அருள் இவ்வண்ண மோ” என்பார்.

(எ - து.) தக்ஷிணாமூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருந்த இறைவனது நெற்றிக்கண்ணினின்றும் வெளிப்பட்ட ஓர் நெருப்புப் பொறியில் அகப்பட்டு எரிந்துபோன அநங்கன், இப்பொழுது அங்க முடையவனாய் வெளியே வந்து என்னெதிரிலே நின்று பாணங்களைத் தொடுக்கலாமா? எனக்குத் தோழமையைத் தந்த எம்பெருமானது திருவருள் இவ்வண்ணம் இருந்ததே என்று சொல்லுவாராயினர் என்பதாம்.

இதனால் என்னிறைவன் தன்னை எனக்குத் தோழமையாகத் தந்தது உருவமில்லாதவனுக்கு உருவினைத் தந்து என்னை வருத்துவதற்குத்தானோ? மன்மதன் பாணம் விட்ட அளவிலே அன்று அவனை எரித்திருக்க, அக்கொடிய பாணம் என்னை வருத்தலாமோ. இதுதானோ இறைவன் என்னிடத்துவைத்த திருவருள் என்று திருவருளை எண்ணினா ரென்று கூறியவாறும். (கசுச)

“ஆர்த்தி கண்டும்என் மேல்நின் றழல்கதிர்
தூர்ப்ப தேஎனைத் தொண்டுகொண் டாண்டவர்
நீர்த்த ரங்க நெடுங்கங்கை நீண்முடிச்
சாத்தும் வெண்மதி போன்றிலை தண்மதி!”

(எ - து.) சந்திரனை நோக்கி, நீ யான் பரவையினிடத்து வைத்த ஆசையினால் படுந் துன்பத்தைக் கண்டும், ஆகாயத்தின் மேல் நின்று அழலை வீசும் கிரணங்களை என்மேல் வீசலாமா? நீ வீசுகின்றபடியால் என்னை முன் தன் அடிமையாகக் கொண்டு இப்போது இங்கு தன்னைத் தோழமையாகத் தந்து ஆண்டுகொண்டருளிய இறைவனது பெரிய அலைகளோடு கூடிய கங்கையைத் தரித்துள்ள நீண்ட சடைமுடியின் கண் தரித்திருக்கின்ற தண்ணிய கிரணங்களை வீசும் வெள்ளிய சந்திரனைப்போல் இல்லை; நீ எங்குள்ள சந்திரன்? சொல்லுவாயாக என்பதாம்.

என்னைத் தொண்டு கொண்டாண்ட இறைவனது முடிமேலுள்ள சந்திரன் பெண்களால் உண்டாகுந் துன்பத்தை யறிந்தவன், அத் துன்பத்துக்கு ஆற்றுமலே தண்ணிய கங்கையோடு எப்பொழுதும் வாழ்கின்றவன், நீ அந்தச் சந்திரனைக் காணப் படவில்லை. ஏனெனில் ஓர் பெண்ணால் நான்வருந்தும் நிலையில் நிற்கின்றேன். என்னை நீ செங்கதிரவனைப்போல் சுட்டு வருத்துகின்றாய்; அவன் இவ்வாறு என்னைச் சுட்டு வருத்தமுறச் செய்யான் என்று சந்திரனை நோக்கி வினவினரென்க. (கசுரு)

"அடுத்து மேல்மேல் அலைத்தெழும் ஆழியே!
தடுத்து முன்எனை ஆண்டவர் தாம்உணக்
கடுத்த நஞ்சுண் தரங்கக் கரங்களால்
எடுத்து நீட்டுநீ என்னைஇன் றென்செயாய்?"

(எ - து.) உடனுடன் இடைவிடாது மேலெழுகின்ற அலைகளையுடைய கடலே! சிற்றின்பத்திற் கிடமாகிய சிறிய கலியாணத்தை முன்னே தடுத்து, இப்போது என்றும் உள்ள பேரின்பத்திற் கிடமாகிய பெரிய மணக்கோலத்தோடு என்றும் நானிருந்து விளையாட என்னை ஆண்டவராகிய எம்மிறைவன் உண்ணும்படியாக, கொடுமையில் மிக்க விடத்தை உன்னுடைய அலைகளாகிய கைகளால் எடுத்து நீட்டும் செயலையுடையையல்லவா. அன்பும் இரக்கமும் இல்லாத நீ, என்னை இன்று என்ன தீங்கு தான் செய்யமாட்டாய்? (எ - ம்.)

கடலோசையால் உண்டாகும் விரகதாபத்தை யாற்றாது அக்கடலின் கொடிய செயலைக் கூறுவதுபோல் அதைக் குறித்துக் கூறினரென்க. (கசுசு)

"பிறந்த தெங்கள் பிரான்மல யத்திடை
சிறந்த ணைந்தது தெய்வநீர் நாட்டணி
புறம்ப ணைத்தடம பொங்கழல் வீசிட
மறம்ப யின்றதெங் கோதமிழ்மாருதம்."

(எ - து.) தமிழ் வழங்கும் தென்திசையினின்றும் வருகின்ற சிறு தென்றற் காற்றே! நீ பிறந்த இடம்-எங்கள் தமிழ்த்தெய்வம் வீற்றிருக்கும் பொதிய மலை; நீ சிறப்பாக வாழ்ந்திருப்பதற்கு வந்து சேர்ந்த இடம் - தெய்வ நதியாகிய காவிரிநதியினால் சூழப்பட்டுள்ள சோழ நாட்டின் புறம்பிலுள்ள மருத நிலங்களில் அழகு பெற்று விளங்கும் தடாகங்கள்; பிறந்த இடமும் வாழும் இடமும் இவ்வாறிருக்க, நீ மேன்மேல் வெம்மையையே கொடுக்கும் காற்றினை வீசப்பழகிய இடம் எவ்விடமோ? அதனை எனக்குக் கூறுவாயாக என்பதாம்.

சிறு தென்றற் காற்றே! நீ பிறந்ததும், நீ வாழ்கின்றதும் - வேதங்களைத் திருவாக்கால் அருளிய இறைவனது திருச்செவிக்கு இன்பத்தைச் செய்வதும், ஆன்மாக்களுடைய பிறவி வெப்பத்தை மாற்றுவதுமாகிய இனிய தமிழ் வழங்கும் இடங்கள். யானும் தமிழ் நிலத்திலே தோன்றி தமிழ் நாவலனாய்த் தமிழ் நாட்டிலே வழங்குகின்றவன்; வேறு நிலத்தையும், வேறு பாஷையையும் உடையவனை வருத்துவது போல் என்னை வருத்து கின்றனையே. இவ்வண்ணம் வருத்துவதாகிய வெம்மையை எங்குக் கற்றுக் கொண்டனை? என்று தமிழ் மாருதத்தை வினவினரென்க.

இப் பதினொரு திருப்பாட்டாலும், ஆரூரர் தேவாசிரியத்தின்கண் வந்து, இப் பரவையை இவ்வாரூர் இறைவர் தந்தருளுவரென்று எண்ணியிருக்குஞ் சமயத்தில், சூரியன் - இவ்வாரூரர் முன் கண்ட பரவையை இப்பொழுது காணுமையினலன்றே வருந்துகின்றவராயினர்; இது சிறிது முன்னம் தெரிந்திருக்குமாயின் அப்பரவையைக் காட்டியிருப்போம்; நாமோ இப்போது மேற்கடலிற் புகும் சமயம் ஆய்விட்டது; இப்போது கடலிற்புகாது பரவையைக் காட்டிய் யோவோ மென்றால்

அது கூடாது; இது இறைவனது ஆணை; ஆகலான் நாம் இக் கடலிற் புகுந்து இந்நாள் போலன்றி நாளை அதி விரைவில் உதயகிரியிற்றோன்றி அப் பரவையாரைக் காட்டுவோ மென்று எண்ணி மேற்கடலிற் புகுந்தன னென்றும்,—

ஆரூரர் ஒரு வார்த்தையுமின்றித் தேவாசிரியத்தில் அடங்கியிருக்கவே, அவ்வூரில் வாழும் பறவைகளும் ஒலித்தலின்றிக் கூண்டுகளில் அடங்கவும், தமது நாயகரைப் பிரிந்த தலைவிகள் தலைவியைப் பிரிந்து வருந்துகின்ற ஆரூரரைப்போல் வருந்தவும் மாலைப் பொழுது வந்த தென்றும்.—

அது வரவே, அறிவுள மக்களையும் பேதித்துப் பேதமையைச் செய்யவல்ல மங்கையரது மனமும், நல் லொழுக்கத்தைக்காட்டிப் பிறரை வஞ்சித்து உள்ளத்துள் கூடாவொழுக்கம் பூண்டொழுகவல்லாரது தீவினையும், இயமன் தூதரை அஞ்சச் செய்யும் அஞ்செழுத்தினை யுணராத அறிவிலாரது நெஞ்சமும் எவ்வண்ணம் இருண்டிருக்குமோ அவ்வண்ணமாக ஆகாயமானது இருளை அடைந்த தென்றும்; எனவே, அஞ்செழுத்தை உணராதாரிடத்து ஆணவமல இருளும், கூடா வொழுக்கம் உடையாரிடத்துக் கன்மமல இருளும், மங்கையரிடத்து மயக்கும் இயல்பினையுடைய மாயாமல இருளும் எவ்வாறடையுமோ அவ்வா றடைந்ததென்றும்.—

ஈசனார் அருள், எம்பிரானருள், எந்தையார் அருள் என் றெண்ணத்தக்க சிந்தையை உடையவர் ஆரூரர்; இவ்வாரூரரை அருள் நிலையில் மாறுதிருக்கச் செய்ய வந்தவர் பரவையார்; அங்ஙன மிருந்தும், அருளென நினைக்க வந்த பரவையாரைக் கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ, காமன்றன் பெருவாழ்வோ, புயல் சுமந்து விற்குவளை பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடியோ என்று நினைக்க வந்ததனால் அப்பெண்ணுருவம் அவ் வாரூரரது சித்தத்தை மயங்கச் செய்த தென்றால், அருள் வசப்படாது மருள் வசப்பட்டவருள் எவர் பிழைப்பார்க ளென்று இருளென்கின்ற நங்கை அதிசயித்துப் புன்னகை செய்தது போல வெண்ணிலா உதித்தது என்றும்,—

வெண்ணீறு தன்னொளியைப் பரந்து கிடக்கும உயிர்களிடத்துப் பரப்பித் தன்னைப் பூசுவோர்க்குச் சிவானந்தத்தையும், தன் அருளையுந் தருதல் போல உதித்த நிலவானது பின் ஆகாயமுற்றும் பரவி, பார்ப்போர்க்கு உள்ளத்தில் இன்பத்தையும், உடம்பிற்குக் குளிர்ச்சியையும் தந்த தென்றும்,—

சந்திரன் தன்னிடம் விரிந்த கலையின் ஒளியோடு தனித்துத் தனது மண்டிலத்தில் இருப்பதுபோல், ஆரூரரும் தேவாசிரிய மண்டபத்தில் தம் உயிரைச் சூழ்ந்து வளைந்தெழு பரவையாரது காதலோடு தாம் தனித்திருந்தன ரென்றும்,—

அங்ஙனந் தனித்திருக்கின்ற போது * மன்மதனதுசெயலை ஆரூரர்கண்டு இவன் நம் பெருமான் கண்ணழலிற்பட்டு அங்கம் இழக்கப் பெற்றவனன்றோ? இப்பொழுது அவனங்கம் வெளியிடத்திற் காணப்படுகின்றதே; அதுவன்றி நம் பெருமான் யோகத்திருந்த காலத்தில், இவ்வனங்கன் அங்குள்ள பறவைகளின் மேல் தனது பாணங்களை விட அவைகள் அப்பாணங்களால் துன்பமுற்றதில்லை, தமது நிலைகளுங்கலங்கியதில்லை அங்ஙனமிருக்க இப்பொழுது இவன் விடும்பாணங்கள் நம்மைவருத்துகின்றன, நமது நிலையையுங் கலங்கச் செய்கின்றன; இவ்வாற்றல் இப்பாணங்களுக்கு எப்படி வந்தது? இச்செயல் இம் மன்மதன் செயலன்று; உருவம் அற்றவனுக்கு உருவம் வந்ததும், வன்மை யிழந்த மலர்ப்பாணங்களுக்கு வன்மை வந்ததும் நமது பெருமான் அருட்செயலேயாகும். அவ்வருள் இங்ஙனம் செய்தற்குக் காரணம் என்னையோ என்று, திருவருளை நாடினா ரென்றும்.—

---

* ஆசார்ய பிரபாவம்—௨௨அ-ம் பக்கத்திற் காண்க.

அங்ஙனம் நாடிய பின்னர் - இம் மன்மதனுடைய பாணங்கள் இப்பொழுது நம்மை வருத்துவதற்குக் காரணம் இம்மதியினுடைய கிரணப்பரப்பல்லவா! என்றெண்ணி அம்மதியை நோக்கிச் சந்திரனே! உருவிழந்தவன் உருவங்கொண்டுவந்து என்னை வருத்தத் தலைப்பட்டான், நீயும் எம்பெருமானுடைய முடியின்கண்ணுள்ள வெள்ளமாகிய கங்கையோடு வாழ்கின்றவனாக இருந்தும் உன்னுடைய கிரணங்களுக்கு நெருப்பைப்போலும் அழல் வீசும் இவ்வெம்மை எவ்வாறு வந்தது? இறைவனுடைய முடியிலிருக்கும் மதிக்கும் உனக்கும் சம்பந்தம் இல்லைபோலும், உருவம் அற்றவனுக்கு உருவம் வந்ததும், தண்கிரணம் உடைய உனக்கு இந்த வெங்கிரணம் வந்ததும் எம்பெருமானுடைய திருவருளேயாகும், நீவிர் என்செய்வீர் என்று வினவினாரென்றும்,—

இவ்வாறு சந்திரனைக் குறித்து வினவுகின்றபொழுது கடலோசை செவியிற் புக அதையறிந்து திருவுள்ளம் பொறாதுகடலைநோக்கிக் கடலே! மன்மதனுடைய கொடுமையும், மதியினுடைய கொடுமையும் முன் அறிந்தேனில்லை அவர்போலன்று நீ, உன்னை முன்னமே அறிந்திருக்கின்றேன், என்னையெனின், என்னை ஆள்பவருக்கு முன்னே விடத்தைக் கொடுத்த கொடிய எண்ணம் உடையை அல்லவா! நீ கொடுத்த அவ்விடத்தை நான் கையில் ஏற்ற அதனை எண்ணியல்லவா எனக்கு இத்தீங்கினை இப்பொழுது செய்யத் தலைப்பட்டாய்— அஃதாவது திருமால் முதலிய தேவரெல்லாம் நம்மிடத்தில் தோன்றிய விடத்தைக் கண்டு நடுங்கினார்கள்; இந்தச் சுந்தரன் அந்த விடத்தை அஞ்சாது கையிலேற்றான். இவனையாளும் அவ்விறைவன் கண்டத்தில் வைத்துக்கொண்டான். இதுநமக்கு அன்றுமுதல்விளைந்த அவமானமல்லவா, அந்தஅவமானத்தைவிளைவித்தவன் இச்சுந்தரனல்லவா! அவன் தனித்து முன்போல் வரவேண்டும், வந்தால் நாம் அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய துன்பத்தைச் செய்து அத்துன்பத்தை யாவருங் காணும்படிச் செய்யவேண்டும்; அங்ஙனங் காண்பாராயின், விடம் உண்டவனை நினைத்து அழைப்பான், அவனும் வந்து இவன் படுந் துன்பத்தைக் கண்டு வருந்துவானேயன்றி நம்மால் உண்டாகிய அத்துன்பத்தை மாற்றுஞ் செயலைச் செய்ய எந்தத் தலைவியைத் தேடுவான்? ஒருக்கால் இத்துன்பத்திற்குக் காரணம் பரவையல்லவா என்று எண்ணி அவளிடத்து ஒருக்கால் சென்றாலும், அவள் நம்பேருடையவள் ஆகலான் அவள் இணங்காள் என்று எண்ணி மிக்க தைரியங்கொண்டு என்னை யழைப்பது போலும் பேரொலி செய்கின்றாய், உன் எண்ணம்போலும் நான் தனித்திருக்க வந்தது, இனி நீ என்னை என் செயாய் என்று இரங்கிக் கூறினாரென்றும்,—

கடலோசையைக் கேட்டு இரங்கிக் கூறுகின்ற அச்சமயத்தில் தென்றற் காற்றானது சிறிது அசைந்தசைந்து வர, அது கண்டு இது என்ன அதிசயமென்றெண்ணி அத்தென்றலை நோக்கி, நீ தமிழ் மாருதம் என்னும் பெயருடையாய், ஏனெனில்,— நீ பிறந்த இடமும் வாழும் இடமும் தமிழ் வழங்கும் இடம், பிறந்த இடம் சேர்ந்த இடம் என்னும் அவ்விரண்டிடத்திலும் இல்லாத தீச்செயலை எங்கு கற்றனை? தமிழானது பிறவி வெப்பத்தை மாற்றி உயிர்களுடைய மனவாக்குக் காயங்களுக்கு இன்பஞ் செய்யத்தக்க தல்லவா, நான் நாவலன் என்னும் பெயர்பெற்றது நாவில் வன்மை பெற்றிருத்தற்கு ஆயிற்றேயன்றி உன்னைப்போலச் செயலில் வன்மைபெற்றிருத்தற்கு இல்லாதொழிந்தது. இளைத்தவனை மேன்மேல் வருத்தமுறச் செய்வது அறமன்று என்று தென்றலை இரங்கிக் கூறினாரென்றும் விதந்து ஓதியவாறும்.

மன்மதனும் கடலும் இறைவனுக்குக் குற்றம் இழைத்த காரணத்தான்— அழலிற்பட்டு வெந்த காமன் என் முன்னின்று வாளி தொடுப்பதே என்றும், ஆழியே! நஞ்சம் தரங்கக் கரங்களால்எடுத்து நீட்டும் நீ என்னை இன்று என் செயாய் என்றும் இழித்துக் கூறினாரெனவும், மதியமும், மாருதமும், இறைவன் முடியினும், இறைவனுக்கு இனிய தமிழ் வழங்கு நிலத்தினும் இருக்கும் சிறப்பான் - தண்மதியை,

நீ வெண்மதிபோன்றிலை என்றும், தமிழ் மாருதமே, நீ பிறந்தது - பொதியம், அணைந்தது - புறம்பணைத்தடம் ஆகவே - பொரகழல்வீசி மறம் பயின்றது எங்கே என்று இரங்கி வினவினளெனவும் கொள்க. (கசுஎ)

இன்ன தன்மைய பின்னும் இயம்புவான்
மன்னு காதல் ஞகிய வள்ளல்பால்
தன்அ ரும்பெறல் நெஞ்சு தயங்கப்போம்
அன்னம் அன்னவள் செய்கை அறைகுவாம்.

(எ - து.) மன்மதன், மதி, கடல், காற்று முதலியவற்றை நோக்கி மேலே சொல்லியவாறு கூறியதே யல்லாமல், பின்னும் நாயகியைப் பிரிந்து தனிமை யுற்றுரை வருத்தும் இவைபோல்வனவாகிய குயில் முதலியனவற்றையும் நோக்கிக் கூறுகின்ற நிலைபெற்ற காதலையுடைய ஆரூரரிடத்து அன்ன நடைபோலும் நடையினையுடைய பரவையாரது பெறுதற்கரிய நெஞ்சமானது சென்று மீளாது தயங்கி நிற்கவே, அதனால் வருந்திச் சென்றவராகிய பரவையாரது செயலை இனி யெடுத்துச் சொல்லுவாம் என்பதாம்.

பரவையாரது செயல்.

வேறு

கனம்கொண்ட மணிகண்டர் கழல்வணங்கிக் கணவனைமுன் பெறுவாள் போல
இனம்கொண்ட சேடியர்கள் புடைசூழ எய்துபெரும் காத லோடும் [சென்ற
தனம்கொண்டு தளர்மருங்குல் பரவையும்வன் தொண்டர்பால் தனித்துச்
மனம்கொண்டு வரும்பெரிய மயல்கொண்டு தன்மணிமா ளிகையைச் சார்ந்தாள்.

(எ - து.) பரவையார் கோவிலுக்குள்ளே சென்று நீலகண்டனாகிய இறைவனை வணங்கி, வணங்கிய பயன் தன் கணவனைப் பெறுதல்தானென்று அக்கணவனைப் பெறுவார்போல் தன்னினத்தவராகிய சேடியர்களெல்லாம் புடைசூழ்ந்துவரத் தன்னுள்ளத்திற் பொருந்திய பெருங்காதலோடு வெறுங்கையுடன் போவதொழிந்து இருதனங்களையும் அலைகளினால் தளர்ந்த இடையையும் கொண்டு வன்றொண்டரைக் கண்ணாரக் காணும்பொழுது இவருக்கு முன்னே இவரறியாது அச்சுந்தரர்பாற் சென்ற மனமானது எல்லா அவயவ விசேஷங்களையும் அவர்பாற் கொள்ளைகொண்டு அதனால் வரும் மயக்கமீதூர்ந்தவராய்த் தமது மாளிகைக்குப் போயினர் என்பதாம்.

பரவையும் கனங்கொண்ட * * * தனம் தளர் மருங்குல் கொண்டு வன்றொண்டர் எனக்கூட்டுக.

சுந்தரமூர்த்திகளை முன் பரவையார் கண்டபொழுது, "என்னே என் மனந் திரித்த இவன் யாரோ" என்று நினைக்க, அந்நினைவைத் தியாகேசனைத் தொழும்பணியில் தலைப்பட்டுள்ள அவரது அன்பானது முற்பட்டுவந்து தடுத்து, அவர்கொண்டகாதல் வழியில் அவரைத்தளர்ந்துபோகச் செய்யாது, அவருள்ளத்தை வன்மையுடையதாக்கிக் கைக்கொண்டு தியாகேசன் முன்னே கொண்டுபோய்விட, அவ்வன்பின் துணையான் தியாகேசனைத் தெரிசித்தவுடன் முன் ஆரூரர்பால் ஆசையை உண்டாக்கிய காதலானது முன்வந்தழைக்க, அக்காதலின் பின்னேவந்து, சுந்தரமூர்த்திகளைக் காணும் பொழுது அப்பரவையாரது மனமானது உள்ளத்தையும் அவருக்குக் காவலாயுள்ள நாணமுதலியவற்றையுங் கடந்து, அச்சுந்தரமூர்த்திகள்பாற் சென்று அவரது அழகிய அங்கங்களை யெல்லாம் தன்னுள் நிறைத்துக்கொண்டு மீண்டும் பரவையாருள்ளத்தே புகுந்து, நீ கண்டு மயங்கிய சுந்தரரைக் கொண்டுவந்து விட்டேன், நீ பார்ப்பாயாக

என்று சொல்ல, பரவையார்தம் மனங்காட்டிய அவ்வுருவத்தைத் தன்னுள்ளே கண்டவளவில் முன்னையினும் மயக்கமீதூர்ந்து இனி இம்மயக்கந் தெளியும் உபாயத்தைத் தேடவேண்டுமென்று தமது மாளிகைக்குப் போயினர் என்று இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டது. (௧௬௯)

சீறடிமேல் நூபுரங்கள் அறிந்தனபோல் சிறிதளவே ஒலிப்ப முன்னர்
வேறொருவ ருடன்பேசாள் மெல்லஅடி ஒதுங்கிமா ளிகையின் மேலால்
ஏறிமர கதத்தூணத் திலங்குமணி வேதிகையில் நலங்கொள் பொன்கால்
மாறின்மலர்ச் சேக்கைமிசை மணிநிலா முன்றின்மருங் கிருந்தாள் வந்து.

(எ - து.) மாளிகைக்குப் போகும்பொழுது அவரது சிறிய அடியை நீங்காதிருக்கு நூபுரங்கள் அவருள்ளக் குறிப்பை யறிந்து இப்பொழுது நமது ஓசை அவருக்குத் துன்பஞ்செய்யுமென் றெண்ணி மெல்லென ஒலித்தல்போல் ஒலித்தன. (அஃதாவது - மாளிகைக்கு வந்தபின் விரைந்து செல்லும் நடையின்றிச் சோர்ந்த நடையினராய் உள்ளே சென்று) தம்முன்னே நிற்கின்ற ஒருவரோடும் உரையாடாது மெல்லமெல்லக் காலினைவைத்து மேல் உப்பரிகையின்மேற் சென்று குளிர்ந்த நிலவெரிக்கும் முற்றத் தருகில் மரகதத் தூணோடு பிரகாசிக்கும் இரத்தின வேதிகையின்மேல் அழகமைந்த பொற்கால்களையுடைய அன்றலர்ந்த மலர்பரப்பிய கட்டிலில் வந்து இருந்தனர். (எ-ம்)

மாளிகையின் மேலால் ஏறி மணிநிலா முன்றின் மருங்கு மரகதத் தூணத்திலங்கு மணிவேதிகையில் நலங்கொள் பொற்கால் மாறின் மலர்ச்சேக்கை மிசை வந்திருந்தாள் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. (௧௭0)

பரவையார் நம்பிகளைப் பற்றி வினுதல்.

அவ்வளவில் அருகிருந்த சேடிதனை முகநோக்கி "ஆரூர் ஆண்ட
மைவிரவு கண்டரைநாம் வணங்கப்போம் மறுகெதிர்வந் தவர் ஆர்" என்ன
"இவ்வுலகில் அந்தணராய் இருவர்தே டொருவர்தாம் எதிர்நின் றாண்ட
சைவமுதல் திருத்தொண்டர் தம்பிரான் தோழனார் நம்பி" என்றாள்.

(எ-து.) ஆலயத்துட் சென்ற காலத்துத் தம்முடன் வந்திருந்த சேடி அருகிருப்பக் கண்டு அவளது முகத்தைப் பார்த்து, இந்த ஆரூரை ஆளும் நீலகண்டராகிய இறைவரை நாம் வணங்கப் போம் பொழுது நம்மெதிரில் ஓரழகர் வரக் கண்டோமல்லவா, அவர் யார்? நீ அறிவையோ? என்று கேட்க, அச்சேடியர் எமது தலைவியே! நம்மால் காணப்பட்ட அப்பேரழகர் நம்மிறைவனுக்கே வழி வழியாய் அடிமை செய்யவல்ல ஆதிசைவ குலத்தில் அவதரித்தவராம். பிரமவிஷ்ணுக்களாகிய இருவரும் மேலுங் கீழுந்தேட அவ்விருவருக்குங் காணப்படாது ஒருவனாய் நின்ற பெரியோன் இவ்வுலகில் இவர் திருமணக்கோலங் கொண்டிருக்கும்போது அம்மணப்பந்தரில் யாவரும் மிக எளிதாய்க் காணப் பெருங்கிழவனாய் வந்து எதிரே நின்று தன்னடியான் என்றாண்ட தம்பிரான் தோழர் என்னுந் திருநாம முடையவர் என்று சொன்னாள் என்பதாம்.

ஆண்ட செய்தி முதலாகத் தம்பிரான் தோழர் என்னும் நாமம் பெற்றதுவரையில் நடந்த நம்பிகளது வரலாற்றைக் கூறினாள் என்பது தோன்ற-எதிர் நின்றாண்ட தம்பிரான் றோழனார் நம்பி-என்றாள்-என்றார். (௧௭௧)

என்றவுரை கேட்டலுமே "எம்பிரான் தமரேயோ" என்னா முன்னம்
வன்றொண்டர் பால்வைத்த மனக்காதல் அளவின்றி வளர்ந்து பொங்க
நின்றநிறை நாண்முதலாம் குணங்களுடன் நீங்கவுயிர் ஒன்றும் தாங்கி
மின்தயங்கு நுண்ணிடையாள் வெவ்வுயிர்த்து மெல்லணைமேல் வீழ்ந்த போது,

(எ - து.) நம்பி தம்பிரான் தோழரென்று சேடி சொல்லக்கேட்ட மாத்திரத்தில் எம்பிரானாகிய தியாகேசனுடைய தோழரோ அவ்வழகர் என்று சொல்வதற்கு முன்னரே அவ்வன்றொண்டர்பால் சென்றிருந்த மனக்காதல் அளவுகடந்து வளர்ந்து மேம்பட, அதனால் அவ்வம்மையாரை விட்டுநீங்காத நிறையென்னும் குணம்நாண முதலிய நான்கு குணங்களுடன் நீங்க, மின்போல் விளங்கும் நுண்ணிய இடையினையுடையபரவையார் யாதொருதுணையுமற்று உயிரொன்றுமே தாங்கி, பெருமூச்செறிந்து அவ்வுயிருஞ் சோர்வடைய மென்மையாகிய பூவணைமேல் வீழ்ந்தபோது,— (கஎஉ)

ஆரநறும் சேறாட்டி அரும்பனிநீர் நறும்திவலை அருகு வீசி
ஈரஇளம் தளிர்குளிரி படுத்தும்மடவார்செய்த இவையும் எல்லாம்
பேரழலின் நெய்சொரிந்தால் ஒத்தனமற் றவள்மீது சமிதை என்ன
மாரனுந்தன் பெரும்சிலையின் வலிகாட்டி மலர்வாளி சொரிந்தான் வந்து.

(எ - து.) அதுகண்ட சேடியர்கள் சந்தனக் குழம்பை யப்பியும் அருகிருந்து பனிநீரைத் தெளித்தும் குளிர்ந்த இளமையான தளிர்களையும் செங்குவளையையும் பரப்பினர். இவ்வண்ணம் சேடியர்கள் பலவகையால் குளிர்ச்சி யுண்டாம்வண்ணம் செய்யும் அவைகள் பெரிய தீயில் நெய் சொரிந்தாற்போ லாயின. அவ்வளவிற் போகாமல் மன்மதனும் வந்து தனது பெரிய வில்லின் வலியைக்காட்டி அந்நெருப்பின் மேல் சமித்தை யிடுவதுபோலப் புஷ்பபாணங்களைச் சொரிந்தனன் என்பதாம். (கஎங)

மலர் அமளித் துயில்ஆற்றாள் வரும்தென்றல் மருங்காற்றாள் மங்குல் வானில்
நிலவுமிழும் தழல்ஆற்றாள் நிறைஆற்றும் பொறைஆற்றாள் நீர்மை யோடும்
கலவமயில் எனஎழுந்து கரும்குழலின் பரம்ஆற்றாக் கையள் ஆகி
இலவவிதழ்ச் செந்துவர்வாய் நெகிழ்ந்தாற்றா மையின்வறிதே இன்ன சொன்னாள்.

(எ - து.) இவ்வாறு சேடியரும் மன்மதனும் பரவையாரிட முண்டாகியகாமத்தீயைச சந்தனக் குழம்பாலும் பனிநீராலும் மலர்ப்பாணங்களாலும் அதிகரிக்கச் செய்யவே, புஷ்பசயன முதலியவைகளும் பரவையாருக்குத் துன்பஞ்செய்ய அதனால் புஷ்பசயனத்தில் உறங்காதவராயும், மேன்மேல் வீசும் தென்றற்காற்றுச் சகியாதவராயும், மேகங்கள் தவழும் ஆகாயத்தின்கண் சந்திரன் சொரிகின்ற நிலவாகிய நெருப்புக்கு ஆற்றாதவராயும், மனத்தின்கண் அடக்கற் பாலதாகிய காமமானது அடக்கற்கின்றி வெளிப்படுதற்கான செயலைச் செய்வதனால் உண்டாகும் பாரத்தைத் தாங்கமாட்டாதவராயும் வருந்தி இனி யாவுந் துன்பத்தையே செய்கின்றபடியினால் நாம் இதனை விட்டு வேறோரிடத்துக்குப் போவோமென்றெண்ணி மெல்லிய கலாபத்தையுடைய மயில் எழுந்திருப்பதுபோல் எழுந்திருந்து நடக்கத் தொடங்குங்கால் அளகபாரத்தை யாற்றாதவராகி இலவ இதழையல்லாமல் பவளத்தையும் ஒத்த வாயைச் சிறிதசைத்து உள்ளத்தில் நிகழும் துன்ப மிகுந்த மாறுபாடான சொற்களைக் கூறத்தொடங்கினர்.

வேறு.

"கந்தம் கமழ்மென் குழலீர்! இதுஎன்? கலைவாள் மதியம் கனல்வாய் எனை இச்
சந்தின் தழலைப் பனிநீர் அளவித் தடவும் கொடியீர்! தவிரீர்! தவிரீர்!!
வந்திங் குலவும் நிலவும் விரையார் மலயா னிலமும் எரியாய் வருமால்
அந்தண் புனலும் அரவும் விரவும் சடையான் அருள்பெற் றுடையார் அருளார்,"—

(எ - து.) நறுமணங் கமழும் மெல்லிய கூந்தலைப்படைத்த எனதுசேடியர்களே! என்னை இச் சந்திரன் தன்னுடைய கிரணத்தால் சுட்டெரிக்கின்றான். இது என்?

நானவனுக்கு என்ன தீங்கு செய்தேன்? அவன் அப்படியிருக்க, நீங்களும் அவனிலும் கொடியராக விருக்கின்றீர்கள். எனெனில் சந்தனக் கட்டையினின்றும் தேய்த்த குழம்பாகிய தீயைப் பனிநீரோடு கலந்து மேலே அப்புகின்றீர்கள். இவ்வாறு செய்வதை நீங்கள் தவிருங்கள்; நீங்கள் தவிராது இத்தீங்கு செய்வதுமல்லாமல் பொதிய மலையிற் றவழ்ந்து இங்குவந்துலவுகின்ற நறுமணங்கமழும் தென்றற் காற்றும் இன்பஞ் செய்யுங் காற்றாய் வராமல் துன்பஞ் செய்யும் நெருப்பாய் வந்து வீசுகின்றது. பொதிய மலைச் சார்பால் நறுமணச் சார்பு உண்டானது போல், இத்தீச்சார்பு இதற்கு எங்கிருந்துண்டாயிற்றோ அறியேன். இதுகாறும் நான் சொல்லிவந்தனவெல்லாம் தீங்கே எனக்குச் செய்துவருவனபோல் கங்கையும் பாம்பும் தரித்துள்ள சடையனுராகிய சிவபெருமானுருடைய அருள் பெற்று விளங்கும் தம்பிரான் தோழராவது தாம் பெற்றுள்ள பேரருளில் ஒருசிறிது எனக்கு அருள் செய்கின்றனரா! நானிப்போது படும் பாடெல்லாம் அவரால் உண்டானதல்லவா! அவரால் உண்டான என் பாட்டைத் தம்பிரானைத் தாம்பாடும் திருப்பாட்டால் அழிக்கப்படாதா! அதனையும் செய்தாரில்லை என்பதாம். (௧௭௫)

"புலரும் படி அன்றிரவென் அளவும் பொறையும் நிறையும் இறையும் தரியா;
உலரும் தனமும் மனமும் வினையேன் ஒருவேன் அளவோ பெருவாழ்வுரையீர்;
பலரும் புரியும் துயர்தான் இதுவோ படைமன் மதனார் புடைநின் றகலார்;
அலருந் நிலவும் மலரும் முடியார் அருள்பெற் றுடையார் அவரோ அறியார்"

(எ - து.) இவ்விரவானது என் விஷயத்தில் விடியுந்தன்மை யுடைத்தன்று; என்னிடத்தில் இன்றளவும் நீங்காது வாழ்ந்திருக்கும் பொறையுடைமையோ நிறையுடைமையோ சிறிதளவும் இனித் தரித்திருப்பதற்கில்லை. இவை போலவே எனது மனமும் தனப் பெருக்கும் வாடுகின்றன. இவ்வாறான துன்பத்துக் கிடஞ்செய்யும் அவாது ஆசைப்பெருக்கை ஒழிக்கவேண்டுமாயின் என்னளவி லிருக்கின்றதோ! என்னொருத்தியினால் ஆகத்தக்கதோ! அன்று. எனெனில் பெருவாழ்வுடையீர்! இப்போது எனக் குண்டாயிருக்குந் துன்பம் - பலரும் ஓய்விலாது செய்யும் செய்கையினாலுண்டாகிய பெருந் துன்பம். இவரெல்லாரினுஞ் சிறந்து இந்நோய்வளர்ப்பதில் தலைவராயுள்ள மன்மதனாரோ என்பக்கலில் நின்றும் நீங்கவேயில்லை. (இம் மன்மதனார் எரிவிழிப்பட்டும் இவ்வாறு செய்யும் வலியுடையரா யிருப்பின் படரிருப்பாராயின் இன்னமும் என்செயவல்லரோ அறியேன்.) பிறைக்கண்ணியையும் கொன்றை மலரினையும் சூடிய சடைமுடியினை யுடைய இறைவன் அருள் பெற்றுடையாராகிய தம்பிரான் தோழர்தான் யான் படுந்துன்பத்தை யறிவாரோ என்றால் அவரும் அறியார். (எனெனில் யான் அவராசையால் படுந் துன்பத்தைப் போல் என்னாசையால் அவரும் துன்பமடைய வருமாயின் எனக்குண்டாகிய துன்பம் ஒழிந்தேவிடும். அது அவருக் குண்டாகவு மில்லை; எனக்கு இத் துன்பம் நீங்கும் வகையும் தெரியவில்லை) என்பதாம். (௧௭௬)

"தேரும் கொடியும் மிடையும் மருகில் திருவா ரூரர்! நீரே அல்லால்
ஆர்என் துயரம் அறிவார்? அடிகள்! அடியேன் அயரும் படியோ இதுதான்?
நீரும் பிறையும் பொறிவாள் அரவின்நிரையும் நிரைவெண் தலையின் புடையே
ஊருஞ் சடையீர்! விடைமேல் வருவீர் உமதன் பிலர்போல் யானோ உறுவேன்?"

(எ - து.) இனித் தேரும் கொடியும் நெருங்கிவரும் திருவிழாச் சிறப்பு வாய்ந்த வீதியினையுடைய திருவாரூருடைய தியாகேசரே! நீரொருவர்தான் என் துயரத்தை யறிந்தால் அறியலாமே யல்லாமல் வேறு யாவரறிவார்? என் தெய்வமே! உனது அடியாளாகிய யான் உனது தோழரால் சோர்வடைந்திருக்கின்றேனே; இதுதானோ

நானடையத்தக்கது ? இச்சோர்வை நானடையலாமோ ! கங்கையும் பிறையும் சர்ப்ப மாலைகளும் ஆகிய இவைகள் வரிசையாகத் தரித்துள்ள வெள்ளிய சிரமாலைகளின் பக்கங்களில் உலாவிச் செல்கின்ற சடைமுடியினை யுடையீர்! நீராவது விடையினை யூர்ந்து விரைந்து என்பால் வருவீர். உம்பால் அன்பிலாதவர்போல் நான் துன்படையத்தக்கவளா ? நான் அன்பில்லாதவளுமல்லள்; துன்பப் படத்தக்கவளுமல்லள் (ஆதலின் நீர் எழுந்தருளி எனது துன்பத்தைப் போக்கியருளுவீர்) என்பதாம். (கஎஎ)

இறைவன் கனவில் அருளல்.

என்றின் னனவே பலவும் புகலும் இருளார் அளகச் சுருள்ஓ தியையும் [வார்
வன்தொண் டரையும் படிமேல் வரமுன் பருள்வான் அருளும் வகையார் நினை
சென்றும் பர்களும் பணியும் செல்வத் திரு வா ரூர்வாழ் பெருமான் அடிகள்
"அன்றங் கவர்மன் றலைநீர் செயும்" என்றடியார் அறியும்படியால் அருளி,—

(எ - து.) என்றிவ்வண்ணமாக அன்பினால் பலவகையாகச் சுதந்தரங் கொண்டு பேசும் இருள்போலுங் கருத்த சுருண்ட கூந்தலையுடைய பரவையாரையும் வன்றொண்டப் பெருமானாரையும் இம்மண்ணுலகில் வரும்வண்ணமாக அருளினவன் - ஸ்ரீ கயிலையின்கண் இவ்விருவரையும் அடிமையாகவுடைய இறைவன்; ஆகையால் அப்பொழுது இருவர்காதலும் முற்றுப்பெறச்சினைத்து அவர்களை யனுப்பியதுபோல இப்போது அக்காதல் முற்றுப்பெறச் செய்ய முயலவேண்டியவர் அவனேயன்றி யாவரிருக்கின்றனர். ஆகலான் தேவர்கள் வந்து வணங்கும் செல்வத் திருவாரூரின்கண் வாழும் "எம்பெருமான் அவ்வூரின்கண் வாழும் எல்லா அன்பர்களுடைய கனவின்கண் அன்றிரவே சென்று நாமழைக்கவந்த தோழனுக்கும் நம்பரவையாருக்கும் நாளைக்கே நீங்களெல்லோருமிருந்து கலியாணத்தைச் செய்யக்கடவீர்கள்"என்று அவர்கள் அறிவில் அறியும்படித் திருவாய்மலர்ந்தருளி.— (கஎஅ)

மன்னும் புகழ்நா வலர்கோன் மகிழ "மங்கை பரவை தன்னைத் தந்தோம்
இன்ன வகைநம் மடியார் அறியும் படியே உரைசெய் தனம்" என்றருளிப்
பொன்னின் புரிபுன் சடையன் விடையன் பொருமா கரியின் உரிவை புனைவான்
ரம் நடையாள் பரவைக் "கணிய தாரூ ரன்பால் மணம்" என்றருள,—

(எ - து.) அடியார்களுக் கருளியபடியே தம்மால் நிலைபெற்ற புகழுடைய நாவலர் கோனாகிய தமது தோழர் மகிழ அவரிடத்துச் சென்று, சுந்தரனே ! நீ காதல்கொண்டு நம்பால் இன்று வேண்டிய பரவையைத் தந்தோம் நமது அடியார்களுக்கும் பரவையை நாளையதினமே உனக்குக் கலியாணஞ் செய்துவைக்கும்படி கட்டளையிட்டு வந்தோம் என்றருளி பொன்னின் புரிபோன்ற சடையினரும், இடபவூர்தியரும், போர்செய்ய வந்த பெரிய யானைத்தோலை ஆடையாகத் தரித்தவருமாகிய இறைவன், அன்னத்தின் நடைபோலும் நடையினையுடைய பரவையார்பாற் சென்று நம்பால் பரவிய அன்புடையாளே ! நீ கவலை யொழிக நமது தோழன்பால் உனக்குக் கலியாணம் நாளையே வந்துவிட்டது என்றருளிச் செய்ய.— (கஎகூ)

பரவையார் திருமணம்.

காமத் துயரில் கவல்வார் நெஞ்சில் கரையில் இருளும் கங்குல் கழிபோம்
யாமத் திருளும் புலரக் கதிரோன் எழுகா லையில்வந் தடியார் கூடிச்
சேமத் துணையாம் அவர்பே ரருளைத் தொழுதே திருநா வலர்கோன் மகிழத்
தாமக் குழலாள் பரவை வதுவை தருநீர் மையினால் நிகழச் செய்தார்.

(எ - து.) கனவின்கண் இவ்வாறருளிய திருவாக்கைக் கேட்டவராகிய பரவையாருடைய நெஞ்சத்தின்கண் கவலைக்கிடஞ்செய்யும் கரையில்லாத துன்பமென்னும் இருளும் அஃதேபோல் பரவையார் காரணமாக ஆரூரரிடத்துண்டாகிய காமமென்னும் இருளும். இவ்விரண்டிருளையும் விளைவித்த உலகத்திற் பரவிய பூதவிருளும் ஒழியுமாறு சூரியன் உதயஞ்செய்ய அக்காலத்தில் அருளுதயம்பெற்ற அடியார்களெல்லாங் கூடி சேமநிதியாய் விளங்கும் அழியாத துணையாயுள்ள அருள்ாளர் அருளிய பேரருளையெண்ணியெண்ணி அவ்வெம்பெருமானைத் தொழுது கனவின்கண் கட்டளையிட்டபடியே நாவலூராளியாகிய சுந்தரமூர்த்திகள் மணக்கவலை யொழிந்து மகிழுமாறு இம்மணம்போலும் எம்மணம் எம்பிரானால் மணம்பெற்றது என்று யாவரும் அதிசயிக்கத் தியாகராஜமூர்த்தியினுடைய தகுதிக்கு ஏற்ற சிறப்பினை யுடைத்தானதாகப் பரவையாருடைய திருக்கலியாணத்தைச் செய்தார்கள் என்பதாம். (க௮0)

வேறு.

தென்நாவ லூர்மன்னன் தேவர்பிரான் திருவருளால்
மின்ஆருங் கொடிமருங்குல் பரவையெனும் மெல்லியல்தன்
பொன்ஆரும் முலைஓங்கல் புணர்குவடே சார்வாகப்
பன்நாளும் பயில்யோகம் பரம்பரையின் விரும்பினர்.

(எ - து.) பரவையாருடன் மணக்கும் மணக்கோலங்கொண்ட நாவலூரர் தேவராஜனாகிய தியாகேசனுடைய திருவருளால் மின்னற்கொடிபோலும் இடையினையுடைய பரவையாரது போகமர்ந்த பூண்முலை என்னும் பர்வதாக்ரமே யோக பரம்பரையால் துவாதசாந்தாதீதமாகிய பரவெளியைப் போய்க் கூடுவதற்குத் தாம் பற்றும் பற்றுக்கோடாகப் பற்றி பலநாளும் பரம்பரையாய்ப் பயிலும் சிவயோகத்தை விரும்பியிருந்தனர் என்பதாம்.

சிவசுந்தர சொரூபராகிய ஆரூரர், அவரால் காணப்பட்ட அருளுருவாகிய பரவையாரோடு கூடியனுபவிக்கவேண்டிய சிவபோகத்தை அனுபவித்தற்பொருட்டு அருளாளனாகிய தியாகேசன் தன்னருளுக்குரியாராகிய அடியார்களைக்கொண்டு திருமணஞ் செய்விக்க, முன் தியாகேசன் "மண்மேல் நின் வேட்கை தீர விளையாடுவாய்" என்றருளியபடி பரவையார் வழியே சிவபோகவிளையாடலைச் செய்து அதில் விருப்புற்றிருந்தனர் என்னும் அவ்வுண்மைப் பொருள் தோன்ற ஆசிரியர் சேக்கிழார், "பரவையெனும் மெல்லியலாள் பொன்னாரும் முலையோங்கல் புணர்குவடேசார்வாகப், பன்னாளும் பயில்யோக பரம்பரையில் விரும்பினர்" என்று தமது திருவுள மகிழ்ந்து கூறியிருக்க, அவ்வுண்மையை யுணரும் சிவஞானமும் சிவபுண்ணியமும் சிறிது மில்லாத முன்னுரைக்காரர் - போகம் பரை எனத்திருத்தி - தனங்களாகிய மலைச்சிகரங்களை தமக்குச் சாரும் இடமாகப் பலநாளும் அனுபவிக்கின்ற போகத்தை முறைப்படியே விரும்பி அனுபவித்திருந்தாரென்றும், மற்றொருவர் - பாட்டைத் திருத்தாது யோக பரம்பரையில் விரும்பினர் என்றே வைத்துப் பலநாளும் பயில்கின்ற சையோக பரம்பரையில் விருப்ப முடையவராயினர் என்றும் வரைந்துள்ளார். இவ்வுரைக்காரர் பின் வரும் திருப்பாடலைக் குறித்திலர்போலும். (க௮க)

தன்னைஆ ளுடையபிரான் சரணார விந்தமலர்
சென்னியிலுஞ் சிந்தையிலும் மலர்வித்துத் திருப்பதிகம்
பன்னுதமிழ்த் தொடைமாலை பலசாத்திப் பரவையெனும்
மின்னிடையா ளுடன்கூடி விளையாடிச் செல்கின்றார்.

(எ - து.) பன்னாளும் பயில்யோக பரம்பரையில் விரும்பினராகிய தென் நாவலூர் மன்னர் அந்த யோகப்பயிற்சியில் ஓர் நாளன்றிப் பலநாளும் பற்றிய அப்பற்றின்

சம்பந்தத்தால் தம்மை அருள்வழியில் ஆளும் கடப்பாடுடையவனுகிய இறைவனது சரணாரவிந்தமலரைத் துவாத சாந்தாதீதத்திலுள்ள சஹஸ்ரார மலரிற் கண்டு அவ்வடியைத் தமது சிரத்திலும் இருதயகமலத்திலும் பிரகாசிக்கும்படியாகச் செய்து இவ்வாறுன ஞானயோக சம்பந்தானுபவ சிவானந்தத்தைத் தந்து உள்ளக்கமலத்தில் வீற்றிருப்பதுபோல் கமலாலயத்தினும் வீற்றிருக்கும் இறைவனுக்குத் தமிழ்ச்சொல் என்னும் நல்ல மலர்களாற் றொடுக்கப்படும் திருப்பதிகப் பாமாலைகளைச் சாத்தி அப்பாமாலைப்பெருக்குக் கிடமாகிய பரவையாருடன்கூடித் தமது இறைவனுடைய விளையாடலில் செல்கின்றவராயிருந்தனர் என்பதாம். (௧௮௨)

ஆரூரர் பூங்கோயிலுக்கு வருதல்.

வேறு

மாதுடன் கூட வைகி மாளிகை மருங்கு சோலை
போதலர் வாவி மாடு செய்குன்றின் புடையோர் தெற்றிச்
சீதளத் தரளப் பந்தல் செழுந்தவி சிழிந்து தங்கள்
நாதர்பூங் கோயில் நண்ணிக் கும்பிடும் விருப்பால் நம்பி,—

(எ - து.) ஆரூரராகிய நம்பி (எவ்வாறு செல்கின்றவரா யிருந்தா ரெனின், பரவையாருடன் கூடி அவரது இருகுன்றங்களாகிய குசங்களைச் சாரும்போதெல்லாம் சென்னியிலும் உள்ளத்தினும் இறைவனுடைய ஞானக்கிரியா சொரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கும் அடிகளினின்றும் பெருகாநின்ற பேரானந்தப்பெருக்கைப் பரவையாருடைய) திருமாளிகைப் பக்கத்திலும் பூஞ்சோலைகளிலும் பூந்தடங்களினும் செய்குன்றுகளின் மீதிலும் சிறுமேடைகள் மீதிலும் குளிர்ச்சி பொருந்திய முத்துப்பந்தரினும் இருந்து உண்டுகளித்து அவ்விடங்களினின்று நீங்கித் தியாகேசனைக் கும்பிடவேண்டும் ஆசை மேலீட்டினுல்,— (௧௮௩)

அந்தரத் தமரர் போற்றும் அணிகிளர் ஆடை சாத்திச்
சந்தனத் தளறு தோய்ந்த குங்குமக் கலவைச் சாத்திச்
சுந்தரச் சுழியம் சாத்திச் சுடர்மணிக் கலன்கள் சாத்தி
இந்திரத் திருவின்மேலாம் எழின்மிக விளங்கித் தோன்ற,—

(எ - து.) தேவலோக வாசிகளாகிய அமரரும் அதிசயிக்கும்படியான பொன்னுடை யுடுத்தும் குங்குமப்பூ முதலிய கலவைகள் கலந்த சந்தனக் குழம்பைப் பூசியும் முடியிலும் மார்பிலும் தோள்களிலும் முன்னங் கைகளிலும் விரல்களிலும் இடையிலும் ஒளிவிடும் மாணிக்கமயமா யிருக்கின்ற ஆபரணங்களுள் பூணவேண்டுவன வற்றைப் பூண்டும் அணியவேண்டுவனவற்றை அணிந்தும் இந்திர செல்வத்தின்மேல் செல்வமுடைய காட்சியிற் சிறந்து விளங்கித் தோன்ற,— (௧௮௪)

"கையினிற் புனைபொன் கோலும் காதினில் இலங்கு தோடும்
மெய்யினில் துவளும் நூலும் நெற்றியின் விளங்கு நீறும்
ஐயனுக் கழகி தாம்" என் றாயிழை மகளிர் போற்றச்
சைவமெய்த் திருவின் கோலம் தழைப்பவீ திபினைச் சார்ந்தார்.

(எ - து.) அத்தோற்றத்தோடு கையில் பொற்பிரம்பும், காதுகளில் குண்டலங்களும், மார்பில் துவளும் பூணூலும், நெற்றியில் விளங்கும் திருநீறும் திருத்தமாக ஆபரணங்களை யணிந்த மங்கையர் கண்டு தம்பிரான் தோழராய்ப் பரவை நாயகராய் விளங்கும் இவருக்கு இவ்வளவுஞ் செய்யத் தகும் சிறப்புடைத்தாண்டே என்று பின்

வருமாறு போற்ற, சைவமெய்த் திருவின்கோலம் யாவருடைய கண்களிலும் உள்ளங்களிலுந் தழைத்து நிரம்புமாறு வீதியின்கண் புறப்பட்டு வந்தனர் என்பதாம். (கஅ௫)

"நாவலூர் வந்த சைவ நற்றவக் களிறே!" என்றும்
"மேவலர் புரங்கள் செற்ற விடையவர்க் கன்ப!" என்றும்
"தாவில்சீர்ப் பெருமை ஆரூர் மறையவர் தலைவ!" என்றும்
மேவினர் இரண்டு பாலும் வேறுவே றாகப் போற்ற,—

(எ - து.) இவ்வழகிய திருக்கோலத்தோடு வீதியில் வரும்போது அவரது இரு பக்கத்தும் பரவையாரது சேடியர்கள் நெருங்கி "திருநாவலூரின்கண் அவதரித்த நல்ல சைவ தவக்களிறே (யானையே!) என்றும், திரிபுரதகனஞ் செய்து மால்விடையூர்ந்தவர்க்கு அன்புருவமா யிருக்கின்றவரே! என்றும், அழிவில்லாத சிறப்பினுற பெருமை பெற்றுள்ள ஆரூரில் வாழ்கின்ற ஆதிசைவ குலத்தலைவராகிய ஆரூரரே! என்றும், தனித் தனி புகழ்ந்து பாடிவர,—

இரண்டு பாலும் மேவினர் (ஆகி) நாவலூர் * * தலைவ என்றும் வேறு வேறுகப் போற்ற எனக்கூட்டிப் பொருள் கொள்க. (கஅ௬)

கைக்கடா குரங்கு கோழி சிவல்கவு தாரி பற்றிப்
பக்கமுன் போது வார்கள் பயில்மொழி பயிற்றிச் செல்ல
மிக்கபூம் பிடகை கொள்வோர் விரைஅடைப் பையோர் சூழ
மைக்கரும் கண்ணி ஞர்கள் மறுகநீள் மறுகில் வந்தார்.

(எ - து.) இவர்களைப் போலவே சேவகர்கள் இருபக்கத்தும் யானை குரங்கு கோழி சிவல் கவுதாரி ஆகிய இவைகளைப் பற்றிக்கொண்டு அவைகளுக்குத் தாங்கள் கற்பித்து வரும் மொழிகளை அவைகள் சொல்லும் வண்ணம் சொல்லிச் செல்ல மலர்கள் நிறைந்த பூந் தட்டுகளையும் வாசனை வீசும் தாம்பூலத் தட்டுகளையும் ஏந்திச் செல்கின்றவர் சூழ்ந்துவர மைதீட்டிய கண்களைப் படைத்த மங்கையர்கள் வீதியில் வந்தனர் எ-ம். (கஅஎ)

பொலங்கலப் புரவி பண்ணிப் போதுவார் பின்பு போத
இலங்கொளி வலயப் பொன்தோள் இடைஇடை மிடைந்து தொங்க
நலங்கிளர் நீழல் சூழ நான்மறை முனிவரோடும்
அலங்கலம் தோளி னன்வந் தணைந்தனன் அண்ணல் கோயில்.

(எ - து.) இங்ஙனமான சிறப்புகளேயன்றிப் பொன்னணிகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டுள்ள குதிரைகளைப் பற்றிக்கொண்டு குதிரைச் சேவகர் பின்னேவரவும், விளங்குகின்ற வாகுவலயங்களை யணிந்த அழகிய தோள்களில் இடை இடையே நெருங்கி பீலிச்குஞ்சங்களின் நீழல் சூழவும், நான்கு வேதங்களிலும் வல்ல வேதியர்கள் வேத வொலியுடன் வரவும், மாலை அணி முதலியவற்றைத் தாங்குதலால் அசைதலைப் பொருந்தியதோளை யுடைய சுந்தரமூர்த்திகள் தியாகேசனது கோயிலை வந்தடைந்தனர்.

அடிமையாகும் நாள் எந்நாளெனல்.

கண்ணுதல் கோயில் தேவா சிரியனும் காவ ணத்து
விண்ணவர் ஒழிய மண்மேல் மிக்கசீர் அடியார் கூடி
எண்ணிலார் இருந்த போதில் இவர்க்கியான் அடியேன் ஆகப்
பண்ணும்நாள் எந்நாள் என்று பரமர்தாள் பரவிச் சென்றார்.

(எ - து.) அடைந்தபோது மண்டபத்தினுள்ளே விண்ணுலகில் வாழும் தேவ கூட்டங்களொழிய மண்ணுலகில் மிக்க சிறப்புடன் வாழ்கின்ற எண்ணிறந்த அடியவ

ரெல்லாம் கூடியிருக்கும்போது இவ்வடியார்களுக்கு நம்மை அடியனாகப் பண்ணுநாள் என்நாளோ என்று சிந்தித்து அது பெறுமாறு தியாகேசனது திருவடிகளை வணங்கச் செல்லத் தொடங்கினர் என்பதாம்.

விசேடம் - ஆசார்யபிரபாவம் உசரு - வது பக்கத்திற் காண்க. (க௮௯)

இறைவன் தோன்றல்.

அடியவர்க் கடிய னாவேன் என்னும் ஆதரவு கூரக்
கொடிநெடுங் கொற்ற வாயில் பணிந்துகை குவித்துப் புக்கார்
கடிகொள்பூங் கொன்றை வேய்ந்தார் அவர்க்கெதிர் காணக் காட்டும்
படிஎதிர் தோன்றி நிற்கப் பாதங்கள் பணிந்து பூண்டு,—

(எ - து.) அங்ஙனந் தொடங்கும்போது அடியவர்களுக்கு யான் அடியனாவேன் என்னும் அன்பு மிக வெற்றிக் கொடிகள் கட்டிய நெடிய திருவாயிலைப் பணிந்து இருகரங்களையுங் குவித்து உள்ளே புகுந்தருளினர். புகும்போது நறுமணங்கமழுங் கொன்றைமாலையணிந்த இறைவன் தோழருக்கெதிரே தமது திருவடிகள் காண அடியார்களைக் காட்டும்படி (அவ்வடியார்களுக்கு மறைந்து ஆரூரருக்கு) எதிரே தோன்றித் (தமது கோயிலுக்குப் புறம்பே) நிற்க, அவ்வருட்கோலத்தைக் காணப்பெற்ற தோழனர் அப்பாதங்களைப் பணிந்து தலைமேற்கொண்டு,—

விசேடம் - ஆசார்யபிரபாவம் உசஎ, உச௮, உ௬௧ பக்கங்களிற் காண்க. (க௯0)

நம்பியாரூரர் துதித்தல்.

வேறு.

" மன்பெ ரும்திரு மாமறை வண்டுசூழ்
அன்பர் சிந்தை அலர்ந்தசெந் தாமரை
நன்பெ ரும்பர மானந்த நன்மது
என்த ரத்தும் அளித்தெதிர் நின்றன."

(எ - து.) அவ்வடிகளை நோக்கிச் செந்தாமரை யொத்த இவ்வடிகள் அன்பர் சிந்தையில் மலர்ந்து பெருகா நின்ற பரமானந்த மென்னும் நல்ல தேன் வெள்ளத்தை வேதங்களென்னும் வண்டுகள் சூழ்ந்து உண்ணுநிற்கின்றனவன்றே; அந்த நல்லதேனை நானும் பருகிக் களிக்கும்படி என் எதிரே இங்ஙனம் அவை நின்றனவன்றே,—(க௯க)

"ஞாலம் உய்ய நடம்மன்றுள் ஆடின;
காலன் ஆருயிர் மாளக் கறுத்தன;
மாலை தாழ்குழல் மாமலை யாள்செங்கை
சீல மாக வருடச் சிவந்தன."

(எ - து.) (இன்னமும் இவ்வடிகளின் பெருமையை என்னென்று கூறுவேன்) இவ்வடிகள் உலகெலா முய்யப் பொன்னம்பலத்துள் நடனமாடுவன; அன்பர்கள் சித்தங்கலங்க இயமன் வருவானாயின் அவனுயிர் மாளும்வண்ணம் கோபித்தழிக்கும் கோபத்தையுடையன; நறுமணங்கமழும் பூமாலை யணியப்பெற்ற கூந்தலையுடைய உமாதேவியார் தமது கைகளால்மெல்லென்று தடவச்சிவப்பேறியுள்ளன எ-ம். (க௯உ)

"நீதி மாதவர் நெஞ்சில் பொலிந்தன
வேதி யாதவர் தம்மை வேதிப்பன;
சோதி யாய்எழும் சோதியுள் சோதிய;
ஆதி மாலயன் காணா அளவின."

(எ - து.) சைவவொழுக்கத்திற் சிறந்த மாதவர்களுடைய நெஞ்சத்துள் பிரகாசிப்பன; பரிபாகம் வரப்பெறாதவரை அது வரும்வண்ணம் அவரை வருந்தச்செய்வன; ஆதியந்தங்காணா தெழுகின்ற சோதிக்குள் சோதியாய் ஒளித்திருக்குந் தன்மையுடையன; மாலும் அயனும் அகழ்ந்தும் பறந்தும் காணாத அளவினையுடையன எ-ம். (க௯௩)

"வேத வாரண மேற்கொண் டிருந்தன;
பேதை யேன்செய் பிழைபொறுத் தாண்டன;
ஏத மானவை தீர்க்க இசைந்தன;
பூத நாதநின் புண்டரி கப்பதம்."

(எ - து,) பூதகணங்களுக்குத் தலைவரே! தேவரீரது திருவடித் தாமரைகள் வேதங்களெல்லாம் தமது முடிமேற் கொண்டிருப்பன, பேதையேனாகிய யான் அடிமையாகேனென்று வழக்காடிய பெரிய பிழையினைப் பொறுத்து என்னையாள்வன, எனதென் றனுபவிக்கவரும் இன்பங்களை யெல்லாம் அங்ஙனம் அனுபவிக்கவொட்டாமலும் அவைகளால் வரும் ஆகாமியமாகிய குற்றங்களை என்னுடையன ஆக்காமலும் இருத்தற்கு என்னுடனாய் இசைந்திருப்பன என்பதாம்.

இந்நான்கு திருப்பாட்டிலுள்ள "நின்றன" முதல் "இசைந்தன" என்பது காறும் கூறிய பதினொரு வினைமுற்றின் குறிப்புகள் "பதினொரு பாடலாகத் திருத்தொண்டத் தொகையைப் பாடிமுடிப்பை" என இறைவன் முன்னதாகவே இவரிடமாக உணர்த்தினான் என்று கொள்ளற்பாற்று. (கக௪)

இறைவன் அடியார்திறம் உணர்த்தல்.

வேறு

இன்னவா றேத்தும் நம்பிக் கேறுசே வகனார் தாமும்
அந்நிலை யவர்தாம் வேண்டும் அதனையே அருள வேண்டி
மன்னுசீர் அடியார் தங்கள் வழித்தொண்டை உணர நல்கிப்
பின்னையும் அவர்கள் தங்கள் பெருமையை அருளிச் செய்வார்.

(எ - து.) இவ்வாறு திருவடியைப் புகழும்போது இடபாரூடராகிய இறைவரும் அடியார் நடுவுள் கலக்குமாறு அடிமைத்திறத்தை வேண்டும் நம்பியாரூரருக்கு அதனையே அருள் செய்யக்கருதி, நிலைபெற்ற புகழினையுடைய அடியார்களது வழித்தொண்டு இத்தன்மைத்தா மென்று அவருணருமாறுணர்த்தி, பின்னர் அவருண்மையை உள்ளே உணர்த்தியவண்ணம் வெளியேயும் வாக்கினாற் சொல்லும்படி திருவாக்கான் அவர்களுடைய பெருமையை அருளிச் செய்வாராயினர் என்பதாம். (கக௫)

"பெருமையால் தம்மை ஒப்பார் பேணலால் எம்மைப் பெற்றார்;
ஒருமையால் உலகை வெல்வார் ஊனமேல் ஒன்றும் இல்லார்;
அருமையாம் நிலையில் நின்றார் அன்பினால் இன்பம் ஆர்வார்;
இருமையும் கடந்து நின்றார் இவரைநீ அடைவாய்" என்று,—

(எ - து.) பரவை மணவாளனே! கீளார் கோவணமும் திருநீறும் மெய்யிற் றரித்து உருத்திராக்க மணியும் தாங்கியிருக்கும் பெருமையால் தம்மைத்தாமே ஒப்பார், சோஹம் பாவனையாற் பாவிக்கும் பாவனையில் நீங்கா திருப்பவராகலான், எம்மைப் பெற்றவ ராகின்றனர். எம்மோடு ஏகமாகி நிற்கும் பணியில் வழுவாது நிற்பவராகலான், உலகை (மலமாயா கன்மங்களை) வென்றவராவர். அவற்றை வென்றாராகையினால், பிராரத்தானுபவங்கள் வந்து வாதிப்பதும் பேதிப்பது மாகிய ஊனம்பொருந்தாமலிருக்கப் பெற்றவராவர். ஊனஞ் செய்யா தொழியவே, தமது அறிவிச்சை செயல்கள் அருள்நிலையினின்றும் நீங்கா திருப்பதாகிய அருமையாம் நிலையில் நிற்பவராயிருப்பர். அந் நிலையில் நிற்கப்பெற்றதனால், இறைவனாகிய எமது அறிவிச்சை செயல்கள் அவரது அறிவிச்சை செயல்களையாண்டு, அவ் வறிவிச்சை செயல்கள் காணும் உபகாரத்தையும் காட்டும் உபகாரத்தையும் மாறாது உணரும் வகையைச் செய்து, எம்பால் அன்பினையே விளைவித்துப் பேரின்பத்தை நுகர்விக்கச் செய்ய அதனை நுகர்கின்றவரா யிருப்பவர். அந்த நுகர்ச்சியாகிய பேரின்பானுபவம் கைகூடவே, இருவினைகளையும் இன்ப துன்பங்களையும், பிறப்பிறப்புக்களையும் ஒழித்தவ ராவர். இவ்வாறான

இலக்கணத்திலும் அனுபவத்திலும் வழுவாதவர்களான இவ்வடியார்களை நீ சென்றடைவாயாக என்று,—

இத்திருப்பாட்டான் இறைவன், அடியார்கள் திருவேடத்தால் தம்மைத்தாமே ஒப்பாகும் பெருமையுடையா ரென்றும், தம்மைத் தமது உள்ளத்தின்கண்செய்யும் இடைவிடாத்தியானத்தால்-தம்மைப் பெற்றா ரென்றும், தம்மோடு ஏகமாகி யிருத்தலால்-உலகை வெல்வாரென்றும், தமது அருளாலல்லது ஒன்றையும் செய்யாமையாகிய பணியில் வழுவாது நிற்றலால் - ஊனமேலொன்று மில்லாரென்றும், மும்மலங்களையுங் களைதல் அடியாரோ டிணங்கியிருத்தல், ஆலயந்தானும் அரனெனத் தொழுதல் ஆகிய தமது அரிய செயலில் அறிவிச்சை செயல்கள் நீங்காது நிலைபெற்றிருத்தலால் - அருமையாம் நிலையினின்றாரென்றும், அங்ஙனமே தமது உபகாரத்தைக் கருதுந்தோறும் உண்டாகும் உருக்கத்தினால் எல்லாக்கருவிகளும் கரைந்து கரைந்து இரு கண்ணீர் மழை வாரத் துரியநிலைகடந்து பரவசப்பட்டிருத்தலால் - அன்பினால் இன்பமார்வார் என்றும், நாம் அன்பினால் இன்பம் ஆர்ந்திருப்பவரது ஆகாமிய வினையையும் பிராரத்தானுபவத்தையும் தம்முடையதாகவே கொண்டிருத்தலால் - இருமையுங் கடந்தா ரென்றும் ஆகலான், இவரை நீ யடைவா யென்றும் தோழருக்கு அருள் செய்தனர் என்று கூறியவாறாம். (௧௧௬)

நாதனா் அருளிச் செய்ய நம்பிஆ ரூரர் "நான்இக்
கேதம்தீர் நெறியைப் பெற்றேன்" என்றெதிர் வணங்கிப் போற்ற
"நீதியால் அவர்கள் தம்மைப் பணிந்துநீ நிறைசொல் மாலை
கோதிலா வாய்மை யாலே பா"டென அண்ணால் கூற,—

(எ - து.) தமது இறைவனார் இவ்வாறு அருளிச்செய்ய அதனைக்கேட்ட தோழனார், எம்பெருமானே! நான் இப்பொழுது குற்றமற்ற பெரியதோர் நெறியைப் பெற்றேன். அஃதென்ன வெனின், உலகின்கண் சிற்றின்பத்திலாழ்ந்தார் பேரின்பத் துறையை அறியா திழக்கப் பெற்றவராயும், பேரின்பத் துறையில் செல்லப் பெற்றார் சிற்றின்பத்தைப் பெருந் துன்பத்துறை யெனக் கண்டொழிந்து அப்பேரின்பத்திற் சென்றவராயும் இருக்கின்றனர். யான் சிற்றின்பத்து லாழ்ந்தும் பேரின்பத்தை யறியா திழந்தே னென்பதும், பேரின்பத்தைப் பெற்றுச் சிற்றின்பம் பெருந் துன்பமெனக் கண்டொழிந்தே னென்பது மின்றி "பெற்ற சிற்றின்பமே பேரின்பமாய் அங்கே முற்றவரும் பரிசு" எனவும், "மூளையாதுமாயை" எனவும், "உடம்புடைய யோகிகள் தாம் உற்ற சிற்றின்பம், அடங்கத் தம் பேரின்பத்து ஆக்கில்-தொடங்கி, மூளைப்பதும் ஒன்றில்லை முடிவதும் ஒன்றில்லை இளைப்பதும் ஒன்றில்லை யிவர்" எனவும் கூறிய சித்தாந்தானுபவத்தில் என்னை நிறுத்தி, அந்நெறி இந்நெறியென உலகம் உணர்ந்துய்யுமாறும் அருளிய பெரும! யான் உனதருட் செயலை என்னென்று கூறுகேன் என்று எதிரே வணங்கிப் போற்றிய பொழுது, ஆரூரண்ணல் சுந்தரமூர்த்திகளைப் பார்த்து, நீ அவ்வடியவர் திருக்கூட்டத்தவரைப் பொதுவாகப் பணிந்துபோற்றாமல் அவர்களில் முதன்மையாக எடுத்துக் கூறவேண்டியவரை முன்னே பணிந்து எம்முடைய தன்மை முதலிய யாவும் விளங்கச் சொன்மாலையாற் பாடி எம்மை மகிழ்விப்பதுபோல், பொய்மையற்ற அவர்களது மெய்மைச் செயலெல்லாம் விளங்கச் சொன்மாலையைப் பாடி அவர்களை மகிழ்விப்பாயாக என்றருள,— (௧௧௭)

தன்னையா ளுடைய நாதன் தான்அருள் செய்யக் கேட்டுச்
சென்னியால் வணங்கி நின்ற திருமுனைப் பாடி நாடர்
"இன்னவா றின்ன பண்பென் றேத்துகேன் அதற்கு யான்ஆர்?
பன்னுபா மாலை பாடும் பரிசெனக் கருள்செய்" என்ன,—

(எ - து.) இவ்வண்ணமாகத் தன்னை யாளுடை நாயகனாகிய இறைவன் சொல்லியருள, தலையால்வணங்கி நின்றுகேட்டருளிய திருமுனைப்பாடி நாடராகிய ஆரூரர்.

எம்பிரானே! நீ என்னறிவின்கணின்று நீ அறிவிப்பதை யறியவும், சொல்வதைச் சொல்லவும்,யான்யார்? அறிபவனுயுஞ் சொல்லுபவனுயும்நீயேஇருக்கின்றனை.இஃதுண்மையாக, அவர்கள் தம்மை "நீதியானும் கோதிலா வாய்மையானும் நீசொன் மாலையாற் பாடுவா.யென்று பணித்தது என்னையோ? அப் பெரியோருடைய வரலாறு இத்தன்மைத்தாமென்றும் அவர்களுடைய அருட்குணச் செய்கைகள் இத்தன்மைத்தாமென்றும் நானெங்ஙனம் அறியவல்லேன்? நானெப்படிப் பாடவல்லேன்? யான் ஒன்றும் அறியவல்லேனல்லேன், சொல்லவல்லேனல்லேன்; யான் சுதந்தரமற்றவனன்றோ, நீ அருளியபடி நான் பாடுவது எப்படியோ, அப்படி நீயே எனக்குப் பாடும் வகையை அருளல் வேண்டுமென்ன,— (கக௯)

அரனார் அடியெடுத்துக் கொடுத்தல்.

வேறு.

தொல்லைமால் வரைபயந்த தூயாள் திருப்பாகன்
அல்லல்தீர்ந் துலகுய்ய மறையளித்த திருவாக்கால்
"தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேனென்
றெல்லையில்வண் புகழாரை எடுத்திசைப்பா மொழி"என்றார்.

(எ - து.) மலையரையன் மகளைத் தன் பாகத்தில் ஆளுகின்ற அருளாளன் ஆன்மாக்களெல்லாம் மும்மலச் சார்பாற் படுந் துன்பங்களெல்லாம் ஒழிந்து ஆன்மசுத்தியும் பாசக்ஷயமும் ஸ்ரீபாதம் அணைதலு மாகிய மூவகையும் பெற்று அயரா அன்பினையுடைய அன்பர்கூட்டத்தோடு வாழ (உண்மையை உண்மையாகக் கூறிய) வேத வாக்கால் ." தில்லைவாழந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்" என்று அளவில்லாத புகழ் படைத்தவனுகிய நடராஜமூர்த்தியை முன்னுகக் கொண்டு மூவாயிரவரென்று புகழும் மூவா (கெடாத) புகழ்பெற்ற அந்தணர்களைத் தாமெடுத்துக் கூறிய அம்மொழியோடு சுந்தரமூர்த்திகளை நோக்கி இசையோடுகூடிய பாக்களை மொழிவாய் என்றருளினர்.

மன்னுசீர் வயல்ஆரூர் மன்னவரை வன்றொண்டர்
சென்னிஉற அடிவணங்கித் திருவருண்மேற் கொள்பொழுதின்
முன்னமால் அயன்அறியா முதல்வர்தாம் எழுந்தருள
அந்நிலைகண் டடியவர்பால் சார்வதனுக் கணைகின்றார்.

(எ - து.) மொழிவாய் என்று தியாகேசர் அருளிய அக்கணமே, நிலைபெற்ற அடியார்களது சீரைப் பாடத் திருவருள் பெற்ற நம்பியாரூரர் தமது தலையில் திருவடி பொருந்த வணங்கி "தில்லைவாழந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்" என்ற அடியையே பாட்டுக்கு முதலடியாகவும் ஏனைய அடிகளை யெடுத்துச் சொல்லி முடிப்பதற்கு அருளாகவும் கொண்டு பாடத்தொடங்கியபோது, அடியையும் முடியையுங் காணப்பெருத மாலயனுக்கரியபெருமான் எழுந்தருள, அந்நிலையைக் கண்ட அடியார் அடிமைவேண்டிய சுந்தரமூர்த்திகள் தேவாசிரியத்திற் கூடியிருக்கும் அடியவர்பால் சார்வதற்கு நின்றவிடத்தினின்றும் பெயர்ந்து செல்வாராயினர் எ-ம்.

எழுந்தருளினரெனவே - சுந்தரமூர்த்திகள் எதிரே காண நின்ற பெருமான் கோயிலுக்குள்ளே எழுந்தருளினரோ, அன்றி விறன்மிண்டர் "புறகு" என்றதனுல் அவராணை கடவாமல் கோயிலுக்குள்ளே எழுந்தருளாமல் அடியார் கூட்டத்துக்குள்ளே புகுவதற்குத் தேவாசிரியத்துள்ளே எழுந்தருளினரோ அறியோம். ஆயினும் நம் இறைவனர் நாவலர் பெருமானரது பாட்டுகேந்த பெருமானுகலான் இவர் பாட்டு செல்லுமிடத்துக் கெழுந்தருளுவ ரல்லது பாட்டில்லாவிடத்துக்குச் செல்லத் துணியாராகலானும் இறைவனன்றி இவர் பாடவறியார் ஆகலானும் தேவாசிரியத்தே எழுந்தருளினரென்பதே திண்ணம். (உ00)

திருத்தொண்டத் தொகையை அருளல்.

தூரத்தே திருக்கூட்டம் பலமுறையால் தொழுதன்பு
சேரத்தாழ்ந் தெழுந்தருகு சென்றெய்தி நின்றழியா
வீரத்தா ரெல்லார்க்குந் தனித்தனிவே றடியேனென்
றார்வத்தால் திருத்தொண்டத் தொகைப்பதிகம் அருள்செய்தார்.

(எ - து.) சென்று அத்தேவாசிரியத்தை யணுகுவதற்குமுன் தூரத்தே நின்று அடியவர் கூட்டங்களை நோக்கிப் பல முறையும் பணிந்தார். அங்ஙனம் பணியுந் தோறும் அடியார்பாலிருக்கும் அன்பு இவர்பால் வந்துவந்து சேர்ந்தது. சேரச் சேரத் தாழ்ந்து தாழ்ந்து எழுந்துஎழுந்து சமீபத்திற் சென்று அடைந்து மனத்திண்மையிற் சிறந்த அடியார்களுக்கெல்லாம் பொதுமையாய் அடியேனென்று சொல்லாமல் அவ்வப் பெரியாருடைய பெயரால் அடியேனென்றும், அடியார்க்கும் அடியேன் என்றும் கூறும்போதெல்லாம் பெருகும் ஆர்வத்தோடு கூறி "**திருத்தொண்டத் தொகை**"என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடி யருள்வாராயினர் என்பதாம்.

திருக்கூட்டம் பேணு தேகுவதைக்கண்டு வெகுண்ட விறன்மிண்டர் ‚ வண்ணம் திருக்கூட்டத்தைத் தொழுதன ரென்பது தோன்ற - திருக்கூட்ட முறையால் தொழுது என்றும், புறகெனக் கோபித்த அம்மிண்டரது கோபமிகுதி தோன்ற-தூரத்தே * * * தொழுது என்றுங் கூறினாரென்றலு மொன்று. (உ0௬)

தம்பெருமான் கொடுத்தமொழி முதலாகத் தமிழ்மாலைச்
செம்பொருளால் திருத்தொண்டத் தொகையான திருப்பதிகம்
உம்பர்பிரான் தான்அருளும் உணர்வுபெற உலகேத்த
எம்பெருமான் வன்தொண்டர் பாடிஅவர் எதிர்பணிந்தார்.

(எ - து.) எம்பெருமானாகிய வன்றொண்டப்பெருமான் தேவர் பெருமானாகிய இறைவனாது பொருளும் திருவருளும் அத்திருவருளால் உணரவரும் ஞானமும் ஆன்மாக்களெல்லாம் பெற்று அவ்விறைவனை யேத்த, தமது பெருமான் "தில்லைவாழந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்" என்று எடுத்துக்கொடுத்த மொழியை முதலாகக்கொண்டு அவ்வடியிலும் ஏனைய அடிகளிலும் செம்பொருள் தோன்ற திருத்தொண்டத்தொகையாகிய திருப்பதிகத்தைத் தமிழ்ப் பாமாலையாகப் பாடி அங்கு வீற்றிருந்த அடியவர் திருவுள்ள மகிழுமாறு வீழ்ந்து பணிந்து அழியாப் பெருமையைப் பெற்றனர் என்பதாம். (உ0௨)

உம்பர்நா யகர்அடியார் பேர்உவகை தாம்எய்த
நம்பிஆ ரூரர்திருக் கூட்டத்தில் நடுஅணைந்தார்
தம்பிரான் தோழர்அவர் தாம்மொழிந்த தமிழ்முறையே
எம்பிரான் தமர்கள்திருத் தொண்டேத்தல் உறுகின்றேன்.

(எ - து.) இறைவனடியார்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியை யடைய சுந்தரமூர்த்திகள் அவ்வடியார் திருக்கூட்டத்தின் நடுவே சென்று சேர்ந்தருளினர்; தம்பிரான் தோழராகிய அம் மூர்த்திகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருத்தொண்டத் தொகை என்னும் பதிகத்தின் முறைப்படியே எமது பெருமானாகிய இறைவனுடைய அன்பர்களாகிய அடியார்களின் திருத்தொண்டைத் துதிக்கத் தொடங்குகின்றேன் என்பதாம்.

"சிவனடியார் திருக்கூட்டம் பேணுதேகும் ஊரனுக்கும் பிரானுந் தன்மைப் பிறைசூடிப் பூணுரரவம் புனைந்தார்க்கும் புறகென் றுரை" த்தவிறன் மிண்டர் முதலிய அடியார்கள் மகிழ்ந்தனர் என்பது தோன்ற - உம்பர் நாயக ரடியார் பேருவகை தாமெய்த என்றார். (உ0௩)

தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் முற்றிற்று.

நம்பியாரூரர் புராண சாரம்.

தண்கயிலை யதுநீங்கி நாவ லூர்வாழ் சைவனார் சடையனார் தனய னாராய், மண்புகழ அருட்டுறையான் ஓலை காட்டி மணம்விலக்க வன்றொண்டாய் அதிகை சேர்ந்து, நண்பினுடன் அருள்புரிய ஆரூர் மேவி நலங்கிளரும் பரவைதோள் நயந்து வைகித், திண்குலவும் விறன்மிண்டர் திறல்கண் டேத்தும் திருத்தொண்டத் தொகை அருளால் செப்பி னாரே.

சுந்தரமூர்த்திகள்- திருக்கைலாயத்தில் வீற்றிருக்கும் இறைவன் அள்ளி அணிந்து கொள்ளும் திருநீற்றையும் மலர்மாலையையும்ஏந்தி அருகில் நிற்கும் பணிமேற்கொண்ட ஆலால சுந்தரர் என்னும் திருநாமமுடையவர். ஆன்மாக்கள் தடைப்படுந் தன்மையினின்று நீங்கி ஆட்படுந் தன்மையைப் பெற்று அருள்பெறுந் தன்மையை எளிதில் அடையும்வகை இறைவன் திருவுளத்தெண்ண, திருவருளெனச் சொல்லத்தக்க பூக் கொய்யவந்த அநிந்திதை கமலினி என்னும் தேவியாரது தோழிமார்களை நந்தவனத்தில் கண்டு அவர்பால் மனத்தைப் போக்கவும், அவர்களும் தத்தம் மனத்தை அவர்மாட்டுச் செலுத்த, பின்பு மூவரும் ஒருவாறு தம்மனத்தைத் தம் வசப்படுத்தித் தத்தமிடத்திற்கேக, இறைவன் இவர்களது திறங்கண்டு "தென்புவி யடைந்து விரும்பிய காதல் இன்பத்தை அனுபவித்துவரக்கடவாய"என் றருள்புரியப் பெற்றவர். தென்புவிமீது மானுடனாய்த் தோன்றி மயங்கும் வழி தடுத்தாண்டருள் செய்யவேண்டுமென விண்ணப்பம் செய்துகொள்ள அவ்வாறே அவ்வாதிமூர்த்தியால் அருள்செய்யப் பெற்றவர். அருளாகிய குளிர்ச்சியை வீசும் திருக்கைலையினின்றும் நீங்கித் திருமுனைப்பாடி வள நாட்டில் திருநாவலூர் என்னும் திருப்பதியில் புத்திரப்பேறு வேண்டித் தவம் புரியும் சடையனாரிடம் திவ்யதேஜோமூர்த்தியாய்த் தோன்றினவர். நரசிங்க முனையரையரால் தாம் திருவவதாரஞ் செய்த குலத்திற் கேற்ப வளர்க்கப் பெற்றவர். திருமணப் பருவம் வர, தமது திருக்கலியாணப் பந்தரில் ஆண்சிங்கம்போல் நிகரற் றிருந்தவர். அக்காலத்தில் ஆதிமூர்த்தியாகிய இறைவன் பெருங் கிழவனாய் வர அவ்வரவை "உமது நல்வரவு நன்று இது எம் தவம்" என ஏற்றவர். இவ்வாறு ஏற்கப் பெற்ற பிஞ்ஞகனும் "என்னிடையும் நின்னிடையும் நின்ற இசைவால் யான் முன்னுடையதோர் பெருவழக்கினை முடித்தே நின்னுடைய வேள்வியினை நீ முயறி" என்று கூற "ஓர் வழக் கென்னுடைய துண்டேல் மற்றது முடித்தலது யான் வதுவை செய்யேன் முற்ற இது சொல்லுக" என்றுறுதிமொழி கூறிவினவினவர். "என் அடியான் இந்நாவலனகரூரான் இது நான் மொழிவது" என்று இறைவன் கூற நகைத்தவர். "ஏடா! சிரிப்பதென் உன் பாட்டன் எழுதிய ஓலை என்னிடம் இதோ இருக்கின்றது"என்ன "ஆதிசைவர்கள் வேறு அந்தணர்களுக்கு அடிமையாதல் என்கிறவார்த்தையை இன்றுதான் உம்மிடம் கேட்டனம்" என்று வியந்து "பித்தனோ" என்றவர். இறைவன் "நான் பித்தன் ஆனாலும் ஆகுக பேயன் ஆனாலும் ஆகுக நீ சொல்வதனால் நாணமடையேன்; என்னை நீ அறியவில்லை; என்னெதிரில் நின்று வித்தகம்பேசற்க பணிசெய்யக் கடவை"என்றுகூற ஓலை காட்டென்று வினவினவர். "நீயோ ஓலை பார்க்கத்தக்கவன்" என்றிறைவன் கூற வெகுண்டு விரைந்து சென்று ஓலையை வாங்கி "ஆதிசைவர் வேறந்தணர்களுக்கு அடிமையாதல் என்ன முறை" என்று கிழித்தெறிந்தவர். பின்னர் இறைவன் முறையிட அங்குள்ளார் "உலகிலில்லாத வழக்கைக் கொண்டுவந்த நீர் எந்த வூர்" என்று கேட்க, "திருவெண்ணெய் நல்லூர்" என்று இறைவன் கூற, அவ்வூராயின் அங்குள்ள பெரியார் முன்னிலையில் உமது வழக்கைக் கூறலாமென, அவ்வாறே அங்குசென்று அங்குள்ள பெரியோர்கள்பால் முறையிட அவர்கள் "இவ்வழக்கு அதிசயமாக இருக்கிறது"என்றுகூறி "இவ்விஷயத்தில் உமது எண்ணம் என்ன" என்று தம்மைக் கேட்க, "இது மாயையா யிருக்கின்றது எனக்கு ஒன்றுந் தோற்றவில்லை" என்றவர். அவர்கள் இறைவனைப் பார்த்து "நீர் ஆட்சியில் ஆவணத்தில் காட்சியில்

காட்டவேண்டும்" என்று கேட்க, அங்கு மூலவோலையைக் காட்டப் பார்த்து விசாரித்து "நான்மறை முனிவனுர்க்குத் தோற்றீர் பான்மையில் ஏவல் செய்தல் கடன்" என்று சொல்ல, "விதிமுறை யிதுவேயாகில் யான் இதற்கு இசையேன் என்ன இசையுமோ" என்றவர். பின்பு சபையோர் இவ்வூரில் உமது மனையும் வாழ்க்கையும் எங்குள்ளன" என்று கேட்க, நீங்கள் அறியாதிருப்பீர்களாஞல் என்பின்னே வாருங்களென்று திருவருட்டுறையுள் சென்று புக, யாவரும் காணுது தயங்கி நிற்க, மிகுந்த ஆச்சரியத்தோடும் ஆனந்தத்தோடும் கோயிலுள்ளே தனியே சென்று கிழவரை அழைத்தவர். அழைத்தலும் இடபாரூடராய்க் காட்சி கொடுக்க, கன்றுபோற் கதறி மன்றுளீர் செயலோ என்று பதைபதைத்து வீழ்ந்து வணங்கினவர். பின் திருவெண்ணெய் நல்லூரினின்றும் புறப்பட்டுத் திருநாவலூர் திருத்துறையூர் என்னும் திருப்பதிகளைத்தரிசித்துப் பதிகமோதி திருவதிகையை நோக்கிச் செல்கின்ற காலத்தில் இப்பதி திருநாவுக்கரசுகளுடைய கைத்தொண்டேறியதாகலின் காலால் மிதித்து உள்ளே செல்ல அஞ்சுகின்றேனென்று அதன் எல்லையிலுள்ள சித்தவடமடத்தில் தங்கினவர். அம்மடத்தில் தங்கித் துயில்கொள்ளுங் காலத்தில் திருவீரட்டானேச்வரர் ஓர் கிழவராக வந்து தமது தலைக்குச் சரியாகப் பாதங்களை நீட்டி யுறங்குவார்போலிருக்க "பிராமணக் கிழவரே ! நீர்யாீர்" என்று கேட்டவர். அக்கிழவர் "திசையறியாவகை செய்தது என்னுடைய மூப்புக்காண்" என்றருள தமது தலையை வேறு பக்கத்தில் வைத்து உறங்க மீண்டும் அக்கிழவர் தமது தலைமீதே காலை நீட்ட "இங்கென்னைப் பலகாலுமிதித்தனை நீர் யார்" என்று கேட்டவர். "அறிந்திலையோ" என்று அக்கிழவர் மறையவும் "செம்மாந்து இங்கு யானறியாது என்செய்தேன்" என்று உருகிப் பதிகம் பாடினவர். பின்பு திருமாணிக்குழி - திருத்தினை நகர் முதலிய திருப்பதிகளை யடைந்து பதிகமோதி தில்லையம்பதியின் எல்லையைக் கண்டு வணங்கி அடியார் எதிர்கொள்ளத் தொழுது திருவீதியின் உள்ளே சென்று, தேரோடுந் திருவீதியையும் கோபுர வாயிலையும் பணிந்து சிரமேற் குவித்த கரத்தோடும் உள்ளே சென்று திருவணுக்கன் திருவாயிலை யடைந்து பரவசராய்த் திருக்களிற்றுப்படியின் பக்கலில் தாழ்ந்தெழுந்து ஒரு நெறிய மனத்தோடு இந்துவாழ் சடையான் ஆடும் ஆனந்த வெல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தில்வந்த பேரின்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்தவர். "தேவரீரது திருநடனத்தைக் கும்பிடப்பெற வந்த இப்பிறவியே எனக்கு மேலான இன்பம்" என்று மனத்திஞல் புகழ்ந்தவர். கண்ணில் ஆனந்த அருவிநீர் சொரிந்து கைமலரை உச்சிமேற் குவித்து வாக்கிஞல் அரிய திருப்பதிகம் பாடினவர். அப்போது "ஆரூரில் வருக நம்பால்" என்று அசரீரி சொல்லக் கேட்டு அப்பணியை மேற்கொண்டு சீர்காழியை யடைந்து திருஞானசம்பந்தர் திருவிளையாடல் புரிந்த திருப்பதியையும் மிதியேனென்று எல்லையிலேயே வணங்கினவர். அதுகண்ட இறைவன் அவ்விடத்தே காட்சி கொடுக்க வணங்கிப்போற்றித் திருக்கோலக்கா - திருப்புன்கூர் - திருமயிலாடுதுறை - அம்பர்மாகாளம் - திருப்புகலூர் முதலான திருப்பதிகளை வணங்கித் திருவாரூரை- "நாமழைக்க வாராநின்றான் அவனை மகிழ்ந்து எதிர் கொள்வீர்" என்று தியாகேசன் அருளிய உத்தரவைப் பெற்ற அடியார் எதிர்கொள்ள அடைந்து "நம்மையும் ஆள்வரோ கேளீர்" என்று வினவுந் திருப்பதிகம் ஓதினவர். தில்லையில் எவ்வாறு ஆனந்தப் பரவசராயினுரோ அவ்வாறே பரவசப்பட்டுப் பாடிநிற்க "தோழமையாக வுனக்கு நம்மைத் தந்தனம், நாம்முன்பு தொண்டுகொண்ட வேள்வியில் அன்று நீ கொண்ட கோலம் என்றும் புனைந்து நின் வேட்கைதீர வாழி மண்மேல் விளையாடுவாய்" என்று ஒரு திருவாக்கெழக் கேட்டவர். பின்பு திருமணக் கோலத்துடன் தம்பிரான் தோழன் என்னும் திருநாமம் விளங்க இருந்தவர். அக்காலத்தில் இவரைப்போலவே கயிலாயத்திலிருந்துவந்த கமலினியார் திருவாரூரில் பதியிலார்குலத்தில் அவதரித்துப் பரவையார் என்னும் திருநாமம் பெற்று, பேதைப் பருவம் நீங்கித் திருக்கோயிலுக்குப் போகும் நியதிமேற்மேற்கொண்டொழுகும்நாளில், ஓர் நாள் திருவருளானது கூட்டு

அப்பரவையாரைக் கண்டு "கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ! காமன்தன் பெரு வாழ்வோ! புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ! விரைக்கொடியோ! அற்புதமோ! சிவனருளோ!" என அதிசயித்தவர். "நான்முகன் உள்ளத்தால் வருத்தமுற விதித்ததொரு மணிவிளக்கோ" என நினைந்து நின்றவர். அண்டர்பிரான் திருவருளால் அயல் அறியா மனம் விரும்பிய அப்பரவையார் கண்டு "முருகனோ! மாரனோ! விஞ்சையனோ! அண்ணல் மெய்யருள் பெற்றுடையவனோ! என்மனத்தைத்திரித்த இவன்யாரோ"எனநினைக்கத்தக்க கண்ணினுக் கடங்காத அழகினைப் பொழியுந் திருமேனிப் பிரகாசத்தையுடையவர். "இவள் யார்?" என்று வினவ "தேவர்களுஞ் சென்று சேர்தற்கரியவர் பரவை என்னும் நாமமுடையவர்" என்று சொல்லக் கேட்டவுடன் "என்னுடைய எழுபரவையோ" என்றவர்.பின்பு அவளைப்பெற இறைவனிடம் சென்று மீளுங்காலத்தில் பரவையாரைக் காணாது "அருள் எந்நெறிச் சென்றது" எனத் தேடினவர். தேடித் தேவாசிரியத்தில் தனியே தங்குங்கால் மாலைப்பொழுதும்வர சந்திரிகை கடல் - தென்றற்காற்று காம பாணம் இவைகள் வருத்தத்தைக்கொடுக்க அதனால் "இவ்வாற்றல் இவைகளுக்கு எம்பிரானருளில்லாமல் எங்ஙனம் வரும்" என்றெண்ணி யிருந்தவர். நம்பியைக் கண்ட நங்கை பரவையார் தம்மை யறியாது சென்ற மனத்தை மீளக்கொண்டு தன் மாளிகையை யடைந்து நிலாமுற்றத்தில் புஷ்ப சயனத்தில் இருந்து தோழியைப் பார்த்து "கோயிலுட் செல்லும்போது எதிர் வந்தவர்யார்?" என்றுகேட்கத் தோழி அவரது செய்திகளை யெல்லாங்கூற "நம்பிரா னருள்பெற்றவரோ" என்று கூறி மூர்ச்சிக்க, தோழிகளால் சிகிச்சை செய்யப் பெற்று "திருவாரூரர் நீரேயல்லால் ஆர் என் துயரம் அறிவார்" என்றயரத் தியாகேசன் திருவாரூரிலுள்ள அடியார் கனவிலும் தம் கனவினும் "திருமணம் நாளைக்கே" என அருளப் பெற்றவர். அவ்வாறே திருமணத்தைச் செய்ய திருவருளால் பரவையாரது திருமுலைச்சிகரமே சார்வாகத்தாம்பலநாளும் பரம்பரையில் பயிலும் சிவயோகத்தை விரும்பி ஆளுடைய பிரானது சரணாரவிந்த மலரைச் சென்னியிலும் சிந்தையிலும் மலர்வித்துத் திருப்பதிகம் பல பாடிப் பரவையுடன் விளையாடினவர். இவ்வாறு விளையாடிக் கோயிலுக்குச் செல்லுங் காலத்தில் அங்கு தேவாசிரியத்தில் அடியார்க ளிருப்பதைக் கண்டு "இவர்க்கு யான் அடியேனாகப் பண்ணுநாள் எந்நாள்" என்று பரமர் தாளைப் பரவ உள்ளே ஒதுங்கிச் சென்றவர். விறன்மிண்டர் "தம்பிரானுடன் தம்மையும் புறகு" என்று கோபித்துக்கூற வெளி வந்து காட்சி கொடுத்த இறைவனை வணங்கிப்போற்ற, தாம் வேண்டுவதை இறைவன் அருளவேண்டி அடியார்வழித்தொண்டை மனத்திலுணர்த்தினதே யல்லாமல் அடியார் பெருமையைத் திருவாக்காலும் உணர்த்தப் பெற்றவர். "குற்றமற்ற நன்னெறியைப் பெற்றேன்" என்றெதிர் வணங்க இறைவன் "அடியார்களைப் பணிந்து கோதிலாவாய்மையாலே பாடு" என கட்டளையிடப் பெற்றவர். இவ்வாறருளியதைக் கேட்டு "அடியார்களது சரிதம் இப்படிப்பட்டது அவர்கள் செயல் இப்படிப்பட்டது என்பதை யறியாத யான் எவ்வாறு துதிப்பேன்" என்று வினவ|வேதநாயகன் உலகமானது அல்லல் தீர்ந்துய்ய "தில்லைவா ழந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்" என்று அடியெடுத்துக் கொடுக்க அதனையே துணையாகக் கொண்டவர். பின்பு விறன் மிண்டர் முதலாயினாரைத் தூரத்தே பல முறையும் தொழ அதனால் அவர்கள் கோபத்தை ஒழித்து அன்பைக்காட்டத் தாழ்ந்தெழுந்து அருகே சென்று நின்று அடியாரெல்லாம் பேருவகையெய்த எல்லார்க்கும் தனித்தனி அடியேன் என்று ஆர்வத்தால் திருத்தொண்டத்தொகையைப் பாடி அத்திருக் கூட்டத்தினடுவே நின்றவர் என்க.*

* ஆரூரது ஏனைய சரித்திரங்க ளடங்கிய புராணசாரப் பாடலை வெள்ளானைச் சருக்கத்தி னிறுதியிற் காண்க.